

phong cách

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

PHÓ DƯ

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Việc Xấu Trong Nhà thuộc thể loại ngôn tình kể về đêm tân hôn ô long động phòng, Phan Lôi phải lấy người anh chồng bị câm - Lục Chung.

Sau khi kết hôn, Phan Lôi phát hiện Lục Chung không khéo ăn nói nhưng ngây ngô đáng yêu, dần dần hai người yêu nhau.

Lúc hai người đang say đắm ngọt ngào, thanh mai trúc mã Tô Giác trở về khiến hai người rạn nứt, đột nhiên tai họa ập đến, Phan Lôi phát hiện dưới lớp mặt nạ dịu dàng, Lục Chung lại có tính cách u ám.

Người chồng bên gối từ một con cừu ngoan hiền biến thành một quỷ Satan tàn bạo, khát máu với dục vọng độc chiếm mạnh mẽ, tình yêu của Phan Lôi phải chọn con đường nào?

Hai nhân vật chính đều có tính cách đáng yêu, cốt truyện âm áp ngược nhẹ, có ý nghĩa.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8:

Chương 9:

Chương 10:

Chương 11:

Chương 12:

Chương 13

Chương 14:

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27:

Chương 28:

Chương 29:

Chương 30:

Chương 31

Chương 32

Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37:
Chương 38
Chương 39:
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48:
Chương 49
Chương 50:
Chương 51:
Chương 52
Chương 53:
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58:
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63:
Chương 64
Chương 65:
Chương 66:
Chương 67
Chương 68
Chương 69:
Chương 70
Chương 71:
Chương 72:
Chương 73:
Chương 74:

Chương 75
Chương 77:
Chương 78
Chương 79
Chương 80:
Chương 81
Chương 82
Chương 83:
Chương 84:
Chương 85:
Chương 86:
Chương 87:
Chương 88
Chương 89:
Chương 90:
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98: Vĩ Thanh (Thượng)
Chương 100: Trai Gái Song Toàn

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thực ra, chuyện đêm đó Phan Lôi không nhớ rõ lắm.

Ngày đó, là ngày cô kết hôn. Cô không thể uống rượu, mơ mơ màng màng bị bạn bè thân thích chuốc cho vài ly, khi hôn lễ kết thúc, cả người cô mềm nhũn, cuối cùng được phụ dâu Tô San dìu về tân phòng.

Cô nằm trên giường mơ hồ thiếp đi, đến khi có một người đàn ông đè lên người, cô mới dần dần tỉnh lại.

Đèn trong phòng rất mờ, nên không thấy rõ căn phòng được bày biện cụ thể thế nào.

Có thể nói, phòng ở Lục gia từ nhỏ đến lớn đều được trang trí gần giống nhau.

Phan Lôi say rượu căn bản không thể xác định đây có phải là tân phòng không, thật ra cũng có thể nói vậy, vì cô vốn không nghi ngờ đây không phải tân phòng.

Mơ mơ hồ hồ, cô cảm nhận được đôi tay của người đàn ông đó đang sờ soạng trên người, sức tay vừa nặng vừa mạnh mẽ, nắm nhũ hoa cô vừa nắn vừa kéo, cuối cùng nắm vòng eo cô vừa xoa vừa ấn.

Phan Lôi kìm lòng không đậu muốn giãy dụa, nhưng bị người đàn ông phát hiện, hai tay anh càng dùng sức tóm hai chân Phan Lôi, cả người không ngừng chen về phía trước.

Phan Lôi giãy giụa một phen rồi cũng cam chịu.

Bởi vì.

Đêm tân hôn là quá trình ai cũng phải trải qua, chỉ là sớm hay muộn.

Tuy rằng không thích Lục Tự thô lỗ thế, vừa bắt đầu đã hung hăng, nhưng Phan Lôi vẫn nhẫn nhịn.

Động tác bây giờ của Lục Tự so với những hứa hẹn trước khi cưới là hai dáng vẻ khác nhau, lúc anh đến gần Phan Lôi ngửi được mùi rượu rất gay mũi.

Rượu một khi đã xâm chiếm thì hứa hẹn của đàn ông chả là gì cả, đây là chân lý Phan Lôi mới rút ra.

Nhưng, ai biết được. Có lẽ đối với cô mà nói, đau khổ một lúc có thể mở ra cánh cửa hạnh phúc của một người.

Dần dần, Phan Lôi buông xuôi, hoàn toàn nằm thẳng không chống cự nữa.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng chân chính bước vào thời khắc ấy, giữa hai chân của Phan Lôi lại đau như bị búa bổ vào.

Phan Lôi không biết mình có được tính là phụ nữ miễn cảm không, nhưng cô biết vào giờ phút này người đàn ông đó không mấy thương tiếc cô.

Sau khi nhanh chóng mãnh liệt vọt vào cơ thể cô, nơi khô khốc ấy khiến anh hơi chùn bước. Khô như vậy, Phan Lôi nghĩ anh sẽ dừng lại.

Dù sao mấy năm nay, cho dù không có tình yêu, nhưng tình thân cũng sẽ có.

Lẽ ra Lục Tự nên yêu thương cô một chút.

Nhưng, Phan Lôi nghĩ nhiều rồi.

Sau khi anh thoáng dừng lại, thời điểm Phan Lôi còn chưa thở ra, lại điên cuồng mạnh mẽ vọt vào lần nữa.

Như lưỡi dao sắc bén xuyên thủng máu thịt, Phan Lôi đau chảy cả nước mắt.

Cô ghen ngào, nhưng không chiếm được tia thương xót của đối phương, ngược lại đối phương càng dũng mãnh hăng say tiến về phía trước.

Cảm giác tốt đẹp như trong truyền thuyết, Phan Lôi chẳng cảm nhận được tí nào.

Cô đau.

Cả người đều đau.

Người đàn ông di chuyển kịch liệt trên người cô, mơ mơ màng màng, bên tai cô nghe được tiếng thở dốc hưng phấn, âm thanh đó hơi kỳ quái, cũng hơi xa lạ.

Nhưng Phan Lôi thực sự quá mệt mỏi, cô không nhận ra cảm giác kỳ quái trong lòng là gì, cũng chẳng quan tâm, trực tiếp ngủ mê man.

Đương nhiên, khi đó, cô cũng không ngờ, một khi tỉnh lại, thế giới của cô thậm chí cả cuộc đời cô sẽ thay đổi long trời lở đất.

"Ừm..."

Dị vật xa lạ dưới thân làm Phan Lôi từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc.

Từ nửa năm trước sau sự kiện đêm tân hôn, cô vẫn luôn ngủ không sâu, đến nỗi một biến động nhỏ cũng có thể khiến cô lập tức tỉnh lại.

Giờ phút này, nương theo ánh đèn mờ trên tường, cô có thể thấy rõ người đàn ông cao to cường tráng nằm trên người chính là chồng cô hiện giờ — vai chính trong sự kiện đêm tân hôn năm đó, Lục Chung.

Nửa năm rồi, Phan Lôi vẫn không thể tiếp nhận Lục Chung, đặc biệt là ở trên giường.

Có lẽ, cô là một cô gái nhát nhẽo, đối với đòi hỏi của Lục Chung, trước sau cô không thể thích thú nổi, thậm chí cũng không thể tiết ra dịch thể bình thường.

Điều này khiến Phan Lôi hết sức buồn rầu, song đối với Lục Chung mà nói, cô cảm thấy hình như không quan trọng.

Chỉ một câu thôi, mặc kệ cô ướt át hay không, mỗi đêm Lục Chung đều muốn.

Lúc mới bắt đầu, Phan Lôi thực sự không hiểu tại sao Lục Chung lại kiên trì quan hệ tới vậy.

Hôn nhân của họ là sự kết hợp của trò cười.

Giữa bọn họ không hề có tình cảm làm nền tảng.

Bất quá là một sự kết hợp khó hiểu thôi.

Chuyện này, Phan Lôi cũng từng thử nói với Lục Chung. Có lẽ, giữa hai người nên cần có thỏa thuận hôn nhân.

Nhưng, sau đó cô bỏ cuộc.

Phải bỏ cuộc.

Đầu tiên, Lục Chung là một người câm.

Anh không nói được.

Hơn nữa, Phan Lôi nói, anh cũng không nghe.

Bọn họ chỉ xuất hiện cùng lúc là thời điểm ở trên giường, mỗi đêm Lục Chung sang đây giống như thi hành công vụ, sau khi vận động vài cái, tự mình rút ra, cũng rời khỏi phòng Phan Lôi.

Từ đầu tới đuôi, đừng nói là trao đổi bằng ngôn ngữ, ngay cả trao đổi bằng ánh mắt cũng chẳng có.

Kết hôn được nửa năm, thậm chí bọn họ còn không bằng người dưng.

Một thời gian dài, Phan Lôi trở nên sợ hãi mỗi khi màn đêm buông xuống.

Sợ hãi mỗi đêm phải trải miên đầy đau đớn.

Thật sự rất đau, Phan Lôi nhịn không được cắn tẩm chăn.

Dường như Lục Chung không nhìn thấy, nhưng động tác nơi thắt lưng rất cứng nhắc và gượng gạo.

Từ đầu tới cuối, anh vẫn hờ hững nhìn cô, vẻ mặt nhuộm đầy dự vọng cũng chẳng có.

Không biết có phải Phan Lôi bị ảo giác không, cô cảm thấy đêm nay Lục Chung dùng sức hơi mạnh, mờ mờ ảo ảo, trong ánh mắt còn có một tia hung ác nham hiểm mà cô không nhìn ra.

Chẳng qua khó chịu quá, cho dù là con cừu cũng sẽ nổi giận.

Phan Lôi cũng không phải búp bê mặc cho người ta xâu xé.

Rốt cuộc cô chịu không nổi, đột nhiên sức lực đến từ lúc nào để cô bật dậy đẩy Lục Chung ra, lao đảo chạy về phía trước.

Nhưng, chưa chạy được mấy bước, hình như cô nghĩ tới điều gì đó, từ từ quay trở lại, ngồi xổm trước ngăn tủ ở đầu giường, tìm nửa ngày, mới lấy ra một cái bình.

Phan Lôi từng đọc trên một diễn đàn nổi tiếng, đôi khi mật đạo của phụ nữ không thể tiết đủ dịch thể bôi trơn, lúc này phụ nữ rất cần sự hỗ trợ —— chất bôi trơn.

Phan Lôi không còn cách nào, cầm chất bôi trơn giơ trước mặt Lục Chung, chuyện này hình như có chút xấu hổ, đặc biệt dưới mối quan hệ lạnh nhạt này, bọn họ lại chuẩn bị một vật nóng bỏng thế.

Khuôn mặt Phan Lôi thoáng ửng hồng.

Nhưng cô không muốn vì sĩ diện mà làm khổ bản thân, cúi đầu, cô không nhìn nét mặt Lục Chung, chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

"Em... Em hơi đau... Dừng... Dừng cái này được... Được không?"

Khoảnh khắc ấy giống như một thế kỷ.

Bầu không khí trong phòng dường như ngưng đọng.

Phan Lôi không dám ngẩng đầu, cũng chẳng dám nhìn nét mặt Lục Chung.

Có lẽ, Lục Chung không biết bộc lộ tình cảm.

Cho tới bây giờ, về mặt anh trừ lúc đó kinh ngạc sau khi từ trên người cô bò dậy, về sau vẫn luôn hờ hững.

Kể cả bị Lục Thanh Dương cha anh chỉ vào mũi mắng anh là đứa con bất hiếu sau đó giáng một cái tát lên mặt anh, kể cả bị Lục Tư đoạt vị trí người nắm quyền, kể cả đẩy đứa em dâu như cô đây qua cho anh, về mặt anh vẫn hồ hững Mơ hồ mang theo chút trào phúng.

Thời gian một thế kỷ đã qua.

Phan Lôi cảm giác ngón tay mình lướt qua một tia ấm áp.

Kỳ lạ, Lục Chung là một người lạnh như băng, khi bọn họ triền miên cơ thể anh cũng lạnh như băng, nhưng đôi tay lại ấm áp.

Anh nhận cái bình trên tay cô, trong lòng Phan Lôi vui vẻ, đột nhiên ngẩng đầu, lại thấy cái bình tinh xảo bay một đường cung hoàn mỹ vào góc phòng.

Chồng cô Lục Chung, cả người chỉ mặc độc mỗi chiếc quần lót được cởi ra, cúi đầu còn có thể thấy vật nóng cứng rắn của anh, nhưng ở trước mặt cô, anh bình tĩnh di chuyển lên xuống vật nóng ấy vài cái, đến khi chất màu trắng đục được phun xuống giường trước mặt Phan Lôi, anh mới thản nhiên nhặt giấy vệ sinh ở bên cạnh lau tay, thuận tiện lau sạch vật mềm nhũn của bản thân, cuối cùng quần áo chỉnh tề đi ra cửa.

Anh chưa bao giờ qua đêm ở phòng cô.

Phan Lôi cũng chưa bao giờ miễn cưỡng.

Nhưng, đây là ý gì.

Cảm thấy dùng chất bôi trơn là sỉ nhục anh, thà anh tự giải quyết bằng tay chứ không cần cô.

Có lẽ, trong lòng anh, cô còn không bằng đôi tay đó.

Vậy mỗi đêm anh đến đây làm gì? !

Ngay sau khi cửa được đóng lại, Phan Lôi dè dặt ngồi trên giường, trong lòng thoáng mất mát.

Nhưng càng thấy nhẹ nhõm hơn.

Mặc kệ thế nào, đêm nay cũng trôi qua bình an.

Chẳng qua, đêm nay, giấc ngủ của Phan Lôi không tốt như vậy.

Thậm chí cô mơ thấy một vài chuyện trước kia.

Cô mơ thấy năm cô 10 tuổi, bị rơi xuống biển. Nước biển từ bốn bề tràn vào, mũi mắt tai cô đều bị nước biển bao bọc.

Cảm giác nghẹt thở rất khó chịu, cô nghĩ rằng bản thân sẽ chết ở nơi này.

Nhưng, rất nhanh cô được một đôi tay kéo lên, gương mặt mỉm cười xuất hiện trước mặt cô.

"Em gái, em không sao chứ? Aizz, em đừng ngất mà..."

Sau khi tỉnh lại, Phan Lôi mất đi toàn bộ ký ức trước năm mười tuổi, cũng tra không ra rốt cuộc nhà nào đánh mất cô, về sau được ông Lục thương tiếc mang cô về nhà họ Lục.

Phan Lôi bệnh nặng một trận, quên mất cha mẹ mình là ai, chỉ nhớ người cứu cô khi ấy là Lục Tự - nhị thiếu gia nhà họ Lục.

Nói là nhị thiếu gia, thật ra Phan Lôi hiểu rõ, Lục Tự tồn tại rất gượng gạo ở cái nhà này.

Giống như cô.

Làm đứa con riêng của người đứng đầu nhà họ Lục - Lục Thanh Dương, anh là nhị thiếu gia danh không chính ngôn không thuận.

Bởi vì, Lục Thanh Dương ở rể, tiểu thư Lục gia Lục Phi Nhã mới chân chính là người đứng đầu, mà Lục Phi Nhã chỉ sinh Lục Chung nên chỉ có Lục Chung mang dòng máu chính thống của nhà họ Lục.

Nhưng, rất nhiều năm sau, có lẽ Lục Phi Nhã ở dưới tuổi vàng cũng không ngờ được.

Đứa con ruột của bà sẽ trở thành người câm.

Còn bởi vì một bé gái mồ côi được Lục gia nuôi dưỡng nên mất quyền lợi trở thành người đứng đầu chân chính.

Thậm chí, trời xui đất khiến người phụ nữ của em trai ngủ sai chỗ.

Có lẽ, hết thảy đều là vận mệnh.

Một đêm gặp ác mộng, nhưng đồng hồ sinh học khiến Phan Lôi đứng bảy giờ rưỡi rời giường.

Năm nay cô học năm tư đại học, bởi vì đính hôn và kết hôn còn có sự kiện đêm tân hôn kéo dài hơn nửa năm, nên học phần vẫn chưa hoàn thành, do đó chương trình học của năm tư còn không ít.

Giờ lên lớp của cô là 8 giờ, hiện tại chỉ còn nửa tiếng.

Cô chuẩn bị xuống lầu gặm bánh mì thuận tiện trốn người, nhưng lúc xuống lầu, Lục Chung đã ngồi cạnh bàn ăn, chậm rãi ung dung thưởng thức bữa sáng.

Bà quản gia nhà họ Lục đang rót sữa tươi vào ly anh, thấy Phan Lôi vội vã xuống, người phụ nữ trung niên ấy hòa nhã vui vẻ chào hỏi cô.

“Chào buổi sáng, phu nhân. Cô muốn sữa tươi hay cháo loãng?”

Thành thật mà nói, Phan Lôi hơi khó hiểu.

Trước sau cứ bảy giờ là Lục Chung ra khỏi cửa, cô rời giường đã bảy giờ rưỡi, đó cũng là nguyên nhân ngày thường hai người không xuất hiện cùng lúc.

Thỉnh thoảng Phan Lôi có chút tò mò nhỏ, theo lý thì công ty hiện nay đều 9 giờ làm việc 6 giờ tan ca, không biết sao anh ra ngoài sớm thế.

Nhưng, cô cũng chỉ nghi ngờ chút thôi.

Thái độ Lục Chung đối với cô rất rõ ràng.

Anh không hy vọng cô nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của anh. Thậm chí, anh còn cảm thấy Lục Tự phái cô đến nằm vùng bên cạnh anh.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Thật ra, Phan Lôi có thể hiểu tâm trạng Lục Chung.

Một người từng là em dâu bỗng nhiên biến thành vợ mình, cho dù là ai cũng sẽ nghi ngờ.

Chứ đừng nói đến người em trai không hề thân thiết đã cướp đi thứ vốn thuộc về mình.

Ấn tượng giữa Phan Lôi và Lục Chung cũng không nhiều.

Trong ký ức khi còn bé, Lục Chung là một thiếu niên lạnh lùng, mặc dù khi ấy anh chưa phải người câm, nhưng vẫn rất ít nói.

Anh và Lục Phi Nhã ở căn gác phía sau, hiếm khi ra ngoài.

Thỉnh thoảng, Phan Lôi ở vườn hoa thấy Lục Chung, anh được mẹ ôm rất thân thiết, rõ ràng là thiếu niên có dáng người cao ngất, nhưng giống như một đứa trẻ được mẹ ôm vào lòng.

Khi đó, Phan Lôi cảm thấy mẹ con họ rất kỳ quái, đặc biệt là gương mặt Lục Phi Nhã, mặc dù rất xinh đẹp, nhưng mỗi lần bà cười rộ lên đều thêm vài phần dữ tợn.

Rất lâu sau, Phan Lôi không dám đến căn gác phía sau nữa, dần dần cũng ít gặp Lục Chung.

Chẳng qua mỗi khi sum họp vào những ngày lễ tết cô đều ở xa xa nhìn anh ngồi ngay vị trí của mình, động tác rất ít, nét mặt lạnh nhạt.

Lúc ra cửa, Phan Lôi có tâm sự, nên cô quên mất sự thật cô phải nhanh nếu không sẽ bị trễ.

Chỗ bọn họ ở cách trạm xe buýt rất xa, Lục Chung thích một nơi yên tĩnh, nên mua nhà ở ngoại ô.

Phan Lôi thở hồng hộc chạy cả buổi, cuối cùng vẫn vô vọng nhìn xe buýt nhanh chóng chạy đi. Lòng cô chán nản, hôm nay sợ rằng lại trễ rồi.

Khi Phan Lôi đang ở ven đường nghiêng răng nghiêng lợi, xe Lục Chung chậm rãi dừng trước mặt cô.

Sau khi Lục Chung dừng xe, ánh mắt hờ hững liếc cô một cái.

Phan Lôi lập tức hiểu ý, Lục Chung hiếm khi làm người tốt, bộ dạng này là muốn đưa cô đến trường à?

Mắt thấy sắp trễ học, Phan Lôi đâu khách sáo, mở cửa lên xe ngồi.

Chỉ là sau khi ngồi xuống, Lục Chung không lập tức lái đi, ngược lại ngừng mắt nhìn cô, có lẽ là dừng ngay ngực cô.

Người đàn ông này...

Phan Lôi nghiêng răng, mặt than lại là một tên háo sắc, không khoa học chút nào.

Khi Phan Lôi muốn móc mắt tên dân tộc này, tên dân tộc đó nghiêng người qua.

Phan Lôi hoảng sợ, chẳng lẽ Lục Chung uống lộn thuốc? Bình thường đều mặc kệ không hỏi cô mà, lúc này lại ở trên xe đùa bỡn cô.

Thành thật mà nói, Phan Lôi hơi sợ Lục Chung.

Không phải vì thời khắc Lục Phi Nhã chết thảm, anh vẫn lạnh nhạt xuất hiện ở hiện trường, cũng không phải vì người giúp việc già nhà họ Lục nói anh là hung thủ xấu xa đẩy mẹ anh xuống, mà là ở trên giường, anh thô bạo lạnh lùng khiến người ta sợ hãi.

Phan Lôi luôn cảm thấy người đàn ông này là xác chết, chứ không phải người có tình có nghĩa có máu có thịt.

Phan Lôi khẽ hô một tiếng, theo thói quen tránh đi.

Nhưng đợi rất lâu, vẫn không phát hiện hành động của Lục Chung.

Mở mắt, thấy tay Lục Chung đang dừng ngay dây an toàn.

Thì ra, anh giúp cô thắt dây an toàn.

Phan Lôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết vì cái gì mà mặt dần dần ửng hồng.

Cô hơi ảo não, cô vẫn không quen Lục Chung lắm.

Anh có bất kỳ hành động nào, cô đều giống như chim sợ cành cong. Rất căng thẳng, không thả lỏng nổi.

Cô cúi đầu cắn ngón tay, có cảm giác hơi thất bại.

Khi Phan Lôi ủ rũ, không phát hiện khóe miệng Lục Chung hơi hơi nhếch lên ý cười.

Sau khi đi nhờ xe Lục Chung, may là Phan Lôi không đến muộn.

Môn học hôm nay của cô là Ngôn ngữ và văn học Trung Quốc, giáo viên là một thầy giáo già bảo thủ, ghét nhất sinh viên đến trễ.

Phải nói là, đến trễ chắc chắn bị thầy liệt vào sổ đen, cuối kỳ sẽ được tuyên dương.

Nghĩ đến bản thân vì chuyện kết hôn đã chậm trễ hết nửa năm, bỏ lỡ thời gian học tập tốt nhất, đương nhiên hiện tại cô không muốn treo tín chỉ quý báu này.

Khi Phan Lôi vào lớp, cô bạn cùng phòng Tôn Như Ý đã giành chỗ ngồi giúp cô, Phan Lôi tiến vào, cô ấy vội vàng vẫy tay với cô.

"Tiểu Lôi, bên này."

Phan Lôi mang theo túi xách thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bên cạnh Tôn Như Ý.

Tôn Như Ý vừa đưa sữa chua trong túi xách cho Phan Lôi, vừa đánh giá cô một phen.

"Tiểu Lôi, sao hôm nay trễ thế?"

"Mình suýt đến trễ." Phan Lôi hút một ngụm sữa chua, đầu hơi đau, "Không bắt kịp xe buýt."

"Xem như cậu giỏi, chỗ cậu xa vậy, cậu còn chạy tới?"

Tôn Như Ý là bạn cùng phòng của Phan Lôi, cũng là người duy nhất trong trường biết Phan Lôi lấy chồng còn lấy nhầm người.

Phan Lôi nghĩ chuyện cô không đi trễ có thể lướt bớt không kể, vì Tôn Như Ý không ưa Lục Chung lâu rồi, nếu nói cho cô ấy biết hôm nay đều nhờ Lục Chung, chắc chắn cô sẽ bị chì chiết.

Nhưng không đợi Phan Lôi trả lời, Tôn Như Ý thông minh đã nghĩ ra.

"Chú rể cầm đưa cậu tới?"

Khuôn mặt Phan Lôi thoáng đỏ ửng, "Như Ý, cậu đừng nói thế."

"Nói cái gì..." Tôn Như Ý không chút khách khí cười nhạo, "Anh ta vốn là kẻ câm mà... Còn là một con quỷ háo sắc..."

Tôn Như Ý rất có cảm tình với Lục Tự người tiền nhiệm của Phan Lôi, cảm thấy đáng tiếc Lục Tự anh tuấn phóng khoáng, đối đãi với mọi người đều dịu dàng sẵn sàng, Phan Lôi với anh ta đúng là một cặp trời sinh.

Nhưng cô không ngờ, kết cuộc của hoàng tử và công chúa lại không ở bên nhau, mà bị người anh câm cướp đoạt.

Phan Lôi nhìn vẻ mặt phản hận của Tôn Như Ý, không biết nên nói thế nào.

Giống như Tôn Như Ý, trước đây Phan Lôi cũng từng thích Lục Tự.

Bọn họ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, Lục Tự lại là người cứu mạng cô, hơn nữa hình tượng của anh lại là bạch mã hoàng tử.

Cô gái nào không mơ mộng chứ, huống chi Phan Lôi là một cô gái hướng nội.

Thậm chí lần này có thể lấy Lục Tự, cô cảm thấy đây là may mắn thứ hai trong đời.

Nhưng, khoảnh khắc tỉnh lại bên người Lục Chung, Phan Lôi bèn hiểu rõ.

Thầm mến chính là cảnh vật đẹp nhất của đời người.

Vừa ngắm cảnh vật này, chỉ dùng để thưởng thức.

Mà với cuộc sống của cô, nó chẳng liên quan.

Thấy Phan Lôi không nói lời nào, Tôn Như Ý chớp mắt, "Đừng nói cậu... lâu ngày sinh tình với chú rể cầm đó nha?"

Phan Lôi sửng sốt, lập tức lắc đầu, cười cười "Làm sao có thể... Mình chỉ cảm thấy... anh ấy cũng không dễ dàng thôi."

Trên thế giới này, Lục Tự đáng thương, chẳng lẽ Lục Chung may mắn sao?

Còn trẻ đã mất mẹ, bị hiểu lầm là hung thủ giết người rồi bị gửi ra nước ngoài ra sức làm việc lại không hiểu sao bị mất đi giọng nói, sau khi trở về mất luôn vị trí nắm quyền nhà họ Lục, nếu so sánh, thì Lục Tự dường như mới là ngôi sao may mắn.

Tôn Như Ý oán giận khi bị cắt ngang do giáo viên bắt đầu lên lớp, cả buổi học Phan Lôi đều ngơ ngác.

Chuyên ngành của cô mặc dù là tin tức truyền thông, nhưng mỗi lần đến lớp Ngôn ngữ và văn học Trung Quốc, đều khiến người ta có cảm giác muốn ngủ.

Vất vả lắm mới chịu đựng tới lúc tan học, Tôn Như Ý lại báo cô biết một tin tức giật gân.

"Đúng rồi, thứ sáu này trường chúng ta có buổi lễ trao giải, chúng ta phải làm culi kiêm cộng tác viên khổ cực."

Học viện báo chí Phan Lôi học vốn rất nổi tiếng ở thành phố, có buổi lễ trao giải điện ảnh phim truyền hình nào, thông thường sẽ chọn trường này làm.

Mấy năm qua, vô số lần Phan Lôi phải làm cộng tác viên.

Cô thấy cũng quen, không biết Tôn Như Ý còn nói chuyện này để làm gì.

Thấy vẻ mặt cô lơ đãng, Tôn Như Ý cảm thấy nản lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, hung hăng gõ đầu Phan Lôi một cái, mới nói: "Lần này người đứng ra tổ chức là Tập đoàn Văn hóa Lục thị, nghe nói Lục Tự của cậu cũng đến, mấy cô gái trong khoa đều nhìn chăm chăm như hổ rình mồi, cô còn làm bộ thản nhiên..."

Lục Tự cũng đến?

Thật ra Phan Lôi không ngờ.

Nhưng rất nhanh, cô cũng thông suốt.

Sau khi xảy ra sự kiện đêm tân hôn, Lục Tự mất vợ, ngoài ý muốn lại chiếm được vị trí chủ tịch Tập đoàn Văn hóa Lục thị.

Không biết có được tính là trong họa có phúc không.

Chuyện cũ nghĩ lại cũng đau lòng, vì vậy Phan Lôi không nghĩ nhiều.

Chỉ là Lục Tự, tuy đã nửa năm rồi, nhưng cô vẫn không muốn gặp hẳn, dù sao cũng khiến cả hai lúng túng.

Phan Lôi muốn từ chối làm cộng tác viên lần này, nhưng không ngờ Tôn Như Ý lại lắc đầu, "Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ... Đừng nói với mình, cậu muốn ở suốt đời với kẻ câm đó..."

Cái này...

Phan Lôi cũng không nghĩ quá nhiều.

Chỉ vì...

Cô và Lục Tự chẳng còn cơ hội nữa, vả lại, Lục Tự căn bản không thích cô.

Cho dù lúc đó họ kết hôn, Lục Tự cũng xem như người anh cầu xin cô giúp một việc thôi.

Những chuyện này, Phan Lôi không nói Tôn Như Ý biết.

Đợi tóc em dài đến thắt lưng, nam thần cưới em được chứ[1].

[1] "Đợi tóc em dài đến thắt lưng, nam thần cưới em được chứ", đây là một câu nói khá nổi tiếng trên weibo được mọi người chuyển tai nhau trên mạng, đại khái là: Em sóng vai cùng anh từ tóc ngắn cho đến tóc dài đến thắt lưng, vậy anh theo em từ khi còn ngây ngô đến khi trầm ổn, chín chắn.

Cô còn nhớ rất rõ thời khắc Lục Tự cầu hôn, cô thoáng vui mừng và bất ngờ.

Trong đầu cô chỉ xuất hiện mỗi câu đó trong tiết mục ngắn rất thành công trên weibo.

Chẳng qua, cô còn chưa hết xấu hổ lộ cộc trả lời Lục Tự, Lục Tự đã nói rõ mục đích của hẳn.

"Tiểu Lôi, anh vẫn xem em như em gái. Lần này kết hôn, hy vọng Tiểu Lôi giúp anh... anh không muốn thua..."

Phan Lôi đồng ý.

Mặc dù hơi thất vọng.

Đã đoán trước sự việc từ lâu, cũng không đến nỗi tuyệt vọng.

Có điều không ngờ, khi kết hôn lại xảy ra những chuyện này, Lục Tự từng vô cùng hối hận và đau khổ về chuyện cô thất thân.

Người bên ngoài cứ ngỡ người chồng sẽ rất đau đớn khi vợ mình bị xâm phạm, chỉ có Phan Lôi mới biết đó chỉ là áy náy.

Khi hẳn cầu hôn từng nói sẽ cố gắng chăm sóc cô dưới tư cách là một người anh trai.

Cũng có thể nói là trao đổi điều kiện, dùng cổ phần trong tay cô để đổi lấy cuộc hôn nhân này và nửa đời sau không cần lo chuyện cơm áo gạo tiền.

Nhưng chẳng ngờ, hẳn lại làm trái lời hứa.

Phan Lôi không trách Lục Tự.

Khi đó cô uống rượu không đến mức hoàn toàn không tỉnh táo, lúc ấy cô cũng ôm tâm lý may mắn.

Lục Tự uống say, chiếm đoạt cô, cuối cùng bọn họ sẽ có một kết cục mỹ mãn khác.

Sự thật chứng minh, không phải của bạn thì đừng cưỡng cầu.

Ôm tâm lý may mắn, cuối cùng không có kết quả tốt.

Về sau, Lục Chung muốn kết hôn với cô, Lục Tự là người phản đối đầu tiên.

Nhưng Lục Thanh Dương lại cố ý, tuyên bố Lục Chung đã hủy sự trong sạch của cô, chẳng lẽ còn không muốn chịu trách nhiệm.

Phan Lôi vốn không muốn lấy Lục Chung, một bước sai lầm, sao có thể mắc thêm sai lầm nữa?

Song câu nói kia của Lục Tự lại khiến cô quyết tâm.

"Tiểu Lôi... Anh sẽ không bỏ mặc em khi em bị ức hiếp... Cho dù phải liều cái mạng này, anh cũng không để em chịu uất ức..."

Cô thiếu Lục Tự một mạng, đó là ơn nghĩa cả đời.

Vậy cô phải dùng cả đời mình, trả ơn nghĩa cho anh, còn phải chôn giấu nỗi niềm thầm闷 xuống tận đáy lòng.

"Tiểu Lôi... Tiểu Lôi... Cậu đang nghĩ gì vậy?" Thấy Phan Lôi nửa ngày không phản ứng, Tôn Như Ý chọc cánh tay cô, "Gọi cậu cả buổi cậu cũng không phản ứng, đang suy nghĩ gì à?"

"Không có." Phan Lôi lắc đầu, "Mình không nghĩ gì cả... Chẳng qua thứ sáu mình có việc, thực sự không rảnh đến lễ trao giải..."

"Hừ... Cậu chỉ biết trốn tránh..." Tôn Như Ý khinh bỉ nhìn cô, "Chẳng lẽ cậu muốn trốn cả đời ư... Mình khuyên cậu nên suy nghĩ kỹ càng... Nói ra sự việc sớm chút, đây là cách tốt nhất. Cậu còn trẻ, cho dù không có Lục Tự, lẽ nào cậu muốn cả đời đều hủi trong tên câm đó?"

Tôn Như Ý nói xong Phan Lôi á khẩu không trả lời được.

Nhìn vẻ mặt bạn tốt đầy căm phẫn. thật ra cô rất muốn nói một câu.

Cuộc hôn nhân này, Lục Chung cũng là người bị hại như cô.

Cô mất đi trong sạch, cả cổ phần Lục gia mình đứng tên, còn có mối tình từng thầm闷. Lục Chung lại mất hết tất cả.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Bị Tôn Như Ý bắt ép, cuối cùng Phan Lôi cũng không có cách nào từ chối tham gia lễ trao giải ngày thứ 6.

Nhưng vừa đến phòng ngủ, cô lại chạm mặt với một bạn cùng phòng khác tên là Chung Phỉ Phỉ Bản thân Phan Lôi và Chu Phỉ Phỉ chẳng có gì mâu thuẫn với nhau, chỉ có Tôn Như ý vô cùng ghét Chung Phỉ Phỉ.

Tôn Như Ý không thể nhìn nổi việc Chung Phỉ Phỉ ỷ vào có chút nhan sắc, quyết tâm trèo cành cao muốn biến thành phượng hoàng.

Phan Lôi lại chẳng nghĩ nhiều, ai cũng có quyền chọn cho mình một cách sống.

Chỉ một câu thôi, Chung Phỉ Phỉ chẳng liên quan gì đến cô cả, cuộc đời cô ta ra sao, cô không có hứng thú chút nào.

Chung Phỉ Phỉ đang ngồi ở bàn trang điểm, nhìn thấy Phan Lôi và Tôn Như Ý đi vào, tự động lơ Tôn Như Ý.

“Phan Lôi, cậu về rồi à? Đúng rồi, cậu nhìn giúp mình xem, mình đánh màu son này có đẹp không?”

Phan Lôi nhìn lướt qua Chung Phỉ Phỉ, môi hồng răng trắng, thầm nghĩ, cô gái này mặc dù ham giàu nhưng thật sự rất xinh đẹp.

Làn da mịn màng, vóc dáng thon thả, lại còn rất trẻ, thật là lãng phí.

Phan Lôi giống như con cừu nhỏ hiền lành, đến giúp Chung Phỉ Phỉ chọn màu son, Tôn Như Ý không thể nhìn nổi dáng vẻ tử tế của Phan Lôi, loại người như Chung Phỉ Phỉ còn có thể dễ dàng gây khó dễ với cô, nói gì đến tên cầm thú bị cầm nhà họ Lục kia.

Tôn Như Ý phát câu, cất giọng khiêu khích.

“Nhưng cái lễ trao giải ấy, cậu trang điểm đẹp thế, lại chẳng có ai thèm nhìn...Lúc đó có nhiều ngôi sao vậy, ai còn chú ý đến cậu nữa?”

Chung Phỉ Phỉ từ trước đến nay bị Tôn Như Ý đã xoáy quen rồi, cũng không tức giận, tiếp tục ngồi chuốt mi.

“Cậu thì biết cái gì, lễ trao giải lần này, nghe nói đồng sự trưởng Tập đoàn văn hóa Lục thị cũng đích thân đến đấy. Mình nghe nói Lục tổng còn trẻ lại nhiều tiền, lọt vào mắt anh ta thì không nghi ngờ gì nữa, đó là con đường ngắn nhất đi đến thành công, dịp tốt thế sao mình bỏ lỡ được?”

“Dựa vào dáng vẻ của cậu à...Sao cậu không soi mặt vào nước tiểu tự nhìn xem...” Tôn Như Ý dội gáo nước lạnh.

“Mình soi rồi, quốc sắc thiên hương...Sao, Tôn Như Ý, không phục thì chiến đi!”

Thấy hai người lại chuẩn bị đứng dậy lao vào nhau, Phan Lôi vội vàng kéo Tôn Như Ý ra.

Vì để an ủi Tôn Như Ý, Phan Lôi đành phải chịu thiệt.

“Được rồi được rồi, cậu không nên âm ỉ với cô ta như vậy...Mình đồng ý với cậu...Tối thứ sáu mình sẽ đến...Mình nhất định sẽ đi mà...”

Không hiểu nổi hai người này định thế nào đây, bốn năm rồi vẫn như lần đầu, cứ gặp nhau là ôm tòi.

Hơn nữa, cả hai chẳng ai bảo ai đều xung phong chuyển ra ngoài ở.

Phan Lôi mừng ra mặt vì phòng của cô vốn đã ít nay lại càng ít người, nếu không thì không biết bây giờ sẽ ra sao nữa.

Phan Lôi quyết định thứ sáu đến trường tham gia buổi trao giải, thật ra suy nghĩ vô cùng đơn giản.

Đầu tiên là để tạm thời an ủi Tôn Như Ý.

Còn nữa, cô thật sự muốn nhìn Lục Tự một chút.

Nhưng ngoài ý muốn của Phan Lôi, lễ trao giải thứ sáu, Lục Tự không đến.

Thay vào đó, ông chồng bị câm của cô – Lục Chung lại đang ở đây.

Phan Lôi làm cộng tác viên cho lễ trao giải lần này, không biết lãnh đạo trường học nghĩ gì, lại để bọn cô mặc chiếc váy ngắn cúp ngực cùng màu.

Phan Lôi từ trước đến nay rất ít khi ăn mặc mát mẻ thế, tự nhiên có chút không quen.

Chung Phỉ Phỉ ngược lại khá hài lòng, chỉ không thỏa mãn ở chỗ đại khái là có rất nhiều người cũng mặc váy như cô ta khiến cô ta không thể phô bày ra hết khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng của mình.

Phan Lôi không nghĩ nhiều vậy, từ lúc trông thấy Lục Chung ở hội trường, cô liền cảm thấy không thoải mái chút nào.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, đây là sự kiện công khai, sao Lục Chung lại ở đây chứ?

Là công ty cử anh đến, hay anh cố ý đến?

Nhưng Lục Chung không nói được, sao anh có thể đến đây làm người phát ngôn, chẳng lẽ anh định nói chuyện với người khác bằng tay chắc?

Trốn sau cánh gà, Phan Lôi dè chừng nhìn người ngồi cách đó không xa. Khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, lại lạnh lùng như băng, lông mày ngưng lại nhìn thẳng về phía trước, dáng vẻ hờ hững dừng đứng.

Lục Chung như vậy, là một Lục Chung rất bình thường.

Nhưng không hiểu tại sao, Phan Lôi có cảm giác anh hơi bức bối.

Có khả năng không? Chắc cô nghĩ nhiều quá rồi.

Đúng lúc cô định thu hồi ánh mắt thì phát hiện Lục Chung không hiểu vì sao lại ngẩng đầu, ánh mắt hướng đến chỗ cô đang đứng.

Một giây này, Phan Lôi giống như chú thỏ con hoảng sợ cuống quýt trốn ra sau, hành động của cô quá gấp gáp nên không phát hiện ra mình đã dẫm vào chân Chung Phỉ Phỉ.

“Cậu muốn chết à?” Đêm nay tâm trạng Chung Phỉ Phỉ không tốt lắm.

Cô ta vốn vì mục đích muốn ve vãn rùa vàng nên mới đến đây, kết quả rùa vàng Lục Tự kia không đến, chỉ có mỗi Tổng giám đốc này đến, nghe nói cũng là công tử nhà họ Lục, nhưng bị câm, lại còn kết hôn rồi.

Nghĩ đến kế hoạch câu rùa vàng đã xoi hỏng bống không, tâm trạng Chung Phỉ Phỉ vô cùng tồi tệ, đúng lúc Phan Lôi giẫm lên chân, một trận nước miếng văng ra tới tấp.

“Cậu không có mắt à?”

Phan Lôi sợ nhiều người chú ý, đành dè chừng cúi đầu xin lỗi.

Phan Lôi cúi thấp đầu trước mặt Chung Phỉ Phỉ, Chung Phỉ Phỉ liền vút hoa cài áo xuống đất, hừ một tiếng, cuối cùng lắc lư đôi giày cao gót 13 cm rời đi.

Rốt cuộc cũng ổn thỏa, ánh mắt Phan Lôi nhìn không được thoáng nhìn một nơi.

Nhưng Lục Chung không ngồi đó nữa.

Đi đâu rồi? Lúc này trong lòng Phan Lôi vô cùng bức bối, không biết vì đêm nay không được gặp Lục Tự hay cách Tập đoàn văn hóa Lục thị đối xử với Lục Chung?

Chính cô cũng chẳng hiểu trong lòng mình khó chịu cái gì.

Đêm nay nhất định không phải là ngày may mắn của Phan Lôi.

Lúc xuống bậc thang, vì tâm trí cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, Phan Lôi chỉ kịp “A” một tiếng.

Mặc dù chỉ là một bé gái mồ côi được nhà họ Lục nhận nuôi nhưng cô đã quen với kiểu được chăm chút từng chút một, mắt cá chân cô sưng đỏ lên rất nhanh.

Tôn Như Ý đau lòng, lập tức nói muốn đưa cô đi bệnh viện.

Nhưng bây giờ là lúc quan trọng của lễ trao giải, kiếm đâu ra người làm thay đây.

Phan Lôi vuốt vuốt mắt cá chân của mình, lắc đầu nói với Tôn Như Ý “Không sao đâu, mình ngồi nghỉ một lát sẽ ổn thôi. Còn nữa, phần việc của mình phiền cậu rồi.”

“Nói đến chuyện này...” Tôn Như Ý thoáng không đành lòng. Cô muốn để Phan Lôi nói chuyện tử tế với Lục Tự nên mới ghi tên Phan Lôi vào.

Không ngờ nhân vật chính không thấy đâu, chỉ thấy mỗi thằng cha không bằng cầm thú này đến.

Tôn Như Ý vô cùng áy náy, vì vậy chủ động nhận hết việc của Phan Lôi.

Phan Lôi không nghĩ nhiều thế. Cô ở phòng nghỉ dễ dàng nhìn thấy sân khấu trao giải bên dưới.

Quả nhiên đêm nay người trao giải cho nhân vật nữ chính là đại biểu của Tập đoàn văn hóa Lục thị.

Tập đoàn văn hóa Lục thị không phải cử Lục Chung đến sao? Nhưng nếu như MC mở phong bì ra hoặc để Lục Chung lên công bố giải thưởng thì làm sao bây giờ?

Sau đó đúng như những gì Phan Lôi nghĩ, MC tuyên bố nhân vật nữ chính xuất sắc nhất được chọn.

Lại những trận hò hét vang lên gọi tên ngọc nữ minh tinh Trương Dĩnh, vì cô ấy diễn một bộ phim điện ảnh do Tập đoàn văn hóa Lục thị đầu tư, chẳng những trở thành bộ phim thành công vang dội, mà diễn viên cũng trở nên nổi tiếng.

“Bên dưới xin được kính mời Phó tổng giám đốc Lục Tư lên trao giải cho nữ diễn viên Trương Dĩnh của chúng ta...”

Phan Lôi thở phào một hơi.

Sao không phải Lục Chung?

Nghĩ đến cảm xúc của mình cứ xoay quanh người đàn ông này, tâm trạng Phan Lôi càng thêm ảm ức.

Tâm trạng đang rối bời, cô nghĩ lan man, bỗng nhiên trên đùi có gì man mát, Phan Lôi liền bình tĩnh trở lại.

Người đàn ông này đáng lẽ phải ở trên sân khấu trao giải, sao bất thành linh xuất hiện thế này?

“Sao anh lại ở đây?”

Phan Lôi nhìn người đàn ông đang ngồi xổm trước mặt mình, anh vẫn lạnh lùng cau mày, sau khi trông thấy mắt cá chân sưng đỏ của cô, khẽ nhíu mày.

“Này... anh còn chưa nói gì mà...” Nói xong, Phan Lôi mới cảm thấy mình đang nói những câu ngớ ngẩn. Lục Chung không thể nói chuyện, chẳng phải cô vừa xát muối lên miệng vết thương anh sao?

Lục Chung dường như không phát hiện ra, anh xắn tay áo lên, nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân của Phan Lôi.

Phan Lôi bị đau, anh cũng không buông tay, một lúc sau, anh ngồi bên cạnh cô, tay nắn mắt cá chân của cô, bắt đầu nắn mạnh một chút rồi lại nhẹ một chút.

Bắp chân trắng muốt của cô tùy tiện đặt trên đùi người đàn ông, họ chỉ cách nhau một lớp quần tây hơi mỏng của người đàn ông đó, Phan Lôi không khỏi đỏ mặt.

Kết hôn đã hơn nửa năm rồi, nhưng thân mật thế này lại là lần đầu tiên.

Bầu không khí hơi ngượng ngùng, cô chỉ có thể tìm chuyện để nói.

“Em... em tưởng anh sẽ lên sân khấu... em... em giật cả mình... Đối với... Đúng rồi... Người tên là Lục Tư kia là ai thế? Sao em chưa thấy bao giờ...”

Lấy người câm chỉ có thể ngậm bồ hòn sao?

Phan Lôi nói xong cũng khô miệng, Lục Chung vẫn hờ hững. Anh chỉ nhẹ nhàng xoa chân giúp cô.

Không biết là lý do tâm lý, hay Lục Chung thực sự tài giỏi. Dần dần, chân Phan Lôi đúng là không đau nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn chăm chú người đàn ông đang nắn chân cho mình, trái tim thoáng rung động.

Nếu như anh nói chuyện được, có thể tự mình giải thích, có lẽ cuộc đời anh đã khác.

“Cái...Em hơi đói...Anh ăn gì chưa?” Rất nhiều suy nghĩ nghẹn nơi cổ họng, cuối cùng chỉ hóa thành câu này.

Cũng bởi câu nói này, cuối cùng Lục Chung cũng có phản ứng. Anh ngẩng đầu, con người đen láy nhìn đôi má ửng hồng của Phan Lôi.

“Em còn chưa ăn tối đó...”

Phan Lôi đỏ mặt, cắn môi nói.

Cô nói dối mất rồi, bữa tối cô và Tôn Như Ý đã ăn hết một bát mỳ thịt bò to thơm ngào ngạt, chỉ là cô chẳng biết tìm chủ đề gì để nói, không thể cứ gượng gạo như thế mãi được.

Điều cô không ngờ tới là hình như Lục Chung biết cô nói dối, sau khi dăm chiêu nhìn cô, anh trực tiếp đưa tay ra, đè lên bụng nhỏ cô.

Mặt Phan Lôi đã đỏ đến mức hơi rỉ máu.

Họ kết hôn được nửa năm, hôm nay cô mới biết, cô và chồng mình rất ít khi trao đổi với nhau.

“Anh...Anh làm gì thế...”

Phan Lôi đẩy mạnh tay anh ra. Mặc dù trong bóng tối họ đã vô số lần tiếp xúc thân thể đối phương, nhưng trừ lúc ở trên giường gần gũi vậy, thì đây là lần đầu tiên.

Bị Phan Lôi đẩy tay ra, Lục Chung cũng không tức giận, anh dừng một chút, đột nhiên dang tay ôm Phan Lôi.

Phan Lôi không phản ứng kịp, được Lục Chung bế lên.

“Anh... anh rốt cuộc muốn làm gì thế...”

Lục Chung nhướn mày, một cánh tay đỡ lấy hông cô, cánh tay còn lại gần như buông cô ra. Phan Lôi sợ bị ngã xuống đất, lập tức quẩn lấy hông Lục Chung như gấu túi.

Cô không thấy biểu cảm của Lục Chung, chỉ cảm thấy lồng ngực người đàn ông này khẽ chấn động.

Một lúc lâu sau, bỗng dưng cô mới phát hiện.

Lục Chung cười.

Cho đến bây giờ người đàn ông này chỉ có nét mặt lạnh lùng, không nói câu nào, cũng chưa bao giờ nói chuyện với cô, rõ ràng đang khẽ cười.

Âm thanh rất nhỏ, như bướm bướm vỗ cánh, như làn gió dịu nhẹ lướt qua mặt cô.

Song, Phan Lôi vẫn nghe được.

Không hiểu vì sao cô cảm thấy mình đã hiểu Lục Chung một chút.

Ví dụ như, khi nào anh vui, khi nào anh cười.

Như giây phút này đây, lúc cô ôm anh thật chặt, anh có vẻ rất vui.

Không diễn tả nổi.

Phan Lôi giữ chặt cổ tay người đàn ông đang ôm mình.

Chẳng liên quan đến tình yêu.

Cô chỉ thương xót anh thôi.

Một người thất bại. Như cô.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Phan Lôi không ngờ Lục Chung thật sự đưa cô đi ăn gì đó.

Giờ là tháng năm, buổi tối trời khá mát mẻ.

Phan Lôi khập khiễng theo sau Lục Chung.

Dường như dáng vẻ dịu dàng quan tâm cô lúc này đều là giả, hai người cứ một người đi trước, một người lò cò phía sau, dù chân cô bị thương, Lục Chung cũng không thèm quay lại dìu cô một lát.

Phan Lôi thầm nghĩ trong lòng, người đàn ông này chẳng biết ga lăng là gì sao? Gặp cảnh này, đáng ra phải đến đỡ cô một chút chứ?

Không hiểu nổi. Cô thật sự không thể hiểu nổi người đàn ông này!

Thấy cô mãi vẫn chưa tới, cuối cùng Lục Chung đứng lại xoay đầu nhìn cô.

Ánh mắt thâm trầm, dường như có chút không vui.

Phan Lôi cảm thấy người không vui phải là cô mới đúng. Cô bĩu môi, trong đầu có hàng ngàn câu oán trách, song rốt cuộc vẫn thốt ra một câu yếu ớt.

“Anh đi nhanh quá...Em theo không kịp...”

Lục Chung vẫn không nhúc nhích, sau khi hờ hững nhìn cô một cái mới xoay người tiếp tục đi về phía trước, chỉ là lần này tốc độ của anh hình như chậm lại không ít.

Đây cũng coi như một niềm an ủi nho nhỏ với Phan Lôi.

Ít ra người này vẫn còn nghe được tiếng người.

Tốc độ của Phan Lôi vẫn rất chậm, chậm đến mức Lục Chung gần như mất hết kiên nhẫn.

Anh bước nhanh đến trước mặt Phan Lôi, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, bỗng nhiên anh cúi thấp người, khiêng Phan Lôi lên.

Đúng vậy, nâng mông cô, vác lên vai như khiêng một bao cát.

Phan Lôi thoáng giật mình, hơn nữa cũng không quen, cuống quýt dẫm bả vai Lục Chung cho đến khi đối phương không nhìn được mới vỗ mông cô một cái.

Vỗ một cái hình như vẫn chưa đủ, anh vỗ thêm mấy cái nữa, sau đó mới tiện tay sờ mông cô.

Phan Lôi cắn môi, nằm sấp trên bờ vai rộng vững chắc của Lục Chung yên lặng nghĩ, ông chồng này của cô, bề ngoài là mặt than, nhưng bên trong chẳng khác nào một tên lưu manh đấy.

Tất cả mọi người đều ở dưới lầu tham gia lễ trao giải, chẳng ai chú ý tới Phan Lôi đang bị Lục Chung tùy tiện vác trên vai.

Phan Lôi tự an ủi mình thế này dù sao cũng ít mất sức hơn nhảy tới nhảy lui như chuột túi, nên lười giầy vò với Lục Chung.

Cô chỉ không ngờ, Lục Chung đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại.

Phan Lôi nghiêng đầu, hỏi “Sao thế?”

Chung Phỉ Phỉ đang đứng ở cuối hành lang, trông thấy một người đàn ông cao lớn đang đi tới, trên vai còn vác một cô gái.

Vốn dĩ Chung Phỉ Phỉ không hiểu kỳ vậy.

Tối nay Lục Tự không đến, người đến lại là thiếu gia bị câm nhà họ Lục, nghe nói là một vị thiếu gia thất thế, nếu không nhà họ Lục sao lại phải một người câm đến đây trao giải cho khách quý chứ.

Quả thực cười rụng răng.

Chung Phỉ Phỉ cực kỳ thất vọng, cũng chẳng còn kiên nhẫn với cái lễ trao giải này nữa, nghĩ đến bên dưới nhiều người thế, thà lên đây vụng trộm lười biếng còn hơn.

Điều cô ta không ngờ tới là sẽ đụng phải thiếu gia bị câm trong truyền thuyết nhà họ Lục.

Cô ta vốn không tò mò dung mạo người đàn ông này, chẳng qua lúc mở màn có nhìn thoáng qua người đàn ông chả có quyền thế ở nhà họ Lục trên sân khấu từ xa, cô ta không có chút hứng thú nào.

Cô tuyệt đối không ngờ dung mạo tên câm này lại không tệ.

Cao lớn, cường tráng, ngũ quan vô cùng anh tuấn, đang đứng ngay hành lang dài đằng đằng, chiếc bóng đổ dài xuống mặt sàn.

Có lẽ, trời sinh phụ nữ để bị chinh phục.

Giây phút này, Chung Phỉ Phỉ cắn môi, nhìn cánh tay người đàn ông đang che chở Phan Lôi trước ngực, trong lòng thoáng đau xót, nhưng nét mặt không biểu hiện gì.

Cô ta chào Phan Lôi từ xa.

Thân thiện như bạn bè thân thiết lắm.

“Phan Lôi...nghe nói chân cậu bị thương à? Không sao chứ?”

Phan Lôi vô cùng ngượng ngùng.

Ở trường không ai biết cô đã kết hôn.

Chủ yếu cô không muốn để bạn bè biết chuyện lý thú cô gả cho hai anh em nhà giàu.

Cô tưởng tất cả mọi người đều có mặt ở lễ trao giải rồi, đúng lúc chân cũng rất đau nên mới lợi dụng ‘quá giang xe’, không ngờ lại bị Chung Phi Phi bắt gặp.

Nhất thời Phan Lôi không biết giải thích thế nào cho phải.

Chung Phi Phi nhanh trí chuyển chủ đề, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ tươi cười.

“Người nhà cậu đến đón à, vậy cũng được, cậu về nhà nghỉ ngơi cho tốt nhé, mai gặp nha.”

Không biết Chung Phi Phi có biết thân phận của Lục Chung không hay cố ý cho Phan Lôi một bậc thang để xuống, nói chung bây giờ Phan Lôi rất cảm kích cô ta.

Cô cuống quýt dấm lên người Lục Chung giục anh đi.

Lục Chung cũng không khách sao, nâng eo cô nghênh ngang rời đi.

Từ đầu đến cuối, anh không thèm liếc Chung Phi Phi lấy một cái.

Chung Phỉ Phỉ đợi hai người đi xa mới phát hiện trên môi tràn ngập mùi máu tanh. Chung Phỉ Phỉ cô ta được mệnh danh là hoa khôi của khoa, xung quanh cô ta cho tới bây giờ đâu có thiếu đàn ông, loại người nào cũng có.

Người đàn ông bình thường sau khi thấy cô ta cũng nhào tới ngay lập tức.

Song... Người đàn ông này, còn không thềm liếc cô ra một lần.

Chung Phỉ Phỉ nắm chặt quả đấm, đáy lòng uể oải nổi lên chút không cam tâm và tức tối.

Bên này, Phan Lôi hoàn toàn không biết lòng dạ hẹp hòi của Chung Phỉ Phỉ, vẫn bị Lục Chung vác trên người, thoáng không thoải mái.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

Lục Chung đặt cô ở ghế sau, trực tiếp lên chỗ điều khiển.

“Này... anh không thể cứ như thế mãi... anh không thể nói chuyện... Chẳng lẽ còn không thể đánh chữ?”

Phan Lôi cũng cảm thấy tức giận.

Mặc dù chuyện động phòng kia, đến bây giờ cô vẫn còn mê man, nhưng cô cũng coi như hoàng hoa khuê nữ, bị Lục Chung vùi dập đi vùi dập lại, bây giờ còn lấy anh, lẽ nào anh tính tiếp tục chiến tranh lạnh thế này à? Thậm chí còn muốn cả đời?

Phan Lôi giơ nắm tay kháng nghị.

Rất nhanh, sự kháng nghị của cô bị phớt lờ.

Lục Chung đưa cô đi ăn mì thịt bò.

Chắc là ngoài ý muốn, bằng không sao Lục Chung biết cô thích ăn mì thịt bò ở đây nhất.

Trước khi lễ trao giải diễn ra, cô và Tôn Như Ý đã ăn hết một bát lớn, bất quá giày vò cả đêm vậy, Phan Lôi thật sự thấy đói.

Lục Chung xuống xe, nhìn bộ dạng lại muốn vác cô nữa.

Phan Lôi biến sắc, tư thế đó không được thoải mái lắm, bụng cô đến bây giờ vẫn còn hơi đau.

Đàn ông ôm phụ nữ sẽ có hàng ngàn vạn cách khác nhau, trong đó còn chưa nói đến những tư thế lãng mạn, ngọt ngào. Ví dụ như kiểu ôm công chúa, ví dụ như kiểu ôm gấu bông... Nhưng tại sao Lục Chung nhất định phải chọn cách vác cô, y như vác bao cát.

Phan Lôi bĩu môi, tay bám lấy chỗ ngồi không nhúc nhích, cô bày tỏ kháng nghị.

Sau khi Lục Chung yên lặng nhìn cô, bèn trực tiếp cúi người, giật chiếc váy cúp ngực của cô xuống.

Phan Lôi sợ hãi hét lên một tiếng, tay cuống quýt che ngực mình lùi ra sau.

Lúc này, Lục Chung trưng bản mặt nghiêm chỉnh, khoanh tay, nhìn chăm chăm nửa người trên lỏa lồ của Phan Lôi bằng ánh mắt âm u, với thâm ý không hiểu nổi.

Điều ý dường như muốn nói: còn không mau chén tôi.

Tưởng tượng là thứ rất đáng sợ, nhưng Lục Chung hoàn toàn không có lý lẽ mới là chuyện đáng sợ hơn.

Phan Lôi cuối cùng cũng khuất phục, giang hai tay, ngoan ngoãn nhào vào cái ôm của Lục Chung.

Kết hôn được nửa năm, rốt cuộc Phan Lôi cũng hiểu được ít tính cách của Lục Chung.

Cô còn phát hiện tính cách Lục Chung hơi cực đoan, nhưng dù sao vẫn tốt hơn chiến tranh lạnh.

Khi ăn mì thịt bò, Phan Lôi vẫn bị giày vò như cũ, đợi đến lúc Lục Chung đi thanh toán, cô hung hăng bỏ thêm một thìa ớt vào bát anh.

Cô có thể ăn cay, nhưng không biết Lục Chung có ăn được không.

Nhưng Phan Lôi cũng lưỡng cả rồi.

Nếu anh ăn cay được, coi như anh may mắn.

Nhưng nếu không ăn được, vậy thì như ý cô.

Lục Chung quay về quả nhiên thấy trên bát mì mình xuất hiện một lớp ớt, bất quá mặt anh không có một chút biến hóa nào, tách đĩa bắt đầu ăn.

Anh ăn có vẻ rất ngon miệng, khiến Phan Lôi không khỏi thất vọng.

Người đàn ông này căn bản khó chơi thật, chẳng có nhược điểm nào.

Mì thịt bò Phan Lôi thích ăn nhất, cô cũng không còn hứng thú, ăn được mấy miếng liền thôi, sau khi Lục Chung ăn hết một bát đầy, thấy cô bất mãn để đĩa xuống, trong bát vẫn còn sót lại hơn phân nửa. Anh nghĩ cũng không thèm nghĩ trực tiếp bưng bát của cô qua lạng lẽ ăn.

“Này...” Đáng nhẽ Phan Lôi còn muốn đấu võ mồm với anh, nhưng Lục Chung ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc khiến Phan Lôi không thể nói được gì.

Nói cho cùng, cô vẫn không hiểu Lục Chung lắm.

Bất quá từ tối nay, cô bắt đầu hơi hiếu kỳ về người đàn ông này.

Lục Chung, cái người đi nhăm phòng lúc cô kết hôn, vẫn được xem là anh chồng cô, rốt cuộc sao chỉ có một mình nhỉ?

Phan Lôi không hiểu Lục Chung nhiều lắm, nhưng có chuyện cô hiểu rất rõ.

Kết hôn nửa năm, trừ lúc cô tới tháng ra, căn bản anh đều muốn.

Về mặt này Lục Chung rất kỳ quái, cô không phải dạng phụ nữ nhiệt tình ở mặt này, thậm chí cũng không ướm át, thỉnh thoảng còn vùng vẫy chống cự, nhưng anh đều không quan tâm mà đòi hỏi.

Hơn nữa, đêm nào cũng làm.

Phan Lôi tò mò từ lâu rồi, sao người đàn ông này lại kiên nhẫn với chuyện đó tới vậy?

Có dục vọng với cô ư, đánh chết Phan Lôi cũng không tin.

Trong quá trình, anh vẫn tỉnh táo, đôi mắt đen láy sâu thẳm kia xưa nay chưa bao giờ lộ ra dáng vẻ đắm chìm trong tình yêu.

Đến nỗi anh vẫn chưa từng hôn cô.

Có lẽ phải có lý do nào khác khiến anh nhất định phải thực hiện nghĩa vụ làm chồng này chăng?

Phan Lôi đoán không ra.

Càng khiến cô đoán không ra là, đêm nay chân cô bị thương, Lục Chung sẽ không tới ‘làm bận’ nữa nhỉ?

Nhưng Phan Lôi thất vọng rồi.

Buổi tối, đúng 10 giờ, anh vẫn vào.

Đêm nay Phan Lôi không nhẫn nhịn chịu đựng như trước, ngày trước cô cảm thấy cả đời như vậy cũng chẳng sao.

Nhưng hôm nay có lẽ vì lời khuyên của Tôn Như Ý, nên cô không muốn tiếp tục thế nữa.

Phan Lôi lắc đầu, cuống quýt rúc vào trong chăn.

“E không được mờ... Hôm nay em bị thương.”

“...”

Rất tốt, Lục Chung đã cởi áo choàng tắm.

Lục Chung có thân hình đẹp.

Cơ bụng tám múi hoàn mỹ, vóc người trên rộng dưới hẹp hoàn mỹ như vận động viên, sau khi cởi áo choàng tắm ra, nhìn cứ như thiên thần.

Thậm chí Phan Lôi còn trông thấy cây nấm to đang mọc hồ góc đầu dậy giữa đám cỏ đen um tùm.

“Chân... chân em đau...” Phan Lôi còn muốn tung chiêu đáng thương.

Lục Chung đã bò lên giường, ném vật bảo vệ cuối cùng trên người cô ra, kéo chân cô từ từ trượt tới giữa hai chân anh.

“Em...em thật sự rất đau...” Phan Lôi nước mắt giàn giụa, cầu thương xót cầu đồng cảm.

Lục Chung ngừng lại, do dự một lát rồi thả chân cô ra, khước miệng lại nhẹ nhàng cong lên.

Lần đầu tiên Phan Lôi thấy Lục Chung cười như thế, nụ cười của người đàn ông này luôn luôn mê người, đuôi mắt cong cong, anh tuấn không gì sánh nổi. Không hiểu sao mặt Phan Lôi ửng hồng, toàn thân cũng hơi ngứa ngáy, tim đập thình thịch thình thịch không ngừng.

Nhưng cảnh tượng đẹp dễ vĩnh viễn chỉ là ảo giác. Một giây sau, người đàn ông kia liền dùng sức dang chân cô ra, sờ lên cánh hoa nhỏ của cô, đột nhiên đưa ngón tay vào trong thăm dò.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Phan Lôi cảm thấy chính mình có chút lãnh đạm.

Từ lúc tân hôn đến giờ, cô chưa từng có lần nào cảm nhận được cao trào trong truyền thuyết.

Chẳng những không có cảm giác sảng khoái, trong suốt cả quá trình, cô còn không có cảm giác ướt át.

Cô giống như sa mạc Sahara, nguồn nước của sinh mạng cũng vắt không ra chút nào.

Nhưng cho dù là vậy, Lục Chung vẫn như con trâu già vất vả cần cù chưa từng buông tha ý định khai khẩn cô.

Hai đùi bị một sức mạnh rất lớn mở ra, vật cứng rắn của người đàn ông cố chấp xông vào.

Vừa lớn, vừa khỏe, lại vừa cứng, đối với Phan Lôi mà nói, chắc chắn là một cực hình.

Cô đau đến mức hít khí liên tục, cơ thể không ngừng lui về sau. Lúc này bắt đầu so sánh, cơn đau ở đùi ngược lại có vẻ bình thường hơn.

Cô đau quá, trán đổ đầy mồ hôi, nhin không được, nước mắt lưng tròng nhìn Lục Chung đang ở trên người cô.

Lục Chung đang nhìn cô, không nhúc nhích, con người đen láy nhìn cô chăm chăm, dường như muốn quan sát nhất cử nhất động của cô, lại dường như cảm thấy hết sức tò mò khi cô nhú mào.

Phan Lôi thật sự không chịu nổi.

Thời gian vừa qua, cô đã chịu đựng đủ rồi.

Cả ngày hôm nay, cô và Lục Chung rút ngắn khoảng cách rất nhiều.

Sự can đảm của cô cũng to rất nhiều.

Thân thể cô như bị bỏ đói, rõ ràng cô khô như vậy, anh hẳn tiến vào cũng vô cùng khó khăn, nhưng không hiểu sao, trên khuôn mặt Lục Chung không hề có một chút đau khổ nào.

Chỉ bình thần trước sau như một.

Cuối cùng Phan Lôi cũng chịu đủ rồi.

Có lẽ anh da dày thịt thô có thể chịu được sự đau đớn này, nhưng cô không thể.

Mạnh mẽ đẩy người đàn ông trước người ra, Phan Lôi nhanh chóng rút tấm chăn đơn bọc lấy thân thể trần trụi của mình.

Trong lúc Lục Chung sững sờ, cô nhin không nổi cất tiếng mắng mỏ “Rốt cuộc anh anh có biết làm không? Em đau chết đi được...”

Người này là quái vật à? Tuổi tác anh cũng không nhỏ, dù chưa từng ăn thịt heo, cũng từng thấy heo chạy mà.

Sao lần nào cũng chỉ biết xông ngang đánh thẳng, không biết dụ dàng cũng bỏ đi, nhưng phải biết dùng đao cụ chứ.

Lần nào lần nấy còn rất lâu, co rút khô khốc, lẽ nào thực sự có cảm giác hưng phấn sao?

Thật ra Phan Lôi rất ghét chuyện ân ái này, nhất là lần đầu tiên của cô còn đau như vậy tàn bạo như vậy.

Bây giờ còn bị cái người này ngày nào cũng cặm cụi sống chết vận động.

Cô càng thêm chán ghét.

Nhưng điều cô ghét nhất là, người này không có bất cứ tình cảm gì với cô, nhưng nhất định phải làm chuyện đó với cô.

Cô căn môi, thấy Lục Chung trầm mặt hình như có vẻ tức giận, trong lòng Phan Lôi thoáng chột dạ, nhưng vẫn không nhịn được, ưỡn ngực lên.

“Anh... anh không biết làm... thì... thì dùng thuốc bôi trơn... là... là được... Còn ‘không... không thì... anh... anh xem phim giáo dục[1] cũng được...”

Con người của Lục Chung từ sâu thẳm đen như mực dần dần nổi lên một tia hoang mang.

Trong Lòng Phan Lôi lướt qua một ý nghĩ, nghiêng đầu, nhìn anh một cách kỳ quái.

“Đừng nói anh chưa từng xem thứ đó nha...”

Mặt Lục Chung vẫn tràn ngập hoang mang.

Trong lòng Phan Lôi ảo não, người này rõ ràng chưa từng xem phim giáo dục rồi.

Cô tưởng đàn ông nào cũng từng xem phim XXX chứ.

Lục Chung —— Rốt cuộc có phải là đàn ông không?!

Quả nhiên Lục Chung không phải là đàn ông.

Ngay cả Phan Lôi tự xưng là thực nữ thế kỷ, trong máy tính cũng len lén cất giấu mấy bộ phim AV quý giá, thỉnh thoảng cô không có gì làm còn dùng nó để nghiên cứu học hỏi.

Nhưng Lục Chung lại chưa từng xem.

Từ hôm nay trở về sau vì cuộc sống của hai người đều được thuận lợi, ít nhất thoải mái một chút, Phan Lôi đành lấy bấu vạt của cô ra.

Lục Chung là một học sinh rất giỏi, dựa vào động tác trong phim giáo dục, từ từ vân vê ngực cô, cắn xương quai xanh của cô.

Có điều, không hiệu quả lắm.

Bởi vì mặc kệ Lục Chung vân vê sờ soạng cô thế nào đi nữa, cô cũng không động tình.

Thậm chí, không chút nóng vội, còn hơi kháng cự.

Tối nay, Phan Lôi chẳng có tí vết tích động tình nào, nhưng cũng dễ chịu hơn trước. Bởi vì Lục Chung học theo trong phim, bôi ít thuốc bôi trơn cho cô.

Mặc dù cô vẫn chưa có cảm giác gì quá mạnh mẽ, song Lục Chung dường như thoải mái hơn nhiều.

Con người luôn trong veo mát mẻ hiếm khi có thêm một phần dục vọng nhàn nhạt.

Phan Lôi bị đắm đến mức mê man, nhin không được nghĩ, quên đi, cứ như vậy đi.

Chỉ cần không đau quá, cũng có thể chịu đựng được.

Hoàn toàn như trước đây, sau khi Lục Chung làm xong bèn chuẩn bị rời đi.

Bất quá không có dáng vẻ muốn ăn đòn như trước kia, lần này trước khi đi, anh còn biết đắp chăn cho cô.

Tuy Phan Lôi không hưởng thụ được, nhưng mệt mỏi quá rồi, ghé vào chăn đơn mềm mại nhanh chóng thiếp đi.

Đến nỗi Lục Chung... Anh từ đâu đến, thì rút về nơi đó cho cô đi.

Đêm nay, Phan Lôi lại nằm mơ.

Cô mơ về hồi cô còn là thiếu nữ.

Lần đầu tiên Phan Lôi có kinh nguyệt là vào năm mười bốn tuổi, thân thể căng cứng, rất nhanh có cảm giác như vật gì đó rơi ra ngoài.

Cô sợ hãi, bụng lại đau, bên dưới dần dần chảy máu tươi.

Cô sợ đến mức hét lên, khiến Lục Tự đang học trong phòng sách cũng khiếp sợ chạy ra.

Cô còn nhớ năm đó, mặt Lục Tự đỏ ửng.

Hắn thấy màu đỏ bên dưới chiếc quần trắng của cô, không biết nên làm gì, nhưng lại nhanh chóng chạy ra ngoài mua đồ nhét cho cô.

Đồng thời, còn tri kỷ thả tờ giấy nhỏ nói cho cô biết cách dùng.

Đời người có rất nhiều lần đầu tiên.

Rất nhiều lần đầu tiên của Phan Lôi đều liên quan đến Lục Tự.

Lần đầu tiên rung động.

Lần đầu tiên nhớ nhung.

Lần đầu tiên có kinh nguyệt.

Thậm chí cô còn tưởng đêm đầu tiên của cô cũng là của Lục Tự, do đó mới cùng Tôn Như Ý lặng lẽ tham khảo phim giáo dục kia.

Cô nhớ rất rõ, phản ứng lúc đó của cô.

Sắc mặt đỏ bừng, toàn thân nóng ran, chỗ kín ươn ướt, đến nỗi ngay cả quần lót cũng ướt đẫm mất.

Khi ấy, Tôn Như Ý nói cô trời sinh mắn cảm, một báu vật. Là đàn ông đều sẽ thích cô.

Thế nhưng, Phan Lôi không hiểu.

Người mắn cảm sao giờ lại giống như sa mạc chứ?

Hay là vì... người khai khẩn sa mạc khác nhau?

Phan Lôi từ trong mơ giật mình tỉnh dậy, mặt đất tràn ngập ánh trăng, cô vuốt bụng.

Sớm biết vậy lúc trước khi Lục Chung đưa cô đi ăn mì thịt bò, cô nên ăn nhiều một chút, giờ nửa đêm đói rồi.

Chịu không nổi cảm giác đói vật vờ ấy, Phan Lôi quyết định xuống giường tìm thức ăn.

Phòng Lục Chung ngay cửa cầu thang, cô nhất định phải đi qua đó.

Cô cảm thấy mình đã đủ cẩn thận từng li từng tí rồi, song vẫn đánh thức Lục Chung.

Nghe tai lắng nghe, trong phòng Lục Chung phát ra âm thanh rời rạc.

Phan Lôi không đủ bình tĩnh, dè dặt dừng lại nghe một chút.

Một lát sau mới phát hiện là tiếng thở dốc kịch liệt.

Âm thanh đó quá mức đau đớn, Phan Lôi không nghĩ ngợi gì đẩy cửa ra.

Trong phòng một mảng tối đen.

Phan Lôi mở đèn, thấy Lục Chung đang nằm trên mặt đất đau đớn thở dốc.

“Lục Chung... anh sao thế?”

Lần đầu tiên Phan Lôi trông thấy đầu Lục Chung toàn là mồ hôi, gương mặt điển trai đỏ đến mức dọa người, nhất thời cũng hơi sợ.

“Này... anh đừng dọa em... em... đi gọi... gọi... bác sĩ... Em đi gọi bác sĩ...”

Khi đưa Lục Chung đến bệnh viện, bị chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính, do anh ăn quá nhiều ớt.

Lục Chung không nói được, bác sĩ hỏi vài vấn đề, Phan Lôi chỉ có thể mơ mơ hồ hồ trả lời giúp.

Cuối cùng Lục Chung được đưa vào phòng cấp cứu, Phan Lôi mới nhớ ra, Lục Chung gần như chỉ có một thân một mình.

Ngã bệnh rồi, mà bên cạnh chẳng có ai.

Anh là đại công tử nhà họ Lục, nhưng rốt cuộc, chỉ có đứa em trai Lục Tự được yêu thương.

Không ai hiểu anh, không ai biết anh thích gì không thích gì, hình như anh cũng không quan tâm. Cho nên rõ ràng không thể ăn ớt, lại còn ăn hết bát mì thịt bò lớn cho thêm ớt.

Cũng không ai yêu anh cả, dù phát bệnh cũng không muốn gọi cô – người cùng sống dưới một mái hiên, một mình lặng lẽ chịu đựng đau đớn.

Trong nháy mắt, Phan Lôi nhìn người đàn ông sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường, cảm thấy anh rất đáng thương.

Trải qua cuộc điều trị, Lục Chung gần như khỏe hơn nhiều.

Anh còn cầm di động gửi tin nhắn.

Hóa ra, bình thường anh trao đổi với người khác như vậy.

Nhưng Phan Lôi hơi tò mò, rốt cuộc anh liên lạc với ai.

Chốc lát sau, nghi vấn của Phan Lôi đã được giải đáp.

Ngoài cửa phòng bệnh, một người đàn ông trẻ tuổi vội vã đi tới.

“Em là Lục Tư, chào chị dâu.”

Người đàn ông trẻ tuổi này là em họ Lục Chung, còn nói từng gặp cô ở hôn lễ.

Phan Lôi không có ấn tượng gì, hễ là chuyện liên quan đến hôn lễ ngày đó, ký ức của cô đều rất mơ hồ.

“Chị dâu, đã muộn thế này, chị cũng mệt, em bảo tài xế đưa chị về trước nhé.”

“Nhưng...” Phan Lôi có chút không yên tâm Lục Chung trên giường bệnh, “Anh ấy...”

“Yên tâm đi... chuyện nhỏ thôi, anh bị ối vậy, chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi...”

“...”

Lục Tư khuyên can mãi nhất định bảo Phan Lôi về nhà nghỉ.

Phan Lôi còn muốn từ chối, Lục Chung ở xa xa gật đầu với cô.

Đây là lần đầu tiên anh cho cô phản ứng khác ngoài nét mặt hờ hững.

Phan Lôi thỏa hiệp, vất vả cả đêm, cô cảm thấy chân mình lại sưng tấy nữa rồi, khập khiễng theo tài xế về nhà.

Phan Lôi đi không lâu, Lục Tư đóng cửa phòng bệnh lại, liếc nhìn người đàn ông ‘yếu đuối’ nằm trên giường, nương mày nói: “Em xin anh, đừng giả vờ nữa. Trước kia mưa bom bão đạn còn không đổi sắc mặt xông tới, em không tin một viêm dạ dày cấp tính thôi đã biến anh thành cái đức hạnh này...” Thấy Lục Chung vẫn không nói gì, Lục Tư vò tóc, chịu thua.

“Được rồi, coi như em chưa nói gì. Anh lừa phụ nữ như vậy, coi chừng quả báo.”

Lục Chung vẫn không có phản ứng gì, trong lòng Lục Tư thở dài, đi đến bên giường, mới chậm rãi mở miệng: “Được rồi, em biết rồi. Nói chuyện nghiêm chỉnh, thằng em trai hờ của anh không đàn như anh nghĩ, trái lại, hẳn rất cẩn thận, chúng ta liên tiếp tung mồi, hẳn đều không mắc câu... Có lẽ, muốn giải quyết hẳn trong thời gian ngắn, chúng ta cần một kế hoạch mới.”

Lục Tư nói xong, nhìn người đàn ông bình tĩnh không nói lời nào trên giường, chẳng hiểu sao lại nghĩ đến cô gái vừa đi ra.

Cô gái đó, hẳn biết.

Lúc trước, sau khi quay trở lại nhà họ Lục, cô luôn trốn phía sau Lục Tự, như một con thỏ vạy.

Với những cô gái yếu đuối, Lục Tự luôn có ý muốn bảo vệ, nhất là hồi này rõ ràng cô gái thỏ này còn đi khắp khiêng nhưng vẫn lo lắng nhìn người đàn ông trên giường.

Cô vẫn là một con thỏ hiền lành.

Đáng tiếc, sống tại nhà họ Lục. Rốt cuộc năm cũng trúng đạn.

Nghĩ đến thủ đoạn của Lục Chung, Lục Tự chỉ cảm thấy lau mồ hôi thay cho con thỏ kia.

“Em nói này, lão đại, em hiểu anh muốn báo thù, nhưng con thỏ kia... à không... ý em nói là chị dâu, anh đã cưới chị ấy rồi, dù thế nào đi nữa, cô ấy coi như người phụ nữ của anh, tốt xấu gì cũng phải để cho cô ấy một con đường sống chứ?”

Lục Chung vẫn không nhúc nhích, sau nửa ngày mới nhắm mắt, phát phất tay, ra hiệu Lục Tự ra ngoài trước.

Thấy Lục Chung như vậy, Lục Tự cũng hiểu, trong lòng anh đã quyết định.

Hắn có nói gì cũng không có tác dụng.

Chẳng qua, mấy năm nay, hắn qua lại với không ít người, cũng từng chứng kiến khúc mắt giữa họ và phụ nữ. Đương nhiên Lục Tự rút ra được kết luận, đàn ông vĩnh viễn đừng lợi dụng phụ nữ.

Bởi vì... Kết quả đều là tự chuốc lấy họa, chơi với lửa có ngày chết cháy, vv... Hắn thật sự không muốn người anh họ duy nhất của mình đi trên con đường không có lối về này.

[1] phim giáo dục: Ấy gù, phim...đen đó, phim con lợn đó.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ngày hôm sau, khi Phan Lôi đưa cháo quản gia nấu đến thăm Lục Chung, người đàn ông với vẻ mặt trắng bệch tối qua đang tựa vào đầu giường hút thuốc.

Vẻ mặt anh thanh thoi, nét mặt vẫn hờ hững như cũ, dáng vẻ nuốt mây nhả khói khiến Phan Lôi hơi lạ lẫm.

Không ngờ Lục Chung còn hút thuốc.

Ho khan một tiếng, Phan Lôi đặt cháo xuống, “Thế, anh khỏe chút nào chưa?”

Lục Chung nhìn cô một cái, tiện tay dập tắt điếu thuốc.

Phan Lôi thở phào nhẹ nhõm.

Đã bệnh còn hút thuốc, không muốn sống nữa chắc.

Hơn nữa... ở bệnh viện có thể hút thuốc à?!

Bất quá, Phan Lôi không nói thẳng, hiện tại chưa đến lượt cô phải nói.

Lục Chung cũng coi như biết nghe lời, tự động dập tắt điếu thuốc.

Tâm trạng của Phan Lôi không hiểu sao lại tốt hẳn, mặt mày cũng thả lỏng hơn.

“Em mang cháo đến cho anh, anh ăn chút đi... Dạ dày còn đau không?”

Cô lấy bát nhỏ ra, múc một bát cho Lục Chung.

Lục Chung cúi đầu nhìn bát cháo trắng lóa, lúc này Phan Lôi rõ ràng thấy anh chột lóa lên chút tâm tình.

Hình như anh... không thích ăn cháo nhỉ.

“Dạ dày anh không tốt, giờ chỉ có thể ăn cháo thôi.”

Ở trong lòng cười trộm, nhưng Phan Lôi vẫn không tỏ thái độ gì, đặt bát cháo lên tay Lục Chung.

Người đàn ông kia rử mí mắt xuống, từ từ múc cháo trắng trong bát.

Anh ăn rất hăng say, nếu không phải anh hơi nhúu mày, Phan Lôi còn tưởng tia chán ghét thoáng hiện trong mắt anh chỉ là ảo giác của một mình cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Lục Chung đang nhẹ nhàng húp cháo sùm sụp.

Phan Lôi ngồi một lúc liền cảm thấy rất ngượng ngùng nhưng cứ đi luôn như vậy, hình như cũng không hay lắm, vì thế cô dứt khoát ngồi xuống rảnh rồi nói chuyện phiếm.

“Đúng rồi, tối qua người đến thăm anh là ai thế? Em chưa từng gặp.”

“...”

Lục Chung căn bản không phản ứng, ngay cả ngẩng đầu nhìn cô cũng tiết kiệm.

Phan Lôi hơi tức, anh trao đổi với người khác bằng tin nhắn thì được, còn đối với cô ngay cả tin nhắn cũng tiết kiệm sao?

Tính cách Phan Lôi coi như có chút trẻ con.

Càng nghĩ càng tức, cô dứt khoát móc di động trong túi áo ra, ‘tạch’ ‘tạch’ gõ vài chữ.

“Anh vẫn không chịu nói chuyện với em phải không?”

Đưa tới trước mặt Lục Chung, Phan Lôi bướng bỉnh lại quật cường trừng anh, nếu anh không chịu nói, vậy cô cũng không nói là ok chứ gì.

Cuối cùng Lục Chung cũng ăn xong bát cháo trên tay, anh đặt bát xuống, ngẩng đầu nhìn Phan Lôi, rốt cuộc nhận điện thoại sắp gây mất trên tay cô, thông thả đánh hai chữ.

“Lục Tư.”

Cuối cùng anh cũng trao đổi với cô.

Trong lòng Phan Lôi rất hưng phấn.

Hóa ra người này căn bản cuồng bị ngược, phải cưỡng ép anh mới có khoái cảm đấy.

“Vậy, anh ổn chứ? Bụng còn đau không?”

Lục Chung lắc đầu, xem chừng không tệ lắm.

Bất quá, Phan Lôi chơi riết bị nghiện, cho dù một chữ cũng muốn Lục Chung gõ ra.

Trong lúc anh gõ, Phan Lôi phát hiện ngón tay Lục Chung rất thon dài, rủ mắt xuống lông mi vừa dài vừa vểnh, lúc ngược mắt lên, đôi mắt vừa

đen vừa lấp lánh.

Hôm nay Phan Lôi mới phát hiện Lục Chung nhìn cũng không tệ, ngũ quan cực kì đẹp, còn đẹp hơn Lục Tự có ngũ quan lộ vẻ thô cuồng.

Phan Lôi nghĩ, tướng mạo Lục Chung có thể giống Lục Phi Nhã xinh đẹp.

Nghĩ đến nhà họ Lục, Phan Lôi cũng không còn hứng nói chuyện phiếm tiê[s.

Những câu hỏi đơn giản sau đó, cô phát hiện thật ra Lục Chung rất lười, không thích gõ chữ.

Hai người dứt khoát im lặng.

Phan Lôi ngồi một lúc rồi kiểm soát muốn đi.

Mặc kệ nói thế nào, quan hệ của họ bây giờ cũng chẳng khác gì người dưng, có thể đến bệnh viện thăm anh xem như đã hết tình hết nghĩa rồi.

Đó là suy nghĩ của Phan Lôi.

Điều khiến cô không ngờ là, Lục Chung ra viện về nhà rất nhanh.

Quan hệ giữa hai người họ nhờ lần này Lục Chung nằm viện nên phát sinh một ít thay đổi nho nhỏ.

Đầu tiên là, buổi sáng khi cô thức dậy, Lục Chung chưa rời đi. Trái lại anh còn đợi cô cùng nhau ăn sáng, sau bữa sáng anh đưa cô đi học.

Anh vẫn ít trao đổi với cô, thỉnh thoảng Phan Lôi gõ lạch cạch một câu, anh chỉ làm vền vện hai động tác.

Gật đầu.

Lắc đầu.

Đối với Phan Lôi mà nói, đây cũng coi như một bước tiến rất lớn.

Ít nhất Lục Chung đã để ý tới cô, vậy cô sẽ không cảm thấy bản thân thực sự lấy một người câm nữa.

Buổi tối, Lục Chung vẫn tới.

Nhưng từ hôm đó trở đi, Phan Lôi cự tuyệt thẳng thừng.

Cô nói thẳng với Lục Chung, cô không thích thế.

Cô sợ đau, cũng bài xích chuyện không yêu nhưng vẫn quan hệ này.

Hiển nhiên về điểm ấy, hai người không cùng chung nhận thức, Lục Chung vẫn qua đó mỗi đêm.

Như làm theo thông lệ vậy.

Cho dù Phan Lôi chống cự đến mức thật sự không chịu nổi, âm ỉ cả lên, anh vẫn sẽ cố làm việc của mình.

Thỉnh thoảng bị Phan Lôi đá văng, anh sẽ tự mình tuốt ống, sau đó về phòng của mình.

Người này, đúng là cố chấp điên cuồng.

Phan Lôi tổng kết như thế.

Còn một sự thay đổi quan trọng nữa, Lục Chung về nhà ăn tối.

Trước kia anh đi sớm về trễ, trở về bèn phát tiết trên người cô xong rồi biến mất.

Bây giờ buổi tối anh sẽ về nhà ăn cơm, sau bữa tối, Phan Lôi lên mạng trong phòng mình, còn một mình anh ở phòng sách chẳng biết làm gì. Hai người vẫn không xuất hiện cùng lúc, nhưng so với trước kia, tình hình thật sự tốt hơn rất nhiều.

Phá vỡ cuộc sống yên tĩnh lại vô vị này là do mạng trong phòng cô bị hỏng.

Cô vật vã cả buổi cũng không thể vào mạng được, gọi điện báo cho bên nhà mạng, thì người ta chỉ cô mấy cách giải quyết, nhưng tiếc là Phan Lôi không hiểu.

Chỉ mơ hồ nhớ nhà mạng bảo cô kiểm tra những chỗ khác trong nhà có vào mạng được không.

Phan Lôi đến phòng sách.

Lục Chung đang ở đó.

Anh vốn đang ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ vọc máy tính, thấy Phan Lôi đi vào, khuôn mặt chợt xuất hiện sự kinh ngạc quá đổi.

Phan Lôi ôm laptop tới, thoáng uất ức, “Chỗ em lên mạng không được, chỗ anh vào được không?”

Sau đó, Phan Lôi mới phát hiện Lục Chung đang chơi game, chính là trò Lianliankan[1] trên QQ.

Người này rốt cuộc buồn tẻ cỡ nào nhỉ.

Phan Lôi âm thầm khinh bỉ.

Đây thật sự là vấn đề nhân phẩm.

Phòng Phan Lôi không thể lên mạng, ngược lại phòng sách vào được.

Có cả wifi, Phan Lôi dứt khoát ngồi ngay bàn đọc sách bắt đầu lên mạng.

Hai người họ nước giếng không phạm nước sông, cũng yên ổn lắm rồi.

Một lúc lâu sau, Phan Lôi thoáng buồn chán.

Ánh mắt cô lúc nào cũng đặt trên người Lục Chung.

Người này rốt cuộc làm đàn ông thế nào nhờ, chơi Lianliankan có thể chơi suốt mấy tiếng đồng hồ, hơn nữa mỗi lần đều từ dưới đếm lên.

Phan Lôi có chút không nói nên lời, cô chính là cao thủ Lianliankan.

Lục Chung thua tiếp, Phan Lôi không thể nhìn nổi nữa.

Cô với tay cướp con chuột của anh.

“Tránh ra, xem em này.”

Tiếp theo, Phan Lôi phản công hoàn mỹ.

Nhiều lần hạng nhất, liên tiếp tám bàn nhanh chóng.

Tiếng vỗ tay hoa tươi ngập màn hình, Phan Lôi mới kiêu ngạo ngẩng đầu, lần này, cô thấy được một tia sùng bái trên mặt Lục Chung.

Phan Lôi thoáng lảng lảng, nhìn đi, cô đã nói cô chính là cao thủ mà.

Bất quá rất nhanh, cô lại có chút ảo não.

Đây cũng là sùng bái sao.

Phan Lôi giới thiệu cho anh rất nhiều game, anh đều không chơi giỏi.

Lẽ nào, đây là điểm thiếu hụt bẩm sinh?!

Phan Lôi nhìn anh, anh không thể nói chuyện, những cái khác... ví dụ như chỉ số thông minh cũng bị thoái hóa luôn à?

Có điều, rốt cuộc anh làm thế nào bị câm chứ.

Phan Lôi có chút tò mò nhưng cô không hỏi, cũng chẳng dám hỏi.

Có lẽ, đối với Lục Chung mà nói, đó là vết thương không có cách nào bù đắp, lấy quan hệ hiện giờ của hai người, cô vẫn chưa có tư cách hỏi.

Hai người chơi Lianliankan cả đêm.

Phan Lôi còn cầm tay chỉ cho Lục Chung.

Cuối cùng chỉ số thông minh của người này làm người ta muốn phát điên, mặc kệ Phan Lôi cố gắng thế nào, Lục Chung đều từ dưới đếm lên.

Một lúc lâu, Lục Chung hơi xấu hổ xoay mặt sang chỗ khác, Phan Lôi cũng bực mình hết sức, đề nghị dứt khoát xem phim đi.

Ích lợi của việc lấy một ông chồng câm là, mặc kệ bạn có quyết định gì, hẳn đều cam chịu.

Phan Lôi luôn luôn thích phim kinh dị, lúc chọn cũng lập tức chọn phim cult[2] khẩu vị nặng.

Trước khi xem, cô vẫn lịch sự hỏi Lục Chung.

“Anh muốn xem phim gì? Phim kinh dị được không?”

“...”

“Tốt... anh không nói gì nghĩa là đồng ý nhé.”

“...” Người nào đó phun máu, gài người ta cũng không cần gài đến mức đâu.

Khi Phan Lôì xem phim rất thích ăn này nọ, còn thích nằm.

Phần lớn trạch nữ đều như vậy.

Có thể ngồi tuyệt đối không đứng.

Có thể nằm tuyệt đối không ngồi.

Chiếc ghế sofa này của Lục Chung không tệ, nhưng chứa chấp hai người vẫn có chút chen chúc.

Làm sao bây giờ, toàn bộ phòng sách chỉ có chỗ này có thể ngồi hai người thôi.

Phan Lôì nửa nằm bên cạnh Lục Chung.

Người đàn ông kia vậy mà khẽ nhích sang bên cạnh một chút, đừng tưởng rằng cô không biết.

Phan Lôì âm thầm ai oán, hai người tối nào cũng trần như nhộng vô số lần, lúc này còn vờ ngây thơ, có phải đã quá muộn rồi không.

Phan Lôì cười thầm, cố tình giày vò Lục Chung chơi.

Người lại nhích sang chỗ Lục Chung.

Quả nhiên anh bài xích cô, ngồi dịch sang bên cạnh.

Rất lâu sau, Phan Lôì cảm thấy mình hơi quá đáng.

Cô giống như đang ăn hiếp một đứa trẻ thành thật.

Rất nhanh, Phan Lôì đã điều chỉnh xong tư thế nằm hoàn hảo, còn đem một túi hồ đào to và thịt bò khô từ tầng dưới lên.

Nhưng vỏ hồ đào này khá cứng, cũng khó bóc.

Phan Lôi căn một hồi, cả quai hàm đều đau, cuối cùng lại phát hiện ra tác dụng của Lục Chung.

Cô đẩy túi hồ đào đến trước mặt Lục Chung.

“Anh bóc giúp em được không?”

“...”

“Anh không nói gì nghĩa là đồng ý nhé.”

“...”

Sau đó, Phan Lôi chỉ lo ăn, xem phim, thuận tiện nhổ vỏ hồ đào.

Cô không phòng bị gì cả.

Chung đụng với Lục Chung một thời gian, cô phát hiện Lục Chung thật ra rất hay ngượng ngùng, chỉ cần không phải trên giường, cô lại gần, anh đều né tránh.

Thỉnh thoảng cô còn phát hiện anh đỏ mặt.

Cô thật sự không hiểu nổi người đàn ông kì quái này, anh đôi khi dứt khoát, đôi khi ngượng ngùng, trên giường dứt khoát, dưới giường lại ngượng.

Rất khó nắm mắt, cũng không khó ở chung.

Phan Lôi nghĩ, có lẽ cuộc hôn nhân này, cô sẽ có một thu hoạch bất ngờ.

Bộ phim tối nay chẳng hay chút nào.

Phan Lôi ngáp lên ngáp xuống.

Trái lại, Lục Chung giống như chưa xem dạng phim này vậy, hết sức chăm chú, đến mức không biết từ lúc nào cô gối đầu lên cánh tay anh, anh cũng không phát hiện.

Kết quả của việc quá chăm chú là thời điểm kịch tính nhất, khi sát thủ cuối cùng cũng xuất hiện giết người bừa bãi khiến Lục Chung sợ hết hồn.

Chợt xoay đầu sang bên này.

Phan Lôi vốn đang dõi theo gò má đẹp mắt của Lục Chung, đột nhiên bị anh chạm vào, chẳng có chút chuẩn bị nào. Vừa khéo, cô cũng hơi hé môi đỏ đúng lúc chạm vào môi anh.

[1] Là trò chơi y như Pikachu nhưng lấy hình ảnh là vật nuôi.

[2] Phim cult: Dành cho số lượng người xem đặc biệt, được sáng tác dựa trên ý tưởng cá nhân của đạo diễn và biên kịch, thường là cực kì khó hiểu và rất kén khán giả, tuy nhiên những ai đã thực sự hiểu thì sẽ rất hâm mộ dạng phim này (Theo Wikipedia).

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thật ra đây là nũ hôn đầu của Phan Lôi. Năm 18 tuổi, cô từng nghĩ sẽ trao nũ hôn đầu của mình cho người đàn ông cô yêu thầm.

Ví dụ như Lục Tự.

Sau lễ tốt nghiệp của Lục Tự, cô vẫn luôn ngồi trước cửa sổ đợi hãn về nhà.

Hôm đó, Lục Tự uống say mềm, đi đường chân nam đá chân xiêu.

Cô cứ tưởng cô đã tìm được một cơ hội tốt nhất.

Nhưng, lúc kích động chạy ra cửa, Lục Tự lại đang tay trong tay với một cô gái khác.

Lâu thế rồi, Phan Lôi đã quên mất tên người con gái năm ấy Lục Tự nắm tay.

Dáng vẻ cũng theo thời gian chậm chậm thôi đưa trở nên mơ hồ thậm chí biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ có cảm giác chua xót lúc đó, vẫn luôn khắc sâu trong lòng cô.

Đến bây giờ vẫn không quên được.

Tưởng đã có được.

Cuối cùng lại mất đi.

Từ đó về sau, Phan Lôi không hi vọng quá xa vời nữa.

Có những thứ vốn không thuộc về cô.

Cô tưởng nụ hôn đầu sẽ rất ngọt ngào.

Cô từng nghe nói, nụ hôn của người trong lúc yêu say đắm sẽ có hương vị ngòn ngọt.

Nụ hôn của Lục Chung hơi lạnh, hơi man mát, lúc hôn còn hơi ngửa ngửa.

Hương vị, không ngọt chút nào.

Cô nếm được mùi hồ đào cô ăn trước đó trên môi anh.

Ừ, là vị bơ.

Thành thật mà nói, đây không phải là một nụ hôn.

Lục Chung hiển nhiên cũng ngây người, trợn mắt nhìn Phan Lôi rất lâu vẫn không có phản ứng gì.

Sững sờ quá mức, môi anh cũng không rời đi, vẫn dán chặt môi cô.

Phan Lôi cũng không dời, khác với Lục Chung, cô không bị dọa, mà vô cùng hiếu kỳ, hóa ra nụ hôn đầu đã mất như vậy.

Hóa ra, nụ hôn đầu sẽ có hương vị như thế.

Sau thời gian dài đẳng đẳng, bờ môi dán vào nhau cuối cùng cũng tách ra.

Sau khi tách ra, hai người đều hơi ngượng ngùng.

Lúc này bộ phim đã nổi nhạc phim nhẹ nhàng, trái ngược hoàn toàn với nội dung tàn khốc trước đó.

Phan Lôi cũng không có hứng xem phim nữa, từ trên ghế sofa đứng dậy, về phòng mình.

Đến nỗi mặc kệ Lục Chung ở đằng sau có nét mặt gì, vì mặt cô rất đỏ, còn rất xấu hổ.

Cô tuyệt đối không muốn quay đầu lại.

Trở về phòng, Phan Lôi mới phát hiện tim mình đập rất nhanh.

Cô ôm trái tim mình, thoáng ảo não.

Hương vị của nụ hôn đầu không ngọt như trong tưởng tượng, nhưng còn rung động lòng người hơn tưởng tượng.

Chẳng qua chỉ khẽ chạm vào nhau, cô đã không kiểm soát được chính mình.

Vùi mình vào gối, Phan Lôi vượt trái tim vẫn điên cuồng đập loạn, làm sao cũng không ngừng được.

Theo cách nghĩ của Phan Lôi, tối nay sau khi sự việc ngoài ý muốn xảy ra, Lục Chung chắc chắn sẽ không qua đây theo thường lệ.

Nhưng lúc 10 giờ, Lục Chung đúng giờ sang đây.

Ngoài dự tính của cô, anh không có vẻ mặt bối rối, vẫn là dáng vẻ hờ hững như ngày thường, khoác một chiếc áo choàng tắm to đùng, từ từ đi đến trước giường Phan Lôi.

Tối nay Phan Lôi không có cách nào thực hiện nỗi nghiã vụ người vợ, cô xoay đầu sang chỗ khác, kéo chăn che kín người.

“Cái kia... tối nay em... em hơi khó chịu...”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lục Chung cuối cùng cũng có một vết nứt, tựa như hơi nghi hoặc.

Phan Lôi đương nhiên nói dối, “Bụng em hơi đau... tối nay không muốn... có được không?”

Cô đang trưng cầu ý kiến Lục Chung.

Mãi không thấy phản ứng của đối phương, cô ngẩng đầu lại phát hiện người kia đang cúi đầu, lông mi dài thật dài như cánh bướm khe khẽ run rẩy, dường như thực sự nghiêm túc suy xét.

“Em...”

Phan Lôi suyét chút nữa nói thật.

Cô đang nói dối.

Chẳng qua tối nay dưới tình huống ngược ngùng thế, cô không muốn giao phối như dã thú nữa.

Cô hi vọng được trân trọng, mặc dù sợ hãi chuyện này, nhưng cô vẫn hi vọng mình có thể đạt được khoái cảm.

Lục Chung cân nhắc một lúc, cuối cùng khẽ gật đầu.

Xem ra đêm nay Phan Lôi thoát nạn một lần.

Cô thở phào nhẹ nhõm, trước giờ chưa từng cảm thấy Lục Chung am hiểu lòng người vậy.

Có điều, một giây sau, Phan Lôi cười không nổi.

Bởi vì Lục Chung đã nhanh gọn lẹ cởi đồ trước mặt cô.

Trên người, trong đám cỏ um tùm, cái đầu nấm to không chịu nổi buồn tẻ ngốc đầu lên, tràn ngập hăng hái chào hỏi Phan Lôi.

Phan Lôi sợ hết hồn.

Cô còn nhìn cái đó của đàn ông ở cự ly rất gần.

Cường tráng.

Thô to.

Không có cách nào chấp nhận nổi.

“Anh... anh muốn làm gì...”

Lục Chung từ từ tới gần, nếu không phải nét mặt anh dờ dẩn, Phan Lôi còn tưởng anh sẽ không bằng cầm thú nhào tới.

Anh không có, anh chỉ ngồi trên giường cô, vén chăn cô lên, rồi chui vào, bắt đầu tự mình an ủi.

Thành thật mà nói, những việc này đã đổi mới tam quan[1] của Phan Lôi.

Cô hẳn nên quát to một tiếng cú đi.

Trên thực tế, cô lại không nhúc nhích.

Chẳng biết bao lâu sau, cuối cùng Lục Chung dời tầm mắt vẫn luôn nhìn cô, sau đó trừng mắt, thư giãn.

Phan Lôi mặt đỏ tía tai, ban đầu cô còn ngượng ngùng định dời tầm nhìn đi, nhưng đến cuối cùng, chỉ có thể ngây ngốc ngồi trên giường, chứng kiến toàn bộ quá trình người đàn ông đó tự an ủi.

Từ đầu đến cuối, con người anh vẫn rất trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có chút biến hóa nào.

Ngoại trừ tiếng rên rỉ vụn vặt, và bàn tay hoạt động liên tục, Phan Lôi không tìm thấy bất cứ điểm nào giống dáng vẻ vừa đắm chìm trong tình dục của người đàn ông này.

Phan Lôi cúi đầu, cảm thấy chiếc giường bị người đàn ông đè bên dưới bật lên.

Lục Chung đi rồi.

Ngục khí kia nghẹn trong cổ họng Phan Lôi cuối cùng cũng thở ra.

Cho tới bây giờ, cô phát hiện mình không hiểu gì về Lục Chung cả.

Rốt cuộc anh đang làm gì vậy?

Không lên giường, chẳng lẽ nhất định phải thủ dâm trong phòng cô sao?

Bỗng nhiên cảm thấy tấm chăn rất bẩn, Phan Lôi nhảy xuống giường, gỡ tấm chăn ban nãy tính thay mới.

Xoay đầu lại, trông thấy người đàn ông rời đi trước đó đã trở lại lần nữa.

Trên tay anh còn bưng một cốc sứ nghi ngút khói.

“Cái kia... em... em cảm thấy lạnh quá... nên... nên muốn trải thêm ga giường...”

Phan Lôi cảm giác lời giải thích của mình dư thừa, bởi vì nét mặt Lục Chung thể hiện rõ ba chữ.

Anh không tin.

Phan Lôi càng thêm xấu hổ.

Để làm dịu bầu không khí, cô chủ động đi về phía Lục Chung.

“Anh bưng gì vậy... a...”

Vận may của Phan Lôi rất tệ, có lẽ toàn bộ sự chú ý đều dồn cả vào cốc sứ gấu mèo Lục Chung đang bưng nên không chú ý chân giẫm phải ga giường.

Vâng, chính là tấm chăn trước đó Lục Chung dùng để phát tiết sẵn lau tay luôn.

Phan Lôi ngã nhào trên ga giường, đáng chết không chú, khuôn mặt còn vừa vặn bổ nhào vào chỗ ẩm ướt kia.

Mùi tanh nhàn nhạt từ chóp mũi truyền đến, cả mặt Phan Lôi đen xì.

Trong chớp mắt, Phan Lôi muốn nói một chữ.

Fu*!

Phan Lôi khóc không ra nước mắt, lúc này quả thực bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời.

Người đàn ông vẫn nhìn cô như con hề cuối cùng ngồi xổm xuống, dỗ cô như dỗ trẻ con vậy, khe khẽ vuốt đầu cô.

Không hiểu sao, Phan Lôi cảm thấy khóe mắt ươn ướt.

Người đàn ông này chỉ có khuôn mặt than, nhưng động tác vuốt đầu cô cực kỳ cực kỳ dịu dàng.

So với anh, Phan Lôi cảm thấy mình gốc hết sức.

Lục Chung dùng động tác vuốt đầu để an ủi trái tim Phan Lôi có khoảnh khắc xấu hổ và nhạy cảm.

Cuối cùng, anh bế cô từ đồng ga trải giường dơ bẩn kia lên.

Dùng kiểu ôm công chúa hạnh phúc nhất trong truyền thuyết.

Giây phút này, trong lồng ngực rộng rãi ấm áp của người đàn ông, Phan Lôi không nhịn được nghĩ.

Thật ra, Lục Chung cũng không tệ.

Lục Chung đặt cô lên giường.

Anh còn giúp cô trải giường.

Phan Lôi không phải nói cô lạnh sao? Đợi đến khi Lục Chung trải xong, cô mới phát hiện anh đã lấy thảm lông cừu ra.

Tiết trời sắp đến tháng năm, Phan Lôi nhìn tấm thảm lông cừu dày cộp, trong lòng càng thêm đưa đám.

Cái này đúng là tự vác đá đập chân mình.

Nhưng cơn đưa đám nhỏ nhoi của cô vẫn chưa dừng lại.

Lục Chung đưa cho cô cốc sứ đáng yêu kia.

Phan Lôi nếm một chút, là sữa bò.

Uống vào trong bụng, vô cùng ấm áp.

Lúc cô uống, tay Lục Chung vẫn phủ trên bụng cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa bụng.

Anh tưởng cô ăn xong đau bụng.

Vành mắt Phan Lôi lại đỏ, bụng cốc sữa ấm, cảm thấy cô thật sự là người phụ nữ ngu xuẩn nhất thế giới.

Đêm nay người phụ nữ ngu xuẩn nhất thế giới đã có một giấc ngủ ngon lành.

Sau khi cô uống sữa xong, dần dần buồn ngủ, Lục Chung mới lặng lẽ rời đi.

Chuyện đêm nay khiến Phan Lôi rất xúc động.

Mặc dù cô yếu đuối, cũng chưa từng làm chuyện như thế.

Nhưng cô gái nào cũng hi vọng được người đàn ông che chở trong lòng bàn tay.

Cuộc hôn nhân này, đã chấm dứt mối tình đơn phương không có kết quả cô mãi theo đuổi.

Vậy, tại sao không chính thức từ bỏ?

Sau khi thông suốt, Phan Lôi thức dậy vô cùng sáng khoái.

7h30 sáng, Lục Chung vẫn còn ở đây.

Phan Lôi nghĩ chỉ còn nửa tiếng nữa, bèn vội vàng cầm bánh mì bắt đầu nhét vào miệng.

Nhưng một bàn tay đã bắt lấy tay cô.

Lục Chung bấu môi nhìn về phía bức tường.

“O? Sao thế?” Phan Lôi thoáng nhìn trên tường, chẳng qua chỉ là đồng hồ thôi mà.

Bây giờ đã 7h35.

Thời gian của cô càng ngày càng ít đi.

Hai người trợn mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là bà quản gia cười cười đi tới.

“Thưa cô, đại thiếu gia muốn cho cô biết, hôm nay là chủ nhật, cô không cần đi học, có thể từ từ ăn.”

“...”

Không hiểu sao, Phan Lôi lại cảm thấy mình đang làm một chuyện ngu xuẩn quá trời.

Hiếm khi có được ngày chủ nhật nhàn nhã.

Theo chương trình cũ, Lục Chung vẫn ra ngoài bắt chắp gió mưa.

Cô sẽ ngồi nhà xem phim, vận động một chút, cứ thế trải qua ngày cuối tuần buồn tẻ.

Nhưng ăn sáng xong, hình như Lục Chung cũng không có ý định rời đi.

Phan Lôi cắn miếng bánh mì, nhìn anh từ trên lầu đi xuống, hơi kinh ngạc.

Khác với đồ tây giày da trước kia, hôm nay Lục Chung mặc một bộ quần áo thể thao màu xám đơn giản.

Thậm chí nhìn Lục Chung rất đẹp, mơ hồ còn mang theo khuôn mặt trai bao đang thịnh hành đương thời, lúc này ăn mặc thể thao trẻ trung vậy, mắt Phan Lôi không hiểu sao cứ lóe lên.

“Anh định đi đâu à?”

Không đợi nào Phan Lôi kịp phản ứng, miệng cô đã đi trước một bước hỏi thành lời rồi.

Đây là lần đầu tiên Phan Lôi hỏi hành tung của Lục Chung.

Trước kia cô đều mặc kệ không thềm hỏi, Lục Chung cũng chưa bao giờ thông báo cho cô biết.

Lúc này, Phan Lôi tưởng sẽ có một trận im ắng vắng lặng đáp lại cô.

Nhưng Lục Chung xoay đầu, lấy di động ra gõ cho cô một chữ.

“Chơi.”

Phan Lôi nuốt miếng bánh mì, chớp chớp mắt, dù gì ở nhà một mình cũng rất nhàm chán, vất vả lắm quan hệ với Lục Chung mới tốt lên chút.

“Em cũng đi.” Uống một hớp sữa tươi, Phan Lôi kéo Lục Chung, “Anh chờ em chút... em đi thay quần áo... [1] Tam quan gồm: Nhân sinh quan, giá trị quan và thế giới quan.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sợ Lục Chung đợi lâu, Phan Lôi chỉ thay một bộ đồ thể thao đơn giản rồi vội vàng chạy xuống.

Có thể nói, Phan Lôi từng được rất nhiều người đợi, trong đó cũng có không ít đàn ông.

Phần lớn đàn ông đợi người, đặc biệt là đợi hơi lâu chút sẽ bắt đầu sốt ruột không yên, chân bắt đầu đi qua đi lại, ánh mắt cũng tương đối mất tự nhiên xen lẫn nôn nóng, thế đứng cũng lộ ra vài phần âu lo.

Không giống Lục Chung.

Xa xa, anh đang đứng ngay cửa lớn, không lười nhác nhìn rồi như người bình thường, cả người cứ như một gốc tùng, hai tay rủ xuống tự nhiên, năm ngón tay dán vào li quần, nói anh đang đợi ai đó, chỉ bằng nói anh đang đứng tư thế quân đội thì đúng hơn.

Lục Chung như vậy khiến trong lòng Phan Lôi thoáng chút hiếu kỳ.

Rốt cuộc anh đã trải qua những chuyện gì mới trở nên kỳ quái thế.

Hay phải nói là, lập dị?

Cảm giác được cô tới gần, người đàn ông xoay đầu lại, sau khi nhìn cô một cái, bèn trực tiếp mở cửa xe.

Phan Lôi chạy chậm đến gần người đàn ông, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi anh: “Chúng ta đi đâu chơi vậy?”

Lục Chung liếc cô, mặt mũi sáng sủa, ánh mắt sáng quắc.

Trong lòng Phan Lôi không hiểu sao hoảng hốt, vấn đề muốn hỏi cũng bị nghẹn nơi cổ họng, làm sao cũng không phun ra được.

Đáp án được hé mở.

Lục Chung đưa cô đến một câu lạc bộ tư nhân.

Là một trạch nữ thâm niên, Phan Lôi không có hứng thú với mấy trò vận động.

Nếu sớm biết Lục Chung đến đánh tennis, Phan Lôi thà ở nhà ngủ nướng bắn trứng.

Lục Chung cầm vợt tennis rồi, xoay đầu lại hình như mới phát hiện được sự tồn tại của cô, gõ vào di động mấy chữ.

“Em biết đánh không?”

Phan Lôi thật thà lắc đầu.

Đã nói cô là trạch nữ lâu năm, làm sao cô có hứng thú với bất cứ hoạt động vận động nào chứ.

Ý Lục Chung là muốn dạy cô.

Nhưng tế bào vận động của Phan Lôi thật sự không phát triển.

Lục Chung kiên nhẫn dạy một giờ, Phan Lôi chỉ biết đập banh.

Hơn nữa, còn nhức eo đau lưng.

Dần dần cô có chút mất kiên nhẫn.

Lục Chung cũng không ép, đưa nước cho cô uống một ngụm, dặt... vớt của cô ra ngoài sân nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ, Phan Lôi đã hối hận vô số lần vì theo anh đến đây, tự tìm ngược.

Ngày chủ nhật tuyệt vời không ở nhà nói chuyện yêu đương vĩnh viễn không chia lìa với tấm chăn, lại mò đến đây làm gì không biết!

Từ đầu đến cuối Lục Chung không có vẻ gì mất kiên nhẫn cả, có một học sinh ngu ngốc như cô, rất nhiều người hẳn đã nổi giận lôi đình.

Anh lại chẳng có cảm xúc nào, hết lần này tới lần tới lặp lại động tác cơ bản.

Dường như anh không chán ghét cô.

Điều này khiến trong lòng Phan Lôi hơi ngòn ngọt, hình như cô lại phát hiện thêm một ưu điểm của Lục Chung rồi.

Rất kiên nhẫn.

Nhưng ưu điểm này còn chưa kịp để Phan Lôi khen ngợi.

Lục Chung đã cầm lấy vớt của cô, tiện thể nắm tay cô tiếp tục ra sân.

Phan Lôi kêu khổ không thôi, bây giờ cô có thể bỏ cuộc không?

Phan Lôi đau khổ theo Lục Chung ra sân.

Lúc này trên sân đã có một người quen chờ bọn họ.

Nhìn thấy Phan Lôi, mắt người đàn ông kia nhanh chóng thoáng hiện tia cảm xúc, Phan Lôi không để ý cảm xúc đó có ý gì, người đến đã sải bước

tối trước mặt cô.

“Chị dâu, chị cũng đến đây đánh tennis à?”

Phan Lôi nhớ người đàn ông này tên là Lục Tư. Lần trước Lục Chung ăn đến hồng bao tử viêm dạ dày, anh đã gửi tin nhắn cho người đàn ông này.

“Xin chào.”

“Chào chị dâu.” Lục Tư cười hì hì chào hỏi Phan Lôi, còn mời Phan Lôi đấu hai ván.

Phan Lôi xoa tay liên tục, một quả cô còn không đỡ được, kết cục không phải mất mặt xấu hổ sao?

“Tôi... tôi không chơi đâu... Tôi... tôi hơi mệt... Hai người chơi đi, tôi ra kia nghỉ một chút...”

Phan Lôi thật sự rất mệt.

Thể lực của trạch nữ vốn không tốt, giờ cô chỉ muốn nằm không muốn nhúc nhích.

Hình như Lục Chung cũng nhìn ra cô mệt rồi, gạt đầu với cô, để cô nghỉ ngơi.

Phan Lôi cầu còn không được, ra đó ngồi xuống.

Cô thực sự dốt thể thao, cho dù là xem người ta đánh tennis cũng chẳng có hứng thú.

Cô chỉ biết hai người này đánh không tệ lắm.

Miễn cưỡng xem một lúc, Phan Lôi không chịu nổi nữa lặng lẽ rời khỏi sân.

Cô muốn mua ít nước uống, tiện thể ăn chút điểm tâm.

Vận động một giờ rồi, thể lực của cô đã tiêu hao hết.

Nhưng hôm nay hiển nhiên không phải ngày may mắn của Phan Lôi, ra khỏi sân không bao lâu liền gặp người quen cô không muốn gặp nhất.

“Ơ kìa, đây không phải thiên kim đại tiểu thư nhà họ Lục hay sao?”

Phan Lôi không cần quay đầu cũng biết người vừa nói là ai.

Ở nhà họ Lục, người Phan Lôi thích nhất là Lục Tự.

Đồng thời, người cô ghét nhất chính là Lục Vĩnh.

Vốn dĩ tên Lục Vĩnh không phải Lục Vĩnh mà là Chu Dũng. Là con trai của anh hai Lục Thanh Dương.

Khoảng 10 năm trước, anh hai Lục Thanh Dương bị chết trong một tai nạn ô tô, để lại một đứa con trai mới 13 tuổi trong nhà, chính là Chu Dũng.

Có thể nói, Lục Thanh Dương được như ngày hôm nay, đều do một tay anh hai ông ta bồi dưỡng.

Vì để trả ơn, cũng không muốn bỏ rơi huyết mạch của anh hai, Lục Thanh Dương đón Chu Dũng đến nhà họ Lục, còn đổi tên là Lục Vĩnh.

Nếu Phan Lôi là chim sẻ bay lên cành cao biến thành phượng hoàng thì Lục Vĩnh chỉ là con cóc lạc vào lâu đài.

Ngay cả con ếch cũng không bằng.

Phan Lôi tồn tại một cách lúng túng ở nhà họ Lục. Mặc dù cô là con gái nuôi của nhà họ Lục nhưng từ nhỏ Lục Thanh Dương không quan tâm cô lắm, nếu không phải ông Lục chăm sóc cô, cuộc sống của Phan Lôi chắc không bằng một người giúp việc.

Lục Vĩnh là một tên cặn bã điển hình. Hắn ở nhà họ Lục mười năm không học được bất cứ cái gì tốt đẹp, chỉ học được thói ỷ mạnh hiếp yếu, áp bức người.

Phan Lôi là đối tượng bị hắn ức hiếp.

Nhất là sau khi ông Lục qua đời, Lục Tự không thường xuyên ở nhà, mỗi lần Lục Vĩnh đến đều khiến Phan Lôi nơm nớp lo sợ.

Phan Lôi vốn không thèm ngó ngang gì đến Lục Vĩnh.

Kinh nghiệm đối phó hắn mấy năm nay đã tổng kết cho cô một đạo lý.

Đối với loại cặn bã, không có bất cứ lời nào để nói. Đương nhiên cũng chẳng có đạo lý nào có thể nói được.

Phan Lôi không xoay đầu lại đi về phía sân tennis, trong tiềm thức, cô cảm thấy bây giờ Lục Chung mới có thể bảo vệ cô.

Lục Vĩnh ở sau lưng không được đáp lại, bèn sải bước lên trước mấy bước chặn Phan Lôi.

Giống như Lục Thanh Dương, dáng dấp Lục Vĩnh coi như tuần tú, nhưng quá lỗ mãng, hơn nữa tửu sắc quá sớm đã móc rỗng tấm thân trẻ trung, trong mắt Phan Lôi, hắn chính là một tên tiểu nhân bỉ ổi.

Lúc này tên tiểu nhân bỉ ổi nở nụ cười tà mị, chặn trước mặt Phan Lôi.

“Tôi nói này, Lục tiểu thư, làm sao vậy, kết hôn rồi bèn phớt lờ đám người quen cũ như bọn tôi à...”

“Anh... anh tránh ra đi... Tôi còn có việc!”

Phan Lôi tính vòng từ hướng khác, nhưng Lục Vĩnh nhanh chóng nhìn thấu ý đồ của cô, nắm tay cô, còn mập mờ vuốt ve.

“Ồi giờ, Lục tiểu thư, nghiêm túc mà nói, anh còn phải gọi em là em Lục đấy... Mấy tháng không gặp, làn da em tốt lên nhỉ... vừa mềm vừa mịn... còn đẹp hơn đám người đẹp kia nhiều...”

Nguyên nhân lớn nhất Phan Lôi sợ Lục Vĩnh không phải hấn không giữ mồm giữ miệng.

Mà hấn thích động tay động chân.

Lúc còn bé, hấn nhìn lên Phan Lôi tắm, trưởng thành rồi vô số lần sàm sờ Phan Lôi.

Bất quá khi đó thân phận của Phan Lôi rất lúng túng, cô không có quan hệ gì với nhà họ Lục cả, nhưng lại có cổ phần ở Lục thị, nói cô là người nhà họ Lục, thì gần như chẳng ai ủng hộ Phan Lôi.

Lục Vĩnh chắc nhìn thấu điểm này, nên ngoài sáng trong tối ức hiếp Phan Lôi không ít.

Mấy năm nay Phan Lôi ở nhà họ Lục không học được nhiều thứ lắm, song nhìn sắc mặt lời nói để đoán ý lại học được rất nhiều.

Thỉnh thoảng Phan Lôi còn hận sức quan sát của mình.

Ví dụ như lòng Lục Thanh Dương luôn nghiêng về Lục Vĩnh.

Mặc kệ cô nói gì làm gì, chỉ e Lục Thanh Dương đều bênh tên vô sỉ Lục Vĩnh.

“Tôi phải đi rồi.” Giờ phút này, Phan Lôi không muốn nói nhiều, xoay người định đi.

Lục Vĩnh kéo tay cô vào lòng, cả người sắc mùi rượu phả vào mặt, trong đó còn kèm theo ít mùi nước hoa nhân tạo kì quái.

Mùi này khiến Phan Lôi hơi buồn nôn, cô không nhịn được phản kháng, Lục Vĩnh thấy hấn không khống chế nổi một cô gái, nhất thời có chút tức giận.

Một bạt tay ném Phan Lôi lên tường, đồng thời nhanh chóng qua đó bóp cằm Phan Lôi.

“Sao, lấy gã câm kia rồi tưởng có thể muốn làm gì thì làm ở nhà họ Lục à? Tôi nói cho cô biết, chỉ cần thằng em họ tôi còn ở đây, gã câm kia đừng mong được chia gì ở nhà họ Lục...”

Thấy bờ môi Phan Lôi run lẩy bẩy, Lục Vĩnh cười ha ha, vươn tay khinh miệt vượt bờ môi tái nhợt của Phan Lôi, “Thức thời, thì hầu hạ ông đây cho tốt, ông đây vui vẻ, nói không chừng còn có thể thưởng một miếng cơm cho mày...”

Lục Vĩnh vừa nói xong, tay từ từ sờ soạng trước ngực Phan Lôi.

Lúc này, tất cả ý thức của Phan Lôi đều trở về, không chút suy nghĩ, ném một cái tát nặng nề vào Lục Vĩnh.

Cự ly hai người rất gần, Lục Vĩnh bị đánh chính diện.

Phan Lôi thấy thế, xoay người bỏ chạy, nhưng nhanh chóng bị Lục Vĩnh chop được mái tóc dài, giáng một bạt tai to trở lại.

Đầu óc Phan Lôi choáng váng, mùi máu tươi lan tràn trong miệng.

Cô ngồi sập xuống đất, cảm giác được Lục Vĩnh đang cười dữ tợn đi tới chỗ cô.

“Con điếm thối tha! Dám đánh tao! Không muốn sống rồi!”

Nói xong, “Bốp” “Bốp”, ném mấy cái tát về phía Phan Lôi.

Phan Lôi ngây người trong toilet rất lâu. Mắt cô sưng vù, vừa nhìn liền biết đã khóc lâu lắm.

Dấu tay trên mặt rõ ràng vậy, khóe miệng còn trầy da, cô lại không mang theo hộp trang điểm, chắc chắn không giấu được.

Cô không biết nên ra ngoài thế nào.

Thực tế, người bình thường gặp phải tình huống kiểu này, đều nhanh chóng than thở với người thân của mình.

Nhưng, cô không có.

Giống như trước kia, cô chỉ biết trốn.

Và lại, trước kia Lục Vĩnh cũng không trắng trợn tới vậy, chào hỏi mặt cô.

Phan Lôi không biết mình đã khóc bao lâu, cho đến khi điện thoại reo lên.

“Alo...”

Cô nhìn số điện thoại gọi đến, cũng không muốn che giấu tiếng khóc.

Nhưng người đầu dây bên kia lại hoảng sợ la lên một tiếng, hiển nhiên không phải nói với cô: “Lão đại, hình như chị dâu đang khóc.”

Phan Lôi nhận ra giọng Lục Tư, lập tức nín bật.

“Tôi... tôi không sao... tôi hơi mệt, về... về trước rồi.”

Phan Lôi còn chưa nói xong, điện thoại đã bị ngắt.

Rất nhanh, một tin nhắn được gửi tới.

Là Lục Chung.

“Em đang ở đâu?”

Ngón tay Phan Lôi đều run rẩy, dè dặt hình làm sao cũng không gõ được.

Ngay khi cô đang do dự, ôm mặt mờ mịt không biết làm sao, cửa phòng vệ sinh bị mở ra. Lục Chung xuất hiện trước mặt cô với vẻ mặt lạnh lẽo, theo sau anh còn có Lục Tư đang cười hì hì, chẳng qua lúc nhìn lại mặt cô, vẻ mặt tươi cười của Lục Tư cũng trầm hẳn.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phan Lôi không ngờ Lục Chung có thể tìm tới nhanh thế.

Cô còn chưa kịp nghĩ xong lời giải thích, Lục Chung đã sải bước đến trước mặt cô.

Ngón tay thon dài mang theo vết chai khê nâng cằm cô lên, từ trong mắt anh cô thấy được một tia dịu dàng và không nỡ, khi cô cho rằng anh sẽ nhẹ nhàng vuốt gò má cô, tay Lục Chung bèn rời khỏi, anh dịu dàng vỗ vỗ đầu cô.

Động tác tựa như tối qua khi cô bị đau bụng vậy, vỗ vỗ đầu cô trấn an.

Chỉ một động tác thế này thôi đã khiến Phan Lôi tuôn trào nước mắt như mưa.

Thực ra, cô đã quen những hành động của Lục Vĩnh rồi.

Chỉ cần hãnh không làm gì quá đáng, cô coi như không có chuyện gì quên nó đi.

Dù sao, ở nhà họ Lục, cô thật sự là kẻ ăn nhờ ở đậu, một thiên kim nhà họ Lục có tiếng không miếng.

Song lúc này, Lục Chung lại dịu dàng vỗ vỗ đầu cô, không tiếng động an ủi cô.

Lục Chung nắm tay cô, ra khỏi nhà vệ sinh, bước đi của anh rất nhanh, nhanh đến mức làm Phan Lôi theo không kịp.

Cô suýt nữa ngã chổng vó, cuối cùng Lục Chung cũng có phản ứng, từ từ dừng bước.

Anh dẫn cô tới phòng nghỉ, nắm cầm cô cẩn thận quan sát vết thương của cô.

Phan Lôi thấy buồn cười, một lúc sau mới nặn ra một nụ cười tươi tắn.

"Em... em không đau ạ... Chỉ... chỉ bất cần ngã thôi... Anh... anh cũng biết... tế bào vận động của em... không... không phát triển mà..."

Cô luống cuống nói, cố chấp tìm một lí do.

Nước mắt Phan Lôi lại rơi.

Trên đầu lại được dịu dàng vỗ về.

Lúc cô ngẩng đầu, Lục Chung đã đẩy cô ra.

Lục Tư bước vào, cầm hộp y tế.

Lục Chung trao đổi ánh mắt với hắn, rồi nhanh chóng ra ngoài.

Lục Tư đi đến trước mặt cô, người đàn ông với khuôn mặt điển trai nở một nụ cười rạng rỡ.

"Chị dâu, tôi giúp chị xử lý vết thương trước đã."

Động tác của Lục Tư rất chuyên nghiệp lại dịu dàng, rất nhanh mặt Phan Lôi không đau nữa, cô thoáng lo lắng cho Lục Chung.

"Lục Chung đâu? Anh ấy đi đâu rồi?"

Lục Tư cười tủm tỉm nhìn Phan Lôi, giọng nói dịu dàng, "Yên tâm đi chị dâu, anh hai chỉ đi làm chuyện anh ấy cần phải làm thôi."

Phan Lôi nửa tin nửa ngờ, lòng dạ không cách nào yên ổn.

Đúng lúc này, bên ngoài trở nên ồn ào, Phan Lôi đứng phắt dậy.

"Sao thế, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lục Tư đang muốn nói 'Không có chuyện gì', nhưng Phan Lôi sợ Lục Chung đã phát hiện được chuyện gì đó nên vội vã xông ra ngoài.

Quả nhiên, Lục Chung vẫn phát hiện.

Lời nói dối của cô vụng về thế, cộng thêm vết thương trên mặt lại rõ ràng vậy.

Lục Chung cũng không phải đồ ngốc.

Anh nhanh chóng tìm được Lục Vĩnh đang hứng chí bừa bừa tán gái.

Anh không nói gì vì căn bản không cần nói, như lời Lục Tư đã nói, anh chỉ làm việc một người đàn ông phải làm.

Khi Phan Lôi chạy tới, Lục Vĩnh đã xụi lơ trên mặt đất, đau khổ cầu xin.

Lục Vĩnh nhũn thành một bãi, nhưng Lục Chung cũng không tốt hơn bao nhiêu, ít nhất là bề ngoài. Khóe miệng anh có một vết máu, thân hình cũng hơi run rẩy.

"Lục Chung!" Phan Lôi chạy tới, đỡ người đàn ông đang run rẩy dậy, "Anh không sao chứ?"

Nhìn Lục Vĩnh nằm trên mặt đất không thể động đậy, trong đôi mắt rõ ràng có một tia sợ hãi, Phan Lôi rất hả giận, nắm tay Lục Chung, dạy dỗ: "Sao anh đánh nhau với loại cặn bã này... Không đáng... Thật sự không đáng đâu..."

Cô hiểu rất rõ con người Lục Vĩnh, chả có bản lĩnh thực sự, nhưng đâm thọc lại rất giỏi.

Lục Thanh Dương rất thiên vị hẳn, cô hoàn toàn không muốn vì việc này, khiến khoảng cách giữa hai cha con Lục Chung và Lục Thanh Dương ngày càng xa.

Cuối cùng, Phan Lôi kéo Lục Chung về nhà.

Cả đoạn đường Lục Chung đều im lặng, Phan Lôi vẫn luôn nắm tay anh.

Lúc trở về, vết thương trên mặt Lục Chung trải qua thời gian ngày càng rõ ràng.

Con mắt hơi tụ máu bầm, khoe miệng cũng thâm một vùng.

Phan Lôi lấy thuốc mỡ và một viên đá ra, vừa giảm đau cho anh, vừa nói: "Anh cần gì phải chấp nhặt với tên đó chứ." Sau khi im lặng một giây, Phan Lôi tăng tốc độ trên tay, còn nói thêm: "Dù sao, em cũng quen rồi."

Thực sự quen rồi.

Phan Lôi tự nói với mình như thế, nếu không có nhà họ Lục, có lẽ cô đã chết từ lâu.

Bây giờ có thể có một ngôi nhà, còn không phải lo cơm áo, là đã rất may mắn.

Trong cuộc sống chỉ cần biết nhịn một chút, rất nhanh sẽ gió êm sóng lặng.

Trong lúc bồi thuốc, vẻ mặt Lục Chung giống như không đau tí nào.

Cả quá trình anh chỉ yên lặng nhìn Phan Lôi.

Phan Lôi bị anh nhìn đến mức gò má nóng bừng, để giảm bớt bầu không khí ngột ngạt, cô chọc chọc con mắt tím xanh của Lục Chung, nở nụ cười.

"Anh xem... anh gặp được em liền xui xẻo như vậy, vừa đánh nhau, vừa mất đi quyền thừa kế, giờ khuôn mặt còn bị thương... Em đúng là bông hoa xui xẻo..."

Đây là một câu nói đùa cực kì tệ hại, bản thân Phan Lôi cũng không có cách nào cười nổi.

"Thôi, anh nghỉ ngơi cho tốt đi. Đúng rồi, anh muốn ăn gì? Em làm cho anh?"

Phan Lôi định mang hộp y thể ra ngoài, tay lại bị người sau lưng giữ chặt.

"Hửm? Sao vậy?" Phan Lôi nghi hoặc.

Một giây sau, cô bị một nguồn sức mạnh kéo vào lòng Lục Chung, cô rơi xuống đầu gối anh, lúc ngẩng đầu vừa vịn đối diện với con người đen như mực của anh.

"Anh..." Một chữ mới bật ra khỏi miệng thì một giây tiếp theo, đôi môi trở nên ấm áp, một nụ hôn mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt pha lẫn mùi thuốc mỡ in lên.

Lục Chung không biết hôn.

Giống như lần trước, anh chỉ dán lên cánh môi cô, khẽ ma xát.

Phan Lôi trợn tròn mắt, cô có thể nhìn thấy lông mi dài thật dài của đối phương in trên mặt mình, hơi ngửa ngửa.

Trên mặt ngửa một tí, trong lòng cũng thế.

Có chút ngửa ngáy, còn tê tê dại dại.

Toàn thân cô chẳng biết nên hành động thế nào, đôi tay cũng không biết nên để ở đâu.

Thậm chí, cô cũng không biết nhắm mắt lại, cho đến cô được buông ra, Lục Chung nâng cằm của cô lên, quyến luyến liếm bờ môi, Phan Lôi mới kịp phản ứng.

"Anh... Anh làm gì đó..."

Đối phương đáp lại bằng cách áp tay lên đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về, đôi mắt dịu dàng hẳn.

Phan Lôi cảm giác mình giống như một chú cún.

Lục Chung luôn luôn vuốt đầu cô.

Đáng sợ hơn là, cách đối đãi kiểu này, lại khiến Phan Lôi cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ muốn vẫy đuôi, sủa hai tiếng ăng ăng với đối phương.

Nô tính thật sự rất đáng sợ.

Vả lại, càng đáng sợ hơn là Phan Lôi phát hiện khi mình được Lục Chung hôn trái tim sẽ đập rộn ràng, nếu mượn một câu quảng cáo để dùng chính là... căn bản không dừng được.

Vừa hôn xong, Lục Chung an ổn ngủ thiếp đi.

Phan Lôi lại không ngủ được, nằm trên giường, ôm tim, làm cách nào cũng không ngủ được.

Anh...

Anh có ý gì?

Là...

Là thích cô?

Không...

Không đúng... Cô là sao quả tạ, sao có người thích cô được?

Cô nghĩ, chắc hôm nay tình huống đặc biệt, cô bị ức hiếp rất thâm, nên Lục Chung vì an ủi cô mới hôn cô nhỉ?

Lời giải thích này hình như hợp lí nhất.

Phan Lôi thoáng uể oải, song không kéo dài bao lâu.

Một lát sau, cô ôm trái tim vẫn còn đập loạn xạ của mình, mấp máy môi.

Cho dù là vậy, cũng không sao.

Bởi vì, khoảnh khắc đó Lục Chung thật sự rất dịu dàng.

Trước đây chưa từng có lần nào giống thế, đây là lần dịu dàng nhất cô từng thấy, chỉ dành cho cô.

Vì nụ hôn nhẹ này, Phan Lôi khó ngủ cả đêm.

Tối nay, Lục Chung ngủ thiếp đi trái lại đã quên việc theo thường lệ.

Phan Lôi cũng quên mất, lăn qua lộn lại đến hừng đông mới ngủ.

Kết quả của việc phấn khích chính là mặt cô sưng như đầu heo, đầu heo còn phối hợp với vành mắt đen.

Thời gian còn sớm, cộng thêm bộ dạng này của cô cũng không thích hợp để đến trường, Phan Lôi nhắn tin cho Tôn Như Ý, xin nghỉ một ngày.

Nghĩ tới thời gian còn sớm, Phan Lôi trở lại giường nằm, cô muốn ngủ bù.

Không biết cô ngủ bao lâu, đột nhiên cô bị tiếng cãi vã dưới lầu đánh thức.

Kỳ thật, nói là tiếng cãi vã, còn không bằng nói là tiếng tranh cãi của một người.

Hôm qua, Phan Lôi đã biết, Lục Vĩnh sẽ không chịu để yên, Lục Thanh Dương đến chất vấn cũng là chuyện không bất ngờ.

Chẳng qua, lúc cô trông thấy Lục Chung im lặng ngồi trên ghế sofa bị Lục Thanh Dương tức giận quở trách không nể tình, lòng Phan Lôi cảm thấy chua xót.

Theo lý thuyết, Lục Chung là con trai ruột của Lục Thanh Dương. Coi như tình cảm giữa ông ta và Lục Phi Nhã bất hòa, cũng không đến mức phải tức giận với Lục Chung.

Con trai ruột mà lại không bằng đứa con trai của anh trai sao?

Phan Lôi cảm thấy oan ức thay cho Lục Chung.

Từ đầu tới cuối Lục Chung đều có vẻ rất hờ hững, dù cho mi mắt anh vẫn còn bầm đen, Lục Thanh Dương cũng quyết không đếm xỉa.

"Anh làm anh hai thế nào vậy? Lại đánh tiểu Vĩnh gãy xương! Sao có người độc ác nham hiểm như anh chứ!"

"Tôi nói anh biết! Giờ Tiểu Vĩnh đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện! Tốt nhất anh thức thời một chút đến bệnh viện xin lỗi cho tôi!"

"Nói đi! Anh có nghe không hả! Đừng có bày dáng vẻ sống dở chết dở đó!"

Lục Thanh Dương hùng hù một hồi, không nhận được bất kỳ đáp án nào, tức giận ném một câu.

"Thật đen đủi! Nhìn bộ dạng người không ra người ma không ra ma này của anh đi! Tôi vừa thấy đã tức giận! Tôi nói anh biết! Một là anh đi xin lỗi! Hai là tôi sẽ không có đứa con trai như anh!"

Lục Thanh Dương nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Phan Lôi luôn đứng trên lầu nhìn Lục Chung.

Từ đầu tới cuối, anh đều không có biểu cảm gì.

Căn bản giống như không ở thế giới này. Mặc kệ Lục Thanh Dương nói gì, mắng gì, vốn không thể kích động anh chút nào.

Chẳng qua, đợi đến lúc Lục Thanh Dương đi không bao lâu, Phan Lôi rõ ràng trông thấy sắc mặt Lục Chung cực kì bi thương.

Thì ra anh không phải không nghe thấy.

Cũng không phải anh cố tình xem nhẹ.

Thật ra anh rất đau khổ.

Bị cha ruột vì một người ngoài quở trách, anh hẳn rất đau lòng, hẳn rất tuyệt vọng.

Cũng may, Lục Chung không suy sụp bao lâu.

Trải qua việc này, Phan Lôi không thể ngủ được nữa.

Cô chính là thiếu nữ đầu heo trong gương, dùng một chút, Phan Lôi đội món quà giáng sinh năm ngoái Tôn Như Ý tặng cô, một cái mũ bảo hiểm che cái đầu heo của cô, đi xuống lầu.

Cô sôi nổi đi tới trước mặt Lục Chung, cô tưởng nét mặt anh sẽ thả lỏng một chút.

Nhưng, điều thất vọng là, cô không nhìn thấy tia đau buồn nào ẩn giấu trên khuôn mặt Lục Chung, lúc nhìn cô, vẫn là dáng vẻ hờ hững.

"Cái kia... Anh đừng tức giận... Hihi... Anh nhìn em nè... cái... cái mũ của em thế nào?"

Cô vỗ vỗ cái mũ che đầu heo của mình, cười nịnh nọt với anh.

Trên mặt Lục Chung vẫn không có biểu hiện gì, anh nhìn cô một hồi, từ từ đứng dậy, cầm lấy cái mũ của cô.

"Có... có phải rất xấu hay không?" Khuôn mặt như đầu heo của cô phơi bày dưới ánh mặt trời, Phan Lôi khẩn trương xốc vạt áo lên.

Lục Chung trầm mặc, ánh mắt thoáng rồi rằm, giống như không biết có nên nói thật với cô không.

Phan Lôi suy sụp.

Cô tự đâm mình một dao, còn không trị khỏi tác dụng phụ khác.

Cô cúi đầu, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Vì sự ngu ngốc và bất lực của mình. Song, sau một lúc im lặng, đột nhiên Lục Chung đi tới, nắm tay cô.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tay Lục Chung không trơn nhẵn như trong tưởng tượng, mà có cảm giác hơi sần sùi, đại khái có không ít vết chai.

Nghĩ đến mấy năm nay anh ở nước ngoài, chắc đã chịu nhiều khổ cực.

Bàn tay này hoàn toàn khác biệt với bàn tay sạch sẽ thon dài của Lục Tự.

Trong những năm tháng gần gũi sống ở nhà họ Lục, Phan Lôi từng có một lần may mắn được nắm tay nam thần cô thương thầm.

Lần đó, khi cô bị Lục Vĩnh ức hiếp đến mức bể đầu chảy máu, Lục Tự được nghỉ trở về bắt gặp.

Lúc ấy, Lục Tự nắm bàn tay nhỏ mũm mĩm của cô, dẫn cô đến bác sĩ khám.

Cô cúi đầu, có thể nhìn thấy đôi tay kia.

Thon dài, tràn trề sức lực.

Cứu vớt cô khỏi dầu sôi nước bỏng.

Cô cho rằng hẳn sẽ cứu cô cả đời.

Chẳng qua, hiện thực rất tàn nhẫn.

Ở nơi Lục Tự không trông thấy, Lục Vĩnh vẫn miệt mài ước hiếp cô.

Cuối cùng cô cũng lấy người đàn ông khác.

Người đàn ông này khác với Lục Tự, không ưu tú, hơi ngốc nghếch hơi khó chịu, nhưng cuối cùng đã cứu cô.

Phan Lôi biết đáng về mình rất ngu xuẩn.

Đáng lẽ đáng về cô... coi như có ngũ quan xinh đẹp, cũng không thể ăn diện thành người đẹp sắc nước hương trời.

Hôm qua còn bị Lục Vĩnh đánh thành đầu heo, cho dù là mỹ nhân, đội gương mặt đầu heo thế này cũng sẽ xấu xí.

Cô thấy Lục Chung rất khổ sở, muốn chộc cho anh vui.

Anh đã cứu cô một lần, mà cô chỉ làm được việc này.

Bất quá, hình như Lục Chung không vui vẻ, anh nắm tay cô, bàn tay ấm áp, sờ sờ khiến trái tim Phan Lôi tê dại.

"Muốn... Muốn đi xin lỗi không?"

Bị Lục Chung nắm tay, Phan Lôi lăm bắm hỏi ra tiếng.

Dựa theo sự thiên vị của Lục Thanh Dương dành cho Lục Vĩnh, cô cho rằng chuyện này sẽ không dừng ở đây.

Lục Chung nắm tay cô hơi dùng sức, xoay đầu lại chậm rãi lắc đầu.

Anh bày tỏ quyết định của mình.

Phan Lôi thoáng lo lắng, "Lục Vĩnh... Lục Vĩnh hẳn sẽ không..." Sẽ không chịu để yên.

Cô rất lo lắng.

Tâm trạng bây giờ của Lục Chung hình như không tệ, anh buông tay cô ra, véo véo khuôn mặt sưng như đầu heo của cô, cuối cùng kéo tay cô lần nữa đi bôi thuốc.

Trước khi đi, anh vỗ vỗ đầu cô, gửi cho cô một tin nhắn cực hiếm.

"Không sợ."

Lục Chung nói chuyện lúc nào cũng một chữ quý như vàng.

Cho dù là tin nhắn, Phan Lôi phát hiện anh cũng không thích nhiều lời.

Có điều, hai chữ kia cũng cho cô vô số lòng tin và hi vọng.

Thật ra bọn họ không làm gì sai, dựa vào cái gì mà phải nói xin lỗi chứ.

Không sợ.

Cô không sợ đâu.

Vết thương trên mặt dần dần chuyển biến tốt, trái tim Phan Lôi cũng chậm rãi bình phục lại.

Nghe nói, Lục Vĩnh bị thương rất nghiêm trọng.

Chắc rất nghiêm trọng, nên không có hứng thú đến gây sự với hai người họ.

Trong lòng cô, cô hi vọng hẳn tốt nhất nên nằm viện cả đời.

Nhưng, cuối cùng hi vọng quá xa vời thôi.

Thuốc Lục Chung cho Phan Lôi rất hiệu quả, mặt Phan Lôi lại khôi phục như bình thường.

Đơn xin nghỉ ở trường cũng hết hiệu lực.

Tôn Như Ý đã nảy sinh nghi ngờ với việc cô xin nghỉ học một tuần, khi Phan Lôi vừa lên lớp, cô ấy tóm cô hỏi liên tục.

Phan Lôi không giấu giếm nổi, đành thành thật khai ra chuyện bị Lục Vĩnh đánh một trận no đòn.

Tôn Như Ý bấm khuôn mặt trẻ con mồm mĩm như quả táo của Phan Lôi, xác nhận không nhìn thấy chút dấu vết nào của vết thương mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu đúng là vô dụng, từ nhỏ đến lớn đều là quả hồng mềm! Ngay cả tên cặn bã Lục Vĩnh kia cũng chơi không nổi..."

"Hắn là thiếu gia cùng họ của nhà họ Lục đấy..." Phan Lôi bị gào thét đến mức không còn sức.

"Thiếu gia cùng họ thì sao? Một đứa mồ côi ăn nhờ ở đậu... còn danh không chính, ngôn không thuận..." Tôn Như Ý oán trách một hồi, cuối cùng sau khi hỏi rõ sự thật, hiếm khi cho Lục Chung đánh giá tốt.

"Chú rể câm của cậu, lần này, coi như không phải thứ hèn nhất." Sau cùng, Tôn Như Ý còn nói thêm một câu, "Đáng tiếc, lại là kẻ câm. Còn là một tên câm yếu ớt."

Phan Lôi cảm thấy Lục Chung không tệ.

Mấy năm nay ở nhà họ Lục, chẳng ai quan tâm đến cô.

Chẳng ai bảo vệ cô.

Cho dù Lục Tự cô thích, cũng không quang minh chính đại che chở cô.

Mặc dù Phan Lôi ngu xuẩn, nhưng có thể thấy rõ ràng, cô đều yên lặng đặt dưới đáy lòng.

Ngày đó, Phan Lôi đều viết viết vẽ vẽ trên giấy.

Cô vẫn thích vẽ kiểu manga bốn ô nhỏ, mặc dù không phải chuyên nghiệp, nhưng thỉnh thoảng cô sẽ dùng hình thức này để trút ít tâm trạng của mình.

Chỉ vài nét bút, cô đã vẽ một con mèo mập nhỏ cực kỳ đáng thương trên vở.

Nó bị một tên nhóc mập mập đá xuống hồ nước, cả người phát run lại không dám bò dậy.

Song vào lúc này, phía sau nó có một chú chó to vọt tới, cắn tên nhóc mập mập, cuối cùng còn ngậm con mèo nhỏ lên bờ.

Cuối cùng của cuối cùng, chú chó to dùng móng vuốt to lớn vồ vồ quả đầu lông xù của mèo nhỏ.

Khép vở lại, Phan Lôi thỏa mãn cười khẽ.

Rất lâu rồi cô chưa vẽ truyện tranh bốn khung.

Cả tiết học buổi sáng, trong lúc Phan Lôi vẽ vời đã nhanh chóng trôi qua.

Bởi vì buổi chiều cô không có lớp, nên cô tính về phòng ở ký túc xá lấy đồ rồi về nhà.

Vừa mở cửa, cô chạm mặt Chung Phỉ Phỉ.

"Phan Lôi."

Chung Phỉ Phỉ tự nhiên hào phóng lên tiếng chào Phan Lôi.

"Ừ." Phan Lôi luôn không khéo giao tiếp, đặc biệt với cô bạn cùng phòng xinh đẹp này.

Đây không phải lần đầu tiên, hoàn toàn không có đề tài gì để nói.

Hôm nay Chung Phỉ Phỉ hình như cố ý tìm Phan Lôi nói chuyện.

"Chốc nữa cậu về thẳng nhà à?"

Phan Lôi không rõ chuyện gì, gật gật đầu.

"Ờ." Chung Phỉ Phỉ khẽ vượt hàng mi vểnh cao của mình, giống như vô tình nói: "Mình nhận được một quảng cáo của tập đoàn văn hóa Lục thị, hôm nay đi phỏng vấn, cậu muốn đi với mình không?"

Phan Lôi ngừng một chút, không hiểu ý Chung Phỉ Phỉ.

Một lát sau, cô lắc đầu.

"Mình muốn về nhà." Trước khi ra cửa, hình như cô nghĩ tới chuyện gì, lại nói thêm một câu, "Chuyện đó, chúc cậu may mắn."

Sự thật chứng minh, Chung Phỉ Phỉ cảm thấy cô ta chắc chắn thành công.

Mặc dù lần này chỉ là quảng cáo nhỏ, nhưng cô ta nghĩ dựa vào bản lĩnh của mình, nhẹ nhàng giành được quảng cáo này không thành vấn đề.

Thật không khéo, lần này một trong những người phỏng vấn là người đàn ông lần trước ở buổi lễ trao giải thưởng nâng Phan Lôi, Lục Chung – đại công tử bị cầm trong truyền thuyết của nhà họ Lục.

Chung Phỉ Phỉ có ấn tượng rất sâu với đàn ông điển trai lại nhiều tiền, bất quá hình như Lục Chung chả có ấn tượng gì với cô ta.

Sau khi kết thúc thủ tục phỏng vấn, bên có thư ký của Lục Chung tới báo mọi người trở về chờ tin tức.

Chung Phỉ Phỉ không cam lòng chuyện ra về mà không có chút phần thắng nào.

Sau khi mọi người đi hết, một mình cô ta vào phòng phỏng vấn.

Cô ta đoán đúng phòng phỏng vấn chỉ có một mình Lục Chung.

Không chút chần chừ, Chung Phỉ Phỉ bước vào.

"Xin chào, lại gặp mặt rồi."

Vẻ mặt nghi hoặc của người đàn ông khiến Chung Phỉ Phỉ khó chịu, ở thành phố này, phụ nữ xinh đẹp cỡ Chung Phỉ Phỉ cô ta không nhiều, người đàn ông này lại biểu hiện như hoàn toàn không nhớ rõ cô ta.

Chung Phỉ Phỉ âm thầm nghĩ rằng, dùng nụ cười che giấu nội tâm căm hận.

"Tôi là Chung Phỉ Phỉ. Lục tổng, chúng ta đã gặp mặt, ở lễ trao giải thưởng điện ảnh." Nhìn mặt mày càng ngày càng mê man của người đàn ông, Chung Phỉ Phỉ tung thêm con át chủ bài.

"Tôi là bạn tốt của Phan Lôi."

Chung Phỉ Phỉ rất muốn có được cơ hội này.

Cho nên, bất kể thứ gì có thể lợi dụng, cô ta sẽ không từ thủ đoạn nào.

Quả nhiên, nghe được hai chữ Phan Lôì, nét mặt anh hòa nhã hơn, anh nhướn mày, giơ tay lên tìm cô ta trong đồng sơ yếu lý lịch trước mặt, để lên trên.

Chung Phỉ Phỉ không yêu cầu người đàn ông này sẽ nể mặt mũi Phan Lôì mà thỏa hiệp, nhưng cô ta tin ấn tượng của cô ta với người phỏng vấn càng sâu hơn, điều này trăm lợi chứ không hại.

"Tôi tin tưởng, tôi sẽ là một diễn viên, người mẫu giỏi, cũng là một người hợp tác tốt nhất. Lục tổng, xin cho tôi một cơ hội."

Lục tổng không nhúc nhích, chỉ liếc sơ sơ yếu lý lịch của Chung Phỉ Phỉ.

Khuôn mặt người đàn ông này như tranh vẽ, đôi mắt lạnh lùng trầm tĩnh, khiến lòng Chung Phỉ Phỉ như bị mèo cào.

Không hiểu sao có chút khó nhịn. Chẳng biết trêu chọc người đàn ông cấm dục kiểu này sẽ có cảm giác gì? !

Ngay khi cô ta định mở miệng lần nữa, cửa phòng đang đóng bị đẩy ra.

Một người bước vào.

Chung Phỉ Phỉ biết người đàn ông này, là người đàn ông ở buổi lễ trao giải hôm ấy toàn quyền phát ngôn thay cho Lục Chung.

Người đàn ông đó trông thấy cô ta, hẩn ngây người nửa giây, mới nở nụ cười.

"Tôi không ngờ có người... Tôi không quấy rầy chứ..."

Chung Phỉ Phỉ nghe được sự giễu cợt trong giọng nói của người đàn ông, nhưng cô ta không chạy trốn chết, ngược lại mỉm cười với hắn.

"Xin chào, tôi là Chung Phỉ Phỉ. Là người tham gia phỏng vấn lần này."

Người đàn ông, cũng chính là Lục Tư tựa hồ không ngờ cô gái này lại mặt dày thế, nhất thời mặt mày hắn cũng rạng rỡ.

"Lục Tư, trợ lý của anh ấy."

Sau khi chào hỏi đơn giản, Chung Phỉ Phỉ cũng là người thức thời.

Cô ta cho rằng hôm nay cô ta đã nỗ lực hết sức mình, chuyện còn lại cứ giao cho thời gian thôi.

Cô ta lễ phép rời khỏi phòng, không quấy rầy hai người kia đưa ra quyết định.

Trước khi gặp Chung Phỉ Phỉ, quả thực Lục Tư chưa quyết định.

Lúc này người phỏng vấn quá nhiều, hắn nhìn người đẹp nhìn tới hoa cả mắt, vậy mà bỏ sót một người.

To gan.

"Lão đại, cô gái này, anh không thấy hơi quen mặt à?"

Lục Chung rút một điếu thuốc, bật lửa, chậm rãi đốt.

Sao anh không biết ý Lục Tư chứ. Ngay từ lần đầu tiên anh trông thấy cô gái này, cho dù cách một lớp trang điểm dày cộm, anh cũng phát hiện ra dã tâm của đối phương.

Còn có khuôn mặt tương tự kia.

Khuôn mặt khiến anh muốn nôn cũng trở nên dữ tợn.

Lục Tư cười, bất quá ý cười không có đạt đến đáy mắt.

"Không ngờ, trên thế giới này còn có hai khuôn mặt giống nhau vậy. Việc này coi như ông trời đang giúp chúng ta sao? Đáng vẻ Chung Phỉ Phỉ đó rõ ràng giống hệt người mẹ quá cố của thằng em hờ anh đó..."

Lục Chung dập tắt điều thuốc, cầm áo khoác trên lưng ghế muốn đi ra ngoài.

Lục Tư ở phía sau thở dài, "Chờ chút... em còn chưa nói hết... Vết thương anh sao rồi?"

Người đàn ông xuất thân từ lính đánh thuê, trong tay còn có một binh đoàn, vậy mà bị một tên mềm yếu đánh vào mặt.

Nghĩ đến điểm này, Lục Tư cũng muốn cười.

"Này, nói thật đi. Cô gái kia giờ phải làm sao? Có cần bán cho Lục Tư một ân tình không?"

Sau khi lên xe ngồi, Lục Tư trịnh trọng hỏi chuyện nghiêm chỉnh.

Lục Chung im lặng, một hồi lâu sau mới lắc đầu.

Anh cần gì phải bán ân tình này cho Lục Tư, trải qua giao chiến ngắn ngủi, tên Lục Tư đó anh coi như cũng hiểu.

Bản tính đa nghi, lúc này xuất hiện một người có dáng dấp giống mẹ mình, lại là người anh thu được, có lẽ, dựa theo tính tình của hắn, Chung Phỉ Phỉ chắc chắn không còn đường sống.

Bất quá, khuôn mặt tương tự đó, ai nói không thể trở thành một ma chướng đây.

Lấy điện thoại di động ra, Lục Chung nhấn mấy chữ.

Lục Tư tới gần xem thử, mỉm cười. "Khá lắm, chiêu này của anh độc thật. Em rất mong chờ được trông thấy khuôn mặt tao nhã lịch sự của Lục Tư biến sắc."

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Lục Tự biến sắc hay không bây giờ chưa thể biết được, bất quá Phan Lôi quả thực biến sắc rồi.

Không có nguyên nhân nào khác, cuối tuần này là bữa tiệc mừng sinh nhật năm mươi tuổi của người đứng đầu nhà họ Lục - Lục Thanh Dương.

Bọn họ bên này, người có chút máu mặt đều làm tiệc mừng thọ lớn, đặc biệt đời người như một cái thùng to thế này.

Lục Thanh Dương chuẩn bị tiệc mừng thọ, có nghĩa là Phan Lôi và Lục Chung cũng phải về.

Trong khoảng thời gian này, lúc nào Phan Lôi cũng thấp thỏm, nghe nói đến bây giờ Lục Vĩnh còn chưa bò dậy nổi. Vì thế, Lục Thanh Dương không biết đã đến đây âm ỉ bao nhiêu lần, mỗi lần đều bị Lục Chung dùng sự im lặng ngăn chặn mà quay về.

Bất quá, nghĩ tới bữa tiệc mừng thọ này giống như Hồng môn yến vậy, Phan Lôi lo lắng không thôi.

Lục Chung lại chẳng thèm để ý.

Trong khoảng thời gian này, giữa Phan Lôi và anh nói thay đổi cũng không thay đổi gì, vẫn trải qua cuộc sống vợ chồng giản đơn bình thường.

Song thực sự cũng có chút thay đổi.

Ví dụ như, Lục Chung sẽ giao tiếp đôi câu với cô.

Ở chung lâu rồi, Phan Lôi phát hiện thật ra anh rất nhàm chán, bình thường không đọc sách thì chính là chơi game.

Đương nhiên, chơi đến khi nó hư thì thôi.

Mỗi lần Phan Lôi tha thiết mong chờ muốn nói chuyện với anh, Lục Chung đều bày bộ dáng ‘Em nói chuyện của em, anh làm việc của anh’ hết.

Sau đó, Phan Lôi lộ vẻ mặt chán chường uể oải, Lục Chung mới cho cô một chữ.

Ừm.

Ờ.

Được.

Đơn giản dứt khoát.

Có điều, Phan Lôi cũng thỏa mãn.

Đây là một sự thay đổi.

Thời điểm đang giao lưu, Phan Lôi cũng phát hiện được chuyện này lúc thực hiện nghĩa vụ vợ chồng vào buổi tối, thái độ đã đạt tới sự hài hòa trước nay chưa từng có.

Từ sau đêm tân hôn, Phan Lôi bèn bắt đầu sợ những chuyện trên giường.

Nhất là dáng vẻ lúc trước của Lục Chung quả thật quá kinh khủng, Phan Lôi muốn có phản ứng cũng không nổi.

Ngày đó, mặt cô sưng như đầu heo, Lục Chung còn qua đây cởi hết quần áo cô.

Phan Lôi run rẩy, rốt cục nhịn không được nói: "Em... em không muốn làm chút nào... Có... có thể không làm không..."

Cô tưởng Lục Chung sẽ từ chối, trong mắt Phan Lôi, Lục Chung xem chuyện này như một nghi thức rồi.

Một nghi thức không cách nào tránh khỏi.

Bất quá, kết quả làm Phan Lôi rất bất ngờ.

Lục Chung đồng ý.

Mỗi đêm anh vẫn tới, bình thường chỉ mở cửa nhìn cô một cái, sau đó nhanh chóng rời đi.

Buổi tối dài đằng đằng mà không thú vị.

Từ lâu, Phan Lôi đã phát hiện Lục Chung là một trạch nam siêu cấp. Sau khi từ công ty về cơm nước xong bèn đến phòng sách, buổi tối sang đây mở cửa phòng cô chẳng qua cũng chỉ nhìn theo thói quen.

Bất quá, mỗi lần Lục Chung mở cửa, Phan Lôi sẽ tự hiểu là cô có thể tới phòng sách cùng nhau xem phim, đọc sách, thậm chí chơi cờ tướng với anh.

Phan Lôi từng theo ông Lục quá cố học chút cờ tướng.

Cũng biết quy tắc ở mức độ nào đó.

Đấu với Lục Chung, cô hoàn toàn đại bại.

Nhưng, Lục Chung chẳng có chút nào thiếu kiên nhẫn, cho dù có nhanh chóng miếu sát (giết trong nháy mắt) Phan Lôi đi nữa, hay sẽ... tiếp tục miếu sát cô.

Làm không biết mệt.

Khi hai người mệt rồi, Lục Chung sẽ đọc sách, còn Phan Lôi thì vẽ tranh bốn khung.

Câu chuyện về một con mèo hoang và một con chó to cụt đuôi.

Lúc mới bắt đầu, Phan Lôi chỉ vẽ chơi cho vui.

Lên lớp không có việc gì làm thì vẽ vời tí.

Dần dần, cô phát hiện Lục Chung hình như rất có hứng thú với truyện tranh bốn khung của cô, thỉnh thoảng có mấy lần, Phan Lôi thấy Lục Chung để lại lời nhắn trên truyện.

Phần lớn là tăng thêm ít đối thoại cho chó cụt đuôi và mèo mập.

Tuy đối thoại không nhiều lắm, nhưng Phan Lôi cảm thấy thứ cô vẽ và thứ anh viết ra, kỳ thực rất ăn rơ.

Điều này làm Phan Lôi nghĩ cô và anh có thần giao cách cảm, thậm chí, cô mơ hồ cảm giác được cô đối với Lục Chung đã thay đổi.

Cô —— Hơi thích người đàn ông này rồi.

Khi nhận được thiệp mời tham dự tiệc mừng thọ, tâm trạng buông lỏng của Phan Lôi trở nên nặng nề.

Thứ nhất, cô không yên lòng Lục Vĩnh - cái tên không bỏ được tính xấu kia.

Còn nữa, nghĩ đến phải gặp Lục Tự, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác chua xót.

Lục Chung không biết, anh cũng không phải loại đàn ông biết dỗ phụ nữ vui vẻ.

Phan Lôi không nói lời nào hồi lâu, anh từ trong sách ngẩng đầu lên, ánh mắt không hiểu thoáng nhìn Phan Lôi.

"Không... không có việc gì."

Anh còn chưa hỏi, Phan Lôi đã lắp bắp nói.

"Có lẽ em chỉ hơi khẩn trương. Thế... không biết có chạm mặt Lục Vĩnh không?"

Câu trả lời của Lục Chung là bình tĩnh lắc đầu.

Lục Vĩnh, trong thời gian ngắn muốn xuất hiện trước mặt bọn họ, thậm chí đứng dậy, chỉ sợ phải cần tới sự giúp đỡ của thiên thần.

Khi Phan Lôi còn thấp thỏm không yên, bữa tiệc mừng thọ ngày chủ nhật nhanh chóng đến.

Lục Chung dẫn cô đi làm tóc, đổi trang phục, sau đó chạy tới nhà họ Lục.

Kỳ thật Phan Lôi cũng không cần sửa soạn như vậy, tuổi trẻ chính là tiền vốn lớn nhất mà. Hơn nữa dáng dấp Phan Lôi cũng không tồi, mắt to, mũi xinh xắn, môi đỏ mọng, còn có một mái tóc xinh đẹp đen nhánh dài ngang eo, hoàn toàn có sẵn hình mẫu của một người đẹp rồi.

Trang điểm nhẹ nhàng, thay một chiếc váy dài cúp ngực màu trắng, hôm nay trang phục của Phan Lôi xem như hoàn tất.

Cô hơi khẩn trương, lúc ở trên xe chẳng nói câu nào.

Cô không giống Lục Chung, không phải một người trầm tĩnh.

Buổi tối khác thường, khiến Lục Chung hiếm khi nhìn cô nhiều lần.

Cho dù có sợ đi nữa, nhà họ Lục vẫn gần trong gan tấc.

Lúc xuống xe, Phan Lôi khẩn trương đến mức chân trượt một cái, cũng may Lục Chung đỡ cô.

Thuận thế, bàn tay dày rộng từ từ nắm chặt lòng bàn tay dầm mồ hôi của cô.

Không hiểu sao tâm trạng mù mịt luống cuống của Phan Lôi dần dần bình ổn.

Dường như, thế giới này không có gì đáng sợ nữa.

Lúc Phan Lôi vào không hề thấy Lục Tự, nghe nói còn đang trên đường tới.

Người bọn họ nhìn thấy đầu tiên chính là Lục Thanh Dương, về tình về lý, Phan Lôi đều phải chúc thọ Lục Thanh Dương.

"Ba... Sinh nhật vui vẻ."

"Ừ. Con ngoan." Lục Thanh Dương nhếch môi, nhưng ý cười không có đạt tới đáy mắt, có lẽ trông thấy Lục Chung đứng bên cạnh Phan Lôi.

Phan Lôi không biết sao thù hận của hai cha con này sâu tới thế, nhưng giờ phút này, cô chỉ có thể kéo tay Lục Chung.

Nhận được ám hiệu của cô Lục Chung cũng gật đầu với Lục Thanh Dương, xem như chúc thọ thành công.

Lục Chung đã làm đến cực hạn của mình.

Phan Lôi cho là vậy.

Hiển nhiên Lục Thanh Dương bất mãn, hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Phan Lôi thoáng lúng túng, nhìn không được nghiêng đầu nhìn Lục Chung đang đứng bên cạnh.

Dáng vẻ anh vẫn trầm tĩnh, lạnh lùng, không nhúc nhích.

Không hiểu sao Phan Lôi hơi đau lòng, nắm tay anh lên lầu.

"Chuyện đó, anh không cần để ở trong lòng, chắc... chắc Lục Vĩnh khỏe hẳn, là không sao nữa."

Phan Lôi an ủi Lục Chung, Lục Chung cứng nhắc hồi lâu mới quay đầu lại nhìn cô.

Anh vẫn giữ vẻ mặt đó, nhưng Phan Lôi biết, tâm trạng anh tốt chút rồi.

Lần lượt bảy tám người tới tiệc mừng thọ.

Phan Lôi sợ Lục Chung lúng túng, nên dẫn Lục Chung liên tục ở trên lầu, cho đến khi Lục Tư tới hình như tìm Lục Chung có chuyện gì đó, cô mới lui ra ngoài.

Mặc dù từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, Phan Lôi đã lớn lên ở nhà họ Lục. Chẳng qua nhìn từng cảnh cây ngọn cỏ quen thuộc thế, giờ lại có thêm cảm giác xa lạ.

Cô cũng không biết vì sao.

Trong phòng rất náo nhiệt, có lẽ Lục Tư về rồi.

Lúc trước người muốn gặp lại sợ gặp mặt, vào giờ phút này đã trở nên do dự.

Không muốn đi tới, vì cảm thấy gặp hay không gặp thật ra cũng không có gì khác biệt.

Một mình Phan Lôi ở vườn hoa ngấm trăng, cho đến khi phía sau vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Cô tưởng Lục Chung tới, nên vui mừng ngoảnh đầu nhìn lại.

"Tiểu Lôi."

Người đàn ông kia vĩnh viễn là tiêu điểm trong đám đông lúc này đã vút bỏ vòng vây, đến bên cạnh cô.

Bất quá, muộn rồi.

"Tiểu Lôi, sao em ở đây? Anh hai đâu..."

"Anh Lục Tự..." Phan Lôi gọi một tiếng mới phát hiện cách gọi của cô không đúng lắm. Mặc dù cô nhỏ tuổi hơn Lục Tự, nhưng cô đã lấy Lục Chung, thì chính là chị dâu Lục Tự.

"Sao anh ở đây? Không phải anh nên ở trong phòng chúc thọ sao?"

"Không có. Ra ngoài hít thở chút không khí." Lục Tự đưa cho cô một ly nước trái cây, "Nào, anh nhớ em không thể uống rượu... nước dưa này cho em."

Thứ nước trái cây màu cam kia làm Phan Lôi hơi do dự, một lát sau cô mới vươn tay tiếp nhận nước trái cây, nhưng cô không uống.

"Cái kia, anh Lục Tự, em không uống nước dưa."

Phan Lôi không có ác cảm gì với dứa, song lại căm thù nước dứa tới tận xương tủy.

Từ nhỏ cô đã không đụng tới nó, lúc này được người cô thương thầm tiện tay đưa tới.

Có lẽ đây là thứ gọi là hữu duyên vô phận.

Lục Tự có thể nhớ kỹ chuyện cô không thích uống rượu, nhưng không thể nhớ rõ chuyện cô không uống nước dứa.

Hắn có thể lấy cô, lại nói chỉ coi cô như em gái.

Có lẽ, bọn họ chỉ có duyên làm anh em thôi.

"Xin lỗi xin lỗi... Anh quên mất..." Người đàn ông dịu dàng vỗ đầu thoáng kinh ngạc, song nhanh chóng dùng nụ cười xua đi sự bối rối này.

"Vậy anh đi đổi cho em nước trái cây khác..."

"Không cần." Phan Lôi lắc đầu, trong sân hơi lạnh, cô muốn vào trong.

"Tiểu Lôi." Người đàn ông có nụ cười dịu dàng kia dần dần thu lại nụ cười, hắt túm cánh tay cô, hơi dùng sức.

"Anh ấy có tốt với em không?"

Phan Lôi cảm thấy tim mình đau xót.

Anh ấy có tốt với em không?

Lời này cô đã đợi nửa năm, lâu lắm rồi, đợi đến lúc cô cứ tưởng sẽ không có lời này nữa.

Kết quả, hắn đã đến.

Chậm rãi mà đến, nhẹ nhàng nói ra câu này, cũng làm lòng cô rối loạn.

Nhưng, vậy thì sao chứ?

Phan Lôi hít sâu một hơi, cũng bình ổn cơn kích động trong lòng.

"Rất tốt. Anh ấy là một người rất tốt."

Cô không nói dối, Lục Chung thật sự là một người rất tốt.

Rất nhàm chán, không biết nói những lời yêu thương dịu dàng.

Nhưng khi cô tủi thân bị ức hiếp, anh sẽ không do dự đứng trước mặt cô. Khi cô bị thương rơi lệ, anh sẽ lau khô giọt nước mắt và xoa đi nỗi đau đớn trong lòng cô.

Anh thật sự là một người rất tốt.

Đối với miêu tả của Phan Lôi, Lục Tự có vẻ như không tin.

Bàn tay túm Phan Lôi chợt dùng sức.

"Tiểu Lôi, em không cần miễn cưỡng vui vẻ cười, anh biết anh có lỗi với em... Bất quá đừng sợ, anh sẽ giúp em... Chỉ cần em..."

Hắn còn muốn nói điều gì đó, lại bị Phan Lôi giãy khỏi tay, "Không có việc gì, anh Lục Tự, em sống rất tốt. Lục Chung, anh ấy rất tốt với em. Còn nữa... Bên ngoài rất lạnh, em muốn vào trong."

Dứt lời, cũng không thèm nhìn mặt Lục Tự, Phan Lôi nhanh chóng chạy vào.

Dưới ánh trăng, như một con thỏ trắng nhanh nhẹn.

Nhanh quá, làm thế nào cũng không bắt được.

Bóng dáng màu trắng kia biến mất không bao lâu, phía sau lan can trên hành lang đột nhiên xuất hiện một người đẹp mặc đồ đỏ.

Theo tầm mắt người đàn ông nhìn sang, môi đỏ mọng khẽ nở nụ cười, "Sao vậy, anh Lục Tự của chúng ta đau lòng sao? Đừng quên, cô ta do một tay anh đẩy vào hố lửa, thế nào, giờ muốn cứu cô ta ra à?"

Dường như sự lo lắng và khẩn trương khi nãy chỉ là ảo giác, Lục Tự nhanh chóng xoay đầu lại, nhìn cánh tay trắng nõn ngọc ngà quấn lấy cổ tay mình, khẽ nở nụ cười quen thuộc.

"Tô San, em nói gì thế, người trong lòng anh là ai, lẽ nào em còn chưa biết sao?"

"Tốt nhất anh nên biết rõ." Tô San cười, đưa tay kéo đầu người đàn ông xuống, chiếm lấy môi người đàn ông liếm liếm, "Anh cũng phải biết rằng... em yêu anh, Lục Tự."

"Đương nhiên, Tô San... anh cũng yêu em." Lục Tự hôn trả lại cô ta, giọng nói dịu dàng, nụ cười không hề tắt.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phan Lôi chạy một hơi tới đại sảnh mới phát hiện trên tay mình vẫn còn cầm ly nước dừa đáng ghét.

Bởi vì bỏ chạy kinh hoàng lại thất thố, nước dừa đã bắn tung tóe không ít ra ngoài, còn bắn lên váy trắng của cô.

"Thật xui xẻo!" Phan Lôi ảo não nhìn chiếc váy bẩn, hết cách rồi, ở đây không có đồ mới để thay, cô chỉ có thể vào phòng vệ sinh lau một chút xem thử có sạch không?

Cô vội vội vàng vàng chạy lên toilet lầu hai, nên không chú ý ở cách đó không xa, hai người đàn ông đối diện cô đang bắt lực xoi mói.

"Em còn tưởng chị dâu họ sẽ hắt hết ly nước trái cây ra ngoài chứ." Lục Tư ngâm điều thuốc, nhìn cô gái dưới lầu đột nhiên xông tới, khẽ cau mày.

Tầm mắt Lục Chung cũng rơi trên người Phan Lôi, ngấm cô từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, sau đó ảo não vẫy vẫy tay, cuối cùng bữu môi tức giận chạy lên lầu.

Trong lòng anh chậm rãi lướt qua một tia cảm xúc, hơi xa lạ, cũng hơi khó chịu.

Lục Tư xoay đầu lại, thấy ông anh họ quanh năm không bộc lộ cảm xúc nhà mình đang cầm điều thuốc, nửa điều kia sắp đốt tới đầu ngón tay mà

anh vẫn chưa phát hiện.

Trong lòng Lục Tư sáng tỏ, đi tới vứt điều thuốc trên tay Lục Chung.

"Ghen tị?" Thấy khuôn mặt không có phản ứng gì của Lục Chung, Lục Tư lại cười nói: "Kỳ thật, chị dâu là một cô gái tốt, chẳng qua thích nhằm một tên cận bã thôi."

Nhắc tới cận bã, cận bã đó cũng xuất hiện.

Sau khi Lục Tư và Tô San từ trong vườn hoa đi ra, đã nhanh chóng tách biệt.

Có lẽ, giờ hẳn còn chưa muốn công khai cuộc tình bí mật này.

Lục Tư nhàn nhã huýt sáo, "Đi thôi, em trai hờ của anh vào rồi, trò hay của chúng ta bắt đầu thôi."

Rốt cục tầm mắt Lục Chung cũng dần dần rơi trên người người đàn ông điển trai cao to dưới lầu, mắt khẽ híp một cái.

Trò hay đã bắt đầu, không phải sao?

Phan Lôi cực kỳ may mắn vì cấp cứu kịp thời.

Váy của cô được cứu rồi.

Lúc này trong toilet, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Quả nhiên cô còn non nớt lắm, để tâm trạng bị Lục Tư chi phối.

Đã biết rõ đây là tình đơn phương vô vọng, còn bị đối phương dắt mũi thực sự quá kém.

Nếu để Tôn Như Ý biết, cô lại bị chỉ vào mũi mắng cho xem.

Phan Lôi lau tay, thấy thời gian cũng không còn sớm, không biết hiện tại Lục Chung thế nào nhỉ? Có phải lại bị ức hiếp không?

Phan Lôi quyết định đi tìm Lục Chung, cũng tìm lại phần tâm trạng đã trôi giạt đi mất.

"Chung Phỉ Phỉ?"

Thật không ngờ, ngay cửa phòng rửa tay có thể gặp người quen.

"Sao cậu ở đây?"

Nửa tháng không gặp, hình như Chung Phỉ Phỉ đã biến thành một con người khác.

Bộ lễ phục dạ hội đuôi cá màu hồng nhạt bó sát dáng người thon dài đẹp đẽ của cô ta, trông thấy Phan Lôi, đôi mắt to xinh đẹp của Chung Phỉ Phỉ toát ra ý cười sung sướng.

"Hi, Phan Lôi, đã lâu không gặp."

Chung Phỉ Phỉ luôn biết nhìn mặt mà nói chuyện.

Từ ngày lên lớp đầu tiên, cô ta đã bí mật quan sát bốn cô gái chung phòng. Theo quan sát của cô ta, Tôn Như Ý có tính tình nóng nảy, Phan Lôi yếu đuối nhất, nhưng về gia cảnh mà nói, Phan Lôi hảnh tốt nhất.

Cô ta luôn theo dõi không ít báo chí, mỗi lần xuất hiện sản phẩm mới của quý hiện tại, cô ta đều có thể phát hiện nó trên người Phan Lôi.

Chỉ là, xưa nay Phan Lôi rất khiêm tốn, ít khi nói chuyện trong nhà với mọi người, cho dù Chung Phỉ Phỉ hiếu kỳ, cũng không thể hỏi cặn kẽ mọi việc.

Biết được gia cảnh Phan Lôi chính là lần trước ở buổi lễ trao giải trong trường, cô được đại công tử cầm của nhà họ Lục kia vác lên vai.

Được một người đàn ông tràn trề ham muốn chiếm hữu thể này vác lên vai, còn dùng tư thế thân mật vậy, hẳn không phải quan hệ bình thường.

Chung Phỉ Phỉ nhanh chóng đoán Phan Lôi là vợ Lục Chung.

Do đó, khi phỏng vấn ở tập đoàn văn hóa Lục thị, cô ta thấy người phỏng vấn là Lục Chung, cho nên mới lấy hết can đảm đi tới trước mặt anh làm quen.

Bất quá, kết quả khiến cô ta rất bất ngờ.

Thậm chí phản nộ.

Cô ta không được chọn.

Cô ta tự xưng là thực lực kinh người, lại có chút bối cảnh gia đình như thế, một quảng cáo nhỏ thôi, sao không tới phiên cô ta?

Nhưng thư ký tập đoàn văn hóa Lục thị ở đầu dây bên kia dùng giọng nói vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, giống như nói thêm một câu cũng cảm thấy dư thừa.

Chung Phỉ Phỉ không cam lòng, chủ động tìm tới cửa.

Lần này, cô ta không trông thấy đại thiếu gia cầm của nhà họ Lục, trái lại được trợ lý của anh - Lục Tư tiếp đón.

"Xin lỗi, sau khi cân nhắc, chúng tôi thấy quảng cáo này không phù hợp với phong cách cô." Cuối cùng, Lục Tư còn đưa cho cô ta một tờ danh thiếp, "Như vậy đi, vì cô là bạn học của phu nhân nhà chúng tôi, tôi sẽ giới thiệu một công việc khác cho cô, tin tôi đi, Chung tiểu thư, cô nhất định sẽ hài lòng."

Sự thật chứng minh, Chung Phỉ Phỉ rất hài lòng.

Việc Lục Tư giới thiệu cho cô ta chính là đóng MV của một ca sĩ nổi tiếng, mặc dù cô ta chỉ đóng vai phụ, xuất hiện một cảnh thôi.

Nhưng sau khi quay MV đó xong, đạo diễn dẫn cô ta đi gặp người đứng đầu thực sự của tập đoàn văn hóa Lục thị.

Lục Thanh Dương - người đứng đầu nhà họ Lục.

Gần như lần đầu tiên cô ta trông thấy người đàn ông kia, Chung Phỉ Phỉ đã hiểu, vận may của cô ta tới rồi.

Trong mắt người đàn ông đó không hề che giấu chút kinh ngạc và yêu thích nào, để cô ta biết, đây là một cơ hội tuyệt vời cô ta không thể bỏ qua, chỉ được nắm bắt.

Cô ta làm rất tốt.

Lục Thanh Dương rất thích cô ta.

Thậm chí bất chấp sự phản đối, muốn nâng cô ta lên làm ngọc nữ ngôi sao của thế hệ mới.

Đi một vòng như vậy, lúc trông thấy Phan Lôi lần nữa, sự ghen ghét trong lòng Chung Phỉ Phỉ đã vơi đi không ít, còn có thêm một phần cảm ơn.

Nếu không phải nhờ Phan Lôi, nói không chừng cô ta không thể leo lên nhanh thế.

"Chung Phỉ Phỉ, sao cậu lại?" Phan Lôi vẫn ngu ngốc như trước đây, lăm bầm hỏi thành tiếng.

Chung Phỉ Phỉ cũng không xấu hổ, người có thể leo lên vị trí cao, ngoại trừ da trắng xinh đẹp, không biết xấu hổ cũng là một yếu tố quan trọng.

"Mình theo một người bạn tới."

Chung Phỉ Phỉ không nói thẳng. Mặc dù cô ta không cảm được một người đàn ông đáng tuổi cha bao nuôi là một chuyện mất mặt, nhưng người này là cha chồng của bạn học, cô ta nghĩ chân tướng này nên thuận theo tự nhiên mở ra đi.

Phan Lôi nhìn cách ăn mặc của Chung Phỉ Phỉ, cũng hiểu.

Chung Phỉ Phỉ luôn muốn bay lên ngọn cây làm Phượng Hoàng, có lẽ giờ đang trên con đường bay rồi.

Quan hệ giữa cô và Chung Phỉ Phỉ cũng bình thường, tam quan cả hai khác biệt, chỉ cần cô ta thích, vậy tùy cô ta thôi.

Đây là cách nghĩ của Phan Lôi.

Bất quá, cô không ngờ, trong nhận thức của cô, cùng lắm Chung Phỉ Phỉ chỉ là bạn gái của một ông chủ xí nghiệp nhỏ thôi, lại càng không ngờ, dã tâm của cô bạn học này còn lớn hơn, bay cao hơn cô nghĩ.

"Đây là Phỉ Phỉ, Chung Phỉ Phỉ."

Đứng bên cạnh Lục Chung, Phan Lôi có loại cảm giác như bị đâm mù mắt chó.

Lúc này đôi tay nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của Chung Phỉ Phỉ bị một người không thể quen thuộc hơn năm, nửa tiếng trước, cô còn gọi người này một tiếng ba.

Nhìn vẻ mặt đặc ý của Chung Phỉ Phỉ, Phan Lôi không vui sướng nổi, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng sa sầm.

Người cũng tái mặt như cô còn có Lục Tự.

"Ba, ba có ý gì?"

"Ý gì?!" Lục Thanh Dương cười đến mức mặt mày tươi tắn, người đã đến tuổi trung niên còn có thể sở hữu một cô vợ trẻ trung xinh đẹp là mơ ước cuối cùng của đàn ông.

"Phỉ Phỉ rất tốt, ba rất thích cô ấy. Ở độ tuổi này của ba, có thể gặp được cô gái yêu thích thực sự không dễ dàng, lẽ nào các con không vui thay cho ba sao?"

Lục Thanh Dương cũng không phải loại người một lòng một dạ.

Từ sau khi Lục Phi Nhã chết, có lẽ là trước khi chết, phụ nữ bên ngoài của ông ta đã nườm nượp.

Nhưng những năm gần đây, Lục Tự đều mở một mắt nhắm một con, đối với chuyện phong lưu của cha già, hẳn chưa bao giờ hỏi đến.

Lần đầu tiên Phan Lôi nhìn thấy Lục Tự kích động thế.

Cô ngẩng đầu lên, không hiểu sao nhìn Lục Tự.

Ánh mắt Lục Tự căn bản không đặt trên người cô, mà thâm thúy nhìn chăm chăm Chung Phỉ Phỉ bên cạnh Lục Thanh Dương.

Đó là ánh mắt làm Phan Lôi tuyệt vọng.

Hoài niệm, say đắm, còn có ham muốn chiếm giữ vô hình.

Chung Phỉ Phỉ là một người đẹp, còn là người đẹp sắc nước hương trời.

Phan Lôi vẫn tin như vậy, nhưng xưa nay chưa từng ghen tỵ cô ta, giờ phút này đột nhiên cô hơi ghen ghét.

Lòng bàn tay ấm áp, không biết từ lúc nào Lục Chung đã lặng lẽ nắm tay cô.

Phan Lôi bỗng dừng chân động, từ trong ma chướng phục hồi tinh thần.

Cô suy nghĩ lung tung làm gì, coi như Lục Tự... coi như Lục Tự thật sự thích Chung Phỉ Phỉ, tiếng sét ái tình cũng được, hay tình cảm khác cũng được, đều không liên quan tới cô.

Trong lòng lặng lẽ hít sâu một hơi, Phan Lôi lui về bên người Lục Chung, ngoan ngoãn làm cô vợ nhỏ của anh.

So với sự thất thố của Lục Tự, Lục Chung có vẻ rất bình tĩnh.

Giống như một màn này là trò cười vậy, chẳng đáng gì tới anh. Anh chỉ nắm tay Phan Lôi, thật chặt, Phan Lôi hơi đau, muốn buông ra, nhưng anh không cho.

Phan Lôi nhạy cảm cảm nhận được đêm nay Lục Chung hơi tức giận.

Chắc trong lòng anh không hề hững như bề ngoài.

Đặc biệt khi người một nhà cùng nhau ăn tối, cô phát hiện hơi thở che giấu dưới vẻ bình tĩnh bên ngoài của Lục Chung càng lúc càng nhanh.

Đã khuya lắm rồi, bữa tiệc cũng đến hồi tàn cuộc.

Chỉ còn lại người trong tộc nhà họ Lục ngồi chung với nhau uống trà nói chuyện phiếm.

Lục Thanh Dương hình như thật sự rất thích Chung Phỉ Phỉ, cả gia đình nhà họ Lục tụ họp lại, vậy mà cũng cho Chung Phỉ Phỉ tham gia.

Chung Phỉ Phỉ mềm mại không xương như con chim nhỏ nép vào lòng Lục Thanh Dương, nũng nịu nói gì đó.

Tâm tư Phan Lôì đều nằm trên bàn tay Lục Chung đang nắm cô, chẳng quan tâm gì tới Chung Phỉ Phỉ ra về ta đây.

Tối nay Lục Tự hình như rất tức giận, nhìn hai người kia anh anh em em, người luôn dịu dàng như hũn, tối nay chưa từng nở nụ cười nào.

Phan Lôì nhìn hũn, lại dè dặt cúi đầu thấp xuống, cô lấy một cái đĩa, cắt một miếng bánh ngọt cho Lục Chung.

Dường như cả buổi tối anh chưa ăn gì.

Phan Lôì đẩy bánh ngọt đến trước mặt Lục Chung, Lục Chung nếm thử, hình như không hứng thú lắm lại đẩy ra.

Đáng ghét, đồ kén ăn.

Phan Lôì oán thầm, đợi tối nay về nhà làm chè trôi nước[1] cho anh là được.

Tài nấu nướng của Phan Lôì rất ‘tuyệt vời’, có thể nói là nhân tài kiệt xuất trong thế giới ẩm thực hắc ám, bất quá món tủ nhất chính là chè trôi nước.

Toàn bộ tâm tư của Phan Lôì đều dồn vào việc làm bữa khuya tối nay, lại không ngờ nằm cũng trúng đạn.

Đầu tiên là Chung Phỉ Phỉ phụt một tiếng bật cười.

"Phan Lôì, đàn ông đều không thích ăn đồ ngọt. Giống Thanh Dương nè, thích mì tô nấu nhất." Câu này của Chung Phỉ Phỉ vừa khoe khoang tình cảm ngọt ngào của mình với Lục Thanh Dương, vừa bắn một phát vào Phan Lôì và Lục Chung.

Quả nhiên, Lục Thanh Dương vẫn đắm chìm trong lòng người đẹp lên tiếng.

"Đúng rồi, anh đánh Tiểu Vĩnh bị thương nặng, chuyện ở chỗ tiểu Vĩnh anh giúp giải quyết đi."

Lục Thanh Dương lạnh nhạt nhìn Lục Chung, lạnh lùng dặn dò.

Chuyện Lục Vĩnh cùng lắm chỉ là việc hậu cần, có gì phải giải quyết chứ.

Phan Lôi rất khó chịu. Một giây sau, lại nghe Lục Thanh Dương nói: "Đúng rồi, nếu thực sự bận bịu, thì phía công ty điện ảnh để tiểu Tự đi làm, dù sao với... bộ dạng bây giờ của anh cũng không thể làm được mấy việc xuất đầu lộ diện..."

[1] Món chè này được làm từ nguyên liệu trứng, bánh trôi, đường và cả rượu ngọt.

Sân khấu nhỏ dịp lễ tình nhân:

Lễ tình nhân đầu tiên sau khi Phan Lôi lấy Lục Chung, suy nghĩ một chút quyết định làm bánh ngọt chocolate bày tỏ tình yêu tặng Lục Chung.

Buổi chiều ngày lễ tình nhân, Phan Lôi làm xong tất cả công tác chuẩn bị, chỉ còn thiếu tin nhắn riêng dặn dò Lục Chung về sớm tí.

Lúc năm giờ chiều, Lục Chung thật sự về sớm.

Không có nguyên nhân nào đó, có người báo nhà anh xảy ra hỏa hoạn.

Lễ tình nhân tiếp theo, Phan Lôi vẫn được ăn bánh ngọt chocolate, song do Lục Chung làm.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lục Chung nhốt mình trong phòng sách đã một tiếng đồng hồ.

Từ trước tới nay, chưa bao giờ Phan Lôi gõ cửa mà Lục Chung không mở. Nhưng hôm nay cô đã gõ mấy lần, bên trong cũng không có phản ứng.

Phan Lôi biết rõ, anh rất tức giận.

Mặc dù, ngoài mặt anh không thể hiện ra.

Phan Lôi hỏi Tôn Như Ý làm cách nào để dỗ một người vui vẻ.

Đáp án Tôn Như Ý nghiêm túc suy tư chính là làm vui lòng.

Phan Lôi không biết sở thích của Lục Chung, nhưng cô để ý tối nay Lục Chung chưa ăn gì.

Cả buổi tối, Lục Thanh Dương đều chỉ cây hòe mắng cây dâu, lời nói đều thể hiện sự bất mãn vô cùng của ông ta đối với đứa con trai lớn âm trầm này, đặc biệt là chuyện Lục Vĩnh – con trai anh ông ta khiến ông ta cực kỳ phẫn nộ.

Sau khi tụ họp kết thúc, nét mặt Lục Chung không có gì bất thường, lúc lái xe về nhà cũng vững vàng.

Trong xe còn mở nhạc êm dịu, giống như hết thảy đều không thay đổi.

Nhưng Phan Lôi hiểu, Lục Chung hẳn rất tức giận, có lẽ là tuyệt vọng.

Phan Lôi muốn dỗ Lục Chung vui vẻ.

Nếu không phải Lục Vĩnh ức hiếp cô, Lục Chung giúp cô trả thù, thì anh cũng sẽ không bị tước quyền lợi từng chút từng chút một ở nhà họ Lục.

Tài nấu nướng của Phan Lôi không tốt, duy chỉ có món chè trôi nước.

Nấu xong một nồi chè trôi nước nhỏ, Phan Lôi đến phòng sách gõ cửa.

Vẫn không có động tĩnh, Phan Lôi cắn môi, quyết tâm, trực tiếp mở cửa vào.

Quả nhiên Lục Chung ở đây.

Một mình ngồi ngay sô pha trước cửa sổ, trên đùi còn đặt máy tính bảo bối của anh.

"Lục Chung... muốn ăn chút gì không? Tối nay anh chưa ăn đó."

Lúc đi tới, Phan Lôi phát hiện Lục Chung đang tập trung vào trang trò chơi Lianliankan trên màn hình, mặt trên cho thấy anh đã thua hết trận này tới trận khác.

Tay anh hầu như không nhúc nhích, ánh mắt hờ hững một mảng.

Phan Lôi liên tục kêu anh vài tiếng, Lục Chung đều không phản ứng.

Xem ra, tối nay Lục Thanh Dương đã làm anh rất đau lòng.

"Lục Chung?" Phan Lôi bưng bánh trôi ngồi xuống bên cạnh Lục Chung, sau khi kêu vài tiếng không hiểu sao lại sửa miệng, "Hương dấm... hương dấm... ăn đồ thôi!"

Có lẽ, cách gọi xa lạ này khiến Lục Chung có chút phản ứng, anh ngẩng đầu lên, con ngươi đen thoáng hiện tia nghi hoặc, Phan Lôi cười tủm tỉm

tối gần.

"Được rồi, Hươu đốm, mau qua đây ăn đồ đi."

Vừa nói xong, Phan Lôi còn cưỡng chế tịch thu máy tính của Lục Chung.

Chơi kém vậy, còn chơi cái gì.

Lục Chung coi như nghe lời, ngoan ngoãn ngồi xuống cái bàn trước mặt.

Bất quá thấy thứ trong nồi, chớp mũi Lục Chung giật giật.

Phan Lôi tưởng Lục Chung không biết thứ này là gì, lâu rồi cô chưa xuống bếp, mấy viên bánh trôi nhỏ đều dính vào nhau.

Không phải cô mèo khen mèo dài đuôi, cô đã nếm thử rồi, mùi vị không tệ.

"Bánh trôi nhỏ, anh yên tâm, em nếm rồi, mùi vị không tệ lắm."

Có sự bảo đảm của Phan Lôi, Lục Chung mới miễn cưỡng cầm cây muỗng, dè dặt múc một đồng bánh trôi bằng bột gạo đã nát hết trong đó.

"Thế nào, có được không?"

Mắt Lục Chung sáng lên, múc muỗng thứ hai.

Quả nhiên anh đói bụng, một nồi bánh trôi nhỏ, Phan Lôi chỉ ăn gần nửa chén, phần còn lại đều bị Lục Chung ăn hết.

Cuối cùng, anh thỏa mãn nằm trên ghế sa lon, dáng vẻ kia giống hệt con mèo to đã ăn uống no nê, mặc dù là mặt than, nhưng đã tốt hơn dáng vẻ trầm lặng lúc trước nhiều.

Ăn đồ xong, Phan Lôi cảm thấy tối nay có thể kết thúc công việc.

Cô chỉ có thể làm vậy, tâm trạng đàn ông càng phải tự mình điều chỉnh.

Cô đem chén nôi vào nhà bếp, rửa sạch xong bèn chuẩn bị về phòng ngủ.

Bất quá, khi đi ngang qua cửa phòng sách, cô do dự hồi lâu, mới lên tiếng: "Thực ra, không sao cả. Đợi Lục Vĩnh kia khỏe rồi, anh có thể tiếp tục trở về..."

Cô biết sự an ủi của cô là dư thừa.

Thứ đã giao ra sao có thể trả lại.

Trừ phi mạnh mẽ đoạt lấy.

Phan Lôi đứng ngay cửa chần chừ rất lâu, cũng không có được phản ứng của Lục Chung.

Cô nhún vai, đến phòng mình.

Song, còn chưa đi được một bước, khóe mắt trông thấy người đàn ông vốn đang nằm trên ghế sofa kia đã bò dậy, sau đó...

Phịch một tiếng ngã xuống đất.

Phan Lôi cao 1m63, Lục Chung cao 1m85.

Bình thường cô cũng trông thấy anh vận động ở phòng thể dục, nói chung, một người đàn ông cường tráng thế sao có thể từ ghế sofa lăn xuống chứ, hơn nữa còn không bò dậy nổi?

Phan Lôi kinh hãi.

Lẽ nào món ăn hắc ám của cô có hiệu lực rồi? Nhưng bản thân cô cũng ăn có bị gì đâu? Do bánh trôi hết hạn, hay rượu ngọt hết hạn trời?

Tâm trạng rối bời, Phan Lôi chạy đến bên người Lục Chung.

Chẳng qua...

Dáng vẻ này của Lục Chung hình như không phải trùng thực, ngược lại khá giống uống say hơn.

Giờ phút này khuôn mặt tuần tú trắng nõn của anh đỏ bừng, đôi mắt vốn trong trẻo lạnh lùng lúc này trở nên mơ hồ, cái miệng chu chu siêu cấp đáng yêu.

Đợi đến khi Phan Lôi đến gần, tay anh còn túm túm cô.

Có điều Phan Lôi khê xoay người, anh lại không túm được cô.

Tửu lượng kém? Hay trùng thực?

Vấn đề là, Lục Chung căn bản không uống rượu.

Rượu ngọt trong bánh trôi có thể coi là rượu sao?

Phan Lôi suy nghĩ hồi lâu, người nằm trên mặt đất kia vẫn kiên nhẫn tới túm tay áo cô, đợi cô ngồi xổm xuống mệt rồi đứng dậy, lại chuyển qua bới bới chân cô.

Cái dáng vẻ thờ phì phì không cam lòng kia chẳng hiểu sao khiến Phan Lôi cảm thấy buồn cười.

Bộ dạng hệt như chú chó to nằm bên cạnh cô cọ cọ vậy, thật sự quá tuyệt vời.

Cười một hồi, Phan Lôi gọi điện cho Lục Tư.

Danh bạ trên điện thoại Lục Chung rất ít người.

Xác thực mà nói chỉ có hai số.

Một là Lục Tư, một là cô.

Không hiểu sao, mặt Phan Lôi đột nhiên đỏ ửng, cô vồ vồ khuôn mặt đỏ ửng của mình, ấn số điện thoại Lục Tư.

"Chị dâu, có phải anh họ xảy ra chuyện gì không?"

Di động vừa vang lên một tiếng, đầu dây bên kia Lục Tư đã nhận điện thoại.

"Ơ... sao anh biết là tôi?" Con chó to bên chân vẫn còn cọ cọ, Phan Lôi lại bất ngờ với phản ứng của Lục Tư.

Cô dùng điện thoại Lục Chung gọi, sao Lục Tư biết là cô.

"Chị dâu, anh tôi không nói được, người có thể gọi cho tôi chắc là người bên cạnh anh ấy." Lục Tư cười, tựa vào giường nhàn nhã nghĩ, hiệu suất ông anh họ này của hần quả thật rất cao, nhanh vậy đã cua được thỏ trắng nhỏ về tay?

Cũng đúng thôi.

Phan Lôi cảm thấy mình lại ngu ngốc rồi.

"Đúng rồi, Lục Tư, Lục Chung có gì đó không đúng."

Vừa nghe Phan Lôi nói thế, Lục Tư cũng thu lại tâm tư đùa giỡn.

"Sao vậy, chị dâu, chị đừng sốt ruột, từ từ nói."

= =! Cô chẳng có điểm nào sốt ruột cả, được chưa.

Thoáng nhìn Lục Chung vẫn còn cọ cọ chân cô đến mức hơi ngứa, Phan Lôi đè nén sự vui vẻ trong lòng, nói: "Mặt anh ấy đỏ ửng, nằm trên mặt đất không nhúc nhích nổi, tôi muốn biết dáng vẻ này của anh ấy là do trúng độc hay mắc bệnh gì?"

Đầu dây bên kia, Lục Tư kỳ lạ lại một cách khó hiểu.

"Không thể nhúc nhích? Mặt còn đỏ ửng?" Cuối cùng, hắc nộ nụ cười, nhẹ nhõm hẳn.

"Chuyện đó, chị dâu, có phải chị cho anh ấy uống rượu không?"

Phan Lôi chần chờ, "Rượu ngọt trong bánh trôi được tính là rượu không?"

Người bình thường sẽ không vì chút cồn này mà biến thành dáng vẻ như thế kia.

Lục Tư không ngừng cười lớn, "Mặc dù tôi cảm thấy chuyện này đối với anh ấy mà nói rất mất mặt, bất quá tôi không thể không nói, chị dâu chị đoán rất đúng. Anh tôi dị ứng với cồn, chỉ cần thứ có chút cồn, toàn thân sẽ không động đậy nổi, nói chung biểu hiện của nó chính là dáng vẻ hiện tại, mặt đỏ ửng, cả người nhũn như bùn... Chẳng qua chị không cần sợ, chắc một tiếng sau anh ấy sẽ khôi phục lại sức khỏe, bất quá ý thức vẫn rất mơ hồ."

Cuối cùng, Lục Tư cũng tốt bụng nhắc nhở cô.

"Chị dâu, anh tôi hiếm khi có cơ hội thế này, cơ hội tốt ngàn năm có một, chị dâu, chị đừng khách sáo."

"..." = != Cô... cô có gì mà phải khách sáo chứ.

Cúp điện thoại, Phan Lôi thoáng nhìn người đàn ông chuyển qua dùng đầu cọ cọ chân mình, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Bỗng dưng, một ý nghĩ đột nhiên xộc vào đầu cô.

Nếu nói Lục Chung dính phải cùn sẽ không thể nhúc nhích, vậy lúc đó sao anh tới được phòng cô?

Có khả năng... Người khác dẫn anh tới không.

Ý nghĩ này, không hiểu sao khiến Phan Lôi rất bức bối.

Cô không muốn nhắc tới âm mưu quỷ kế, nhưng cũng không muốn làm kẻ ngốc.

"Tối đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trả lời cô vẫn là Lục Chung ngoan ngoãn cọ chân cô, đáng vẻ ngốc nghếch đáng yêu như cầu vuốt ve cầu vuốt lông vậy.

Thời tiết đầu hạ vẫn hơi se lạnh, nhất là buổi tối.

Cũng may, trên ghế sofa có tấm thảm chưa kịp thay.

Phan Lôi ngồi xuống bên người Lục Chung, ngấm đầu anh không thành thật uốn tới ẹo lui, cô dứt khoát ôm đầu anh lên đầu gối mình.

"Anh đừng lộn xộn nữa, Lục Tư nói một tiếng sau anh sẽ có sức lại."

Giống như nghe được lời Phan Lôi nói, Lục Chung dừng động tác cọ cọ, khẽ nghiêng người, nhẹ nhàng dán vào bụng Phan Lôi từ từ nhắm mắt lại.

Tóc anh rất mềm, nơi bị ôm nóng hổi một mảng, căn phòng trở nên yên lặng, Phan Lôi có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Thình thịch.

Thình thịch.

Vui vẻ, liên tục.

Chẳng qua, tim đập nhanh vĩnh viễn chỉ có mấy giây.

Dần dần, cô khôi phục bình tĩnh, tay chậm rãi xoa cái đầu to kia.

"Em biết anh nghe được, cho nên, em muốn nói thật ra chuyện Lục Vĩnh không sao cả, nhà họ Lục cũng không sao hết. Anh không cần tức giận. Ba đối xử anh như vậy, hoặc có lý do, cũng có thể không có lý do gì, anh cũng không cần đau lòng, không cần tuyệt vọng. Không phải của anh thì không cần đòi hỏi, mỗi ngày vui vẻ trôi qua không được sao? Hay... mỗi ngày em đều làm bánh trôi cho anh nhé..."

Phan Lôi xác định Lục Chung nghe được lời cô nói.

Bởi vì khi nghe tới bánh trôi, không hiểu sao thân thể anh cứng đờ.

Tên khốn kiếp này, ghét bỏ cô thế.

"Còn nữa, anh không thể ăn gì, không thích ăn gì, cứ nói em biết. Giống như mì thịt bò đêm đó, anh không thể ăn ớt anh cứ từ chối, còn nữa, tối nay anh ngửi được mùi rượu, rõ ràng anh không thể ăn, tại sao còn ăn hử? Anh không thể đem chuyện anh không nói được làm cái cớ, việc anh không muốn làm, thứ anh không thích, anh có thể đẩy ra... Cho dù... cho dù là... là em cũng vậy... anh không thích, hoàn toàn có thể đẩy em ra..."

Phan Lôi cảm thấy Lục Chung rất đáng thương.

Cô cũng không hy vọng cuộc hôn nhân này trở thành thứ trói buộc cả hai, nếu có thể chung sống hoà bình lâu ngày sinh tình đương nhiên rất tốt.

Nếu không được, vậy sớm buông tay cô cũng tốt.

Cuộc đời anh rất uất ức.

Phan Lôi không hy vọng cô cũng trở thành một trong những uất ức đó.

Phan Lôi nhếch khóe miệng, cười khố.

Vừa có tình cảm, đã đẩy anh ra.

Đây hình như là tính cách mềm yếu của cô.

Bất quá, nụ cười của cô nhanh chóng cứng nhắc. Vì cái tay trong lòng vốn đang khoanh trước ngực kia từ từ thăm dò, nhẹ nhàng nắm tay cô.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Lục Tư nói không sai, Phan Lôi đã dài dòng một tiếng đồng hồ, cảm thấy người trong lòng từ từ có thể cử động.

Đầu tiên là nắm tay cô, sau đó chậm rãi ngồi dậy, cuối cùng hai mắt mở lung nhìn Phan Lôi.

Cô nhớ rõ Lục Tư đã nói, mặc dù Lục Chung có sức lại nhưng ý thức vẫn chưa tỉnh táo.

Khi đàn ông không tỉnh táo sẽ làm gì đây?

Chẳng hiểu sao, cô nghĩ đến đêm đầu tiên Lục Chung cũng uống say, còn hóa thành dã thú.

Phan Lôi bắt đầu sợ hãi.

Bi kịch sẽ không tái diễn chứ.

"Anh khỏe rồi, vậy nghỉ ngơi cho tốt đi. Em đi ngủ trước..."

Phan Lôi còn chưa kịp đi ra một bước, đã bị Lục Chung nắm tay trực tiếp kéo lên đầu gối anh.

Lục Chung lúc tỉnh táo hiếm khi có tính xâm lược vậy, ngoại trừ ở trên giường.

Phan Lôi càng run rẩy ác liệt hơn.

"Lục Chung... em... em không thích... em cực kỳ không thích..." Cô cực kỳ không thích Lục Chung thế này, Phan Lôi chỉ yêu thích Hươu đốm ngực nghềch đáng yêu.

Có mạnh mẽ hơn nữa, cũng không ngăn nổi bàn tay to có sức của anh.

Sức lực rơi trên đầu cô lại rất dịu dàng, giống như vỗ về vậy, khẽ vỗ vỗ đầu cô.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Phan Lôi vô cùng muốn cuộn mình lại.

Động tác này thoải mái nhất, mỗi lần được Lục Chung vỗ vỗ đầu, cô đều rất vui.

Sự run sợ trong lòng biến đi đâu mất, Phan Lôi dặng chân ngồi trong lòng anh, còn anh vẫn vỗ vỗ đầu cô.

Đêm nay Lục Chung rất dịu dàng.

Phan Lôi ngẩng đầu lên, muốn nhìn rõ vẻ mặt Lục Chung, song lại nhìn thấy một nụ cười dịu dàng.

Chính nụ cười này khiến Phan Lôi hiểu.

Lục Chung vẫn chưa tỉnh táo.

Khi Lục Chung tỉnh táo sẽ không cười, càng không buông hết phòng bị thế này.

"Còn say ư?" Phan Lôi cúi đầu nói thầm, trong chốc lát lại bị Lục Chung nắm cằm từ từ ngẩng đầu lên.

"Làm gì..."

Anh cười tới gần cô, giống như người được hơi thở dễ chịu vậy, khẽ ngửi ngửi mặt Phan Lôi.

Hơi ngứa tí, tê tê dại dại.

Phan Lôi giật giật, bàn tay to mạnh mẽ của Lục Chung dán lên hông cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

"Rốt cuộc làm gì thế..."

Mặt Phan Lôi từ từ đỏ bừng, tim đập loạn.

Giống như, có gì đó muốn xảy ra.

Lục Chung ngửi ngửi, chậm rãi liếm chóp mũi thẳng của cô.

Mùi vị không tệ, anh lại hôn một cái.

Phan Lôi còn chưa kịp phản ứng, anh đã nâng cằm cô lên, hôn môi cô.

Đây là lần thứ hai cô và Lục Chung hôn nhau, Lục Chung đã ăn bánh trôi, nên lúc hôn trong miệng tràn ngập mùi rượu ngọt.

Không khó ngửi lắm, Phan Lôi mơ mơ hồ hồ nghĩ, còn có cảm giác kỳ lạ.

Hình như cô rất dễ chịu, ngay cả đầu ngón chân cũng từ từ rúc lại.

Anh thực sự khác với ngày thường, anh không thỏa mãn với loại lướt qua liền thôi ấy, ngược lại mở bờ môi cô ra chậm rãi vào trong thăm dò.

Có lẽ là bản năng đàn ông.

Anh nắm eo cô, lưỡi xâm nhập khoang miệng cô, còn muốn vào sâu hơn.

Lúc trước chỉ dịu dàng liếm hôn dần dần thay đổi hứng thú, nhất thời Phan Lôi không cách nào chịu nổi, cô cuống quýt lui về sau, lại bị người đàn ông nắm thắt lưng, lần nữa nhấc lên đầu gối anh.

Đồng thời, đôi tay anh cũng không muốn đứng ngoài cuộc luôn dưới váy cô, cởi quần lót cô ra.

Đã làm tới mức này, sao Phan Lôi còn chưa hiểu, thì uống phí làm vợ chồng với anh nửa năm.

Nhưng, không phải thế này.

Tuy Lục Chung không có kỹ xảo, nhưng thô bạo vậy, chẳng qua chỉ đem đầu tiên mới có.

Phan Lôi rất sợ hãi, hồi nãy còn đắm chìm trong nụ hôn, giờ cũng tỉnh táo rồi.

Cô muốn đẩy anh ra bỏ chạy.

Nhưng Lục Chung đâu để cô thoát khỏi móng vuốt mình chứ, nắm tay cô kéo lại, trực tiếp kéo cô trở về lòng anh.

Thân thể hai người dán sát nhau, gần tới mức Phan Lôi có thể cảm nhận được thứ nóng rực đang chống đỡ bên dưới cô.

"Không... Lục Chung... Hươu đốm... em không thích..."

Phan Lôi phản kháng, lại hết cách, thân thể chợt nảy lên, vật thô to của đàn ông đã thành công công thành chiếm đất.

Vẫn rất đau như cũ.

Hai chân đang ra cực rộng bị tư thế anh dùng tay nâng lên hạ xuống càng thêm giầy vò người.

Nước mắt Phan Lôi tuôn rơi, uất ức vô cùng.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống tay anh, từ từ, động tác kích thích điên cuồng của anh chậm hẳn.

Anh ôm Phan Lôi nhẹ nhàng vỗ về lưng cô an ủi.

Nhưng Phan Lôi vẫn khóc, khóc đến mức người đàn ông phải dừng động tác lại, hoàn toàn lui ra ngoài.

Không chỉ thế, anh còn nhặt quần lót rơi trên mặt đất mặc cho Phan Lôi lằn nữa.

Sau đó, anh không có hành động nào, vẫn ôm Phan Lôi, bất quá chỉ ôm thôi.

Hình như anh cũng rất khó chịu, thở dốc từng ngụm từng ngụm bên tai Phan Lôi, nhưng không cưỡng ép cô tiếp.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, tiếng thở dốc bên tai dần dần yên tĩnh lại.

Tiếng khóc của Phan Lôi yếu ớt đi, rõ ràng thứ đang chống đỡ ngay bụng dưới cô cũng từ từ khôi phục bình thường.

Trong lòng cô thở phào nhẹ nhõm.

Giờ có phải đã kết thúc không? Vậy cô có thể trở về ngủ rồi.

Phan Lôi đẩy Lục Chung một cái, Lục Chung giật giật, Phan Lôi lại nói: "Em phải về ngủ."

Lục Chung hẳn nghe được, lỗ tai giật giật, nhưng không ngẩng đầu, vẫn vùi đầu trên bả vai Phan Lôi.

Được rồi, đây không ra lay cũng không nhúc nhích, Phan Lôi giãy giụa nửa ngày, cuối cùng từ bỏ.

Thôi, cứ như thế đi.

Anh mệt rồi, cứ để anh đưa cô về.

Mơ mơ hồ hồ, trong đầu Phan Lôi thoáng hiện rất nhiều thứ.

Cuối cùng, cô ngủ mất.

Phan Lôi lần nữa nghe theo đồng hồ sinh học đúng bảy giờ tỉnh lại.

Xúc cảm không rõ dưới lòng bàn tay làm cô nghi ngờ, cô mở mắt, thì ra cô giống như một con mèo vậy, chui rúc trong lòng Lục Chung.

Hai người nằm cả đêm trên ghế sofa.

Chắc là vì say, nên Lục Chung chưa tỉnh, cho đến khi cô nằm bên cạnh không an phận ngọ nguậy, anh mới mở mắt.

Trông thấy Phan Lôi, anh giống như giật mình, cả người chột ngả về sau.

Ghế sofa nhỏ đâu chịu được sự giày vò của anh, lật mất.

Một lát sau, Lục Chung mới từ trên ghế sofa bị lật kia từ từ ló đầu ra, dáng vẻ như đứa trẻ làm chuyện sai.

Cuối cùng, Phan Lôi bị rớt khỏi ghế rất không vui cười to vào buổi sáng sớm an tĩnh này.

Lục Chung, Hươu đốm tiên sinh, sao anh có thể ngốc nghếch vậy.

Lục Chung tiên sinh thờ thần tự mình sửa soạn xong xuống lầu, đã khôi phục lại khuôn mặt than ngày thường.

Lần này, Phan Lôi không ăn vội ăn vàng nữa, sau khi thông dong dùng bữa sáng xong, cô đứng trước mặt Lục Chung.

"Em bị muộn rồi, mau đưa em tới trường đi."

Trên mặt Lục Chung xuất hiện một vết đỏ ửng, không biết là vì rượu hay vì thẹn thùng, anh nghiêng mặt sang một bên còn lặng lẽ liếc Phan Lôi một cái.

Hừ, Phan Lôi rất kiêu ngạo lên xe ngồi, vừa chỉnh đốn túi sách mình, vừa không quên dặn dò anh.

"Hôm nay anh đến công ty chắc chắn là đại chiến, anh đừng tức giận."

"..."

Thấy Lục Chung không có phản ứng, Phan Lôi không thể chịu nổi nữa đá anh một cái.

"Hương ngọc, có nghe không. Gật đầu cho em."

Hương ngọc bị hung hăng ăn hiếp dưới dâm uy, ngoan ngoãn gật đầu.

Mặc dù chất lượng ngủ chẳng ra sao cả, nhưng hôm nay tâm trạng Phan Lôi cũng không tệ lắm.

Tôn Như Ý cũng biết chuyện nhà họ Lục mở dạ tiệc sinh nhật, lập tức to gan đoán.

"Sao thế, gặp được anh Lục Tự cậu thích, xem đi, sắc mặt hồng hào không ít?"

"Phải không?" Phan Lôi cũng không nói rõ, véo véo mặt mình, hai người chen chúc vào một chỗ nhỏ vậy, cô lại còn ngủ rất ngon, đúng là không có lẽ trời.

"Nhìn cậu đi, cười đến mức dâm dăng thế... Chậc chậc chậc... Xem ra tối qua anh Lục Tự rất tốt với cậu..."

Tôn Như Ý cắn ống hút, nhà tiên tri dạt dào đặc ý.

Phan Lôi cũng cực kỳ đặc ý, nghĩ đến Lục Chung có một nhược điểm đáng yêu vậy, tâm trạng không khỏi tốt đẹp.

Tâm trạng tốt của Phan Lôi vẫn duy trì cho đến khi Chung Phỉ Phỉ vào lớp.

Chuyện của Lục Thanh Dương trước giờ không liên quan tới cô, nhưng trong lòng cô khó tránh khỏi chán ghét.

Tôn Như Ý cũng nhìn thấy Chung Phỉ Phỉ, bèn bĩu môi.

"Mẹ kiếp, ông trời thật ưu ái kẻ đê tiện... Nghe nói Chung Phỉ Phỉ sắp được đóng phim, còn là phim của tập đoàn văn hóa Lục thị..."

Phan Lôi cũng kinh ngạc, Lục Thanh Dương yêu thích Chung Phỉ Phỉ tới vậy à, không tiếc số tiền lớn muốn nâng cô ta lên?

Lục Tự đồng ý ư?

Nghĩ đến Lục Tự, bỗng dưng Phan Lôi nhớ tới vẻ mặt phức tạp của Lục Tự khi nhìn Chung Phỉ Phỉ ở bữa tiệc.

Trong lòng cô không khỏi giống hồi chuông cảnh giác.

Lẽ nào Lục Tự cũng thích Chung Phỉ Phỉ?

Dù sao, hình như ngoại trừ Hường gốc nhà cô, đàn ông khác đều thích người đẹp có hào quang bắn ra bốn phía.

Trong lòng Phan Lôi có khúc mắc, cũng không cách nào thản nhiên đối mặt với Chung Phỉ Phỉ.

Sau khi tan học cô tính về thẳng nhà.

Chung Phỉ Phỉ nhìn cô từ xa thấy cô cứ lảng tránh, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Cô có thể tránh được nhất thời, nhưng không thể tránh được cả đời.

Cô ta chắc chắn phải đứng ở thành phố này, thậm chí trên đỉnh cao của thế giới, để những người đã từng khinh thường cô ta thấy. Chung Phỉ Phỉ này rốt cuộc là mặt hàng gì.

Oan gia ngõ hẹp.

Tôn Như Ý để quên đồ ở ký túc xá, tạm thời chạy về lấy.

Phan Lôi ở phòng dạy học không xa chờ Tôn Như Ý đi lấy đồ.

Chưa thấy Tôn Như Ý, Chung Phỉ Phỉ đã sang đây.

Không thể buông tha, không thể tránh né.

"Phan Lôi, cậu có ý kiến với tôi sao?"

Chung Phỉ Phỉ cũng không vòng vo, nói thẳng.

Phan Lôi cắn môi, Chung Phỉ Phỉ này mặt dày thật, Tôn Như Ý nói sai rồi, thế giới này không phải ưu ái cho kẻ đê tiện, mà đặc biệt ưu ái cho kẻ mặt dày.

Ngẩng đầu lên, Phan Lôi khôi phục dáng vẻ ngày thường.

"Không phải đâu, cậu nghĩ nhiều rồi."

Chung Phỉ Phỉ đầu dễ bỏ qua cho Phan Lôi chứ, vén mái tóc xoắn dài thật dài, mỉm cười nói: "Kỳ thật mình có thể hiểu cảm nhận của cậu, không ngờ chúng ta sẽ trở thành người một nhà... Mình cũng không ngờ được..."

Thấy Phan Lôi vẫn không nói lời nào, Chung Phỉ Phỉ còn nói thêm: "Đúng rồi, tối qua Thanh Dương bảo Lục Chung nhà cậu giao công ty điện ảnh ra, đi tiếp nhận gì đó... À đúng rồi, chuyện hậu cần... đại công tử vẫn còn là nhân viên nội bộ, việc này sao có chút cảm giác không biết trọng nhân tài nhỉ..."

Phan Lôi không nhin nổi nữa, bất kì ai không tốt với Lục Chung, cô sẽ tức giận.

"Rốt cuộc cô muốn nói gì?" Chung Phỉ Phỉ vẫn cười như cũ, "Không có gì, mặc kệ thế nào, cũng nhờ Lục Chung nhà cô cho tôi cơ hội này, như vậy đi, hôm nay tôi sẽ tới công ty trang điểm thử, cậu muốn đi với tôi không... Có lẽ, tâm trạng Thanh Dương tốt... sẽ thay đổi quyết định đấy..."

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tên xe taxi Phan Lôi luôn mất tập trung nghịch điện thoại, Chung Phi Phi ngồi bên cạnh còn có tâm trạng nói vài câu với Phan Lôi, sau khi nhận được mấy âm tiết đơn trả lời của Phan Lôi cũng dừng chủ đề, trong nháy mắt lại biến thành người đẹp lạnh lùng, cao quý.

Ban đầu Phan Lôi cũng không nghĩ tới.

Cô cảm thấy dựa vào giao tình giữa cô và Chung Phi Phi, Chung Phi Phi sẽ không giúp cô.

Quan trọng hơn là, cô chưa từng nghĩ Lục Thanh Dương là một kẻ háo sắc tầm thường vô dụng, vì nữ sắc có thể dễ dàng thay đổi quyết định.

Ông ta không thích Lục Chung, cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Thậm chí, con trai anh hai còn quan trọng hơn Lục Chung, người cha như vậy, sao có thể đứng về phía con trai chứ.

Lúc tới lầu dưới tập đoàn văn hóa Lục thị, Phan Lôi chần chừ.

Cô chưa từng tới đây, hơn nữa cô nghĩ hôm nay, tâm trạng Lục Chung nhất định không tốt.

Cô đi có ích gì?

Nhưng, khi cô hoàn hồn, cô đã đi thang máy lên tầng mười tám.

Cô nhớ mang máng, Lục Chung làm ở tầng mười tám.

'Đình' một tiếng, đến lầu mười tám rồi.

Phan Lôi hơi do dự, lại nghe Chung Phỉ Phỉ ở sau lưng nói: "Vậy tôi lên tầng hai mươi hai tìm Thanh Dương nhé, bye bye"

Câu nói này khiến Phan Lôi hạ quyết tâm, cô muốn đi thăm Lục Chung.

Có điều, khiến cô thất vọng rồi, Lục Chung không ở tầng 18.

Hỏi vài người mới biết Lục Chung bị điều xuống tầng 14.

Ở tập đoàn văn hóa Lục thị, tầng càng cao có nghĩa là chức vị càng cao. Ví dụ như phòng làm việc của tổng giám đốc Lục Tư ở tầng 20, phòng làm việc của Lục Thanh Dương ở tầng 22.

Hít một hơi thật sâu, Phan Lôi lấy điện thoại ra, định nhắn tin cho Lục Chung.

Còn chưa kịp nhấn phím gửi, chợt nghe phía trước có giọng nói hưng phấn vang lên.

"Chị dâu, sao chị tới đây?"

Đi theo Lục Chung, Phan Lôi cũng quen biết Lục Tư. Nhất là trong một công ty lớn thế, chẳng quen một ai, cảm giác này không tốt chút nào.

"Chị tới tìm lão đại à?" Lục Tư cười rất to, nói với Phan Lôi.

"Tôi..." Phan Lôi gật đầu, "Họ nói anh ấy ở tầng 14."

"Đúng vậy" Lục Tư dường như không để ý tới việc Lục Chung bị giáng chức, "Tôi đưa chị xuống."

"Không cần đâu." Thấy trên tay Lục Tư vẫn còn ôm văn kiện, biết công việc của hắn bận rộn, Phan Lôi vội vã lắc đầu, "Anh nói tôi biết phòng làm việc của anh ấy đi, tôi tự đi tìm."

Cuối cùng, Phan Lôi hơi do dự hỏi: "Tâm trạng anh ấy thế nào?"

Lục Tư nhướng mày, trả lời lấp lửng: "Ai biết chứ, chị dâu, chị cũng biết mà, anh ấy đó, có bao giờ để lộ ra ngoài đâu."

Đáp án này rõ ràng không khiến Phan Lôi hài lòng, cô gật đầu, sau khi cảm ơn Lục Tư, bèn xuống lầu dưới.

Lúc này, Lục Tư phía sau còn nói thêm: "Chị dâu, lão đại... lão đại thích ăn bánh bao thịt. Ở tiệm đối diện công ty có bán đấy."

Nửa giờ sau.

Phan Lôi mang theo mấy cái bánh bao trở lại lầu dưới tập đoàn văn hóa Lục thị.

Thật không thể hiểu nổi, tại sao vì một câu nói của Lục Tư cô lại phải trăm cay nghìn đắng chạy đi mua bánh bao chứ, hơn nữa còn phải xếp hàng mười mấy phút.

Phan Lôi hừ hừ, nhưng không ném cái túi trên tay đi, chỉ nhấn nút tầng 14 trong thang máy.

Cả đoạn đường cô lo suy nghĩ, không chú ý tới có một đám người bước vào thang máy.

Cô tự giác đứng nép vào góc, không ngờ trong đám người đó có người ngẩng được chột nói: "Ai mua bánh bao đấy, thơm quá."

Hắn vừa nói thế, toàn bộ sự chú ý của mọi người đều dồn trên người Phan Lôi.

Phan Lôi đỏ mặt, dán vào vách thang máy lại hơi rụt ra sau, cô không để ý, trong đám người kia, có một gương mặt quen thuộc, "Lôi Lôi, sao em tới đây?"

Khi tới tầng 10, người trong thang máy đã ra không ít.

Trong thang máy chỉ còn lại vài người cấp cao, còn có Lục Tự và Phan Lôi đang luống cuống tay chân.

Lục Tự không nghiêm túc như trước kia, nhích lại gần Phan Lôi, "Hừm, thơm thật, sao em biết anh thích ăn bánh bao của tiệm này?"

Lục Tự cũng thích ăn bánh bao của tiệm này sao? Phan Lôi hoàn toàn không biết.

Lục Tự tự mình cầm lấy túi bánh bao kia ước lượng, lúc này chẳng biết Phan Lôi đang nghĩ gì, chợt cướp lại túi bánh bao, "Cái này, em không phải mua cho anh."

Nói xong, trong thang máy trầm mặc một trận, Phan Lôi có ngốc hơn nữa cũng biết, mình đã nói lời không nên nói.

Khá may mắn là, đã tới tầng 14, Phan Lôi ôm túi bánh bao như ôm bom vậy, nhanh chóng lao ra khỏi thang máy.

Để lại một đám đàn ông có vẻ mặt thâm sâu khó dò.

Ở tầng 14, Phan Lôi nhanh chóng tìm thấy Lục Chung.

"Có cần tôi dẫn đường cho cô không?"

Cô thư ký làm tròn bốn phận của mình, vừa không để lộ dấu vết quan sát cô gái trẻ mặc quần jean và T-shirt trước mặt.

Tuy cô vừa được điều tới bộ phận này không lâu, nhưng rèn luyện trong xã hội mấy năm, cô đã sớm luyện được năng lực quan sát sắc mặt và đoán ý đối phương.

Ông chủ trước của cô, Lục Vĩnh, là một tên cặn bã, rượu chè, gái gú, cờ bạc, không thiếu thứ gì, còn thường xuyên ngoài sáng trong tối ăn đậu hũ của cô.

Lãnh đạo mới tới nghe nói đã đánh lãnh đạo cặn bã trước đó bị thương nên bị điều tới đây, nghe nói là công tử chính thống của nhà họ Lục, đáng tiếc là người câm.

Có điều cô thư ký có ấn tượng không tệ với người sếp này, có lẽ do lần đầu tiên anh tới không bảo cô pha cà phê, còn đỡ lấy một đồng văn kiện lung lay sắp đổ trên tay cô.

Cô thư ký thầm đoán qua cách ăn mặc của cô gái bên cạnh có quan hệ gì với sếp, đúng lúc, cửa mở, sếp mới của cô đi ra, khuôn mặt luôn hờ hững trông thấy cô gái trước mặt thoáng thả lỏng một chút.

Cô còn chưa kịp mở miệng, vị sếp mặt lạnh nhà cô đã nắm tay cô gái kia vào phòng làm việc.

Được...

Thật tuyệt tình...

Không thèm gật đầu chào hỏi với cô một câu.

Nhưng mà...

Cũng rất khốc á.

Mắt cô thư ký lấp lánh, đồng thời thầm nắm chặt tay, xem ra bản thân mình lại nắm được một tin tức lớn đây.

Sếp, sếp hình như có bạn gái rồi.

Lúc cô thư ký vội vàng muốn chia sẻ tin tức bất quá này với đồng nghiệp, Phan Lôi được Lục Chung dắt vào phòng làm việc.

Anh rót cho cô một ly nước, Phan Lôi uống một hớp thì để xuống.

Nhớ tới túi bánh bao trên tay, Phan Lôi đưa cho Lục Chung "Cho anh, bánh bao thịt nè."

Lục Chung nhìn cô một cách kỳ quái, dường như đang nghĩ sao cô biết rõ sở thích của anh thế.

Phan Lôi bữu môi, không nói gì, ánh mắt đảo một vòng căn phòng.

Lộn xộn thật, hình như Lục Chung vừa mới thu dọn phòng làm việc, khắp phòng đều lung tung, tài liệu và bụi bặm chồng chất.

Lục Chung vẫn còn mặc sơ mi trắng sáng nay, bất quá áo khoác đã bị anh tùy tiện vứt trên ghế salon, tay áo vén lên, hình như đang dọn dẹp phòng làm việc.

Khuôn mặt anh thản nhiên, không nhìn ra được vui hay giận, Phan Lôi nhìn anh chăm chăm một lúc, cũng chẳng biết nói gì, chỉ có thể nói một câu buồn tẻ: "Bánh... bánh bao kia sẽ nguội mất... anh không ăn sao?"

Quả nhiên Lục Chung thích ăn bánh bao.

Bánh bao to bằng nắm tay Phan Lôi, đặt trong lòng bàn tay anh lại chẳng thấy lớn chút nào.

Nhưng Phan Lôi nhận thấy, anh rất vui.

Ăn vài miếng, mặc dù không để lộ sự yêu thích, nhưng Phan Lôi biết, anh thực sự rất thích.

Lúc Lục Chung ăn, Phan Lôi giúp anh thu dọn ngăn tủ.

Không biết có phải do đây là phòng làm việc ban đầu của Lục Vĩnh không? Phan Lôi luôn cảm thấy phòng này có không khí dâm đẳng, trụy lạc.

Có lẽ cô suy nghĩ nhiều rồi, Phan Lôi nhún vai, đang tính thu dọn tài liệu trong tủ, vừa mở cửa tủ ra, vài hộp này nọ rớt xuống.

Sau khi Phan Lôi nhìn rõ mấy hộp lăn tới chân mình, cuống quýt lùi về sau mấy bước, tài liệu trên tay cũng lung lay sắp đổ.

Cô tưởng mình sẽ đứng không vững, bỗng nhiên có một bức tường thịt kiên cố chắn phía sau.

Trên tay ấm áp, Lục Chung tóm lấy đồng tài liệu không nghe lời bay tứ tung.

Phan Lôi hoảng sợ quá độ, vỗ vỗ ngực.

Suýt chết, biết ngay Lục Vĩnh không phải đồ tốt đẹp gì mà.

Có ai để nhiều 'áo mưa' trong phòng làm việc chứ.

Cô cảm thấy bắn chết đi được, Lục Chung nhìn theo tầm mắt cô cũng phát hiện.

Anh nắm tay cô, để cô ngồi xuống salon, tự mình nhặt mấy hộp kia, vứt vào thùng rác.

Lúc này, Phan Lôi không dám lộn xộn nữa.

Lần này là áo mưa, dù chưa dùng qua, nhưng ai biết tên Lục Vĩnh kia, vừa bắn vừa bậy, còn cất giấu vài thứ không ưa nổi ở đâu nữa.

Phan Lôi ngồi trên ghế salon ngắm Lục Chung thu dọn đồ đạc.

Hiện tại, cô có thời gian nghiên cứu nét mặt Lục Chung rồi.

Tuy không khác lúc bình thường mấy, nhưng từ cái khẽ nhúu mày của anh, Phan Lôi có thể thấy được, anh vẫn còn tức giận.

Không nhìn nổi thêm, Phan Lôi đi tới kéo tay anh.

"Đừng dọn nữa... Anh nghỉ ngơi chút đi." Nhìn đồng hồ Phan Lôi nói tiếp: "Sắp trưa rồi, em đói bụng, em chưa ăn gì hết... đi ăn đi..."

Lời còn chưa nói xong, cửa bị đẩy ra.

Cô thư ký lúc này mang hai hộp cơm bước vào.

"Lục tổng, cơm hộp anh đặt tới rồi."

Hóa ra Lục Chung đã đặt cơm hộp, từ lúc nào nhỉ.

Có điều cũng tốt, cuối cùng Lục Chung cũng ngừng thu dọn.

Phan Lôi nhìn phòng làm việc bừa bộn, thêm chuyện tìm thấy 'áo mưa' lúc này, thực sự không muốn ở đây ăn uống gì.

Cô lôi kéo Lục Chung, hai người ra hành lang ăn cơm.

Lục Chung đặt suất ăn rất phong phú, có thịt bò Phan Lôi thích ăn, còn có cánh gà nướng.

Rất ít khi ăn bên ngoài, Phan Lôi ăn rất vui vẻ, bụng cô no căng, tâm trạng cũng khá hơn nhiều, cô kéo Lục Chung nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Lục Chung không có biểu cảm gì, nhưng thỉnh thoảng lúc cô ngừng lại, anh khẽ dừng động tác, tỏ vẻ đáp lời cô.

Cuối cùng, Phan Lôi ăn no đến mức không chịu nổi, tựa vào vai Lục Chung, ợ một cái.

"Vẫn không vui sao?" Phan Lôi không thực nữ chút nào vuốt bụng, lầm bầm: "Sáng nay, anh đã đồng ý với em, anh không tức giận mà..."

Lục Chung không phản ứng.

Phan Lôi bò dậy, tới trước mặt Lục Chung, "Nè, em mua bánh bao anh thích ăn nhất cho anh ăn, anh còn tức cái gì... đừng tức giận mà... Anh có thể trả lời em một câu được không... một chữ cũng được..."

Duy trì tư thế này rất lâu cũng không thấy Lục Chung thả lỏng.

Nửa ngày sau, Phan Lôi cũng mệt mỏi, trượt xuống bờ vai Lục Chung, rất lâu rất lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu lên. "Nếu không, em hôn anh nhé?"

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Cô thư ký bày tỏ tin tức hôm nay đủ để cô nàng vang danh một thời gian dài trên diễn đàn công ty.

Chẳng qua, buổi trưa cô tranh thủ lười biếng, định tới cửa cầu thang hít thở, không ngờ lại chứng kiến một màn thế này.

Một màn vô cùng đẹp mắt.

Sếp mới phong lưu lỗi lạc nhà cô đang ôm hôn thân mật cô gái xinh đẹp lúc này tới công ty tìm anh.

Cô thư ký đã vấy vùng giữa các đại thần bày tỏ, một màn này thực sự khiến người ta cực kỳ phấn khích.

Hai người họ chỉ đơn giản hôn nhau thôi, nhìn kỹ thì có vẻ sếp cô ở thế bị động.

Cô gái trẻ ngồi trên đùi anh, hai người khẽ chạm môi nhau, sau đó đầu lưỡi dè dặt dò xét tiến vào trong, dịu dàng liếm hôn mới chuyển thành nụ hôn triền miên.

Có điều, từ đầu tới cuối, hai người họ đều từ tốn.

Cô thư ký xem mà sốt cả ruột, động tác hai người rất trúc trắc, chậm chạp tới nỗi khiến người ta nôn nóng.

Thậm chí, cô còn muốn đẩy cửa ra, đích thân tiến lên.

Nhưng, hai người này có trúc trắc đi nữa cũng chẳng ảnh hưởng gì tới lòng nhiệt huyết sôi trào như lang như hổ của cô thư ký.

Cô đói khát như sói đói, ghé vào khe cửa nhìn hình ảnh mát mẻ, máu mũi cũng sắp trào ra.

Ngay giờ phút quan trọng, bả vai cô thư ký bị vỗ một cái.

"Đừng nghịch..."

Cô thư ký đang mải mê ngắm nhìn mà.

Bả vai tiếp tục bị vỗ.

Cô thư ký lại đập những người không phận sự như đập muỗi.

"Tôi đã nói đừng nghịch mà..."

"Nhìn gì đó..." Người phía sau bị ghét bỏ cuối cùng cũng lên tiếng Cô thư ký phải kiềm chế ghê lắm mới dè nén được tiếng thét chói tai muốn thốt ra.

"Lục phó tổng..." Fuck you! Đây không phải Lục phó tổng được bình chọn là người có vẻ ngoài dịu dàng nhất lòng lang dạ sói nhất trên diễn đàn công ty sao?

Nụ cười dịu dàng mang theo dao găm kia khiến cô thư ký bị đâm mù mắt chó, sau khi run rẩy hỏi một tiếng, giọng cô thư ký càng run lẩy bẩy hơn.

Tại sao, tổng giám đốc công ty cũng ở đây.

Thì ra, hôm nay là một ngày cực đẹp.

Ba người đàn ông cao phú soái (đẹp trai giàu có cao to) nhất tập đoàn Văn hóa Lục thị đều tập trung ở cầu thang nho nhỏ này.

Lục Tư thoáng nhìn hai người đang hôn nhau ngay cửa cầu thang, không thể không thừa nhận, hai người họ đúng là đẹp đôi.

Nam thanh, nữ tú.

Trời sinh một đôi.

Hai người tựa vào nhau thân mật hôn, nhìn rất giống cảnh hai bạn nhỏ thanh mai trúc mã vô tư trong bộ phim điện ảnh tuyệt đẹp.

Lục Tư thỏa mãn chẹp miệng, đồng thời nhìn sắc mặt khó coi của Lục Tự ở phía sau.

Xem ra, người bị kích thích không chỉ có cô thư ký mê trai kia.

"Đi thôi, xem ra bọn họ còn cần một khoảng thời gian."

Lục Tư thu hồi ánh mắt, đi được vài bước mới phát hiện Lục Tự không rời đi.

Trong lòng sáng tỏ, ngoài miệng Lục Tư vẫn nở nụ cười, "Sao vậy, có chuyện gì à?"

Lục Tự nhìn chăm chăm đôi trai gái đang dán sát vào nhau, khác với cơn kích động trong lòng, trên mặt hắn có vẻ rất bình tĩnh.

"Tôi có thứ muốn đưa cho Lôi Lôi... tôi đợi cô ấy"

"Đợi cô ấy?" Không biết Lục Tự nghĩ tới điều gì, nụ cười có chút hư hỏng.

"Nếu bọn họ cứ trình diễn cảnh hạn chế ngay chỗ này, cậu cũng muốn tiếp tục coi à?"

Chẳng biết một đao này có đâm thẳng vào lòng Lục Tự không, hắc từ từ lùi lại.

Một bước, hai bước.

Tới bước thứ ba, tay hắc buông lỏng, đồ trên tay rơi xuống, tạo ra âm thanh rất lớn.

Cuối cùng, đôi uyên ương đang dính vào nhau kia đúng như ý nguyện của hắc, giật mình tách ra.

Phan Lôi cảm thấy hết sức khó xử.

Cô luôn là người chỉ nói không làm, suy nghĩ thì rất to tát, nhưng hành động lại không được như thế.

Cô đùa giỡn một câu ‘Nếu không, em hôn anh nhé?’, đáng nhẽ muốn nhìn thấy khuôn mặt bị kích thích mạnh của Lục Chung, nhưng không ngờ, nét mặt Lục chung lại rất mong đợi.

Ánh mắt sáng lấp lánh, nhìn cô, tràn ngập khát vọng.

Phan Lôi lờ nâng một tảng đá lớn, đành dừng cảm đập chân mình.

Cô hôn trán Lục Chung, cho anh một nụ hôn trấn an.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, nụ hôn thiêng liêng này đã biến chất.

Có lẽ do cơ thể đối phương run rẩy, và cả lông mi phát run chẳng? Hay do thứ gì đó nhập vào?

Phan Lôi không biết nữa.

Đợi tới lúc cô biết, cô đã không biết xấu hổ ngồi trên đùi Lục Chung, ôm vai anh, liều mạng hôn.

Phan Lôi không phải cao thủ hôn môi, Lục Chung cũng vậy.

Động tác hai người trúc trắc nuốt nước bọt của đối phương, ngọt ngào hơn Phan Lôi nghĩ.

Cô hơi xấu hổ, vì nước bọt của cô hình như còn vương trên môi Lục Chung.

Nhưng Lục Chung không thèm để ý.

Anh một hơi liếm sạch nước bọt của cô.

Không hiểu sao, Phan Lôi đỏ mặt, căn bản không kịp nghĩ gì, hai người lại tiếp tục dán vào nhau.

Không hề xấu hổ, chỉ có ngọt ngào.

Mãi đến khi một âm thanh vang lên khiến hai người họ khôi phục tinh thần.

Cô vẫn còn mơ màng, xoay đầu lại bèn thấy Lục Tự đứng ngay cửa cầu thang, nở nụ cười.

Nụ cười của hắn rất dịu dàng, giống hệt nụ cười như anh trai trước đây.

Song, Phan Lôi lại cảm thấy cả người lạnh lẽo, khẽ run rẩy, một giây kế tiếp bị Lục Chung ôm vào lòng.

"Lôi Lôi, anh mang quà tới cho em."

Thấy mặt cô ửng đỏ, đôi mắt khép hờ, bộ dạng như hoa hải đường nép vào lồng ngực Lục Chung, đôi mắt Lục Tự tối sầm, nhưng giọng hắn lại

càng dịu dàng hơn.

"Anh đồng ý với em rồi, lần trước em bảo em muốn bản có chữ ký của tác giả còn gì."

Cuối cùng Phan Lôi cũng nhớ ra, lần trước cô chỉ tùy tiện nói cô thích quyển '50 sắc thái - xám'

Vì vấn đề chuẩn mực, nên ở bên này Phan Lôi không mua được.

Cô chỉ thuận miệng nói một chút, không ngờ Lục Tự thực sự mua cho cô.

Để hóa giải tình thế xấu hổ, Phan Lôi từ trên người Lục Chung nhảy xuống, chạy tới chỗ Lục Tự.

"Thật sao? Anh giúp em mua rồi à?"

"Ngốc! Có khi nào anh gạt em đâu..." Lục Tự cười, vừa xoa đầu Phan Lôi.

Động tác này không hiểu sao khiến Phan Lôi hơi bài xích, chẳng nghĩ ngợi gì, cô nghiêng đầu tránh bàn tay Lục Tự.

Bàn tay Lục Tự cứng đờ giữa không trung, một hồi sau, hắn mới buông xuống.

"Nhìn này, em thích không?" Vẫn mỉm cười như cũ.

Phan Lôi cũng thấy kỳ quái, nếu là trước đây, nam thần của cô trở về tìm cô, cô nhất định mặc kệ lễ tiết nhào tới.

Nhưng giờ, cô lại lảng tránh.

Lục Tự và cô có động tác thân mật, cả người cô từ trên xuống dưới đều cảm thấy khó chịu.

Phan Lôi sững sờ tại chỗ, mãi đến khi Lục Chung từ từ tiến lại gần, nắm tay cô, cô mới giật mình tỉnh lại.

"Thích, cảm ơn anh Lục Tự."

"Không cần cảm ơn." Lục Tự cười, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt.

Nhất là sau khi trông thấy Lục Chung rất tự nhiên nắm tay Phan Lôi, đối phương cũng rất tự nhiên nắm lại, ý lạnh trong con người đen càng lóe lên.

Phan Lôi được Lục Chung dắt về phòng làm việc.

Cô nhìn quyển sách yêu thích của mình, sau đó cảm giác căn phòng hơi lạnh.

Dường như Lục Chung có gì đó không đúng.

"Quyển này... anh muốn đọc không?"

Phan Lôi hơi do dự, đưa quyển sách trên tay cho Lục Chung.

Lục Chung chẳng thèm ngẩng đầu, cả người hình như lại khôi phục bộ dạng thờ ơ, lạnh lùng như trước kia.

Thấy thế, Phan Lôi cũng hơi tức giận.

Hừ, buồn vui thất thường vậy, lại không thích nói chuyện.

Chỉ có chó con mới thêm để ý anh nhé.

Phan Lôi muốn tập trung đọc sách.

Nhưng không biết sao trước đây say mê quyển sách này đến thế, giờ lại chẳng muốn đọc.

Trong đầu cô, chỉ có gương mặt hờ hững, lạnh như băng của Lục Chung thôi.

Cô chịu đủ rồi! Phan Lôi đứng dậy, vuốt vuốt túi, mới phát hiện không tìm thấy điện thoại đâu.

"Này... Hươu ngọc, em không tìm thấy điện thoại, cho em mượn điện thoại anh gọi chút đi..."

Động tác thu dọn trên tay Lục Chung không dừng lại, rõ ràng không thèm đếm xỉa cô.

"Này! Anh đừng quá đáng!" Phan Lôi nhấc chân lên, "Em chỉ mượn điện thoại anh thôi! Rốt cuộc anh có cho mượn không?!"

Tiếp tục thu dọn, tiếp tục phớt lờ.

Phan Lôi tức giận.

Giậm chân, "Anh không cho em mượn, vậy em tự đi tìm!"

Cô không tin cô không tìm được điện thoại mình.

Nhớ lại địa điểm cuối cùng cô trông thấy nó, cô nghi ngờ đã để ở cầu thang.

Chắc là chỗ hôn nhẹ với Lục Chung không cẩn thận đánh rơi mất.

Hừ... sớm biết anh nhỏ mọn thế, cô không thèm hôn anh.

Phan Lôi thở hồng hộc, mặc kệ Lục Chung, chạy nhanh tới cửa cầu thang.

Quả nhiên, cô tìm thấy điện thoại mình ở đấy.

"Hừ, tưởng không có anh, em sẽ không tìm thấy à? Nằm mơ đi!"

Lấy được điện thoại, còn tiện thể mắng Lục Chung vài câu, Phan Lôi quyết định quay lại phòng làm việc lấy túi mình rồi về nhà.

Cô không bao giờ muốn dính dáng gì đến Lục Chung nữa.

Đang định đi, cô chợt nghe được mấy tầng trên cầu thang hình như có âm thanh tranh cãi.

Sự tò mò hại chết con mèo.

Phan Lôi không nên nghe lén, nhưng lúc này cô quá phẫn nộ, muốn tìm ít chuyện phân tán sự chú ý của mình, thế là từng bước, từng bước lên lầu.

Dần dần, giọng nói mơ hồ kia trở nên rõ ràng.

Lại còn là người cô quen biết.

"Lục Tự, anh có ý gì? Có phải anh hối hận không?"

Giọng này, Phan Lôi không thể nào quen thuộc hơn.

Cô và Lục Tự có thể coi là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, thật ra, nghiêm chỉnh mà nói, còn có một người cũng là thanh mai trúc mã với bọn họ.

Tô San.

Con gái một cổ đông trong tập đoàn Văn hóa Lục thị, lớn hơn Phan Lôi bốn tuổi, và bằng tuổi Lục Tự.

Quan hệ giữa Phan Lôi và Tô San không thân thiết lắm.

Khi cô tốt nghiệp trung học, Tô San đã tốt nghiệp đại học.

Hơn nữa Tô San rất xinh đẹp, được nhiều đàn ông ưa thích, mỗi ngày hẹn hò còn không kịp, sao cô ta có thể chơi với con nhóc miệng còn hôi sữa như Phan Lôi chứ.

Về sau, Phan Lôi và Lục Tự kết hôn, vì là đám cưới ngầm nên Phan Lôi mời Tô San làm phù dâu.

Cô còn nhớ vẻ mặt lúc đó của Tô San, cười như không cười nhìn cô một lúc lâu, bập môi phun một vòng khói.

"Tìm tôi làm phù dâu? Cô xác định sẽ không hối hận chứ?"

Tô San xinh đẹp hơn cô, cho tới bây giờ Phan Lôi chưa từng phủ nhận.

Có loại phụ nữ trời sinh đã rất nữ tính, giờ tay nhắc chân đều rất quyến rũ, có lẽ Tô San chính là người phụ nữ như vậy.

Tô San đẹp, Phan Lôi tưởng ý cô ta là nếu cô ta làm phù dâu sẽ làm lu mờ cô dâu trong ngày cưới, nhưng cô dâu phải người hẹp hòi.

Không sánh bằng, cũng đâu có gì ghê gớm.

Do đó, chẳng nghĩ ngợi gì, Phan Lôi chân thành gật đầu "Ừ, tôi không hối hận."

Càng tới gần, càng có thể nghe rõ cuộc tranh cãi của bọn họ.

Dường như, cảm nhận được có một loại dự cảm xấu đang chậm rãi đến gần.

Trực giác bảo Phan Lôi đừng tiếp tục tiến lên nữa.

Nhưng bước chân cô làm sao cũng không dừng được.

Phía trước dường như có một màn sương mù, cất giấu nguy hiểm mà cô không biết, còn có những thứ khác. Song cô giống như bị một lực lượng thần bí lôi kéo, không dừng nổi.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hoàn toàn không dừng nổi.

Giọng nữ ồn ào bên tai không có dấu hiệu nào dừng lại, Lục Tự cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp tiêu hao hết, hắn giống như một thùng thuốc nổ, giây tiếp theo sẽ nổ tung vậy.

Xưa nay Lục Tự là một người rất nhẫn nại, trước mười tuổi, hắn lớn lên ở nơi trắng gió, để nuôi hắn, mẹ hắn đành phải dựa vào việc bán thân.

Trong trí nhớ của hắn, mẹ là một người phụ nữ dịu dàng, chẳng qua, mỗi khi bà dẫn khách về thì không còn dịu dàng nữa.

Bọn họ đánh hắn, mắng hắn, làm nhục hắn.

Hắn còn nhỏ, sức yếu, nên đã học cách chạy trốn và nhẫn nhịn.

Sau đó, mẹ qua đời, hắn được đón đến nhà họ Lục, đại phu nhân nhà họ Lục - Lục Phi Nhã không thích hắn.

Hắn tiếp tục nhịn.

Hắn vẫn cố hết sức sống tiếp, luôn mỉm cười, vì một lý do rất đơn giản.

Hắn muốn sống.

Hắn muốn đứng ở nơi cao nhất.

Hắn muốn tất cả những người từng ức hiếp hắn đều phải khóc.

Lục Tự từng bước, từng bước thực hiện nguyện vọng.

Trong quá trình ấy, tràn ngập gập ghềnh, khúc khuỷu.

Hắn nghĩ hết biện pháp, không từ thủ đoạn nào để vượt qua.

Những gì có thể lợi dụng thì lợi dụng, không thể lợi dụng thì vứt bỏ không chút do dự.

Dù đó có là tình yêu của hắn.

Tình yêu?

Ha ha, Lục Tự muốn cười, đó là cái trò gì.

Hắn không tin những thứ hư ảo mờ mịt ấy. Có điều phụ nữ bên cạnh hắn lại rất tin tưởng.

Giống như, Phan Lô.

Hay Tô San.

"Tô San, được rồi, đừng âm ỉ nữa. Nếu không... tối nay anh đi ăn cơm với em, được không?"

Dịu dàng nắm tay người phụ nữ, từ từ tới gần, đây là thủ đoạn quen thuộc của hắn.

Lời ngon tiếng ngọt là thứ mà xưa nay phụ nữ thích nhất.

Song, hôm nay lại vô dụng.

Hắn bị đẩy ra một cách vô tình.

Tô San thờ ơ nhìn hăn, khoanh tay trước ngực, cơn tức giận không hề biến mất chỉ vì hăn chịu hạ mình.

"Lục Tự, anh còn muốn gạt em tới khi nào, trước đây, đám hoa cỏ kia của anh, em nhìn, thậm chí chẳng hiểu sao Chung Phỉ Phỉ liếc mắt đưa tình với anh, em cũng nhìn... Thế nào... giờ anh bày cái dáng vẻ tình thánh này là hồi hận hả? Thấy Phan Lôi và Lục Chung sánh đôi bên nhau, nên ghen tị hả?"

"Anh không hiểu em đang nói gì..." Lục Tự lùi về chỗ cũ, nhắc tới Phan Lôi và Lục Chung khiến hăn không kiềm chế được nhớ lại một màn ở cầu thang lúc nãy.

Phan Lôi thích hăn.

Từ bé hăn đã biết.

Cô gái này luôn đi theo phía sau hăn, nhát gan, yếu đuối.

Nếu không phải ông Lục để lại thủ đoạn cuối cùng, giao một phần cổ phần nhà họ Lục cho cô, hăn nghĩ dựa vào tính cách của hăn, cả đời này hăn cũng chẳng thèm nhìn cô thêm một lần.

Tại sao phải nhìn kẻ vô dụng nhiều hơn chứ?

Nhưng đời người không có nếu như.

Phan Lôi và hăn cùng nhau lớn lên, còn ngốc nghếch yêu hăn say đắm.

Đối với tình yêu say đắm của Phan Lôi, Lục Tự xem thường.

Thân phận của hăn, vẻ ngoài của hăn, tài ăn nói của hăn, người thích hăn rất nhiều.

Hăn chẳng để ý một Phan Lôi lắm.

Vì vậy, trên ván cờ xuất hiện cục diện phải vứt một quân cờ, Lục Tự không do dự.

Con cờ Phan Lôi này, chính là để tác thành cho mục đích của hăn.

Bất quá, không ai ngờ được.

Con cờ này, sau khi bị vứt bỏ đường như đã tìm được cuộc sống mới.

Trong lòng Lục Tự rất khó chịu, hăn nghĩ, có lẽ vì ánh mắt của quân cờ vốn chỉ đặt trên người hăn, bỗng nhiên rơi trên người người đàn ông khác thôi.

Đặc biệt, người đàn ông này là kẻ hăn ghét nhất.

Thấy Lục Tự không bác bỏ, ngược lại im lặng, Tô San giận tím mặt.

"Lục Tự, anh đừng quá đáng! Giờ anh hối hận ư? Em nói anh biết, anh hối hận cũng vô ích thôi! Hiện tại, Phan Lôi là người phụ nữ của Lục Chung! Lục Chung là người câm, mỗi ngày ngủ với cô ta, đêm nào cũng làm cô ta, anh ta mãi mãi là cái gai trong mắt anh..."

"Tô San..." Càng nói càng khó nghe.

Lại là người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp, một khi đã lộ nguyên hình cũng khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

"Chúng ta đừng tranh cãi nữa được không? Giờ là lúc quan trọng, chúng ta đã cướp đi công ty điện ảnh của Lục Chung, rất nhanh, hăn cũng sẽ mất quyền lực ở nhà họ Lục... Được rồi, cục cưng, mục đích của chúng ta không phải lập tức đạt được ư..."

"Đạt được?" Đôi môi đỏ mọng của Tô San nhếch lên, liên tục cười lạnh, "Lục Tự, anh bớt lừa em đi... Em chỉ hỏi anh một câu, trước đây anh đưa Phan Lôi lên giường Lục Chung, có phải hiện tại hối hận không..."

Da đầu Lục Tự tê dại, người phụ nữ này vẫn chưa xong à, nếu không phải cha cô ta còn nắm quyền cao trong Lục thị, hẳn thực sự không muốn vật lộn với cô ta chút nào.

"Cứng à, sao anh hồi hận được... trong từ điển của Lục Tự, xưa nay không có hai chữ hồi hận..."

Ngược lại, Phan Lôi hồi hận.

Hai người họ tranh cãi vui vẻ tới mức chẳng ai ngờ cô đứng trên bậc cầu thang ở cách đó không xa.

Điện thoại bộp một tiếng rơi xuống đất, thức tỉnh đôi tra nam tiện nữ đang anh anh em em em giả tạo, hai người họ nhanh chóng ngoảnh mặt lại, trông thấy Phan Lôi, dáng vẻ đều giống như gặp quỷ.

Rất buồn cười nhỉ.

Phan Lôi cảm thấy rất buồn cười.

Tô San hỏi cô, tìm cô ta làm phù dâu có hồi hận không, cô nói, cô không hồi hận.

Hóa ra, là cô tự chui đầu vào rọ.

Thảo nào, Lục Chung không thể uống rượu lại say mềm, toàn thân không còn chút sức lực, bị đưa tới phòng cô.

Hóa ra, không phải ngoài ý muốn.

Chân tướng chỉ có một.

Cô bị nam thần của mình thiết kế.

Khi Lục Tự nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Phan Lôi trắng bệch, trái tim như tróc ra từng mảng.

Quá nhanh, cảm giác đó biến mất quá nhanh, hắn không nắm được thứ gì đã biến mất trong lòng hắn.

"Lôi Lôi, không phải..."

Nhiều lời giải thích đều bị nụ cười đắc ý của Tô San cắt đứt.

Cô ta mặc đồ đỏ, nở nụ cười đắc ý thắng lợi với Phan Lôi.

"Xin lỗi nhé, đã lừa cô. Lục Tự là bạn trai tôi... vẫn luôn là vậy."

Phan Lôi có một loại kích động, muốn xé nát đôi cẩu nam nữ trước mặt.

Nhưng, toàn thân không nhúc nhích nổi.

Đầu óc trống rỗng.

Cô hiểu, thứ gì đã rơi khỏi trái tim cô.

Đồng thời, vĩnh viễn biến mất không thấy nữa.

Cô nhìn Lục Tự, vẫn đáng vẻ dịu dàng, tuấn lãng mà cô đã từng thầm mến, song lúc này, trên mặt có thêm vẻ ngượng ngùng.

Đúng, bị một người phụ nữ giống như một lá chắn cho thành công của hắn phát hiện, đây là điều khiến hắn ngượng ngùng.

Từ đầu tới cuối, trên mặt hắn không có tia áy náy nào.

Nói cách khác, hắn chẳng áy náy với những gì đã làm với cô.

Phan Lôi rất muốn khóc, cổ họng đau nhói, cô cố gắng lắm mới thốt ra một câu.

"Anh Lục Tự... em đợi anh nửa năm... đợi anh đến thăm em... đã đợi nửa năm rồi."

Đợi câu xin lỗi của anh, cũng đợi nửa năm.

Lại không ngờ đợi được chân tướng này, còn có kết cục này.

Cô cho rằng, coi như giữa cô và Lục Tự không có tình yêu, nhưng còn có tình nghĩa của người nhà cùng nhau lớn lên.

Bây giờ, cô đã rõ.

Cô là bé gái mồ côi ở nhà họ Lục.

Cô là một quân cờ vô dụng.

Tiền tay có thể vứt bỏ.

Không ai xem cô như một thành viên trong gia đình.

Cô coi Lục Tự như nam thần, như anh trai, như người nhà.

Bất quá chỉ là mong muốn đơn phương của cô thôi.

Khi Phan Lô quay lại phòng làm việc của Lục Chung, Lục Chung đã thu dọn xong.

Thấy cô tiến vào, anh nhú mào.

Phan Lô đi thẳng tới ghế salon, ngồi xuống, một lát sau mới chậm rãi nói một câu "Em không tìm thấy điện thoại."

Thật ra đã rớt vỡ.

Vỡ thành từng mảnh, đâu chỉ có điện thoại chứ.

Tâm trạng của cô khác thường lắm.

Phan Lôi trước giờ đều giống như chim sơn ca, ríu ra ríu rít, lúc này chẳng nói chẳng rằng, muốn khóc mà không khóc được, Lục Chung kinh ngạc, ánh mắt dò xét Phan Lôi một hồi, lại nhìn ra cửa, dường như hơi sáng tỏ.

Cả buổi chiều, Phan Lôi ngồi trên ghế salon.

Cô không khóc.

Có lẽ tan nát cõi lòng quá rồi.

Cũng có lẽ vì người đàn ông không đáng kia.

Người ta không yêu mà, hẳn không đáng để mà bị coi thường.

Bất quá, nỗi khổ sở trong lòng, rất muốn trút ra hết, tại sao lại thế chứ?

Ngẩng đầu lên, Lục Chung vẫn bày bộ dáng không liên quan ngồi phía sau bàn làm việc.

Phan Lôi hừ một tiếng, càng nghĩ càng tức.

Đi tới trước bàn làm việc, ngón tay gõ một cái, Lục Chung bận rộn mà, không để ý tới cô.

Phan Lôi càng tức giận, dứt khoát leo lên bàn làm việc, leo tới trước mặt Lục Chung.

Cuối cùng, tầm mắt Lục Chung bị che khuất, đành ngược mắt lên nhìn cô.

Nhìn cô một cái.

Sau đó vung bàn tay to, xách con mèo nhỏ Phan Lôi thả xuống ghế salon.

Sao Phan Lôi dễ dàng buông tha anh được.

Đợi đến lúc Lục Chung tiếp tục làm việc, Phan Lôi lại kiên nhẫn bò qua.

Cô bị xách trở về, một lần nữa.

Lần này, Phan Lôi nghĩ ra trò quỷ.

Hai chân cô cọ cọ đạp một cái, ôm chặt Lục Chung không buông.

Mặc kệ Lục Chung tóm cô ra sao, kéo cô thế nào, cô nhất định giống Koala treo trên người Lục Chung.

Đều tại Hươu ngọc này, nếu anh cho cô mượn điện thoại, có phải hết thấy đều không xảy ra không?

Phan Lôi biết mình đang cố tình gây sự.

Cô nghĩ, thay vì tự mình giận dữ, còn không bằng trút hết những điều không vui ra.

Dù sao Lục Chung ngậm bồ hòn không phải đã quen rồi ư?

Lục Chung chẳng dùng sức, chỉ nhẹ nhàng kéo Phan Lôi vài lần, Phan Lôi vẫn không nhúc nhích, anh cũng không kéo cô nữa.

Cô mất mát thế, Lục Chung không vỗ về cô.

Cả buổi chiều, anh vác cô theo, bận rộn trong phòng làm việc.

Mãi đến khi, Phan Lôi ghé vào lưng Lục Chung, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cô chỉ biết mình vô lại quán Lục Chung cả buổi chiều, nhưng lại không biết đợi cô ngủ thiếp đi, người đàn ông ấy đã ôm cô tới ghế salon, ngừng mắt nhìn cô rơi lệ trong cơn ác mộng, anh hơi xuất thần.

Khi tỉnh lại, Phan Lôi đói bụng.

Buổi trưa cô ăn không bao nhiêu, hơn nữa, thể xác và tinh thần đều bị tổn thương, Phan Lôi quyết định ăn một bữa no nê.

"Hương ngọc, em đói quá à."

Phòng làm việc mờ mịt một mảng, đã 7 giờ tối rồi.

Hóa ra cô ngủ lâu vậy.

Xốc áo vest trên người ra, Phan Lôi dụi dụi mắt, đi tới chỗ người đàn ông vẫn ngồi ở bàn làm việc.

"Em đói quá, em muốn ăn."

Lúc này, Lục Chung không do dự.

Lưu loát tắt máy tính, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cơn đói khiến Phan Lôi tỉnh táo, giục Lục Chung vài lần.

Cuối cùng giải quyết xong tất cả mọi việc, Lục Chung tắt đèn, chuẩn bị rời đi.

Có điều, trước khi đi, ánh mắt anh lướt qua mấy quyển sách được bọc đẹp đẽ trên bàn.

Phan Lôi cũng nhìn thấy.

Cô căn cứ môi, bước tới.

Những thứ tốt đẹp đã vấy bẩn thì không còn đẹp nữa. Giơ tay lên, mấy quyển sách giống như áo mưa của Lục Vĩnh vậy, bị ném vào thùng rác trong góc xó xỉnh, không ai hỏi han, bụi bặm chồng chất.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Phan Lôi thích ăn mỳ thịt bò chua cay của Hồng Phúc ký nhất.

Nước sốt thịt bò tinh khiết và thơm ngon được làm từ nhiều phương thức bí truyền, trứng gà ướp muối kho, nước dùng tươi lên đầy đủ hương vị phong phú, vừa nguội nước bọt đã ứa ra.

Phan Lôi là khách quen của quán này, theo lý thuyết ông chủ hẳn biết cô.

Biết cô, còn thêm hai miếng thịt bò vào bát Lục Chung?

Quả nhiên, đi đâu cũng chỉ nhìn bề ngoài sao?

Thế giới này rõ là lừa người mà!

Phan Lôi thoáng nhìn bát Lục Chung rõ ràng nhiều thịt bò hơn cô, trong lòng cực kỳ bất bình.

Gắp mấy cái đã ăn sạch mấy miếng thịt bò gây rộc, Phan Lôi nhìn bát... Lục Chung chẳng hề chớp mắt.

Ánh mắt nóng bỏng thế đương nhiên Lục Chung nhận ra.

Anh đẩy bát mình sang một bên, sau đó mạnh dạn tránh tầm mắt Phan Lôi.

Phan Lôi: "..."

Mẹ nó, cuộc sống này có sống được không.

Cô uể oải cúi đầu, một giây kế tiếp, toàn bộ thịt bò trong bát Lục Chung bay vào bát cô.

Phan Lôi chắc đã ăn hai tô mì thịt bò to.

Bụng cô no tới mức căng tròn, cô mới được Lục Chung đỡ ra khỏi tiệm.

Thời gian không còn sớm, sắc trời bên ngoài cũng tối sầm.

Lục Chung muốn đi lấy xe, Phan Lôi nắm tay anh, khẩn cầu: "Đừng... ăn no vậy... chúng ta tản bộ về nhà đi..."

Lục Chung hơi do dự, nhưng Phan Lôi đã mếu máo, bộ dạng sắp khóc, anh nhanh chóng thỏa hiệp.

Sự thực chứng minh, phụ nữ đều là kẻ lừa đảo.

Nhất là phụ nữ có dáng dấp ngoan ngoãn đáng yêu.

Chỗ hai người họ khá xa, muốn tản bộ về nhà có lẽ sẽ mất hơn 1 tiếng đấy.

Nên tăng tốc chạy điên cuồng thì hơn.

Lục Chung không có vấn đề gì, sức chịu đựng và thể lực của anh luôn rất tốt.

Phan Lôi thì không được, đi chưa tới mấy phút bèn giống con Koala ôm đùi Lục Chung.

"Em không đi nổi... Anh công em về nhà đi... anh công em về đi!"

Trước mặt mọi người, cô và anh là đôi trai gái cực kỳ trẻ tuổi và đẹp đẽ, rất nhiều người đều ghé mắt nhìn đôi tình nhân nhỏ làm mình làm mảy này.

Phan Lôi mặt đỏ tía tai, nhưng không nhường tý nào.

Ôm Lục chung, kiên định tiếp tục vô lại.

Cuối cùng, Lục Chung thỏa hiệp.

Anh công Phan Lôi, đi mất hai tiếng, rồi cuộc về tới nhà.

Trên đường đi, vô số lần Phan Lôi căm ghét bản thân mình tùy hứng, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng tùy hứng, hôm nay tùy hứng một lần được không?

Thậm chí, cô còn muốn Lục Chung bắt nạt cô, làm cô khóc, để nước mắt cô rơi, phải chăng trong lòng sẽ không trống rỗng đến mức khó chịu thế.

Cuối cùng, Phan Lôi vẫn khóc.

Cô ghé vào tấm lưng vững chãi của Lục Chung, do vận động, hoặc do mùa hè, Lục Chung nhanh chóng đổ mồ hôi, cô còn nghe được tiếng anh thở dốc nữa.

Một người đàn ông như vậy, bị cô bắt nạt nhưng không hề cáu kỉnh, lẽ nào cô đã nhận được bảo bối sao?

Đã vậy, cô còn nhớ mong tên cận bã kia làm gì?

Ánh trăng rất đẹp, anh công cô, băng qua các tòa kiến trúc cao tầng, thỉnh thoảng có người qua đường dừng chân vây xem, nhưng anh chẳng thèm dừng lại.

Rất lâu rất lâu sau, anh cảm giác cổ mình ẩm ướt một mảng lớn, thấm qua áo sơ mi, từ từ rơi xuống ngực anh, xâm nhập vào lòng anh.

Cuối cùng cô cũng khóc.

Mặc dù chỉ im lặng khóc thút thít, cố gắng đè nén.

Nhưng dù sao cũng khóc rồi.

Vì sự tùy hứng của Phan Lôi mà hai người họ gần mười giờ mới về tới nhà.

Tắm rửa xong, Phan Lôi đã khôi phục lại như bình thường.

Nhưng, đêm dài đằng đẵng, cô làm gì còn tâm trạng để ngủ.

Nhất là trải qua một ngày mà cả tinh thần và thể xác đều hỗn loạn.

Phan Lôi đứng trước cửa sổ một hồi, cuối cùng quyết định vào bếp lấy một chai rượu, từ từ vào phòng Lục Chung.

Từ sau lần trước, Lục Chung không tiếp tục làm theo thông lệ nữa.

Đêm nay, anh công Phan Lôi đi gần hai tiếng, nếu là người bình thường đã sớm mệt đến thở hồng hộc, hoàn toàn không chịu nổi, dù Lục Chung không biểu hiện rõ rệt thế nhưng Phan Lôi biết anh cũng mệt chết đi được.

Khi Phan Lôi bước vào, Lục Chung đã nằm trên giường.

Giữa hè.

Dường như Lục Chung có thói quen ngủ thỏa thân.

Lúc Phan Lôi bước vào dọa Lục Chung giật mình, anh vội vàng muốn kéo thứ gì đó che người mình lại, nhưng lại phát hiện trên giường chỉ có một cái gối có thể dùng.

Phan Lôi bật cười, nhìn Lục Chung ngốc ngếch dùng gối muốn che bộ phận quan trọng của mình, cô ôm bụng cười to.

Lục Chung, anh ngốc chết đi được.

"Hi, Hươu ngọc, muốn uống một ly không? Nghe nói một ly mà uống một ly dễ ngủ lắm đó?"

Lục Chung lắc đầu.

Anh không thể uống rượu, hơn nữa, cho dù không uống, theo thói quen, anh chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ rồi.

Thấy anh không nhận, Phan Lôi cười, tự mình uống một ly, rồi cởi dép lê, từ từ bò lên giường Lục Chung.

Gương mặt lạnh lùng của Lục Chung cuối cùng cũng có vết nứt, hoảng sợ nhìn Phan Lôi đang bò tới.

"Sao thế? Vẻ mặt này của anh là sao?"

Vẻ mặt này của Lục Chung thực sự khiến cô cực kỳ vui vẻ, bộ dạng rõ ràng muốn đá văng cô ra, nhưng vẫn cố đè nén.

Phan Lôi lại uống một hớp rượu, sau đó để ly xuống, ôm lấy đầu anh, tìm kiếm đôi môi, rồi hôn một cái.

Không thể không nói, ước hiệp Lục Chung thực sự quá đã.

Có thể nói như vậy, trên thế giới này, có một người bạn có thể ước hiệp được đúng là cực kỳ sung sướng.

Bờ môi mềm mại vương mùi rượu trái cây, đủ khiến Lục Chung nhận nhạo.

Anh không nhịn được, hé môi, hoan nghênh cô gái xâm nhập.

Hai người ngồi trên giường, hôn say sưa nóng bỏng, rất nhanh, Phan Lôi cảm thấy có vật cứng chống đỡ dưới hông mình.

Cô thoáng sửng sờ, một giây tiếp theo đã bị người đàn ông tìm lại thú tính đẩy ngã xuống giường.

Đã lâu không làm, Lục Chung lộ vẻ hơi khẩn thiết.

Bàn tay to kéo dây buộc áo choàng tắm của Phan Lôi, vừa cắn môi cô, vừa dùng sức tách chân cô ra.

Không được... không được... như vậy nhanh quá.

Phan Lôi muốn ngăn anh, cô định nói, bọn họ có cả một đêm cơ mà, cứ từ từ đi.

Lục Chung không đợi nổi, vội vàng hôn cô vài cái, sau đó cấp bách đẩy chân cô ra, cũng không thăm dò xem cô đã đủ ướt át chưa, đã vội tiến vào.

Quả nhiên...

Loại chuyện này, vẫn cần một màn dạo đầu.

Phan Lôi đau tới nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân tự chuốc tội vào thân.

Lục Chung động vài cái, đúng là không dễ chịu, lại không muốn buông tha cô, anh mở chân Phan Lôi, ra sức cọ sát.

"Đợi đã... đợi... đợi chút..." Phan Lôi sợ hãi kêu lên, ôm bờ vai người đàn ông, bởi vì đau đớn nên thở dốc kịch liệt, "Hương nồng, chậm chút, anh chậm chút, hôn nhẹ em đi... anh hôn nhẹ em sẽ thoải mái hơn..."

Người đàn ông nhìn cô, bộ dạng nửa tin nửa ngờ khiến Phan Lôi rất xấu hổ.

Trong lúc cô tưởng anh sẽ không hôn mình, người đàn ông lại gần hôn cô một cái.

"Nhiều tí... hôn em nhiều tí đi..."

Phan Lôi ôm đầu anh, liên tục run rẩy. Cô cảm nhận được sự thay đổi của Lục Chung, anh hôn môi cô, từ từ xuống cằm, cuối cùng còn khẽ cắn vành tai cô.

Trong nháy mắt ấy, đôi mắt Phan Lôi sáng lên, mơ mơ hồ hồ, trong cơ thể bắt đầu tuôn ra một vài thứ.

Bản thân cô có cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Cơ thể hai người thân mật kết hợp với nhau, sự biến hóa của người nào đều không thoát nổi ánh mắt đối phương.

Lục Chung cũng cảm thấy cơ thể Phan Lôi có biến đổi, anh hưng phấn ưỡn thắt lưng, đến gần hôn lên mắt cô gái, vân vê con thỏ trắng trước ngực cô.

Hết thấy đều rất tốt đẹp...

Việc này e rằng là khúc dạo đầu tốt đẹp nhất mà Phan Lôi từng trải qua.

Bất quá... Chỉ là khúc dạo đầu mà thôi.

Giữa lúc chân cô thoải mái mở rộng, phóng khoáng rên rỉ thành tiếng, Lục Chung chợt mềm nhũn.

Anh ghé vào người cô, không nhúc nhích, trong mắt tràn ngập mơ màng lại cực kỳ đáng thương nhìn cô.

Mẹ nó... Cái quái gì đấy... Vừa mới ăn được chút cơm, Phan Lôi lập tức rớt từ trên mây xuống, không thể nào... Ngay cả khi cô uống rượu, Lục Chung hôn cô, được rồi... cô thừa nhận, ban này cô có đút chút xiu cho anh.

Nhưng dù sao cũng kinh khủng quá.

Cứ thế say rồi?

Một hồi lâu sau Phan Lôi từ trên người Lục Chung chui ra. Rồi khỏi sự ấm áp của anh, cô thấy hơi lạnh.

Nhặt tằm chần dưới đất, cẩn thận đắp lên người anh.

Cuối cùng, suy nghĩ một chút, cô điều chỉnh tư thế ngủ thật tốt cho Lục Chung, sau đó cô chui vào lòng anh.

Ừm, gối lên cánh tay anh rồi Phan Lôi mới hài lòng thiếp đi.

Vâng, vậy rất dễ chịu.

Phan Lôi có thói quen ngủ một mình, đêm nay cũng đã ngủ một giấc ngon lành.

Lúc cô tỉnh lại, Lục Chung vẫn chưa tỉnh.

Phan Lôi phát hiện anh có một tư thế ngủ rất tốt, không giống cô, khi ngủ co lại thành một khối, hệt như mèo con vậy.

Anh ngủ thẳng tắp, thậm chí tay cũng quy củ dán ngay bắp đùi.

Rõ là đàn ông kỳ quái.

Phan Lôi ngáp một cái, quyết định nhào vào lòng anh lần nữa ngủ thêm tí... Ừ... Anh rút cái tay mà cô xem như gối về, keo kiệt.

Ôm cái gối mới lên chức của mình, Phan Lôi nhắm mắt, tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ này, Phan Lôi ngủ vô cùng thoải mái.

Nhưng Lục Chung lại không may mắn thế.

Nhìn chăm chăm vào vành mắt đen to to, vừa nhìn liền biết cả buổi tối ngủ không ngon giấc.

Phan Lôi hơi chột dạ, vội vàng muốn làm vài việc đền bù.

"Cái kia... Hôm nay, em làm dương chi cam lộ[1] cho anh nhé?" Phan Lôi tràn đầy lòng tin, cô biết Lục Chung không nói được nhưng không có nghĩa là anh bài xích cô.

Không sao, thời gian còn dài, hai người có nhiều thời gian mà.

Lần này, Phan Lôi nhất định không để vận mệnh mình xui xẻo tiếp, yêu phải một kẻ cặn bã lần hai.

Phan Lôi nói là làm liền.

Bất quá, tài nấu nướng của cô chẳng ra sao cả, thỉnh giáo bà quản gia, bà quản gia lại bảo món tráng miệng không phải sở trường của bà.

Hết cách rồi, Phan Lôi đành tìm công thức trên mạng, sau đó dựa theo quy trình từng bước từng bước hoàn thành món dương chi cam lộ hoàn mỹ của cô.

Hơn nữa, hôm nay cô không có tiết, nên ôm lòng tin tràn đầy mang đồ đã làm xong tới Lục thị thăm Lục Chung.

Có điều, không biết có phải do cô bị ảo giác không, hình như cô thấy sau khi Lục Chung nhìn thành phẩm của cô, khóe mắt khẽ co rút.

Trên thực tế, món tráng miệng của cô kém hơn người ta bán tí, nhưng Phan Lôi vẫn rất tự tin với tài nấu nướng của mình.

Bánh trôi thì khỏi phải nói, chứ đừng nói chi dương chi cam lộ nho nhỏ.

Nhiệt tình bảo Lục Chung nuốt vào, Phan Lôi cực kỳ đắc ý, còn nói rõ ngày mai sẽ tiếp tục làm cho anh ăn.

Đúng lúc này, Lục Tư cầm văn kiện xuống, thoáng nhìn thứ trong bát, Phan Lôi còn chưa kịp chào hỏi, Lục Tư đã nếm thử, đối phương phán ngay mà chả cần suy nghĩ: "Đệt, đây là thứ phân chó gì..."

[1] Món dương chi cam lộ là một món tráng miệng của Hồng Kông, thành phần chính là bưởi và xoài.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lòng tự tin của Phan Lôi bị Lục Tư đả kích thành mảnh vụn, cũng may Lục Chung giúp cô lượm lại lần nữa.

Anh ăn sạch tất cả dương chi cam lộ, cuối cùng còn ‘thỏa mãn’ liếm liếm môi.

Mặt mày Phan Lôi hớn hở, sau khi nhìn nét mặt hơi dữ tợn của Lục Tư một cách khinh bỉ, quyết định ngày mai tiếp tục làm cho Lục Chung ăn.

Cứ như vậy, mấy ngày liền Phan Lôi làm dương chi cam lộ cho Lục Chung ăn, thậm chí, còn cho rằng với năng khiếu của mình có thể mở một tiệm đồ ngọt.

Nào ngờ, bên Lục Chung đã chịu nhiều đau khổ.

Lại đặt viên thuốc trước mặt Lục Chung, Lục Tư nhìn gương mặt không còn chút máu vì tiêu chảy của Lục Chung một cách thương hại.

“Lão đại, sao anh phải ăn liều mạng thế? Rõ ràng anh có thể đỡ...”

Không phải hần nói quá, hần đã từng thấy phụ nữ có tài nấu nướng kém, nhưng chưa từng thấy ai kém tới vậy.

Chẳng lẽ những người phụ nữ này khi làm xong những thứ kỳ quái kia không tự mình nếm thử sao?

Lục Chung nuốt viên thuốc.

Mặt anh hơi trắng bệch, bất quá tinh thần đã tốt một chút.

Thấy thế, Lục Tư hơi khó chịu, nhìn không được nói: “Lão đại, coi như đóng kịch, anh cũng không cần làm vậy... Nếu giờ cô ấy làm cho anh ăn, cũng chứng tỏ đã thích anh... anh nên thu tay rồi... cần gì tự mình chuốc khổ vào thân chứ...”

Lục Chung uống một ngụm nước, không để ý đến Lục Tư, chẳng qua gương mặt luôn lạnh lùng từ từ nổi lên một vết đỏ ửng.

Lục Tư xoay đầu lại, trông thấy vết đỏ ửng này. Giống như bị cú sốc lớn, Lục Tư lui về sau ba bước, áp vào tường mới kêu một tiếng không thể tin nổi.

“Fuck! Anh biết đỏ mặt... Fuck... anh... anh đùa à...”

Đáp lại hần, Lục Chung nhanh chóng ném ly nước qua.

Mẹ nó! Không chỉ đùa! Lại còn thẹn quá hóa giận!

Lục Tư không thấy Phan Lôi và Lục Chung đẹp đôi.

Tuy rằng ngoại hình hai người rất hợp.

Nhưng Lục Chung lạnh lùng, bề ngoài thì tàn khốc.

Không ít người YY rằng có phải người này ngoài lạnh trong nóng không, nhưng Lục Tư muốn nói rõ, đó toàn là những người ăn no rảnh mỡ suy nghĩ nhiều thôi.

Lục Chung mặt lạnh, trái tim còn lạnh hơn.

Một người đàn ông phức tạp thế, nếu động lòng thì chính là một sự kiện kinh khủng.

Tuy Phan Lôi sống ở nhà họ Lục lừa gạt lẫn nhau, nhưng tóm lại cô vẫn là một cô gái đơn thuần, Lục Tư không nghĩ rằng hai người bọn họ sẽ có một kết cục tốt.

Tính tình Lục Chung hung ác nham hiểm, một khi bùng nổ, Phan Lôi có thể chịu nổi không?!

Thay vì vậy, Lục Tư thấy thà đừng bên nhau ngay từ đầu thì tốt hơn.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của Lục Tư thôi.

Bên này Phan Lôi làm dương chi cam lộ càng ngày càng quen tay, cô vội vàng mang cho Lục Chung ăn, một lòng muốn nuôi anh trắng mập, nhưng không ngờ lại dễ dàng gặp phải người cô không muốn gặp nhất.

Phan Lôi theo thói quen đi thang máy bình thường chính vì để tránh người này.

Thật không ngờ, điều gì nên tới thì sẽ tới.

“Lôi Lôi, em mang cho anh ta ăn hả?”

Phan Lôi bất chấp mưa gió, mang cho Lục Chung ăn, Lục Tư dù ở tầng cao hơn cũng nghe được tin ấy.

Trong lòng hắn không biết có cảm giác gì, cô gái luôn theo sau hắn, thâm lặng thích hắn, nhưng chưa từng làm đồ ăn cho hắn.

Điều này khiến Lục Tư cảm thấy có gì đó không đúng, vì thế hắn nhìn đồng hồ, chặn thang máy đợi Phan Lôi.

Không biết vì lý do gì.

Có lẽ, trong lòng có chút không cam tâm thôi.

Phan Lôi là người yêu hận rõ ràng.

Lục Tự vì lợi ích mà đẩy cô vào hố lửa, đừng nói là tình cảm thương thầm hẳn, ngay cả tình bạn bình thường cũng chẳng còn.

Phan Lôi phớt lờ hẳn.

Lục Tự lại không từ bỏ, sờ sờ mũi, thừa dịp thang máy không có ai, hẳn hỏi thẳng: “Lôi Lôi, chúng ta nói chuyện được không?”

Phan Lôi hừ một tiếng, “Chúng ta không có gì để nói.”

Lục Tự bị bơ, thấy thang máy sắp nhảy tới tầng 14, hẳn không nghĩ ngợi gì nói: “Lẽ nào em không muốn biết tại sao ba ghét anh hai vậy à?”

Một mồi nhữ.

Phan Lôi tự nói với mình.

Đó là viên kẹo nhữ cô mắc câu.

Cô thông minh thế, mới không mắc lừa.

Nhưng sự thật luôn luôn tàn nhẫn.

Biết rõ là mồi nhữ, nhưng cô vẫn xoay đầu lại, “Tại sao?”

Lục Tự cười, cá đã cắn câu, là rán hay kho, hẳn có thời gian từ từ suy nghĩ.

“Anh còn chưa ăn trưa. Anh đợi em ở nhà hàng cơm Tây đối diện... Vừa khéo, thang máy của em tới rồi...”

“...” Đồ đàn ông gian trá! Phan Lôi âm thầm mắng, lại không có cách nào khác.

Cô muốn biết bí mật của Lục Chung.

Cô hi vọng Lục Chung có thể cười, cô hi vọng anh sống thật tốt.

Vì có tâm sự nên dọc đường đi Phan Lôi đều không yên lòng.

Đang giờ ăn trưa, nên phòng làm việc vắng vẻ không có ai.

Cô vừa căng thẳng bèn buồn tiểu, để cơm hộp xuống rồi chạy một mạch vào phòng WC, không ngờ lúc này nhà vệ sinh làm ăn quá tốt, đơn giản là tràn ngập tin tức Bát Quái.

“Tôi cá bốn quả dưa chuột, hôm nay Lục tổng sẽ tiêu chảy bốn lần.”

“Tôi cá năm quả...”

Đây là tầng lầu của Lục Chung, Phan Lôi đương nhiên biết Lục tổng trong miệng bọn họ chính là Lục Chung.

Có điều tiêu chảy???

Phan Lôi hơi ngạc nhiên.

“Này... Tôi nói nè, có phải các cô hơi quá đáng không... Lễ nào tài nấu nướng của người ta không tốt lên à?”

“Tốt lên, bớt nói đi... hôm đó tôi mượn lý do đưa văn kiện đi xem thử thử vợ Lục tổng mang tới, quả thực như phân ý... khổ thân Lục tổng, mặt không đổi sắc ăn nó...”

“Haiz... vậy có lẽ là tình yêu đích thực trong truyền thuyết rồi... Mấy ngày nay Lục tổng tiêu chảy đến nỗi không còn hình người... Chẳng lẽ vợ anh ấy không phát hiện sao? Hay... Đúng rồi... Tôi nghe nói người vợ này của Lục tổng từng là vợ Lục chủ tịch đấy... Trời xui đất khiến sao mới lấy Lục tổng... Các cô nói xem, đây có phải một câu chuyện cầu huyết không.

Vợ yêu em trai, lại lấy ông anh... Cô ta nghĩ ra một kế thâm độc, chính là loại Deadly Delicious[1] đó, lợi dụng đồ ăn, âm thầm giết ông anh bằng thuốc độc...”

“Cắt... mưu mô của cô chỉ có lý thuyết thôi!”

... Khi Phan Lôi vào, Lục Chung đang ăn trưa.

Bữa trưa của anh luôn đơn giản.

Về cơ bản, cô thư ký mua gì, anh ăn nấy.

Nếu không phải Lục Tư nói, thì cô sẽ cũng không biết Lục Chung thích ăn bánh bao.

Nếu không phải những nhân viên kia tám chuyện trong nhà vệ sinh, thì cô càng không biết.

Tay nghề cô tệ hại thế.

Nghĩ kỹ lại, gần đây Lục Chung gầy đi không ít.

Cô cứ tưởng do tiếp quản cục diện rối rắm của Lục Vĩnh, bận rộn quá.

Hiện tại xem ra, có lẽ là vì cô.

Thấy cô vào, Lục Chung buông nĩa xuống, rút khăn giấy lau tay, rồi xắn tay áo lên, bộ dạng như muốn hoạt động.

Phan Lôi miễn cưỡng cười cười, “Hôm nay không có dương chi cam lộ. Em nghĩ... ăn quá nhiều... không tốt cho sức khỏe...”

Phan Lôi không biết một hơi đó của anh là thở phào nhẹ nhõm, hay thở dài thất vọng, nói chung cô hơi áy náy.

Cô đúng là không hiểu lục Chung.

Miễn cưỡng ngồi cùng anh một lúc, Phan Lôi quyết định đi gặp Lục Tự.

Bất kể thế nào, dưới một mái hiên cơ hội gặp nhau rất nhiều, cô không thể trốn tránh cả đời.

“Em về trước đây, anh nghỉ ngơi cho tốt nhé.....”

Phan Lôi uể oải rời đi, Lục Chung chợt sai bước đi tới.

Anh tưởng cô ngã bệnh, lấy tay thăm dò nhiệt độ trên trán cô, cuối cùng không cảm giác được khác thường, lại dịu dàng vỗ vỗ đầu cô.

Phan Lôi suýt bật khóc, trong nháy mắt, cô lắc đầu, kéo tay Lục Chung xuống.

“Gần đây anh gầy quá...” Lục Chung cứng đờ, định rút tay về, Phan Lôi nhanh chóng bắt được, “Là do đồ em làm đúng không? Lần trước em đã nói rồi, anh không thích gì thì đừng ăn... đừng miễn cưỡng bản thân, cũng đừng đùa giỡn với sức khỏe mình!”

Lục Chung cái hiểu cái không, lấy di động ra nhắn hai chữ.

“Ăn ngon.”

“Anh là đồ ngốc.” Hốc mắt Phan Lôi ươn ướt, hít hít mũi, “Sao ngon được... Bỏ đi, em nhất định sẽ trở thành một đầu bếp... Anh yên tâm đi!”

Phan Lôi là một tiểu cường (con gián) vạn năm không chết nắm chặt quyền, “Trong khoảng thời gian này em muốn bế quan tu luyện, không tới nữa. Anh ăn cơm thật ngon, thích ăn gì thì viết lên giấy để người ta mua cho, đừng có người ta mua gì thì anh ăn nấy... Đúng là dễ nuôi thật...” Phan Lôi càng nói càng chậm, giọng cũng từ từ yếu đi.

Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt lấp lánh, “Hươu ngốc, anh yên tâm, sau này em sẽ là một người vợ tốt, nuôi anh trắng mập.”

Nói xong, cô nàng xấu hổ chạy ra ngoài.

Nhưng, chạy chưa được vài bước, cô lại vọt vào.

Ôm chầm cổ người đàn ông góc ghe kia, hung hăng kéo xuống, áp bờ môi ấm áp lên môi anh.

Rất nhanh, khẽ chạm một cái buong ngay.

“Em nói xong rồi, anh phải hôn em một cái, giống như vậy nè!”

Lần này, Phan Lôi liếm môi, cuối cùng cũng hài lòng chạy đi.

Ngay sau khi Phan Lôi chạy đi, một tiếng cười khúc khích ở ngoài cửa vang lên.

Lục Tư vốn tới đưa thuốc dạ dày, không ngờ lại được chứng kiến một màn như thế.

Đáng yêu thật, hèn gì Lục Chung thích.

Thế giới lạnh lẽo của người đàn ông giờ đây có một mảng ấm áp xông vào, ai cũng sẽ say đắm.

Bất quá, ai biết được chút ấm áp này cuối cùng có bị đồng hóa thành băng giá không.

Dễ dàng ném hộp thuốc dạ dày vào thùng rác trong xó xỉnh, Lục Tư tiện nằm xuống ghế salon.

"Em nói nè, anh quyết định rồi, vừa muốn lục thị, vừa muốn cả cô gái này?"

Lục Chung vẫn duy trì vẻ mặt góc ghe sau khi bị Phan Lôi hôn, một lát sau mới đưa tay lên vuốt ve bờ môi lạnh như băng.

Bộ dạng này, đã là câu trả lời tốt nhất rồi Lục Tư thở dài, “Bỏ đi, bộ dạng này của anh, có người thích cũng tốt. Nhưng, anh phải chú ý, đừng dọa cô ấy sợ, nếu một ngày nào đó bởi vì bầu không khí không lành mạnh của anh mà dọa người ta chạy mất, em không chịu trách nhiệm đâu...”

Rõ ràng, đây không phải là một đề tài hay ho.

Mặt Lục Chung còn có một tia dịu dàng giờ đã nhanh chóng lạnh lẽo, ngừng mắt nhìn Lục Tư.

“Có chuyện gì?” Anh bấm điện thoại hỏi hẩn.

Đúng là lạnh nhạt ghê.

Chẳng qua Lục Tư quen rồi.

“Chính là chuyện công ty điện ảnh bên kia, Lục Tư trăm cay ngàn đắng cướp đoạt, có phải đến lúc thu lưới rồi?”

Lục Chung rũ mắt xuống, nửa ngày mới gõ hai chữ.

“Đường Tiêu?”

“Yên tâm, bên Đinh Thục gửi thư, đã sa lưới.”

Lấy được câu trả lời hài lòng, Lục Chung gật đầu.

“Vậy, bước tiếp theo chính là Chung Phỉ Phỉ... Hi vọng... có thể một mũi tên trúng ba con nhạn...”

Lục Chung mời điếu thuốc, nửa ngày sau không biết nghĩ tới chuyện gì lại dập tắt.

Lục Tư thấy thế, nở nụ cười, chẳng biết nghĩ đến điều gì, lại nói: “Đúng rồi, độc tố trong cơ thể anh chưa thanh lọc hết, không thích hợp để có

con... Có lẽ, anh hiểu em muốn nói gì đúng không...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Phan Lôi cố tình dạo bên ngoài hơn một tiếng mới đi gặp Lục Tự.

Phong độ của Lục Tự vẫn tốt như trước đây, thấy Phan Lôi khoan thai tới muộn, hẳn mới gọi phục vụ đưa thức ăn lên.

"Lôi Lôi, anh nhớ em thích ăn bò bít tết... Thế nào? Thịt bò phi lê được không?"

Hồi ấy, có thể ăn một bữa cơm với Lục Tự, Phan Lôi đã mừng như điên, đâu để ý đối phương gọi món gì cho mình.

Cho dù gọi một cốc nước cho cô, cô cũng có thể uống thành rượu ngon.

Bất quá, hiện tại không giống nữa.

Lục Tự rất ân cần, Phan Lôi chỉ nói một câu ngắt lời.

"Không cần đâu, ban này tôi đã ăn hai cái bánh bao."

Khẩu vị của Lục Chung quả nhiên tuyệt vời, tiệm bánh bao đối diện công ty anh làm bánh vừa to, vỏ vừa mỏng, nhân lại nhiều, Phan Lôi ăn rất hài lòng, thậm chí còn ra ngoài mua hai cái tối về tính hấp cho Lục Chung ăn.

Phan Lôi rất lạnh nhạt, sắc mặt khó coi, Lục Tự vẫn phong độ như cũ.

"Vây, anh gọi một ly nước chanh cho em nhé."

"Không cần, tôi tới để nghe lý do. Tại sao không công bằng với Lục Chung chứ..."

"Phục vụ, cho tôi một phần bò bít tết, cho cô này một ly nước chanh." Lục Tự gọi món, giống như không nghe thấy Phan Lôi nói gì, lại tự mình nói.

"Tiểu Lôi, bít tết của nhà hàng này rất ngon... Em không nếm thử thực sự đáng tiếc..."

"Đáng tiếc?" Phan Lôi muốn cười, cô khỏi cần nếm, cũng rất rõ ràng.

Cô chỉ thích ăn mì thịt bò, chẳng có chút nào giống với khẩu vị cao sang của Lục Tự.

"Tiểu Lôi, em và anh nhất định phải như vậy à?"

Nửa ngày lấy lòng hồng chiếm được sắc mặt tốt của Phan Lôi, cuối cùng Lục Tự cũng nhụt chí.

"Tiểu Lôi, chẳng nhẽ chúng ta không thể nói chuyện tử tế sao?"

"Nói chuyện tử tế?" Rốt cuộc, Phan Lôi nở nụ cười, song giọng rất lạnh nhạt, "Nếu không phải nói chuyện tử tế, tôi đã hắt cốc nước chanh lên mặt anh từ lâu... Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi, chẳng qua tôi không muốn sỉ nhục khiêu khích trước đây của tôi thôi... Nên biết rằng, kể từ ngày hôm đó, hai chúng ta đã đường ai nấy đi..."

"Tiểu Lôi..." Dường như Lục Tự không ngờ Phan Lôi sẽ thẳng thắn thế, "Xin lỗi... Anh không ngờ... Anh cũng không..."

"Không cố ý phải không?" Phan Lôi ôm cánh tay, cô đơn thuần, nhưng không ngốc.

Tất cả mọi chuyện đều do Lục Tự và Tô San dàn dựng, để cô lên giường Lục Chung. Đã nghe nói ba Tô san trước kia là người ủng hộ Lục Chung từ lâu, cuối cùng vì xảy ra sự kiện đêm tân hôn nên bỗng chốc chuyển sang hỗ trợ Lục Tự.

Hóa ra, đây chính là 'một mũi tên bắn trúng hai con nhạn' à.

Được quyền lợi của nhà họ Lục.

Còn đá bay kiện hàng vô dụng như cô nữa.

Không, là một mũi tên trúng ba con nhạn chứ.

Thuận tiện còn chinh phục được trái tim bạch phú mỹ (trắng giàu đẹp) như Tô san này.

"Xin lỗi..." Nếu đã không nể mặt mũi, Lục Tự buông dao nĩa xuống, có lẽ bữa trưa hôm nay cũng nhạt nhẽo.

"Sự việc ra nông nổi này, anh chỉ có thể nói xin lỗi. Nhưng... Lôi Lôi, anh thực sự không muốn thua, anh không muốn thua đến thảm hại, anh không còn cách nào... em biết không? Anh không muốn..."

"Anh không muốn thua, nên để Lục Chung thua sao?" Phan Lôi phát hiện, mình và Lục Tự làm thanh mai trúc mã nhiều năm, cũng không hiểu hăn bằng hôm nay.

"Lục Tự, anh không thấy anh quá ích kỷ à?"

"Anh ích kỷ?" Xé toạt mặt nạ tao nhã lịch sự, chỉ còn lại khuôn mặt dữ tợn, "Anh ích kỷ, Lục Chung hăn mới ích kỷ! Rõ ràng có thể ở nước ngoài an tâm sống cuộc đời cam của hăn! Tại sao phải về đây! Tại sao phải về cướp hết mọi thứ của anh..."

"Tất cả mọi thứ ban đầu đều là của anh ấy. Anh đừng quên, nhà họ Lục vốn là của Lục Phi Nhã, dù bà ấy đã chết, mọi thứ bà ấy cũng chỉ để lại cho con trai mình." Phan Lôi lạnh lùng nhắc nhở.

"Tiểu Lôi, em thích hẳn sao?" Lục Tự cười lạnh, "Vì hẳn cho em mấy miếng thịt, mấy khúc xương, cố ý dụ dỗ em vài lần, em bèn không kiềm nổi coi trọng hẳn hả?"

Trước đây, có lẽ trong lòng Phan Lôi còn do dự và mê man.

Hiện tại, cô đã thông suốt.

"Đúng, tôi thích anh ấy." Không có gì phải ngại ngùng nữa.

Cô thích Lục Chung đấy.

"Anh ấy rất tốt với tôi. Anh ấy không chỉ cho tôi thịt, cho tôi xương, còn cho tôi một gia đình an ổn, anh ấy chăm sóc, thương tiếc tôi, sẽ đánh nhau giúp tôi, sẽ đánh đuổi người ăn hiếp tôi... Những chuyện này... Lẽ nào còn chưa đủ để tôi thích anh ấy sao?"

Lục Chung có khuyết điểm gì, Phan Lôi biết. Bất quá không thể nói chuyện thôi.

Song, cô càng hiểu rõ, Lục Chung có rất nhiều ưu điểm.

Cô thích anh, cô cực kỳ chắc chắn.

"Thích hẳn?" Giống như một đứa trẻ không chịu thua, Lục Tự nghiêng rằng, nghiêng người muốn kéo Phan Lôi, lại bị cô tránh được.

"Anh định làm gì?"

"Tiểu Lôi! Em quá đơn thuần, em căn bản không hiểu Lục Chung là dạng người gì..."

"Anh ấy là dạng người gì, tôi không cần anh nói." Chuyện tới bây giờ, Phan Lôi đã không muốn tiếp tục nói nữa.

Cô chắc chắn hôm nay sẽ không có được đáp án cô muốn, bất quá không sao cả, thời gian còn dài, cô nhất định sẽ lấy được thứ cô muốn.

Lục Chung, còn có bí mật của anh.

"Tiểu Lôi... Em đừng bông bột thế, cho dù không làm người yêu, anh cũng hy vọng em không bị tổn thương, Lục Chung không hợp với em, hẳn rất phức tạp, phức tạp hơn anh với em nghĩ nhiều..."

Thấy Phan Lôi vẫn thờ ơ, Lục Tự tung đòn sát thủ.

"Một người ngay cả mẹ ruột cũng có thể giết, em nghĩ hẳn thích hợp để em yêu và yêu em sao?"

Bịch.

Lần này, Phan Lôi không chần chừ, hắt thẳng cốc nước chanh lên mặt Lục Tự.

"Thì sao, ngay cả đứa em gái cùng nhau lớn lên anh cũng có thể đẩy vào hố lửa, anh có tư cách gì nói thế?"

Có phục vụ nghe được động tĩnh, nhanh chóng mang khăn tới dọn dẹp.

Lục Tự không quan tâm, phất phất tay, "Được rồi, các người lui xuống đi."

Không ngờ, hẳn và Phan Lôi lại đi tới nước này.

Hắn nghĩ cô sẽ tức giận, sẽ thất vọng.

Có điều, trong mắt hẳn, cô giống như một con mèo.

Tức giận, dõ một hồi bèn trở lại.

Song... Giờ này phút này, Lục Tự mới phát hiện, thứ hắc không thể nắm trong tay quá nhiều.

Nhà họ Lục, Tô San, còn có Phan Lôi.

Hắn ghét cảm giác này, nhưng không có cách nào không khoan nhượng.

Một ngày nào đó, tất cả, tất cả, đều sẽ trở về lòng bàn tay hắn.

Siết chặt tay, Lục Tự che giấu toàn bộ hơi thở tàn bạo toàn thân.

"Ai chà, thảm vậy..." Đứng trước có người đưa một cái khăn sạch sẽ tới, Lục Tự ngẩng đầu lên, trông thấy người đến, hắn khẽ nhướng mày.

"Tại sao lại là cô?"

"Sao không thể là tôi? Lẽ nào là em gái Phan đơn thuần của anh sao?" Chung Phỉ Phỉ cười, ngồi xuống đối diện Lục Tự, thanh thời thời bộ móng vừa làm xong.

Vốn định tới ăn một bữa, không ngờ chứng kiến một màn ngoạn mục thế.

Nhà giàu lộn xộn thật.

Hai anh em cùng thích một cô gái, Chung Phỉ Phỉ mỉm cười, bỗng nhiên được xem kịch vui.

Có điều, quan trọng nhất là, cô ta muốn làm ngư ông đắc lợi.

"Muốn sống thật tốt ở Lục thị, tốt nhất quản cái miệng của cô cho tốt!" Lục Tự đối mặt với dung nhan tương tự trong trí nhớ cũng không cho sắc mặt tốt, thu lại biểu cảm, trực tiếp ra lệnh.

Chung Phỉ Phỉ đầu dễ dọa vậy.

"Tôi luôn luôn giữ mồm giữ miệng, bất quá, Lục Tổng, có chuyện này tôi phải uốn nắn anh, tôi có thể sống tốt ở Lục thị, cũng không phải dựa vào anh..."

Chung Phỉ Phỉ nhìn Lục Tự khiêu khích, quả nhiên, người đàn ông điển trai dịu dàng trước mặt híp mắt, "Cô nói gì?"

Chung Phỉ Phỉ xoa bả vai, "Thực ra, gần đây tôi quay không ít quảng cáo, cảm thấy làm diễn viên rất mệt mỏi. Cái nghề kiếm cơm bằng sức trẻ này... Mặc dù mục đích của tôi là kiếm tiền để sống cuộc sống tốt, nhưng tôi nghĩ, không có gì có thể kiếm nhiều tiền và vững chắc bằng gả vào nhà giàu có..."

Lục Tự nheo mắt lại.

Bởi vì tức giận, hằn cười rất đằm đằm.

"Cô Chung khá giống mẹ tôi, cũng phải nhìn xem năng lực..."

"Ồ..." Chung Phỉ Phỉ vẫn cười như cũ, "Tôi không bản lĩnh như đàn ông các anh, nhưng tôi có cái bụng có thể con, chuyện này có tính là năng lực không..."

Quả nhiên, vừa nói vậy, nụ cười trên mặt Lục Tự hoàn toàn biến mất.

Vứt bỏ một Phan Lôi, Lục Tự đổi lấy quyền khống chế cổ phần cao nhất ở nhà họ Lục.

Nhưng chỉ là bề ngoài, Lục gia giờ vẫn do một mình Lục Thanh Dương định đoạt.

Cho dù Lục Tự là đứa con trai ông ta yêu thương nhất, nhưng ai có thể đảm bảo chuyện sau này chứ.

"Cô Chung, rốt cục cô muốn làm gì?"

Quả nhiên, cá đã cắn câu.

"Không có gì, chỉ muốn hợp tác thôi. Tôi muốn tiền tài, cũng muốn một ngôi nhà. Tôi tin, những thứ này... Lục tổng có thể cho tôi..." Từ từ, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh của Chung Phỉ Phỉ xoa nhẹ Lục Tự.

Lục Tự nhìn bàn tay đang quăn quýt kia, khẽ mỉm cười, nhưng không buông ra.

Với hăn mà nói, trên thế giới này không có phụ nữ và đàn ông.

Chỉ có, có thể lợi dụng và vô dụng.

Hiển nhiên, giờ phút này, Chung Phỉ Phỉ thuộc về người phía trước.

Phan Lôi tức giận lao ra khỏi nhà hàng cơm Tây, dạo bên ngoài một vòng, cuối cùng chạy về phòng làm việc của Lục Chung.

Chỉ muốn được ở bên anh, làm sao giờ?

Đúng lúc, nghỉ hè tới rồi, học phần cuối cùng của Phan Lôi cũng học xong, chỉ chờ nhận bằng tốt nghiệp.

Thấy Phan Lôi quay lại, Lục Chung hơi bất ngờ, bất quá vẫn kéo cô vào phòng làm việc.

"Bên ngoài nóng quá, ở đây dễ chịu hơn..."

Phan Lôi vừa bước vào, đã không giữ hình tượng nằm xuống sofa.

Lục Chung rót cho cô một ly nước, lấy khăn mặt lau mồ hôi trên trán cô.

"Trời ơi... Hươu ngọc, anh là tốt nhất..." Phan Lôi uống nước xong, thoải mái lăn lộn trên ghế salon.

Lục Chung mở cửa, dường như thông báo gì đó với bên ngoài, rất nhanh, ít đồ uống lạnh được đưa tới.

Phan Lôi thanh thoir uống nước dưa hấu, lại nhìn Lục Chung đã tập trung tinh thần quay về làm việc, nhất thời, cô hơi ngạc nhiên, rốt cuộc, anh đang làm gì nhỉ.

Bưng nước dưa hấu qua, Phan Lôi muốn đâm mù đôi mắt chó mình.

Lục Chung lại đang chơi Lianliankan.

Hừ, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, anh thà chơi Lianliankan, cũng không muốn nói chuyện phiếm với cô.

Phan Lôi hơi cáu kỉnh, "Không cho chơi nữa."

Quả nhiên Lục Chung ngoan ngoãn thoát game.

Phan Lôi dứt anh uống một hộp nước dưa hấu ngon miệng, ngồi trên đùi anh, suy nghĩ vẩn vơ.

"Dù sao em cũng tốt nghiệp rồi, không bằng chúng ta làm một chuyến mừng tốt nghiệp đi."

Đáng nhẽ, chuyện này đã hện xong với Tôn Như Ý. Nhưng nam thần trước mặt, đành xin lỗi chị em cô bác.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Phan Lôi và Lục Chung trải qua quá trình trao đổi, cuối cùng quyết định đi resort thuộc chi nhánh Lục thị ngâm suối nước nóng.

Hết cách rồi, thời tiết oi bức quá, ngoại trừ nước chỗ nào cũng không muốn đi.

Phải nói là, khu resort của Lục thị này, vốn được cố ý xây để quay những phân cảnh phim truyền hình cường hào nã tàn, nhưng cuối cùng Lục Thanh Dương nghĩ chỗ cũng đã chọn rồi, làm một lần cho khỏe, xây luôn resort cũng không tệ.

Hằng năm, người của Lục gia đều đến khu resort này nghỉ mát.

Phan Lôi cũng đi theo mấy lần.

Không thể không nói, Lục Thanh Dương là một người rất biết hưởng thụ.

Bên này đông ấm hạ mát, phong cảnh động lòng người.

Những năm trước đây, có mấy người nói mùa hè ngâm suối nước nóng không tốt, dưới cơn tức giận Lục Thanh Dương đưa máy phun sương tới, để suối nước nóng vào mùa hè trở nên đỡ sợ hơn.

Quyết định xong, Phan Lôi bắt đầu công tác chuẩn bị.

Ngâm nước nóng và bơi lội đều có điểm chung là cởi quần áo.

Phan Lôi rất vất vả mới xác định rõ tình cảm của mình, đương nhiên muốn bản thân xinh đẹp hơn, có thể dụ dỗ nam thần của cô.

Tôn Như Ý kịch liệt lên án cái kiểu dị tính xấu hổ này của Phan Lôi.

Có điều cuối cùng vì tình hữu nghị cô ấy vẫn hiến kế giúp Phan Lôi.

Hai ngày sau, một rương áo tắm gợi cảm được gửi đến nhà Phan Lôi.

Không thể không nói, Tôn Như Ý quá tiêu chuẩn rồi.

Phan Lôi hết sức xấu hổ.

Xưa nay, ngay cả váy ngắn cô còn rất ít mặc, chứ đừng nói là bikini ba mảnh.

Phan Lôi lùng sục một loạt rương áo tắm, cuối cùng tìm được một bộ màu hồng cánh sen, thoạt nhìn có thể che được nhiều chỗ.

Bèn vui vẻ quyết định bộ này.

Có điều mấy bộ áo tắm khác mặc dù rất đẹp, nhưng quá lộ.

Cầm những bộ không được chọn, Phan Lôi ướm thử trên người, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên ửng hồng.

Ngay lúc này đây, Lục Chung đẩy cửa vào.

Phan Lôi sợ hết hồn, cuống quýt giấu vài mảnh vải dưới giường, ngẩng đầu lên, vẻ mặt thuần khiết vô tội nói với Lục Chung: “Anh về rồi ạ?”

Lục Chung chính là một con cá hồi, cũng không để ý Phan Lôi đang chột dạ, gật đầu.

Phan Lôi càng chột dạ hơn, vài bước bò lên giường, thậm chí trốn tránh tầm nhìn của Lục Chung, còn cầm miếng khoai tây chiên bên giường bắt

đầu nhai.

Quên nói nữa, bây giờ Phan Lôi và Lục Chung chung giường chung phòng rồi.

Hai người họ ngủ ở phòng Lục Chung.

Lục Chung cực kỳ không muốn.

Phan Lôi không chỉ ở, mà còn lười.

Từ khi vào phòng Lục Chung, tất cả mọi thứ của cô đều dọn tới đây.

Máy tính, đồ ăn vặt, còn có chậu cảnh, đồ chơi, gấu bông bừa bộn hết.

Chuyện này cũng không tính đi, Phan Lôi còn đặc biệt thích tựa vào giường vọc máy tính, một lần chơi là chơi suốt đêm, vừa chơi vừa ăn vặt.

Nghiêm túc mà nói, Lục Chung không tính là ưa sạch sẽ.

Chẳng qua không ai chịu nổi trên giường mình đều là mẩu vụn của bánh quy khoai tây chiên.

Nhưng Lục Chung sẽ không nói, anh trực tiếp bày tỏ kháng nghị bằng cách vứt Phan Lôi trên ghế salon.

Song, hình như không hiệu quả.

Đợi đến lúc Lục Chung vừa đi ra, Phan Lôi lại tiếp tục bò lên giường, gặm bánh quy tiếp.

Dần dà, Lục Chung mắt không thấy tâm không phiền, thẳng thừng bỏ luôn căn phòng này.

Nhưng Phan Lôi đâu buông tha, mới một tí không thấy Lục Chung trở lại, là ôm gối đi tìm anh.

Phan Lôi là một cô gái đặc biệt không có cảm giác an toàn, từ khi cô phát hiện ở bên cạnh Lục Chung có thể ngủ rất ngon, cô bèn quyết định chắc chắn phải ngủ với Lục Chung.

Chẳng qua, Lục Chung ăn một thôi.

Anh quen ngủ một mình rồi, giờ bên người bất cứ lúc nào cũng có một cái đuôi, vừa trở mặt cô lập tức hai mắt ngân ngấn nước, còn ôm đùi anh không cho anh đi.

Lục Chung đành buông tha.

Lục Chung buộc lòng phải tập thành thói quen.

Quen với việc buổi tối ngủ không được, quen với việc trên cánh tay lúc nào cũng có một đôi tay ôm lấy.

Có lẽ vì Lục Chung có tâm trạng, nên sau khi hai người họ chung giường rõ ràng không còn yêu nhau nữa.

Từ lần trải nghiệm trước Phan Lôi liền hiểu, không phải cô lãnh cảm, mà vốn không yêu Lục Chung.

Hiện tại yêu Lục Chung rồi, bất cứ lúc nào cô cũng vì anh mà nóng hừng hực.

Phụ nữ nồng nhiệt gặp đàn ông lãnh đạm, rất đau xót.

Từ đêm đó Lục Chung không còn chạm vào cô nữa, cũng rất ít khi tiếp xúc thân thể cô.

Phan Lôi dụ dỗ vô số lần, đều bị từ chối không thương tiếc.

Người thường chắc chắn sẽ cảm thấy thể xác và tinh thần bị tổn thương, không yêu nữa.

Nhưng Phan Lôi không có, cô nhớ Chung Phỉ Phỉ có một câu, thế giới này dành cho người mặt dày.

Cô muốn theo đuổi nam thần, không mặt dày sao được.

Nếu Lục Chung không chủ động, được thôi, cô có thể chủ động mà.

Phan Lôi cực kỳ bám Lục Chung, rảnh rồi là cọ cọ trên người anh.

Trái lại Lục Chung cũng không ghét, cảm giác ôm cô gái mềm mại cũng không tệ.

Chỉ có điều lúc ở trên giường, Lục Chung không thích Phan Lôi dính lấy anh, điểm này anh rất kiên định.

Phan Lôi cũng không nản lòng, chỉ vào môi mình, “Vậy, hôn cái đi?”

Lục Chung híp con người đẹp dễ, hình như đang do dự.

Phan Lôi được khoảng trống, nhanh chóng hôn trộm một cái, sau đó vội vàng nằm xuống giả chết.

Dần dần, Lục Chung cũng quen với việc được Phan Lôi hôn trước khi ngủ, thậm chí Phan Lôi không chủ động, anh cũng đề vai cô hôn một lần.

Hai người triền miên ngày càng nồng nhiệt, Lục Chung hôn càng lúc càng kéo dài, rất nhiều lần Phan Lôi đều nhin không được nhào lên người anh, cũng rất nhiều lần bị đẩy ra không thương tiếc.

Không chỉ thế, Phan Lôi còn phát hiện Lục Chung lặng lẽ ở sau lưng uống thuốc.

Vừa mới bắt đầu, Phan Lôi còn nghĩ Lục Chung bị bệnh gì đó, hỏi anh.

Nhưng Lục Chung không nói.

Lâu dần, Phan Lôi cũng để ý, trộm một viên thuốc đi hỏi bác sĩ.

Đáng tiếc thay, không có bác sĩ nào có thể nói ra đây là thuốc gì, đều nói phải xét nghiệm mới biết kết quả.

Nghĩ đến trước đây Lục Chung ở trên giường như rồng như hổ, Phan Lôi cực kỳ lo lắng.

Anh mới hai mươi sáu thôi đã bắt đầu xuống dốc rồi, hạnh phúc sau này của cô tính sao đây?

Phan Lôi mờ mịt luống cuống đi tìm bạn tốt của Lục Chung – Lục Tư.

Đi thẳng vào vấn đề, Phan Lôi hỏi: “Sức khỏe Lục Chung có vấn đề phải không?”

Lục Tư mù mịt, cho rằng Phan Lôi hỏi chuyện bị câm của Lục Chung, gật đầu nói: “Sức khỏe anh ấy không phải đều có vấn đề sao?”

“Xong đời...” Phan Lôi cảm thấy trời đất sụp đổ.

Cô chưa ướt át lắm, đã hoàn toàn khô khốc rồi.

Cảm thấy mệt mỏi chùng chất.

Tôn Như Ý tiếp tục chỉ chiêu.

Nếu đàn ông không được, ngoại trừ phụ nữ kích thích ra, còn có thực phẩm bồi bổ.

Vốn Phan Lôi quyết định mang theo áo tắm màu hồng cánh sen bảo thủ nhất tới suối nước nóng, cuối cùng nhanh trí đổi thành bikini cổ yếm ba mảnh màu xanh ngọc sexy, cô cũng biết tài nấu nướng “kinh người” của mình, nên dặn dò ông quản gia nấu nhiều canh tráng dương một chút.

Cứ như vậy, một ngày ba bữa Phan Lôi đều cho Lục Chung uống canh này, cũng không lâu lắm, Lục Chung bổ đến độ chảy cả máu mũi, cuối cùng không đành lòng hủy hoại nữa nên được đưa tới bệnh viện.

Lục Tư là người khôn khéo.

Mấy tháng nay, Lục Chung liên tục tới bệnh viện, không phải tiêu chảy thì dạ dày bị tàn phá, chắc cũng rõ vấn đề nằm trên người Phan Lôi rồi.

Để giữ cái mạng nhỏ của Lục Chung, ít ra trước khi kế hoạch của anh thành công Lục Chung phải đảm bảo bình an vô sự, Lục Tư khéo ăn nói đi tìm Phan Lôi.

Phan Lôi đang bị bác sĩ dạy dỗ, bước ra gặp Lục Tư cười không có ý tốt, nhất thời muốn nghiền răng.

“Chị dâu, chị không cần đi nhanh vậy mà!”

Phan Lôi nhìn Lục Tư cười như hồ ly, cảm thấy bản thân ngu muốn chết.

“Cậu tới cười nhạo tôi hả?”

Lục Tư càng cười lớn tiếng hơn, thấy dáng vẻ người trước mặt muốn khóc mới ngậm miệng.

“Không có.” Kiên quyết phủ nhận, “Sao em tới cười nhạo được...”
Tuyệt đối là tới cười nhạo đó.

Nụ cười chợt tắt, Lục Tư nghiêm trang hỏi: “Em chỉ hiểu kỳ sao chị dâu lại đại bổ cho anh ấy vậy, phải biết rằng sức khỏe anh ấy rất tốt, tốt hơn cả tưởng tượng của chúng ta đấy...”

Một lời hai nghĩa của Lục Tư, Phan Lôi hoàn toàn nghe không ra, muốn cô làm trò ngay trước mặt người đàn ông khác nói sinh hoạt của cô và Lục

Chung không hài hòa sao?

Xin lỗi, cô thực sự nói không được.

Cô ấp úng, Lục Tư nhảy bén như bắt được điều gì đó.

Khẽ ho khan hai tiếng, Lục Tư mới nói: “Cái kia, gần đây anh hai uống thuốc, em nói với anh ấy rồi không thể có con...”

Phan Lôi nằm ngay trọng điểm, “Uống thuốc gì?”

“Trời... anh ấy không nói cho chị biết sao? Đây là thuốc đào thải chất độc ra khỏi cơ thể đó? Bằng không chịnghĩa vì sao anh ấy bị câm?”

Lục Chung vì sao bị câm? Rõ ràng khi còn bé chỉ trầm mặc ít nói thôi, cũng không phải hoàn toàn không nói chuyện.

Lục Tư khơi gợi hứng thú của cô, lại tàn khốc để lại vô số suy đoán cho cô.

“Em nghĩ, đây là chuyện của anh ấy, nếu anh ấy không nói cho chị biết, tất có lý do. Nếu không, chị dâu tự mình đi hỏi anh ấy đi?”

Không được đáp án như ý, trái lại bị khơi mào lòng đố kỵ.

Lục Chung tin tưởng Lục Tư còn nhiều hơn cô.

Phan Lôi nằm quyền, một ngày nào đó, cô sẽ vượt trội Lục Tư, trở thành người duy nhất trong lòng Lục Chung.

Sau khi Lục Chung ngã bệnh, càng trở nên hậm hực.

Phan Lôi nghĩ, có lẽ vì Lục Tư đến thăm bệnh rồi.

Trước đây Lục Tư chả thèm dòm ngó người anh hai này, lần này nghe Lục Chung ngã bệnh, lập tức diễn vở anh em tình thâm.

“Anh hai, anh không sao chứ?”

“...”

“Nghe nói, anh vì uống canh do Tiểu Lôì đưa tới, mới vào bệnh viện hả?”

Sao đột nhiên đẩy vấn đề lên người cô thế, Phan Lôì cảm nhận được ác ý nồng nặc.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Lục Tự dịu dàng ngừng mắt nhìn cô, tiếp tục nói: “Em thay Lôì Lôì xin lỗi anh. Tiểu Lôì từ nhỏ được chúng ta chiều hư rồi, không biết nặng nhẹ... Tiểu Lôì, phạt em chăm sóc anh hai cho tốt, đến khi anh ấy khỏe hẳn mới thôi...”

“...” Nói xong, Phan Lôì quả quyết cảm thấy nhiệt độ căn phòng đã tuột xuống vài bậc.

Lời này của Lục Tự bằng mặt không bằng lòng, rõ ràng cô là vợ Lục Chung, rõ ràng cô mới là người nhà Lục Chung, lại bị Lục Tự đảo thành đứng trên góc độ người nhà của cô.

Nghiêm trang dạy dỗ cô, bày tỏ bất bình với Lục Chung.

Thực ra, lời buồn nôn này căn bản đem Lục Chung trở thành người ngoài.

Trong nháy mắt Phan Lôì nổi giận, còn chưa phát tiết, Lục Tự đã đạt được mục đích khi thấy sắc mặt Lục Chung xanh mét, bèn mỉm cười rời đi. Phan Lôì không muốn Lục Chung có bất kỳ oan ức gì, nên không chút nghĩ ngợi, xông ra tìm Lục Tự tranh luận.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Đứng ở góc độ của Lục Tự mà nói, hẳn có thể dễ dàng thấy bóng người ngay cửa sổ tầng ba.

Người nọ, quả nhiên không ra hồn. Hẳn chỉ xài chút kế nhỏ, anh đã kích động tới vậy. Từ mặt này mà nói, Phan Lôì vẫn có thể xem là nước cờ hay.

Lục Tự hết sức hài lòng, có điều cúi đầu đối diện với gương mặt đỏ bừng vì tức giận của Phan Lôì, trong lòng hẳn thoáng mềm mại ngửa ngáy.

“Xảy ra chuyện gì à? Tiểu Lôì?”

Phan Lôì nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh còn hỏi xảy ra chuyện gì ư? Anh nói bậy bạ gì với Lục Chung thế...”

“Ờ...” Lục Tự cười cực kỳ vô sỉ, “Anh có nói bậy bạ gì đâu? Chẳng qua anh chỉ muốn em chăm sóc anh hai cho tốt thôi...”

Rất quang minh chính đại.

Gần như nghe không lọt tai, Phan Lôì cắn môi, “Anh đừng quá đáng! Anh ấy đã đáng thương lắm rồi...”

“Đáng thương?” Nụ cười trên mặt Lục Tự càng rạng rỡ, giọng điệu dần dần lạnh lùng, “Rốt cuộc là ai đáng thương hử...”

Phan Lôì một lòng đều nghĩ đến Lục Chung, lúc này cũng không chần chừ gì.

“Tôi yêu Lục Chung. Cho nên... mong anh lần sau đừng tới nữa.”

Cô gái xinh đẹp cắn môi, mặt đỏ tịn mang tai, không chút do dự nói ra câu kia.

Lục Tự thoáng chấn động, muốn bật cười, lại phát hiện rất chật vật.

Hắn không nên mở miệng.

Ít ra không nên nói câu này.

Làm vậy, không phải hắn, không phong độ chút nào.

“Anh ta có gì tốt? Đáng để em một lòng đều hướng về anh ta?” Lẽ nào đã quên người trước đây yêu chính là hắn, không phải sao?

Rõ ràng chiếm được rất nhiều thứ, nhưng giờ phút này Lục Tự cũng hiểu.

Hắn mất đi càng nhiều.

Không cam lòng, còn có phần nộ, rất nhiều tâm tình khiến hắn vốn không có cách nào nhẫn nhịn.

Hắn cúi đầu, cố ý tới gần cô gái, hơi thở nặng nề phả bên tai cô gái, hắn làm chuyện mập mờ kiểu này rất thuận buồm xuôi gió.

Hắn biết, theo tầm mắt của người ở tầng ba kia, chỉ có một hình ảnh.

Hắn đang hôn cô.

Chẳng hiểu sao, Phan Lôi thở hồng hộc trở về phòng bệnh.

Kỳ quái là, Lục Chung không ở trên giường, ngược lại vẫn bất động đứng trước cửa sổ.

Sợ anh lạnh bụng, Phan Lôi vội vàng chạy tới, kéo tay anh, “Anh không sao chứ, đứng ở đây hóng gió à?”

Người đàn ông không nhúc nhích, Phan Lôi kéo anh vài cái, anh đều cứng đờ như đá.

“Làm sao vậy?” Phan Lôi có ngu đến đâu cũng phát hiện có gì đó không đúng, “Lục Chung, anh khó chịu ở đâu? Em đi gọi bác sĩ...”

Phan Lôi xoay người muốn đi, lại bị Lục Chung kéo tay.

“Làm sao thế?”

Nét mặt Lục Chung thực sự rất kỳ quái.

Vẫn bộ dáng hờ hững, nhưng ánh mắt lại vô cớ có thêm vài phần hung ác.

Phan Lôi không hiểu cô chỉ ra ngoài tí thôi sao Lục Chung lại biến thành vậy rồi, cô vất vả lắm mới đỡ được người đàn ông này lên giường, im lặng một lúc, cô học theo động tác của Lục Chung, nhẹ nhàng vuốt đầu anh.

Cô muốn an ủi anh. Tựa như bình thường anh vẫn làm thế với cô.

Tay bị nắm lại, cô bị người đàn ông kéo vào lòng.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Chung như vậy hết sức xa lạ, Phan Lôi gần như chưa từng thấy trước đó.

Lục Chung như vậy cũng thật đáng sợ, Phan Lôi rút ra sau.

Lục Chung ôm cô, không cho cô động.

Đưa tay, chậm rãi vuốt cằm cô, giống như đùa nghịch với mèo con ngoan ngoãn.

Phan Lôi miễn cưỡng tươi cười, đây rốt cuộc là sao?

Cô không thể cử động, tay Lục Chung tiếp tục di chuyển lên, sau khi đến đôi môi ướt át, ngón tay dài bỗng ngừng lại, nốt chai trên ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve làn môi đỏ mọng.

Động tác này hơi mập mờ, Lục Chung luôn luôn ngoài lạnh trong nóng, chưa bao giờ ở nơi công cộng làm động tác ve vãn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phan Lôi ửng hồng, cô rất thích Lục Chung thân mật, bất kể anh hôn cô, hay sờ soạng cô, cô cũng rất vui.

Dần dần, Lục Chung tăng lực ngón tay càng mạnh, Phan Lôi bị ma sát hơi đau.

Cô phát hiện làn môi nóng bừng, ngược mắt nhìn, con người Lục Chung đã phủ một mảng u ám dày đặc, vẻ bình tĩnh trên mặt còn mang ý cười dữ tợn.

Phan Lôi kinh hoàng, không chút nghĩ ngợi muốn rời khỏi vòng tay Lục Chung. Người đàn ông như vậy quá xa lạ, không phải Hươu ngốc của cô.

Lục Chung đầu buông tay, túm cả người cô, cố ý đè ép đôi môi cô, cọ xát qua lại, dường như muốn lau sạch thứ dơ bẩn trên môi cô.

“Đau...” Phan Lôi uất ức chớp chớp mắt, nhưng chẳng đổi được chút thương tiếc nào của Lục Chung.

Trong mắt anh sự tàn nhẫn càng dày đặc, dày đặc đến nỗi Phan Lôi không dám khóc.

“Buông tay!” Lục Tư tới thăm bệnh cứu vớt cô.

Ban đầu, vừa vào cửa liền chứng kiến một màn vô cùng thân thiết thế, hăn hăn phải vờ như không thấy nhanh chóng biến mất.

Có điều, tầm mắt hóng hót của hăn vẫn lặng lẽ liếcngắm đôi tình nhân đẹp mắt này.

Trai xinh gái đẹp, thực sự khác biệt.

Chẳng qua, ngay từ cái nhìn này, Lục Tư đã nhìn thấu chút bất thường.

Lục Chung như vậy, đừng nói đã lộ bản tính ra chứ? Mẹ nó, giờ không thích hợp để phơi bày mà! Mẹ kiếp!

Thấy đôi môi thỏ trắng hiện tơ máu, giây tiếp theo sẽ trầy trụa, Lục Chung vẫn không buông tay, Lục Tư ở một bên quan sát cũng phát hiện chuyện trở nên nghiêm trọng.

“Lão đại, anh mau buông tay, chị dâu sắp khóc rồi.” Sai... đã khóc rồi.

Lục Chung vẫn cố chấp cọ xát môi Phan Lôi, lúc này Lục Tư phải dùng tới sức mạnh, tóm tay Lục Chung lui về phía sau hung hăng vặn, “Anh điên rồi, anh dọa người ta kìa...”

Lục Chung vẫn không nhúc nhích tí nào, Lục Tư hết cách, đành dùng sức lực yếu ớt đánh một chỗ trên cánh tay Lục Chung, tay Lục Chung nhất thời tê rần, thừa dịp này, Lục Tư cướp Phan Lôi trong lòng anh đẩy sang bên cạnh.

“Rốt cuộc anh đang làm gì hả? Anh dọa người ta kìa...”

Phan Lôi thực sự sợ hãi, bị đẩy ra sau Lục Tư, khóc nức nở chưa hoàn hồn.

“Chị dâu, ngại quá... Anh ấy bệnh nên đầu óc có vấn đề... Xin lỗi, dọa chị rồi... Em đưa chị về trước... Được rồi... xin lỗi chị đừng khóc...”

Lại tiếp tục khóc, không biết người kia sẽ thành dạng gì đây?

Lúc này Phan Lôi thực sự sợ Lục Chung, đáng vẻ anh khi ấy quá khủng khiếp, cho dù có yêu, nhưng thấy một màn thế này, Phan Lôi đơn thuần cũng cực kỳ sợ hãi.

Trên đường đi, cô không ngừng nức nở, Lục Tư đưa cô hộp khăn giấy.

“Chị dâu, chị trở về ngủ một giấc đi. Tỉnh lại sẽ không sao nữa...”

Phan Lôi nức nở hai tiếng, vẫn cảm thấy uất ức.

“Anh ấy rốt cuộc bị gì thế? Rất dọa người... thật đáng sợ...”

Trong lòng Lục Tư cười khố, dự vọng chiếm hữu kinh người ẩn sâu trong đáy lòng tăm tối của người đàn ông lần đầu biết yêu chính là vậy, sau này chị còn chịu được không.

Có điều bây giờ không phải cơ hội tốt để mở miệng, Lục Tư mềm mỏng, “Chị dâu, chị về trước nghỉ ngơi cho khỏe. Yên tâm đi, sau khi thức dậy, em chắc chắn sẽ trả cho chị một ông anh họ ngon lành.”

Phan Lôi nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc này không có biện pháp nào, cô chỉ có thể ngoan ngoãn về nhà.

Lục Tư lại chạy tới bệnh viện, Lục Chung vẫn duy trì trạng thái bất động như trước.

Sau khi Lục Tư đóng cửa, mới thở dài nói: “Giờ anh biết lời trước đây em nói có nghĩa gì chưa. Tuy anh là anh họ em, nhưng em vẫn phải nói, anh không thích hợp có con, không thích hợp yêu đương... Chính anh cũng thấy rồi... Anh phát điên sẽ dọa người ta...”

Nếu đã thế, còn không bằng lợi dụng Phan Lôi giống như trước.

Ít ra, sau này người ta sẽ ít tổn thương hơn.

Lục Chung rũ mắt, một lúc sau mới chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay dường như còn lưu lại hơi ấm của cô, khiến anh quyến luyến mê muội không thôi.

Giơ ngón tay lên, anh nhẹ nhàng liếm đầu ngón tay.

Ngọt, là mùi vị của cô.

Lục Tư bị động tác này của anh dọa đến cả người phát lạnh, liên tục lui về sau ba bước.

Mẹ nó, mộ phần tổ tiên nhà Phan Lôi rốt cuộc bị đào hay sao, mà bị người đàn ông như vậy yêu chứ... Thật đáng sợ.

Chuyện đến nước này, chỉ sợ hấn cũng bó tay.

Tiếng thở dài thừa thãi đều nuốt vào bụng, Lục Tư đi tới vỗ vai anh, “Đối xử với phụ nữ phải dịu dàng một chút. Còn có, anh không thể lúc nào cũng ghen tuông vô cớ... Phải biết rằng, chị ấy là người anh yêu, chứ không phải đồ vật của anh, nhất định phải nắm trong tay...”

Lục Tư lải nhải liên tục, nước bọt cũng khô rồi, hẫuống một ly nước đặt ngay đầu giường, lại phát hiện đối tượng bị lên lớp kia đã nhắm mắt lại, căn bản đã lơ anh.

Lục Tư tức giận, “Mẹ nó! Anh chờ bản thân chịu tội đi!”

Tức giận ném ly nước ra xa, không bao lâu sau, hẫu lại không có khí phách trở về bồi thêm một câu.

“Mặc kệ anh có nghe không, nhớ kỹ sau này phải dịu dàng. Còn nữa... phải xin lỗi chị ấy, chị ấy bị anh dọa chết khiếp... Em thấy với tính cách

này của anh, em nên liên lạc bác sĩ cho anh thôi... Ai sẽ yêu bộ dạng này của anh chứ...”

Lần nữa lại nhai liên tục, nửa ngày sau mới cảm miệng phát hiện người nọ đã nhắm mắt, lông mi hình như chưa từng run rẩy.

Anh đang ngủ.

Đêm nay Phan Lôi mơ mơ màng màng ngủ, sau khi tỉnh dậy phát hiện môi đau đến không mở miệng nổi.

Cô quỳnh quáng, nước mắt lại lã lã.

Bà quản gia thấy thế, vội vàng cầm thuốc cao mát rượi bôi một lớp cho cô.

Cô nói không nên lời, chỉ đau khổ trong lòng.

Quản gia đưa thuốc tốt cho cô, mắt thấy môi cô sưng đỏ dường như cũng hiểu chuyện gì.

“Tiểu thư, thiếu gia không phải người dễ gần, nhưng... cô đã yêu chính là cả đời, không phải sao?”

Phan Lôi không hiểu lời quản gia nói.

Gì mà yêu chính là cả đời? Đầu năm kết hôn lại tính ly hôn ư?

Cô chưa kịp bày tỏ nghi hoặc của mình, quản gia đã nở nụ cười, dịu dàng xoa mặt cô, “Tiểu thư, cô là cô bé tốt... thiếu gia cũng là... có thể thấy hai người tốt đẹp, bà già này cũng vui vẻ... Chẳng qua... tiểu thư à, tính tình thiếu gia một khi yêu cô, chính là cả đời. Cô hiểu không?”

Phan Lôi cái hiểu cái không.

Lục Chung yêu cô, chính là cả đời?

Nhưng hôm qua dáng vẻ kia của anh đã xảy ra chuyện gì chứ?

Phan Lôi không hiểu.

Cô ghen ngào một tiếng, bà quản gia cầm hòm thuốc đi xa. “Xong rồi, tôi đi lấy ít cháo trắng cho cô, đợi môi hết sưng lại ăn một chút nhé...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nhờ thần dược của quán gia, mà môi của Phan Lôi đã nhanh chóng hết sưng.

Nhưng trong người cô lại không hoàn toàn tốt được, đến tối còn mơ màng phát sốt.

Càng bị kịch hơn nữa, là quán gia về nhà rồi, giờ trong nhà chả còn ai.

Phan Lôi rất khó chịu, sốt quá cao khiến mặt cô nóng bừng, cơ thể yếu ớt như bị đẩy tới núi lửa vậy, nóng không chịu nổi.

Cô dang hai tay, cầm lòng không đậu muốn tìm khối băng lạnh lẽo ôm.

Trong lúc tìm kiếm khối băng, vận may của cô không tệ, chớp được một đôi tay lạnh như băng.

Lạnh buốt, khiến Phan Lôi mơ mơ màng màng mở mắt.

Không biết từ lúc nào, đèn trong phòng cô đã mở.

Dưới ánh đèn, vẻ mặt râu rĩ của Lục Chung đập vào mắt cô, một tay anh còn bị cô ôm chặt vào lòng.

Phan Lôi muốn buông tay, không muốn ỷ lại vào anh thế này. Hai người họ đang cãi nhau mà.

Nhưng Lục Chung cúi người, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve trán cô, khi cảm nhận được một mảng nóng hổi, anh khẽ nhú mào, cuối cùng, anh cúi người bế cô lên.

Lúc con người bị ốm đau giày vò, thường thường yếu đuối nhất.

Cho dù, một giây trước Phan Lôi còn vì Lục Chung khủng khiếp trước đó, mà uất ức không chịu nổi.

Lúc này, cô tựa vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông kia, không hề oán giận, trong lòng chỉ tràn đầy vui mừng.

Lục Chung dứt cô uống thuốc, vắt khăn bông nóng cho cô, từng chút từng chút lau mồ hôi trên trán cô.

Anh chẳng ngại phiền phức chăm sóc cô, an ủi nỗi cô đơn đau đớn trong tim cô, cũng xóa đi những giọt nước mắt lăn dài khi cô không kiềm được.

Một đêm đó, Phan Lôi ngủ không yên giấc.

Sau khi cơn sốt dần dần lui đi, Lục Chung ôm cô lên giường.

Trước đây cô luôn luôn mặt dày ôm hông Lục Chung, lúc này cô muốn đẩy anh ra, lại bị Lục Chung gắt gao ôm chặt.

Anh giống như tấm chăn lớn dày thật dày, nặng trĩu đắp lên người cô.

Rất khó chịu rất nóng, cũng rất an ổn.

Trong lúc mơ hồ, Phan Lôi cũng cảm thấy không khó chịu như vậy, càng không có khí phách rúc vào lòng Lục Chung.

Lục Chung vốn chẳng quen ngủ chung với người khác, Phan Lôi vừa cử động, anh liền tỉnh giấc.

Sờ độ ấm trên trán cô, đã khôi phục bình thường rồi, anh mới rút tay về.

Phan Lôi hạ sốt, cả người đều mềm nhũn.

Toàn thân không còn chút sức lực nào làm ồ trong lòng Lục Chung, ấm áp kéo tới, cô gối đầu trên cánh tay Lục Chung, nhưng vẫn còn chút uất ức, “Sao anh trở về?”

Lục Chung không trả lời, chỉ càng dịu dàng vuốt ve đầu cô.

Viền mắt Phan Lôi chưa xót, nước mắt rơi lã chã.

“Anh... anh hơi quá đáng rồi... lúc ở bệnh viện... tại sao... tại sao làm thế...”

Phan Lôi khóc nức lên, Lục Chung vẫn không phản ứng.

Chẳng những không phản ứng, còn chậm rãi đẩy người cô ra.

Phan Lôi càng tủi thân, nắm tay anh không cho anh đi.

Là sống hay chết, vẫn phải cho cô một đáp án chứ.

Nước mắt như thác nước ồ ạt rơi, Phan Lôi ghen ngào thành tiếng.

“Em chỉ có một mình anh, em không biết ba mẹ em là ai, chả ai muốn em cũng chả ai thích em cả... Giờ em chỉ có một mình, anh còn ăn hiếp em nữa...”

Câu nào của Phan Lôi cũng đầm nước mắt, lại không ngờ cô khi nói chỉ còn một mình Lục Chung, đối phương bỗng dừng ngừng thở.

Xoay người, kéo tay cô, nhẹ nhàng xoa làn da mềm mại, mới chậm rãi viết: Đừng khóc.

Anh luôn là vậy.

Tính tình thất thường, cũng chưa bao giờ nói lời trong lòng.

Cô đoán không ra.

Nhưng, ở thời khắc cô mềm yếu nhất anh lúc nào cũng dịu dàng không thôi.

Chăm sóc cô, bảo vệ cô, dỗ dành cô.

Phan Lôi lau nước mắt, cái người đàn ông ngây ngô kia vĩnh viễn không biết giúp phụ nữ lau nước mắt.

Chẳng qua, không sao cả, Phan Lôi lau khô nước mắt nhìn Lục Chung.

Không vấn đề gì cả, chỉ cần là anh được rồi.

Tuy anh có không ít khuyết điểm, tuy bây giờ cô còn chưa hiểu anh nhiều, nhưng, không sao hết.

Hai người họ còn cả đời mà.

Có điều, cùng người đàn ông không biết nói lời ngọt ngào, chắc lòng cô phải trở nên kiên cường hơn nữa mới được.

Sau khi Phan Lôi nghĩ thông suốt, vẫn chưa hết giận, chộp tay Lục Chung buồn bực cắn một cái mới buông.

Lục Chung để cô tùy ý hành động, chỉ có điều khi cô cắn môi không khỏi ngượng ngùng như làm điều sai trái, đột nhiên anh khẽ cúi người, hôn cô một cái.

Xúc cảm ấm áp trên môi, Phan Lôi mới bất ngờ phản ứng kịp.

Lục Chung hiếm khi chủ động hôn cô, nói anh là người ngoài lạnh trong nóng chắc chắn là vậy.

Dưới giường là bộ dáng chính nhân quân tử, trên giường lại đã man tho bạo.

Chẳng qua, anh như vậy, Phan Lôi cũng thích.

Ở mức độ nào đó mà nói, cô cũng có chút ngoài lạnh trong nóng.

Rất xứng đôi.

Hai người họ tiếp tục trở lại giường.

Phan Lôi còn chưa khỏi bệnh, lại sợ lây bệnh cho Lục Chung, nhưng cô vừa có ý đồ đẩy anh ra, đôi mắt sáng như ngọc của anh nhanh chóng xám xịt.

Hồi lâu sau, Phan Lôi cũng buông tha.

Cứ vậy đi, cùng lắm thì bệnh chung thôi.

Phan Lôi làm ổ trong lòng Lục Chung, hai người nói chuyện phiếm câu được câu không lại hôn nhau.

Cảm giác rất kỳ quái, có người vì tình dục mới hôn nhau.

Nhưng hai người họ nằm chung với nhau, tay trong tay nhưng chẳng hề muốn làm chuyện đó, nhất là Lục Chung, chỉ đến gần hôn cô, đợi cô không thể hô hấp nổi anh lại hết sức không nỡ buông cô ra, cho đến khi tiếp tục lần nữa.

Tâm trạng Phan Lôi rất thoải mái, được Lục Chung ngọt ngào săn sóc, rất nhanh bèn khôi phục thần sắc ngày thường.

Hơn nửa đêm nay, cô được Lục Chung ấm như bếp lò gắt gao ôm vào lòng, ra mồ hôi, ngày hôm sau thức dậy, cả người đều sáng khoái.

Lục Chung dường như cũng ngủ rất ngon, chỉ có điều lúc hai người tỉnh lại, hơi xấu hổ.

Vì có anh, hai người gắt gao dán vào nhau, cho đến khi ánh ban mai huỳnh hoang rọi vào.

Trước nay chưa từng có tình cảnh khiến hai người vừa ngượng ngùng vừa lúng túng.

Nhưng cũng không khó chịu, trái lại cảm giác này rất thoải mái.

Sau khi Phan Lôi tắm xong thay quần áo, Lục Chung đã ngồi ở bàn ăn.

Thấy cô xuống lầu, Lục Chung đưa miếng bánh mì đã phết bơ cho Phan Lôi.

Phan Lôi cắn một ngụm, giúp Lục Chung rót sữa tươi đầy ly.

Hai người anh giúp em em dứt anh, nhanh chóng dùng hết bữa sáng.

Lục Chung phải đi làm, Phan Lôi vốn cũng muốn đi theo, chẳng qua nghĩ tới bên kia có Lục Tự cô không muốn gặp, lại bỏ ý nghĩ trong đầu.

Cô tiễn Lục Chung tới cửa, trước đây khi xem phim cô nhớ nữ chính đưa nam chính tới cửa sẽ đứng ngay cửa hôn nhau.

Phan Lôi chộn rộn, nhưng bộ dạng ngốc nghếch của Lục Chung, quả thực khiến cô hơi uể oải.

Ngốc vĩnh viễn là ngốc, chả hiểu được lòng phụ nữ cô đơn đói khát như cô tí nào.

Mắt thấy sắp bước qua cửa, Lục Chung vẫn không phản ứng gì.

Phan Lôi cắn môi, quên đi, dù sao da mặt cô lúc nào cũng dày mà.

“Đợi đã...” Kéo cái người muốn ra khỏi cửa, Phan Lôi đỏ mặt sửa cà vạt cho anh.

“Cà vạt của anh bị lệch kìa.” Trái tim Phan Lôi đập thành thịch như trống đánh, tay tùy ý chỉnh cà vạt vài cái, cuối cùng kiễng chân, hôn môi người đàn ông một cái.

“Mau đi làm đi, em ở nhà chờ anh về.” Vừa dứt lời, cũng không quan tâm người đàn ông kia có phản ứng gì, Phan Lôi chạy như bay vào phòng.

Cho đến lúc tiếng động cơ vang lên trong sân, cô mới ôm mặt đỏ bừng, chậm rãi từ cửa sổ đứng lên.

Anh vừa đi, cô bèn nhớ anh rồi.

Đây có lẽ là cảm giác yêu đương nhỉ.

Cả ngày Phan Lôi đều tràn trề tinh thần.

Mấy ngày nay quản gia đều ở đây, Phan Lôi quyết định lén tầm sư học đạo với bà.

Tuy không mong đợi cô có thể trở thành đầu bếp nổi tiếng, nhưng ít ra có thể làm được thứ gì cho Lục Chung ăn.

Cô ở nhà bếp giúp quản gia nhặt rau, quản gia thấy tình cảm hai người tốt đẹp, cũng hằng hái dạy cô.

Chẳng qua, ngộ tính của Phan Lôi thực sự không cao, cả buổi sáng trong nhà bếp chả học được gì không nói, còn bị quản gia chửi không nổi đuổi ra ngoài.

“Tiểu thư, hôm nay tới đây thôi. Mai trở lại nhé.”

Phan Lôi nghe được ẩn ý đầy ghét bỏ của quản gia.

Có điều cô cũng không ỉu rũ, ôm nước trái cây xem tivi trên ghế salon.

Không biết Lục Chung đang làm gì ta? Lại chơi cái trò Lianliankan sao?

Phan Lôi liên tục chuyển kênh, cũng không thích lắm.

Cuối cùng, cô tập trung ở kênh tin tức giải trí của địa phương.

Đều là tin tức cũ, không có tin gì mới.

Phan Lôi tựa vào ghế salon, chuẩn bị làm một giấc ngủ trưa.

Nhưng ngay lúc đó, cô nghe được một tin tức giải trí.

“Ngọc nữ mới nổi của Lục thị - Chung Phỉ Phỉ vừa bị tập kích ngay cổng Lục thị, hiện không còn gì đáng ngại...”

Gần đây Chung Phỉ Phỉ hình như rất hot, Lục Thanh Dương thực sự rất cưng chiều cô ta. Gần đây mấy bộ phim điện ảnh do Lục thị đầu tư, đều cứng rắn cho Chung Phỉ Phỉ vài vai.

Điều này làm mấy tạp chí giải trí nhỏ tìm được đề tài dồi dào, tất sẽ đào bới bối cảnh của Chung Phỉ Phỉ.

Chung Phỉ Phỉ coi như thông minh, cũng không nói mình có quan hệ với chủ tịch Lục thị, nhưng hành động vẫn mập mờ với cán bộ cấp cao Lục thị.

Quan hệ mập mờ này khiến người xem ghen nới cổ họng, nên dạo này Chung Phỉ Phỉ liên tục xuất hiện trên các trang tiêu đề của weibo.

Phan Lôi chẳng có cảm tình với Chung Phỉ Phỉ.

Có điều, cô chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua thôi, vậy mà trông thấy hiện trường hỗn loạn có Lục Vĩnh.

Người đàn ông này bị Lục Chung đánh đến không thể xuống giường giờ lại tái xuất giang hồ ư? Vừa xuất hiện bèn đụng phải Chung Phỉ Phỉ.

Dựa theo bản tính của Lục Vĩnh, Phan Lôi tin chắc, cái gã Lục Vĩnh này nhất định thấy người đẹp liền theo thói quen trước đó đùa giỡn vài câu.

Nhưng gã chắc chắn không ngờ, người đẹp này lại có hậu phương vững chãi, thậm chí gã không có cách nào tác động.

Nghĩ đến Lục Vĩnh đối kháng với Lục Thanh Dương, làm nên tiết mục hai người tranh giành người đẹp, khiến Phan Lôi thoáng hưng phấn.

Để xem lần này Lục Vĩnh còn có thể kiêu ngạo đến lúc nào.

Tâm trạng cực kỳ tốt của Phan Lôi được duy trì cho tới khi Lục Chung trở về.

Lục Chung vừa về đến nhà, Phan Lôi bèn chia sẻ tin tức tốt này với anh.

“Anh biết không? Hôm qua Lục Vĩnh đùa giỡn Chung Phỉ Phỉ ở Lục thị bị chụp được hôm nay còn lên trang đầu đó...”

Lục Chung luôn luôn im lặng, khi ăn cơm cũng hiếm khi ngẩng đầu.

Nhưng hôm nay có chút thay đổi, Phan Lôi oan oác nói một hồi, anh ngẩng đầu vừa vắn cho cô chút phản ứng.

Chỉ một điểm vẩy thôi, mà Phan Lôi đã mừng như điên.

“Anh cũng biết rồi? Hừ hừ, anh mà biết, cũng có nghĩa là ba anh đã biết ... hahahaha, bỗng nhiên em có chút hả hê...”

Lục Chung liếc nhìn vẻ mặt tươi cười của cô gái, thoáng do dự bèn đưa đùi gà trong bát cho cô.

Phan Lôi được cưng chiều mà cảm thấy sợ, Lục Chung còn biết đau lòng ư? Phải biết rằng anh là người rất bảo vệ đồ ăn đó.

Dưới sự ngượng ngùng, nói cũng ít, một bữa cơm được ăn trong im lặng lại ngọt ngào. Khiến Phan Lôi càng thẹn thùng hơn nữa là, đêm nay, còn dài đằng đẳng.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ngượng ngùng ăn xong bữa cơm, Phan Lôi hào hứng chạy về phòng mình.

Cô đi tắm, dùng nước hoa Tôn Như Ý mua từ nước ngoài cho cô.

Trong lúc chọn lựa nội y, cô còn chừa lại chút tâm tư nhỏ.

Vẻ đẹp bên trong của cô là làn da trắng hồng của thiếu nữ, nhưng Tôn Như Ý nói đàn ông khi thấy màu sậm sẽ bị kích thích... thú tính, suy nghĩ một chút, Phan Lôi lại đổi thành quần lót ren màu đen.

Cô vốn không tính mặc áo lót, có điều luôn cảm thấy phóng khoáng quá, nghĩ nghĩ lại mặc áo lót vào.

Nhưng, cuối cùng cô thất vọng rồi.

Bởi, đêm nay Lục Chung không muốn chạm vào cô, thậm chí thấy cô ăn mặc mát mẻ thế, Lục Chung sợ cô lạnh, đưa bộ Pyjama của anh cho Phan Lôi khoát thêm.

Phan Lôi: ... Cả đêm, Phan Lôi đều suy nghĩ lung tung.

Lục Chung không chơi Lianliankan nữa, ngược lại cùng cô xem phim trên ghế sofa.

Ghế sofa quá chật hẹp, hai người ngồi cùng một chỗ hơi chật chội.

Lục Chung lên mạng mua cho Phan Lôi một bộ sofa khác cùng giá cùng kiểu nhưng thoải mái hơn, chẳng qua Phan Lôi không thèm đếm xỉa.

Mỗi khi ở phòng sách, Phan Lôi vẫn lẻo đẻo theo Lục Chung chen chúc.

Lâu dần, ghế sofa kia bị bà quản gia mang về nhà.

Thân thể bà hư nhược mỗi eo đau lưng, thích hợp nhất.

Đêm nay, hai người tựa vào ghế sofa nhàn chán xem phim.

Lục Chung làm bất cứ chuyện gì đều rất chuyên tâm, thậm chí xem một bộ phim tệ hại nhạt nhẽo, anh cũng tập trung tinh thần.

Phan Lôi như có hàng ngàn con kiến bò đầy người, làm sao cũng ngồi không yên.

Lúc thì nói đau lưng, lúc thì nói khát nước.

Cô cố ý giày vò Lục Chung, lại không ngờ Lục Chung rất kiên nhẫn.

Khi cô đau lưng, Lục Chung khẩn trương bóp lưng cho cô, sức lực anh dùng rất chậm rất ổn, dần dần, Phan Lôi thở dài một hơi, lại nói khát.

Quả nhiên Lục Chung lấy nước ép trái cây cho Phan Lôi, Phan Lôi cực kỳ hài lòng với sự phục vụ của anh, ngấm bộ dáng anh cúi đầu dịu dàng, bao nhiêu khúc mắc trong lòng đều tan biến hết.

Đúng thôi, người dịu dàng như vậy mới là Hựu ngọc nhà cô chứ.

Có điều, Phan Lôi vẫn muốn quyến rũ Lục Chung.

Trong lúc xem phim không ngừng cọ cọ trên người Lục Chung.

Đừng thấy ở trên giường Lục Chung đã man không thể tưởng tượng nổi, nhưng ở dưới giường chỗ nào chỗ nấy trái lại rất nghiêm trang.

Lúc này, mặc kệ Phan Lôi cố ý giày vò anh, hay quyến rũ anh thế nào, anh đều tiếp chiêu hết.

Khi Phan Lôi lần nữa dựa vào, anh nhảy xuống ghế sofa, trốn.

Một lát sau, anh trở về, lấy cả nước ấm cho cô, còn có thuốc cảm.

Ờ... Không muốn nha.

Phan Lôi ghét uống thuốc nhất, nhất là cô khỏe rồi, cần gì uống thuốc chứ.

Phan Lôi xoay đầu sang chỗ khác, bày tỏ chống cự.

Lục Chung cũng không miễn cưỡng... chỉ đợi chốc nữa Phan Lôi tới gần đòi hôn, lại vô tình đẩy mặt cô ra.

Đáng ghét, cảm giác bị năm điểm yếu kiểu này thực sự chẳng thoải mái tí nào.

Lục Chung cầm viên thuốc, nhẹ nhàng nhếch môi cười, vừa kéo tay cô, vừa chậm rãi viết: Uống rồi cho hôn.

Mẹ nó, nói cứ như cô rất muốn hôn anh lắm ấy.

Phan Lôi rất khí phách xoay đầu sang chỗ khác.

Nhưng giây tiếp theo, khí phách của cô ở trước mặt sắc đẹp lại biến mất chả còn tăm hơi.

Bởi, Lục Chung bỗng nhiên lại gần nở nụ cười dịu dàng với cô.

Lục Chung hiếm khi cười, trên cơ bản là không cười.

Hóa ra khi anh cười, có hai lúm đồng tiền đó.

Đáng yêu quá, muốn hôn một cái ghê.

Sắc đẹp trước mặt, cái gì Phan Lôi cũng quên mất tiêu.

Vậy mấy viên thuốc đắng kia, cô ngẩng đầu, một ngụm nuốt vào.

Phía sau cay đắng, là cánh môi ngọt ngào tập kích.

Rất nhanh, cay đắng cũng không còn.

Thế xác và tinh thần cô chỉ còn lại sự ngọt ngào.

Mấy viên thuốc kia, chắc chắn có tác dụng phụ.

Phan Lôi cứ cho là vậy, vì sau khi uống thuốc không bao lâu, cô bèn có chút mệt mỏi.

Không biết khi nào, Lục Chung đã vận âm thanh bộ phim xuống mức thấp, cô ở trong lòng anh ngáp dài, dần dần, trước mặt cũng mơ hồ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Lục Chung ôm cô lên giường.

Một mình chiếm cả chiếc giường lớn thực ra cảm giác rất không an toàn, cô nhịn không được kéo áo anh, không cho anh đi.

Một phút sau, làn môi mềm mại đã in lên trán cô.

Cảm giác dịu dàng vô tận còn có an toàn ủa tới, cuối cùng, cô cũng không nhịn được, nặng nề thiếp đi.

Cảm giác này làm Phan Lôi ngủ thẳng tới nửa đêm.

Cô mơ màng đứng dậy đi vệ sinh.

Cô ở phòng Lục Chung, trên chiếc giường lớn trái lại không có bóng dáng của Lục Chung.

Ý thức trở nên tỉnh táo, Phan Lôi chậm rãi ra khỏi phòng.

Lục Chung đi đâu rồi?

Dọc theo hành lang, trước mặt Phan Lôi là một mảng mông lung.

Phòng cô không có, phòng sách cũng không.

Nhà bếp không có, phòng khách cũng thế.

Chỉ còn lại duy nhất một phòng, đó là phòng thể dục.

Lục Chung quả nhiên ở đấy.

Có điều, đó là một Lục Chung hoàn toàn xa lạ.

Anh lỏa lồ, toàn thân chỉ mặc mỗi chiếc quần, chiếc quần ấy lung lay trên thắt lưng rảnh chăc của anh.

Anh tựa vào cửa sổ, trong bóng đêm thăm thẳm, anh ngậm điếu thuốc, tư thế vô cùng tà khí, chẳng biết đang nghĩ gì.

Bỗng dưng, Phan Lôi tỉnh táo.

Đây là Lục Chung hoàn toàn xa lạ với cô.

Không còn ngây ngô ngốc nghếch, mà cực kỳ hoang dại, còn có tính xâm lược.

Dường như cảm nhận được sự tồn tại của cô, người đàn ông bên cửa sổ chậm rãi quay đầu.

Trông thấy cô, anh ngắt điếu thuốc, từ từ đi tới chỗ cô.

“Hương ngốc, anh ở đây làm gì vậy?”

Bàn tay ấm áp xoa trán cô, dường như muốn dò xét cô còn sốt hay không.

Một lát sau, anh khom người ôm Phan Lôi.

Rắn chắc, lại mạnh mẽ.

Phan Lôi mơ hồ cảm giác có gì đó không đúng, nhưng ở trong lòng anh, dường như không có gì có thể đúng hơn chuyện này.

Cô dụi mắt, rất muốn tỉnh táo nói chuyện với anh.

Nhưng sau khi về phòng, Lục Chung ôm cô lên giường, đút cô uống nước mật ong.

Cô lại mệt mỏi.

Tiếp tục thiếp đi.

Phan Lôi ngủ một giấc tới hừng đông.

Kỳ quái là, chuyện tối qua cô gần như quên mất.

Cô loáng thoáng nhớ bản thân đã từng đứng dậy, hình như còn gặp Lục Chung.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại giống như đang nằm mơ hơn.

Phan Lôi chẳng hiểu rõ sự việc nên cũng không nghĩ nhiều.

Giờ toàn bộ lực chú ý của cô đều tập trung vào chuyến du lịch.

Trong khoảng thời gian này Lục Vĩnh trở về, gây không ít phiền phức cho Lục Chung.

Thấy tâm trạng Lục Chung không tốt, Phan Lôi bèn đề cập lại chuyện cũ, nói nếu không thì, dứt khoát cùng nhau đi du lịch.

Lục Chung đều duy trì ý kiến đồng ý với ý tưởng của cô, rất nhanh, xin nghỉ phép bên công ty kia, và trở về chuẩn bị.

Phan Lôi từng nói chuyện du lịch với Tôn Như Ý.

Đối với lần này, Tôn Như Ý bày tỏ kháng nghị rõ rệt, chẳng qua cuối cùng nghĩ đến bạn thân của mình vất vả lắm mới thích một người, đặc biệt là thích cái gã chồng cô.

Đương nhiên là chúc phúc hai người đầu bạc tới già, sớm sinh quý tử rồi.

Không chỉ thế, Tôn Như Ý còn đưa ra không ít đề xuất cho Phan Lôi.

Cô ấy còn nói, đàn ông đều có thị giác của động vật, chỉ cần cô sử dụng cách thích hợp, đụng ngã tên ngốc đó, chắc chắn mọi chuyện trong nháy mắt sẽ trở nên dễ dàng.

Nghĩ đến tình cảm hai người gần đây càng thăng hoa, nhưng thân thể lại xa cách.

Phan Lôi có chút khó chịu nho nhỏ.

Lẽ nào, cô làm Lục Chung bị sốc nên bỏ chạy, trước đây anh say mê thân thể cô bao nhiêu, giờ lại từ chối.

Không hiểu đó.

Phan Lôi bóp đôi nhũ đầy đặn của mình, lại nhẹ nhàng nắm vòng eo, làn da trơn mịn đàn hồi, cặp mông vênh, dáng dấp cũng không tệ lắm, sao Lục Chung không chạm vào nhỉ.

Phan Lôi quyết định thừa dịp này, cố gắng quyến rũ Lục Chung.

Lúc cần thiết, cô có thể chủ động ra trận.

Nghĩ tới đây, Phan Lôi bèn mang theo áo tắm gọi cảm lần trước.

Khu resort ở chi nhánh Lục thị đúng là khu nghỉ mát mùa hè.

Mặc dù mùa hè oi bức, nhưng ở đây chả nóng tí nào.

Gió mát ủa tới, khiến nơi này cực kỳ mát mẻ.

Sau khi Phan Lôi đặt hành lý xuống, đẩy cửa sổ ra.

Ngoài cửa sổ, là một mảng xanh biếc sum suê, nhắm mắt lại cẩn thận lắng nghe, dường như cỏ tươi lá xanh đều có hương vị riêng.

Lục Chung cũng nhích lại gần, thấy cô vui vẻ, tâm trạng anh hình như cũng không tệ.

Phan Lôi nắm tay anh, véo một cái, “Anh muốn tắm không? Không đúng... bên này có suối nước nóng, chúng ta ăn cơm xong, đi ngâm suối nước nóng nhé?”

Lục Chung gật đầu, mặt mày trở nên dịu dàng mềm mại.

Đối với Phan Lôi mà nói, đây là một khởi đầu rất tốt.

Có điều, khiến cô không ngờ được là, lần khởi đầu tốt này chưa chắc có quá trình tốt.

Cô đi đường khá mệt mỏi, chuẩn bị ăn ở trong phòng.

Lục Chung cũng tán thành.

Anh luôn luôn không thích nơi đông đúc.

Càng khiến họ không ngờ là, trong khoảng thời gian một tiếng ăn tối ngắn ngủi của hai người họ, resort lại có người đến.

Vừa mới bắt đầu là Chung Phỉ Phỉ tới đây muốn mượn cảnh vật đóng phim.

Khu resort trực tiếp nghe lệnh của Lục Thanh Dương, cực cứng ông ta cực chiều muốn tới quay phim, đương nhiên tất cả phải toàn tâm toàn ý phục vụ Chung Phỉ Phỉ rồi.

Mặt này, Phan Lôi nhin.

Chẳng qua, ả Chung Phỉ Phỉ này không có mắt, rõ ràng cô và Lục Chung ở chung một chỗ, tới đâu cũng đều sáp vào.

Theo cách nói của cô ta chính là ở đây cô ta không quen biết ai, trông thấy Phan Lôi là người quen biết duy nhất rất thân.

Hai người Phan Lôi rất nhiều lần bị chen ngang, cuối cùng không thể nhin được bùng nổ.

Chung Phỉ Phỉ nói vùng núi này âm khí quá nặng, làm sao cũng không bằng lòng ngủ một mình, chết sống lôi kéo Phan Lôi ngủ chung.

Phan Lôi nhin tới cực hạn, cuối cùng đợi đến nửa đêm Chung Phỉ Phỉ ngủ say, một mình ra ngoài tìm Lục Chung.

“Hươu ngốc, hươu ngốc, mau thức dậy đi.” Véo véo gò má người đàn ông kia, Phan Lôi hết sức phấn khởi, “Chúng ta tới suối nước nóng đi... thừa dịp không có ai.”

Lục Chung còn chưa ngủ, nghe Phan Lôi hăng hái bừng bừng, anh luôn luôn không phản bác, bị Phan Lôi kéo tới chỗ suối nước nóng dành cho hai người đã chuẩn bị xong.

Suối nước nóng ở resort Lục thị đều có thêm thiết bị phun sương, vào mùa hè có thể ngâm suối nước nóng để giải trừ mệt mỏi, đương nhiên không có chuyện nào tốt hơn chuyện này.

Vốn Lục Chung còn hơi xấu hổ, bị Phan Lôi giục vài lần, cuối cùng cũng xuống nước.

Mục đích tối nay của Phan Lôi chính là quyến rũ Lục Chung, làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt thế chứ.

Chẳng bao lâu, cả người đều quần lấy Lục Chung.

Cô chọn áo tắm ba mảnh màu lam lúc này đã phát huy tác dụng, khi xuống nước, làn vải mỏng manh dán lên người cô, tản ra một loại cảm dỗ rất tự nhiên.

Dưới tình huống này, Phan Lôi chủ động hôn Lục Chung, rất nhanh, người đàn ông kia chuyển từ thế bị động sang chủ động.

Chẳng biết có phải do nước không? Phan Lôi cảm thấy toàn thân đều ướt đẫm, cô chủ động ôm cổ anh, phơi bày toàn bộ chính mình trước mặt anh.

“Chậm chút... Hươu ngọc... lần này... anh... anh phải chậm một chút đó...”

Đêm còn dài.

Cô liên tục thủ thi dẫn dụ bên tai.

Anh là một học trò giỏi.

Chậm rãi.

Dịu dàng.

Cởi bỏ áo tắm khiến cô phơi bày đường cong cơ thể, ôm cả người cô vào lòng.

Hôn hít, vuốt ve, thăm dò. Chỉ chờ bước thâm nhập cuối cùng.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Không ai biết, Phan Lôi sợ hãi tình huống này bao nhiêu.

Mặc dù cô đã yêu Lục Chung, cũng bằng lòng để thế xác và tinh thần vì anh mà nở rộ.

Nhưng Lục Chung ở mặt này lại là người không biết tiết chế, anh chẳng biết chừng mực và dùng lực, thậm chí chẳng biết làm sao để phụ nữ thoải mái.

Vì những ngày sau này của cô được dễ chịu, Phan Lôi phải mặt dày, từng bước từng bước hướng dẫn Lục Chung.

“Hươu ngốc... Chậm... chậm chút đã... anh... anh... hôn em được không?”

Phụ nữ và đàn ông không giống nhau.

Đàn ông rất dũng mãnh và nhanh chóng.

Phụ nữ lại miễn cảm và từ tốn.

Cô rất muốn cùng anh vui vẻ.

Mà Lục Chung rất biết nghe lời.

Vốn đã cởi sạch mấy mảnh vải mỏng manh trên người Phan Lôi, anh theo thói quen dứt khoát xâm nhập.

Nhưng cô gái dưới thân không ngừng van nài, đôi mắt ngập nước nhìn anh chăm chăm, tràn đầy khát vọng cũng như khẩn cầu.

Tuy ngượng ngùng, nhưng lại lớn mật nhìn anh.

Anh không có cách nào không xúc động.

Thả chậm tốc độ, anh đặt cô bên bờ suối nước nóng.

Nửa người trên của cô tựa vào bờ suối ấm áp, nửa người dưới trần trụi trong nước.

Anh chậm rãi liếm cặp nhũ mềm mại, hết như con mèoto đang liếm kem vậy, nhấm nháp thành tiếng.

Là bởi vì nước chẳng?

Phan Lôi cảm thấy mình không còn là sa mạc nữa, cô cảm giác được luồng nhiệt giữa hai chân trào ra.

Một loại dục vọng... vẫn dục, khác biệt với dòng suối rõ rệt.

Khi tình cảm thăng hoa, hóa ra, cô cũng rất muốn anh.

Lục Chung cũng là một cậu bé ngoan.

Trước đây Phan Lôi không cho anh chạm vào, nên anh chỉ làm lấy lệ, cắm vào động vài cái phát tiết xong là hết việc.

Nhưng bây giờ khác biệt chứ, cô gái thờ dốc dưới thân, sẽ thét chói tai, sẽ ngượng ngùng rụt thân thể lại còn lớn mật nhìn anh.

Anh không biết nên làm sao, chỉ theo mệnh lệnh của cô.

Hôn cô.

Hôn nhiều hơn nữa.

Mãi cho đến khi nâng hai chân cô, cả người cô từ trong nước hoàn toàn được nâng lên.

Hoa huyết kia rạn vỡ, phấn hồng cực kỳ mê người.

Anh liếm môi, bỗng dưng cảm thấy khát nước.

Giây tiếp theo, anh tiếp tục hôn cô.

“Không...” Một lát sau Phan Lôi mới phản ứng được Lục Chung đang hôn chỗ đó của cô.

Không thể không nói, việc này hơi nhanh quá rồi.

Hoàn toàn ngoài dự liệu của cô.

Thậm chí, cô chưa từng nghĩ Lục Chung là người có khẩu vị nặng tới thế.

Nơi đó —— Rất bẩn mà.

Chẳng qua, cô cũng phải thừa nhận.

Rất thoải mái.

Thoải mái đến mức tay hung hăng bám vào bờ tường trơn trượt, không bám được, túm không được, nắm không được, đầu ngón chân co lại sít sao, hết lần này tới lần khác cứ tuôn trào từng luồng từng luồng nhiệt ra.

“Đừng a...” Cô không biết giọng mình lại nũng nịu như vậy, mềm mại từ chối cuối cùng lại trở thành lời mời gọi thầm lặng.

Phan Lôi khoan khoái đến độ chỉ muốn hợp lại làm một với người đàn ông kia, nhưng không ngờ hết thấy đều kết thúc nhanh thế này.

Lục Chung từ giữa hai chân cô chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sâu lắng.

Phan Lôi đỏ mặt, hoàn toàn không biết tại sao Lục Chung dừng lại.

“Sao vậy? Hươu ngốc?” Hai gò má đỏ gay, đôi mắt mông lung mong nước của Phan Lôi hết sức đẹp đẽ.

Phản ứng của Lục Chung chính là kéo cô vào lòng, lấy khăn lông lớn trên bờ bọc cô sát sao.

Phan Lôi suy nghĩ trong giây lát, có lẽ là Lục Chung xấu hổ.

Chắc anh không có thói quen ở nơi khác trừ giường ra, tuy cô có chút có chút hứng thú xấu xa, chẳng qua... hết thủy cứ từ từ đi.

Trong lòng thả lỏng, cơ thể vẫn còn lưu lại lửa dục khó nhịn kia, nhưng Phan Lôi lại cảm thấy ngọt ngào.

Cúi người, hôn môi người đàn ông một cái.

Anh giỏi quá.

Người đàn ông của cô giỏi nhất.

Trên môi Lục Chung được cô gái hôn, khiến anh tạm thời quên mất người phụ nữ kia đang núp ngoài cửa.

Tính cảnh giác của anh rất cao, hướng chi dạng phụ nữ như Chung Phi Phi không thể tránh khỏi hiềm nghi.

Chẳng qua, anh là người có dục vọng chiếm hữu rất mạnh.

Người phụ nữ của anh, cho dù là xem, cũng chỉ có anh mới được.

Dù là phụ nữ cũng không thể.

Bao bọc Phan Lôi gắt gao, thỉnh thoảng anh cúi đầu hôn người đẹp mềm mại trong lòng, ngẩng đầu nhìn lại phát hiện người phụ nữ đó vẫn chưa thu hồi ánh mắt, sát khí lạnh lẽo lập tức tản ra.

Chung Phỉ Phỉ chẳng biết tại sao mình làm thế.

Cô ta biết Lục Chung chả phải người hiền lành gì.

Ít ra cũng không phải dạng đàn ông cô ta muốn sinh hoạt.

Nhưng không biết tại sao cô ta bị anh hấp dẫn.

Tựa như lúc này, cô ta gần như quên mất mọi thứ xung quanh, ánh mắt dán trên thân thể rắn chắc của người đàn ông kia làm thế nào cũng không dời được.

Cô ta chưa từng thấy người đàn ông nào hấp dẫn thế.

Mái tóc ướt đầm mềm mại in trên mặt anh, anh đứng giữa một mảng mờ mịt, tựa như hoàng tử muông thú từ ảo ảnh bước ra để thỏa mãn hết thảy nhu cầu của cô ta trong mộng xuân vậy.

Rắn chắc, mạnh mẽ.

Thú tính, cuồng dã.

Nhưng, người đàn ông này không phải của cô ta.

Anh dùng ánh mắt lạnh lẽo, cả người còn tản ra ý lạnh không thể khống chế báo cho cô ta biết.

Cút.

Chung Phỉ Phỉ tự cho rằng bản thân cũng xem như người sành sỏi sự đời, Lục Chung chẳng qua chỉ là một kẻ thất thế bị cầm, chả uy hiếp được

cô ta.

Cô ta cũng không cần sợ anh.

Nhưng, cô ta không thể tin nổi bản thân lại lui ra sau.

Lục Chung ôm Phan Lôi từ suối nước nóng bước ra, đầu óc cô là một mảng mờ mịt, thân thể nhanh chóng nép ở một bên.

Hồi lâu sau, đợi hai người kia đi rồi, cô ta mới hoàn hồn.

Vỗ vỗ gương mặt nóng bừng, nhìn người đi xa, toàn thân đã trở nên mềm nhũn.

Phan Lôi đương nhiên không biết đêm nay cô lén lút vụng trộm với người yêu đã bị Chung Phỉ Phỉ thu hết vào mắt.

Cô như con bạch tuột dán chặt trên người Lục Chung, thỉnh thoảng còn lại gần hôn môi Lục Chung.

Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ bản thân lại khát vọng tới vậy, chỉ muốn hung hăng rúc vào lòng anh.

Rất nhanh, đến phòng Lục Chung rồi.

Chỉ vào phòng trong chốc lát mà cô gần như trở nên mặt dày quần lầy thất lực rắn chắc của anh.

Rất thích.

Cô thực sự rất thích anh.

Phản ứng của Lục Chung khiến Phan Lôi hơi thất vọng.

Anh ôm cô trở về giường, lại chuẩn bị rời đi.

Hiển nhiên Phan Lôi bất chấp, hai chân càng gắt gao kẹp chặt.

Lục Chung bất đắc dĩ vỗ đầu cô, một lúc sau từ bên cạnh rút ra một cái khăn lông khô, nhẹ nhàng lau tóc cho Phan Lôi.

Khi này hai người họ quá kích động, khiến một phần tóc của Phan Lôi bị ướt.

Lúc này, còn quan tâm tới tóc sao!

Phan Lôi muốn ngã xuống bàn.

Sự thực chứng minh, làm cô càng thêm uế oải.

Rõ ràng khi cô quần lấy Lục Chung, cũng cảm nhận được dục vọng anh đang nảy mầm, sao không nhào vô trời?

Lẽ độ như vậy, nho nhã lịch sự như vậy rồi cuộc chuyện gì vừa xảy ra chứ?

Lẽ nào anh không biết phụ nữ ở mỗi một khắc, đặc biệt khát khao được đàn ông dùng mảnh dầy ngã sao?

Là cô không có sức hấp dẫn à?

Nếu dạng phụ nữ như Tô San, hay Chung Phỉ Phỉ xinh đẹp lẳng lơ, phải chăng chẳng cần dùng đến chiêu quyến rũ, đàn ông đã chủ động nhào tới rồi?

Phan Lôi càng nghĩ càng cảm thấy chán nản, tay cũng chậm rãi buông lỏng.

Lục Chung vẫn đi ra ngoài.

Phan Lôi càng chán nản hơn.

Giữa hai chân còn ướt át, cô cũng mặc kệ.

Trốn vào trong chăn, rầm rì hai tiếng, chuẩn bị cô đơn thiếp đi.

Không bao lâu sau, Lục Chung lại trở về.

Lấy một ly nước cho cô, ý bảo cô uống một ít.

Phan Lôi bị Lục Chung âm ỉ tới thế, thực sự hơi khát nước.

Đón ly nước, hậm hực uống sạch.

Cô đặt ly nước xuống, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

Bỗng nhiên Lục Chung nhào tới.

Lúc này, Phan Lôi mới biết bản thân buồn cười cỡ nào.

Lục Chung đâu phải không muốn cô, mà căn bản để cô uống nước đường cổ họng cho tốt.

Đêm nay, chắc chắn sẽ khó ngủ đây... ngâm nga cả đêm.

Lên giường rồi, Lục Chung lại không bằng cầm thú.

Bất chấp thân thể Phan Lôi mà thẳng tiến.

Trong nháy mắt cô khẩn trương, cơ thể đều gắt gao căng thẳng.

Lục Chung dừng lại, hôn môi cô, liếm vành tai cô, bàn tay to còn nhẹ nhàng vuốt ve sống lưng nhẵn nhụi.

Phan Lôi dần dần thả lỏng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông.

Không phải người khác.

Người đàn ông này không phải người khác.

Mà chính là người cô yêu.

Cô nhớ người này rất lâu rồi.

Ngượng ngùng, ngọt ngào, còn có dục vọng ẩn giấu đều bộc phát vào giờ phút này.

Cả đêm nay, Phan Lôi hoàn toàn ướt át.

Cô mãi cảm cực kỳ, gần như Lục Chung chỉ vừa chạm vào, cô lại ẩm ướt đến độ chất lỏng rơi tí tách.

Cô không biết những người phụ nữ khác ở trên giườnggra sao, nhưng cô nghĩ, Lục Chung hẳn thích cô như vậy.

Mái tóc người đàn ông khô ráo lại ướt đẫm, trên gương mặt điển trai là một mảng ửng hồng, anh chẳng còn là người đàn ông mặt than lạnh lùng kia nữa, anh sẽ cười, sẽ xoa đầu cô, sẽ hôn cô.

Con người của anh cũng nhuộm dục vọng dày đặc.

Cả đêm nay, Phan Lôi thực sự đã nếm được cái gì gọi là bản năng.

Cái gì gọi là dục vọng.

Chân cô đau nhức đến độ không đưa lên nổi, căn bản mất cảm giác rồi.

Người đàn ông vẫn còn hôn giữa hai chân cô, cô mãi cảm tới mức mới chạm vào đã bùng nổ ngay, chỉ cần một kích thích nhỏ, chất lỏng lại nhễ nhại.

Người đàn ông cực kỳ sung sướng, ngoại trừ lần đầu tiên, anh rất lâu rồi chưa làm, nên vừa nhanh vừa dồn dập.

Mấy lần kế tiếp, anh đều thong thả nặng nề.

Cuối cùng, Phan Lôi hoàn toàn không còn sức lực, bị Lục Chung ôm vào lòng, hai chân dang rộng ngồi trên vũ khí sắc bén của anh, bị anh nắm thắt lưng trở người từ trên xuống, cũng chỉ miễn cưỡng lăm bằm, cúi đầu rên một tiếng “Hương ngọc...”, sau đó bèn thiếp đi.

Cả đêm nay, Phan Lôi ngủ rất sâu, một đêm không mộng.

Lúc tỉnh lại là do bản năng kích thích.

Cô đói rồi.

Động dậy cơ thể, không vấn đề gì, nhưng toàn thân cô đều đau nhức, ngay cả tay cũng không nhấc lên nổi.

Lục Chung cũng ngủ trên giường, đồng thời còn ngủ rất say.

Động tác của Phan Lôi không đánh thức anh.

Có lẽ anh cày cấy cả đêm cũng mệt mỏi.

Phan Lôi vốn chả muốn quấy rầy anh, nhưng cô không chỉ đói bụng, mà còn muốn tiểu tiện.

Nhưng giờ chân cô vẫn còn tê dại, vốn không nhúc nhích được.

Trong nháy mắt, Phan Lôi vừa ngọt ngào lại vừa ưu thương, nhưng kiềm chế không được bâng quăng đang gấp rút, giơ tay lên chọc cánh tay Lục Chung.

“Hương ngọc, em muốn rời giường.”

Bị Phan Lôi chọc, Lục Chung nhanh chóng tỉnh lại.

Anh hành động rất nhanh, thậm chí không giống người bình thường thức dậy nhất thời thoáng mê man.

Trong ánh mắt anh hết thấy đều là cảnh giác, dường như xung quanh đều nguy hiểm.

Lục Chung thế này, làm Phan Lôi cảm thấy xa lạ.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Sắc mặt anh rất nặng nề, rất khủng khiếp.

Phan Lôi thoáng sợ hãi.

Nghe được giọng nói cô, sắc lạnh trên mặt người đàn ông nhanh chóng thối lui, lúc trông thấy cô, gương mặt điển trai nổi lên một rặng ửng hồng nhàn nhạt.

Phan Lôi còn chưa kịp nghiên cứu người đàn ông này biến sắc còn nhanh hơn lật sách, thì người đàn ông này đã lại gần, hết sức ngưỡng ngùng thơm cô một cái.

Ở một bên, còn nắm tay cô, chậm rãi viết ba chữ.

Chào buổi sáng.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Thực ra đã không còn sớm.

Hai người điên cuồng cả đêm, đều quên mất thời gian.

Lúc này việc này không quan trọng.

Mà quan trọng là Phan Lôi muốn đi vệ sinh một chút.

“Em... em sức nhớ...” Phan Lôi miễn cưỡng ngọ nguậy, Lục Chung nhìn thấy, rất nhanh qua đó dìu cô.

“Em... em đi vệ sinh trước đã...” Khoác áo ngủ qua loa, Phan Lôi nói ra ý nguyện của mình.

Đáng nhẽ Lục Chung đang dìu cô, chả thềm nghĩ ngợi gì, bèn xoay người bế cô lên.

Hoàn toàn không có trở ngại đi đến phòng vệ sinh.

Thậm chí khi đạt được mục đích, anh cũng không định thả cô xuống, tách hai chân cô ra, dường như tính giúp cô tiểu.

Phan Lôi không chịu nổi, thét chói tai.

Quá mức rồi, cô hoàn toàn không chịu nổi.

“Em... em muốn tự đi!”

Dưới tình thế cô kháng nghị hết lần này đến lần khác, rốt cuộc Phan Lôi cũng giành được quyền lợi tự do trên bồn cầu.

Không biết có phải do toàn thân thả lỏng không, sau khi tiểu được, cô cảm thấy toàn thân khôi phục chút sức lực.

Mặc dù đau nhức, mặc dù mềm nhũn, nhưng tối thiểu có thể tự do hành động.

Trong chốc lát này, Lục Chung đã cầm sẵn thuốc mỡ đợi ngoài cửa.

Thấy Phan Lôi ra, anh ung dung bế cô về giường.

“Em... em tự mình bôi...” Phan Lôi hơi ngại ngùng, lấy thuốc trên tay Lục Chung bắt đầu bôi cho mình.

Lúc này trong nhà vệ sinh cô có liếc một cái, tối qua tình hình chiến đấu kịch liệt, trên cổ cô bầm một mảng.

Thuốc mỡ mát lạnh khiến Phan Lôi thoải mái hơn.

Chẳng qua giữa hai chân bủn rủn, làm thế nào cô cũng thấy ngại bôi thuốc chỗ đó.

Càng nghĩ càng xấu hổ không chịu nổi.

Để thuốc mỡ xuống, cô phát hiện tầm mắt Lục Chung luôn nhìn chăm chăm giữa chân cô.

“Em... em không cần...” Phan Lôi lui về sau, lại bị Lục Chung dụ dằng giữ chân.

“Em thực sự không cần! Không cần đâu... Em sẽ tức giận! Em tức giận thật đó!” Âm thanh mềm nhũn căn bản không lay động nổi Lục Chung.

Đây hai chân cô ra, Lục Chung dễ dàng tìm được cánh hoa sừng đỏ.

Rốt cuộc quá điên cuồng, vật nhỏ kia đã sừng.

Bôi thuốc mỡ, tay người đàn ông tìm kiếm nơi nhạy cảm kia.

Mặt Phan Lôi đỏ bừng, cô không dám nhìn về mặt Lục Chung, chỉ có thể nhắm mắt lại.

Chẳng qua nhắm mắt, toàn thân càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Chỗ hồng phấn tay Lục Chung bôi, Phan Lôi cảm thấy cả người từ trên xuống dưới, tất cả các giác quan đều tập trung tại nơi đó.

Tê tê dại dại, cơn đau ban nãy từ từ thay đổi.

Phan Lôi mặt đỏ tới mang tai, bởi vì cô cảm giác được giữa hai chân ẩm ướt.

Tiêu rồi... cô không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Trong lòng ảo não rên rỉ một tiếng, lại cảm thấy Lục Chung chậm chạp chẳng có phản ứng nào, Phan Lôi từ từ mở mắt.

Đập vào mắt cô là một hình ảnh cực kỳ dâm mỹ.

Lục Chung nhìn chòng chọc giữa hai chân cô, không thèm chớp mắt.

Động tác trên tay anh không dừng lại, giống như đang ứng phó một công việc rất khó khăn, anh rất nghiêm túc, nỗ lực.

Không hóa thú như tưởng tượng, chỉ có nghiêm trang.

Thì ra người có dục vọng chỉ có mình cô sao?

Phan Lôi yên lặng nuốt nỗi khổ vào lòng.

Chậm rãi bôi thuốc xong, Lục Chung vào phòng vệ sinh rửa tay.

Chẳng biết là rửa sạch thuốc, hay rửa đi chất lỏng của cô.

Phan Lôi vùi đầu vào trong chăn, hôm nay cô không muốn gặp ai nữa.

Lục Chung đi tới đắp chăn cho cô xong, đưa lưng về phía anh, nên Phan Lôi không biết rốt cuộc anh có vẻ mặt gì.

Chỉ biết anh ngồi ở mép giường hồi lâu.

Một lúc sau, Lục Chung rời đi.

Chẳng hiểu sao, Phan Lôi cảm thấy rất chán nản.

Có phải cô quá chủ động không, vì quá chủ động, nên không được đối phương quý trọng?

Nhưng cô cảm thấy mình không làm sai.

Có thể mong ngóng một người, một lòng vì anh trả giá là một chuyện rất hạnh phúc.

Phan Lôi nghĩ cô chỉ đang theo đuổi hạnh phúc của mình thôi.

Lúc cô đang nghĩ ngợi lung tung, Lục Chung đã trở lại.

Dịu dàng xoa đầu cô, xách cô từ trong chăn ra.

Anh đi lấy đồ ăn cho cô mà.

Một miếng sandwich to, cùng với sữa và nước trái cây tùy tiện chọn.

Có thể lấp đầy bụng, đây là chuyện Phan Lôi cảm thấy hạnh phúc nhất.

Bất quá hạnh phúc hơn là, Lục Chung lại đút cho cô ăn.

Thấy cô nằm trên giường bày bộ dáng lười biếng, anh trực tiếp ôm cô vào lòng, chậm rãi đút cho cô.

Phan Lôi không lập dị thế.

Nghỉ ngơi một chút cô cảm giác mình khá hơn nhiều.

Có điều Lục Chung hiếm khi dịu dàng còn khéo hiểu lòng người, Phan Lôi quyết định tiếp tục giả chết.

Sau khi ăn sáng xong cô tiếp tục nằm trong chăn.

Chốc lát sau Lục Chung cũng lên đó nằm.

Gần như trong nháy mắt Lục Chung lên giường, Phan Lôi bèn lăn vào lòng ngực anh.

Lục Chung cũng theo thói quen vươn tay để Phan Lôi gối lên.

Hai người ôm lấy đối phương, có lẽ chính là cảm giác thiên trường địa cửu nhỉ.

Ăn xong, Phan Lôi có sức.

Suy nghĩ lung tung một hồi, đột nhiên nghĩ đến Chung Phỉ Phỉ.

Tối qua nửa đêm cô chạy đến tìm Lục Chung, không biết hôm nay Chung Phỉ Phỉ phát hiện cô không ở trên giường, sẽ có vẻ mặt thế nào.

Bất quá kệ cô ta chứ.

Cô và Lục Chung vốn là vợ chồng, vợ chồng ngủ chung ân ái với nhau, đáng lẽ là đạo lý hiển nhiên.

Nghĩ vậy, Phan Lôi ôm hông Lục Chung, lại mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lần này cô ngủ rất say.

Giữa đường mơ mơ hồ hồ tỉnh lại một lần, hình như Lục Chung đang giúp cô bôi thuốc.

Cô dụi mắt, miễn cưỡng nâng người lên nhìn người đang ghé vào giữa hai chân cô, chốc lát sau, lại thiếp đi lần nữa.

Lần thứ hai tỉnh lại đã là buổi tối.

Cô thỏa mãn đẩy thắt lưng mỏi nhừ, xoay đầu lại, Lục Chung vẫn còn bên người.

Con người đen sáng quắc nhìn cô chăm chăm, không biết đã tỉnh dậy bao lâu.

“Em ngủ bao lâu rồi?”

Tay bị nắm lấy, viết từng nét từng nét một: Không lâu.

“Sao không gọi em dậy?”

Em đang ngủ.

“Sao không rời đi? Anh không có việc gì làm à?”

Em đang ngủ.

Trong lòng Phan Lôi ngọt lịm.

Có lẽ, đời này Lục chung không thể giống đàn ông bình thường, nói những lời ngon tiếng ngọt dễ nghe.

Thậm chí anh cũng không dịu dàng nhất.

Anh không hiểu làm thế nào cho cô vui, cũng không hiểu quả đầu nhỏ cô đang nghĩ gì.

Nhưng nhất cử nhất động của anh, luôn dùng những hành động nhỏ làm cô cảm động.

Cô nghĩ, cô rất thích anh.

Anh cũng thế, đúng không.

Ôm cánh tay được trưng dụng làm gối, Phan Lôi khôi phục sức lực toàn thân.

“Hương ngọc... chúng ta đi ăn tối đi.”

Hai người còn chưa thương lượng tối nay ăn gì, tiếng đập cửa đã vang lên.

Người phụ trách resort cung kính đứng ngay cửa.

“Đại thiếu gia, phu nhân, mời xuống dùng bữa tối.”

Phan Lôi hết sức tò mò, người phụ trách này đúng là gió chiều nào theo chiều nấy, lúc trước vội vàng chào hỏi Chung Phỉ Phỉ, sao giờ phút này lại nhiệt tình với hai người họ vậy.

Có điều, cô cũng thật sự đói bụng, nên chả thèm nghĩ thêm trực tiếp tay trong tay với Lục Chung tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Phan Lôi thấy Chung Phỉ Phỉ đã chờ sẵn trên bàn ăn đã hoa to, lập tức hiểu ngay dụng tâm lương khổ của người phụ trách.

“Lôi Lôi, cô dậy rồi à?”

Chung Phỉ Phỉ cười sâu xa, mặt Phan Lôi đỏ bừng, cũng không cam chịu yếu thế nở nụ cười đáp lại.

“Ừ, tối nay có món gì?”

“Rất nhiều món nha...” Chung Phỉ Phỉ thoáng nhìn thực đơn, đột nhiên nói: “Quản lý Tôn, giúp chúng ta đổi một bàn khác đi... ba người chúng tôi không cần bàn lớn thế.”

Quản lý Tôn nghe lời ra lệnh cho bên dưới, một đám phục vụ đi qua đi lại đổi bàn.

Phan Lôi không biết trong lòng Chung Phỉ Phỉ có chủ ý gì, hiện tại cô đói đến nỗi có thể nuốt một con bò. Kệ cô ta, có ăn là tốt rồi.

Theo ý Chung Phỉ Phỉ, cái bàn nhỏ đã được thay thế.

Bởi vì bàn nhỏ, nên trên bàn bày đầy món ăn.

Lãng phí thật, cũng phù hợp với tác phong nhà giàu mới nổi như Chung Phỉ Phỉ.

Phan Lôi chọn món mình thích, thuận tiện cũng gấp cho Lục Chung một ít.

Chung Phỉ Phỉ thấy hai người tình nồng ý mật, cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn Lục Chung.

Phan Lôi coi như qua loa cũng phát hiện không được bình thường.

Ánh mắt Chung Phỉ Phỉ giống như dính chặt trên người Lục Chung vậy, trắng trợn thế, tràn ngập dụ dỗ.

Mẹ nó, đầu năm nay phòng cháy, phòng trộm còn phải phòng bạn cùng phòng.

Ném chiếc đĩa trên tay, Phan Lôi trực tiếp làm rõ.

“Chung Phỉ Phỉ, cô sắp làm mẹ kế tôi rồi, đừng nhìn anh ấy chăm chăm nữa.”

Không ngờ Phan Lôi dứt khoát, không nể mặt vậy.

Chung Phỉ Phỉ bị kiềm hãm, trong lòng không vui, nét mặt lại nở nụ cười.

“Lôi Lôi, có phải cô ngủ đến hồ đồ rồi không? Tôi nhìn chút không được sao? Hơn nữa... không phải người nào cũng xem kẻ câm là bảo bối đâu.”

“Cô...” Vốn dĩ Phan Lôi chỉ muốn tuyên bố chủ quyền, không ngờ Chung Phỉ Phỉ lại chuyển sang công kích cá nhân.

Trong lúc cô ta chưa phản ứng kịp, ly nước xoài trên tay Phan Lôi đã hắt lên mặt Chung Phỉ Phỉ.

“Tôi không cho phép cô nói anh ấy như thế!” Tựa như con sư tử cái bị chọc giận, Phan Lôi gầm nhẹ.

Chung Phỉ Phỉ bị mất mặt trước mặt mọi người, từ khi cặp kè với Lục Thanh Dương, cô ta chưa từng bị mất mặt vậy.

Không còn tình hữu nghị, đương nhiên không nể mặt mũi, “Phan Lôi, đừng tưởng tôi cho mặt mũi cô bèn không coi ai ra gì! Hiện tại ở nhà họ Lục, tôi mới là người lên giọng!”

“Đừng nói sớm quá! Ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì!” Phan Lôi cười lạnh.

Dựa vào sắc đẹp trèo lên, hạnh phúc cũng mất nhanh hơn.

“VẬY CHÚNG TA CHỜ XEM!” Chung Phỉ Phỉ đứng dậy, lau nước trái cây trên mặt, cũng không xoay đầu lại mà rời đi.

Bị Chung Phỉ Phỉ âm ỉ thế, Phan Lôi khó chịu như nuốt phải ruồi.

Khẩu vị cũng mất hết.

Lục Chung rất bình tĩnh, chờ Chung Phỉ Phỉ rời đi, bèn kéo Phan Lôi ngồi lên đùi anh, nhẹ nhàng vuốt tay cô.

“Xin lỗi, Hươu ngọc! Có phải em rất ngu ngốc không...”

Lục Chung lắc đầu.

Một lòng che chở anh vậy, ngoại trừ ông ngoại đã qua đời, cũng chỉ có mình cô.

Phan Lôi vẫn cảm thấy chán nản, ” Hình như em đặc tội cô ta rồi, không biết có gây bất lợi với anh không...”

Lục Chung vẫn lắc đầu, lại gần hôn môi Phan Lôi một cái, xoa tay cô, viết: Ăn gì nè.

Lúc này Phan Lôi đâu còn tâm trạng ăn nữa, bèn lắc đầu.

Lục Chung cũng không buông tha, bưng món Chung Phỉ Phỉ chưa động vào, đút Phan Lôi từng miếng từng miếng.

Phan Lôi vốn chưa no, chỉ tức giận thôi.

Lục Chung vuốt mái tóc mềm mại của cô, còn bóc tôm cho cô, rất nhanh Phan Lôi quên mất Chung Phỉ Phỉ, mặt mày hớn hở, cầm đũa bắt đầu ăn ngẫu nhiên.

Cô chăm chú ăn, thỉnh thoảng gấp cho Lục Chung vài món anh yêu thích. Cô vui đầu nên không phát hiện tầm mắt Lục Chung đã dời ra ngoài cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thứ dục vọng này, thực ra nói không chính xác.

Đàn ông có, phụ nữ cũng có.

Có lẽ mới nếm thử mùi vị tình dục, hai vợ chồng son Phan Lôi và Lục Chung đều biểu hiện tình nồng mật ý trước nay chưa từng có.

Suốt hai ngày, hai người đều ở trong phòng thăm dò thân thể đối phương.

Lục Chung coi như là lần đầu tiên được nếm một bữa thịt kho tàu ngon ngọt, ở trên giường anh không kiêu ngạo nữa.

Phan Lôi cho anh xem phim giáo dục, anh cũng không từ chối.

Chẳng những không chậm lụt, còn có thể một suy ra ba.

Phan Lôi nhanh chóng trở thành bại tướng dưới tay anh, bị anh làm đến mức cao triều liên tục, mấy lần gần chết cuối cùng cũng quỳ xuống cầu xin.

Cuộc sống không thể cứ như vậy được.

Nếu không ra nữa, cô không thể xác định mình còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời vào ngày mai.

Kể từ ngày đó Phan Lôi chưa trở về phòng mình.

Đáng nhẽ cô và Lục Chung có đặt một phòng, bị Chung Phỉ Phỉ không biết xấu hổ chiếm cứ.

Sau đó trở mặt với Chung Phỉ Phỉ, cô dứt khoát dọn đến phòng Lục Chung.

Cô không muốn nhìn thấy Chung Phỉ Phỉ, cộng thêm lại mãnh liệt thăm dò thân thể Lục Chung, cho nên hai ngày nay chưa ra khỏi phòng.

Dùng cơm cũng ở trong phòng.

Ngày thứ ba, rốt cuộc Phan Lôi không nhịn được muốn ra ngoài một chút.

Lục Chung ở trên giường đúng là điên cuồng, Phan Lôi thừa nhận trong quá trình ấy cô cũng vui vẻ sảng khoái, bất quá đây chẳng phải kế hoạch lâu dài.

Lục Chung bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể động dục, đồng thời thời gian càng dài, càng không dễ xuất ra.

Rất nhiều lần, Phan Lôi đã đến mức độ tận cùng, nhưng anh vẫn bày bộ dáng không sao cả, tiếp tục cày cấy.

Dần dà, Phan Lôi hơi sợ.

Cô sẽ chết trong phòng này chứ? Chết dưới thân người đàn ông của cô?

"Hươu ngọc, chúng ta đi cưới ngựa đi."

Đằng sau resort có một trường đua ngựa.

Trước kia khi Phan Lôi và người nhà họ Lục tới, đều rất muốn đi, bất quá khi ấy Lục Vĩnh cũng đi theo, Phan Lôi cực kỳ sợ Lục Vĩnh, mỗi lần đi nghỉ đều trốn biệt trong phòng, chỉ sợ Lục Vĩnh bắt được cô, gây bất lợi cho cô.

Hiện tại đã khác.

Không có Lục Vĩnh.

Bên cạnh cô chỉ có Lục Chung.

Lục Chung nghe thấy cười ngựa, ánh mắt sáng lên.

Lập tức nằm xuống, bày bộ dạng mặc cho em làm thịt.

Phan Lôi đỏ mặt, rất lâu mới cắn tay Lục Chung một cái.

"Ngu ngốc... Không... không phải cười anh... Sau lưng resort có một trường đua đó!"

Vẻ mặt Lục Chung hơi tiếc nuối, tay vẫn quỵn luyến đặt ngay cái eo trần trụi của Phan Lôi, nhưng bị Phan Lôi vô tình đẩy ra.

"Mau rời giường đi, lâu lắm rồi em chưa thấy mặt trời."

Lục Chung luôn luôn nghe lời Phan Lôi.

Phan Lôi nhao nhao muốn thử, tuy Lục Chung không có hứng thú gì với cười ngựa nhưng vẫn đi theo.

Quang cảnh trường đua ngựa thanh tĩnh và đẹp đẽ, mặc dù là mùa hè, song trên núi mát lạnh không có chút cảm giác oi bức nào của mùa hè.

Lúc tới trường đua, người phụ trách trên sân tới chào hỏi Phan Lôi.

"Đại thiếu gia, phu nhân, xin chào, hôm nay đến cười ngựa à?"

Bởi vì đang mùa hè, người ở trường đua không nhiều.

Người phụ trách dẫn Phan Lôi đến chuồng ngựa xem một chút, còn giới thiệu vài con ngựa cái ngoan ngoãn cho Phan Lôi.

Phan Lôi không biết cười ngựa, hơi do dự.

Người phụ trách thấy thế mỉm cười, "Phu nhân cô yên tâm, tôi sẽ đi cùng, cô không cần lo lắng."

Vừa nói vậy, Phan Lôi không do dự nữa, chọn một con ngựa trắng trông khá ôn hòa, rồi đi thay đồ.

Lục Chung vẫn đi theo Phan Lôi, anh không hứng thú nào với cười ngựa.

Khi người phụ trách tới đỡ Phan Lôi lên ngựa, anh bèn tiến lên phía trước, túm tay người phụ trách.

Người phụ trách thoáng giật mình, "Sao thế, đại thiếu gia?"

Vẫn biết đại thiếu gia của nhà họ Lục có tính cách biến ảo không ngừng, lúc này chẳng qua hắn chỉ đỡ Phan Lôi lên ngựa, lại có vấn đề gì à.

Lục Chung hất tay hắn ra, tự mình đỡ Phan Lôi lên ngựa.

Phan Lôi tràn ngập phấn khởi không phát hiện chút mờ ám giữa bọn họ, sau khi lên ngựa vừa hưng phấn vừa sợ.

Ngược lại người phụ trách rửa thầm, mẹ nó, hắn bị ghét bỏ à? Cười ngựa là chuyên môn của hắn đấy.

Lục Chung dắt con ngựa trắng đi vài vòng.

Con ngựa trắng quả nhiên ôn hòa, Phan Lôi rất vui vẻ, còn nôn nao muốn thử, "Hươu ngọc, em muốn chạy mấy vòng được không?"

Tất nhiên lời đề nghị này của cô bị phớt lờ.

Ngay cả người phụ trách lần này cũng đứng về phía Lục Chung.

"Phu nhân, cô là người mới học, cần luyện tập nhiều hơn." Đại khái có nghĩa là còn chưa học bò, đã lo học chạy.

Phan Lôi bĩu môi, hơi thất vọng.

Song nghĩ tới bên cạnh có Lục Chung, cô ở đâu cũng thấy vui vẻ.

Vừa nghĩ thế, tâm trạng Phan Lôi trong nháy mắt vui vẻ lên.

Bất quá, hạnh phúc lúc nào cũng tới nhanh và đi cũng nhanh.

Phan Lôi cười một hồi thấm mệt, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút. Lúc này ngồi trên lưng ngựa, trông thấy một đám người từ xa đi tới.

Cô gái đứng giữa đám đàn ông túm tụm vây quanh không phải Chung Phỉ Phỉ thì là ai.

Hóa ra, bộ phim Chung Phỉ Phỉ quay có một đoạn cưỡi ngựa, ban đầu đạo diễn kiên trì muốn dùng thể thân, nhưng Chung Phỉ Phỉ làm sao cũng không đồng ý, nhất định phải tự mình ra trận.

Phan Lôi thấy Chung Phỉ Phỉ bèn không cho sắc mặt tốt, ngược lại Chung Phỉ Phỉ giống như không có việc gì vậy, thoải mái đi tới chào hỏi Phan Lôi.

"Lôi Lôi, cô cũng ở đây cưỡi ngựa à?"

Đưa tay không đánh kẻ mặt cười, Phan Lôi nặn ra một nụ cười giả tạo.

“Đúng vậy.” Nói xong Phan Lôi xoay đầu nói với Lục Chung đang đứng bên cạnh: “Em mệt rồi, nghỉ ngơi chút lại cười tiếp.”

Lục Chung gật đầu, đỡ Phan Lôi xuống ngựa, tiện tay vén mấy sợi tóc dài rơi bên tai Phan Lôi.

Động tác nhỏ giữa hai người lan tràn vô số ngọt ngào.

Chung Phỉ Phỉ mặt nóng dần mông lạnh, nụ cười trên mặt cũng không giữ được nữa.

Hừ một tiếng, đi xa.

Phan Lôi nghĩ hai người nước sông không phạm nước giếng, thực ra cũng không thành vấn đề. Lục Chung là của cô, ai dám tơ tưởng giết không tha!

Cô không có hứng thú nhìn Chung Phỉ Phỉ quay phim, tính nghỉ ngơi chút lại cười thêm tí mới về.

Nhưng cô không ngờ, biến cố luôn luôn phát sinh trong nháy mắt.

Chung Phỉ Phỉ đang đùa giỡn giữa đám người kia, có một đạo diễn quen biết với Lục Chung bèn qua đó chào hỏi anh.

Phan Lôi nghĩ cô chỉ dạo mấy vòng, còn có người thuần ngựa chuyên nghiệp ở đây, nên một mình cưỡi ngựa.

Ngay khi một mình cô chơi hết sức phấn khởi, bên Chung Phỉ Phỉ đang quay phim không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên hét một tiếng.

Phan Lôi còn chưa kịp phản ứng, con ngựa trắng dưới thân vốn ôn hòa đã chạy như bay về phía trước.

Phan Lôi quá sợ hãi, xóc nảy trên lưng ngựa, sợ đến thét chói tai liên tục.

"Lục Chung..."

Chung Phỉ Phỉ là bảo bối của Lục Thanh Dương.

Mọi người đều biết.

Lục Thanh Dương không thích Lục Chung, kể cả vợ Lục Chung.

Mọi người cũng biết.

Do đó, ngay tức khắc, người thuần ngựa cản ngựa của Chung Phỉ Phỉ lại, Phan Lôi ở bên này một thân một mình.

Phan Lôi chẳng có chút kinh nghiệm xử lý tình huống kiểu này, cô ghì mạnh dây cương, kết quả càng khiến con ngựa thêm hoảng sợ, điên cuồng chạy về phía trước.

Bên Chung Phỉ Phỉ, mấy người cũng không ngăn nổi con ngựa phát điên, rất nhanh nó chạy về phía Phan Lôi.

Phan Lôi sợ đến mức nước mắt rơi lã chã, lúc này cô cực kỳ hối hận.

Sớm biết thế, còn không bằng ở trên giường chơi trò hôn nhẹ với Lục Chung.

Chết ở trên giường dù sao vẫn thoải mái hơn chết dưới chân ngựa.

Chung Phỉ Phỉ nhanh chóng vọt tới chỗ Phan Lôi, con ngực trắng càng hoảng sợ, cất vó hí một cái, mắt thấy Phan Lôi sắp ngã từ lưng ngựa xuống, đúng lúc này, chẳng biết từ lúc nào Lục Chung đã đoạt lấy dây cương một con ngựa đen khác trong trường quay, chạy như bay đến bên

người Phan Lôi, ngàn cân treo sợi tóc đỡ được người cô gái đang lao đảo muốn ngã.

Sau khi Phan Lôi an ổn trong lòng Lục Chung, rốt cuộc oa một tiếng khóc to.

" Em rất sợ... sợ lắm..."

Lục Chung vuốt vuốt đầu cô, trấn an cô, ánh mắt từ từ nâng lên, lạnh lẽo nhìn Chung Phỉ Phỉ đang đứng cách đó không xa.

Trong lúc mọi người cho rằng trận kinh hồn bạt vía này kết thúc như thế.

Bỗng nhiên Chung Phỉ Phỉ hét thảm thiết.

Ngựa cô ta cũng cất vó, không có màn anh hùng cứu mỹ nhân trong nháy mắt cô ta ngã từ trên lưng ngựa xuống.

Phan Lôi nghe tiếng hét thảm thiết này, cũng ngừng khóc.

"Cô ta không sao chứ?" Phan Lôi ở trong lòng Lục Chung ngẩng đầu lên nhìn nơi mọi người chạy tới.

Lục Chung lắc đầu.

Không chết, coi như mạng cô ta lớn.

Chung Phỉ Phỉ thực sự mạng lớn.

Bất quá mạng không tốt lắm.

Cô ta ngã từ trên lưng ngựa xuống, toàn thân không có vết thương gì lớn, chẳng qua đầu đụng vào một khối đá bén nhọn, máu tươi chảy đầm đìa.

Bác sĩ nhanh chóng chạy đến giúp Chung Phỉ Phỉ cầm máu, nhưng diễn viên đều rất coi trọng gương mặt, phim quay không thành, một đám người khó tránh khỏi cảm phần.

Những việc này đều không liên quan đến Phan Lôi.

Cô sợ, được Lục Chung bế về phòng, tắm rửa sạch sẽ, lúc ở lên giường vẫn không nhìn được phát run.

Suýt nữa, suýt nữa cô có cái kết giống Chung Phỉ Phỉ rồi.

Ngược lại Lục Chung có vẻ cực kì hồ hởi, lúc Phan Lôi run rẩy không ngừng, anh ôm cô vào lòng, dịu dàng xoa đầu cô.

"Hồi này em sợ lắm..."

Phan Lôi thoáng co lại trong ngực anh.

"Suýt nữa em bị ngã gãy cổ rồi."

Tay Lục Chung khựng lại, nhận được âm thanh rầm rì bất mãn của Phan Lôi, lại tiếp tục xoa cổ cô.

"Nhưng mà, cũng may còn có anh."

Ở trong lòng Lục Chung, Phan Lôi chậm rãi an tĩnh.

Túm tay anh, cuối cùng cô dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, còn hưng hăng nói: "Cũng may... cũng may anh ở đây..."

Từ từ người trên giường không còn chút âm thanh nào.

Lục Chung mới từ trên giường đứng dậy.

Lúc này, ngoài cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một âm thanh rất nhỏ.

Lục Chung xoay đầu lại, một chàng trai thấp bé trẻ tuổi từ phía sau rèm cửa sổ cười bước ra.

"Hi, lão đại, đã lâu không gặp." Chàng trai trẻ tuổi mặc dù thấp lùn, nhưng có một khuôn mặt cực kỳ yêu mị, sau khi thoả mái chào hỏi Lục Chung, ánh mắt hắn tập trung trên người cô gái đang ngủ yên trên giường.

"Ồ, đây là chị dâu của chúng ta à... Rất đáng yêu đấy!"

Sắc mặt Lục Chung khó coi ngăn tầm mắt chàng trai trẻ, hắn dừng một chút, vuốt vuốt mũi, "Thật là, trọng sắc khinh bạn thế, chị dâu dạy anh hả?"

"Được rồi, cậu không nên lăm mồm với lão đại, tập trung vào việc chính đi." Người nói chuyện là một người đàn ông cao to, sau khi gật đầu chào hỏi với Lục Chung, trực tiếp xách cổ áo người đàn ông thấp lùn lên.

"Một ngày nào đó, phải móc cặp mắt gian xảo kia của cậu."

"Đáng ghét, Hắc Nữu, anh luôn thô lỗ vậy, người ta không thích đâu..."

"Bớt nói nhảm đi, tên nhóc này! Khởi động rồi!"

Bị người đàn ông tên Hắc Nữu ném xuống đất, chàng trai trẻ vuốt vuốt mũi theo thói quen, "Được rồi, được rồi... tôi biết rồi."

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, trên khuôn mặt yêu mị của chàng trai xuất hiện nụ cười rõ rệt, "Nói đi, muốn giải quyết kẻ bắt nạt chị dâu thế nào, sống không bằng chết hả?"

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Trong phòng tắm lớn hơi nước mông lung, Chung Phỉ Phỉ vuốt vuốt hơi nước trên tấm gương, nghiêm túc quan sát người phụ nữ trong gương.

Thân thể lỏa lồ, trẻ tuổi mềm mại, dung mạo sắc sảo hoàn mỹ... Nếu như trên trán không có vết sẹo rõ rệt kia thì càng hoàn mỹ hơn.

Nghĩ đến nguồn gốc vết sẹo ấy, Chung Phỉ Phỉ cực kỳ phẫn nộ.

Đáng nhẽ muốn dạy dỗ Phan Lôi một chút, không ngờ cuối cùng bị phản đòn.

Nói cho cùng, đã bỏ sót Lục Chung là cao thủ cười ngựa, thân thủ rõ ràng vượt xa người thuần ngựa chuyên nghiệp.

Từ nhỏ Chung Phỉ Phỉ sống ở nông thôn, sát vách nhà cô ta có một trường đua ngựa.

Khi còn bé Chung Phỉ Phỉ trẻ người non dạ, lăn lộn lung tung với đàn ông bên đó, cười ngựa tuy không nói là chuyên nghiệp nhưng cũng coi như sở trường.

Ngã từ trên ngựa xuống, quả thực vô cùng nhục nhã.

Cũng may tay nghề của bác sĩ kia không tệ lắm, nói chỉ bôi thuốc vài lần nữa, vết sẹo sẽ từ từ biến mất.

Gương mặt đẹp dễ của cô ta bị hủy, Chung Phỉ Phỉ xin thề chắc chắn sẽ hủy diệt những thứ đối phương để ý nhất.

Đối với Phan Lôì, thứ quan trọng nhất có lẽ là Lục Chung và sự thanh cao tự cho mình là đúng của cô.

Cốc cốc —— Tờ mờ sáng có tiếng gõ cửa, Chung Phỉ Phỉ tùy tiện khoác áo choàng tắm lên người, đi ra ngoài.

Vừa mở cửa, một người đàn ông thấp lùn xuất hiện trước mặt. Hắn cúi đầu, không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có giọng nói bị đè thấp mấy phần, có vẻ vô cùng khàn khàn.

"Chung tiểu thư, cái này... tôi là người ở trại ngựa ngày đó..."

Trí nhớ của Chung Phỉ Phỉ không tốt lắm, nghiêm chỉnh mà nói, những người vô dụng không đáng để cô ta nhớ.

Người này cô ta đã đưa tiền nhưng không đạt được kết quả cô ta muốn, ngược lại để Lục Chung cứu Phan Lôì, khiến tình cảm hai người càng sâu nặng hơn.

Trong lòng tức giận, Chung Phỉ Phỉ cười lạnh.

"Anh còn dám đến tìm tôi? Những việc tôi bảo anh làm, anh làm được sao?"

Người đàn ông thấp bé hình như rất uất ức, nửa ngày mới dứt quãng nói: "Chung tiểu thư, có ông trời chứng giám tôi thật sự làm theo yêu cầu của cô, nhưng ai ngờ đại thiếu gia lại cười ngựa rất giỏi..."

"Đủ rồi!" Mắt thấy trời dần dần sáng, ai biết được cái tên này xuất hiện ở đây sẽ dẫn tới rắc rối gì.

Không nhịn được phất tay, Chung Phỉ Phỉ mắng một tiếng, "Đồ vô dụng!"

Lấy ví da ra, ném một xấp tiền cho người đàn ông thấp lùn, Chung Phỉ Phỉ đóng cửa lại, "Cút, bớt xuất hiện trước mặt tôi."

Ầm —— Cửa lớn đóng lại một cách vô tình, người đàn ông thấp bé từ từ nhặt tiền trên mặt đất, tùy tiện nhét vào túi, hồi lâu sau mới nhếch môi cười cười, nói: "Cám ơn tiểu thư đã chiêu cố!"

Vì nụ cười này, trên gương mặt bình thường của người đàn ông toát ra một tia hào quang đẹp đẽ, bất quá Chung Phỉ Phỉ hoàn toàn không trông thấy.

Chung Phỉ Phỉ vào phòng, không biết sao chớp mũi mơ hồ ngửi được mùi hương thoang thoảng.

"Là mùi hoa nào nhỉ?" Cô ta ngửi ngửi, lại không tìm được nơi phát ra mùi hương trong phòng.

"Thôi, chắc là hoa dại ngoài cửa sổ." An tâm nhắm mắt lại, Chung Phỉ Phỉ chìm vào giấc mộng.

Cô ta bị thương, bộ phim phải mắc kẹt mấy ngày.

Rốt cuộc cô ta có thể nghỉ ngơi cho khỏe một chút.

Sẵn tiện, cô ta nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, làm sao để tổ khổ những uất ức với đại gia Lục Thanh Dương của cô ta.

Mặt cô ta bị hủy, thù này làm thế nào cũng không thể quên được.

Bất quá, Chung Phỉ Phỉ kể lể xong, Lục Thanh Dương cũng không đến, mà ngược lại Lục Tự đến.

Mấy ngày nay, Chung Phỉ Phỉ luôn cảm thấy cô ta hơi khác thường, cô ta để bác sĩ khám, nhưng chưa kiểm tra ra cái gì.

Cuối cùng, tới vô số lần, bác sĩ đành lễ phép nói cho cô ta biết, có thể do áp lực tâm lý quá lớn.

Chung Phỉ Phỉ không tin, cô ta có áp lực tâm lý gì? Có điều lần nào bác sĩ cũng nói vậy, đồng thời thân thể cô ta xác thực cũng không có đau đớn gì quá lớn, chỉ thỉnh thoảng sẽ ngửi được mùi hương không rõ thôi.

Bác sĩ nghe cô ta nói xong, lễ phép súc tích nói một tiếng.

“Ngoài cửa sổ có rất nhiều hoa. Đây là khu resort.”

Có nghĩa là cô ta mắc bệnh chim sợ cành cong ư? Chung Phỉ Phỉ cực kỳ phần nộ, cái nơi quái quỷ này nhất định là khắc tinh của cô ta.

Chung Phỉ Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị thu dọn đồ đạc ngày mai sẽ xuống núi.

Chẳng qua cô ta không ngờ, tối nay Lục Tự lại tới.

Phan Lôi cũng không biết Lục Tự sẽ tới.

Kể từ ngày cô ngã từ trên lưng ngựa xuống, vẫn ở trong phòng tịnh dưỡng suốt.

Đương nhiên tịnh dưỡng là giả, cùng Lục Chung triền miên cả ngày lẫn đêm mới là thật.

Vô số lần cô nhớ lại tình cảnh nguy hiểm lúc đó, nghĩ đến thời điểm Lục Chung cứu cô, hai mắt càng lấp lánh ánh sao.

"Hươu ngọc, anh lợi hại thật, anh biết cưỡi ngựa..." Hơn nữa, kỹ thuật có vẻ cực kỳ giỏi.

Đối với những lời khen ngợi của cô, Lục Chung hơi đỏ mặt, sau đó kéo tay cô dịu dàng vuốt ve.

Hình như anh rất thích vuốt ve tay cô, cũng giống như anh thích vỗ đầu cô vậy.

Dịu dàng triền miên, mang theo sự cưng chiều nồng đượm, lần nào anh làm động tác thế này, Phan Lôi cảm giác trong lòng cô đều mềm nhũn.

Hai ngày nay, hai người ở bên nhau ngoại trừ làm tình, Lục Chung vẫn chơi Lianliankan của anh.

Đương nhiên kết quả không có bất ngờ, vẫn đứng nhất từ dưới đếm lên.

Phan Lôi ở bên cạnh anh vẽ mấy bức tranh bốn khung của cô.

Khoảng thời gian trước, cô đưa thành phẩm của mình lên weibo, không ngờ được khá nhiều người ưa thích.

Phan Lôi không có việc gì làm bèn xem tin nhắn của người hâm mộ, phần lớn tin nhắn đều nói mè� mậρ rất đáng yêu, chú chó to rất ngậy ngồ ngốc nghếch đủ loại.

Đương nhiên, cũng có không ít người hỏi Phan Lôi hoạt hình này có ý nghĩa khác không.

Trước kia Phan Lôi đều không trả lời câu hỏi như vậy. Vì quả thực nó không có ý nghĩa khác.

Bất quá bây giờ ư, cô nhẹ nhàng kéo kéo tay Hươu ngốρ, trong lòng ngập tràn ngọt ngào.

Tất nhiên có ý nghĩa khác, hết thấy đều là câu chuyện tình yêu của cô.

Lục Chung bị kéo tay bèn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Phan Lôi.

Phan Lôi phát hiện anh đang nhìn chăm chăm câu trả lời ‘Hình mẫu chú chó to chính là con Hươu gốc nhà tôi đấy’ của cô. Lập tức đỏ mặt, cứng nhắc trừng anh một cái, "Sao đột nhiên ngồi đây?"

Lục Chung chắc chắn thấy câu trả lời ấy rồi, xấu hổ cười cười, nắm tay cô nhẹ nhàng xoa xoa.

Gần đây anh biết cười.

Lúc trước cực ít.

Nhưng mỗi lần anh cười, tim Phan Lôi đều đập bùng bùng.

Lúc này cũng thế, tim đập nhanh tới mức như muốn nhảy ra ngoài, còn để ý gì đến việc trách cứ nữa, trực tiếp nhào tới.

"Hươu cực cưng, cho em hôn cái đi."

Phản ứng của Lục Chung chính là trực tiếp xách cô lên, giống như chú chó to gặm con mèo mập trong truyện tranh kia vậy, xách thẳng lên đùi, khoác vai cô bắt đầu chơi hôn nhẹ.

Hai người là nam nữ bình thường, cứ hôn thế tất nhiên sẽ củi khô lửa bốc.

Rất nhanh Phan Lôi bèn dang chân ngồi trên người Lục Chung, ôm đầu anh, khẽ rên hai tiếng.

Bọn họ còn chưa từng làm ở sofa nhé.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Lục Chung đã ôm cô tới mép giường, buông thông hông cô, sau đó cả hai cùng ngã xuống giường.

Đáng ghét, Phan Lôi bị hôn đến mơ mơ màng màng không cam lòng nghĩ, lần sau nhất định phải làm trên ghế sofa.

Nếu không ở ghế sofa, thì ít ra cũng phải thử một lần ở suối nước nóng chứ.

Thấy cô không chuyên tâm, Lục Chung bất mãn ra sức đụng một cái, Phan Lôi nức nở một tiếng, rụt người ngoan ngoãn trở lại lòng anh.

Được rồi được rồi, chẳng phải cô chỉ nghĩ có chút sao? Sớm muộn gì cũng có một ngày áp dụng những chuyện đó vào thực tiễn.

Ảo tưởng dù sao vẫn là ảo tưởng, lúc này Phan Lôi lắc mông, rụt người lại, cũng không suy nghĩ tiếp, từ từ ôm chặt người đàn ông trên người.

Khi Phan Lôi tỉnh lại lần nữa, cả người đều bủn rủn.

Muốn ngâm mình ở suối nước nóng quá.

Phan Lôi đánh thức Lục Chung, hai người quyết định đi suối nước nóng.

Nhưng vừa ra cửa, đột nhiên có người tới tìm Lục Chung.

Phan Lôi vừa nhìn liền biết chuyện nghiêm chỉnh, lập tức lui sang một bên.

"Anh đi làm việc trước đi, em đi một mình cũng được." Phan Lôi quynh luyến ôm áo tắm, trước khi đi còn nhìn Lục Chung một cái.

Lục Chung vốn đang nói chuyện với người kia, thấy món đồ trên tay Phan Lôi, bỗng nhiên sai bước đi tới.

"Hươu ngốc, anh làm gì đó?"

Lục Chung xé rách chiếc áo tắm cổ yếm màu xanh ngọc trong tay cô, đi đến rương hành lý, sau đó lấy một bộ quần áo dài đưa cho Phan Lôi.

Phan Lôi nhận bộ quần áo dở khóc dở cười, đây là sao, có ai mặc quần áo dài đi ngâm nước nóng chưa.

Vẻ mặt Lục Chung rất kiên định, mặc dù Phan Lôi không muốn, nhưng chỉ có thể ôm quần áo dài đi ra.

Vừa đi cô vừa nghĩ, hừ, chờ anh đi, cô lập tức cắt bộ quần dài áo dài thành áo ngắn quần cụt.

Nghĩ đến thời điểm trước khi đi Lục Chung bùng phát ham muốn chiếm giữ, trong lòng Phan Lôi vừa ngọt vừa có chút bất đắc dĩ.

Khu resort này cũng không tiếp khách lạ, ở đây chỉ dành riêng cho người nhà bọn họ tắm nước nóng, chẳng lẽ anh còn lo lắng những người khác trông thấy nửa người trần trụi của cô sao?

Bất quá, có lẽ Lục Chung có tầm nhìn xa.

Hôm nay suối nước nóng thật sự còn có người khác.

Ngay cửa nghe được giọng Chung Phỉ Phỉ, Phan Lôi xoay người tới bể tắm khác.

Thật sự không khéo, lại gặp được Chung Phỉ Phỉ, kỳ quái, cô ta tắm suối nước nóng cũng có thể tắm ra ít âm thanh kỳ quái sao?

Phan Lôi vốn không có lòng hiếu kì mãnh liệt, chẳng qua lúc chuẩn bị cắt quần áo dài Lục Chung đưa, cô nghe được giọng Chung Phỉ Phỉ càng phát càng lạ.

Nếu là lúc trước, có lẽ cô không hiểu âm thanh này là gì.

Nhưng khoảng thời gian này, cô và Lục Chung trở nên tốt hơn, cô hiểu quá rõ rồi.

Thời điểm phụ nữ được người đàn ông yêu, mới có thể phát ra âm thanh mất hồn thế.

Là Lục Thanh Dương sao? Nghĩ đến bản thân là con dâu chứng kiến bố chồng lên giường với phụ nữ khác, lại còn đang tắm suối nước nóng, sẽ lúng túng đến mức nào.

Nghĩ vậy, nhất thời Phan Lôi cảm thấy hay trở về ngâm mình trong bồn tắm lớn cũng được.

Chẳng qua, Phan Lôi còn đi chưa được mấy bước, Chung Phỉ Phỉ vốn thở dốc không ngừng bỗng nhiên ngừng lại, cô ta còn nói một câu.

"Lục Tự, anh giỏi quá, mạnh hơn lão già nhà anh nhiều."

Câu nói này thành công làm Phan Lôi dừng bước.

Cô vẫn cho rằng người đàn ông kia là Lục Thanh Dương, nên không liếc nhìn thêm.

Song, người này là Lục Tự à?

Biết rõ Chung Phỉ Phỉ là người đàn bà của ba mình, còn làm bậy với cô ta trong suối nước nóng?

Nói không nên lời cảm giác trong lòng là thất vọng hay là gì, Phan Lôi dừng bước.

Cô tự nói với mình, chỉ nhìn một chút thôi.

Cô bèn đưa mắt nhìn.

Bất quá, một cái nhìn ấy cũng đủ rồi.

Người đàn ông đang trần trụi trong suối nước nóng kia, không phải Lục Tự thì là ai?

Không ngờ người đàn ông đột nhiên đứng dậy, còn lảo đảo đi tới, Phan Lôi sợ hết hồn, trượt một cái ngã xuống đất.

Lục Tự nghe được tiếng động, lập tức cảnh giác.

“Ai?”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Ai?" Một đôi cổ tay trắng nõn như bạch xà quấn tới, Lục Tự nhú mày không chút nể mặt hất ra.

Lúc này tâm trí mê loạn chậm rãi phục hồi, Lục Tự ghê tởm bản thân lại có thể lên giường với người phụ nữ có tướng mạo tương tự người xưa.

Bởi vì lúc đó toàn thân cô ta tản ra hương vị không thể kháng cự sao? Lục Tự không biết, song giờ phút này cái gì cũng quá muộn màng.

Chung Phỉ Phỉ lơ đễnh, khoác áo choàng tắm to dùng tựa vào cạnh cửa nhìn theo tầm mắt Lục Tự.

Người phụ nữ giống như thỏ vậ lão đảo chạy trốn, đoạn đường này tuy không dài nhưng đã ngã sấp hai lần, chắc bị sợ hãi quá độ.

Nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ hoảng sợ của Phan Lôì, tâm trạng Chung Phỉ Phỉ bỗng dưng tốt hẳn.

Nhưng tâm tình Lục Tự thì không tốt nổi.

Rũ con người xuống, cũng thu lại cảm xúc vì bất an che giấu dưới đáy lòng kia, hấn băng qua hành lang chuẩn bị rời khỏi nơi khiến người ta nghẹt thở.

Chung Phỉ Phỉ nhướng mày nhìn hấn.

“Sao, hồi hận à? Lục nhị thiếu gia của tôi?”

Chung Phỉ Phỉ nhấn mạnh chữ 'nhị' này, con người đen của Lục Tự ngừng động, một lát sau mới xoay đầu liếc nhìn Chung Phỉ Phỉ.

"Sự việc hôm nay, đối với chúng ta mà nói, đều là ngoài ý muốn, tôi hi vọng cô hiểu rõ."

"Đương nhiên..." Chung Phỉ Phỉ vẫn cười như cũ, nụ cười ngạo mạn nhìn bóng người từ từ biến mất ở nơi xa.

Đương nhiên là ngoài ý muốn, cũng là bí mật vĩnh viễn.

Cô ta hiểu rất rõ đàn ông, càng hiểu rõ đàn ông tự cho mình là đúng. Thực sự cho rằng trải qua lần này, cô ta sẽ quăn quýt hẳn không buông sao? Quá coi thường cô ta rồi.

Bất quá theo nhu cầu mỗi bên thôi.

Phan Lôi chưa từng nghĩ Lục Tự và Chung Phỉ Phỉ có một chân.

Hơn nữa, lúc này Chung Phỉ Phỉ vẫn là tình nhân nhỏ của Lục Thanh Dương đấy.

Một loại cảm giác loạn luận dâng trào trong lòng, ghê tởm đến mức làm cô muốn nôn.

Rất nhanh cô phản ứng kịp, giọng Lục Tự vang lên phía sau, cô không còn cách nào khác, bị phát hiện như vậy chắc chắn sẽ bị diệt khẩu.

Cô vội vàng đứng dậy chạy nhanh ra ngoài, vì vụng về, cô ngã sấp vô số lần.

May mà Lục Tự không đuổi theo nữa.

Có lẽ không phát hiện ra cô nhĩ, Phan Lôi tự an ủi mình.

"Ai u... đứa nào không có mắt đụng vào tao đấy!"

Hôm nay không phải ngày thích hợp ra khỏi cửa mà, Phan Lôi cực kỳ hối hận trước khi ra cửa không xem hoàng lịch.

Ban nãy vừa đụng phải Lục Tự đang làm tình với Chung Phỉ Phỉ, trong nháy mắt lại đụng phải cái tên ăn chơi trác táng của nhà họ Lục - Lục Vĩnh.

Lúc này Phan Lôi quá mức sợ hãi, trong thấy Lục Vĩnh căn bản cũng không khách sáo, dùng sức đẩy hấn ra, tiếp tục chạy về phía trước.

Lục Vĩnh không để ý bỗng chốc bị Phan Lôi đẩy, không cam lòng muốn tóm cô lại, nhưng Phan Lôi nhanh nhẹn như thỏ vậy, chạy mất hút.

"Đệt! Một ngày nào đó mày sẽ vào tay tao!" Phun một bãi nước bọt, Lục Vĩnh nhìn chăm chăm cô gái đang chạy trốn như bay, hung hãn nói.

Phải nói rằng, Lục Vĩnh có thể ở Lục thị leo lên vị trí bây giờ, ngoại trừ có Lục Thanh Dương hộ tống cả đoạn đường, không thể không thừa nhận hấn có chút thông minh.

Trong mắt hấn, Phan Lôi ở nhà họ Lục là người có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Còn là một kẻ nhát gan.

Trước kia trông thấy hấn, tựa như chuột thấy mèo, cả người phát run không thể nhúc nhích, hôm nay còn dám dùng sức đẩy hấn ra.

Híp mắt, Lục Vĩnh thoáng nhìn nơi Phan Lôi chạy đến.

Nếu không phải thằng nhóc Lục Chung cho con đàn bà ngu xuẩn này quá nhiều dũng khí, thì chính là hồi nãy Phan Lôi bị chuyện gì đó dọa sợ.

Đồng thời, chuyện này còn là chuyện lớn, đủ để long trời lở đất, dọa cô quên cả nỗi sợ hãi.

Nhếch môi, Lục Vĩnh hình như nghĩ đến chuyện gì, một hồi sau, hần sải bước đi theo con đường Phan Lôi chạy.

Phan Lôi mặc kệ Lục Vĩnh – cái tên có chút thông minh kia.

Bất quá, có một điểm Lục Vĩnh nói đúng.

Cô thực sự sợ hãi quá độ, cũng quá mức kinh ngạc, chạy đến cửa phòng, bất chấp Lục Chung vẫn còn nói chuyện với người khác, cô như chim én nhỏ đâm đầu vào lồng ngực Lục Chung.

Trên thế giới này, chỉ có lồng ngực anh là ấm áp nhất, cũng an toàn nhất.

Phan Lôi như Koala ôm lấy Lục Chung, Lục Tư ở một bên nhíu mày.

"Lão đại, em chờ anh ngay cửa, một tiếng sau chúng ta lên đường nhé..."

Bất giác Phan Lôi mới phát hiện Lục Tư cũng ở đây.

Có điều cô không muốn nhúc nhích, chỉ nằm trên vai Lục Chung, rầm rì một tiếng.

"Hươu ngọc, anh lại phải đi sao?"

Lục Chung nhắc朦胧 cô lên, đặt cô lên giường.

Cẩn thận quan sát cô một phen, cuối cùng tầm mắt rơi trên chỗ bấn ở đầu gối cô.

Phan Lôi rút chân, dưới tầm mắt nóng bỏng của Lục Chung không nhận được nói thật.

"Em vấp ngã."

Lục Chung ngồi xổm xuống nâng chân cô lên, cẩn thận xem xét.

Đầu gối đã đỏ một mảng, mơ hồ có chút rướm máu, tổng thể mà nói không có gì đáng ngại.

Ngón tay lạnh lẽo của anh vuốt ve vết thương, Phan Lôi bị đau khê rên một tiếng.

Lục Chung rút tay về, xoay người đi ra ngoài.

Phan Lôi ôm eo anh, "Anh muốn đi đâu?"

Người đàn ông xoay đầu lại, cầm tay cô từ từ viết: Bôi thuốc.

"Em không bị thương đâu, anh ở bên em được không?" Phan Lôi ôm anh, lúc này tận đáy lòng cô cất dấu một bí mật lớn, cô khẩn cấp muốn tìm một người thổ lộ.

Hiển nhiên, thế giới của cô chỉ có một mình Lục Chung.

Lục Chung thực sự nghe lời ngồi xuống, bất quá anh không nhàn rồi, nhẹ nhàng đặt chân Phan Lôi lên đùi anh, khê xoa chỗ bị thương kia.

Rất dịu dàng.

Trái tim Phan Lôi dần dần ổn định, trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng bọn chúng cứ hòa nhau vọt tới cổ họng, đột nhiên cô không biết nói gì mới phải.

Lục Chung vuốt tay cô, tiếp tục viết: Sao thế?

Phan Lôi lắc lắc đầu.

Để cô tổ chức ngôn ngữ lại một chút, cô không biết nên nói từ đâu.

Trong lúc Phan Lôi sắp xếp ngôn ngữ, cố gắng tóm tắt đơn giản mối quan hệ phức tạp kinh tế kia, cửa được gõ hai tiếng đặc trưng, sau đó Lục Tư lộ đầu vào bày vẽ mặt bất đắc dĩ.

"Xin lỗi đã quấy rầy. Nhưng lão đại à, kế hoạch đã sắp xếp xong, chúng ta phải đi ngay."

Vừa nghe Lục Chung muốn đi, Phan Lôi không chút nghĩ ngợi bỏ qua, tiếp tục ôm đại thụ của cô.

"Anh phải đi sao?"

Lục Chung còn chưa kịp viết, Lục Tư đã nói thay Lục Chung.

"Xin lỗi chị dâu, bọn em có chút chuyện phải xuống núi một chuyến."

"Em cũng muốn đi!" Phan Lôi không chút nghĩ ngợi mở miệng.

Lục Tư thoáng nhìn Lục Chung, "Lão đại, giờ sao?"

Lục Chung xoay đầu lại, gỡ con Koala trên lưng xuống, xoa xoa tay cô, viết: Về liền.

Nhưng, cô rất muốn đi mà. Phan Lôi bày tỏ không muốn ở lại chút nào.

Lục Chung lại viết: Đừng sợ, nhanh thôi.

Mặc dù Phan Lôi rất muốn đi với Lục Chung, song cô không phải người không hiểu chuyện.

Chuyện nào nặng nhẹ cô vẫn phân biệt rõ, tuy chẳng biết Lục Chung xuống núi muốn giải quyết chuyện gì, nhưng Lục Tư khẩn trương thế, chắc

là chuyện lớn.

Trong mắt Phan Lôi, chuyện của Lục Chung đều là chuyện lớn.

Về phần Lục Tư và Chung Phi Phi, tránh được bao xa thì tránh.

Lục Tư cứ giục mãi, Lục Chung vẫn vuốt tóc Phan Lôi một hồi.

Cuối cùng Phan Lôi có chút không kiên nhẫn, sao người này vuốt tóc cô mãi vậy, không phải rất vội sao?

Cô và Lục Tư đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Một lúc sau, Lục Chung xoay đầu lại nhìn Lục Tư thật sâu, Lục Tư 'Ờ' một tiếng, nhanh chóng rút đầu về, cũng khép cửa lại.

"Em nói nè, lão đại, anh nhanh chút."

Nhanh chút gì? Phan Lôi nghĩ mãi không ra, giây kế tiếp, một nụ hôn ấm áp in lên môi cô.

Rất nhẹ nhàng, vuốt ve bờ môi như lông vũ, cũng rất nhanh chóng.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Lục Chung đã đứng dậy rời đi.

Lần này anh không chút do dự, nhanh chóng và quyết đoán.

Để lại Phan Lôi ngồi trên giường, nhìn cánh cửa đóng lại, rất lâu mới vuốt môi, trong lòng ngọt ngào và cảm động.

Anh đợi nửa ngày, chỉ vì cho cô một nụ hôn từ biệt sao?

Sợ người khác thấy, một mực chờ đối phương rời đi à?

Rõ là —— Hươu ngọc khó tính lại ngoài lạnh trong nóng mà.

Bất quá, rất rõ ràng, chính là khẩu vị của cô.

Lục Chung đi rồi.

Mặc dù anh nói rất nhanh sẽ về, nhưng Phan Lôi không dám ra khỏi cửa.

Trước có sói sau có hổ.

Hai người Lục Tự và Lục Vĩnh đều ở resort, cô chỉ có thể cố hết sức thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Đáy lòng chôn giấu bí mật không thể thổ lộ thực sự là một chuyện đau khổ.

Lúc này, Phan Lôi nghĩ tới bạn tốt Tôn Như Ý.

Theo nhận thức của cô, Tôn Như Ý là người có cái miệng tiện, nhưng là một chiến hữu tốt hiếm có.

Phan Lôi kì kèo dùng tên giả thổ lộ hết mọi chuyện cho Tôn Như Ý biết.

Nhưng Tôn Như Ý đã nói toạc móng heo.

"Cậu nói Chung Phỉ Phỉ và Lục Tự có quan hệ với nhau? Fuck, mình biết ngay Chung Phỉ Phỉ đâu có tốt đẹp gì... lại không ngờ anh Lục Tự cũng là một tên cặn bã! Mẹ nó! Cũng may cậu không thành với hắn..."

"Khoan đã..." Phan Lôi yếu ớt nói: "Như Ý, mình đâu có nói hai người đó..."

"Xí! Cậu còn muốn gạt mình! Cậu nói mẹ kế có quan hệ với con trai, mình đoán chút đã ra... Người xung quanh cậu có thể cực phẩm vậy ngoại trừ cái con đẻ tiện Chung Phỉ Phỉ ra, còn có ai nữa..." Tôn Như Ý cảm phần bưng bưng, "Vậy giờ cậu tính thế nào?"

Có thể thế nào? Thì mở một mắt nhắm một mắt thôi.

Người nhà cô chỉ có một mình Lục Chung, nếu bọn họ đe dọa tới lợi ích của Lục Chung, cô mới có thể đứng ra.

Về phần mấy người bọn họ đấu đá thế nào, chỉ cần không liên quan đến Lục Chung, Phan Lôi đều có thể nhin.

Dù sao Lục Thanh Dương không tốt với Lục Chung, cho ông ta đội nón xanh, coi như là trừng phạt vì không tốt với Lục Chung đi.

"Vậy cũng được, dù sao cũng không liên quan bao nhiêu tới cậu, nếu cậu đâm bừa màng giấy này, nói không chừng còn bị diệt khẩu! Cậu nên ngoan ngoãn ở trong phòng đi... Đợi chú rể cầm của cậu về..."

"Ừ." Phan Lôi đương nhiên tính thế.

Bàn tính của Phan Lôi đánh rất kêu, song thực tế không thuận lợi như cô tưởng tượng.

Vì, không bao lâu sau, phòng cô đột nhiên cúp điện.

Khi còn bé Phan Lôi được vớt từ dưới biển lên, từ đó về sau cô bèn ghét biển.

Hồi nhỏ, cô bị Lục Vĩnh nhốt vào phòng tối một ngày một đêm, cũng từ đó về sau, Phan Lôi sợ cúp điện.

Thét xong lao ra cửa, ngay cửa, một người dù bận tối mắt tối mũi nhưng vẫn ung dung chờ cô.

"Phan Lôi, chúng ta nói chuyện nào."

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Có lẽ tưởng tượng quá nhiều, Phan Lôi vừa trông thấy Chung Phỉ Phỉ đã nghĩ ngay Chung Phỉ Phỉ muốn giết người giết khẩu.

Cảnh giác lui về sau một bước, lại phát hiện Chung Phỉ Phỉ không ngang ngược như ngày thường.

Trên mặt cô ta thậm chí có thêm mấy phần chân thành và buồn trách.

"Phan Lôi, tôi muốn nói chuyện với cô, có được không?"

Phan Lôi trăm ngàn lần không muốn, dán sát vào tường, "Hôm nay muộn vậy, tôi muốn về nghỉ ngơi."

"Không mất nhiều thời gian của cô đâu." Dừng một chút, thấy Phan Lôi còn do dự, Chung Phỉ Phỉ nói thẳng mục đích của mình.

"Tôi biết cô nhìn thấy, mọi người đều là người thông minh, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi, chứ không có ác ý gì."

Phan Lôi cẩn thận suy nghĩ, Chung Phỉ Phỉ cũng không có gan làm gì cô, nơi này dù sao cũng là địa bàn nhà họ Lục, thế là gật đầu.

Nhưng cô không muốn đi tới nơi quá xa, "Chúng ta đến căn phòng cách vách nói chuyện, được không?"

"Cả tòa nhà này đều cúp điện." Chung Phỉ Phỉ nhìn cô, "Xuống lầu dưới đi, chỗ này phải mất một thời gian sửa chữa nữa, và lại... chẳng phải cô rất sợ tối à?"

Phan Lôi cũng không muốn ở lại căn phòng tối đen như mực, bèn theo Chung Phỉ Phỉ sang cao ốc bên cạnh.

"Muốn ăn chút gì không?"

Phan Lôi lắc đầu, trước khi đi Lục Chung có đặt cho cô rất nhiều đồ ăn, giờ cô rất no.

Hơn nữa cô không muốn ăn bất kì thứ gì Chung Phỉ Phỉ đưa.

Chung Phỉ Phỉ cũng không miễn cưỡng... vừa vào phòng bèn cởi áo khoác.

"Tôi đi rót ly nước, cô muốn uống không?"

"Cám ơn, không cần."

Chung Phỉ Phỉ vẫn rót ly nước cho Phan Lôi, sau khi ngồi vào chỗ của mình, cô ta uống một hớp trước tiên, ổn định hô hấp, mới chậm rãi mở miệng: "Tôi biết giờ trong lòng cô rất khinh bỉ tôi, thực ra, cô vẫn luôn coi thường tôi, tôi biết."

Điều này cũng không phải... Phan Lôi lẩm bẩm trong lòng.

Trước kia Chung Phỉ Phỉ và cuộc sống cô không có bất cứ liên quan nào, do đó mặc kệ cô ta làm gì đều không liên quan tới cô.

Ở mức độ nào đó mà nói, Phan Lôi cô cũng là một người phụ nữ ích kỉ tuyệt tình.

Người không liên quan đến mình, tại sao phải quan tâm nhiều.

Chung Phỉ Phỉ cười cười, đối với sự im lặng không để ý của Phan Lôi, coi như không thấy, "Bất quá cũng chẳng sao, trước kia tôi cũng nói rồi. Tôi không muốn cuộc sống cơ cực, cho nên chỉ cần tìm được cách, tôi sẽ bất chấp trèo lên..."

Phan Lôi vẫn chưa nói lời nào, chỉ vuốt ly thủy tinh, cuối cùng sự im lặng trở nên hơi lúng túng, cô khẽ giơ ly nước lên uống một hớp.

"Tôi cũng không biết tại sao đi đến bước đường đó với Lục Tự, chắc do dục vọng..." Chung Phỉ Phỉ ngẩng đầu nhìn Phan Lôi, nụ cười có chút nhẹ nhàng, có chút bất đắc dĩ, "Phan Lôi, hôm nay tôi tìm cô là muốn xin cô, giúp tôi giữ bí mật này..."

Nói sớm không được à?

Pha Lôi âm thầm châm chọc.

Cô vốn không có ý định tố giác, thậm chí quyết định mở một mắt nhắm một mắt.

Dù sao hiện tại ở nhà họ Lục hai người họ đang thành công nhất mà, cho dù cô có nói thật, chắc gì Lục Thanh Dương tin.

"Tôi không thấy gì hết."

Phan Lôi thở dài một hơi, "Cô yên tâm, tôi chỉ muốn sống thật tốt với Lục Chung, những chuyện khác không liên can gì tới tôi."

Phan Lôi tự giác nói rõ quan điểm của mình, song Chung Phỉ Phỉ rõ ràng không tin, nửa tin nửa ngờ nhìn cô.

Phan Lôi cũng lười phí lời với cô ta.

"Tôi phải về rồi, Lục Chung đang chờ tôi."

"Khoan đã..." Chung Phỉ Phỉ đứng dậy, ngăn cản cô, "Dựa vào cái gì tôi phải tin cô?"

Phan Lôi híp mắt ngẩng đầu nhìn sắc mặt khó coi của Chung Phỉ Phỉ, "Cô có ý gì?"

Nỗi lo âu và yếu thế trên khuôn mặt người phụ nữ trước đó hoàn toàn biến mất, cô ta nhếch môi, trên khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ lộ ra nụ cười vô cùng mê hoặc, nhưng Phan Lôi lại cảm thấy có chút không đúng.

"Cô..." Cả người thoáng mềm nhũn, hơi nóng bức, Phan Lôi đứng không vững chậm rãi trượt xuống.

Chung Phỉ Phỉ từ từ ngồi xổm xuống trước mặt cô, "Bí mật, phải trao đổi, mới có thể bảo vệ. Phan Lôi, cô hiểu không?"

Phan Lôi không hiểu.

Càng khiến cô không hiểu là, sau khi Chung Phỉ Phỉ cười xong, đột nhiên vỗ vỗ tay, cửa lớn mở ra, một người quen thuộc bước nhanh tới.

"Làm xong rồi?"

Trên trán Phan Lôi chẳng chịt mồ hôi, trời khiến cô diệt vong mà, người tiến vào lại là Lục Vĩnh.

Quả nhiên cô quá bất cẩn sao? Lại không ngờ Chung Phỉ Phỉ sẽ hợp tác với Lục Vĩnh - kẻ cô ghét nhất.

"Hai người... hai người muốn làm gì?"

Chẳng ai để ý đến cô, Lục Vĩnh tới gần ôm Chung Phỉ Phỉ, trao một hôn triền miên nóng bỏng.

"Cực căng, anh nên cảm ơn em thế nào đây."

Chung Phỉ Phỉ hừ lạnh một tiếng, "Chỉ là giao dịch thôi, nhớ, để lại ít tư liệu hình ảnh."

"Đương nhiên, việc này luôn là hứng thú yêu thích của anh."

Lục Vĩnh cười, bị Chung Phỉ Phỉ hất tay cũng không tức giận, cười tủm tỉm đi về phía Phan Lôi.

Phan Lôi tựa vào bàn, chân cô hơi mềm nhũn.

Nhưng ý thức coi như tỉnh táo.

Cô móc điện thoại trong túi ngay lập tức, lại bị Lục Vĩnh nhìn thấu, nhanh chóng cướp đi động của cô ném ra ngoài cửa sổ.

Ngón tay của người đàn ông miết mạnh mặt cô, nở nụ cười mang theo ác ý đến gần.

"Tao nói rồi, con nhỏ đề tiện như mày, sớm muộn gì cũng có một ngày lên giường tao!"

"Lục Chung sẽ không bỏ qua cho anh!"

Phan Lôi nghiêng răng nghiêng lợi, cả người không còn chút sức lực, giọng cũng mềm nhũn.

Nhắc tới Lục Chung, phút chốc Lục Vĩnh chân chừ.

Phan Lôi nhay cảm chộp được, "Anh cũng biết thủ đoạn của Lục Chung rồi, anh đụng vào tôi, lẽ nào còn muốn ở bệnh viện ba tháng sao?"

Có lẽ, đó không phải một ký ức tốt đẹp.

Nhất thời, Lục Vĩnh hơi kiêng kị Lục Chung, động tác cũng do dự.

Chung Phỉ Phỉ còn chưa rời đi, nghĩ đến có thể chứng kiến con nhỏ Phan Lôi luôn tỏ ra thanh cao thở dốc dưới thân một gã kinh tởm nhất, là một chuyện vui sướng cỡ nào.

Song cô ta không ngờ, Lục Vĩnh là một kẻ vô dụng, bị Phan Lôi dọa một câu đã sợ đến mức đánh trống lui quân ngay.

"Sao thế, Lục Vĩnh, anh sợ hả? Đừng quên, giờ anh có lùi bước, Lục Chung cũng sẽ không bỏ qua cho anh!"

Chung Phỉ Phỉ đẩy Lục Vĩnh một cái.

Trong mắt Lục Vĩnh nhanh chóng xuất tia tàn nhẫn, không chút nghĩ ngợi bèn tát Phan Lôi.

"Con đê tiện! Mày nghĩ tao sợ Lục Chung hả? Xem tao hôm nay chạm vào mày rồi! Lục Chung có thể làm gì tao!"

Dứt lời, Lục Vĩnh qua đó cởi phăng nút áo của Phan Lôi.

Cả người Phan Lôi mềm nhũn, nhưng không có nghĩa là chẳng còn tí sức lực nào.

Đợi Lục Vĩnh nhào tới, cô chợt cúi đầu, cắn tay Lục Vĩnh một cái.

Lục Vĩnh bị đau, hất tay ra, nắm mái tóc dài của Phan Lôi lại giáng vài bạt tai bộp bộp bộp, vừa đánh vừa mắng: "Con đê tiện! Tao cho mày cắn tao này!"

Chẳng biết từ lúc nào Chung Phỉ Phỉ đã lui ra ngoài.

Dù sao cô ta cũng là phụ nữ, không nhìn nổi cảnh tượng máu me thế.

Có điều, lúc đi tới cửa, cô ta còn cẩn thận nhắc nhở Lục Vĩnh, nhớ lưu hình ảnh.

Cuối cùng, cô ta còn ân cần giúp hấn đóng cửa lại.

Ngoài cửa sổ, ánh sao xán lạn.

Hiếm khi trời đẹp, hít sâu một hơi, nổi bực bội vì mùa hè oi bức còn có sự khó chịu vì hương hoa cỏ không rõ, cứ như vậy biến mất gần như không còn.

Lúc này Lục Chung tựa vào xe đang thần tốc tiến lên phía trước, khẽ khép mắt lại.

Hắc Nộ ở bên cạnh báo cáo sự tiến triển mới nhất của Ảnh thị, mặc dù Lục Tự đa nghi, song nếu ép đến cùng, không cho phép hấn không tin.

Tin tưởng khi đó, hấn sẽ như một con chó hoang nhảy tường, cho hấn một khúc xương, biết rõ có độc, hấn cũng sẽ nuốt vào.

Sau khi mấy người lên kế hoạch, Hắc Nộ châm một điếu thuốc, cung kính đưa cho Lục Chung, lại bị đối phương xua tay cự tuyệt.

"Lão đại, trước kia anh hút thuốc như mạng mà? Sao giờ không hút nữa?" Hắc Nộ rút điếu thuốc về.

Lục Tự ở trước mặt nhìn bọn họ, cười cười, "Có người không người được mùi thuốc lá, nên người nào đó đương nhiên cai."

Hắc Nộ nghi ngờ nhìn Lục Chung, Lục Chung cũng không ngẩng đầu, chỉ xoay đầu nhìn đỉnh núi đen ngòm ở nơi xa, trong lòng không hiểu sao hơi bực bội.

Soạn một tin nhắn hỏi Lục Tự ở trước mặt: Lúc nào đến?

"Khoảng một tiếng nữa. Sao vậy, mới rời khỏi chốc lát thôi mà, không nữa rồi sao?" Lục Tự vẫn còn nói đùa.

Lục Chung mím môi, ngón tay nhanh chóng ấn: Tăng tốc.

"Yes sir." Lục Tư cười cười, đạp chân ga.

Bỗng nhiên, mui xe phịch một tiếng, Lục Tư chửi thề, đánh tay lái dừng lại.

Rất nhanh, cửa sổ xe có một người đàn ông chui vào, cười hì hì nhìn ba người.

"Hi, em tới đón mọi người."

Hắc Nữu thoáng nhìn người đàn ông gầy yếu, nghi ngờ hỏi: "Chuột đồng, sao cậu tới đây? Chẳng phải lão đại sai cậu bảo vệ chị dâu sao?"

Người đàn ông trẻ tuổi mới chui vào tên Chuột Đồng, không chút khách sáo cướp điều thuốc trên tay Hắc Nữu, rít một hơi.

"Sợ cái gì, một resort nho nhỏ, tôi không cho con muỗi nào lọt vào, còn ai dám chạm vào cô ấy chứ?" Thích ý phun ra một vòng khói, Chuột Đồng lại ném thêm một câu, nở nụ cười lạnh, "Hơn nữa, một người phụ nữ không có năng lực tự vệ, thì lấy tư cách gì đứng bên cạnh lão đại chúng ta..."

Ầm —— Chuột Đồng còn chưa nói hết, Lục Chung đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên nhoài người về phía trước, vung quyền về phía người đàn ông đang nhả khói.

Một tiếng vang rất lớn, thủy tinh bị nghiền nát, Hắc Nữu nhìn Chuột Đồng bị ném thẳng ra ngoài cửa sổ, trong bụng run rẩy.

"Lão đại, Chuột Đồng không phải cố ý..."

Lời Hắc Nữu chấm dứt khi nhìn thấy vẻ hung ác trên khuôn mặt Lục Chung.

Ngay cả người luôn cợt nhả như Lục Tư cũng trầm mặt, "Các cậu bất cần quá! Ai bảo các cậu chỉ đề phòng người bên ngoài khu resort, chẳng lẽ người bên trong an toàn sao? Còn nữa... cái gì gọi là không có năng lực tự vệ thì không thể đứng bên cạnh lão đại... Hoàn cảnh sống từ nhỏ của cô ấy khác các cậu, các cậu từ con đường máu tanh mà ra, còn cô ấy, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong nhà kính, sao có thể dùng tiêu chuẩn của các cậu đi đánh giá người khác, còn các cậu có tư cách gì xem thường cô ấy..."

Không chỗ nương tựa lớn lên ở nơi ăn tươi nuốt sống như nhà họ Lục, vừa phải phòng Lục Tự bụng dạ khó lường và Lục Vĩnh sắc tâm không chết, vừa phải lớn lên khỏe mạnh lạc quan, chẳng lẽ điểm này của Phan Lôi không đáng để người khác kính nể sao?

Lời còn chưa nói xong, Lục Chung đã xuống xe đẩy Lục Tư ra, bản thân thì ngồi vào chỗ điều khiển.

Chốc lát sau chiếc xe nhanh chóng chạy lên đỉnh núi đen ngòm.

Trước khi đi ánh mắt Lục Tư lạnh lùng nhìn người đàn ông đang nằm trên mặt đất vết máu tươi nơi khoe miệng kia: "Tốt nhất cậu hãy cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra, nếu không cậu cú về quê cho tôi!"

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Trong lòng Lục Vĩnh, sự hiện diện của Phan Lôi vẫn rất gượng gạo ở Lục gia.

Cô là cô bé mồ côi được Lục gia nhặt từ biển về, lúc trước khi ông Lục còn sống rất săn sóc cô, thậm chí còn dùng cả họ của người vợ ông yêu nhất làm họ cho cô.

Nhưng mà, ngoại trừ ông Lục, trên dưới Lục gia hầu như không ai xem trọng cô.

Có thể bởi vì vậy mà ông Lục trước khi chết mới để lại chút thủ đoạn, chuyển một phần cổ phần của nhà họ Lục cho Phan Lôi làm đồ cưới.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, chẳng biết ông Lục đang ở địa ngục hay thiên đường nhất định không ngờ được, sau khi ông mất, phần đồ cưới này đã trở thành gông cùm xiềng xích cả đời cô gái Phan Lôi này.

Phan Lôi là một kẻ xui xẻo, và cũng là một kẻ ngốc.

Lòng dạ Lục Tự, người sáng suốt đều nhìn ra.

Điều hẳn mong muốn chẳng qua chính là số tiền trong tay cô, chứ không liên quan tới tình yêu.

Nếu nói đến tình yêu thì Lục Vĩnh cũng không có hứng thú, cô gái Phan Lôi này vừa nhát gan lại yếu đuối, đáng người xem như có chút hấp dẫn.

Thời còn trẻ, Lục Vĩnh đi ngang qua phòng cô, một thoáng Kinh Hồng[1] khi thấy thân thể trần trụi đơn bạc của cô.

[1] Kinh Hồng [惊鸿] hai từ này từng xuất hiện trong bài “Lạc Thần phú” của Tào Thực, dùng để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần: “Phi nhược kinh hồng, uyển nhược du long” nghĩa là nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay. Còn một thoáng Kinh Hồng để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng đã để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ nhìn thoáng qua vội vã đã khiến người ta say mê.

Chính là cái nhìn này đã làm Lục Vĩnh nhớ mãi không quên.

Người con gái này, không nuốt vào bụng, sợ rằng sẽ trở thành tiếc nuối cả đời của hần.

Có điều, Lục Thanh Dương không cho Lục Vĩnh chạm vào Phan Lôi.

Nhưng một mặt nào đó, hần vẫn giữ lại chút tâm tư nhỏ này.

Phan Lôi nhất định là người của nhà họ Lục, nói không chừng sẽ trở thành vợ Lục Tự.

Ông ta muốn những điều tốt đẹp nhất cho con trai ông ta.

Bao gồm cả phụ nữ.

Lục Tự cũng không để Lục Vĩnh động vào Phan Lôi.

Ngoài mặt thâm tình chân thành, nhưng Lục Vĩnh biết, chẳng qua là gặp dịp mà chơi thôi.

Không động thì không động, hần có thời gian chờ đợi mà.

Hiện giờ, người con gái hần luôn khắc khoải đã ở trong lòng bàn tay. Hần giống như gã thợ săn đạt được thắng lợi, tạm thời không muốn nhanh

chống ăn tươi nuốt sống con mồi.

Hắn muốn từ từ, từ từ nhấp nháp cô.

Phan Lôi là một đứa đê tiện.

Rõ ràng là giày rách bị thằng câm Lục Chung chơi qua, giờ còn bày bộ dáng trung trinh liệt nữ.

Trước đây vì Lục Tự, cô đã từng phản kháng dữ dội.

Lần này thì sao, vì cái thằng câm vô dụng đó à?

Trong lòng bỗng dựng nổi lên một luồng bạo ngược, Lục Vĩnh túm mái tóc dài của Phan Lôi, dùng sức đập đầu cô vào tường.

“Con đàn bà đê tiện! Mày còn không nghe lời! Nói! Mày có lời không? Còn dám đối nghịch với tao không?”

Trên đầu dần dần có một thứ nóng bỏng tuôn ra, thân thể Phan Lôi phát sốt từng trận từng trận. Cô bị dẫn xé trong nỗi đau và cơn sốt.

Người đàn ông phía sau còn thượng cẳng tay hạ cẳng chân với cô, cô chẳng biết đau ở chỗ nào nữa, cũng chẳng biết tránh ở chỗ nào nữa.

Điều duy nhất cô nhớ chính là, Lục Chung đã từng nói, anh sẽ trở về.

Anh sẽ lập tức trở về.

Ý niệm này chống đỡ giúp cô không nhắm mắt lại, cho dù vết máu đã mê hoặc tất cả tầm nhìn của cô.

“Lục Chung... em chờ anh... em sẽ chờ anh...”

Lục Vĩnh nghe được giọng nói cô.

Giờ phút này, còn không cầu xin.

Giờ phút này, trong miệng trong lòng còn nhớ tới thằng cầm đó.

Lục Vĩnh cười to, hung hăng kéo tóc Phan Lôi từ phía sau.

“Đồ dê tiện... mày hết hi vọng đi... thằng đó sẽ không trở lại! Loại người như mày! Chẳng ai thích mày đâu! Cũng chẳng ai muốn mày đâu! Mày quên rồi sao? Cha mẹ mày ném mày xuống biển... Mày quên rồi hả?”

Phan Lôi lắc đầu, cô yếu lắm rồi.

Nhưng cô tin tưởng.

Cha mẹ cô chẳng qua chỉ quên cô thôi, chẳng qua chỉ quên mất đã đặt cô ở nơi này.

Một ngày nào đó, bọn họ sẽ tìm được cô.

Cô rất kiên định.

Tựa như niềm tin lúc này, Lục Chung sẽ trở lại, Lục Chung nhất định trở lại.

Đầu càng ngày càng đau, trước mặt càng lúc càng không rõ.

Cô nghĩ, kiên trì một chút nữa thôi, chắc chắn sẽ đợi được.

Chắc chắn sẽ đợi được ánh bình minh lúc tờ mờ sáng.

Thế giới vĩnh viễn không hắc ám như vậy.

Có một người sẽ luôn luôn ở đó chiếu sáng cuộc đời cô.

Rất lâu sau, có thể chỉ trong chốc lát.

Phan Lôi được vây trong một lồng ngực.

Không phải vòng tay của Lục Vĩnh tràn đầy bạo ngược và máu tanh, mà là vòng tay ấm áp thân thuộc.

“Lục Chung...” Cô ngẩng đầu, trong vết máu mờ lung mà mở mắt, mừng rỡ nhìn người đến.

“Anh... anh trở về rồi...”

Cô ngược đầu lên, nhìn khuôn mặt than của Lục Chung khẽ mỉm cười với cô, sau đó cố sức ấn đầu cô vào lòng anh.

Anh không nói gì.

Nhưng giờ phút này cô hiểu ý anh.

Ngoan, đừng sợ, tất cả hãy giao cho anh.

Lục Vĩnh nhìn người đàn ông bất chợt xông tới, một lát sau, hắn mới nhớ tới thủ đoạn của Lục Chung, trong lòng nhịn không được thoáng sợ hãi.

Chẳng qua Lục Thanh Dương cho hắn vô số can đảm.

“Lục Chung, mày không dám đâu... haha... Mày đã quên bài học lần trước à?”

Một họng súng đen ngòm đặt trên trán, Lục Vĩnh lại cười, nhẹ nhàng đẩy họng súng trước mặt ra, “Lẽ nào mày còn muốn vị trí quản lý hậu cần cũng mất luôn?”

Lục Vĩnh tin chắc Lục Chung sẽ không nổ súng.

Trong truyền thuyết và cổ đại, có rất nhiều người chỉ thích mỹ nhân không thích giang sơn.

Nhưng hiện đại lại ít hơn.

Hiện đại mà, chẳng có giang sơn thì làm gì có mỹ nhân chứ.

Cho nên, Lục Chung mày không dám nổ súng đâu.

Pạch —— Phan Lôi cảm thấy sau ót có một luồng nhiệt, dường như có thứ gì đó âm ỉ bắn tung tóe lên người cô.

Cô muốn xoay người để nhìn rõ, nhưng bị Lục Chung ấn đầu áp vào lồng ngực.

Lỗi tai cô lúc trước bị Lục Vĩnh tát vài bạt tay, giờ chỉ ù ù, thoáng nghe không rõ.

Mơ mơ hồ hồ, hình như cô nghe được tiếng kêu rên của Lục Vĩnh.

Là Lục Chung làm gì hử ư?

“Đừng... đừng tức giận... không... không đáng đâu...”

Mái đầu được dịu dàng vuốt ve, Lục Chung cúi đầu nhìn cô gái của anh rúc trong lòng mình, con người thâm thúy, trong phút chốc, không chút chần chừ, anh giờ hòng súng lên, không nể nang gì mà bóp cò.

Phan Lôi mơ màng cảm nhận được thứ gì đó.

Nhưng cô còn bị ấn đầu, Lục Chung chẳng cho cô tí cơ hội nào để thấy.

Cô tưởng, chắc là ảo giác của mình thôi.

Bất quá, Lục Chung tới là tốt rồi.

Anh tới, cô sẽ không kiên trì nữa.

Cả người mềm nhũn, cô chậm rãi ở trong lòng Lục Chung ngã xuống.

Lục Tư đến chậm một bước, nghênh đón hắn là hiện trường đầy hỗn loạn.

Lão đại với tính khí thất thường của hắn, đứng giữa máu tanh, dịu dàng ôm Phan Lôi.

Cách đó không xa, Lục Vĩnh trợn hai mắt, bất động, dưới thân là một bãi bê bết máu.

Xong phim, có chuyện rồi.

Trước tiên Lục Tư tới dò xét hơi thở của Lục Vĩnh.

Không còn thở nữa.

“Rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Anh có biết giờ mà giết thẳng cận bã này sẽ rất phiền phức không?”

Còn chưa nói đây là khu pháp chế, cho dù cái gã cận bã Lục Vĩnh này bị giết một cách khó hiểu, thì Lục Thanh Dương bao che khuyết điểm có thể không truy xét sao?

“Này... sao anh lại không suy nghĩ một chút...” Lục Chung cử động, mặt cô gái trong lòng dần dần lộ ra.

Lục Tư lập tức im bật.

Hắn và Phan Lôi quen biết không bao lâu, nhưng trong mấy tháng gần gũi, liên tục hai lần cô bị người ta đánh bể đầu chảy máu, khóe miệng khóe mắt đều là vết thương.

Lục Vĩnh đúng là tên căn bã, sao thô lỗ với một cô gái chân yếu tay mềm thế, loại người này có chết trăm nghìn lần đều không đáng tiếc.

Trong nháy mắt, Lục Tư thay đổi đề tài.

“Giờ tính sao đây? Âm ỉ tới mức độ này?”

Lục Chung không nói gì, chỉ vẫy tay ra hiệu với người ngoài cửa.

Hắc Nữ và Chuột Đồng với gương mặt bê bối máu nhận lệnh bước vào, Lục Chung nhíu mày, gật đầu với hai người.

“Đã biết. Lập tức làm ngay.”

Nói xong, Hắc Nữ lưu loát nâng thi thể Lục Vĩnh lên rồi sải bước ra ngoài.

Chuột Đồng ở phía sau trông thấy cô gái đã mê man trong lòng Lục Chung thoáng lưỡng lự, ngay sau đó cũng không xoay đầu mà cất bước đi theo.

Phan Lôi cảm thấy rất đau.

Cô sợ đau nhất.

Đang ngủ, cô bị đau đớn làm cho thức tỉnh.

Nhưng cô chẳng muốn tỉnh lại chút nào.

“Shiz...” Cuối cùng, Phan Lôi vẫn tỉnh táo.

Là bị nóng mà tỉnh.

Không biết Chung Phỉ Phỉ rót cuộc cho cô uống thứ gì, lúc trước vì đau đớn mà cô còn có thể nhẫn nại, nhưng hiện giờ vết thương đã được Lục

Chung bôi thuốc, đau đớn đã giảm, nhưng rõ ràng càng ngày càng không chịu nổi cơn nóng hầm hầm như thiêu đốt.

“Hương ngọc...” Cô nằm trong lòng Lục Chung.

Lục Chung cúi đầu, đang cẩn thận tỉ mỉ lau vết thương của cô.

Trải qua một khoảng thời gian, vết thương trên người cô càng ngày càng rõ rệt.

Bắp chân, bắp đùi thậm chí thắt lưng đều bầm tím, tùy tiện chạm vào đã đau đến khó chịu.

Nước mắt ở hốc mắt trực trào, nhưng Phan Lôi không khóc.

“Hương ngọc... Anh ôm em được không? Anh ôm em đi, em sẽ không đau nữa.”

Người đàn ông cầm thuốc mỡ trong tay chợt ngừng lại, một lúc sau anh mới ngẩng đầu, cẩn thận ôm cô gái đẩy vết bầm trên người vào lòng.

Anh cúi đầu, nhìn bờ vai trắng nõn lộ ra vết thâm tím, con người đen tối sẫm, vừa định nhúc nhích, lại nghe Phan Lôi ở trong lòng hít mũi một cái.

“Như vậy thoải mái hơn nè... Cũng không đau nữa... Thuốc của anh rất hiệu quả đấy...”

Lục Chung được rèn luyện từ nhỏ khiến anh không nhạy cảm với đau đớn.

Có điều anh cũng không bị người ta lừa gạt dễ vậy.

Phan Lôi đau đến mức cả người đều run rẩy, anh nhẹ nhàng tới gần cũng có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô.

Sao không đau chứ.

Lục Chung rũ con người xuống, chốc lát sau, anh cúi đầu, khẽ hôn bờ vai trần trụi của cô.

Sau này —— Sau này sẽ không để em bị người ta bắt nạt nữa.

Phan Lôi tựa vào lòng Lục Chung.

Nói không đau chỉ là muốn an ủi Lục Chung, cũng cho mình một chút gợi ý về tâm lý.

Thực ra, toàn thân cô đều đau đến run rẩy.

Lục Chung ôm cô, hôn toàn bộ chỗ đau trên người cô.

Cô thoáng xấu hổ, vì có nhiều chỗ cô rất miễn cảm.

Ví như bắp đùi.

Khi Lục Chung thuần khiết vỗ về, nụ hôn dần dần rơi xuống vị trí bên trong bắp đùi, cuối cùng Phan Lôi nhịn không nổi nữa.

Kẹp chặt hai chân làm sao cũng không để Lục Chung chạm vào.

Lục Chung ngẩng đầu lên ngờ vực, khe khẽ vuốt tay cô, viết: Sao thế?

Mặt Phan Lôi đỏ tạt mang tai.

Đau đớn giảm bớt, nhưng dục vọng lại nổi lên.

Ấp a ấp úng, Phan Lôi rúc vào trong chăn.

“Em... em muốn nghỉ ngơi...”

Lục Chung bất động, sau đó mới kéo chân, nhẹ nhàng khoác lên người cô.

Động tác của anh rất dịu dàng, người cũng rất đẹp trai.

Phan Lôi nuốt nước miếng, lúc này, cô ngượng ngùng không ngẩng đầu lên nổi.

Chỗ kia đã ướt một mảng, nếu bị Hươu ngốc phát hiện, phải làm thế nào cho phải đây?

Hươu ngốc đến tột cùng vẫn là Hươu ngốc, dường như anh chưa hề phát hiện.

Cô nói muốn nghỉ ngơi, anh bèn thực sự cho cô nghỉ ngơi.

Chỉ là, sau khi rửa tay, anh cũng từ từ bò lên giường, ôm bụng cô, nhích lại gần.

Anh chính là một bếp lò lớn.

Phan Lôi cảm thấy bản thân càng thêm ướt át, hai chân cũng nhịn không được co xát vài lần.

Cô tự cảm thấy động tác của mình rất nhỏ, chính là nhẹ nhàng cọ cọ một chút.

Vừa vịn Lục Chung ở phía sau chột cứng đờ, trong phút chốc, bỗng nhiên anh đưa tay, mạnh mẽ tách hai chân cô ra.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Ánh đèn trong căn phòng sáng thế, Lục Chung nhất định thấy hết rồi.

Phan Lôi xấu hổ như đà điều nhắm mắt lại, dục vọng càng nóng lên, cô không nhìn thấy nhưng có thể cảm nhận được ánh nhìn chuyên chú của anh nóng bỏng cỡ nào.

Nhưng cô cũng không muốn. Đâu ngờ Chung Phỉ Phỉ sẽ trộn thuốc kích thích vào trong thuốc mê chứ.

Phan Lôi rụt chân lại, hông che đậy vết tích ngượng ngùng, Lục Chung cũng không buông tha, anh vẫn nhìn cô, sau đó dịu dàng đề chân cô.

Tiếp theo, anh cởi quần anh ra.

Không thể không nói, Phan Lôi cũng muốn Lục Chung. Nhất là ở thời điểm mấu chốt cần sự thể hiện của đàn ông, cô càng thêm khát vọng.

Dụng cụ của Hươu ngốc nhà cô rất lớn, cô hận không thể hàng đêm triền miên với anh.

Có điều, tưởng tượng thì rất tốt đẹp, nhưng thực tế lại xương máu.

Trên thực tế, Lục Chung vừa tách chân cô tiến vào, Phan Lôi bèn đau không chịu nổi.

Vào thời điểm khẩn cấp của đàn ông nước bên dưới chảy đầm đìa, chẳng qua bởi vì vết thương trên người quá nhiều, mà tay Lục Chung mặc

kệ để ở đâu cũng làm Phan Lôi đau đến rên rỉ.

Vào thời điểm tốt đẹp nhất, hai người họ theo thói quen sẽ ôm nhau.

Cảm nhận được nỗi đau đớn của Phan Lôi, Lục Chung ngừng hành động, anh cau mày, nhìn cô gái dưới thân với cảnh xuân lan tràn, dường như rất rối rắm.

Phan Lôi cắn môi, chần chờ nửa giây, mới lên tiếng: "... Em nhịn chút là được..."

Cô thấy rất rõ giữa hai chân Lục Chung đã nhô lên, nghe nói đàn ông không phát tiết ra sẽ rất khó chịu.

Cô chẳng muốn Lục Chung khó chịu tí nào.

Cô muốn anh.

Nghe cô nói vậy, tay Lục Chung chậm rãi di chuyển, đặt ngay hông cô.

Phan Lôi đau đến phát run, lại bật cười.

Không đau.

Ở trong lòng anh, thực sự không đau lắm.

Nhưng mà, tay Lục Chung từ từ rút lại.

Dục vọng bộc phát kia của anh cũng thu về.

Phan Lôi rất bất ngờ, chớp chớp mắt nhìn Lục Chung chăm chăm.

"Sao thế, Hươu ngốc?"

Lục Chung kéo cái gối từ phía sau cô, lót dưới thân cô, rồi nâng mông cô lên, để toàn bộ đóa hoa đều nở rộ trước mặt anh.

Đừng kích thích vậy.

Phan Lôi kẹp chặt hai chân, giọng cũng run rẩy, “Em... em không nên thế này...”

Lúc này Lục Chung hung hăng một cách hiểm thấy, giữ chân cô không cho cô cử động.

Ngay khi Phan Lôi cho rằng anh sẽ dùng tư thế tương đối cao mà tiến vào, cảm giác được lấp đầy quen thuộc lại không xảy ra.

“Á...” Phan Lôi mở mắt, khẽ ngẩng đầu, cô có thể thấy giữa hai chân cô, một mái đầu đen nhánh đang vùi ở đó.

Suối nguồn ướt át ngay lúc này gặp phải người qua đường đói khát, tất cả suối ngọt đều được liếm sạch.

Đầu lưỡi linh hoạt của người đàn ông lướt qua khe hở, ngọc châu nhỏ đỏ sậm, và tầng tầng cánh hoa như núi non trùng điệp cũng không buông tha, vỗ về từng chút từng chút một.

Phan Lôi bị kích thích đến ứa nước mắt.

Bên trên ào ào kết hợp với bên dưới như dòng nước chảy xiết.

Cô muốn nói với Lục Chung, cô rất bẩn, bị Lục Vĩnh đánh như đầu heo, trên người còn mùi máu tanh, cô còn chưa tắm nữa... Rất nhiều rất nhiều lời, muốn nói với anh.

Rất muốn nói anh hay.

Nhưng cuối cùng, dễ chịu quá.

Anh dùng đầu lưỡi vơ vét hết vách tường nhạy cảm của cô, cô bị kích thích không ngừng run rẩy, muốn lùi bước, nhưng bị anh vững vàng ôm

vào lòng.

Hơi đau, nhưng thoải mái hơn nhiều.

Không biết đã qua bao lâu, sắc mặt Phan Lôi đỏ bừng nằm trên giường thở dốc.

Cô không biết luồng kích thích trước đó như thủy triều kia... có lẽ đã bắn ra thứ gì, dù sao hiện giờ cô cũng không dám nhìn Lục Chung đang lau mặt ở bên cạnh.

Trong lòng ngượng ngùng, cô cũng không dám nghĩ, cần bao nhiêu nước, mới có thể làm ướt đầm cả mặt một người.

Cô dâm dăng thế, hiện tại Lục Chung có thể ghét bỏ cô không?

Trước đây thì khô căn như sa mạc, giờ lại như đại dương vậy.

Phan Lôi căn môi, cảm nhận được Lục Chung đang lau mặt, còn dụi dụi giúp cô lau sạch thân thể, sau đó lần nữa trở về giường.

Phan Lôi vẫn không dám nhúc nhích, cho dù hai người họ đã yêu thương lẫn nhau, nhưng dưới tình huống thế này vẫn có chút xấu hổ.

Cô đưa lưng về phía Lục Chung, trong chốc lát, cô phát hiện Lục Chung vươn tay ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ về vết thương của cô.

Anh dịu dàng thật, xem cô như vật báu, che chở cô trong vòng tay.

Cảm giác xấu hổ trong lòng Phan Lôi cũng không còn, giờ chỉ cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

Cô cảm nhận được tay cô được Lục Chung nắm, anh nhẹ nhàng viết vào lòng bàn tay cô: Còn đau không?

“Đau... có điều, đã tốt hơn rồi...” Cô thành thật trả lời.

Anh vuốt ve tay cô, tiếp tục viết: Sau này sẽ không đau nữa.

“Vâng.” Cô khẽ nhắm mắt, sau khi trải qua cả đêm nguy hiểm cũng thấm mệt.

Trong đầu mơ hồ nhớ lại một số chuyện còn chưa giải quyết, nhưng cô mệt mỏi quá, tựa vào lồng ngực ấm áp, Phan Lôi ngáp một cái.

“Cảm ơn anh, Hươu ngọc.”

Dừng một chút, cô hí hóp mắt tìm về một ít thanh tĩnh, “Lần sau, em cũng giúp anh làm được không? Em... em rất thoải mái... em... em cũng muốn anh thoải mái...”

Cô không rõ người đàn ông bên cạnh có cười hay không.

Lồng ngực anh hình như khẽ rung động.

Dần dần, cô cảm nhận được sự ấm áp trên trán, có một đôi tay phủ lên trên.

Rất ấm áp, cũng rất dễ chịu.

Nhịn không nổi nữa, rốt cuộc cô nặng nề thiếp đi.

Phan Lôi ngủ hơn nửa ngày sau đó bị cơn đau đốn trước nay chưa từng có lay tỉnh.

Hóa ra, đau đốn đến chết lặng.

Trải qua cả đêm, cơn đau nhức ấy vậy mà trầm trọng hơn.

Lúc tỉnh lại, Lục Chung ngồi ở đầu giường, trên tay đang cầm cuốn 50 sắc thái - Xám mà Phan Lôi mới mua.

Có lẽ, anh đọc không quá chuyên chú, cô khẽ nhúc nhích, anh lập tức ném quyển sách.

“Em...” Đau quá.

Phan Lôi đau đến mức ứa cả nước mắt nơi khóe mắt.

Sau lại đau thế?

Lục Chung không để cô rời giường, chỉ xoa đầu cô, sau đó dịu dàng viết lên lòng bàn tay cô: Muốn uống nước à.

Phan Lôi không muốn uống nước.

Phan Lôi muốn đi tiêu cơ.

“Em...” Vùng vẫy rời giường, sau khi bị Lục Chung ngăn lại mấy lần, Phan Lôi cũng nóng nảy, “Hầu ngọc, em muốn đi vệ sinh.”

Lục Chung vẫn không buông cô ra, mà cả người lửa thể ôm cô đi về phía nhà vệ sinh.

Lần trước cô mệt đến đau thắt lưng, Lục Chung cũng làm vậy.

Có điều khi ấy, dưới sự mãnh liệt yêu cầu của cô, Lục Chung còn biết tránh đi.

Lúc này đây, Lục Chung còn không có ý nghĩ phải tránh, từ đầu tới đuôi, anh nhìn cô không chớp mắt.

Phan Lôi 囧, cho dù là tình nhân cũng mong muốn có không gian riêng, khoan hãy nói đến bị người ta nhìn thế này, cô căn bản không tiêu được.

“Anh... anh ra ngoài đi... em... em tiêu không được.”

Lục Chung hết như đầu gỗ, Phan Lôi khẩn cầu vài lần, mà anh vẫn lù lù bất động.

Phan Lôi thực sự muốn khóc, cuối cùng cô dậm chân, lại kéo theo cơn đau đớn như xé rách toàn thân.

“Anh... anh nhắm mắt lại!”

Cho dù có ép anh nhắm mắt lại, Phan Lôi vẫn cảm thấy anh đều thấy tất.

Thẹn quá hóa giận bị Lục Chung ôm trở về giường, cô rúc vào trong chăn giả chết.

Đáng ghét đáng ghét quá đi.

Lục Chung giúp cô lau tay sạch sẽ, rồi nâng đầu cô lên.

Uống nước.

Anh viết.

Phan Lôi gắng gượng uống một ngụm, không biết trong nước đã cho cái gì, hoặc Phan Lôi quá mệt mỏi.

Cô uống nước xong, lại thiếp đi.

Nhìn cô gái nặng nề thiếp đi lần nữa, Lục Chung mới đắp chăn cho người trên giường, sau đó lui ra.

Ngoài cửa, Lục Tư và Hắc Nụ đã chờ ở đó.

“Chị hai sao rồi?”

Vẻ mặt Lục Chung lạnh như băng.

Lục Tư tự biết hăn mở lời không tốt, bèn sờ mũi.

“Cái kia, mọi việc đều ngoài ý muốn. Ai biết được thắng không bằng cầm thú đó sẽ ngoan độc với phụ nữ vậy... Được rồi, anh đừng tức giận nữa, không phát hiện mấy ngày nay Chuột đồng đều trốn không dám gặp anh à?”

Nhắc tới tên Chuột đồng gây họa kia, nét mặt Lục Chung càng thêm lạnh lẽo.

Hắc Nữu đứng ở một bên thấy thế, lập tức nhảy bén nói sang chuyện khác.

“Lão đại, giờ là mùa hè, cho dù dùng thuốc, thi thể Lục Vĩnh cũng chẳng lừa được mấy ngày... Bước tiếp theo, nên làm thế nào?”

Lục Chung rũ mắt xuống, một lát sau mới cầm điện thoại đưa cho Hắc Nữu Hắc Nữu sửng sốt, lập tức gật đầu.

“Được, tôi lập tức làm ngay.”

Lục Tư ở một bên hiển nhiên cũng nhìn thấy, nhin không được cho Lục Chung 32 like[1].

“Đúng là anh, rất độc. Được rồi...” Lục Tư lại cười, “Nói cho anh một tin tức tốt.”

Lục Chung nhướng mày.

Lục Tư nhếch môi, nói: “Rốt cuộc là ngoài ý muốn mà, lúc xử lý thi thể, em có giữ lại một ngón tay... kiểm tra một chút, hóa ra Lục Vĩnh là con trai Lục Thanh Dương... Tin tức này, có phải rất chấn động không?”

Mà tin tức như vậy chỉ đổi lại gương mặt hờ hững của Lục Chung.

“Này, biểu cảm của anh là sao, chẳng lẽ anh sớm đã biết?”

Lục Chung mới không có hứng thú với những lời vô ích thế, nhẹ nhàng đóng cửa lại, chăm sóc cô gái trên giường.

Sau khi đóng cửa không lâu, Chuột Đồng từ chỗ hành lang âm u xuất hiện.

Lưỡng lự thoáng nhìn Lục Tư, trên gương mặt không đứng đắn của Chuột Đồng đều tái nhợt.

“Lão đại không tức giận chứ?”

“Đương nhiên tức rồi.”

Chuột Đồng liếm môi, theo Lục Chung đã bảy năm. Hắn rất hiểu anh, tuy rằng đáng vẻ Lục Chung trông nho nhã yếu đuối, nhưng hễ ra tay là rất tàn nhẫn.

Có thể nói là máu lạnh vô tình. Hắn nhớ mấy năm trước ở Mexico huyết tẩy một nhà trùm buôn thuốc phiện, ngay cả mấy đứa con nít cuối cùng hắn nhìn còn xúc động, song Lục Chung lại không vậy.

Giơ tay chém xuống.

Anh nói, diệt cỏ phải diệt tận gốc, không để lại người nào sống sót.

Nhưng đó là đối với người ngoài, lần này, hắn là thuộc hạ phạm sai lầm, sẽ thành dạng gì đây?

Nhớ lại cơn thịnh nộ lần trước của anh rõ ràng chỉ một quyền đã đánh hắn văng ra khỏi xe, trong lòng hắn mơ hồ có bản phác thảo rồi.

“Tôi sẽ rất thảm sao?”

Lục Tư đồng tình nhìn hắn.

Cuối cùng, hình như không đành lòng nhìn kẻ là bạn của đàn ông phải chết sớm, Lục Tư nhượng mảy, nhìn hẩn một cái mới chậm rãi nói: “Lão đại nhà cậu là kẻ mất hết tính người. Có điều... bà chị hai mềm mại kia nói không chừng...”

Lấp lửng một câu, Lục Tư xoay người rời đi.

Chuột Đồng ở phía sau ánh mắt sáng lên, lập tức nhanh chóng biến mất.

Phan Lôi ước chừng đã ngủ một ngày mới tỉnh.

Rất thần kỳ, sau khi tỉnh lại lần nữa cô cảm thấy toàn thân thư thái rất nhiều.

Thân thể vẫn có cảm giác đau đớn, nhưng không rõ ràng như trước.

Hiện tại, lại cảm thấy đói bụng hơn.

Vuốt vuốt bụng, Phan Lôi từ trên giường bò dậy.

Lục Chung không ở trong phòng, sắc trời bên ngoài cũng tối sầm, anh ra ngoài làm việc ư?

Phan Lôi tính tìm chút gì ăn, dọc theo hành lang âm u, cô một đường đi xuyên qua.

Nhưng chưa được vài bước, cô lại cảm thấy chỉ số IQ không đủ dùng.

Cô có thể gọi điện mà.

Cần gì phải tự mình tìm chứ.

Trong lúc Phan Lôi cân nhắc việc quay lại gọi điện báo quản lý đưa đồ ăn tới, căn phòng cách vách bỗng dưng ‘ầm’ một tiếng, âm thanh rất to vang lên.

Cửa được khép hờ, Phan Lôi trông thấy bóng lưng quen thuộc kia.

Hóa ra —— Lục Chung ở chỗ này.

[1] Cụm từ này là từ của dân mạng xuất phát việc Dương Khôn trong vai trò giám khảo ở cuộc thi “The Voice of China” hể mở miệng là nói mở 32 đại nhạc hội nên có biệt hiệu là ‘Chàng 32’, mà Lý Vũ Xuân cũng ở vai trò giám khảo liên bảo sẽ bấm like cho anh, kết hợp giữa chàng 32 và bấm like của Lý Vũ Xuân tạo thành 32 like, có nghĩa là ‘vô cùng đáng được khen ngợi’ (theo Baidu)

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Kia là Lục Chung cho tới bây giờ Phan Lôi chưa từng gặp.

U ám, bạo lực tàn khốc... Không, thực ra nghiêm khắc mà nói, có thể gọi là tàn bạo rồi.

Người đàn ông bị anh túm trước mặt có vóc người thấp bé, một quyền vung tới, Phan Lôi chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người kia phịch một tiếng ngã sấp xuống một đồng bừa bộn.

Đồng bừa bộn kia cho Phan Lôi biết, đó không phải quyền đầu tiên người kia gánh chịu.

Hắn ngẩng đầu lên, gương mặt đều bết máu, tuy không thấy rõ bộ dạng, nhưng Phan Lôi cảm thấy hắn rất tội nghiệp.

Lục Chung đi tới, không chút thương xót, túm lấy hắn lại bắt đầu vung quyền.

Phan Lôi không nhìn nổi nữa, xoay người bỏ chạy.

Trong nhận thức của cô, Lục Chung của cô là một người đàn ông dịu dàng.

Tuy không nói chuyện, và nụ cười hé lộ trên gương mặt cũng rất hiếm.

Nhưng chắc chắn anh rất dịu dàng.

Còn rất xấu hổ.

Lục Chung như vậy, không phải Lục Chung của cô.

Trong nháy mắt cô xoay người, Lục Chung cũng cảm nhận được.

Buông Chuột Đồng ra, mạnh mẽ đuổi theo.

Phan Lôi chạy được vài bước, đầu óc bỗng dừng tỉnh táo ngừng lại.

Thoáng do dự, cô bèn xoay đầu chạy về.

Lần này, cô đụng phải Lục Chung.

“Hươu ngốc...” Lục Chung còn chưa hành động, Phan Lôi đã đi trước một bước tiến lên cầm tay anh.

Trên tay anh còn vết máu chưa khô, Phan Lôi thoáng sửng sờ, từ từ buông tay.

“Anh... anh có chuyện giấu em đúng không...” Thấy Lục Chung trầm mặt, Phan Lôi cố nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, “Ngay cả... anh... anh cũng gạt em?”

Cười không nổi nữa, Phan Lôi xoay người rời đi.

Lúc này đây, Lục Chung không buông cô ra, mà cầm tay cô, gắt gao nắm trong lòng bàn tay mình.

“Anh buông tay... buông tay mau!”

Hiện giờ đầu óc Phan Lôi là một mảng trống rỗng, xoang mũi tràn ngập mùi máu tanh, cô quả thực có chút không chịu nổi.

“Buông ra, Lục Chung, anh buông em ra trước đi!”

Lục Chung đâu nghe lời, trong con người chợt lóe lên tia tàn nhẫn, giữa tiếng thét chói tai của Phan Lôi, anh bất đắc dĩ khiêng cô lên, sai bước đi tới căn phòng ở cách đó không xa.

Lúc này, Lục Tư cũng chạy tới, trăm tính ngàn tính lại không tính được chỉ số thông minh của Chuột Đồng thấp tới vậy, Phan Lôi là người gì chứ, là bảo bối Lục Chung nâng niu trong lòng bàn tay, kêu hăn đi cầu xin vậy mà hăn để cô thấy một mặt tàn nhẫn của Lục Chung thế kia.

Cái thế giới này, đâu phải người phụ nữ nào đều có thể chấp nhận người đàn ông của mình vừa bạo lực hung ác còn máu tanh chứ.

Lục Tư lo lắng bước tới thoáng nhìn qua, giọng điệu nịnh nọt.

“Lão đại à, anh nhả nhận một chút...”

Nhưng anh dứt khoát không quan tâm, Lục Chung chẳng thèm liếc hăn một cái, trực tiếp khiêng Phan Lôi vào phòng.

“Này... anh nghe em nói đi...”

Một tiếng khuyên can cuối cùng biến mất ngay khi cánh cửa đóng sầm lại.

Lục Tư đập cửa, đều không được hồi đáp.

Một lát sau, chẳng nghe được trong phòng có bất kỳ hành động gì, hăn chợt thở dài.

“Quên đi... có lẽ, biết sớm chút cũng tốt.”

Tâm trạng phức tạp của Lục Tư khác với hai người rất bình tĩnh ở trong phòng.

Sau khi Lục Chung khiêng Phan Lôi trở về bèn đặt lên giường, Phan Lôi vài lần muốn xuống giường đều bị Lục Chung ngăn lại.

Anh trói cô vào đầu giường.

Còn mình thì ngồi đó dễ như trở bàn tay đè hai chân Phan Lôi đang lộn xộn.

“Đừng động, có vết thương.”

Không chỉ vậy, Lục Chung còn giơ tay ra dấu giao lưu với cô.

Phan Lôi không được tự nhiên quay đầu sang chỗ khác, giọng nói cực nhỏ, “Giờ em không muốn nói chuyện với anh.”

Nói xong, cô rất khí phách dời ánh mắt đi.

Nhưng độ sức chịu đựng với Lục Chung, Phan Lôi vĩnh viễn không phải đối thủ của anh.

Cổ cô bắt đầu mỏi rồi, nhưng Lục Chung vẫn duy trì động tác ban đầu.

Dần dà, Phan Lôi cũng buông tha.

Đá cái chân Lục Chung đang đè mình, “Anh rửa tay trước đi, còn nữa... lau sạch sẽ vết máu trên người em.”

Lục Chung không nhúc nhích, đôi mắt đen như mực nhìn Phan Lôi cực kỳ do dự.

“Còn không mau làm, Hươu ngốc!”

Quả nhiên, đàn ông thật tiện, muốn bị ngược.

Bị Phan Lôi mắng, Lục Chung lòng không cam tình không nguyện đi rửa tay.

Trước khi đi, còn cầm khăn và thắt lưng, trói chặt cô.

Phan Lôi khóc không ra nước mắt, nhưng tâm trạng cũng trở nên phức tạp, chuyện này không tính là quan trọng lắm.

Mà quan trọng là, cô phát hiện cô chẳng hiểu Lục Chung chút nào.

Cô có thể ngốc nhưng trực giác của phụ nữ rất nhạy, cô không phải không phát hiện gì.

Ví dụ như, Lục Tư ở trong và ngoài nước là cao thủ thương nghiệp, lại chịu khuất phục trở thành thuộc hạ của Lục Chung, còn có nửa đêm mơ màng thức dậy sẽ thấy một Lục Chung khác hẳn.

Rất nhiều chuyện liên quan với nhau đều trời dậy, thực ra đã có đáp án rồi.

Chẳng qua Phan Lôi cố chấp không muốn tin tưởng thôi.

Không muốn tin tưởng, Hươu ngốc của cô là giả.

Người cô yêu, chẳng qua cũng là giả.

Khi cô mờ mịt luống cuống không biết làm sao, Lục Chung từ phòng tắm trở lại.

Anh cầm khăn lông nóng, lau vết máu dính trên chân Phan Lôi.

Người đàn ông cúi đầu, bóng dáng trước mắt có chút dài ra, nhỏ vụn che lấp một phần ánh mắt anh.

Từ tầm mắt Phan Lôi nhìn sang, có thể thấy động tác của anh dịu dàng chuyên chú bao nhiêu, ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vuốt ve bắp chân cô, động tác đơn giản được anh làm một cách uyển chuyển.

Không phải giả.

Người đàn ông dịu dàng như thế với cô, không phải giả tạo.

Phan Lôi chẳng muốn làm khó bản thân, đặc biệt điều kiện tiên quyết nhất là cô rất yêu Lục Chung.

Nhẹ nhàng cử động chân, Phan Lôi bấu môi, “Anh cởi trói cho em trước đi, chúng ta nói chuyện.”

Lục Chung ngẩng đầu, dường như không tin cô, còn cho rằng cô vẫn muốn chạy.

Phan Lôi cười khổ, “Em sẽ không chạy, anh cởi trói cho em trước đi.”

Lục Chung vẫn trầm mặc như cũ, động tác không đổi.

Phan Lôi cắn môi, bỗng nhiên nói, “Trói em, em rất khó chịu, rất đau đó.”

Cuối cùng Lục Chung cũng thả cô.

Nhưng địa điểm giam cầm đổi thành trên đầu gối.

Anh là người không có cảm giác an toàn, đồ đạc của anh nhất định phải nằm trong lòng bàn tay mới an tâm.

Phan Lôi đói bụng, vừa vặn người phụ trách resort bưng thức ăn tới.

Phan Lôi liên tiếp ăn hai miếng bánh sandwich, uống một ly sữa tươi, rồi mãn nguyện ợ một tiếng, mới mở miệng nói.

“Người lúc trước là ai?”

Ngừng một chút, cô nói thêm: “Chính là người bị anh... đầu bê bết máu đó.”

Lục Chung chần chờ, bộ dạng như muốn nói lại không.

“Anh không nói phải không? Vậy em tiếp tục ăn?” Nói xong, tay Phan Lôi chộp cái bánh sandwich thứ ba trên đĩa.

Cuối cùng Lục Chung đầu hàng, cầm tay cô chậm rãi viết: thuộc hạ.

“Anh còn có thuộc hạ?”

Lục Chung gật đầu.

Tốt, Phan Lôi hỏi tiếp: “Nếu là thuộc hạ của anh, tại sao anh lại đánh người ta thành ra vậy?”

Lại im lặng một lúc, lâu đến mức Phan Lôi bắt đầu chộn rộn với miếng sandwich kia, lúc này Lục Chung mới từ từ viết: Hẳn không bảo vệ tốt cho em.

Có lẽ, phụ nữ trên thế giới này là động vật dễ mềm lòng nhất.

Lúc trước, Phan Lôi cũng bởi vì chuyện Lục Chung giấu giếm mà tức giận, nhưng ngay lúc này khi nghe xong lý do, trong lòng rõ ràng ngọt lịm.

Quả nhiên tự ngược.

Có điều, đợi chút... Không thể bị lừa cho qua dễ thế được.

Phan Lôi khẽ điều chỉnh tư thế ngồi, hất cằm lên, liếc Lục Chung một cái, nói: “Anh lo em bị Lục Vĩnh ức hiếp nên tìm người bảo vệ em?”

Lục Chung gật đầu, trên mặt dâng lên một rặng ửng hồng.

Đáng yêu quá, muốn véo một cái ghê.

Phan Lôi đến gần, thực sự véo má người đàn ông một cái, “Anh biết đánh nhau hả?”

Lục Chung không tránh được, chỉ có thể gật đầu.

Mặt mày Phan Lôi rạng rỡ, “Vậy lần trước còn bị Lục Vĩnh đánh? Không phải muốn lừa em chứ?”

Lục Chung không trả lời, bất quá trên mặt càng thêm đỏ bừng.

Quả nhiên lừa cô.

Nhưng mà, Phan Lôi không tức giận.

Trái lại chỉ thở dài một hơi.

“Sớm biết anh lợi hại thế, nên đánh hấn một quyền đi Đại Tây Dương cho rồi.”

Lục Chung cũng thực sự rất lợi hại, cô nhớ lần trước Lục Vĩnh nằm viện hơn một tháng trời, mà Lục Chung chỉ bị thương nhẹ.

Phan Lôi rạo rực cảm thấy người đàn ông của mình thật lợi hại, ngay lúc này, hình như cô đã quên mất nguyên nhân cô tới khởi binh hỏi tội.

“Có điều, đánh người là không tốt, anh xem tay anh tróc da rồi...” Đau lòng nắm tay anh, Phan Lôi thối thối, “Còn đau không... Anh là Hươu ngốc mà... Em giúp anh bôi thuốc.”

Đang muốn đứng dậy, tay lại bị Lục Chung nắm.

Anh rũ mắt, nhẹ nhàng viết trên lòng bàn tay cô: Em không tức giận?

Tức giận?

Phan Lôi đương nhiên tức giận chứ!

Chống nạnh, Phan Lôi bĩu môi, nghiêm trang dạy dỗ: “Em đương nhiên tức giận! Chuyện gì anh cũng gạt em, em có thể không tức giận sao?”

Suy nghĩ một chút, trong đầu cô chợt xuất hiện khuôn mặt Lục Chung lúc đánh người, tay khẽ run run.

Động tác nhỏ này không thoát khỏi ánh mắt Lục Chung, một lần nữa Lục Chung kéo Phan Lôi vào lòng, dịu dàng xoa tay cô, tiếp tục viết: Em không thích thì anh không làm nữa.

Dường như, người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn lúc trước chỉ là ảo giác của cô, Phan Lôi ngẩng đầu liếc nhìn vùng trán dịu dàng của người đàn ông.

Anh đang cười tủm tỉm nhìn cô, ánh mắt chân thành tha thiết, bị cô nhìn chăm chăm một lúc lâu, trên mặt vẫn còn đỏ bừng.

Người đàn ông như vậy, làm sao Phan Lôi không yêu được.

Có thể, người đàn ông của cô có rất nhiều mặt, một số mặt hiện giờ cô vẫn chưa khám phá ra.

Nhưng không sao cả.

Cô yêu anh.

Cũng yêu mọi mặt của anh.

Dùng vũ lực cũng không tốt.

Nhưng không sao, cô còn thời gian cả đời với anh mà.

Nắm tay Lục Chung, Phan Lôi từ trên đầu gối anh đứng dậy.

“Mặc kệ thế nào, em bôi thuốc cho anh trước, được không?”

Sau khi bôi thuốc cao óng ánh đầy tay, Phan Lôi còn không quên hỏi: “Thuộc hạ của anh anh tính sao hả?”

Sợ Lục Chung sẽ viết mấy từ ‘tiếp tục đánh’, ‘giết’ chẳng hạn, Phan Lôi cướp lời nói trước: “Nếu em đã không sao, thì anh đừng đánh người nữa. Em... em không thích anh đánh người đâu.”

Lục Chung thoáng do dự, lúc này Phan Lôi bắt đầu mếu máo.

Lục Chung đành bất đắc dĩ gật đầu.

“Vậy mới ngoan chứ...” Vuốt vuốt đầu Lục Chung, Phan Lôi cười hì hì nhích lại gần, “Thơm một cái thương nè. Sau này không cho phép dùng vũ lực đánh người ta thế nữa...”

Người đàn ông ngây ngô được thơm đến mức ngọt lịm, mấy điều khoản nhục nước mất chủ quyền gì đều ký kết hết.

Không đánh người thì không đánh người.

Dù sao trước đây anh cũng hiếm khi đánh người.

Hơn nữa, để một người đau đớn chảy máu, cũng không cần tự mình đích thân ra tay.

Người đàn ông mỉm cười, khi cô gái đến gần bèn vươn đầu lưỡi, khẽ liếm cánh môi hồng.

“Chờ một chút... còn một vấn đề nữa.” Lục Chung vội vàng đòi hôn, nhưng bỗng chốc Phan Lôi đẩy anh ra.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Cuối cùng cũng hỏi đến trọng điểm.

Ngày đó sau khi Phan Lôi bị đánh, vẫn ở trạng thái ngây ngô.

Cô nhớ khi ấy Lục Vĩnh hét một tiếng thảm thiết, muốn xoay đầu nhìn lại bị Lục Chung ôm vào lòng. Tuy rằng không phát hiện, nhưng mơ mơ hồ hồ cảm nhận được cái gì đó.

Lúc này, cô cầm tay Lục Chung, nhìn chăm chăm ánh mắt Lục Chung hỏi lần nữa: Hươu ngốc, anh nói cho em biết đi, Lục Vĩnh xảy ra chuyện gì?”

Kề cà không chiếm được đáp án của Lục Chung, tâm tình Phan Lôi dần dần trầm xuống.

“Anh sẽ không đánh hấn thành tàn phế chứ...”

Phan Lôi thấp thỏm không thôi, nhịn không được đẩy đầu Lục Chung một cái, “Hươu ngốc, anh... làm vậy sẽ bị ba anh nói...”

Không chỉ nói một chút, sợ rằng lại nổi trận lôi đình nữa.

“Làm sao giờ? Em đã bảo anh bình tĩnh rồi... Dù sao cùng lắm sau này em thấy hấn sẽ đi đường vòng vậy... Anh cần gì...” Cần gì vì cô ra tay với Lục Vĩnh chứ!

Sự ấm áp trên tay, nỗi lo lắng của Phan Lôi được Lục Chung xoa dịu.

Anh kéo cô vào lòng, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên mặt cô, con người đen sâu lắng nhìn cô.

“Sao thế?” Phan Lôi bị nhìn đến mức ngượng ngùng.

Lục Chung lắc đầu, lại gần hôn chỗ đau kia.

Phan Lôi thoáng đỏ mặt.

Túm góc áo Lục Chung, giọng nói vờ vụn, “Không đau... anh chăm sóc em rất tốt...”

Bàn tay túm góc áo càng ngày càng chặt, nụ hôn trên mặt cũng dần dần chuyển đến cánh môi cô.

Phan Lôi rất thích cùng Lục Chung chơi hôn nhẹ, có điều lý trí nói cho cô biết, hình như còn có chuyện gì đó chưa giải quyết.

Nhưng đồ ngốc Lục Chung vất vả lắm mới chủ động một lần, cô còn chưa nhảy vào bát anh, thực sự quá lãng phí cơ hội tốt thế này.

“Ừm...” Liếm môi, Phan Lôi thỏa mãn ôm hông Lục Chung.

Khỏe khoắn, rắn chắc, quả nhiên là kiểu cô thích.

Cả người cô đều rúc vào lòng Lục Chung, bị anh hôn đến mặt đỏ tận mang tai, tim đập rộn ràng, chỉ có thể vô lực nằm trên vai anh, bên cửa sổ bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh.

Phan Lôi muốn ngẩng đầu, nhưng cả người đều bị Lục Chung kéo vào lòng ngăn trở tất cả tầm nhìn.

“Á... xin lỗi xin lỗi... Em không thấy gì hết.” Lục Tư từ phía sau cửa sổ nhảy ra, tin chắc đã ngăn trở tầm mắt, một bộ dáng ‘Em chỉ là người qua đường’.

Ở trong lòng Lục Chung, Phan Lôì nhận ra giọng nói của Lục Tư.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Tư thấy thế, nở nụ cười thân thiện với Phan Lôì.

“Xem ra không có chuyện gì rồi. Tôi thấy hai người vào lâu quá, cho rằng...” Cho rằng bọn họ bị lộ chứ.

Phan Lôì bị Lục Tư cắt ngang, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện chính còn chưa nói xong.

“Được rồi, hai người còn không nói cho em biết, Lục Vĩnh rốt cuộc ra sao hả?”

Lục Chung giơ tay lên, tay còn chưa bắt được Phan Lôì, chợt nghe Lục Tư cười hì hì nói: “Không có gì, yên tâm đi. Tên cặn bã đó, chưa đến phiên bọn em thu thập đâu.”

Lục Tư nói dối không cần viết cả bản thảo.

Phan Lôì đơn thuần, mặc dù có nghi ngờ, nhưng cuối cùng vẫn tin tưởng.

Lục Tư ngẩng đầu, ánh mắt giữa không trung chống lại Lục Chung, hai bên trao đổi bằng mắt đều hiểu nhau.

Đôi khi, lời nói dối thiện chí chưa hẳn không phải chuyện tốt.

Chuyện này rốt cuộc cũng trôi qua như thế.

Phan Lôì không phải người lúc nào cũng rối rắm, canh cánh trong lòng một việc.

Thuốc Lục Chung cho cô uống rất hiệu quả, tuy vẫn còn ít vết thương trên mặt, nhưng tổng thể mà nói đã khá hơn nhiều.

Hôm nay, Lục Chung lại ra ngoài.

Phan Lôi ở trong phòng thu dọn đồ đạc, mục đích lớn nhất của cuộc hành trình đến suối nước nóng của bọn họ đã đạt được, nghĩ đến mức độ hài hòa giữa hai người khi ở trên giường, mặt Phan Lôi lại đỏ ửng.

Lục Chung ở trên giường và dưới giường là hai người hoàn toàn khác nhau.

Dưới giường anh tuyệt đối là đồ ngốc chính hiệu, nhưng trên giường lại biến thành một người khác.

Dã tính, mạnh mẽ.

Chỉ ngày đầu tiên ở resort cô mới cười lên người anh được, về sau mỗi lần cô muốn ở bên trên, Lục Chung đều không cho.

Anh đối với chuyện cười lên người cô, dạt dào hứng thú, và tuyệt đối nắm chủ quyền.

Chẳng qua, làm một cô gái dịu dàng, Phan Lôi cũng rất thích cảm giác mạnh mẽ kiểu này.

Khi ở trên giường, Lục Chung sẽ cười.

Sẽ trở thành Lục Chung không giống bình thường.

Có điều, không sao cả.

Mỗi khi cô hơi thối lui về sau, Lục Chung đều bắt cô lại, hôn môi cô, từng chút từng chút hòa tan cô, khiến trái tim cô không run rẩy nữa, không lui bước nữa.

Ánh mắt sẽ không lừa được người khác.

Tuy Lục Chung như vậy trở nên hơi xa lạ, nhưng mỗi khi cô ngưng mắt nhìn ánh mắt anh, đều có thể thấy bản thân mình.

Chỉ có một mình cô.

Phan Lôi cực thích cảm giác như thế.

Chẳng qua sau này cho cô chủ đạo một lần thì tốt hơn.

Bằng không, trên ghế salon cũng được.

Xem ra, cô vẫn cần học hỏi Tôn Như Ý lấy kinh nghiệm.

Trong lòng vui vẻ thoải mái, Phan Lôi cầm đồ lót của Lục Chung, ướm lên người, cuối cùng thấy xung quanh không có ai, bèn ôm quần áo Lục Chung như đang ôm anh, ở trong phòng xoay một vòng.

Không biết khi nào anh về nhỉ.

Anh nói ra ngoài một chuyến, rất nhanh trở lại mà.

Phan Lôi trông mòn con mắt, ôm quần áo Lục Chung ở trong phòng ngửi ngửi, lại xoay vài vòng.

“Phụt...”

Ngay phía sau cửa sổ, rõ ràng phát ra tiếng cười.

“Là ai?” Phan Lôi cảnh giác lui về sau một bước, chớp được điện thoại của mình ở đầu giường.

“Khụ khụ...”

Phía sau cửa sổ, tiếng cười chấm dứt, một người đàn ông thấp bé bước ra.

“Này, là tôi.”

“...”

Mẹ nó, là ai chứ.

Phan Lôi liếc nhìn người đàn ông, chợt nhớ hắn là ai. Chẳng qua thật không ngờ hắn còn trẻ tuổi vậy, nói là đàn ông, còn không bằng nói hắn là một cậu bé.

Tuy rằng ngày đó trông thấy mặt hắn bê bết máu, nhưng đường nét cả người không kém là bao.

Nhất là bây giờ trên gương mặt non nớt kia hết đông tới tây đều là thuốc nước, cảm thấy vui vẻ một cách khó hiểu.

Phan Lôi cười thành tiếng.

Cậu bé có chút then quá hóa giận, “Cô cười cái gì, mặt cô không phải cũng lấm đốm hả?”

“Hừ... Tôi mới không có. Lục Chung nói vết thương của tôi khá hơn nhiều rồi...” Anh còn nói, cô rất đáng yêu nữa.

Phan Lôi vui vẻ ra mặt.

Cậu bé, đừng mở mắt, bộ dáng đó sắp đâm mù mắt chó rồi.

Dáng vẻ không được tự nhiên khiến Phan Lôi càng thêm hài lòng, chẳng qua nghĩ đến bộ dạng hiện giờ của hắn đều do Lục Chung ra tay, nụ cười cũng dần dần biến mất.

“Cậu không sao chứ?”

“Hừ, liên quan gì đến cô!”

“...”

Thật là cậu bé kỳ quặc mà.

“... Cậu tìm tôi có chuyện gì hở?”

Trên gương mặt cậu bé có đủ loại màu sắc, vậy mà cô có thể thấy được một rặng ửng hồng trên mặt hắn.

“Tôi... tôi mới không tới đây cảm ơn cô.”

Đó là cảm ơn rồi.

Phan Lôi bĩu môi, lúc này cậu bé vỗ tay một cái, phía sau cửa sổ khẽ động, ngay sau đó một con Golden chân ngắn nghe được âm thanh bèn hí hửng chạy ra.

“Đây là tiểu Kim, tôi không cần nữa! Cho cô đó!”

“...”

Nói xong, cậu bé cũng mặc kệ Phan Lôi có phản ứng gì, trực tiếp nhảy qua cửa sổ bỏ đi.

“Này...” Phan Lôi nhìn người kia hành động cấp tốc, một lát sau mới mở miệng, “Đi nhanh vậy làm gì, tôi còn chưa biết tên cậu mà?”

“Ông đây gọi là Chuột Đồng! Nhớ cho kỹ!”

Xa xa, ngoài cửa sổ truyền tới một giọng nói.

Phụt —— Thuộc hạ của Lục Chung sao đáng yêu thế?

Phan Lôi và tiểu Kim mắt to mắt nhỏ nhìn nhau rất lâu.

Lúc đi học, bình thường cô đều dạo diễn đàn của trường.

Trên diễn đàn có rất nhiều em gái nuôi cún, thỉnh thoảng còn post ảnh cún lên nữa.

Mấy con cún kia đều đáng yêu ngoan ngoãn, y như con Golden trước mắt này.

Phan Lôi nhìn mà tim mềm nhũn, cô ngồi xõm xuống, vẫy tay với con cún.

“Này, tiểu Kim hả? Qua đây... qua đây...”

Tiểu Kim quả nhiên rất thông minh, liếm đầu lưỡi mềm mại rồi dùng hai chân ngăn ngủn lạch bạch chạy tới.

Rất khỏe mạnh nha, cũng rất ngoan nữa.

Chẳng qua, Phan Lôi cẩn thận nhìn tiểu Kim một hồi, mới phát hiện lỗi tai nó không được tròn vẹn.

“Sao lỗi tai bị thương rồi?”

Tiểu Kim nức nở một tiếng, đầu lưỡi ươn ướt liếm tay Phan Lôi.

“Ngoan, ngoan quá đi... còn khôn hơn chủ nhân em nữa...”

Tiểu Kim: Em liếm em liếm em tiếp tục liếm... Bởi vì có tiểu Kim làm bạn, tạm thời toàn bộ sự chú ý của Phan Lôi bị hấp dẫn hết.

Cứ thế, cả ngày nay, cô cũng không nhớ Lục Chung nữa.

Buổi chiều khi Lục Chung trở về, Phan Lôi còn ôm tiểu Kim tranh công với Lục Chung, “Hầu ngốc, anh xem, con cún này đáng yêu không?”

Lục Chung cũng không vui vẻ như trong tưởng tượng, mắt lạnh nhìn một người một chó hí hửng chơi trên mặt đất.

Cho đến khi tiểu Kim co rúp lui về sau vài bước.

“Sao vậy? Tiểu Kim, đói bụng à?”

Phan Lôi khó hiểu, vuốt đầu tiểu Kim, vẻ mặt thân thiết, còn không quên hỏi Lục Chung, “Hương ngọc, tiểu Kim bị sao á, có phải bị bệnh không?”

Vừa về tới nhà, không có cô gái đáng yêu chạy tới tặng nụ hôn ngọt ngào, trái lại lại thấy cô gái vừa vỗ về vừa vuốt một con chó.

Lục Chung hí mắt, kéo Phan Lôi từ dưới đất dậy, sau đó trực tiếp ôm về phòng.

“Hương ngọc... Hương ngọc, tiểu Kim còn ở ngoài kia... em...”

Lục Chung không thả, ôm lấy cơ thể Phan Lôi đang giãy giụa.

Vừa cọ cọ người cô, vừa túm tay cô, “Sao nó tới đây hử?”

Phan Lôi khẳng định Lục Chung viết là ‘nó’, nghĩ đến Chuột Đồng kia là thuộc hạ của Lục Chung, tất nhiên con chó này là Chuột Đồng nuôi, Lục Chung chắc chắn biết.

Ngay sau đó bèn đem chuyện Chuột Đồng đưa tiểu Kim tới nói một lượt.

Cuối cùng, Phan Lôi còn không quên kết luận.

“Thực ra em cảm thấy anh quá khắc khe với Chuột Đồng rồi, hẳn hình như chỉ là một cậu bé thôi...”

Lục Chung không trả lời, chẳng qua dáng dấp rất mệt mỏi gối đầu lên đùi Phan Lôi.

Phan Lôi đếm lông mi dài thật dài của anh, giọng nói từ từ yếu đi.

“Hương ngọc, anh mệt mỏi lắm ư?”

Không được đáp lại, Phan Lôi giơ tay lên quơ quàng trước mặt Lục Chung, không có động tĩnh.

Ngủ thật rồi.

Mặc dù không phải lần đầu tiên ngắm vẻ mặt Lục Chung đang ngủ, nhưng mỗi lần ngắm Phan Lôi vẫn cảm thấy rung động.

Rất thích.

Thực sự rất thích.

Lục Chung có ngũ quan còn đẹp hơn cô. Ban đầu nhìn chỉ là thanh tú, dần dà càng ngắm càng hợp khẩu vị.

Bây giờ anh đang ngủ, lông mi thật dài rũ xuống, khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Phan Lôi mím môi, miệng có chút khô khốc.

Cô nghĩ, cho dù anh ngủ rồi.

Vậy, lén hôn một cái chắc không sao nhỉ.

Một cái thôi... chắc không sao đâu.

Vén mái tóc dài ra sau tai, Phan Lôi liếm cánh môi khô khốc, dần dần cúi xuống chỗ mình muốn đã lâu.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Sự thực chứng minh, bé ngoan không thể làm chuyện xấu.

Cho dù là chuyện hôn trộm người ta ngọt ngào thế.

Phan Lôi đỏ mặt, môi còn chưa chạm vào Lục Chung, người đàn ông vốn nhắm mắt bỗng chốc mở mắt.

Anh không nhúc nhích nhìn đôi môi cô, trong mắt còn mang theo tia hoang mang đơn thuần.

Dường như đang hỏi, em đây đang làm gì vậy.

Phan Lôi cảm thấy mất mặt gần chết.

Càng có cảm giác uế oải hơn, sao cô có thể ngu ngốc thế.

Vô lực, ủ rũ, đang chuẩn bị ngẩng đầu, lại bị Lục Chung giữ lại, hung hăng ấn xuống một cái.

“Hương ngốc...” Giữa tiếng thét kinh hoàng, người đàn ông ngẩng đầu lên, nụ hôn nhẹ mang theo mùi thuốc lá rơi trên đôi môi Phan Lôi.

Từ hôm nay trở đi, Phan Lôi bắt đầu thích mùi thuốc lá nhàn nhạt này.

Dựa theo Lục Chung ngày thường, Phan Lôi biết nụ hôn này chỉ nhẹ nhàng lướt qua. Cô híp mắt, thỏa mãn liếm môi, nhưng cô còn chưa dời người đi lại bị Lục Chung bắt trở về lần nữa, ôm chầm lấy liều mạng hôn.

Lần này, Lục Chung mạnh mẽ hơn.

Cạy hàm răng cô ra, thâm nhập vào trong khoang miệng.

Phan Lôi sửng sốt, kiểu mút đầy sắc tình này cô còn chưa hôn ở trên giường với Lục Chung.

Nhịn không được mặt đỏ tịm mang tai, toàn thân run rẩy, tay chân cũng không biết để vào đâu.

Lúc này, Lục Chung đã ngồi dậy, ôm cả người mềm nhũn của Phan Lôi vào lòng, vỗ về chơi đùa mái tóc dài của cô, dịu dàng triền miên, hết như đang đùa với một con mèo đáng yêu vậy.

Vuốt mái tóc mượt mà, khi cô đang khép hờ đôi mắt, cả người hoàn toàn đắm chìm, Lục Chung lại tiếp tục hôn.

Phan Lôi chẳng biết mình bị hôn bao lâu.

Lâu đến mức sắc trời bên ngoài hơi tối sầm, môi cô cũng dần dần tê dại.

Khi cô có chút tỉnh táo, Lục Chung đang luồn vào quần lót cô.

Phan Lôi dang chân ngồi trên người Lục Chung, cô có thể cảm nhận được chỗ sưng trướng của người đàn ông. Trên thực tế, cô bị anh hôn lâu thế kia, cả người sớm đã nóng hừng hực rồi.

Lục Chung không phụ kỳ vọng cởi quần nhỏ của cô, đưa ngón tay tới địa phương ướt át nhẹ nhàng véo một cái, sau đó mỉm cười hài lòng.

Phan Lôi không chịu nổi Lục Chung cười như vậy, cực kỳ cảm dỗ đó, che mắt anh, lầm bầm, “Anh... không cho phép anh cười.”

Quả nhiên Lục Chung không cười nữa.

Anh vẫn rất nghe lời.

Bé ngoan hẳn phải được thưởng kẹo.

Lục Chung kéo tay Phan Lôi, chậm rãi đặt giữa hai chân anh.

Nhẹ nhàng xoa, ngón tay thon dài của người đàn ông khẽ vẽ loạn trên lòng bàn tay cô.

Trong lòng Phan Lôi đều tê dại, rất lâu mới phát hiện anh đang viết chữ trên tay cô.

Giúp anh kéo ra.

Kéo cái gì?

Phan Lôi còn chưa rõ, người đàn ông đã vội vàng nắm tay cô chủ động giúp chính mình kéo khóa xuống, luồn vào quần lót.

Không... không phải.

Vật sưng trướng kia bật ra ngoài, Phan Lôi cúi đầu, ngượng ngùng lên tiếng chào nó.

Phan Lôi thoáng không thoải mái.

Đối với cô mà nói, tư thế ngồi như vậy, hơn nữa dụng cụ của Lục Chung khá lớn, khiến Phan Lôi hơi khó chịu.

Chẳng qua Lục Chung vẫn giúp cô vận vê, còn duỗi hai ngón tay giúp cô mở rộng.

Phan Lôi ngượng ngùng không thôi, bèn cắn môi Lục Chung.

“Lên sa... salon đi...”

Lục Chung cười, má lúm đồng tiền nhộn nhào.

Cầm tay cô lên hôn, sau đó chậm rãi viết: Không lẽ em muốn ở salon?

Lòng bàn tay Phan Lôi tê rần, cả người đều mềm nhũn, Lục Chung ôm hông cô, vuốt mắt cô, thoáng bất đắc dĩ lắc đầu, dường như lại nói cô thực sự không được.

Còn chưa bắt đầu, cô bèn nhũn như nước rồi.

Sau khi thuận lợi tiến vào, Phan Lôi ôm cổ Lục Chung.

Cô tự mình động một hồi, toàn thân đều mệt mỏi đau nhức, từng đợt sóng cuộn trào trong cơ thể, lại động vài cái mãnh liệt, cô rúc chân nằm sấp lên người Lục Chung.

Rồi nhìn Lục Chung, con người đen như được gột rửa, toàn bộ quá trình, bàn tay luôn luôn lưu luyến bên hông cô.

Đợi đến lúc mệt mỏi không thể động nổi, anh nắm tay cô, cùng cô mười ngón tay đan vào nhau, sau đó ngửa bụng dưới cô lên, hung hăng động.

Lúc hạnh phúc nhất, Phan Lôi không nhớ rõ bản thân có khóc không.

Hoặc thực sự khóc rồi.

Nhưng cô mơ mơ hồ hồ nhớ được, lúc thoải mái nhất, cô tựa vào vai Lục Chung, nói một câu rất nhỏ.

“Em yêu anh, Hường ngọc.”

Phan Lôi rất muốn nhận được hồi đáp của Lục Chung.

Cô hy vọng anh cũng yêu cô.

Tựa như cô yêu anh vậy.

Nhưng không có, chỉ có động tác trong cơ thể càng thêm mãnh liệt hơn.

Giữa cơn sóng nhấp nhô lên xuống, Phan Lôi nhìn Lục Chung trước mắt, đến gần hôn môi anh, trong lòng mơ hồ nổi lên một ý nghĩ.

Nếu Lục Chung có thể nói thì tốt biết bao.

Dù cho, một chữ, cô cũng vô cùng thỏa mãn.

Phan Lôi tỉnh lại lần nữa là do tiếng gõ cửa đánh thức.

Vừa tỉnh hành động, Lục Chung ở bên cạnh cũng tỉnh giấc.

Thấy cô ngọ nguậy muốn ngồi dậy, anh đè cô trở về giường, còn bản thân thì khoác áo ngủ đi mở cửa.

Âm thanh tiếp khách trong phòng ngủ không tính là xa lạ, Phan Lôi mơ hồ nghe được một giọng nói quen thuộc, dường như là người phụ trách khu resort.

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, Lục tiên sinh tới.”

Sau đó Phan Lôi mới hiểu là Lục Thanh Dương đến.

Cô vốn không muốn ngồi dậy, nhưng dù sao cũng là trường bối, cho dù thân thể có bủn rủn đi nữa, cô vẫn bò dậy.

Lục Chung thấy cô đau thắt lưng, khó tránh khỏi đau lòng.

Ấn eo cô, nhẹ nhàng xoa rất lâu, mới giúp cô mặc quần áo từng món từng món một.

Khi Phan Lôi và Lục Chung đến đại sảnh, Lục Thanh Dương đợi không nổi đã tự mình rời đi.

Có lẽ, ông ta vốn không muốn đợi. Cho tới bây giờ, thái độ ông ta đối với hai người họ đều thế, chẳng quan tâm, bất kể có quan trọng hay không.

Phan Lôi cũng không để bụng, nắm tay Lục Chung, hai người họ thỏa mãn ăn một bữa no nê.

Còn Lục Thanh Dương, lúc này hai người họ hoàn toàn không để trong lòng.

Thực sự bắt đầu là lúc Phan Lôi cùng Lục Chung tới chào hỏi.

Cô và Lục Chung tay trong tay, rất dễ dàng tìm được căn phòng của Chung Phỉ Phỉ.

Lục Thanh Dương rất thích cô tình nhân bé bỏng Chung Phỉ Phỉ này.

Sớm rồi đi vậy, chắc chắn đến hẹn hò với cục cưng rồi.

Khi Phan Lôi tới trong quá trình đó đã nghĩ đến thù mới hận cũ với Chung Phỉ Phỉ, nhưng duy chỉ không ngờ được, lại gặp phải một màn máu tanh thế.

Cửa phòng Chung Phỉ Phỉ mở, quần áo cô ta xốc xếch trốn ở góc tường, trên mặt còn có mấy vết máu. Đối lập với vết máu được hình thành rõ nét trên mặt là đôi mắt to của cô ta, giờ phút này, bên trong đều là khủng hoảng và tuyệt vọng.

Lục Tự đứng bên cạnh cô ta, vẻ mặt kinh hoàng, trên tay còn cầm một khẩu súng đen ngòm.

Mà cách đó không xa, Lục Thanh Dương nằm phục xuống bên người Lục Vĩnh, khóc nức nở.

Phan Lôi chưa từng thấy nhiều máu vậy.

Dường như hơn nửa căn phòng đều nhuộm đỏ.

Hét lên một tiếng, sau đó cô bị kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Lục Chung ôm cô vào lòng, giúp cô ngăn chặn tất cả máu tanh và ác mộng.

Tiếng thét chói tai của Phan Lôi cũng thức tỉnh ba người trong phòng.

Lục Tự ném cây súng trên tay trước tiên, rồi kéo Lục Chung qua, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Lục Thanh Dương nhìn Lục Vĩnh nằm giữa vũng máu, ông ta không hiểu, mấy ngày trước Lục Vĩnh còn rất tốt mà, sao mới một thời gian ngắn, hai người họ đã người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh rồi.

Che miệng, Lục Thanh Dương nuốt nước mắt vào bụng, ngẩng đầu, nhìn Lục Chung bằng ánh mắt oán hận.

Lục Chung mặt đối mặt, vẻ mặt hững hờ.

Lục Thanh Dương thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn Lục Tự ở bên cạnh.

Sau đó đứng dậy, bộp một bạt tay lên mặt Lục Tự.

“Mày là nghiệt tử!”

Lục Tự tái mặt, bờ môi cũng run rẩy, nhìn ra được hắn đang cố gắng đè nén tâm tình mình.

Tâm tình sắp hỏng mất rồi.

Lục Thanh Dương nước mắt lăn dài, “Sao mày có thể ra tay với em họ chứ! Nó chính là... em họ ruột của mày mà!”

Lục Tự cũng không hiểu, tay hắn run run, bỗng nhiên ôm lấy đầu mình.

Hắn thực sự không biết đã xảy ra chuyện gì, hắn chỉ nhớ Chung Phỉ Phỉ hện hắn tới bàn bạc.

Chung Phỉ Phỉ như con đĩa hút máu, tóm lấy hắn đến chết cũng không buông. Hắn cực kỳ chán ghét, nhưng không thể không giải quyết.

Hai người họ đàm phán, rồi cãi vã, cuối cùng đạt được thỏa thuận.

Hết thầy đều tốt đẹp.

Chẳng qua, không biết Lục Vĩnh vào đây từ lúc nào, chỉ vào bọn họ thốt một câu.

“Được lắm! Bọn bây vậy mà quan hệ với nhau! Lục Tự! Cô ta là người đàn bà của ba mày! Mày có phải là đàn ông không! Dám ngủ với người đàn bà của ba mày!”

Chuyện tiếp theo thật giống như nằm mơ.

Lục Tự không thích Lục Chung, nhưng mấy năm qua anh luôn ở nước ngoài, mà Lục Thanh Dương cũng chẳng quan tâm tới anh, giống như không có đứa con trai như anh.

Điều này khiến Lục Tự vui mừng không ngớt.

Nhưng Lục Vĩnh... Lục Vĩnh chỉ là đứa con ghẻ Lục Thanh Dương đem từ dưới quê lên, một thằng quê mùa, lại có tư cách ngang hàng với hắn.

Một thời gian rất lâu, Lục Vĩnh thậm chí còn trên hắn một bậc.

Lục Tự ghét Lục Vĩnh.

Cực kỳ ghét.

Giờ phút này, hắn bị Lục Vĩnh nắm được đuôi, hắn gần như không thể tưởng tượng nổi, nếu chuyện này bị Lục Thanh Dương phát hiện.

Hắn sẽ như thế nào? Có lẽ sẽ đuổi cổ Chung Phỉ Phỉ, cấm Chung Phỉ Phỉ xuất hiện trước công chúng nữa, mặc dù từ đầu tới cuối cô ta chỉ là một thể thân.

Nhưng Lục Thanh Dương chắc chắn sẽ có khoảng cách với hắn.

Ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu, Lục Tự và Lục Vĩnh cãi nhau càng ngày càng kịch liệt.

Cuối cùng, hai người họ gần như dùng quả đấm để giải quyết.

Sau đó —— Lục Tự cũng chẳng biết tại sao bản thân lại có khẩu súng, rồi nổ súng với hắn ta.

Hắn gần như làm một giấc mộng.

Đầu óc đau nhức muốn chết, chớp mũi mơ hồ ngửi được mùi hương khiến người ta ghê tởm.

Có chuyện gì đó không thích hợp, hình như từ lúc đến đây, đã không thích hợp rồi.

Mùi hương đó.

Giống như mùi vị thần chết vẫy gọi, ở bên cạnh hắn, như hình với bóng.

Lục Vĩnh đã chết.

Lục Tự chẳng biết làm sao? Chung quy hắn vẫn còn quá non, giờ khắc này, trong lòng đều mờ mịt.

Hắn còn không bằng một Chung Phỉ Phỉ, sau khi sự việc xảy ra Chung Phỉ Phỉ lập tức tỉnh táo, cho Lục Tự đang mờ mịt vài bạt tay để thức tỉnh hắn.

“Anh còn sững sờ ở đây làm gì... Còn không qua đây giúp tôi...”

Chung Phỉ Phỉ xé quần áo trên người cô ta vài cái, sau đó nắm tay Lục Vĩnh vẽ mấy vết thương lên mặt, vừa nói với Lục Tự: “Lục Tự, giờ không còn thời gian. Lát nữa nếu Lục Thanh Dương tới hỏi anh, anh cứ nói Lục Vĩnh cưỡng hiếp tôi, anh không nỡ tranh chấp với hắn, hắn bèn móc súng ra muốn giết anh... Sau đó anh ngộ sát hắn...”

Trong lòng Lục Tự mờ mịt, Chung Phỉ Phỉ nói gì thì chính là cái nấy.

Quả nhiên, lúc hai người họ chưa thu dọn xong hiện trường, Lục Thanh Dương tới.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Lục Thanh Dương không phải không nghi ngờ lời Lục Tự nói.

Khi thấy hình ảnh ở hiện trường, một luồng máu nóng xông lên đầu Lục Thanh Dương.

Cảm giác bị phản bội dần dần chiếm lĩnh trong lòng.

Không đợi toàn bộ cảm giác đó phá kén chui ra, lại đến chuyện Lục Vĩnh chết.

Lục Vĩnh là đứa ông nhìn nó lớn lên, ông biết tính tình của nó.

Háo sắc, có chút thông minh, nhưng Lục Thanh Dương càng biết rõ, nó không phải là loại người chẳng biết chừa mực.

Mấy năm nay, Lục Vĩnh luôn có tâm tư với Phan Lô, nhưng nó chọn rộ rất nhiều năm, nhưng vì câu nói của ông, vẫn chưa hề hành động.

Lục Thanh Dương không tin Lục Vĩnh sẽ chạm vào Chung Phi Phi.

Mặc dù hiện giờ bộ dáng của Chung Phi Phi giống như bị làm nhục, diễm đạm đáng yêu, trốn ở góc tường, quần áo xốc xếch.

Nhưng Lục Thanh Dương không tin.

Việc này khẳng định còn có ẩn tình.

Nhưng xảy ra như vậy rồi, đã mất một người thân, còn định mất thêm người thân ư?

Đóng cửa lại, Lục Thanh Dương bi thương thoáng nhìn Lục Vĩnh trên mặt đất, khóe môi giật giật, rất lâu mới phun ra được lời.

“Lục Vĩnh... cháu tôi, vì đánh nhau ẩu đả... mà bị tên lưu manh không rõ... không rõ... giết chết...”

Một câu nói, lần lượt bật thốt.

Ý của ông quá rõ ràng, chẳng qua, Lục Tự là con ông, sao ông có thể để nó ngồi tù chứ.

Đối với quyết định này của ông, tất cả mọi người phải giữ kín như bưng.

Phan Lôi vẫn trốn trong lòng Lục Chung, lúc Lục Thanh Dương nói Phan Lôi cũng không quay đầu.

Cô túm tay áo Lục Chung, không biết vì sao, sợ hãi cực kỳ.

Lục Chung chống lại con người thâm trầm của Lục Thanh Dương, khẽ gật đầu.

Đồng thời, khi ôm lấy Phan Lôi đang mềm nhũn trở về, ánh mắt anh lướt qua Chung Phỉ Phỉ còn trốn ở góc tường.

Mặc kệ như thế nào, đất diễn của Chung Phỉ Phỉ đến đây kết thúc rồi.

Tuy rằng trẻ hơn Lục Vĩnh một chút, nhưng cũng coi như kết thúc.

Về đến phòng, Phan Lôi vẫn còn run rẩy.

Lục Chung hâm ly sữa tươi cho cô, sau khi dứt cô uống, lúc này tâm trạng cô mới chậm rãi tỉnh táo.

Chẳng qua, vẫn túm Lục Chung không cho anh đi.

“Hương ngọc, anh nói cho em biết... Lục Vĩnh chết rồi sao?”

Lục Chung gật đầu.

Gã đó, sớm đã chết rồi. Mấy ngày nay xác sống như còn sống, phải cảm ơn nghiệp vụ của Chuột đồng.

Phan Lôi thở dài, “Trước đây em... em nằm mơ, lúc nào... lúc nào cũng muốn hãm chết... nhưng mà...”

Phan Lôi không phải thương xót Lục Vĩnh.

Chẳng qua tin tức này quá đột ngột. Cô nằm mơ cũng không ngờ, gã Lục Vĩnh luôn xem việc ăn hiếp cô làm thú vui sẽ chết bất ngờ tới vậy, còn chết trong tay Lục Tự.

Đây xem như quả báo ư?

Phan Lôi không biết, cô uống sữa tươi xong, rúc vào lòng Lục Chung.

“Đêm nay, Hương ngọc, anh phải ôm em ngủ.”

Lục Vĩnh âm hồn bất tán đó, ai biết tối nay có tìm cô không.

Lục Chung ngoan ngoãn ôm cô, nghe cô ở trong lòng, kể chuyện hồi bé.

Lục Vĩnh làm sao ăn hiếp cô, đánh cô, mắng cô, nhốt cô vào phòng tối.

Chuyện tồi tệ nhất mà một cậu bé làm với một cô bé, hẳn đều làm qua.

Rất nhiều tiểu thuyết thời phong đó là tình yêu, nhưng Phan Lôi hiểu hơn ai hết.

Đó vốn dĩ là sai lầm, không liên quan đến tình yêu.

Sữa tươi hơi ngọt, ấm áp, khiến tâm tình cũng thả lỏng.

Phan Lôi túm tay Lục Chung, cuối cùng nặng nề thiếp đi.

Cô ngủ không được yên ổn, có lẽ đêm nay cô bị cú sốc quá lớn, mi tâm của cô còn nhúu thật chặt.

Lục Chung ngấm rất lâu, rất lâu sau đó, anh mới vươn tay, ngón tay dài dịu dàng vuốt ve vùng xung quanh lông mày đang nhúu lại.

Chốc lát sau, một nụ hôn nhẹ in lên trán cô.

“Khụ khụ...” một màn săn sóc kết thúc khi âm thanh lúng túng ngoài cửa sổ vang lên.

“Lão đại, hết thấy đều hoàn tất.”

Phan Lôi mơ hồ tỉnh lại từ trong giấc mộng, bên người không có bóng dáng của Lục Chung đâu.

Cô lại càng hoảng sợ, từ trên giường ngồi dậy, dụi mắt không ngừng gọi vài tiếng.

“Hương ngọc... hương ngọc... hương ngọc...”

Liên tiếp gọi mấy tiếng, căn phòng đều không trả lời.

Hiện thực và cảnh trong mơ, Phan Lôi dần dần không phân biệt nổi.

Trong lòng khủng hoảng, Phan Lôi mạnh mẽ bò dậy, chạy ra ngoài.

Lục Chung không hề đi, anh ngồi trên ghế salon bên ngoài, nghiêng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Tiểu Kim ngoan ngoãn nằm bên chân anh.

Lục Chung như vậy, dường như trở nên xa lạ.

Phan Lôi chậm rãi đi tới, lúc cách anh chừng vài bước, cô bèn ngừng lại.

Hay là, cô tự véo bản thân mình đi.

Đây có phải đang mơ không?

Khi cô chưa kịp ra tay độc ác véo chính mình, Lục Chung xoay đầu, hình như phát hiện ra cô.

Anh mỉm cười, nghiêng người kéo cô vào lòng.

“Hương ngọc...”

Nụ hôn nóng bỏng của anh chấm dứt tiếng thét kinh hoàng của cô.

Không còn nhẹ nhàng lướt qua, ngược lại tràn đầy tính xâm lược, môi lưỡi chiếm lấy mạch suy nghĩ của cô, cô bị lấp kín có chút khó chịu, đầu lưỡi bị hút đến tê dại, thậm chí hô hấp cũng khó khăn.

Cô không kiềm được muốn đẩy Lục Chung ra, nhưng bị tay đối phương đè lại, càng thêm dán vào thân thể anh.

Đầu lưỡi tê rần, người đàn ông còn trừng phạt cắn cô một cái.

Lục Chung tối nay quá xa lạ, khiến Phan Lôi hơi sợ, ra sức vỗ vai Lục Chung, vượt qua người đàn ông xâm lược tìm được giọng nói của mình.

“Lục Chung... anh tỉnh tỉnh lại đi... anh dọa em... dọa em sợ đấy...”

Người đàn ông mắt diếc tai ngơ, ôm cô lên đầu gối, tách chân cô ra.

Áo ngủ của Phan Lôi rất phong phanh.

Dưới áo ngủ chỉ mặc mỗi quần lót bằng tơ lụa, Lục Chung kéo quần lót của cô, giữa tiếng kêu la sợ hãi, hung hăng chôn vùi bản thân vào đấy.

Nhanh quá, Phan Lôi kinh hô một tiếng.

Tiểu Kim tỉnh ngủ ngẩng đầu, sửa Lục Chung hai tiếng.

Lục Chung ngừng động tác lại, ngoái đầu nhìn tiểu Kim đang sửa kia.

Tiểu Kim nức nở một tiếng, cụp đuôi chạy lên sân thượng.

Con chó ngốc vô dụng.

Phan Lôi đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, vốn định đẩy Lục Chung ra, nhưng cuối cùng lại đưa tay, ôm người đàn ông vào lòng.

“Lục Chung, Lục Chung, anh tỉnh lại tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi mà.”

Động tác hung hăng trước tiếng kêu la chậm rãi ngừng lại, sức bấm hông cô cũng chậm rãi yếu dần.

Một lát sau, cô cảm nhận được bờ vai trầm xuống, là Lục Chung tựa vào vai cô.

Lục Chung dường như mệt chết đi được.

Không biết tại sao, Phan Lôi cảm thấy tối nay tâm trạng Lục Chung không tốt.

Chẳng biết có phải vì Lục Vĩnh không?

Thành thật mà nói, Phan Lôi thực sự không muốn đoán tâm tư Lục Chung. Tâm tư đàn ông, phụ nữ làm sao đoán được.

Lục Chung không thể nói xem như quên đi, còn không thích giao tiếp.

Phan Lôi không nhúc nhích, để Lục Chung tùy ý tựa vào vai cô, thậm chí tay cô còn nhẹ nhàng vuốt lưng anh.

“Xảy ra chuyện gì? Hôm nay anh sao thế?”

Lục Chung siết chặt vòng tay ôm cô, anh không rời khỏi thân thể cô, chỉ nghiêng đầu khẽ hôn lên mặt cô.

Phan Lôi không tính bỏ qua cho anh như vậy.

Cô giữ đầu anh, đối mặt với đôi mắt anh, “Anh không thể vĩnh viễn thế này được? Tâm trạng không tốt có thể nói em nghe mà, có lẽ em không thể giúp anh, nhưng em có thể giả làm heo con để anh vui vẻ mà...”

Nắm tay Lục Chung, Phan Lôi hôn một cái, “Em là vợ anh, không phải sao? Anh có chuyện gì, không nên một mình gánh lấy.”

Con người Lục Chung đen kịt, nghe cô nói thế nhanh chóng lóe lên một tia sáng, quá nhanh, Phan Lôi suýt chút nữa không bắt được.

“Hương ngọc, rốt cuộc anh có chuyện gì không nói với em?”

Cầm bị nâng lên, người đàn ông lắc đầu, lần nữa ôm cô vào lòng.

Không có.

Cái gì cũng không có.

Anh viết lên tay cô.

Theo ý anh, không phải vì chuyện kia.

Chẳng qua anh nghĩ đến tối nay là ngày giỗ của mẹ, mà anh... giết một đứa con trai của Lục Thanh Dương.

Rốt cuộc báo đáp công ơn mấy năm qua ông ta nuôi dưỡng ư? Vòng tay siết chặt, Lục Chung nhếch môi cười.

Không có vấn đề gì, tất cả chỉ mới bắt đầu thôi.

Lục Thanh Dương có bao nhiêu, anh sẽ khiến ông ta mất bấy nhiêu.

Sau đêm đó, Lục Chung lại khôi phục bộ dáng Hươu ngọc thường ngày.

Vẫn ngây ngô ngốc nghếch, thỉnh thoảng sẽ cười... tà mị.

Sau khi Phan Lôi tốt nghiệp đại học, trong khoảng thời gian ngắn đã tìm được một công việc, cũng không phù hợp lắm.

Lúc cô đang do dự sau này muốn làm nghề gì, tranh châm biếm trên weibo của cô gây tiếng vang không tẻ, có biên tập của nhà xuất bản đến tìm cô, bảo là muốn xuất bản tập tranh châm biếm này.

Phan Lôi rất vui mừng, giống như bản thân đã có chỗ dùng.

Cô nói chuyện này cho Lục Chung nghe, đối với Lục Chung, miễn là cô thích anh đều ủng hộ.

Nếu cô thích vẽ vời thì vẽ đi.

Hơn nữa lời tỏ tình của mèo và chó xem như là ước hẹn của bọn anh, tuy Lục Chung muốn độc hưởng phần xúc động này, nhưng thấy Phan Lôi cực kỳ thích chia sẻ, cuối cùng chỉ có thể theo cô.

Hóa ra Phan Lôi chỉ chơi cho vui, thoáng chốc lại biến thành nghề nghiệp nhất thời có chút không quen.

Lục Chung trấn an cô, có thể từ từ bước.

Dần dà, Phan Lôi cũng hiểu rõ, quá vội vàng trái lại sẽ không hiệu quả.

Còn không bằng cứ thuận theo tự nhiên đi.

Sau khi Lục Vĩnh gặp chuyện không may, Lục Chung càng rảnh rỗi.

Bình thường đi làm sớm, buổi chiều sẽ trở lại.

Phan Lôi cũng từng hỏi công ty đã xảy ra chuyện gì, mỗi lần như thế Lục Chung đều lắc đầu nói không có gì.

Phan Lôi lại cảm thấy có chuyện.

Cô cho rằng Lục Vĩnh chết, Lục Tự lại gây ra chuyện lớn, theo lý thuyết Lục Thanh Dương hẳn phải trọng dụng đứa con không phạm sai lầm này chứ.

Nhưng Lục Thanh Dương không quyết định vậy, thậm chí còn kiên định đứng về phía Lục Tự.

Vụ án của Lục Vĩnh nhanh chóng có người đứng ra gánh.

Ở trước mặt cảnh sát Lục Thanh Dương khóc thảm thiết bày tỏ nhất định phải đưa phần tử tội phạm này ra vành móng ngựa, nhưng chỉ có Phan Lôi biết, mấy giọt nước mắt đó giả dối bao nhiêu.

Rõ ràng hung thủ ở bên cạnh, lại kêu gào đưa người khác ra công lý.

Phan Lôi muốn cười ha hả hai tiếng, nhưng thời cơ không thích hợp.

Cô lại không muốn tìm chỗ chết.

Ngoài ra, cô phát hiện, mặc dù Lục Thanh Dương không thân thiết với Lục Chung lắm, nhưng hình như cũng ghẻ lạnh Lục Tự.

Nghe nói ngày đó Lục Tự giải thích là do Lục Vĩnh muốn cưỡng hiếp Chung Phỉ Phỉ, Lục Tự hết cách mới tranh chấp với Lục Vĩnh.

Lời giải thích này, quá gượng gạo thôi.

Phan Lôi cũng chẳng tin.

Khoan nói tới Lục Thanh Dương là con cáo già.

Híp mắt, Phan Lôi quan sát sau khi cảnh sát đi người đàn ông kia nhanh chóng biến sắc, trong lòng thầm nghĩ.

Hai cha con này, cuối cùng có khoảng cách rồi.

Lại liếc nhìn gương mặt than của Lục Chung ở bên cạnh, lúc nào Hươu ngốc mới có được tình thương của cha đây.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Lục Chung hình như không có hứng thú quá lớn với tình thương của cha gì đó.

Thỉnh thoảng Phan Lôi sẽ nói về đề tài này với anh, chẳng qua cảm giác Lục Chung cho cô cũng không quá quan tâm.

Hình như anh không thích Lục Thanh Dương. Tình thương của cha gì đó, đối với anh mà nói chỉ như mây bay.

Phan Lôi âm thầm suy nghĩ, hai cha con này sợ rằng không chỉ cần mỗi thời gian. Sau khi Lục Tự giết người, công ty điện ảnh kia vẫn không trả lại cho Lục Chung.

Phan Lôi kêu oan dùm Lục Chung.

Nhưng cô không ngờ, Lục Tự đang sút đầu mẻ trán vì công ty điện ảnh đó.

Lục Tự biết Lục Thanh Dương đã có khoảng cách với hắn, kể cả chuyện hắn bất hòa với Chung Phỉ Phỉ cũng biết.

Sau khi Chung Phỉ Phỉ từ resort trở về hoàn toàn thất thế, toàn bộ phim ảnh tham gia đều bị cắt hết, hóa ra hợp đồng cũng có thể dùng để viện cớ hủy hợp đồng.

Không chỉ thế, cô ta còn mắc một căn bệnh kỳ quặc, da dễ bắt đầu thối rửa.

Cô ta đến bệnh viện khám, bác sĩ đều nói là do một loại độc tố hiếm thấy, mà cả trong lẫn ngoài nước đều chưa từng nghe, bọn họ còn đang nghiên cứu.

Đối với Chung Phỉ Phỉ mà nói, gương mặt là thứ quan trọng nhất với cô ta, mắt thấy gương mặt từ từ nổi đầy bọc mủ, tấm lá chắn cuối cùng của Chung Phỉ Phỉ cũng không còn, cô ta từng tới chặn đường Lục Thanh Dương.

Nhưng gương mặt đó, Lục Thanh Dương chỉ liếc mắt nhìn rồi chán ghét đánh đuổi cô ta đi.

Một nữ minh tinh, ngay cả nhan sắc cơ bản cũng chẳng có, còn dùng cái gì nữa.

Chung Phỉ Phỉ nhanh chóng lưu lạc chốn phong trần.

Lục Tự chẳng quan tâm.

Từ khi khuôn mặt đó không còn xinh đẹp, cũng không còn giống người phụ nữ kia, trái tim hắn cũng yên bình hẵn.

Chỉ là, giải quyết xong Chung Phỉ Phỉ, quan hệ giữa Lục Thanh Dương và hắn không còn tốt nữa.

Trong thâm tâm, Lục Tự cảm giác được Lục Thanh Dương có chút oán hận hắn.

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, hắn mới là con trai của Lục Thanh Dương, Lục Vĩnh cùng lắm chỉ là một đứa cháu, lẽ nào vì một đứa cháu, ông ta nhẫn tâm trục xuất cốt nhục của ông ta sao?

Lục Tự giờ thủ đoạn.

Hắn tìm người quen kiểm tra DNA của Lục Vĩnh và Lục Thanh Dương.

Không thể trách hắn đa nghi, chỉ vì mức độ cứng chiều mà Lục Thanh Dương dành cho Lục Vĩnh đã vượt qua giới hạn của một đứa cháu.

Kết quả điều tra quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, thật không ngờ, Lục Vĩnh thực sự là con trai Lục Thanh Dương.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Tự rơi xuống một tảng đá.

Tuy rằng cái chết của Lục Vĩnh còn có không ít điểm đáng ngờ, nhưng giờ phút này, hắn chẳng có chút hối hận nào khi ra tay với tên cặn bã đó.

Lục Tự nghĩ, mặc dù Lục Thanh Dương oán hận hắn, nhưng cuộc sống sau này của ông ta chỉ có thể dựa vào hắn, cuối cùng sẽ trọng dụng hắn lần nữa.

Lục Tự tính toán rất khá, chẳng qua hắn không ngờ được, hắn trăm cay nghìn đắng không dễ dàng gì đoạt được công ty điện ảnh từ tay Lục Chung.

Công ty điện ảnh đã hoàn công, đầu tư cũng rất suông sẻ, thậm chí hắn còn khiêu khích một thương hiệu lớn của Nga.

Nhưng ba tháng qua, lợi nhuận của công ty điện ảnh lại thấp đến mức khiến hắn phải lú lờ.

Hắn đã ném một số tiền đáng kể để đầu tư, lại không nhìn thấy lợi nhuận nên có, Lục Tự có chút nóng nảy.

Lúc này Đường Tiêu tới, bọn hắn hiện giờ đang đứng trên một chiếc thuyền, tuyệt đối không thể dờ dạng nữa chừng được.

Lục Tự giấu Lục Thanh Dương từng khoản từng khoản tiền thất bại đã ném vào công ty điện ảnh, cho đến khi thuộc hạ đến nói cho hắn hay, dàn diễn viên của doanh nhân người Nga kia đều là hàng thứ phẩm, hắn mới chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhưng không đúng thì sao chứ, công ty đối phương đã bỏ hoang rồi.

Tiền vốn hắn đầu tư cũng bay mất.

Bởi vì quá cần lợi nhuận, nên hắn hoàn toàn thất bại.

Không chỉ thế, Lục Thanh Dương còn biết được.

Sáng sớm, tổng giám đốc phòng tài vụ đã đợi ở phòng làm việc của chủ tịch, đến lúc Lục Tự qua đó, Lục Thanh Dương đã ném một xấp hóa đơn thu chi tới trước mặt hắn.

“Rốt cuộc mày đang làm gì hả? Mấy tháng gần ngủi, lại để ba mày thâm hụt mấy chục triệu!”

“Ba... ba hãy nghe con nói, bên công ty điện ảnh kia...”

“Bên công ty điện ảnh không phải rất tốt sao?” Lục Thanh Dương híp mắt, cực kỳ nghi ngờ lời Lục Tự nói.

“Không phải... bên đó gặp ít vấn đề nhỏ, con có tham ô một chút...”

“Mấy chục triệu mà một chút hả? Nếu không phải ba mày phát hiện sớm, mày còn muốn thua lỗ hết tài của ba mày sao?”

“Ba...”

Lục Tự vẫn muốn mở miệng giải thích, nhưng Lục Thanh Dương vô lực phẩy phẩy tay, “Mày ra ngoài cho tao! Giờ tao không muốn nhìn thấy mày! Còn nữa... vụ này trước để đó! Mày không cần phụ trách nữa!”

“Ba...”

“Còn không rút ra ngoài cho tao!”

Cái này còn chưa tính là tồi tệ nhất, tồi tệ nhất chính là lúc ra khỏi cửa lại gặp cảnh anh anh em em của Lục Chung và Phan Lôi.

Hiện tại Lục Tự trông thấy hai người này, trong lòng nổi giận một cách khó hiểu.

Bọn họ ngọt ngào hạnh phúc, quả thực giống như giễu cợt nỗi khổ của hắn.

Ngay cả chào hỏi cũng không thêm, Lục Tự nhanh chóng lướt qua hai người họ.

Phan Lôi chưa từng thấy Lục Tự nham hiểm hung ác thế, trong lòng sợ hãi, kéo tay Lục Chung, “Hắn xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Chung cầm ngược tay cô, dường như rất hứng thú với bàn tay đầy đặn của cô.

“Hươu ngọc, đừng trốn tránh chủ đề! Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Không có gì.

Lục Chung ngược mắt, nhàn nhạt nhìn Lục Tự rời khỏi chỗ ấy, một lát sau mới kéo Phan Lôi đi tới thang máy.

Mới bắt đầu đã không chịu nổi rồi? Nhưng mà, anh còn chưa chơi đủ đâu.

Lục Tự bị mắng một trận, bị mất quyền lợi trong công ty điện ảnh.

Nhưng hần không phải ngọn đèn cạn dầu.

Chuyện này từ đầu tới đuôi đã có chút kỳ quái, từ ngày Lục Chung nhường lại công ty điện ảnh, còn có Chung Phỉ Phỉ có dáng dấp giống hết mẹ, rồi doanh nhân người Nga phô trương... Lục Tự xâu chuỗi tất cả lại với nhau, nhưng vẫn không tìm được điểm mấu chốt nhất.

Không chỉ vậy, Lục Thanh Dương mượn cơ chuyện công ty điện ảnh, thâm tước hết quyền lợi của Lục Tự ở Lục thị.

Lục Tự phẫn nộ, nhưng không có biện pháp nào.

Hàng đêm hần say rượu, mỗi ngày đều đắm chìm trong ôn nhu hương, ngay lúc hần đang sống trong cảnh mơ mơ màng màng, Tô San xuất hiện.

“Anh đứng lên cho em! Anh có còn là đàn ông không! Xảy ra chuyện chỉ biết uống rượu! Anh tính uống đến chết hả!”

Lục Tự cầm ly rượu, mắt say mê nhìn Tô San trước mắt.

“Còn đứng lên làm gì... tôi mất hết mọi thứ rồi... còn có biện pháp gì sao...”

Tô San đẩy hần vẫn bất động, tức giận nhìn hần một cái.

“Mặc kệ thế nào đi nữa, anh cũng không thể cam chịu như vậy được. Ba anh không phải xem thường anh sao, vậy anh phải làm chút chuyện để ông ta xem trọng chứ.”

Lục Tự trong cơn say lơ đãng xẹt qua một tia tỉnh táo, “Chuyện gì?”

Tô San nhìn hần, lát sau lấy một tấm danh thiếp trong túi xách ra.

“Đây là danh thiếp của ông ta mà em tìm được, em nghĩ có một số chuyện anh cần đích thân nói chuyện với ông ta.”

Ngay lúc Lục Tự và Tô San tìm đến người thần bí đàm phán, Lục Chung đang ngồi trong phòng sách nghe điện thoại.

Một lát sau, anh cúp máy, ngồi trên ghế sofa, mệt mỏi day day mi tâm.

Lục Tự đã vào cuộc rồi, chỉ đợi thu lưới thôi.

Chẳng qua bên Lục Thanh Dương, anh bẻ các đốt ngón tay, dễ dàng buông tha ông ta như vậy, luôn cảm thấy ông ta có lỗi trong cái chết của ông ngoại, còn có... mẹ nữa.

Con người trầm xuống, Lục Chung chậm rãi tựa vào ghế sofa, nét mặt lạnh lùng.

Gần đây Phan Lôi phát hiện Lục Chung thích tự giam mình trong phòng sách.

Cô gõ cửa, anh miễn cưỡng ứng phó vài câu với cô, lại đẩy cô ra ngoài.

Từ khi ở resort trở về, Phan Lôi phát hiện Lục Chung có rất nhiều bí mật. Thậm chí, cô phát hiện trên người anh còn có bầu không khí u ám mà cô chưa từng thấy.

Phan Lôi rất muốn biết mấy năm nay rốt cuộc Lục Chung đã làm gì ở nước ngoài, nhưng mỗi khi nhắc tới đề tài này, Lục Chung đều thiếu sự hăng hái, thậm chí có ý đồ dùng tình yêu để nói sang chuyện khác.

Phan Lôi ghét nhất bị Lục Chung giấu giếm.

Nhưng mỗi lần anh quyến rũ cô, cô lại nhịn không được, nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng.

↘ ↗, Cô chính là người phụ nữ không biết kiềm chế đấy.

“Tiểu Kim, em nói xem anh ấy có bí mật gì nhỉ?” Vuốt đầu con chó chân ngắn, Phan Lôi càng nghĩ càng thấy không đúng.

“Em nói xem, chị có nên đi hỏi một chút không? Nhưng mà... hỏi hình như không có hiệu quả... Anh ấy là hủ nút, anh ấy đã không thích nói thì một chữ cũng không cạy ra được.”

Vuốt lông Tiểu Kim, Phan Lôi rầu rĩ không vui.

Tiểu Kim chẳng biết Phan Lôi phiền não, hết sức phấn khởi liếm lòng bàn tay Phan Lôi, càng liếm càng hăng hái.

“Em đó, chính là một con chó ngốc.” Phan Lôi xoa đầu tiểu Kim, đồng thời nhìn thân thể mềm mại của nó, tấm tắc nói, “Còn nữa, tiểu Kim có phải em mập ra không? Chắc hẳn nên giảm cân nhỉ?”

Hình như nghe thấu ý đồ của Phan Lôi, tiểu Kim ai oán nhìn Phan Lôi, cặp chân ngắn ngùn chạy vào phòng.

“Này! Tiểu Kim! Em đừng chạy! Tối nay theo chị chạy bộ...”

“Ô...”

Đừng thấy tiểu Kim chân ngắn còn mũm mĩm, nhưng chạy trốn lại cực nhanh đấy.

Phan Lôi nhanh chóng mất dấu tiểu Kim.

Lục Chung còn ở phòng sách, Phan Lôi ở trong phòng mở máy tính lên, vẽ bốn ô vuông nhỏ, nhưng không có linh cảm gì.

Dứt khoát tắt máy đi tìm Lục Chung.

Đẩy cửa ra, Lục Chung tựa vào cửa sổ, không biết đang nhìn gì đến xuất thần.

Không chỉ thế, ngón tay anh còn giữ một điếu thuốc sắp cháy hết.

Phan Lôi không chịu nổi khi Lục Chung hút thuốc, trước đây có một khoảng thời gian anh bỏ rồi, nhưng dạo này không hiểu tại sao lại hút nữa.

Cô đi tới, hung hăng đoạt điếu thuốc trong tay anh.

“Không phải em không cho anh hút thuốc sao?”

Phan Lôi hung thần ác sát dập tắt điếu thuốc, còn dùng tay phe phẩy, “Mùi thuốc lá nồng quá... Em nói anh bao nhiêu lần rồi, hút thuốc có hại cho sức khỏe, khoảng thời gian trước chẳng phải anh bị viêm bao tử ư? Sao còn hút thuốc chứ? Còn nữa... em không muốn nhỡ hai ngón tay cầm điếu thuốc đâu.”

Nói một tràng, mới phát hiện Lục Chung chưa liếc cô lấy một lần.

Phan Lôi đi tới, kéo tay Lục Chung.

“Hương ngọc, anh bị sao vậy?”

Cuối cùng Lục Chung xoay đầu, rồi lắc đầu, cúi đầu muốn hôn môi cô.

Phan Lôi cảm thấy rất tốt, nụ hôn chào buổi sáng, nụ hôn chúc ngủ ngon, nụ hôn biệt ly, còn có nụ hôn xoa dịu cơn tức giận, anh đều học hết rồi.

Lúc này học phải lấy ra dùng thôi, mùi thuốc nồng nặc đập vào mặt.

Không còn nhàn nhạt như trước kia, mà là nồng nặc.

Phan Lôi ho khan hai tiếng, đẩy Lục Chung ra.

“Đi đánh răng, thối chết! Còn nữa... nhớ uống thuốc! Anh không nói được, cũng phải bảo vệ cổ họng mình cho tốt chứ? Thật là...”

Phan Lôi khó chịu, cảm thấy căn phòng đều tràn ngập mùi thuốc lá.

Đây Lục Chung ra, cô mở cửa sổ, chuẩn bị để mùi thuốc tản ra ngoài.

Xoay đầu, Lục Chung vẫn chưa rời đi, trái lại còn bí hiểm nhìn cô chăm chăm.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Đối với sự thật chồng mình bị cắm, Phan Lôi đón nhận rất nhanh.

Cô không cảm thấy Lục Chung kém hơn những người khác, ngược lại, Lục Chung còn tốt hơn nhiều người đàn ông trên đời này nhiều.

Phan Lôi ở chung với anh lâu rồi, đã xem anh là một người bình thường từ lâu.

Cô chưa từng nghĩ bản thân nói chuyện, lại có thể đâm Lục Chung bị thương.

Bờ vai trầm xuống, không cần nhìn cũng biết đầu Lục Chung nhích lại gần.

Đây là cách thức làm nũng từ trước đến nay của anh, tựa vào vai cô, mèo nhèo cầu được vuốt ve cầu được vỗ về.

“Xảy ra chuyện gì à?” Trong lòng Phan Lôi nhũn như nước, không thể không nói cách thức này khiến cô chịu thua.

Lục Chung nắm tay cô, đặt lên mép hôn một cái, một lát sau mới chậm rãi viết: Em hi vọng anh sẽ nói chuyện?

Một lúc sau Phan Lôi mới hiểu ý Lục Chung.

“Haha... Đương nhiên hy vọng... thực ra, em thực sự muốn biết giọng anh như thế nào hơn?”

Khi còn bé Lục Chung đã từng nói chuyện, chẳng qua lâu lắm rồi, Phan Lôi cũng quên mất.

Sau khi trưởng thành giọng Lục Chung sẽ như thế nào nhỉ? Thu hút? Dịu dàng? Du dương? Hay là cái khác?

Phan Lôi tràn ngập mong chờ.

Cô ngẩng đầu, nhìn con người âm trầm của Lục Chung.

Phan Lôi cũng không ngốc, mấy năm nay ở nhà họ Lục bản lĩnh nhìn sắc mặt người ta không phải uống công toi luyện.

Nắm tay Lục Chung, cô học anh hôn một cái.

“Có điều, anh không nói lời nào cũng tốt vô cùng. Nếu anh có thể nói, chẳng phải sau này em không thể ồn ào nữa sao.”

Lục Chung ngược mắt nhìn, mặc dù vẻ mặt anh hình như không khác biệt gì với lúc trước, nhưng Phan Lôi rõ ràng cảm nhận được con người kia đang sáng ngời.

Thật là ngốc mà, chỉ đơn giản thế thôi đã bị dụ rồi.

Hít sâu một hơi, Phan Lôi nắm tay Lục Chung cắn một cái, “Anh đó, đừng nghĩ ngợi vớ vẩn, em không cho anh hút thuốc, cũng chẳng nói anh không thể nói thì không thể hút, chỉ là chả tốt cho sức khỏe thôi... Ung thư gan cũng là do hút thuốc nhiều mà ra đấy...”

Phan Lôi lại lảm nhảm không ngừng, Lục Chung có được lời giải thích bèn ôm cô tràn ngập thỏa mãn, cười ngây ngô.

Ông trời hình như rất thiên vị người tốt.

Trong khoảng thời gian này, vận may của Phan Lôi tốt chưa từng thấy.

Thời gian Lục Chung ở nhà nhiều hơn, cô càng có nhiều linh cảm về tranh manga hơn, bên nhà xuất bản cũng định xong thời gian để bàn ngày xuất bản.

Phan Lôi cảm thấy mình rất có thành tựu, hôm nay, cô và nhà xuất bản quyết định gặp mặt, Phan Lôi hào hứng chia sẻ tin tức tốt đẹp này cho Lục Chung hay.

Cô đã lâu chưa tới Lục thị rồi, lên một mạch đến tầng 14, chẳng qua trong khoảng thời gian đó, vận may của cô không được tốt lắm... gặp phải Lục Tự.

Vì chuyện ở khu resort, nên ấn tượng của Phan Lôi đối với Lục Tự có thể nói là rớt đến mức thấp nhất.

Hắn chẳng những không phải người tốt, người dịu dàng như trong tưởng tượng của cô, ngược lại còn thông gian với mẹ kế, cuối cùng còn giết người.

Tuy bên ngoài đều nói tên côn đồ đã giết chết Lục Vĩnh, nhưng Phan Lôi hiểu rõ mọi chuyện, hung thủ thực sự là Lục Tự.

Cô từng yêu thích Lục Tự đến thế, hai mươi mấy năm đều vây quanh hắn. Giờ nghĩ lại, chẳng qua chỉ là cảm giác thích thôi.

Biến Lục Tự thành hung thủ giết người, thành một người đàn ông đáng sợ, Phan Lôi thầm nghĩ phải cách hắn thật xa.

Nghĩ vậy, tình cảm của cô cũng thật nông cạn.

Sự mất thiện cảm và chán ghét viết rất rõ trong mắt Phan Lôi, Lục Tự rất khó chịu, lúc Phan Lôi tính ra khỏi thang máy, bèn kéo cô lại.

“Anh buông... buông ra!”

Thật khéo là, thang máy chỉ có mỗi Lục Tự và cô.

Phan Lôi cầu cứu không xong, liền hất tay Lục Chung, cảnh giác lùi về một góc.

Trên mặt Lục Tự viết đầy sự buồn bã, “Lôi Lôi, hiện nay ngay cả em cũng không để ý anh sao?”

Thang máy ding một tiếng mở ra, Phan Lôi liều mạng chạy ra ngoài, lại thật không ngờ đây là tầng lầu của Lục Tự.

“Anh muốn làm gì?”

Trên hành lang, Lục Tự chặn lối đi của Phan Lôi.

“Lôi Lôi, tất cả mọi người đều có thể hiểu lầm anh, nhưng em thì không thể. Anh không làm gì Lục Vĩnh cả, anh thực sự không giết hắn...”

“Tôi tận mắt chứng kiến.” Vào thời khắc này, trong lòng Phan Lôi, Lục Tự chẳng những đáng ghét, còn biến thành người không thành thật.

Sự xem thường của cô Lục Tự thu vào tận đáy lòng, ánh mắt đã từng yêu say đắm nay chỉ còn xa cách và chán ghét, Lục Tự siết chặt quả đấm, “Lôi Lôi, anh không có! Anh thực sự không làm! Đôi khi, mắt thấy chưa chắc là sự thực... Anh và Lục Vĩnh trong lúc đó có lẽ đã có khoảng cách, nhưng không đáng để anh vì Chung Phỉ Phỉ mà giết hắn...”

Ý nói, hắn không ưả Lục Vĩnh.

Song vì Chung Phỉ Phỉ mà giết hắn ta, quả thực là nghìn lẻ một đêm[1].

[1] Ý Lục Tự là việc hắn giết Lục Vĩnh như việc Sheherazade cố gắng hóa giải thù hận của đức vua Shahryar bằng cách kể những câu chuyện trong suốt 1001 đêm, nó chỉ là câu chuyện của bậc hiền triết nhằm dạy con người cách yêu thương và tha thứ mà thôi, không hề có thật.

“Nhưng, nếu Lục Vĩnh phá hỏng chuyện giữa anh và Chung Phỉ Phỉ thì sao?” Phan Lôi nói trúng tim đen.

Lục Tự bị chặn lời, lập tức cười khỗ, “Tuy lời này mấy cô gái như em không thích, nhưng anh phải nói rõ. Ở nhà họ Lục, người thân còn quan trọng hơn phụ nữ. Lôi Lôi, anh thực sự không giết Lục Vĩnh, ngày đó, anh giống như bị ma che mắt, một khoảng ký ức gần gũi bị mất đi, sau khi tỉnh lại, Lục Vĩnh đã chết trước mặt anh... Anh thực sự không biết...”

Thành thật mà nói, Phan Lôi không tin lời Lục Tự lắm.

Cô cảm thấy cô không hiểu nổi hẳn.

Trước kia cô quá tự cho là đúng, nếu không hiện tại cũng chẳng choáng váng đến thế.

Lục Tự giải thích rất nhiều, còn cô lại cảnh giác nhìn hẳn.

Cuối cùng, Lục Tự không ngừng cười khỗ, lui về sau một bước, “Lôi Lôi, từ nhỏ đến lớn em và anh lớn lên bên nhau, lẽ nào em không còn chút niềm tin nào với anh sao? Lẽ nào trong lòng em anh là một kẻ không từ thủ đoạn, bụng dạ độc ác hả?”

Hôm nay Lục Tự liên tục tỏ ra yếu thế, Phan Lôi không hẳn tin tưởng người đàn ông xảo trá này, cũng chẳng biết tại sao, sau khi Lục Tự nói xong, trong đầu cô thoáng hiện một ý nghĩ mơ hồ.

Ngày đó, Lục Chung cứu cô.

Anh che chở cô trong lòng, khi ấy ý thức của cô cũng không hoàn toàn mất phương hướng.

Mặc dù giọng nói rất nhỏ, nhưng cô xác định cô nghe được tiếng cầu xin của Lục Vĩnh.

Còn có tiếng súng.

Cuối cùng, sau lưng cô hình như có thứ gì đó nóng hổi bắn lên người.

Là máu tươi ư?

“Lôi Lôi, em sao vậy?”

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của Phan Lôi, Lục Tự tiến lên phía trước, chẳng qua còn chưa chạm vào Phan Lôi, cô liền hét lên một tiếng, sau đó lui về sau vài bước, tránh né.

“Lôi Lôi... anh...”

Lục Tự thoáng bi thương, rút tay về, đang chuẩn bị nói tiếp, chợt phía sau truyền tới một giọng nói nghiêm túc.

“Hai người đang làm gì đó?”

Phan Lôi xoay lại, trông thấy Lục Thanh Dương, bèn gật đầu, “Ba...”

Lục Thanh Dương lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt rơi trên người Lục Tự, trong mắt lóe lên tia bất mãn, “Con trở vào cho ba!”

Phan Lôi thấy lúc này có Lục Thanh Dương cứu giá, không chút chần chừ liền xuống lầu dưới.

Cô vừa lắc đầu, vừa muốn vứt bỏ những ý nghĩ thoáng bất an kia đi.

Phòng làm việc.

Lục Thanh Dương đập bàn.

“Mày đang làm gì hả? Vụ công ty điện ảnh còn chưa xử lý, giờ lại đi trêu đùa con bé kia?”

“Con không có...” Lục Tự vội vàng muốn giải thích, nhưng bị Lục Thanh Dương ngắt lời.

“Tao mặc kệ tâm địa mày gian xảo cỡ nào, giờ tao nói cho mày biết, Phan Lô là vợ Lục Chung rồi, bất kể ra sao, tao cũng không muốn nhà họ Lục có thêm chuyện xấu trong nhà.”

Lục Tự bị nói đến mức khuôn mặt hết đỏ tới trắng, hơn nửa ngày mới gật đầu.

“Vâng, ba.”

“Hừ, mày biết là tốt rồi.” Lục Thanh Dương nhìn đứa con trai này, càng tiếc rên sắt không thành thép. Trước đây chỉ cảm thấy Lục Vĩnh không hiểu chuyện, thật không ngờ Lục Tự cũng thế.

Hai đứa đó chẳng làm ông bớt lo.

Hiện tại chỉ còn một đứa, vẫn không bớt lo nổi.

Nó chỉ cần nghe lời một chút, sau khi trăm tuổi ông có thể giao Lục gia cho nó, nếu không nghe lời... Trong con người của Lục Thanh Dương thoáng hiện tia ngoan độc, nếu không như ý, cũng đừng trách ông không niệm tình cha con.

Lục Tự bị la rầy một lúc bước ra ngoài, Tô San đã chờ sẵn trong phòng làm việc.

Cô gái xinh đẹp nhàn hạ ngồi ở vị trí của Lục Tự, thấy hân chán nản tiến vào, cũng không tính nhường chỗ, chỉ thối thối ngón tay vừa sơn phết xong, nhếch môi cười quyến rũ.

“Xảy ra chuyện gì, Lục nhị thiếu gia, lại ngậm bồ hòn hả?”

Lục Tự tức giận thoáng nhìn Tô San, cả người rã rời tựa vào ghế salon.

Tô San không chịu buông tha, cười lạnh, “Không phải cam điếc chứ, còn ngậm bồ hòn, em thấy anh thực sự không bằng Lục Chung...”

“Em đủ rồi!” Nhắc tới Lục Chung, tâm trạng Lục Tự càng tệ hại hơn, bức bối kéo cà vạt, nét mặt Lục Tự tràn đầy mệt mỏi.

“Sao em tới đây?”

“Còn không phải vì bên Nga đang chờ câu trả lời của anh à, lẽ nào anh tính buông tay cả đời?”

Lục Tự trầm mặc.

Lục Thanh Dương càng ngày càng bất mãn với hắn.

Hôm nay, còn rất thiên vị Lục Chung.

Nếu Lục Chung lại có chỗ đứng trong lòng Lục Thanh Dương lần nữa, vậy công sức mấy năm nay của hắn xem như công dã tràng.

Thu con người lại, Lục Tự che giấu sự hung tàn vào lòng, ngẩng đầu lên, con người lạnh lẽo thoáng nhìn Tô San.

“Rửa tiền đen, đây là phạm pháp. Nếu gặp chuyện chẳng may, không chỉ anh và em, mà trên dưới Lục gia cũng xong đời, em cần gì...”

“Haha... biết anh nhất gan mà.” Tô San nhú mày, trên mặt thoáng hiện tia khinh miệt, “Lại báo cho anh một tin tức xấu, ông anh ở Mỹ của em muốn trở về, phải biết rằng từ nhỏ anh ấy đã che chở Phan Lôi, nếu biết anh chinh cô ấy như thế, sợ rằng tình thế sẽ đảo ngược...”

“Tô Giác muốn trở về?” Lục Tự nghe được tin tức này rất đổi kinh ngạc.

“Hừ, anh biết là tốt rồi. Anh cũng biết, lão già che chở em mấy năm nay, chẳng qua là vì công tử chính phái của nhà họ Tô chưa về thôi, nếu Tô Giác về, chỉ e tình thế chuyển biến xấu.”

Lục Tự im lặng.

Trong đầu lướt qua rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng lúc hăn ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên hờ hững.

“Được, anh làm. Dù gì cũng đến bước đường cùng, tại sao không bí quá hóa liều chứ.”

Có được đáp án khẳng định của Lục Tự, đôi môi đỏ mọng của Tô San khẽ giương lên, đứng dậy đi tới bên người Lục Tự, cánh tay dài mềm mại vòng quanh cổ người đàn ông, hà hơi bên tai người đàn ông.

“Lục Tự, chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt. Sau này, bất kể là Lục gia, hay Tô gia, đều sẽ là vật trong tay chúng ta.”

Bắt đầu rồi.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Khi Phan Lôi xuống lầu, vừa vặn đụng phải Lục Chung đang bước tới. Nhìn thấy cô, gương mặt lạnh lùng của người đàn ông thoáng hiện nụ cười, mà phía sau lưng anh còn có Lục Tư và mấy nhân viên đi theo, anh nhanh chóng bước tới cầm tay cô.

Phan Lôi đỏ mặt, hơi vùng vẫy, nhưng Lục Chung vẫn nắm chặt làm sao cũng không buông tay, Phan Lôi đành buông tha, cúi đầu, thấp giọng nói: “Em đến phòng làm việc chờ anh.”

Lục Chung khẽ vuốt tay cô, bị Lục Tư giục vài lần, mới quyến luyến buông cô ra.

Phan Lôi mặt đỏ tận mang tai đi tới phòng làm việc của Lục Chung.

Từ sau khi Lục Vĩnh chết, Lục Thanh Dương cũng không nói sẽ cho Lục Chung trở về, vì vậy Lục Chung vẫn đóng ở nơi này.

Phan Lôi dạo một vòng phòng làm việc, phát hiện hơi thở ghê tởm của Lục Vĩnh giảm đi không ít, chỉ còn hơi thở dễ ngủ và thoải mái của Hươu gốc nhà cô.

Cô ngồi trên ghế salon được một tý, lại không chịu ngồi yên, đứng lên đến trước máy tính của Lục Chung.

Hình như anh rất bề bộn nhiều việc, trên bàn là một mảng lộn xộn, máy tính còn mở đủ dạng bản kế hoạch của một vài doanh nghiệp.

Phan Lôi xem mấy lần, vẫn xem không hiểu mới thôi.

Nhìn mớ lộn xộn trên bàn anh, Phan Lôi muốn giúp anh dọn dẹp một chút.

Văn kiện đều sắp xếp ở một bên, cuối cùng bên dưới đồng văn kiện Phan Lôi phát hiện một tờ giấy.

Tờ giấy trắng chỉ hé ra vài chữ, vốn Phan Lôi không có hứng thú.

Chẳng qua Phan Lôi liếc một cái, lại phát hiện rất nhiều tên được viết trên tờ giấy trắng. chính là những cái tên rất quen thuộc với cô.

Lục Thanh Dương.

Lục Tự.

Lục Vĩnh.

Tô San.

Tô Giác.

Tô Thăng Tường.

Còn có tên cô.

Phan Lôi.

Phía trước vài cái tên đều không có gì, chỉ có tên Lục Vĩnh là được gạch chéo ở đằng trước.

Rồi phía sau Lục Tự có hai dấu chấm hỏi.

Cho đến tên cô, anh lại đánh một vòng tròn lên hai chữ kia.

Điều này khiến lòng Phan Lôi rất khó chịu, vốn dĩ những dự cảm không tốt trong đầu đều lắng xuống, lúc này lại nổi lên.

Cô không nên nghĩ quá nhiều, cảnh giác cao nhất của cuộc sống chẳng qua là mắt nhắm mắt mở đúng lúc.

Ngủ gật luôn luôn sống vui vẻ, sống lâu hơn người tự cho là thông minh.

Cạch —— Phan Lôi cầm tờ giấy trong tay, không biết nên bỏ xuống hay nên để bụng, ngay lúc đó, cửa bị đẩy ra, Lục Chung cầm theo một cái hộp nhỏ bước vào.

“Sao trở về nhanh thế?” Phan Lôi có tật giật mình, cuống quýt thả trang giấy xuống, đứng dậy nghênh đón.

Dường như Lục Chung không nghi ngờ gì, cân nhắc cái hộp trong tay, rồi đưa cho cô.

Phan Lôi tiếp nhận bèn nhìn, là bánh gato cô thích ăn nhất.

Cô ném một miếng, lại đút cho Lục Chung một miếng.

Lục Chung vốn không thích ăn đồ ngọt, nhưng mỗi lần Phan Lôi ăn gì đều theo thói quen đút anh một ít, cho nên dần dà anh cũng theo cô ăn đồ ngọt.

Anh vốn không kiêng ăn lắm, Phan Lôi lại thích đáng vẻ anh ăn no thiết là no, có cảm giác cực kỳ thành tựu.

Thấy người đàn ông híp mắt, với bộ dáng thỏa mãn, tâm trạng Phan Lôi tốt hẳn.

Chẳng qua cuối cùng cũng không phải là người giấu dệp chuyện tận đáy lòng, cô vẫn để bụng lời Lục Tự nói, và tờ giấy kia, ngay sau đó Lục Chung ôm cô lên đầu gối anh, cô bèn hỏi khẽ: “Hương ngọc ơi, em thấy tờ giấy ấy rồi, nó có nghĩa gì thế?”

Trừ khi ở trên giường bình thường Lục Chung hiếm khi cười, nhưng lúc này lại nở nụ cười.

Nắm tay Phan Lôi, anh kéo lên mép khế cắn một cái.

Phan Lôi bị cắn có chút ngứa, muốn né tránh.

Lục Chung tóm lấy tay cô, lại liếm một cái.

Phan Lôi đỏ mặt, bàn tay run rẩy rút về.

“Anh không thể lúc nào cũng trốn tránh chủ đề như vậy!”

Lúc này Lục Chung buông tay, viết lên lòng bàn tay cô, “Anh sẽ cho em những điều tốt nhất.”

Phan Lôi mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, từ lần trước biết được anh đánh nhau rất lợi hại, còn có một vài thuộc hạ thoát nhìn cũng lợi hại nữa, Phan Lôi chỉ biết Hương ngọc của cô không có vẻ ngây ngô như bề ngoài.

Nhưng cô không muốn nghĩ anh theo hướng xấu xa thế, ngồi trên đùi Lục Chung, cô lăm bằm.

“Anh đừng gạt em... em... em không chịu nổi đâu...”

Cô tin tưởng anh vậy, tuyệt đối chịu không nổi khi bị anh lừa dối.

Thấy Lục Chung chỉ xoa tay cô chẳng nói lời nào, Phan Lôi thoáng suy ngẫm lại nói tiếp: “Anh cũng đừng vất vả thế, em cảm thấy bây giờ chúng

ta cực kỳ tốt. Em... em không cần điều tốt nhất, em chỉ hy vọng anh có thể bình an ở bên cạnh em...”

Lồng ngực phía sau thoáng chấn động, đón lấy cô là lồng ngực ấm áp, lỗ tai nóng lên, người đàn ông bắt đầu liếm, đồng thời chậm rãi viết trong lòng bàn tay của cô: Em đáng giá.

Ở phòng làm việc vành tai và tóc mai hai người chạm vào nhau một lúc, Phan Lôi mới nhớ mục đích chủ yếu của bản thân khi đến tìm Lục Chung.

“Được rồi được rồi, Hươu ngọc, bản vẽ của em sắp xuất bản rồi, chủ biên kia hẹn em ra gặp mặt, em tới báo anh biết tin tức tốt này, em không còn là sâu gạo nữa, em có thể kiếm tiền nha. Vì vậy... anh cũng không cần vất vả thế! Sau này em có thể kiếm tiền nuôi gia đình đấy.”

Cảm nhận được sự vui vẻ của Phan Lôi, tâm tình Lục Chung dường như không tệ.

Công ty gì nhỉ?

Phan Lôi suy nghĩ một tí, nói tên công ty kia.

Lục Chung chau mày, lại viết: Tên chủ biên?

Cái này Phan Lôi không biết, bọn họ chỉ nói chuyện trên mạng vài lần, người đó nói rất có hứng thú với bản vẽ của cô, nên muốn hẹn cô để nói chuyện tường tận.

“Được rồi, sắp tới giờ rồi, em phải đi đây. Đợi lát nữa em đến tìm anh ăn tối nhé.”

Lục Chung lôi kéo cô, giống như đang do dự.

Ngay lúc này, Lục Tư đẩy cửa vào.

“Lão đại, chuyện của chúng ta còn chưa thảo luận xong.”

Thấy Phan Lôi ngồi trên đầu gối Lục Chung, Lục Tư đã quen thói thu lại vẻ kinh ngạc, sau đó bình tĩnh xoay người.

“Lão đại, một đám người đang ở đây chờ anh đó.”

Lúc này, Phan Lôi mới biết, Hươu ngốc hoàn toàn trốn việc tới nói chuyện phiếm với cô.

Thực sự chẳng làm chuyện gì đáng hoàng cả, Phan Lôi bụm mặt từ đầu gối Lục Chung nhảy xuống, thuận thế hôn anh một cái.

“Em đi trước, anh bận rồi. Tí nữa em xong, em sẽ điện cho anh.”

Thấy Phan Lôi hoạt bát rồi đi, Lục Tư bước tới cười trêu ghẹo, “Sao thế, mỗi ngày sống chung một chỗ còn chưa chán à?”

Mặt Lục Chung không có biểu cảm gì nhìn người đàn ông đang trêu đùa, đưa tờ giấy trên tay cho Lục Tư.

Lục Tư vừa nhìn, nét mặt thoáng ngưng đọng.

“Tô Giác về rồi?”

Lục Chung gật đầu, lấy một điều thuốc trong hộp ra, hít một hơi, ánh mắt nhìn ngoài màn cửa sổ, không nói gì.

Lục Tư cũng hiếm khi trầm mặc.

Tô Giác này, vốn không quan tâm chuyện nhà họ Tô, cho nên mấy năm nay mới mặc kệ Tô San kiêu ngạo.

Ngay thời điểm mấu chốt lại trở về, làm kế hoạch của bọn họ rồi tung lên là sao đây?

Trong lúc hẩn im lặng, Lục Chung đã dập điều thuốc đứng dậy. Trong khói thuốc mờ mờ, khuôn mặt tinh tế của người đàn ông lộ ra nụ cười mềm mại, Lục Tư thấy thể theo quán tính lui về sau, nhin không được khuyên nhủ: “Lục Chung, trước khi chúng ta trở về đã nói, không lạm sát người vô tội.”

Lục Chung cười, từ từ viết ba chữ lên giấy.

Người đáng chết.

Bên này, Phan Lôi hào hứng đi gặp cái người gọi là chủ biên.

Chỗ bọn họ hẹn là một quán cà phê dưới tòa văn phòng, nơi này hoàn cảnh yên tĩnh, rất thích hợp để nói chuyện.

Khi Phan Lôi tiến vào, đã có nhân viên phục vụ tới đón.

“Xin hỏi cô là tiểu thư Phan Lôi đúng không ạ?”

Phan Lôi cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Nhân viên phục vụ tươi cười, “Mời đi bên này, vị khách kia đã đợi cô rất lâu rồi.”

Phan Lôi không ngờ gặp chủ biên lại thần bí vậy, nhất thời càng thêm hiếu kỳ người đàn ông bí ẩn kia rốt cuộc có hình dáng như thế nào.

“Xin chào, tôi là Phan Lôi, bức tranh...” Phan Lôi được đưa đến trước mặt người kia, đang chuẩn bị tự giới thiệu, người đang vùi đầu dần dần ngẩng lên, Phan Lôi sửng sốt, lời cũng quên mất.

Rõ ràng là người đàn ông.

Còn là người có dáng dấp tốt nữa.

Đã từng ngắm Lục Tự, Lục Tư và Lục Chung, Phan Lôi hiếm khi hứng thú với đàn ông trên đường.

Kiểu đơn thuần có hứng thú xem xét kia.

Nhưng trước mặt người đàn ông này, lại khiến cô có lòng yêu cái đẹp hiếm có.

Không giống với nét lạnh lùng ngây ngô của Lục Chung, khuôn mặt người đàn ông trước mặt rất tuấn tú, trọng điểm là khí chất toàn thân khiến người ta có cảm giác rất dịu dàng, mang theo nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt khi thấy cô.

Phan Lôi biết, không phải kiểu cười giả dối kia, cũng không phải mỉm cười lễ độ, mà thực sự là nụ cười sung sướng khi nhìn thấy cô.

Phan Lôi thoáng sửng sốt, người đàn ông đứng lên, nháy mắt với cô.

“Phan Lôi, anh là Tô Giác.”

Lời giới thiệu này... Rất quen thuộc.

Chẳng qua rất quen thuộc là, cái tên.

“Á...” Phan Lôi kinh ngạc hô một tiếng, chỉ vào Tô Giác, “Anh Tú?”

Tô Giác gật đầu mỉm cười, ngồi xuống bắt chuyện với Phan Lôi, “Không nhận ra anh hả? Cũng sắp năm năm chúng ta không gặp rồi... Lúc anh đi em còn học trung học...”

Phan Lôi cũng không hiểu chuyện Tô gia cho lắm.

Chỉ biết năm đó Tô Thăng Tường của nhà họ Tô có mối quan hệ rất tốt với Lục gia, nghe nói là khai quốc công thần của Lục gia, ông ta vốn rất có năng lực nên ra ngoài phát triển, và lại còn trở thành công ty văn hóa lớn

sánh ngang với nhà họ Lục, nhưng mấy năm nay ông ta luôn yên lặng xem chừng Lục gia.

Có thể nói như vậy, Tô Thăng Tường là một nguyên lão rất được tôn trọng ở Lục gia, lần này Lục Chung trở về, vốn Tô Thăng Tường phải đứng về phía Lục Chung, nhưng bị bọn Lục Tự tính toán, Tô Thăng Tường bèn giao quyền lại cho đứa con gái Tô San, còn bản thân thì không quan tâm chuyện nhà họ Lục lắm.

Mà Tô Giác chính là đứa con lớn nhất của Tô Thăng Tường, anh trai Tô San.

Khi còn bé Phan Lôi chẳng ấn tượng lắm với Tô Giác.

Hình như hắn là một con ma ốm, lúc nhỏ trông thấy hắn, lúc nào hắn cũng ho khan, ở bên ngoài lâu một chút là phát sốt.

Chẳng qua, một cậu bé ốm vậy, nhưng lúc Lục Vĩnh đuổi theo cô đến không còn đường để đi, thì hắn giấu cô dưới bàn sách.

Đừng thấy Lục Vĩnh hoàn hành ngang ngược ở nhà họ Lục, nhưng có vài phần kiêng kỵ Tô Giác, có Tô Giác, hắn ta làm sao cũng không dám chạm vào Phan Lôi.

Vì lần đó, nên Phan Lôi khẳng định Tô Giác là người tốt.

Rất nhiều lần, cô bị Lục Vĩnh ăn hiếp, chỉ cần có Tô Giác ở đó, hắn đều sẽ giấu cô dưới bàn của hắn.

Chẳng qua tiệc vui chóng tàn, lúc cô học trung học, Tô Giác xuất ngoại.

Nghe nói hắn xuất ngoại để chữa bệnh, nhưng mấy năm nay vẫn không trở về.

Cô từng hỏi Tô San, nhưng vẻ mặt Tô San trở nên kỳ quái, nói cô ăn trong chén còn nhớ thương trong nôi.

Về sau, Phan Lô dần dần quên mất cậu thiếu niên ốm yếu kia, cho tới bây giờ hẳn xuất hiện trước mặt cô lần nữa.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 40

“Anh Tú, sao anh ở đây?”

Phan Lôi thét một tiếng kinh ngạc, chỉ thấy Tô Giác ở đối diện cười cười, “Vừa trở về... Được rồi, còn chưa chúc em tân hôn vui vẻ.”

Nhắc tới Lục Chung, Phan Lôi lại đỏ mặt, “Chuyện đó, em kết hôn hơn nửa năm rồi.”

“Anh biết.” Tô Giác vẫn mỉm cười, chẳng qua ánh mắt nhìn Phan Lôi có chút mất mát nhàn nhạt.

Phan Lôi không hề nhận ra, cô và Tô Giác đã mấy năm không gặp, vốn tưởng rằng gặp mặt lần nữa sẽ trở nên xa lạ, nhưng không ngờ đề tài của bọn họ vẫn không ngớt.

“Được rồi, anh Tú, là anh muốn ký hợp đồng với tranh manga của em ư?”

Phan Lôi nghiêng đầu, rất hoài nghi. Cô không phải đi cửa sau chứ.

Tô Giác cười, “Không. Ký hợp đồng với em là trước khi anh đến công ty đã quyết định rồi, chẳng qua vừa thấy tranh của em anh liền biết là em...”

“Hả...” Phan Lôi tròn to hai mắt, “Sao anh biết vậy?”

Tô Giác không trả lời, nâng tách trà xanh trên bàn lên từ từ uống một ngụm.

Đương nhiên là vì hắn ở phía sau tra xét mới biết chứ. Bằng không, hắn vừa về sẽ không nhận vụ này.

Hai người xa cách đã lâu nay mới gặp lại, nhưng không hề có cảm giác xa lạ.

Trò chuyện một lúc, bất tri bất giác sắc trời đã tối.

“Được rồi, Tiểu Lô, anh mời em ăn tối nhé.”

Tô Giác thoáng nhìn đồng hồ, rồi đề nghị với Phan Lô.

Phan Lô gật đầu, chợt nghĩ đến Lục Chung, bèn khổ sở lắc đầu, “Không được rồi, anh Tú, hôm nay em có hẹn với người ta. Bằng không thể này đi, có thời gian em sẽ mời anh ăn cơm ghen?”

Tô Giác bị từ chối cũng không chán nản, chỉ cười nói: “Anh đây đưa em về nhé? Đúng rồi, anh còn chưa chính thức gặp Lục Chung đâu... Nghĩ đến đây, anh cũng rất nhiều năm không gặp hắn rồi...”

Con người trầm xuống, Tô Giác thu lại tất cả tươi cười trên gương mặt.

Vừa khéo, cũng nên gặp một lần.

Phan Lô đang định nói, trong khoảng thời gian này Lục Chung rất bận, chắc không có thời gian đâu, nhưng cô còn chưa mở miệng, cửa quán cà phê đã bị đẩy ra, cái người nghe nói rất bận rộn kia đã sải bước tiến vào.

Lục Chung vừa bước vô lập tức đi tới chỗ Phan Lô, bước chân anh rất nhanh, chỉ vài bước đã đến bên cạnh Phan Lô.

Không chút chần chừ, anh nắm chặt tay Phan Lô.

Mà Phan Lôi lại chẳng nhận ra sự không thích hợp của anh, cô cảm thấy chọn ngày không bằng hôm nay, chẳng phải Tô Giác muốn gặp Lục Chung sao? Đúng lúc tới đây, vậy gặp luôn đi.

“Lục Chung, đây là Tô Giác, anh còn nhớ không?”

Hình như Lục Chung cũng không ngờ sẽ gặp Tô Giác dưới tình huống như thế. Bên kia Hắc Nụ có gửi thư nói, Tô Giác đã trở lại, anh cho rằng hẳn muốn đến Lục thị.

Xem ra, trong lòng hẳn, có người còn quan trọng hơn Lục thị.

Nghĩ tới đây, trong lòng Lục Chung thoáng khó chịu, nắm tay Phan Lôi cũng dùng sức hơn.

Phan Lôi shizz một tiếng, thoáng nhìn Lục Chung đầy nghi ngờ, “Hương ngọc, anh sao thế?”

Đôi mắt dịu dàng trong veo nhìn anh, Lục Chung phục hồi tinh thần, khẽ gật đầu với Phan Lôi.

Mặt mày Phan Lôi rạng rỡ ngay lập tức, đứng bên cạnh Lục Chung, ôm cánh tay anh rồi nở nụ cười tươi rói với Tô Giác.

“Anh Tú, Lục Chung, không phải anh nói muốn gặp anh ấy sao?”

Chọn ngày không bằng hôm nay, nếu ba người đều cùng một chỗ, không bằng ở lại ăn một bữa đi.

Đây là kiến nghị của Tô Giác.

Phan Lôi đồng ý ngay, cô vốn muốn cùng Lục Chung ăn cơm, nay xuất hiện thêm Tô Giác, đối với cô mà nói dường như không ảnh hưởng gì cả.

Trái lại Lục Chung không muốn ăn cơm chung với Tô Giác, nhưng Phan Lôi đã cao hứng lên kế hoạch tới đâu ăn món gì.

Anh đành từ bỏ ý nghĩ trong đầu.

Trên đường đi, Phan Lôi chi chi cha cha không ngừng, Tô Giác ở bên cạnh mỉm cười, thỉnh thoảng đáp lại cô hai câu.

Quả nhiên không phải cô gái yếu đuối trong trí nhớ hẵn rồi.

Cô bé nhút nhát năm đó đã không còn, giờ là Phan Lôi cười mở như ánh mặt trời. Tuy rằng từ đầu đến cuối Lục Chung không nói tiếng nào, nhưng Tô Giác để ý, mỗi lần Phan Lôi nói xong, ánh mắt đều không kiềm được mà rơi trên người Lục Chung, đồng thời chiếm được một chút phản ứng nhỏ nhoi của Lục Chung, cô mới chi chi cha cha tiếp tục chủ đề.

Tô Giác thở dài, vậy cũng tốt.

Cô thích, là được.

Chẳng qua, ngẩng đầu lên lần nữa, tầm mắt Tô Giác vừa vận chống lại con người hờ hững của Lục Chung.

Tầm mắt hai người dần ông giao nhau, sự phức tạp trong đó chỉ có bọn họ mới hiểu.

Dọc đường đi nồng nặc mùi thuốc súng, e rằng, người đơn thuần coi đây là bữa tối đơn giản chỉ có mỗi Phan Lôi thôi.

Tô Giác rất lâu chưa về, nghe nói ăn cơm Tây đến phát ngấy, Phan Lôi bèn quyết định sáng suốt đi ăn lẩu.

Cô thèm lâu lắm cơ, nhưng từ lần trước bản thân ăn đến hỏng bao tử kéo dài suốt một ngày, Lục Chung không bao giờ cho cô ăn nữa.

Phan Lôi cầu xin anh rất lâu, cuối cùng còn bị anh dùng miệng chặn lại, hôm nay chắc chắn phải ăn một bữa no nê.

Trước khi tới, Phan Lôi đã quen cửa quen nẻo đặt chỗ rồi, lúc bọn họ tới chỉ cần gọi món là xong.

Phan Lôi cầm thực đơn không chút nghĩ ngợi liền gọi lẩu uyên ương.

Lục Chung không thể ăn cay, hoặc là ăn rất ít, điểm này cô nhớ chứ.

Sau khi gọi xong, cô mới phát hiện đã quên mất sự hiện diện của Tô Giác, thế là bất giác hỏi một câu, “Anh Tú, anh có thể ăn cay không?”

Tô Giác lắc đầu, “Cố hết sức nhưng chỉ ăn rất ít.”

“VẬY GIỐNG ANH ẤY RỒI, CŨNG MAY EM GỌI Lẩu uyên ương.” Phan Lôi đưa thực đơn cho Tô Giác, “Anh Tú, anh gọi món đi.”

Tô Giác cũng không khách sáo, cầm thực đơn bắt đầu chọn.

Phan Lôi ở một bên theo thói quen cầm bộ đồ ăn, giúp Lục Chung bày ra, còn giúp anh rót trà. Làm xong tất cả, Phan Lôi mới phát hiện Tô Giác nhìn cô chăm chăm, nhất thời đỏ mặt.

Lúc ăn cơm cô phục vụ Lục Chung đã thành thói quen, trái lại không ngờ hôm nay có khách đến.

“Chuyện đó, anh Tú, anh chọn món xong chưa?”

Tô Giác gật đầu, mỉm cười đưa thực đơn cho Phan Lôi.

Phan Lôi tiếp nhận, không chút nghĩ ngợi kêu thêm vài món, còn lẩm bẩm, “Cá ở đây đặc biệt không tẻ, chỉ là nhiều xương... vẫn chọn một món nữa... à... Hươu... Lục Chung, anh muốn ăn gì không?”

Lục Chung lắc đầu, nâng tách trà lên uống một ngụm.

Sau khi chọn món xong, bụng Phan Lôi đói đến mức kêu ột ột, chỉ hy vọng mang thức ăn lên nhanh một chút.

Cô thấy Tô Giác vẫn nhìn Lục Chung, thoáng suy ngẫm, nói: “Cái kia, anh Tú, không phải anh ấy không lễ phép. Mà anh ấy không nói chuyện được.”

Tô Giác không hề bất ngờ gì.

Từ lúc Phan Lôi kết hôn, hắn đã tra xét, Lục Chung xuất ngoại không bao lâu đã mất giọng, người ngoài đều nói mẹ anh chết đã tạo cho anh một cú sốc quá lớn khiến giọng nói nhất thời mất đi, nhưng Tô Giác không nghĩ đây là sự thật.

Khi còn bé, vì hắn bệnh nên quanh năm đều ở nhà, rất ít khi giao lưu với Lục Chung.

Ước chừng có vài lần trao đổi, hắn đều trông thấy người đứng đầu nhà họ Lục - Lục Phi Nhã lôi kéo anh, ôm anh, còn không cho anh nhúc nhích.

Thay vì nói đó là tình mẹ con thân thiết, còn không bằng nói đó là sự độc chiếm của người yêu.

Khi ấy hắn đã cảm thấy mẹ con bọn họ có quan hệ hơi kỳ quái rồi, chẳng qua lúc đó, hắn còn lo cho mình chưa xong, đương nhiên không có hứng quan tâm những chuyện khác.

Có điều, trực giác mách bảo, tình cảm giữa Lục Chung và Lục Phi Nhã không sâu đậm đến thế.

Sâu đến mức có thể hủy diệt cuộc đời của bản thân anh.

“Không có.” Tô Giác lắc đầu, thoáng nhìn Phan Lôi. Khi cô đang nói việc Lục Chung không thể nói chuyện, vẻ mặt không để ý gì, trái lại còn tràn ngập ưa thích.

Còn Lục Chung, lúc Phan Lôi nói anh sẽ dịu dàng nghiêng đầu lắng nghe, đợi cô không nói nữa, anh mới khôi phục lại khuôn mặt than.

Tô Giác lắc đầu, nâng tách lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Có đôi khi, muộn một chút, chính là muộn cả đời.

Câu nói ấy quả thực chẳng sai.

Không đợi bao lâu, toàn bộ thức ăn đều được mang lên.

Phan Lôi đói bụng sẽ trở nên hung tàn, gắp miếng thịt bò bỏ vào cái nồi nóng hổi.

Tháng chín, nhiệt độ vẫn không giảm.

Chất lỏng nóng hừng hực nhất thời bắn lên cánh tay Phan Lôi, cô hét một tiếng thảm thiết, rút tay về.

Tô Giác đứng lên, “Sao vậy, tiểu Lôi?”

Hắn còn chưa kịp tới gần Phan Lôi, Lục Chung bên cạnh Phan Lôi đã đứng dậy, bắt lấy tay Phan Lôi tỉ mỉ xem xét.

Phan Lôi rưng rưng nước mắt, “Hơi đau...”

Lục Chung nắm tay cô, dùng nước trà lạnh như băng thoa lên cánh tay cô, một mảng đỏ ửng nhanh chóng hiện lên, anh không chút do dự mang Phan Lôi bước ra ngoài tới chỗ nước lạnh.

Cả người Tô Giác đang đứng từ từ ngồi xuống, vẫy vẫy tay với nhân viên phục vụ, “Các người lui đi, không còn việc gì nữa.”

Sau khi toàn bộ thịt bò non mềm biến thành miếng thịt quá chín nổi lên trong nồi, Phan Lôi và Lục Chung mới khoan thai trở lại.

Lục Chung trước sau vẫn là gương mặt than, trái lại Phan Lôi hơi ngượng ngùng.

“Xin lỗi, anh Tú, em vội quá...”

“Tay em sao rồi?”

Từ tầm mắt Tô Giác nhìn sang, trên tay Phan Lôi còn hơi ửng hồng, nhưng mơ hồ có thể thấy được một lớp óng ánh của thuốc mỡ thoa lên chỗ vết thương, có lẽ Lục Chung đã giúp cô thoa.

“Không sao ạ... đều tại anh ấy chuyện bé xé to thôi... em không sao...”

Phan Lôi dùng giọng điệu oán trách, nhưng ánh mắt lại dịu dàng nhìn Lục Chung.

Hai người này, còn thăm thiết hơn cả tin đồn.

Tô Giác hít sâu một hơi, nhưng trên mặt lại nói: “Mùa hè vốn nhiệt độ cao, da em lại mềm mịn vậy, vẫn nên cẩn thận chút thì tốt hơn...”

Bữa cơm này, Tô Giác không có khẩu vị.

Có lẽ đã quen với cuộc sống ăn thức ăn nhanh ở nước ngoài, lâu rồi hẳn không dính dáng đến món gì nóng hổi thế.

Chỉ chọn vài món thanh đạm ăn một chút, sau đó không động đũa nữa.

Nhìn ra được, Phan Lôi rất thích ăn lẩu, ăn đến khuôn mặt đỏ bừng.

Hắn thấy cô rất muốn ăn cá, nhưng bộ dáng lại cực kỳ dằn đo. Có lẽ, mấy cô gái đều vậy, thích thịt cá tươi ngon, lại ghét xương mà món kia mang tới.

Tô Giác lắc đầu, đôi đũa vớt được miếng cá trong nước lèo đỏ, đang chuẩn bị cho Phan Lôi, ngay lúc ấy, trước mặt nhanh chóng xuất hiện một đôi đũa, cấp tốc gắp miếng cá lên.

Phan Lôi cũng phát hiện, lớn tiếng la hét, “Đáng ghét, Hươu ngốc, miếng đó của em!”

Tô Giác thấy Lục Chung gắp miếng cá vào trong chén, nhưng không ăn, ngược lại cẩn thận nhặt xương ra, sau đó tiện tay đẩy cái chén tới trước mặt Phan Lôi.

Quả nhiên Phan Lôi cười tủm tỉm, vô cùng thỏa mãn ăn ngon lành.

Lúc này, Lục Chung vẫn luôn im lặng hờ hững bỗng ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Tô Giác.

Mặc dù anh không mở miệng, nhưng Tô Giác biết anh đang nói gì.

Anh đang nói: Phan Lôi là của anh.

Ngay cả quyền lợi nhặt xương cá cho cô, đó cũng là của anh.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Nghiêm khắc mà nói, Phan Lôi phát hiện Lục Chung tức giận là sau bữa cơm tối.

Tối nay cô ăn quá no, tạm biệt Tô Giác xong vốn muốn làm một chuyến tiêu thực. Từ ngày yêu đương với Lục Chung, Phan Lôi phải thừa nhận, cô tăng 2kg.

Mặc dù Lục Chung không phản cảm gì với việc trên eo cô có thêm một chút thịt mềm mại, nhưng là con gái thì đều để ý trên người mình bắt đầu dư thịt, cho dù chỉ có một tí.

"Hương ngọc, chúng ta đi dạo chút đi." Phan Lôi đề nghị với Lục Chung như vậy.

Nhưng Lục Chung, đã mở cửa xe, tự mình lên đó ngồi.

Phan Lôi bị ném cho bản mặt lạnh, lại chậm chạp không phát hiện ra.

Sau khi lên xe, cô là một người thiếu kiên nhẫn, bèn hỏi thẳng: "Anh sao thế?"

Lục Chung nắm tay lái, từ đầu tới cuối đều nhìn chăm chăm đèn xanh đèn đỏ phía trước, ngay cả ánh mắt cũng không cho cô.

"Lục Chung! Anh rốt cuộc bị gì hả?"

Phan Lôi liên tiếp gọi vài tiếng, nhưng Lục Chung vẫn không phản ứng.

Cô cũng tức giận.

Dù sao, cô không cảm thấy mình sai, ngược lại còn cho rằng tâm tình Lục Chung thay đổi quá độ. Vả lại, tại sao mỗi lần đều là cô nhân nhượng cái tính xấu của Lục Chung chứ.

Phan Lôi tức giận, hừ một tiếng ở bên cạnh buồn bực không nói gì.

Làm vậy hình như không phải cách giải quyết tốt nhất.

Vì cô không nói lời nào, Lục Chung đột nhiên nổi điên đạp chân ga.

Buổi tối không ít người và xe lưu thông trên con đường này, Lục Chung rít ga cả đoạn đường, sau lưng đều là tiếng mắng chửi.

Bộ dáng nổi điên của Lục Chung quá đáng sợ, Phan Lôi cũng sợ hãi, vội vàng nhào tới nắm tay lái.

"Lục Chung! Anh dừng lại đi! Dừng lại đi!"

Nếu còn lái kiểu này, chẳng những sẽ bị phạt, chỉ sợ mạng nhỏ của hai người họ cũng mất luôn.

Có một khúc cua, khi thấy sắp đụng phải xe ô tô ở đằng trước, Phan Lôi hét một tiếng, vội vàng bẻ tay lái, xe rẽ vào lối rẽ, đột nhiên dừng lại.

Phan Lôi chưa hoàn hồn, nếu ban đầu chỉ đùa giỡn chút kiểu như nữ sinh làm nũng, thì lúc này thực sự nổi giận rồi.

"Lục Chung! Anh bị điên hả?" Thở phì phò xuống xe, Phan Lôi nói: "Nếu muốn điên thì tự mình điên đi! Em tự mình về nhà!"

Nói xong, không thèm để ý gì hết đi đến vỉa hè.

Phụ nữ mặc kệ đang cãi nhau hay đang nổi hứng bốc đồng, hờn dỗi bỏ đi, vĩnh viễn chỉ có một mục đích.

Muốn người đàn ông của họ đuổi theo.

Đàn ông bình thường đều sẽ làm vậy, nhưng Lục Chung không phải đàn ông bình thường, phản ứng của anh chính là lái xe đi luôn.

Phan Lôi đi được vài bước, phát hiện Lục Chung đã lái xe đi mất, trong lòng quỳnh lên, nước mắt bèn rơi lả chả.

Trong tình yêu dễ dàng suy tính hơn thiệt là người bình thường. Phan Lôi vì chuyện Lục Chung không thể nói, cho tới bây giờ cũng chưa từng viết ba chữ kia, vẫn luôn lo sợ trong lòng.

Nhất là thời điểm hai người gây gổ, cô luôn có cảm giác không nắm bắt được anh, không hiểu được cảm giác của anh.

Lau nước mắt, Phan Lôi hết sức thương tâm nghĩ.

Nếu ban đầu không yêu, thì sẽ không xảy ra chuyện này đúng không.

Túi xách Phan Lôi còn để trên xe Lục Chung.

Trên người cô không có điện thoại, cả một phân tiền cũng chẳng có.

Chỗ bọn họ ở là một nơi vắng vẻ, nơi đó là vùng giáp ranh ngoại thành, trên đường không một bóng người, xe ngẫu nhiên đi ngang qua không âm ầm, thì cũng là kẻ lưu manh.

Phan Lôi đâu ngốc, làm gì dám chặn những chiếc xe này.

Cô chẳng biết mình đã đi bao lâu, hôm nay vì gặp gỡ người ta, cô còn mang đôi giày cao gót tám phân, mặc bộ váy liền màu hồng.

Buổi tối, từng trận gió đêm lạnh lẽo thổi qua bắp chân cô, chân cô bị mài đến phát đau, rất lâu sau, cô chẳng muốn đi tiếp nữa.

Nhưng cuối cùng, trong vô thức cô vẫn về nhà.

Sau khi Phan Lôi về nhà, lần đầu tiên không đi tìm Lục Chung, mà tự mình trở về phòng.

Cô vừa mệt vừa đau, tối nay chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Dưới ánh đèn, Phan Lôi mới phát hiện chân mình đã bị rách da, cô khập khiễng xuống lầu cầm hòm thuốc, chẳng ngờ Lục Chung vẫn ngồi trên ghế salon ở đấy.

Phan Lôi không thèm liếc anh một cái, cầm đồ, chuẩn bị lên lầu.

Có lẽ do dáng đi khập khiễng của cô thực sự rất kỳ quái, nên Lục Chung nhanh chóng đi tới, níu tay cô.

Cổ họng Phan Lôi chua xót, rất kích động muốn khóc thật lớn tiếng.

Nhưng mà, cô hít mũi, rốt cuộc không khóc nổi.

Cô hất tay Lục Chung, chẳng muốn cãi nhau với anh, chỉ vì tối nay mệt mỏi quá, và cô vẫn còn tức giận, không muốn nhìn anh thôi.

Phan Lôi lê đôi chân đau đớn lên lầu, Lục Chung bị cô xem nhẹ cũng không bỏ đi, ngược lại từng bước từng bước theo sau cô.

Cô nhìn ra được, anh muốn kéo tay cô viết gì đó, nhưng cuối cùng cô quá mệt mỏi.

Ít nhất tối nay mệt chết đi được, không có tâm tình và ý muốn nghe anh nói.

Khi đi ngang phòng Lục Chung, Phan Lôi trực tiếp lướt qua, cảm giác được người đàn ông phía sau thoáng dừng một chút, do dự trong chốc lát vẫn trực tiếp đuổi theo.

Sau khi Phan Lôi vào phòng, thẳng thừng đóng cửa lại.

Cửa phòng ầm một tiếng khép chặt trước mắt Lục Chung, Phan Lôi chả buồn nghĩ xem anh có nét mặt gì.

Cô chỉ muốn xử lý vết thương, sau đó tắm rửa rồi ngủ một giấc thật tốt.

Về phần ngày mai, để mai tính đi.

Khi Phan Lôi tắm xong bước ra, Lục Chung đã ngồi ở trên giường trong phòng cô.

Phan Lôi không nghĩ nhiều về việc Lục Chung vào đây bằng cách nào, trực tiếp đi tới, lướt qua anh trở về giường.

Lục Chung ngồi bên cạnh được một lúc, đột nhiên vén chăn lên, hình như muốn bò lên giường.

Mà lúc này cơn giận của Phan Lôi lập tức bùng phát toàn diện.

"Anh làm gì đó! Cút ra ngoài cho tôi!"

Đây người đàn ông xuống giường, Lục Chung vẫn lù lù bất động, ngược lại tóm tay cô, ôm vào trong lòng.

"Anh thả tôi ra! Có giỏi thì buông ra!"

Phan Lôi càng nghĩ càng uất ức, nước mắt rơi tí tách, sau mấy lần dùng sức giãy giụa, bỗng toàn thân mất hết sức lực.

"Anh ra ngoài đi! Hôm nay tôi không muốn nhìn thấy anh."

Chán nản trở về giường, Phan Lôi kéo tấm chăn phủ lên mặt, lặng lẽ chảy nước mắt.

Lục Chung ngồi một lúc, cuối cùng cũng đi.

Phan Lôi càng khóc dữ dội hơn.

Chẳng qua, chốc lát sau, Lục Chung đã trở lại.

Anh đến trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo tấm chăn phủ trên mặt cô.

"Anh làm gì... Khốn kiếp! Tôi không phải..."

Mở mắt ra, Phan Lôi trông thấy Lục Chung trước mắt, lập tức ngừng khóc, chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Lục Chung mang con heo bông trước kia của cô đến, sau đó bắt chước nhảy như con thỏ.

Anh muốn dỗ cô vui vẻ, nên dùng phương pháp ngây thơ thế này.

Phan Lôi không biết nên phản ứng sao nữa, từ lúc ở chung với Lục Chung, đây là lần đầu tiên anh làm hành động ngây thơ đến vậy.

Theo lý thuyết, Phan Lôi không phải là người phụ nữ thích truy cứu đến cùng, người đàn ông này đã cho cô bậc thang đi xuống, vậy cô phải ngọt ngào lăn xuống thôi.

Nhưng hôm nay, chẳng biết Phan Lôi bị làm sao, luôn cảm thấy cô và Lục Chung kỳ thật có rất nhiều vấn đề chưa giải quyết được.

Cô không thể vì Lục Chung xin tha thứ, mà dễ dàng cho qua thế.

Lục Chung mang theo con heo bông nhảy vài cái, thấy Phan Lôi ngơ ngác ngồi trên giường, đã nín khóc mỉm cười, lập tức ngừng động tác, vút

con heo bông đi.

Phan Lôi bị ánh mắt lạnh lùng âm trầm của anh nhìn bèn lui về sau, còn chưa kịp nói gì, Lục Chung đã quay đầu bước ra ngoài.

Nhanh vậy đã tức giận rồi? Cô còn chưa tha thứ cho anh mà.

Nhất thời, Phan Lôi cắn môi, lại muốn khóc.

Chán ghét Lục Chung thế này, nhưng càng chán ghét chính mình hơn. Chốc lát sau Lục Chung lại trở về.

Trên tay còn cầm một con dao gọt trái cây.

Fuck, lần này chơi lớn hơn, Phan Lôi thoáng sợ hãi, ôm chần, giọng nói run rẩy, "Này... Lục Chung... Anh đừng dọa em..."

Lục Chung ngẩng đầu lên, chậm rãi đến trước mặt Phan Lôi.

Phan Lôi sắp bị dọa đến thét chói tai, thì ngay lúc ấy, Lục Chung bỗng giơ tay đâm xuống.

Phan Lôi nhắm mắt lại.

Phan Lôi hét một tiếng, mở mắt ra, con dao Lục Chung không rơi trên người cô, mà giờ khắc này đang cắm giữa mu bàn tay Lục Chung "Á..."

Phan Lôi sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, Lục Chung đã hờ hững lấy con dao ra, chuẩn bị đâm lần hai.

Mẹ nó.

Cho dù Phan Lôi có giận quá đi nữa, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn Lục Chung dùng phương pháp tự gây thương cho mình đầy bạo lực máu

tanh như thế để xin lỗi, sau khi hoảng hốt, trước tiên Phan Lôi tóm tay Lục Chung.

Rốt cuộc cô cũng khóc, nhưng lần này là bị dọa mà khóc.

Tóm lấy Lục Chung, rưng rưng nước mắt.

"Khốn kiếp! Anh rốt cuộc muốn làm gì! Còn không ném con dao đi!"

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ được.

Vết thương của Lục Chung được xử lý tốt, nhưng bác sĩ đáng thương hơn nửa đêm được chứng kiến vết máu như vậy, còn tưởng đã xảy ra vụ án giết người.

Phan Lôi ha ha cười khan hai tiếng. "Cái kia... Anh ấy gọt trái cây lỡ tay tự làm bị thương..."

Bác sĩ cũng không ngạc nhiên, vết thương do gọt trái cây phải nằm ở đầu ngón tay, ai lại bị thương ở mu bàn tay chứ.

Những người có tiền, sự quái gở cũng nhiều. Lại còn chơi trò tự hành hạ mình, đừng tưởng rằng ông chưa từng thấy.

Bác sĩ nhìn riết cũng quen, tay chân lạnh lẽo nhanh chóng bôi thuốc cho Lục Chung.

"Không được đụng nước, không để bị nhiễm trùng. Tôi kê đơn rồi, vừa uống vừa bôi."

Bác sĩ ngẩng đầu, dặn dò Phan Lôi.

Người đàn ông này, xem ra không biết quý trọng thân thể mình, trong quá trình bôi thuốc, không sử dụng thuốc tê, hẳn cũng chẳng rên tiếng nào.

Ngược lại cô gái bên cạnh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, thân thể run rẩy, lại không rời một bước.

Cuối cùng bôi thuốc xong, cả người cô đã muốn té xỉu, nhưng vẫn cố gắng nắm bàn tay hoàn hảo còn lại của hắn.

Bác sĩ là một người từng trải, vừa nhìn cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Vết thương của người đàn ông này không phải do cô gái gây ra, rất có thể là tự mình tạo thành. Chẳng qua, người bình thường có thể đâm chính mình một dao, hơn nữa trong quá trình băng bó lại không rên tiếng nào, giống như cái tay kia không phải của mình vậy.

Chỉ e người đàn ông như thế, chẳng phải dạng tốt đẹp gì.

Một người, có đáy lòng phức tạp hung ác, không sợ tàn nhẫn với kẻ địch.

Mà là tàn nhẫn với chính mình.

Hiển nhiên, người đàn ông trẻ tuổi trước mặt là một ví dụ điển hình.

Đè nén nỗi kinh ngạc trong lòng, bác sĩ gọi Phan Lôi dặn dò tất cả chuyện cần chú ý.

Phan Lôi sợ trí nhớ mình kém, còn cố tình cầm quyển sổ ghi chép.

Một người có tính cách đơn thuần trái ngược, chẳng hiểu sao lại ở cùng với người đàn ông phức tạp thế.

Nhưng mà, đây không phải chuyện ông nên quan tâm. Bác sĩ cười cười, đứng dậy từ biệt.

Phan Lôi tiễn bác sĩ tới cửa, sau khi trở về toàn thân giống như mệt là vậy.

Trong phòng khách, một mảng hỗn loạn.

Cô cũng không muốn dọn dẹp.

Vả lại, hiện giờ còn có chuyện quan trọng phải làm hơn.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Phan Lôi đến phòng bếp rót cho mình một ly sữa.

Hi vọng sữa ấm sẽ có tác dụng xoa dịu tâm trạng.

Sau khi cô và Lục Chung kết hôn, hai người hầu như chưa từng cãi nhau.

Đầu tiên là vì nửa năm trước Lục Chung chẳng quan tâm đến cô, hai người họ căn bản không cùng xuất hiện với nhau thì làm sao gây gổ được.

Về sau là vì Lục Chung không biết nói chuyện, phần lớn anh đều bày bộ dạng ‘Hữu ngốc’.

Anh nhường nhịn cô, cưng chiều cô, cho dù thỉnh thoảng Phan Lôi cố tình gây sự, Lục Chung vẫn lặng lẽ nhẫn nhịn, hơn nữa còn nhanh chóng nhận lỗi xin tha.

Phan Lôi đã vô số lần mơ mộng khi hai người họ cãi nhau sẽ như thế nào, có người nói giữa vợ chồng việc cãi nhau hợp lý sẽ thúc đẩy tình cảm đôi bên.

Nhưng Phan Lôi chưa từng nghĩ tới một ngày nào đó bọn họ chính thức cãi nhau, sẽ đấm máu thế.

Phan Lôi ở phòng bếp uống khoảng hai ly sữa, mới ổn định được tâm trạng.

Trong phòng khách, Lục Chung vẫn duy trì động tác lúc trước, bàn tay bị thương để trên đùi, tay còn lại đặt ngay tay ghế, khẽ rũ con người xuống, một bộ dáng thờ ơ.

Phan Lôi hít sâu một hơi, mới đến trước mặt Lục Chung.

“Lục Chung, chúng ta nói chuyện một chút.”

Nghe được giọng nói cô, con người khẽ rũ của Lục Chung bỗng mở ra, bình tĩnh nhìn cô.

Phan Lôi dời cái ghế đến ngồi trước mặt anh, mặt Lục Chung còn hơi tái nhợt, chắc là do mất máu quá nhiều.

Cuối cùng Phan Lôi cũng mềm lòng, liếc nhìn tay anh, cho dù còn tức giận, nhưng lời nói lại không kiềm được trở nên mềm nhũn.

“Còn đau không?”

Lục Chung lắc đầu, chiếm được sự quan tâm, đôi mắt càng thêm nóng bỏng nhìn cô.

Phan Lôi thoáng do dự, cô cảm thấy không thể bỏ qua như vậy.

Lần này chỉ đâm bị thương là xong chuyện, lần sau ai biết anh có lấy dao cắt cổ không.

Cho dù xin lỗi, cũng không cần xin lỗi như thế!

“Ai bảo anh dùng dao tự tổn thương mình?”

Trong lòng nghĩ, Phan Lôi không chút do dự nào, “Anh không biết rất đau, rất nguy hiểm sao?”

Lục Chung lắc đầu.

Phan Lôi chẳng biết anh có biết đau không, biết chuyện đó là không nên làm không.

Dù sao, anh cũng làm rồi.

“Chúng ta có vấn đề, có thể cãi nhau, có thể nói rõ ràng... Anh cũng biết tính em, bình thường tức giận, nhiều nhất một ngày là hết... Anh cần gì... Anh biết anh bị thương, em sẽ đau lòng em sẽ khổ sở, em sẽ lo lắng, nhưng vấn đề thực sự vẫn chưa được giải quyết, anh chỉ nghĩ đến anh... Chẳng lẽ anh không nghĩ đến em sao?”

Phan Lôi nói xong, giọng điệu trở nên vội vàng.

“Còn nữa, hôm nay rốt cuộc anh bị sao hả? Nói tức giận liền tức giận? Anh có biết em ghét nhất có người vứt bỏ em không...”

Từ nhỏ bị Lục Vĩnh nói là đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi, do đó Phan Lôi luôn luôn không có cảm giác an toàn.

Ranh giới cuối cùng của cô, chính là bị vứt bỏ.

Có thể đánh nhau gây gổ, bất cứ chuyện gì cũng có thể tha thứ.

Duy chỉ có việc vứt bỏ là không được.

“Anh rốt cuộc bị sao chứ? Tối nay cứ là lạ...”

Phan Lôi còn chưa dứt lời, Lục Chung bèn xoay mặt đi chỗ khác.

Phan Lôi không buông tha anh, ôm đầu anh xoay trở lại.

“Lục Chung, anh nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc em đã chọn anh chỗ nào?”

Lần nữa bị cô chất vấn, cuối cùng Lục Chung ngoảnh đầu lại, cầm bút trên bàn, viết hai chữ.

Tô Giác.

“Anh ấy có liên quan gì?” Phan Lôi không hiểu, nhìn Lục Chung đầy hoài nghi Chốc lát sau, một ý nghĩ dần dần mọc rễ trong đầu.

Cô gần như không dám tin nổi đứng lên, “Anh cho rằng Tô Giác thích em? Đùa à, anh ấy chỉ là hàng xóm khi còn bé của chúng ta thôi... Em không thân với anh ấy...”

Trong lòng Phan Lôi rất坦然 nhiên, cô không cảm thấy Tô Giác thích cô.

Hồi nhỏ ký ức rất mơ hồ, và lại hiện giờ cô đã lấy Lục Chung.

Trong lòng cô chỉ có Lục Chung, còn chỗ nào để quan tâm người đàn ông khác đâu.

Hơn nữa, cô gặp Tô Giác hoàn toàn tình cờ, cô chưa bao giờ biết hẳn là tổng biên tập của tạp chí, nói cách khác...

Khoan đã, hẳn là gì, có liên quan đến cô đâu.

Nhất thời, Phan Lôi chẳng biết nên phản ứng thế nào.

Là thờ phào nhẹ nhõm, hay bất đắc dĩ.

Có điều, thấy tay Lục Chung băng bó như bánh bao, cô vẫn đau lòng.

“Em và Tô Giác không có gì. Trước đây...” Phan Lôi thoáng chần chờ, “Trước đây, em từng thích Lục Tự... Chẳng qua khi đó còn trẻ không biết gì không phải à? Giờ em thích anh, cũng đã lấy anh, lẽ nào anh còn vì chuyện vô căn cứ mà nghi ngờ em?”

Lục Chung không nói lời nào, cũng chả biết rốt cuộc có nghe lọt không.

Phan Lôi nhìn tay anh bị thương, tiếp tục nói: “Còn nữa, suy cho cùng tính nết anh là sao hả? Anh ghen, anh khó chịu, anh có thể trao đổi với em... Vì cái gì lại dùng cách tàn nhẫn thế?”

Thấy bộ dáng không hề gì của Lục Chung, vất vả lắm Phan Lôi mới áp chế được lửa giận giờ lại nổi lên bùng bùng.

Gõ đầu Lục Chung, cô chống nạnh, bộ dáng như mẩu dạ xoa[1].

[1] Tên gọi này dùng để hình dung người đàn bà hung ác... “Không được! Chúng ta nhất định phải đặt ra điều lệ! Sau này cãi nhau không thể dùng dao.”

Trong lúc Lục Chung dùng ánh mắt cực kỳ uất ức nhìn cô, Phan Lôi lại bồi thêm một câu.

“Đương nhiên, súng cũng không được. Tất cả những thứ nguy hiểm đều không được dùng. Có nghe không? Gật đầu coi...”

Dưới cái gõ đầu uy hiếp của Phan Lôi, Lục Chung hình như nghe lời, ngoan ngoãn gật đầu.

Như vậy, Phan Lôi mới thở phào nhẹ nhõm, túm tay anh, “Đi thôi, trễ rồi, chúng ta đi ngủ.”

Cứ thế, cả đêm nay cuối cùng mới an bình.

Phan Lôi cho rằng sau lần này, sẽ không sao nữa. Cô đã nói rõ ràng thế, Lục Chung cũng đảm bảo, rốt cuộc tất cả đều vui vẻ.

Ngày hôm sau, Lục Chung phát sốt, Phan Lôi không có cách nào, chỉ có thể xin nghỉ giúp anh.

Trong lúc cô ở nhà chăm sóc con hươu ngọc đang sốt đến đỏ bừng, Tô Giác lại điện thoại tới.

Phan Lôi không có ý nghĩ khác với Tô Giác, nhưng tối qua bị Lục Chung âm ỉ vậy, cô cũng hơi cảnh giác.

Đều nói trực giác của người đang yêu rất chuẩn, sẽ không thật sự như Lục Chung nghĩ chứ.

Phan Lôi đã nghi ngờ Tô Giác, ngược lại Tô Giác vẫn thản nhiên.

“Tiểu Lôi, tối nay anh mời hai người ăn cơm nhé. Anh mới phát hiện một nhà hàng không tệ, em và Lục Chung cùng đến nha...”

Xem đi, giọng điệu thản nhiên thế, đâu như Lục Chung nghĩ đâu.

Phan Lôi bĩu môi, nhưng lời lại từ chối.

“Chuyện đó, anh Tú à, hôm nay em có chút chuyện... Lục Chung anh ấy bệnh rồi...”

“Bệnh?” Giọng nói ở đầu dây bên kia thoáng ngập ngừng, “Nghiêm trọng không?”

Phan Lôi chẳng biết nên nói thế nào, do dự một hồi mới lên tiếng: “Không sao ạ, lúc gọt trái cây chỉ bị thương ở tay thôi, hiện tại phát sốt à.”

“...” Tô Giác hình như rất kinh ngạc, “Thế vậy đi, hai người ở đâu, anh đến xem một chút...”

Phan Lôi vốn muốn từ chối, nhưng Tô Giác vẫn kiên trì, còn nói người quen ở đây rất ít, Phan Lôi trước sau đều không am hiểu cự tuyệt, nhiều lần từ chối đã báo luôn địa chỉ cho Tô Giác.

Trở về phòng ngủ, Lục Chung còn đang ngủ.

Gương mặt phát sốt đỏ bừng.

Phan Lôi kiểm tra nhiệt độ một chút, hình như tốt hơn trước đó rồi. .

Xem ra, thuốc của bác sĩ kia có tác dụng.

Chẳng qua, Tô Giác muốn tới thăm anh, chỉ sợ anh sẽ không vui.

Aizzz, sớm biết vậy cô từ chối thẳng thừng luôn.

Chuyện đã không có cách nào thay đổi, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Phan Lôi vừa quan sát phản ứng của Lục Chung, vừa chờ Tô Giác.

Có lẽ do động tác của cô quá lớn, Lục Chung bị đánh thức.

Dáng vẻ anh tỉnh lại có chút mờ mịt, đôi mắt đen như mực nhuộm một tầng sương mờ lung, ngủ đến mơ hồ rồi.

“Thấy khoẻ hơn chút nào chưa?”

Phan Lôi dứt anh uống ít nước mật ong, vỗ vỗ lưng anh, chần chờ một giây, mới lên tiếng: “Vừa rồi Tô Giác gọi tới... anh ấy nói muốn tới thăm anh...”

Lời còn chưa nói hết, Lục Chung đã phịch một tiếng trở lại giường, sau đó đưa lưng về phía Phan Lôi, bày dáng vẻ ‘Anh đang tức giận’.

Phan Lôi: “...”

Sau một phút sững sốt ngẩn ngui, Phan Lôi lập tức phục hồi tinh thần.

Nắm tai Lục Chung, cũng mặc kệ có phải đang ăn hiếp bệnh nhân không, trực tiếp cười lên.

“Này... Anh đã nói không tức giận nữa...”

“Hừ...” Lục Chung hừ lạnh một tiếng, rõ ràng không thừa nhận.

“Em đã nói em với anh ấy không có chuyện gì mà. Anh giận cái gì? Không phải mỗi ngày em đều nằm cạnh anh sao? Em thích ai chẳng lẽ anh còn không biết?”

Lục Chung vẫn hừ hừ, mặt đỏ ửng, còn tức giận đến phồng má.

Ban đầu, Phan Lôi rất tức giận, chẳng qua bộ dạng này của Lục Chung thật đáng yêu.

Giống như con hamster nhuộm màu vậy, đỏ bừng, còn phồng má.

Phan Lôi nở nụ cười, cười trên người Lục Chung, xoay đầu anh, chống lại đôi mắt ngập nước, nghiêm mặt nói: “Được rồi, ngoan đi nà. Em thích anh, em chỉ thích anh thôi. Như vậy... Được chưa...”

Nói xong, Phan Lôi không thấy người kia phản ứng, còn sáp lại gần hôn anh một cái.

Hiếm khi thấy Lục Chung yếu đuối tới thế, mặc cho người ta ăn hiếp.

Thật đáng yêu.

Lục Chung được thơm, sắc mặt dường như khá hơn nhiều.

Phan Lôi hôn anh vài cái, tiến đến bên tai anh, nhẹ nhàng nói: “Mau khoẻ đi... Khỏe rồi em sẽ tặng anh một món quà.”

Trong mắt Lục Chung tràn ngập hoang mang, Phan Lôi thấy vậy, lại hôn anh nữa.

“Chắc chắn anh sẽ thích món quà này... Ngoan nè... Không giận nữa.”
Quả nhiên Lục Chung rất dễ dụ, yếu ớt hôn trả Phan Lôi mấy cái.

Có điều, sau khi anh ngã bệnh thực sự yếu đi không ít, Phan Lôi có thể danh chính ngôn thuận đè anh, cười anh.

Ừ, loại cảm giác nữ vương này thật không tệ.

“Khụ khụ... Tiểu Lôi...”

Trong lúc hai người anh em em, một giọng nói sát phong cảnh vang lên ngay cửa.

Xoay đầu lại, Tô Giác lúng túng đứng ở cửa, tay giơ lên lại để xuống.

“Anh thấy lầu dưới không có ai... Còn nữa, anh đã gõ cửa.” Chỉ là hai người hôn cuồng nhiệt quá, trong mắt chỉ có đối phương, cho nên chẳng phát hiện sự hiện hữu của hắc thoi.

Phan Lôi nhanh chóng từ trên người Lục Chung bò dậy, thấy quần áo anh không chỉnh tề, một bộ dáng mặc cho người ta ăn hiếp, lại cảm thấy không ổn, quay lại sửa sang quần áo cho anh.

Tô Giác phản ứng rất bình tĩnh, đến trước mặt Lục Chung, cẩn thận nhìn anh vài lần mới lên tiếng: “Lục Chung, cậu không sao chứ?”

Lục Chung hờ hững nhìn hắc, rõ ràng không muốn cho người ta chút phản ứng nào.

Phan Lôi lúng túng, ho khan hai tiếng, mới lên tiếng: “Anh ấy sốt đến mơ hồ... Như vậy đi, anh Tú, em dẫn anh xuống dưới ngòi một chút... Đúng rồi, anh thích uống trà hay cà phê?”

----- Tác giả có điều muốn nói: Hắc... luôn cảm thấy không nở ngược...
Quả nhiên tôi quá mềm lòng...

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Phan Lôi cực thích nước ép hoa quả tươi, chẳng qua mỗi lần như vậy cô đều lười, cuối cùng chọn sữa tươi cho đơn giản.

Cô rót một ấm hồng trà cho Tô Giác.

Cô nhớ khi còn bé, cô thường xem mấy bức tranh chữ ở phòng Tô Giác, hẳn thích văn hoá cổ xưa của Trung Quốc đến thế, nên cũng thích một văn hoá lâu đời khác của Trung Quốc —— chính là trà.

"Anh Tú, anh nếm thử đi... Không phải thứ quý báu gì, là loại bình thường... Lục Chung hay uống."

Nhắc tới Lục Chung, sắc mặt Phan Lôi trở nên nhu hoà, "Trước kia anh ấy luôn uống cà phê, em cảm thấy cả ngày lẫn đêm đều uống cũng không tốt, bèn bảo anh ấy chuyển qua uống trà. Có điều nghe người ta nói, nước đun sôi là tốt nhất..."

Phan Lôi lẩm bẩm một hồi, ngẩng đầu thấy gương mặt vui vẻ của Tô Giác, trên mặt thoáng như thiêu đốt, "Cái kia... anh Tú, anh ăn gì không? Quán gia có nướng bánh quy đấy..."

"Không cần đâu." Tô Giác khoát tay, "Anh không thích đồ ngọt, sẽ lên cân."

"Đàn ông các anh cũng sợ lên cân sao?" Phan Lôi hơi tò mò.

Tô Giác cười, "Đó là đương nhiên, thật vất vả anh mới giảm cân được, chắc chắn không thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ như vậy. Cho nên... em đừng lấy đồ ngọt ra dụ dỗ anh..."

Phan Lôi vẫn rất hiếu kỳ, "Em nhớ trước kia anh rất gầy mà..."

Chẳng biết lời của cô có phải đã khơi gợi một đoạn ký ức không tốt của Tô Giác không, mà nụ cười của hắn hơi nhạt, "Trước kia đúng là rất gầy. Về sau chữa bệnh uống thuốc có tác dụng phụ, nên lên cân không ngừng. Mấy năm này mới giảm cân được."

Thực sự là tự vạch áo cho người xem lưng mà.

Phan Lôi âm thầm mắng, cuối cùng buông xuống ý nghĩ ăn bánh quy trong đầu, ngược lại vào phòng bếp bưng một mâm trái cây.

"Trái cây không có vấn đề chứ?"

"Đường quá cao cũng không được."

Tô Giác cười, vẫy tay với Phan Lôi, "Tiểu Lôi, không cần phiền phức thế đâu. Anh chỉ ngồi một chút thôi."

Tô Giác nói xong, con người dịu dàng liếc nhìn trên lầu, "Lục Chung thực sự không sao chứ?"

Phan Lôi chẳng biết điều gì là không sao.

Cô chợt nhớ chỗ Lục Chung để ý, cô và Tô Giác rõ ràng không có bất kỳ chuyện gì, anh lại âm ỉ lớn đến vậy.

Còn chơi trò tự tổn thương mình nữa.

Phan Lôi chẳng biết nói sao, đành quanh co.

"Còn tốt ạ, cứ vậy đó. Tính khí anh ấy hơi trẻ con."

Tô Giác cười, thoáng nhìn trên lầu, mới lên tiếng: "Ngược lại hẳn khá khác biệt với lúc bé."

Tô Giác ngồi trong chốc lát, phần lớn thời gian đều trò chuyện về cuộc sống mấy năm nay với Phan Lôi.

Tô Giác này với tính cách hẳn đều giống nhau, cực kỳ ôn hòa, nói chuyện cũng không hùng hổ dọa người.

Phan Lôi trò chuyện với hẳn rất thoải mái, thậm chí, Tô Giác cho cô cảm giác tựa như anh ruột vậy.

Khá lâu sau, Phan Lôi cảm thấy Lục Chung chuyện bé xé to.

"Như vậy đi, hôm nay anh Tú ở lại ăn cơm nhé... Em bảo quản gia..."

Phan Lôi còn chưa nói hết, trên lầu bỗng một trận âm thanh ác liệt vang lên.

Phan Lôi sững sờ, lập tức nhanh chóng chạy lên lầu. Chạy được nửa đường mới chợt nghĩ đến Tô Giác, "Cái kia... Anh Tú, em lên đó xem thử đã xảy ra chuyện gì..."

Tô Giác cũng đứng lên nói với Phan Lôi: "Anh lên với em?"

"Không cần đâu." Phan Lôi lắc đầu, kiên định nói: "Em có thể làm được."

Quả nhiên Phan Lôi có thể làm được.

Vì quý hợp hời Lục Chung kia phát cáu, ném vỡ đèn bàn bỏ sữa mà cô thích nhất.

Phan Lôi thoát được một mảng hỗn loạn, đến trước mặt Lục Chung. Sờ trán anh, đã bớt sốt rồi.

"Rốt cuộc anh đang ghen gì hả? Em đã nói Tô Giác... như anh trai em mà..."

Lục Chung tựa vào giường, không nhúc nhích, vẻ mặt hờ hững.

Bộ dáng này, rất yếu ớt, không khỏi khiến Phan Lôi mềm lòng.

Vuốt ve khuôn mặt anh, Phan Lôi dịu dàng lên tiếng, "Được rồi được rồi... Đừng tức giận... Chẳng qua hẳn chỉ là một người bạn... Phải biết rằng, anh mới là người nhà của em, người đàn ông của em."

Phan Lôi véo mặt Lục Chung, vuốt ve nửa ngày, anh mới dịu bớt.

"Đúng rồi, tối nay anh muốn ăn gì?"

Lục Chung hừ một tiếng, vùi đầu lên vai Phan Lôi, cầm tay cô viết ba chữ.

"Mì thịt bò? Anh muốn ăn món đó hử?"

Lục Chung gật đầu.

Phan Lôi có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu tiên Lục Chung nói anh muốn ăn món gì. Mặc dù trước kia anh rất bảo vệ thức ăn, nhưng đối với việc ăn uống anh không chú trọng lắm, gần như có gì ăn nấy.

Hoàn toàn là một bé không kén ăn.

Một người dễ nuôi thế, hôm nay vậy mà lần đầu tiên chọn mì thịt bò.

"Được rồi... Anh ngoan ngoãn mặc quần áo đi, tối nay chúng ta ra ngoài ăn mì thịt bò."

Lúc Phan Lôi xuống lầu, Tô Giác đã bỏ đi.

Cô ở phòng khách thở dài một tiếng, vừa tính rời khỏi, bèn nhận được điện thoại của Tô Giác.

Trong điện thoại hần nói hần có việc phải đi trước, rất xin lỗi vì không báo cô một tiếng.

Phan Lôi không biết lý do này thật hay giả, có điều không sao hết. Quan hệ giữa cô và Tô Giác chẳng qua chỉ là bạn chơi hồi tằm bé thôi, vả lại Lục Chung vừa xuất hiện liền không bình thường, cô ít can thiệp vào thì tốt hơn.

Phan Lôi nói với quản gia muốn cùng Lục Chung ra ngoài ăn, thông báo hết thầy rồi lên lầu.

Trên lầu, Lục Chung đang vụng về cài cúc áo.

Tay anh bị bó thành bánh tét, khi thay áo sơ mi, chỉ có. lúc cài nút là hơi phiền phức thôi.

Phan Lôi đi tới, nắm tay Lục Chung, giúp anh cài từng nút từng nút một, còn thèm thường liếc nhìn cơ ngực mơ hồ lộ ra.

Nói tới Hươu ngốc mặc dù gầy, nhưng cơ bắp vẫn có nha.

Xúc cảm không tồi.

Phan Lôi âm thầm nghĩ, Hươu ngốc nhà cô có tính là người mặc áo thì gầy, còn cởi thì có thịt không?

Hôm nay Lục Chung mặc áo sơ mi anh hay mặc.

Phan Lôi phát hiện anh rất thích áo sơ mi đen, trong tủ anh có vô số áo sơ mi đen. Phan Lôi cảm thấy anh mặc áo đen trông rất chững chạc, vô số

lần mua đủ màu sắc mới cho anh, nhưng sau khi mặc vào, Phan Lôi phải nói, tuy Lục Chung mặc đồ màu sáng, cũng không giống mấy gã ẻo lả, mặc áo sơ mi đen ngược lại thích hợp với anh nhất.

Lúc này người đàn ông mặc áo sơ mi đen làm tôn thêm nét điển trai trên gương mặt, âm thầm tỏa ra hơi thở cấm dục.

Sau khi Phan Lôi giúp anh sửa soạn xong, lại liếc nhìn gương mặt quá mức điển trai kia, đột nhiên nở nụ cười.

"Lục Chung, anh có hay soi gương không?"

Người nào đó ngược mắt đầy nghi hoặc.

Phan Lôi đẩy hẳn đến trước gương, tựa vào người anh, nói: "Người có dáng dấp như anh, còn chả tự tin sao? Chẳng lẽ anh không cảm thấy người không yên lòng phải là em à?"

Người đàn ông trong gương hoang mang chớp chớp mắt, một lát sau mới cầm tay Phan Lôi, chậm rãi viết: Anh sẽ không.

Phan Lôi lập tức hiểu ý Lục Chung. Anh sẽ không để cô không yên tâm.

Người đàn ông này chẳng biết nói chuyện, nhưng dễ ngon dễ ngọt ngược lại nói không ít.

Phan Lôi hờn dỗi, đẩy anh một cái.

"Được rồi, biết miệng anh ngọt rồi... Hừ... Hừu ngốc, chuẩn bị ra ngoài thôi."

Chỗ Phan Lôi và Lục Chung tới là quán mì thịt bò quen thuộc với hai người họ.

Lục Chung không thể ăn cay, Phan Lôi gọi cho anh một tô mì thịt bò không cay. Lục Chung cũng đói bụng, mì vừa đem lên, anh liền chuẩn bị cầm đũa ăn.

Nhưng mà, tay phải Lục Chung bị thương.

Còn tay trái không có sức, liên tiếp động mấy lần, cũng không ăn được.

Phan Lôi nhìn bộ dáng vụng về kia rất khôi hài, nhịn không được lắm bầm.

"Giờ biết sai chưa... Anh đó nha, về sai ít tự tổn thương mình đi... Xem đó, tay bị thương rồi sao ăn uống đây."

Mặc dù Phan Lôi nói thế, nhưng thấy Lục Chung thực sự quá đáng thương, đôi mắt ngập nước mông lung nhìn cô, giống như mấy bé động vật nhỏ đáng yêu vậy.

Phan Lôi liền đầu hàng.

"Được rồi, anh qua đây, em đút anh ăn. Nhưng nhớ về sau nếu anh còn tự tổn thương mình, em chắc chắn sẽ mặc kệ anh!"

Lục Chung cười, ngây ngô qua đó ngời.

Phan Lôi còn chưa có kinh nghiệm diễn cảnh ân ái trước mặt mọi người, lúc Lục Chung qua đó bèn nhịn không được thúc hấn một cái.

"Anh đừng ngồi gần thế!"

Quả nhiên Lục Chung thành thật ngồi xa một chút.

Phan Lôi lại tức giận.

"Xa vậy, sao em đút anh ăn."

Lục Chung lại nhích gần một chút.

"Gần quá, xa chút đi."

"Xa quá... Tay em mỏi..."

...

Tối tới lui lui mấy lần, Lục Chung không bực mình chút nào, nhưng ông chủ ngược lại nhìn không nổi.

"Tôi nói này cô gái, cô giày vò bạn trai cô cũng đủ rồi. Không thấy tay người ta bó như bánh tét à? Còn hành hạ hấn nữa..."

Phan Lôi rất muốn nói, anh chính là thiếu ngược. Ai bảo anh chơi trò tự ngược, trọng điểm là còn dọa cô sợ chết khiếp.

Đang tính trả đũa lại, nhưng quần chúng vây xem chung quanh không rõ chân tướng đem ánh mắt khiển trách dán lên người Phan Lôi.

Sao vậy? Soái ca nên có đái ngô này ư? Nếu Phan Lôi hành hạ một gã xấu xí, mấy người này còn ước gì vỗ bàn khen ngợi nữa Phan Lôi khó chịu, nhưng da mặt không đủ dày, hai ba đứa đã dứt cho Lục Chung xong, chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi chỗ đấy.

Sức Phan Lôi dùng không nhỏ, nhưng Lục Chung vẫn nhẫn nhịn. Chẳng qua hành vi dứt thức ăn của hai người họ ở trong mắt người khác, chắc chắn là một màn ân ái.

Có điều Lục Tự đỗ xe ở bên này, không ngờ chứng kiến tất cả.

Hóa ra, hai người họ cùng nhau lén lút thế.

Nhất thời, trong lòng nổi lên cơn ghen ghét nồng nặc, làm hấn không cất bước nổi.

Tô San đợi rất lâu không thấy Lục Tự đến, nên qua đó, trông thấy hai người kia, sững sốt nửa giây mới cười nói: "Bất ngờ thế."

Lục Tự hồi phục tinh thần, "Đi thôi, chúng ta ăn món gì đi. Không phải em đói bụng sao?"

Tô San gật đầu, nhưng không rời khỏi, ánh mắt nhìn về phía hai người họ đang dứt thức ăn, một lúc sau mới yếu ớt nói một câu.

"Ngoại hình hai người này thật xứng đôi, nghĩ đến chuyện trước kia chúng ta làm coi như đã làm một việc tốt."

Sắc mặt Lục Tự không tốt thế, nói tiếp đề tài của Tô San: "Ai biết được, chuyện tương lai đâu ai nói chính xác chứ... Chẳng qua, trái tim của phụ nữ như kim dưới đáy biển, khi ấy cô ta thích anh lâu vậy, kết quả bây giờ còn không phải nói thay đổi liên đổi ngay sao?"

"Ha ha..." Nghe được Lục Tự nói thế này, Tô San che làn môi đỏ mọng nở nụ cười, "Lời này của anh ngược lại nghe sao tràn ngập ghen tuông nha... Nhưng anh cũng quá kiên ngạo rồi, bộ phụ nữ rời khỏi anh sẽ sống không bằng chết sao? Anh được Phan Lô thích nhiều năm thế, chẳng qua là số hên thôi... Nếu Tô Giác không bị bệnh, liên tục ở lại bên cạnh, anh cho rằng anh còn giở trò được hả."

Khi đó, chỉ sợ ngay cả Lục Chung cũng không có đất diễn.

Tô San rũ con ngươi xuống, ánh mắt phức tạp liếc nhìn hai người kia.

Còn nữa —— Đúng là thật bất ngờ.

Rõ ràng thích con gái người ta vậy.

Chỗ nào của cô ta đáng giá chứ.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Nhờ Phan Lôi tỉ mỉ chăm sóc, tay Lục Chung rất mau khỏi.

Thỉnh thoảng, Phan Lôi thấy vết thương dử tợn kia vẫn còn hoảng sợ, cảm thấy cực kỳ kinh khủng, khi ấy sao Lục Chung có thể làm ra chuyện đáng sợ vậy chứ.

Chẳng lẽ không đau sao? Tổn thương người khác là tàn nhẫn, nhưng thương tổn chính mình... Hoàn toàn là biến thái đó!

Mỗi khi ý nghĩ này trỗi dậy, Phan Lôi bèn tức giận.

Nhưng Lục Chung luôn bày bộ dáng đáng thương, Phan Lôi không biết kiềm chế chút nào lại mềm lòng rồi.

Sau khi Lục Chung bị thương, rất ít khi đến công ty.

Nghe nói hiện tại người nắm quyền Lục thị là Lục Tự, có lẽ, Lục Thanh Dương thực sự không thích Lục Chung.

Trải qua chuyện Lục Vĩnh, cô cũng không muốn cất nhắc Lục Chung.

Không chỉ thế, Phan Lôi còn phát hiện Lục Chung cực kỳ dính cô, nhất là thời điểm cô nghe điện thoại, Lục Chung chắc chắn sẽ vênh tai lên.

Người này, cứ không có cảm giác an toàn vậy? Anh còn dám làm rõ hơn chút nữa không? Điện thoại vừa reo, cái tai kia lập tức dựng lên!

May mà, Tô Giác hiếm khi gọi tới, chỉ thỉnh thoảng ở trên mạng nói một ít chuyện về việc xuất bản với Phan Lôi thôi, dường như hẳn cũng bận rộn, nói không được vài câu đã offline.

Vậy là sao, cô đã nói Lục Chung nghĩ nhiều mà, tưởng cô là loại phụ nữ thích dụ dỗ đàn ông à?

Vừa nghĩ thế, Phan Lôi cũng yên lòng, tiếp tục vẽ vờ.

Hôm nay, là ngày Lục Chung tháo băng.

Vết thương anh đã khá hẳn, không khác biệt lắm, nhưng cực kỳ ngứa.

Không có việc gì anh bèn thích gãi, đôi khi thừa dịp cô chẳng chú ý, còn có thể gãi đến vết thương chảy máu.

Rất lâu, Phan Lôi liền gọi cho bác sĩ nói chuyện này, ông bác sĩ hiền lành kia đưa cho Phan Lôi một loại thuốc, nghe nói là ông tự bào chế, đặc biệt tốt cho vết sẹo kiểu này.

Chẳng những không ngứa, còn có thể làm mất sẹo.

Phan Lôi liên tục bôi cho Lục Chung một tuần, một hộp nhỏ nhanh chóng hết.

Hôm nay, ông bác sĩ gọi điện nói là bị trật chân, Phan Lôi nghĩ không có việc gì bèn chuẩn bị tự mình đi lấy.

Đáng nhẽ Lục Chung cũng muốn đi cùng, nhưng trong khoảng thời gian này mặc dù anh chẳng đi làm, Lục Tư vẫn cảm không ít văn kiện tới tìm Lục Chung ký tên.

Lục Chung bận vậy, đương nhiên Phan Lôi từ chối.

Chẳng phải lấy thuốc sao? Rất đơn giản mà.

Phan Lôi còn gọi Tôn Như Ý ra dạo phố.

Trong khoảng thời gian này Tôn Như Ý bận rộn tìm việc làm, chưa có thời gian tụ tập với cô. Vất vả lắm mới rảnh được, hai người bèn dạo phố một hồi, ăn vặt, chuẩn bị đi xem phim tối, chợt bạn cùng phòng của Tôn Như Ý điện thoại.

Nghe nói cô ấy không cẩn thận đốt nhà bếp, xe cứu hỏa cũng tới.

Tôn Như Ý và Phan Lôi nhanh chóng chạy đến, may mắn là tình huống không nghiêm trọng lắm, nhà bếp chỉ cháy một tí.

Bất quá ba người vẫn chưa hoàn hồn, Phan Lôi trấn an hai người kia, cũng đâu còn tâm trí xem phim tối gì.

Thấy thời gian không còn sớm, bèn từ biệt về nhà.

Chỗ Tôn Như Ý ở rất vắng vẻ, trước kia Phan Lôi từng tới rồi. Con hẻm nhỏ bẩn thỉu phải mất hơn mười phút mới ra tới đường lớn.

Tôn Như Ý gan lớn, trước kia đều tiễn Phan Lôi nhất gan.

Nhưng tối nay nhà họ loạn thành một đồng, Phan Lôi cũng không để Tôn Như Ý đưa cô ra ngoài.

Cô sẽ không xui xẻo thế, mới đi đêm lần đầu đã gặp ma.

Nhưng, quả thực vận may của Phan Lôi không thể nào tốt được.

Lộ trình hơn 10 phút, Phan Lôi tăng nhanh tốc độ, gần như chạy chậm.

Song cô càng vội, lại càng có cảm giác sau lưng có người đi theo cô.

Tay Phan Lôi đề điện thoại, lúc này cô vô cùng muốn gọi cho Lục Chung.

Anh không nói chuyện được cũng chẳng sao.

Có thể nghe tiếng hít thở của anh, cũng tốt rồi.

Phan Lôi rút điện thoại ra, cuộc gọi vừa kết nối, cô đã bị một tên cả người đầy mùi rượu đụng phải, va vào bức tường thấp.

"Này, tiểu thư, cô đụng tôi!"

Điện thoại Phan Lôi rớt xuống đất, nhặt lên nhìn đã bị đen màn hình.

Trong lòng gấp gáp, Phan Lôi không ham chiến, cuống quýt nhận lỗi.

"Xin lỗi."

"Xin lỗi là xong à?" Phan Lôi vừa nhìn, chẳng biết khi nào đã đi nhầm đường, vậy mà đi tới một con hẻm cụt, chuyện này không quan trọng, mà quan trọng là đầu ngõ có hai ba thanh niên vạm vỡ bao vây.

Phan Lôi vô cùng sợ hãi, nét mặt lại cố hết sức duy trì sự bình tĩnh.

"Thành thật xin lỗi, bạn tôi ở gần đây, tôi đang vội."

Chút mánh khóe của cô sao giấu giếm nổi đám đàn ông lẫn lộn ngoài xã hội đã lâu, có lẽ đàn ông khi say có lá gan to hơn rất nhiều.

Ngăn Phan Lôi lại, gã cười hì hì tới gần, một tay nắm chặt cái cằm nhỏ của Phan Lôi.

"Hắc, đáng kiếp cô em này không tệ, sao vậy, muộn thế còn lẫn lộn ở đây, nhiều tiền một đêm hửm?"

Từ ngữ của gã thô tục không chịu nổi khiến Phan Lôi có loại xúc động muốn nôn. Không chỉ vậy, gã kia vừa nói, vừa đến gần, toàn thân đầy mùi rượu làm Phan Lôi càng thêm ghê tởm, đây gã đàn ông đang sát lại gần.

"Ái chà, còn mạnh mẽ nhỉ... Đến đây, quý nhỏ, em đừng phải bận anh, bận anh cũng tha thứ cho em, vui vẻ với bận anh đi, bận anh sẽ thanh toán cho, thế nào?"

Vui vẻ với hẳn cả đêm?

Phan Lôi muốn nôn, càng đến gần thời điểm nguy hiểm, cô càng phải giữ sự bình tĩnh.

Dáng người cô rất nhu nhược, nhìn như yếu thế, ánh mắt lại phát hiện ven đường có nửa viên gạch.

Nhanh chóng nhặt viên gạch lên, Phan Lôi lui về sau mấy bước, đầy cảnh giác nhìn chăm chăm ba người.

"Các anh đừng qua đây... Tới nữa đập chết các anh ngay!"

Phan Lôi tự nhận những lời này nói rất có khí thế, nhưng mấy gã say ấy cũng không dễ bị lừa vậy.

Bọn họ nháy mắt ra hiệu với nhau, một người giả vờ lui về sau, thừa dịp Phan Lôi buông lỏng, bất chợt vọt tới.

Tốc độ kia, hoàn toàn không giống người say rượu.

Phan Lôi nện một gạch, chẳng những không nện trúng người, ngược lại còn để đối phương tóm được tay.

Lúc này, điều duy nhất Phan Lôi có thể sử dụng chỉ có miệng. Cắn cái tay đang tóm cô, cô nghe được một tiếng hét thảm thiết, sau đó cánh tay tóm tay cô cũng rơi lỏng.

Giờ không chạy, còn chờ tới khi nào.

Phan Lôi chẳng biết mình chui vào con hẻm bao lâu rồi, thậm chí cô chẳng nhớ nhà Tôn Như Ý có nhiều hẻm nhỏ thế.

Chân cô càng ngày càng nặng, tiếng thở ồ ồ sau lưng càng lúc càng rõ.

Phan Lôi khóc như mưa, nhưng chả dám khóc to.

Khóc to quá phí sức, cô nhất định phải giữ sức chạy trốn.

Cuối cùng, mấy người kia chạy nhầm đường, Phan Lôi phát hiện phía sau không ai đuổi theo, chung quanh có một cái thùng rác.

Cô thực sự chạy hết nổi, bèn không chút nghĩ ngợi nhảy vào thùng rác, còn lấy nắp thùng che mình lại.

Chốc lát sau, cô nghe được bên ngoài có giọng nói vang lên.

"Con nhỏ kia chạy đi đâu rồi?"

"Chỗ này nó không quen thuộc... Hẳn đang ở gần đây..."

"Chúng ta chia nhau ra tìm! Mẹ! Đám ngu xuẩn bọn mày, một con quỷ cái cũng không đối phó được!"

...

Phan Lôi trốn trong thùng rác, che miệng. Nước mắt rơi âm thầm, cô không dám phát ra tiếng động nào.

Mùi hôi thối của thùng rác làm cô sắp ngất đi, cô chả biết mình đã thoát được chưa.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không có chút tiếng người nào.

Phan Lôi cũng không dám bước ra, chỉ sợ mấy người kia còn ở cách đó không xa chờ cô.

Phan Lôi che miệng, lỗ tai cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Ngay lúc cô ngừng thở, chợt cô nghe bên ngoài có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên.

Có người quay lại sao?

Là mấy gã ma men, hay người khác? Phan Lôi không dám đánh cuộc khả năng này, chỉ có thể càng thêm co rúc bản thân trong thùng rác.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Ngay khi trái tim Phan Lôi sắp ngừng đập, nắp thùng rác bị người mở ra.

Phan Lôi chẳng biết mình tóm được thứ rác rưởi gì, dù sao cô cũng nhảy dựng lên, chuẩn bị ném thứ trong tay.

Có điều, kế hoạch của cô không thực hiện được, người đến hình như đoán được chiêu của cô, bắt lấy tay cô chuẩn xác, cũng ôm cô vào lòng.

Vòng tay ôm ấp quen thuộc làm Phan Lôi bỗng chốc tỉnh táo, ngẩng đầu lên, Phan Lôi nhìn người đến, nước mắt rơi ào ạt.

"Hương ngọc... Em rất sợ!"

Lục Chung ôm cô gái nhỏ khắp người đầy mùi hôi thối vào lòng, sải bước ra đầu hẻm.

"Ê, tìm được rồi! Con điếm đó ở đây!"

Mấy gã say rượu kia rõ ràng chưa rời đi, bọn họ ở bên ngoài chặn đường Phan Lôi.

Phan Lôi sợ hãi núp trong lòng Lục Chung, "Hữu ngọc, anh có thể đánh thắng không? Nếu không thể đánh thắng thì lạng lẽ đưa di động cho em, em báo cảnh sát..."

Phan Lôi thấp giọng nói với Lục Chung gần như nhỏ đến mức không nghe được. Anh chậm rãi đặt Phan Lôi xuống, sau đó đẩy ra sau.

"Chà, tên trai bao này là ai thế? Là đối tượng của con điểm sao? Ha ha ha ha... Anh có thể nói cho cô em biết, quý nhỏ à, giờ trai bao không quan trọng đâu, bị người ta chọc hoa cúc cũng không tệ lắm, làm chuyện nghiêm chỉnh phải cần bọn anh đây mới được!"

Mấy người kia nói xong, cười ha hả.

Phan Lôi nắm vạt áo Lục Chung, lo lắng nhìn anh một cái.

"Hữu ngọc, anh không sao chứ... Nếu không em đi phân tán lực chú ý của bọn họ, anh chạy ra ngoài báo cảnh sát nhé..."

Phan Lôi vội muốn chết, Lục Chung lại không nhúc nhích, chẳng qua vẻ mặt không thay đổi nhìn ba người trước mặt.

"Ê, khi thế tên trai bao này cũng không tệ, vậy để bọn anh tới xem chút, xem thử thực sự có hơi sức không..."

Một tên to con giơ quả đấm đánh tới, Phan Lôi chỉ cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, Lục Chung đã nắm tay cô.

"Lục Chung!"

Cô hét một tiếng kinh hãi, mở mắt ra, lại phát hiện gã xông tới dùng một tư thế kỳ quái uốn éo ở một bên.

Tay cô được buông ra, Lục Chung đi tới, vặn ngược tay gã đó, cô đứng gần đấy, có thể nghe được tiếng răng rắc.

"Fuck... Tay của tao... Tay của tao gãy rồi..."

Bẻ gãy tay gã to con, Lục Chung nhanh chóng đến trước mặt hai người kia, hai người kia còn chưa kịp phản ứng, Lục Chung một cước đá văng ra một gã, sau đó kéo tay hắn, hung hăng vặn.

Phan Lôi đã từng hỏi Lục Chung có biết đánh nhau không.

Cô nhớ rõ lúc ấy Lục Chung đỏ mặt gật đầu.

Nhưng cô chưa từng nghĩ đến, có thể đánh là định nghĩa gì.

Lục Chung ở giờ phút này, giống như biến thành một Lục Chung hoàn toàn xa lạ với Phan Lôi.

Người nọ hộc máu, Lục Chung còn chưa tính buông tha hắn, cầm gạch hung hăng đập đầu hắn.

Phan Lôi muốn nói gì đó, nhưng miệng cô khô khốc, không nói được câu nào.

Chân cô cũng chẳng nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn động tác của Lục Chung, đỡ từng đòn từng đòn một.

Cho đến khi một giọng nói vang lên.

"Dừng tay! Anh muốn đánh chết hắn hả!"

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tên đường trở về, Phan Lôi không nói gì. Cô ngồi ở ghế sau, cố gắng cách xa Lục Chung.

Cô tự nói với mình, chuyện này không tốt. Mặc kệ Lục Chung làm gì, cũng là vì bảo vệ cô. Cô không nên xa lánh anh như vậy. Anh sẽ không thích. Anh sẽ tức giận.

Cho dù trong lòng tự nói với mình vô số lần, nhưng Phan Lôi vẫn không có cách nào bình tĩnh nổi, bình tĩnh tiếp nhận đáng vẻ khát máu kia của Lục Chung.

Hình như Lục Chung cảm giác được điều gì đó, lúc ngồi trên xe bèn chậm rãi nhích lại gần cô.

Phan Lôi tránh được, nhàn nhạt nói một câu.

"Em rất bẩn."

Cô thực sự rất bẩn, trên người đều là mùi rác thối.

Lục Chung thoáng sửng sốt, lui sang một bên, nhưng chưa đầy một lát, anh lặng lẽ vươn tay, muốn nắm tay cô.

Phan Lôi làm bộ không nhìn thấy, khoanh tay mình lại, nhắm mắt dường như rất mệt mỏi.

Nhắm mắt lại, cô không thấy vẻ mặt Lục Chung, nhưng có thể cảm nhận được sự tức giận của anh.

Bởi vì bầu không khí giống như ngưng đọng, nên ngay cả Lục Tư ưa nói nhiều lúc này cũng chẳng dám nói gì nữa.

Suốt dọc đường đều im lặng, cho đến khi về nhà.

Mặc kệ Phan Lôi trốn tránh thế nào, cuối cùng vẫn phải trở lại nơi ở chung với Lục Chung.

"Cái kia, chị dâu, em về trước." Lục Tư đi được hai bước, cực kỳ lo lắng xoay đầu lại, mấp máy môi, gương mặt điển trai của người đàn ông mang theo tia nhìn nọt, "Chị dâu, anh họ em có chút không giống người bình thường... Bất quá, ngày thường anh ấy rất biết điều, chị nên chiều anh ấy một chút, đừng cứng rắn với anh ấy..."

Lục Tư nói rất nhiều, nhưng Phan Lôi đều không để trong lòng.

Làm sao giờ, kế tiếp nên làm gì đây?

Sau khi Lục Tư đi, Phan Lôi chạy thẳng lên lầu.

Dường như sợ hãi Lục Chung đuổi theo, cô còn khóa trái cửa.

Nhưng, Lục Chung nhanh chóng đuổi tới, cảm giác được cô khóa trái cửa, nên đập cửa ầm ầm.

Đột nhiên Phan Lôi cảm thấy bản thân làm sai.

Có điều, không đợi cô tiến hành đền bù, cánh cửa kia đã bị Lục Chung đá văng.

Một mảnh bụi bặm như sương mù, Lục Chung đứng trước mặt Phan Lôi, trên gương mặt điển trai ngày thường chỉ còn lại sự ngoan độc.

Lúc này, Phan Lôi thực sự sợ hãi.

Cô lui về sau một bước.

Sắc mặt Lục Chung càng thêm khó coi, đi tới một bước, túm cô ôm vào lòng.

Rốt cuộc Phan Lôi không thể nhịn được nữa thét chói tai, "Anh buông tay! Anh mau thả em ra!"

Đây chẳng phải lần đầu tiên Phan Lôi chứng kiến Lục Chung đánh người. Lần trước là Chuột Đồng, có điều hết thấy đều diễn ra trong bóng tối, cô không trông thấy Lục Chung tung quyền thế nào, lặp lại ra sao.

Nhưng lần này thì khác, mặc dù đã rời con hẻm nhỏ âm u kia rất xa, Phan Lôi vẫn không cách nào quên được.

Máu bắn tung tóe, tiếng cầu xin tràn ngập sợ hãi.

Có thể so với cảm giác tuyệt vọng trong phim Ngày Tận Thế, khiến Phan Lôi làm sao cũng không bình tĩnh nổi.

Lục Chung ôm cô vào lòng, hai tay hai chân hung hăng quấn lấy cô. Hai người cách nhau rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi máu tanh trên người Lục Chung.

Mùi rác xen lẫn mùi máu tươi. Rốt cuộc Phan Lôi nhịn không nổi, đẩy Lục Chung ra, chạy đến nhà vệ sinh lớn tiếng nôn mửa liên tục.

Lục Chung đuổi theo, cố gắng ôm lấy cô, lại bị Phan Lôi tránh xa.

"Em rất khó chịu, anh để em tắm được không?"

Tính cách u ám quyết đoán của Lục Chung, tối nay Phan Lôi mới sâu sắc cảm nhận được.

Cô cũng đã nói cô muốn tắm, nhưng thật ra muốn một mình yên tĩnh chút.

Lục Chung không rời đi.

Anh chế ngự cô, ép cô ở ngay tại chỗ, anh xé áo quần cô, cuối cùng bế cô đến bồn tắm.

Cả quá trình, ngoại trừ lúc mới bắt đầu anh rất bạo lực, kể tiếp đều rất dịu dàng.

Phan Lôi không để anh chạm vào cô, anh càng muốn đụng chạm cô.

Một lần lại một lần lau người cho cô, vốn Phan Lôi còn run rẩy, nhưng mỗi lần run rẩy Lục Chung sẽ càng lau chùi thêm nhiều lần.

Rất lâu, chắc là do đã quen.

Phan Lôi không run nữa.

Lục Chung ôm cô vào lòng, hôn môi cô, tay nắm lấy tay cô, viết lên tay cô từng chữ từng chữ một: Đừng sợ anh.

Xin đừng sợ anh.

Rốt cuộc nước mắt Phan Lôi trào ra không ngừng, tâm tình bị hoảng sợ nổ tung vỡ vụn trong lòng. Cô ôm cổ Lục Chung, nước mắt đều rơi trên ngực anh, "Lục Chung, em rất sợ... Em rất sợ anh như thế."

Không lưu tình, bất chấp.

Rõ ràng những người kia chẳng còn sức chống cự, nhưng anh không ngừng tay.

Phản ứng của Lục Chung khiến Phan Lôi cảm thấy anh không phải tự vệ, mà đang hành hạ đến chết.

Lục Chung hôn môi cô, cô run rẩy, hàm răng đều run cầm cập.

Anh khẽ hôn cô, từ trên xuống dưới, mỗi một tắc da đều không bỏ qua.

Phan Lôi khóc, được anh ôm trong ngực, tinh tế vỗ về.

Đừng sợ anh.

Anh sẽ không thương tổn em.

Vĩnh viễn sẽ không.

Phan Lôi chẳng biết có nên tin tưởng Lục Chung hay không, thực sự cô rất mệt, nước dần dần nguội lạnh, cô được Lục Chung ôm khỏi bồn tắm.

Người đàn ông dịu dàng ngưng mắt nhìn cô, cầm khăn lông to dùng giúp cô lau sạch sẽ toàn thân từ trên xuống dưới, cuối cùng lên giường, ôm cô vào lòng.

Phan Lôi vẫn còn nức nở, được Lục Chung ôm trong ngực rất ấm áp, cô không kiềm được ngủ mất.

Rõ là...

Mệt mỏi quá.

Cả đêm nay, Phan Lôi ngủ rất say.

Có điều cũng ngủ không được ngon, cô gặp ác mộng.

Cô trở lại căn gác hồi còn bé kia, chính là căn phòng lớn của phu nhân nhà họ Lục - Lục Phi Nhã và Lục Chung.

Lan can khắc hoa văn cổ kính, vừa giẫm lên bậc thang cổ đã phát ra âm thanh, Phan Lôi nơm nớp đi lên.

Cô bước từng bước, bậc thang sau lưng đều biến mất.

Vì vậy, cô không thể lui về sau, chỉ có thể từng bước từng bước đến nơi chẳng biết tên.

Dần dần, trên lầu có tiếng nói vọng lại.

Phan Lôi vui mừng, chạy như bay tới nơi phát ra âm thanh kia.

Trước cửa phòng, cô trông thấy Lục Phi Nhã. Bà mặc hồng sa, lộ ra đường cong hoàn mỹ, lúc này bà đang bị một người đàn ông cười trên người, người đàn ông tát bà, cố gắng hung hăng động trên người bà, bà ngậm ngón tay, tiếng rên rỉ nhỏ vụn từ khe hở ngón tay phát ra ngoài, Phan Lôi trông thấy trong đôi mắt kia của bà đều là sự dịu dàng êm ái.

Phan Lôi không cẩn thận phá hỏng xuân cung, giật mình, thầm nghĩ nhanh chóng rời đi. Nhưng lúc cô xoay người lại phát hiện Lục Chung đang đứng phía sau cô.

Không, nghiêm khắc mà nói, chẳng phải Lục Chung bây giờ.

Mặt mũi anh nho nhỏ, dáng người yếu ớt, Phan Lôi chợt nhớ, đây là Lục Chung hồi còn bé.

Phan Lôi thoáng lúng túng, chứng kiến một màn như vậy của mẹ mình, bất kỳ đứa trẻ nào cũng không nhìn nổi.

Cô vươn tay, muốn mang Lục Chung rời đi.

Hai người cánh nhau rất gần, nhưng cô không tóm được anh, tay xuyên qua người anh.

Giờ Phan Lôi mới hiểu, đây là mộng.

Cô chẳng biết tại sao lại tiến vào giấc mơ kỳ dị này.

Lục Chung vẫn còn xem, nhìn không chớp mắt.

Không hề hưng phấn, trên khuôn mặt đều là sự thản nhiên như chết vậy.

Trong phòng, Lục Phi Nhã đã đổi tư thế, bà cười lên người người đàn ông, gương mặt người đàn ông lộ ra, nhưng người kia... không phải Lục Thanh Dương.

Dường như Phan Lôi đã phát giác được bí mật gì đó, lui về sau một bước thật to.

Ngay lúc này, cô chợt phát hiện ánh mắt Lục Phi Nhã nhìn về phía bên này, bà ta phát hiện bọn họ sao?

Lúc Phan Lôi đang phập phồng lo sợ, Lục Phi Nhã duỗi cổ tay trắng nõn, ngoắc tay với bên này.

"Chung nhi... Đến đây... Tới xem mẹ này... Xem mẹ... xem mẹ vui vẻ cỡ nào... Không có hẳn... Mẹ vẫn vui vẻ thế..."

Đừng... Đừng qua đó.

Phan Lôi muốn kéo Lục Chung, nhưng anh trực tiếp xuyên qua cơ thể cô, thẳng tắp đến chỗ hai người trên giường.

"Phu nhân, bà đây là..." Người đàn ông trên giường vì có người khác vây xem, nên thoáng lúng túng, sức lực cũng hơi mềm nhũn.

Lục Phi Nhã cười, giơ tay tát người đàn ông trên giường, giọng bỗng dừng nghiêm nghị, "Đồ đàn ông vô dụng! Kêu lớn tiếng lên nào... cho con trai tôi xem... Đàn ông cũng có thể kêu..."

Chẳng biết Lục Phi Nhã dùng thủ đoạn gì, người đàn ông trên giường đột nhiên lớn tiếng rên rỉ, Lục Phi Nhã ở trên người người đàn ông hưng phấn cử động, đôi tay lại say sưa vuốt xe mặt Lục Chung.

"Đúng là con hân... Đúng là con hân..."

"Á..." Phan Lôi từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, ngay lúc Lục Chung lấy bình hoa to ở mép giường đập người người đàn ông trên giường.

Máu tươi bắn tung tóe, cô đứng ở nơi hư ảo, rõ ràng có thể cảm nhận được trên mặt mình bị thứ gì đó ấm nóng bắn lên.

Bất chợt Phan Lôi từ trên giường bật dậy, lúc này, Lục Chung đang hôn lên mặt cô đột nhiên sợ hết hồn, cho phép cô đẩy mình ra.

Phan Lôi chưa hoàn hồn, thở ra một hơi thật sâu mới nhìn Lục Chung.

"Anh... Sao anh ở đây?"

Giấc mơ quá chân thực, Phan Lôi suýt lẫn lộn đây có phải hiện thực không.

Lục Chung bị đẩy ra, nhanh chóng tiến lên gần, mái tóc mềm mại cọ cọ trên cổ cô.

Mỗi lần anh làm nũng đều như thế.

Phan Lôi rất muốn đẩy anh, nhưng cuối cùng lại vuốt đầu anh, làm sao cũng không nỡ ra tay.

Có lẽ, vì thấy anh trong giấc mộng.

Đáng thương vậy, cô độc vậy.

Quanh năm sống với người mẹ có tính cách biến thái về tình dục, chỉ có thể càng trở nên bạo lực và âm u.

Ôm Lục Chung, Phan Lôi nuốt nước miếng, thích ứng trong chốc lát mới lên tiếng: "Em mơ thấy anh khi còn bé."

Cảm nhận được người đàn ông đang vui ngay cổ khế cứng đờ, Phan Lôi dừng một chút lại nói: "Chuyện xảy ra giữa anh và mẹ anh ở căn gác Lục gia... Kia đều là thật sao?"

Một người mẹ để con trai mình phát hiện chuyện gian dâm của mình, còn chẳng biết ngượng kéo con trai vào quan sát, việc này là thật ư?

Tốc độ Lục Chung quá nhanh.

Nhanh đến mức Phan Lôi còn chưa tóm được, anh đã mau chóng từ trên người Phan Lôi rời đi.

"Anh đi đâu vậy? Lục Chung, anh không thể vĩnh viễn trốn tránh vấn đề này..." Phan Lôi ở phía sau mau chóng đuổi theo, "Anh nói em biết đi, chuyện đó có phải thật không? Mẹ anh biến anh thành một con người khác, ngày ngày cho anh xem... Còn nữa... anh giết đôi gian phu dâm phụ đó... đúng không... Lục Chung anh nói em biết đi! Rốt cuộc có phải như vậy không!"

Phan Lôi chịu đủ rồi, nếu Lục Chung xác thực có bệnh, hai người họ có thể trị liệu mà.

Làm người không thể giấu những thứ tối tăm ấy suốt đời, cô cũng chẳng muốn người đàn ông của mình có tính cách thế này cả đời.

Lục Chung đi rất nhanh, Phan Lôi lộn nhào vẫn không đuổi kịp anh.

Cuối cùng, khi sắp đến cửa cầu thang, Phan Lôi dùng hết sức mình, định nhào tới ôm Lục Chung.

Chẳng qua, cô tính sai rồi.

Lục Chung chạy như bay, Phan Lôi cũng không ngờ đó là cửa bậc thang, bóng dáng Lục Chung vừa rời đi, cô nhanh chóng lăn từ cầu thang xuống.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Hiển nhiên, gần đây Phan Lôi phạm phải sao Thái Tuế.

Không phải gặp cướp trên đường, thì từ cầu thang nhà mình té gãy chân.

Khi Tôn Như Ý chạy tới bệnh viện, Phan Lôi đang nghĩ có nên vào miếu đốt nhang đèn cầu bình an không.

Lúc này Tôn Như Ý tiến vào, trông thấy Phan Lôi hết sức bất đắc dĩ.

“Sao hôm qua cậu còn tốt mà? Mới có một đêm...” Thế giới giống như long trời lở đất vậy!

Bọn cô thực sự là chị em tốt.

Phòng Tôn Như Ý bị cháy, Phan Lôi bèn té gãy chân.

“Được rồi, chú rể cầm nhà cậu đâu?” Không thấy Lục Chung bên cạnh Phan Lôi, Tôn Như Ý hỏi.

Nhắc tới Lục Chung, Phan Lôi không trả lời, rất lâu mới mím môi, nhàn nhạt nói một câu.

“Anh ấy đến công ty rồi.”

“Hai người xảy ra chuyện gì à?” Thấy phản ứng của Phan Lôi, đây là phản ứng đầu tiên của Tôn Như Ý.

Từ sau khi Phan Lôi và Lục Chung trở nên tốt hẳn, hành động của hai người chỉ có thể dùng tình yêu cuồng nhiệt để hình dung. Thỉnh thoảng cô vẫn hay nói giỡn, hai người họ ở chung với nhau vĩnh viễn không cần lo lắng sẽ cãi nhau.

Ai sẽ tự ngược đi cãi nhau với một người câm chứ.

Nhưng...

Không cãi nhau, lẽ nào trực tiếp đánh nhau.

Tôn Như Ý tưởng tượng hoàn tất, sắc mặt cũng thoáng trắng bệch, “Hắn đánh cậu? Hắn đẩy cậu xuống lầu?”

“Không có...” Phan Lôi lắc đầu, giọng trở nên nhỏ hẳn, “Mình tự lăn từ trên lầu xuống...”

“Thật không?” Tôn Như Ý có chút khó tin. Không phải cô có ấn tượng không tốt với Lục Chung, mà luôn cảm thấy Hươu ngốc trong miệng Phan Lôi không phải người cô nhìn thấy.

Tên Lục Chung đó, chả nói lời nào, âm trầm, tuy đáng đáp cũng không tệ, nhưng vừa nhìn liền biết hoàn toàn không phải người lương thiện.

Cũng chỉ có Phan Lôi mới cảm thấy tên đó là bé ngoan có tâm địa tốt bụng.

“Vậy tại sao cậu té từ trên lầu xuống? Cậu chẳng phải trẻ con, lẽ nào còn chơi trò tự ngược?”

Phan Lôi mím môi, không biết nên nói sao đây.

Giờ tâm trạng cô rất phức tạp, không biết mở miệng thế nào với Tôn Như Ý.

Tôn Như Ý thấy sắc mặt cô không tốt, cho rằng Phan Lôi mệt, thế là muốn tìm một đề tài giải khuây, bèn nói: “Được rồi, cậu biết không? Con hẻm dưới lầu bọn mình đó, đêm qua đã xảy ra chuyện lớn, nghe nói mấy tên lưu manh bị đánh, còn đánh thành tàn phế, trong đó có một tên đưa đến bệnh viện đã đi luôn...”

Dường như không phát hiện sắc mặt Phan Lôi trở nên tái nhợt, Tôn Như Ý tự mình nói: “Nghe bạn cùng phòng của mình nói, mấy tên du côn đó vài năm trước từng cưỡng hiếp một cô gái đang trên đường đi học, về sau chẳng biết đã xảy ra chuyện gì không giải quyết được... Lúc này đây không biết ai dũng mãnh thế... Vì dân trừ hại...”

Trong lòng Phan Lôi hò hét loạn cả lên, cô cảm thấy mình nhịn sắp phát điên rồi.

“Như Ý, mình hỏi cậu một vấn đề nhé?”

“Hả?”

“Nếu cậu phát hiện người nhà cậu, không phải người mà cậu cho rằng là người nhà, ngược lại trở thành người cho tới bây giờ cậu không quen biết, cậu sẽ làm thế nào?”

Tôn Như Ý chớp chớp mắt, “Mình chẳng hiểu? Cậu có ý gì?”

Phan Lôi nghiêng răng, lặp lại lần nữa.

“Nói đúng hơn là, ví dụ nhé, cậu cho rằng cậu lấy một võ lâm minh chủ chính phái, nhưng thực ra hẳn là thủ lĩnh Ma Giới, trên tay dính đầy máu tươi, toàn là máu... Cậu sẽ thế nào?” Phan Lôi dè dặt nhìn Tôn Như Ý. Tôn Như Ý thích xem tiểu thuyết, cô nói như vậy, hẳn biểu đạt thỏa đáng nhỉ.

“Tình tiết này quá cũ rích rồi...” Tôn Như Ý bĩu môi, thấy ánh mắt Phan Lôi thoáng thất vọng, cười cười, lần nữa nói trúng một câu.

“Có phải cậu phát hiện chú rể cầm nhà cậu chẳng hiền lành gì?”

Phan Lôi kinh ngạc với năng lực phản ứng của Tôn Như Ý, “Cậu... sao cậu biết thế?”

Tôn Như Ý lắc đầu, híp mắt, một bộ dáng bí hiểm.

“Thực ra, mình cũng không biết làm sao biết được. Chắc là, trực giác chẳng... Kỳ thực, lúc đó khi cậu nói nhân phẩm anh Lục Tự của cậu có vấn đề, mình đã có cảm giác rồi, Lục Chung nhà cậu không đơn giản như cậu nghĩ đâu... Sau này, cậu dẫn hân tới gặp mình, cũng sợ cậu chê cười, lần đầu tiên mình thấy hân còn sợ hết hồn... Ánh mắt hân rất lợi hại, chọc mình cả người rét run...”

“Những thứ này... mình lại không biết...” Phan Lôi lẩm bẩm.

Tôn Như Ý cười, “Đương nhiên cậu không biết rồi. Tuy hân không như vậy với mình, nhưng mình thấy được hân rất tốt với cậu. Xoay người lại, nhìn cậu đều là dịu dàng thần phục... Cho nên, lúc đó mình nghĩ người này tuy tính cách có chút không như chúng ta nghĩ, nhưng ít nhất đối với cậu không tệ...”

Đối với cô không tệ... Phan Lôi không trả lời.

Lục Chung đúng là không tệ với cô.

Ban đầu chẳng qua không quan tâm, vì hai người họ không có tình cảm.

Sau này, cô theo đuổi anh tới tận tay, Lục Chung rất tốt với cô.

Nhưng... thế này là được rồi sao?

Phan Lôi có chuyện trong lòng, mà Tôn Như Ý cũng bề bộn nhiều việc, ở bệnh viện bầu bạn với cô một hồi mới đi.

“Lôi Lôi, cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé. Mình về trước.”

Đi chưa được vài bước, Tôn Như Ý hình như lại chần chừ, dừng bước, “Đúng rồi, Lôi Lôi, mình đã gặp Chung Phỉ Phỉ...”

Tôn Như Ý thoáng lo lắng có nên kể lại tình hình lúc gặp Chung Phỉ Phỉ cho Phan Lôi nghe không.

Cuối cùng, cô vẫn quyết định nói thật.

“Học chung một khóa, mình lại không thích cô ta, nhưng cô ta rơi vào kết cục đó, mình cảm thấy rất thốn thức. Bằng tốt nghiệp đại học cô ta còn chưa lấy, nghe nói cũng chưa về nhà, giờ ở nơi phong nguyệt làm gái... Mặt cô ta bị hủy, trên người còn lở loét, nghe nói không ai chạm vào cô ta... Hiện tại là loại thấp kém nhất ấy, mười đồng một lần...”

Tôn Như Ý gợi lại ký ức của Phan Lôi.

Hóa ra cô ghét Chung Phỉ Phỉ đến thế, nhất là lúc cô ta cấu kết với Lục Vĩnh, đánh đập cô, còn chuẩn bị cường bạo cô.

Nhưng người tổn thương cô, một đã chết, một rơi vào kết cục như vậy.

Là quả báo của ông trời ư?

Tâm trạng Phan Lôi hơi phức tạp, một hồi cô thấy mình rất già mồm, nhưng về mặt khác, lại cảm thấy không thể không già mồm.

Tôn Như Ý gặp Lục Chung ngay cửa bệnh viện.

Lục Chung trông thấy cô, hiếm khi gật đầu chào hỏi.

Tôn Như Ý thực sự hơi sợ ông chồng âm trầm của bạn tốt, nhưng nghĩ đến Phan Lôi bày vẻ mặt lo lắng cực kỳ ở phòng bệnh, bèn ngừng lại.

“Lục tiên sinh, Lôi Lôi là người rất đơn thuần. Còn nữa, cô ấy không thích bị bỏ lại... Lần trước... Lần trước cô ấy từng kể hai người cãi nhau... cô ấy...”

Người đàn ông xoay đầu nhìn cô chăm chăm, vẫn không nhúc nhích.

Tôn Như Ý nổi một tảng da gà trên cánh tay, hít sâu một hơi, mới nói hết phần còn lại.

“Lúc nhỏ, Lục Vĩnh luôn nói cô ấy là người bị ba mẹ vứt bỏ. Tuy Lôi Lôi không nói gì, nhưng tôi biết cô ấy rất để ý. Cô ấy không thích bị bỏ lại, bất kể là nguyên nhân gì... Lục tiên sinh, nếu anh thực sự yêu cô ấy, thì đừng bỏ cô ấy lại... cho cô ấy nhiều tín nhiệm chút... còn nữa... vợ chồng quan trọng nhất là hiểu nhau, nếu hai người đã thương nhau thế thì không có gì không giải quyết được.”

Khi Lục Chung tiến vào phòng bệnh, Phan Lôi đang tách nho trong giỏ trái cây ăn.

Tôn Như Ý biết cô thích ăn nho, nên mua một hộp thật lớn.

Chẳng qua cô ấy chưa đủ sẵn sàng, nho còn chưa rửa.

Phan Lôi hành động bất tiện, nhưng tham ăn, liên tục bị mê hoặc, tách từng quả từng quả nho bỏ vào miệng.

Lúc đầu chỉ là nếm thử, sau đó có cảm giác muốn ngừng mà không được.

Bỗng Lục Chung bước tới, Phan Lôi sợ hết hồn, một quả nho nhất thời mắc ngay cổ họng. Cô khó chịu hừ hai tiếng, cuối cùng một đôi tay vươn ra nhẹ nhàng vỗ, vuốt sống lưng cho cô.

“Sao anh tới đây?”

Lục Chung không trả lời, chỉ lấy nho xoay người ra khỏi phòng bệnh.

“Hương ngọc, anh đi đâu thế?”

Lục Chung rửa sạch nho trở về, thuận tiện cầm khăn nóng lau tay cho Phan Lôi.

Động tác của anh rất dịu dàng, một đôi tay thon dài có lực, lòng bàn tay còn có vết chai nhàn nhạt.

Kỳ quái thật, sao cô có thể cho rằng người đàn ông này là người dịu dàng vô hại chứ.

Có điều, xem như tối hôm đó anh bạo lực thế, nhưng giờ cầm tay cô lại rất dịu dàng.

Phan Lôi cảm thấy trái tim ê ẩm, cô kéo tay Lục Chung, “Hương ngọc, chúng ta nói chuyện được không?”

Lục Chung lau tay cho cô xong, đưa quả nho cho cô.

Phan Lôi thỏa mãn ăn.

Quả nho rất to, nước cũng nhiều, mặt mày Phan Lôi rạng rỡ, kéo tay Lục Chung để anh cũng nếm thử.

Lục Chung bày tỏ không có hứng thú, xoa xoa đầu cô, bỗng nhiên cười cười.

Phan Lôi lóa mắt bởi nụ cười chợt xuất hiện này, thầm nghĩ mình không có tương lai, ngoài miệng lại yếu ớt nói, “Cái kia, em chẳng thích anh đánh nhau.”

Ngược lại Lục Chung xoa tay cô, lần này anh không trốn tránh, trực tiếp viết: Để sinh tồn.

“Nhưng... nhưng như vậy quá bạo lực...” Phan Lôi nhớ lại hình ảnh ấy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Bọn họ ước hiếp em.

Một đáp án đơn giản, khiến Phan Lôi nói không nên lời.

Cô từng thấy hai lần Lục Chung bạo lực, hình như mỗi lần đều là vì cô.

Lần trước Chuột Đồng không bảo vệ cô cho tốt, lần này là mấy tên lưu manh muốn ước hiếp cô.

Mỗi lần anh ra tay, hình như đều vì bảo vệ cô.

Phan Lôi trầm mặc, thật lâu mới thốt một câu.

“Sau này anh... có chừng mực chút là được. Họ đã bị dạy dỗ... anh... anh không cần đánh chết họ...”

Lời này vừa nói xong, nét mặt Lục Chung rất hoang mang.

Hơn nửa ngày, mới chậm rãi viết bốn chữ.

Chết chưa hết tội.

Giờ phút này, Phan Lôi mới phát hiện tam quan của cô và Lục Chung khác biệt quá lớn. Đồng thời, cô thực sự tò mò, trước đây rốt cuộc Lục Chung đã xảy ra chuyện gì, mới làm tam quan của anh trở nên khác với người thường.

Nghĩ đến đây, để thay đổi tam quan của anh chẳng phải chuyện trong một sớm một chiều, lúc này, Phan Lôi thực sự không muốn cãi nhau.

Cô nghĩ bọn họ về sau còn thời gian mà, cô có nghị lực uốn nắn Lục Chung lại.

Lẽ nào vì mấy tên lưu manh mà đẩy người cô yêu ra xa sao? Phan Lôi không phải người vĩ đại vậy.

Cô nghĩ, cuộc sống sau này không phải cô thuyết phục Lục Chung, thì chính là Lục Chung đồng hóa cô.

Chẳng qua, đó là chuyện sau này.

Cầm một quả nho, Phan Lôi bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói thêm:
“Đúng rồi, khi nào em có thể xuất viện?”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Hiển nhiên Phan Lôi không thể xuất hiện, không chỉ không thể xuất viện, bị thương nặng đến gân cốt phải nghỉ ngơi 100 ngày, nghĩ tới đây cô không thể hoạt động tự do rồi.

Chiều nào Lục Chung cũng đến với cô, Phan Lôi vẫn nói nhiều như trước, Lục Chung ở bên cạnh cô, bao giờ cô cũng nói liên tục.

Đương nhiên, đề tài gần đây của cô đều xoay nhanh một vài chuyện về chân thiện mỹ. Cô cố gắng kéo tam quan của Lục Chung trở lại, nhưng mỗi khi cô tôn vinh bé ngoan mới được xã hội công nhận và khẳng định, nét mặt Lục Chung rất phản đối.

Phan Lôi hết sức nản chí, nhưng mỗi khi cô nóng giận, Lục Chung sẽ nắm lỗ tai đảm bảo lần sau không tàn nhẫn như thế nữa.

Lục Chung đều ngoan vậ, Phan Lôi nghĩ vẫn là thay đổi một cách vô tri vô giác đi, dù sao bọn họ có thời gian mà.

Chẳng qua, hôm nay làm Phan Lôi hơi khó chịu chính là, phòng bệnh của cô luôn có y tá đến kiểm tra phòng, kiểm tra phòng cũng cho qua đi, mà y tá tới kiểm tra phòng chung quy không cùng một người, chuyện này cũng cho qua luôn đi, thường thường tới còn dùng ánh mắt ước ao đổ kị phần hận nhìn cô.

Phan Lôi rất khó chịu.

Những y tá đó hiển nhiên chẳng phải đến nhìn cô, đương nhiên sự cố xuất phát từ gương mặt gặt người này của Lục Chung.

Lạ lùng là, Tôn Như Ý đâu thấy anh có chỗ nào lương thiện đâu.

Phan Lôi bấm mặt Lục Chung nhìn trái nhìn phải, đúng là hiền lành ngoan ngoãn ấy chứ.

Lẽ nào, trong mắt người tình đều là Tây Thi?

Ngay sau khi một cô y tá kiểm tra phòng xong, cuối cùng Phan Lôi phát câu.

Bấm mặt Lục Chung, âm trầm hỏi: “Hương ngọc, anh có phát hiện chuyện gì không thích hợp không?”

Người nào đó nhìn xung quanh, cuối cùng mờ mịt.

Phan Lôi đen mặt, dùng sức véo mặt Lục Chung, “Lẽ nào anh không phát hiện quá nhiều người tới à?”

Hương ngọc vẫn hoang mang.

Phan Lôi nhe răng nhếch miệng, “Đều tại anh quá đẹp trai đấy! Khốn kiếp! Bất quá...” Phan Lôi ôm lấy người đàn ông, hôn một cái thật kêu, “Cho dù đẹp trai thì sao, hiện giờ là người của em rồi. Hừ... hôn miếng nào... ㄟ (3 ㄣ) ㄣ ...”

“Khụ khụ...”

Chẳng biết vận may của Phan Lôi không tốt, hay vận may của Tô Giác quá kém. Mỗi lần Tô Giác tới thăm, Phan Lôi đều đang chơi trò hôn nhẹ với Lục Chung.

Đồng thời, lần nào Phan Lôi cũng làm cầm thú.

Thoáng xấu hổ, Phan Lôi nhanh chóng rút người ra sau, ho khan hai tiếng, mới chào hỏi Tô Giác đứng ngay cửa.

“Hắc, anh Tú... Hươu... Lục Chung, anh đừng như vậy...” Kéo người đàn ông bắt đầu cảnh giác kia, Phan Lôi không biết làm sao cho phải.

Đã nói rất nhiều lần rồi, cô và Tô Giác có đánh rắm gì với nhau đâu! Chẳng hiểu sao lần nào người đàn ông này đều bày bộ dáng như đang gặp kẻ địch ấy.

Ngược lại Tô Giác cũng không xấu hổ, thoải mái chào hỏi Lục Chung, sau đó vững vàng đứng trước mặt Phan Lôi.

“Lôi Lôi, em không sao chứ?”

“Không sao ạ.”

Phan Lôi cười ha hả.

Tô Giác cũng cười, chẳng qua không biết vì sao nụ cười ấy hơi lạnh.

“Mấy hôm trước em còn tốt mà, sao bỗng nhiên ngã gãy chân vậy? Có ai ăn hiếp em sao?”

Lời này của Tô Giác nói rất âm trầm, Phan Lôi có chậm chạp cũng phát hiện ra, lúc này Tô Giác cố tình nhắm vào Lục Chung.

“Không có đâu... Em thực sự bất cẩn bị ngã mà... hahaha...”

Phan Lôi haha cười khan hai tiếng, Tô Giác cũng không lật mặt lời nói dối của cô, chỉ nhìn cô, dăm chiêu nói: “Lôi Lôi, tuy em đã lập gia đình, nhưng anh... bọn anh vẫn là người nhà của em. Ai ăn hiếp em, em cứ nói, có dùng hết sức mình, cũng phải bảo vệ em suốt đời.”

Thành thật mà nói, Phan Lôi hơi cảm động.

Cô không nghĩ rằng quan hệ trước đây giữa cô và Tô Giác tốt đến mức này, mặc kệ người đàn ông ấy chỉ nói theo kiểu xã giao hay thật lòng nói, Phan Lôi đều hết sức cảm động.

Có thể có người nhà như thế, cảm giác này tốt vô cùng.

Phan Lôi cảm động không thôi, nhưng sắc mặt Lục Chung chẳng tốt.

Mặt đen kịt, khi chuẩn bị có hành động, chốt cửa bị gõ, Lục Tự vậy mà cũng tới.

Phan Lôi trông thấy Lục Tự giống như ăn phải phân chó vậy, khoan hãy nói phía sau Lục Tự còn có một Tô San bụng dạ khó lường.

Trong khoảng thời gian này, Lục Tự dường như từ trong tăm tối bước ra, cả người trở nên phấn khởi.

Lẽ nào kiếm được nhiều tiền? Hay bên Lục thị kia dùng hãn lần nữa?

Phan Lôi không muốn suy đoán cụ thể làm chi, chỉ thấy Lục Tự đi tới, thân thiết chào hỏi Phan Lôi.

“Lôi Lôi, em không sao chứ? Anh nghe nói em ngã từ cầu thang xuống, trước đây... em không bất cần thế.”

Lời này, là lại lôi kéo Lục Chung vào thù hận nữa ư?

Ngay cả cười Phan Lôi cũng không cho.

Cô cũng là người biết che chở mà, ai ức hiếp Lục Chung, cô sẽ cản hãn một cái.

“Anh.” Thấy Phan Lôi không có bất kỳ phản ứng nào, Tô San đứng ở một bên gật đầu với Tô Giác, “Anh cũng ở đây hử?”

Tô Giác cười cười, “Ừ, nghe nói Lôi Lôi bị thương nên tới thăm một chút...”

“Vâng...” Dường như Tô San rất sợ người anh dịu dàng này, im lặng một giây nói thêm: “Được rồi, anh hai, đã lâu anh không về? Ba luôn nhắc mãi...”

Tô Giác im lặng trong chốc lát, mới nở nụ cười, “Công ty bên đó chẳng phải có em rồi sao, anh cũng không thích công việc sáng làm chiều nghỉ[1] của nhân viên công chức, vả lại sức khỏe không tốt vậy, do em đảm đương vẫn tốt hơn...”

“Anh...”

Tô San hình như còn tính nói gì, nhưng bị Tô Giác cắt ngang.

“Anh còn việc, anh đi trước. Cuối tuần anh về ăn cơm, đến lúc đó điện thoại cho em.”

Sau khi Tô Giác đi, Lục Tự và Tô San cũng rời đi ngay sau đó.

Nghĩ lại, bọn họ vốn không phải tới thăm cô.

Bất quá chẳng sao cả, cô cũng không muốn nhìn thấy bọn họ.

“Chẳng biết bọn họ tới đây làm gì...”

Lục Chung gọt táo cho Phan Lôi, đầu cũng không ngẩng lên.

Phan Lôi lầm bầm một hồi, lại chuyển đề tài, cô không nghĩ nhiều, chỉ lo nói một mình.

Do đó, chả thấy ánh mắt Lục Chung bỗng nhiên tối sầm.

Bên ngoài bệnh viện, Lục Tự mở cửa xe, Tô San bước lên ngồi, sắc mặt thoáng khó coi.

“Sao thế? Nói chuyện với anh em mà nói thành như vậy?”

Tô San lắc đầu, “Không đơn giản như thế đâu. Anh cũng biết, từ nhỏ anh em là một con hồ ly rồi, nhìn ốm yếu vậy thôi, chứ mưu mô ghê lắm...”

Lục Tự im lặng, một lát sau mới lên tiếng: “Em nói xem lời hôm nay của hân có khả năng đang trấn an chúng ta không?”

Tô San gật đầu, “Có thể lắm. Em...” Hình như nghĩ tới chuyện gì đó, Tô San nói: “Trên thế giới này, người có thể khiến anh em nói thật, chắc chỉ có con bé ở bệnh viện ấy.”

Lời này trái lại làm Lục Tự hơi bất ngờ.

Đã từng, có người phụ nữ anh không cần, chẳng ngờ lại là một miếng mồi ngon.

“Ý em là, Tô Giác thích Phan Lôi?”

Nghe vậy, trên mặt Tô San hiện lên nụ cười giễu cợt.

“Giờ chẳng sợ nói cho anh biết, khi ấy anh ấy sang Mỹ trị bệnh, nghe tin Phan Lôi muốn kết hôn, cả phẫu thuật cũng tính không làm, định bay thẳng về đây... hừ, nếu không phải em nói sai thời gian với anh ấy, chỉ sợ kế hoạch của chúng ta sớm thất bại rồi...” Nói xong, Tô San thở dài, dừng một chút, thực ra cô cũng không nói gì, khi ấy cô chỉ nói sai thời gian kết hôn của Phan Lôi, còn suýt hại chết Tô Giác. Tuy trước đây Tô Giác đối với cô không tệ, nhưng từ sau chuyện này, Tô San biết, quan hệ giữa cô và người anh khác mẹ này rốt cuộc hoàn toàn trở thành người dưng.

Mà tất cả ngọn nguồn đều do con bé mồ coi vô dụng của nhà họ Lục ấy.

Một bước sai, từng bước đều sai.

Tô Giác thích con bé đó, cô đã sớm biết.

Nhưng kế hoạch ở đây, lại nói, con bé đó dựa vào cái gì mà muốn cướp đoạt Tô Giác cường đại thế chứ?

Lục Tự cũng rơi vào im lặng, “Ý em là, Tô Giác về hay không, Phan Lôi là một lý do rất lớn...”

“Cứ coi là vậy đi.” Tô San rơi vào trầm tư, giọng điệu thoáng lạnh nhạt.

Vừa nãy cô đuổi theo, Tô Giác chỉ nói một câu với cô.

“Cô ấy là người anh bảo vệ.”

Lúc đó, trái tim Tô San trở nên lạnh lẽo.

Lời này của Tô Giác, rất rõ ràng.

Hắn có thể đã biết lần này Phan Lôi gặp nguy hiểm là do bọn họ làm, có thể vẫn chưa tra ra, coi như đã hơi nghi ngờ rồi.

Hắn có thể trực tiếp tuyên chiến thế, cũng có nghĩa là lần sau tuyệt đối sẽ không nể nang.

Nghĩ đến thủ đoạn của Tô Giác, Tô San rùng mình.

Lục Tự cũng có chút tâm tư nhỏ của mình.

Chậm rãi lái xe chạy tới phía trước, bỗng nhiên hắn vỗ vô lăng một cái, bật cười.

“Tô San à, em cảm thấy Lục Chung là người thế nào?”

Tô San ngừng một lát, nụ cười hơi cứng nhắc. Chẳng qua Lục Tự đang vui vẻ, dường như không chú ý tới.

Tô San thở dài một hơi, nói: “Cảm thấy không giản đơn lắm. mấy năm nay chuyện hần ở nước ngoài là một bí mật, thoát nhìn là dạng đàn ông không có chỗ nào dùng, nhưng em luôn thấy không đúng.”

Lục Tự gật đầu, “Anh cũng có cảm giác này. Từ chuyện resort lần trước anh đã phát hiện. Anh luôn cảm thấy hần không thoát khỏi việc liên quan tới chuyện Lục Vĩnh. Hần nhường công ty điện ảnh cho anh, giống như đã đào sẵn hố chờ anh...”

Lục Tự nhìn con đường đằng trước, ánh mắt thoáng lạnh lẽo.

“Mặc kệ cuối cùng hần là dạng người gì, bất quá anh có thể xác định, hần rất thích Phan Lôi.”

Xoay đầu lại, Lục Tự khẽ cười nhìn Tô San, “Đúng lúc, anh em cũng thích Phan Lôi, vậy, con cờ chúng ta buông tha, xem ra vẫn là một con cờ tốt...”

Tô San nhìn ánh mắt âm u của Lục Tự, hơi ngạc nhiên.

: Anh muốn làm gì?”

Lục Tự cười, ánh mắt lạnh lẽo, “Ngư ông đắc lợi.”

Cùng lúc đó, ở bệnh viện, Phan Lôi nói đến mức mệt mỏi, nặng nề thiếp đi.

Lục Chung luôn luôn ở bên cạnh gọt táo, đến khi phòng bệnh yên tĩnh, anh mới ngừng đầu.

“Lão đại...” Chuột Đồng không biết khi nào xông ra, “Cô ấy không sao chứ?”

Chuột Đồng do dự nhìn cô gái trên giường, một lát sau, mới lấy một hộp thuốc mỡ trong túi ra.

“Đồ chơi này cho cô ấy chơi chút cũng được, không để lại sẹo, mau khỏe hơn...”

Nói xong, Chuột Đồng chuẩn bị vén chăn định bôi thuốc cho Phan Lôi, một bàn tay chợt xuất hiện, giữ tay hắt lại, đồng thời tiếp nhận thuốc trên tay hắt.

Thật keo kiệt.

Trong lòng Chuột đồng thầm nghĩ, nét mặt lại nghiêm trang nói: “Được rồi, bên Tô Giác em đã tra ra. Đúng như suy nghĩ của anh, Tô Giác ở Mỹ cũng là một nhân vật hung ác, nghe nói là cổ vấn phía sau công ty Imer bên Mỹ, từng giúp công ty Imer bày mưu tính kế, thu mua không ít công ty cùng ngành trong nước, nghe nói có người gọi Tô Giác là cá mập dụ dàng.”

Thấy Lục Chung vẫn không phản ứng, Chuột đồng còn nói thêm: “Chẳng qua, có người nói sức khỏe Tô Giác rất kém, mười tám tuổi sang Mỹ liên tục dưỡng bệnh, hơn nữa năm trước còn phát bệnh nặng, suýt nữa mất mạng... Tính ra, cũng vừa khớp khoảng thời gian anh và phu nhân kết hôn...”

Bộp —— Cuối cùng có phản ứng rồi.

Chuột Đồng khóc không ra nước mắt nhìn bình thuốc trên tay Lục Chung, lão đại muốn tức giận cũng không cần dùng thuốc hắt trăm cay nghìn đắng mới làm ra trút giận chứ.

Phải biết rằng, đồ chơi ấy rất quý giá.

Bất quá trong lòng oán thầm, nhưng nét mặt Chuột đồng vẫn cung kính xin chỉ thị: “Lão đại, muốn trực tiếp giết hay sao? Dù gì... muốn giết một con ma ồm, tùy tiện động tay chân chút là được.”

Vâng. Đều có thể thỏa mãn... [1] Nguyên văn 朝九晚五 ý nói giờ giấc đi làm của CNVC bình thường bên Trung, 9h sáng đi làm, 6h tan sở.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trước khi Chuột Đồng tới, Lục Chung đã bỏ thuốc mê vào nước cho Phan Lôi uống.

Như vậy có thể để Phan Lôi nghỉ ngơi tốt hơn.

Nhưng chẳng biết có phải trùng hợp không, khi Chuột đồng nói muốn giải quyết Tô Giác, trong lúc ngủ Phan Lôi bỗng lẩm bẩm nói mớ.

“Hương... Hương gốc... đừng... đừng... đừng đánh người... em... em sợ...”

Ánh mắt Lục Chung trở nên âm trầm thoáng nhìn người phụ nữ trên giường, do dự một chút mới xua tay.

Chuột Đồng có phần không cam lòng, dễ dàng buông tha cho kẻ địch không phải là tác phong của Lục Chung, “Lão đại, việc này...”

Chuột Đồng còn tính nói gì thêm, Lục Chung đã sải bước tới bên cạnh Phan Lôi. Anh ở mép giường từ trên cao nhìn người phụ nữ đang say giấc, trên mặt toát ra sự dửng dưng trước nay chưa từng có.

Thế là, Chuột Đồng chẳng nói nữa.

Vì hẳn biết, hẳn có nói cũng vô ích.

Song, từ nay về sau bất cứ thời khắc nào Lục Chung cũng thấy hối hận khi không ra tay ngoan độc với Tô Giác.

Sau khi Phan Lôi nằm viện, Tô Giác rảnh rồi sẽ chạy qua đây.

Hắn là người đàn ông ôn hòa khéo nói, tuy Phan Lôi muốn giữ khoảng cách với Tô Giác, nhưng chung quy Tô Giác vẫn lấy vai trò một người anh trai, cực kỳ dịu dàng với cô.

Phan Lôi hận không thể quyết tâm đuổi Tô Giác đi, lúc thấy sắc mặt Lục Chung càng ngày càng khó coi, Phan Lôi biết nhưng không có cách nào lừa gạt được.

Hôm nay, Phan Lôi và Lục Chung nhắc tới chuyện xuất viện.

Về tới nhà, lẽ nào Tô Giác còn chịu khó thế ư?

Nghe được tin tức này, cuối cùng Lục Chung cười tươi rói mấy ngày liên tiếp.

Lục Chung làm thủ tục xuất viện, Phan Lôi ở trong xe chờ Lục Chung.

Đợi nửa ngày, Lục Chung vẫn chưa tới.

Phan Lôi bèn khập khiễng ra khỏi bãi đỗ xe.

Cô thật không ngờ, bên ngoài bãi đỗ xe, cô lại gặp Tô Giác.

Tô Giác bị Lục Chung giẫm đạp trên mặt đất.

“Lục Chung, tính cách kiểu này của cậu, Lôi Lôi biết chưa?” Tô Giác bị giẫm dưới đất, khóe miệng đều trào ra máu tươi, nhưng người vẫn mỉm cười nói vậy.

Lục Chung cau mày, dường như đang do dự có nên thủ tiêu hắn không.

Lúc này Tô Giác còn nói: “Lục Chung, cậu không thể vĩnh viễn xem cô ấy như thú cưng bên người, cô ấy là người, không phải đồ vật. Yêu cô ấy không phải cứ giữ cô ấy khư khư, mà là cho cô ấy toàn bộ sự tín nhiệm và yêu thương... Lục Chung, cậu... xác định cậu có làm được không?”

Câu trả lời của Lục Chung chính là càng dùng sức giẫm ngực Tô Giác.

Phan Lôi ở cách đó không tính là gần, cô lại hơi cận thị. Híp mắt, cô nhớ trước đây sức khỏe Tô Giác không tốt, bị Lục Chung giẫm vậy, khó mà đảm bảo tình huống sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Phan Lôi chọc gậy nhanh chóng tới chỗ hai người.

“Lục Chung, anh ở đây làm gì thế?”

Giống như đứa trẻ bị bắt quả tang làm chuyện xấu, trên mặt Lục Chung thoáng hiện tia chột dạ, động tác trên chân cũng buông lỏng.

Tô Giác ho khan hai tiếng, từ dưới đất bò dậy.

Mặt hắn không có bất kỳ tia xấu hổ nào, dù cho khóe miệng còn chảy máu, hắn vẫn mỉm cười gật đầu chào hỏi Phan Lôi.

“Hi, Lôi Lôi, em định xuất viện hả?”

Đột nhiên Phan Lôi cảm thấy cực kỳ áy náy với Tô Giác.

Hươu ngọc nhà cô rõ ràng là một con quỷ hẹp hòi.

Còn là một kẻ cuồng bạo lực.

“Xin lỗi, anh Tú, tính nết anh ấy không tốt lắm.”

“Anh biết.” Tô Giác cười, mắt liếc nhìn Lục Chung, “Là hơi kích động thôi.”

“Nhưng mà...” Phan Lôi cắn môi, “Anh ấy rất tốt với em, anh Tú, anh yên tâm đi. Anh ấy là người tốt.”

Lần này, Tô Giác không cười, hắn nhìn Phan Lôi rất chuyên chú, cuối cùng mới nói, “Ừ, em thấy hắn tốt là được.”

Lần này, Tô Giác chẳng nói nhiều, chậm rãi rời khỏi.

Đi được mấy bước, hắn lại quay đầu, “Lôi Lôi, nếu bị uất ức... anh... anh... chính là anh trai em... sẽ không, tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào ức hiếp em.”

“Anh Tú...” Giờ khắc này, chớp mũi Phan Lôi hơi cay cay khó hiểu.

Có lẽ, cho tới bây giờ không ai đối xử với cô như vậy, như người nhà.

Dọc đường đi, Phan Lôi thoáng rầu rĩ không vui.

Lục Chung đánh người, hết sức đuối lý, định xoa tay cô, Phan Lôi tức giận giở tính không cho.

“Chúng ta về nhà nói chuyện đằng hoàng.”

Phan Lôi xác định bản thân muốn khai thông Lục Chung thật tốt, tính nết anh, còn có bao nhiêu mặt mà cô không biết, cô muốn biết hết.

Bất quá, hai người họ chưa về tới nhà, lại nhận được điện thoại của Lục Thanh Dương.

Lục Thanh Dương nghe nói hôm nay cô xuất viện, nên gọi đến chúc mừng cô một chút.

Thành thật mà nói, trước đây Phan Lôi không xem trọng thế, hơn nữa cô thực sự chưa khỏe hẵn đâu, chúc mừng vậy rốt cuộc có ý gì?

Có điều trưởng bối chính là trưởng bối, tuy trong lòng có chút ý kiến, nhưng Phan Lôi vẫn đồng ý.

Khi đến Lục gia, Lục Tự và Tô San đã tới từ sớm.

Hai người họ tay nắm tay, dáng vẻ ngọt ngào cực kỳ.

Phan Lôi nhàn nhạt lên tiếng chào bọn họ, rồi cùng Lục Chung vào nhà.

Sau khi vào nhà, Phan Lôi mới phát hiện Tô Giác đã ở đây.

Mặt hắn đã bôi thuốc, khoe miệng xanh đen một mảng, Lục Thanh Dương hỏi hắn, hắn chỉ nói là do bất cẩn đụng phải.

Sắc mặt Phan Lôi đỏ lên, nhin không được véo Lục Chung một cái.

Lục Chung ngẩng đầu, bày ra bộ dáng rất vô tội hơi ai oán.

Đến lúc ăn cơm, Phan Lôi mới phát hiện Lục Thanh Dương gọi bọn họ trở về là có nguyên nhân thực sự.

Hóa ra, không chỉ vì chúc mừng cô xuất viện.

Mà còn tuyên bố một chuyện vui khác.

Tô San muốn kết hôn với Lục Tự.

Thảo nào lúc trước thấy hai người ngọt ngào thăm thiết, dường như loại quan hệ ấy đã biến đổi hơn trước rất nhiều.

Thì ra muốn kết hôn rồi.

Hình như tâm trạng Lục Thanh Dương không tệ, nghe nói gần đây công ty điện ảnh của Lục Tự phát triển rất tốt, hắn là đã bắt tay vào làm chuyện thú vị khác của cuộc sống.

Ông ta có vẻ rất hài lòng Tô San, khi Lục Tự tuyên bố chuyện cưới xin của hai người họ, ông ta gật đầu không ngừng, cười đến mức muốn rụng răng.

Từ khi Lục Vĩnh chết, đây là lần đầu tiên Lục Thanh Dương cười vui vẻ thế.

Chẳng qua, hình như không liên quan tới Phan Lôi lắm.

Chỉ là, trong lòng có chút thất vọng nhàn nhạt.

Một năm trước, cô từng mơ ước lấy Lục Tự, thật không ngờ, một năm ngắn ngủi, có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thế giới của cô, đã có một người đàn ông khác.

Rũ mắt xuống, Phan Lôi che giấu tất cả tâm tình trong lòng, chỉ hạ quyết tâm.

Đời này, mặc kệ thế nào, cô cũng sẽ trông chừng Lục Chung.

Chỉ cần anh... Không rời đi trước.

Có lẽ con người khi gặp chuyện vui vẻ tinh thần cũng thoải mái, tối nay, mọi người hài hòa một cái hiếm thấy.

Bất quá, trong quá trình đó đã xảy ra một chút xíu chuyện ngoài ý muốn.

Không biết ai bỏ ít rượu trắng vào con gà trên bàn, Phan Lôi ăn một miếng chả phát hiện được.

Vì hầu hết các món ăn đều dùng chút rượu trắng để khử mùi, đợi Phan Lôi ăn đến miếng thứ hai mới phát hiện có cái gì đó không đúng.

Món này hình như có mùi rượu.

Phan Lôi theo thói quen nhìn Lục Chung, nhưng muện mắt rồi.

Lục Chung gắp đùi gà, cắn một ngụm to đùng. Lục Chung rất thích ăn đùi gà, lần nào cũng ăn, chắc vì rất nhiều thịt.

Quả nhiên, trong chốc lát, Lục Chung hoàn toàn tê liệt ngã xuống.

Phan Lôi thực sự bất tiện, Lục Thanh Dương và Lục Tự lại uống rượu, chỉ có thể nhờ Tô Giác và Tô San đưa Lục Chung về phòng.

Phan Lôi ở phòng khách ngồi một hồi, càng nghĩ càng lo lắng, cuối cùng nhịn không được đi tới căn phòng.

Vừa vặn, Tô Giác bước ra.

“Ấy, Lôi Lôi, chân em không sao chứ?”

“Không sao đâu ạ.” Phan Lôi cười, “Gần một tháng rồi, em nghĩ không có gì đâu.”

“Oh... bị thương động đến gân cốt phải nghỉ ngơi 100 ngày, em vẫn nên chú ý cho tốt.”

Phan Lôi gật đầu, thoáng do dự liếc nhìn khéo môi Tô Giác, lẩm bẩm xin lỗi: “Chuyện đó, anh Tú, xin lỗi ạ, Lục Chung anh ấy...”

“Không cần phải xin lỗi đâu.” Tô Giác xua tay, “Đúng lúc, từ sau khi trở về, anh vẫn muốn hỏi em, cậu ta tốt với em không?”

Phan Lôi gật đầu, không chút do dự đang tính mở miệng, lại nghe Tô Giác nói tiếp: “Lôi Lôi, ý anh là, tính cách Lục Chung hơi thiếu hụt, dựa theo tâm lý học mà nói, cậu ta là một người đàn ông có hành vi rất cực

đoan, dục vọng độc chiếm mạnh mẽ, Lôi Lôi, thực ra anh hi vọng em có thể lấy một người bình thường, đối xử tốt với em...”

Chẳng hiểu sao, nghe người khác nói Lục Chung thế, bỗng nhiên Phan Lôi hơi tức giận.

Cô không phải cố ý, nhưng câu nói đó lại thốt ra như vậy.

“Giống như anh Tú đúng không ạ?”

Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên Phan Lôi thấy nụ cười của Tô Giác rõ ràng mờ đi.

“Lôi Lôi...” Hắn rũ mắt xuống, cười khố, “Anh không muốn lừa dối em, đích thật anh rất thích em, chẳng qua... anh cũng không phải người bình thường, thậm chí anh có thể sống chưa tới 35 tuổi... Đàn ông như anh, sao có thể cho em hạnh phúc được...”

Phan Lôi chưa bao giờ biết bệnh Tô Giác sẽ nghiêm trọng vậy, nhất thời chẳng biết làm gì, “Xin lỗi, anh Tú...”

Tô Giác lắc đầu, “Đừng quan tâm chuyện của anh. Anh vẫn nghĩ anh che giấu tốt lắm, thật không ngờ...” Tô Giác thở dài, xoay đầu nhìn căn phòng ở cuối hành lang, nói thêm: “Anh chỉ muốn làm hết sức có thể để em được hạnh phúc, tuy rằng, anh biết hạnh phúc của em anh không cho được.”

“Anh Tú...”

Tô Giác xua tay, “Nếu lời như vậy cũng đã nói, thì anh cũng không muốn quanh co. Lôi Lôi, Lục Chung còn phức tạp hơn em nghĩ, tính cách thiếu hụt rất nghiêm trọng, nếu em thực sự muốn cả đời với cậu ta, tốt nhất dẫn cậu ta ra khỏi đoạn âm u kia, nói cách khác... sớm muộn gì em cũng bị thương...”

“Em...” Phan Lôi còn định nói gì, Lục Tự đã lắc lư đi tới.

“Chà, vợ chồng son nói gì mà lặng lẽ thế.”

Phan Lôi thoáng bất mãn, trực tiếp bỏ đi.

Lúc này Lục Tự run đùi đặc ý vỗ mạnh đầu xin lỗi, “Xin lỗi xin lỗi, tôi tưởng ông anh câm của tôi...”

Tô Giác thoáng cau mày, Lục Tự vẫn cười như cũ.

“Giờ tôi phải gọi một tiếng anh hai rồi... Được rồi, anh hai, có chuyện này em thực sự nhịn không được phải nói...”

Đợi bóng dáng Phan Lôi biến mất ở chỗ rẽ, Lục Tự mới cười hì hì thành tiếng, vỗ vai Tô Giác, “Anh hai, em thực sự vì anh mà thấy không đáng, anh là người đàn ông tốt vậy, Lôi Lôi lại chẳng biết quý trọng.”

Tô Giác nhíu mày, lạnh giọng quát: “Lục Tự, cậu uống nhiều rồi.”

“Chắc vậy...” Lục Tự ợ rượu, “Nhưng sau khi uống rượu chẳng phải là lời thật lòng à? Em chỉ thấy tiếc cho anh và Lạc Lạc thôi... Lôi Lôi là con bé em nhìn từ nhỏ, thích nhất giấu chuyện đau khổ trong lòng, như lần này, cô ấy ngã từ trên lầu xuống một cách khó hiểu, phải biết rằng từ nhỏ cô ấy là một người cẩn thận... Làm sao mơ hồ thế chứ...”

Thấy Tô Giác im lặng, Lục Tự lại cười cười, nói thêm chút mới thôi.

Hắn tin, lời của hắn chắc chắn có tác dụng.

Vậy cũng đủ rồi.

Kế tiếp, phải xem Tô San.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Khi Phan Lôi đi vào, Tô San đang dùng một loại tư thế rất thân mật ghé vào người Lục Chung.

Căn phòng tối tăm, nhất thời Phan Lôi không thấy rõ Tô San đang làm gì, chỉ cảm thấy khoảng cách hai người rất gần.

Mặc dù biết sau khi Lục Chung uống rượu trong vòng một tiếng cả người đều không thể cử động, nhưng trong lòng Phan Lôi vẫn xuất hiện sự khó chịu nhàn nhạt.

Cô còn chưa phát cáu, Tô San đã ngẩng đầu, nét mặt cực kỳ thản nhiên nói với Phan Lôi: “Dáng vẻ anh ta uống say vẫn rất đáng yêu.”

Phan Lôi nghe thế càng thêm tức giận, “Nơi này có tôi rồi.”

Nói bóng gió chính là lục trà biểu[1] như cô có thể cắt.

Tô San mỉm cười, ánh mắt vẫn in trên mặt Lục Chung. Giờ phút này dáng vẻ anh mềm nhũn đỏ mặt bĩu môi, cực kỳ đáng yêu, tựa như tối hôm đó vậy.

Phan Lôi sắp đặt tới cảnh giới bùng nổ.

Lúc này, cuối cùng Tô San mới thu hồi ánh mắt quan sát Lục Chung.

“Sao thế, có muốn nói chuyện với tôi không?”

Phan Lôi cười lạnh, “Được.” Cô rất muốn tuyên cáo chút chủ quyền với Tô San!

Tô San đi đằng trước, Phan Lôi ở phía sau thoáng chần chừ, xoay người đem chăn che kín người Lục Chung, đi được một bước còn cảm thấy chưa hết giận, bèn hung hăng véo khuôn mặt đỏ bừng đang say của người nào đó.

Về sau, thứ nào có còn không cho anh uống nữa.

Dáng vẻ mê người thế, sao có thể để những người khác thấy chứ.

Phan Lôi theo Tô San đến phòng sách, Tô San tựa vào lan can, nhìn Lục Thanh Dương và Lục Tự còn trò chuyện dưới lầu.

Lục Tự khom lưng, khúm núm nói gì đó với Lục Thanh Dương.

Rõ ràng là tư thế cha con thân mật nhất, nhưng trông cực kỳ hèn mọn. Cuộc sống như vậy, cho dù Lục Tự đứng ở ngọn núi cao nhất, thực sự thỏa mãn sao?

Phan Lôi chẳng biết.

Cô chỉ biết, ánh mắt Tô San có gì đó không đúng.

Rõ ràng nhìn chồng chưa cưới dưới lầu, nhưng giống như xem một đồng rác vậy. Sắc mặt trầm tĩnh, ánh mắt mơ hồ còn mang theo sự ghét bỏ.

Phan Lôi chả muốn nghi ngờ, dù sao trước đây Tô San lựa chọn Lục Tự mà.

Nhưng giờ phút này, cô nhịn không được mở miệng: “Còn chưa chúc mừng cô và Lục Tự đính hôn.”

Tô San xoay đầu, bật cười khúc khích.

“Đã lâu không gặp, cô cũng học được cách quanh co lòng vòng nhỉ.”

Phan Lôi thoáng sửng sốt, lắc đầu, nghiêm chỉnh nói: “Không, tôi không hề quanh co lòng vòng, tôi chỉ báo cho cô biết. Cô sắp kết hôn rồi, người đàn ông cô nhìn không phải là người đàn ông khác.”

Khóe miệng Tô San mang theo ý cười càng rõ, “Cô thực sự cho rằng tôi coi trọng gã câm kia của cô hả, hừ... Cô cảm thấy ánh mắt tôi giống cô ư?”

Nghe được lời thoại này của Tô San, Phan Lôi hiếm khi không tức giận. Cô thở dài một hơi, “Ánh mắt cô cao là chuyện của cô, ánh mắt tôi là chuyện của tôi.”

Nghĩ đến Lục Chung, sắc mặt Phan Lôi trở nên mềm mại.

“Có thể cô không biết trước đây tôi cảm thấy cuộc sống của tôi là một trò khôi hài, không có chuyện nào là bình thường cả. Nhưng giờ xem ra, gặp được Lục Chung là chuyện hạnh phúc nhất của tôi. Anh ấy rất tốt, mặc dù hơi trẻ con, nhưng tôi rất may mắn khi gặp được người như anh ấy.”

Phan Lôi nói xong, bèn ngẩng đầu trông thấy nét mặt Tô San trở nên kỳ quái nhìn cô.

“Rất tốt? Trẻ con?” Nụ cười nơi khóe miệng Tô San càng khuếch đại, “Định nghĩa này của cô, lần đầu tiên tôi mới nghe... Có điều, mà thôi, sau này cô đừng hối hận là được.”

“Tôi sẽ không hối hận.” Phan Lôi giương mắt, nghiêm nghị nhìn Tô San, không có chút do dự nào.

Sao hối hận chứ, giữa dòng đời có thể gặp được người như anh.

Hai người nói chuyện cũng không tính là hòa bình, Phan Lôi tính toán thời gian, lúc này Lục Chung có thể nhúc nhích rồi, sợ anh say rượu nhận

thức mơ hồ lại làm ra ít chuyện, Phan Lôi không muốn đo sức với Tô San nữa, xoay người định rời khỏi phòng.

Tô San ở phía sau gọi cô, “Cô biết không? Một năm trước, Tô Giác suýt nữa đã chết.”

Thấy Phan Lôi dừng bước nhưng chẳng xoay lại, Tô San tiếp tục tung quả bom hẹn giờ.

“Bởi vì cô.”

Khi Phan Lôi về đến phòng, Lục Chung ôm chần ngồi trên giường, dáng vẻ mờ mịt. Thấy cô bước tới, anh cười hì hì sáp lại gần, nắm lấy cầm cô hôn.

Tên này chắc chắn còn say chưa tỉnh, bằng không sẽ không cợt nhả thế.

Lòng Phan Lôi chìm xuống tận đáy cốc khiếp sợ trước đối thoại ban nãy kia, ngồi trong lòng Lục Chung, nhẹ nhàng gây lồng ngực anh.

“Tô San thích anh sao?”

Động tác Lục Chung cứng đờ, Phan Lôi giận dữ, lắc tay Lục Chung, “Dựa vào, cô ta đúng là thích anh! Anh biết?!”

Phan Lôi hơi tức giận.

Nếu Tô San chỉ thương thầm Lục Chung, mặc dù cô nhìn lại, thì khả năng này không thành lập.

Nhưng nếu không phải tối nay ánh mắt Tô San quá say mê, Phan Lôi cũng không nghĩ đến vấn đề ấy.

Dù sao, trước kia người đưa cô lên giường Lục Chung chính là Tô San.

Một người phụ nữ nếu yêu người đàn ông này, sao lại đưa người đàn ông này cho những người phụ nữ khác chứ.

Ít nhất cô chẳng làm được.

Có điều, Lục Chung là con Hươu gốc không nhạy bén trong chuyện tình cảm, vậy mà cũng biết Tô San có dụng ý khó lường với anh.

Nhất thời Phan Lôi có loại cảm giác bị lừa gạt.

Nhảy xuống giường đi ra ngoài.

Lục Chung có thể nhúc nhích rồi, thấy Phan Lôi rời đi, chột nhảy từ trên giường xuống, bắt Phan Lôi lại.

“Anh làm gì đấy? Anh làm em đau!”

Sau khi say rượu, tính cách tiềm ẩn của Lục Chung dường như bộc phát hoàn toàn. Vặn tay Phan Lôi ra sau kéo đi, Phan Lôi hiếm khi vận động tứ chi giống như bị kéo đứt vậy, nước mắt rưng rưng, “Đau quá, Lục Chung, anh làm em đau!”

Lục Chung vẫn không buông, giữ tay cô, đến gần hôn môi cô.

Dưới tình huống này, Phan Lôi đâu còn tâm tình chơi hôn nhẹ chứ, khi Lục Chung lại gần, cô giương nanh múa vuốt cắn anh một cái.

Ngửi được mùi máu tươi, dường như Lục Chung càng hưng phấn, kéo cà vạt trói tay Phan Lôi đang giãy giụa đặt ngay đầu giường.

Phan Lôi tránh né không cho Lục Chung hôn môi cô, Lục Chung cũng ngoan, anh dòi xuống ngực cô hôn.

Phan Lôi phần nộ lại e thẹn, nhin không được lớn tiếng khóc.

“Lục Chung! Anh là đồ trứng thối!”

Cuối cùng Lục Chung dừng động tác hôn ngực cô, từ từ nằm sấp lên, xoa mặt cô.

Cái mặt bánh bao của cô hình như rất được anh yêu thích, anh vừa xoa vừa hôn, bộ dáng rất vui vẻ.

Cô bị con chó to này liếm hôn liếm hôn làm cho dở khóc dở cười, bất quá khí thế vẫn muốn chống lại.

“Lục Chung! Anh đừng như vậy! Em tức giận! Em tức giận đó!”

Lục Chung uống say mới mặc kệ cô kêu gào, ôm cô vào lòng anh, đôi tay quàng lên cổ anh, khoảng cách hai người họ rất gần, gần đến mức Phan Lôi có thể thấy mắt anh, còn có môi anh.

Hình như anh muốn nói gì, Phan Lôi mất một lúc lâu mới phản ứng kịp, anh đang dùng miệng nói.

Không có.

Không có cô ta.

Chỉ có em.

Phan Lôi là người dễ thay đổi thế, trong lòng đã dễ chịu, nhưng vẫn bĩu môi bày tỏ không thoải mái.

“Ai biết anh nói thật hay không... Hừ... chẳng phải đàn ông đều thích người đẹp à...”

Lục Chung cười, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, hôn cổ cô, chậm rãi dời xuống cặp thỏ trắng của cô, ước lượng khối nặng trĩu kia, Lục Chung cười hì hì liếc nhìn Phan Lôi.

Không cần anh nói, trái lại Phan Lôi hiểu.

Tên này nói thích cặp thỏ của cô.

Tuy rằng Tô San đẹp, dáng người cũng được, nhưng không có bộ ngực đầy đặn như cô, còn yếu ớt.

Mặt Phan Lôi đỏ bừng, tròng Lục Chung, gắt giọng: “Đáng ghét! Không đứng đắn...”

Lục Chung vẫn cười, cắn lỗ tai cô, khẽ liếm.

Phan Lôi bị hôn đến mơ hồ, hai người họ như vậy, xem như vành tai và tóc mai chạm vào nhau đi.

Lục Chung hôn một hồi, đương nhiên động tình thôi.

Phan Lôi nghĩ ở đây là nhà họ Lục, tuy đây là phòng cô, nhưng ai biết những người phụ nữ khác đã ngủ chưa.

Phan Lôi lắc lắc cơ thể không muốn Lục Chung tiến vào.

Lục Chung vẫn về một hồi, càng ngày càng vội vã, giữ hai bắp đùi cô, dùng tư thế ôm nhau tiến sâu vào cô.

Nhanh chóng tiến vào khiến Phan Lôi hơi khó chịu, Lục Chung vươn tay hung hăng xoa hạt châu nhỏ, qua vài lần đã trơn trượt, Phan Lôi thở hổn hển, mắt thấy tên đã lên dây, cô cũng không kiêu cách nữa, xin Lục Chung cởi trói tay cô.

Vâng, cô muốn ôm anh.

Lục Chung động rất nhanh, tư thế như vậy tiến nhập rất sâu. Dường như anh chưa từng thể nghiệm qua, lúc này rất sáng khoái, giống như sức lực toàn thân đều dùng hết.

Chút yêu cầu nhỏ kia của Phan Lôi, mau chóng bị xem nhẹ.

Tuy không thể vươn tay ôm Lục Chung, nhưng cảm giác vòng qua như vậy thực sự cũng không khác lắm, Phan Lôi ngâm khẽ, tựa vào lòng Lục Chung, cảm nhận thân thể hai người dán vào nhau, căn phòng yên tĩnh càng vang vọng tiếng thở dốc nhỏ vun, tiếng rên rỉ và tiếng nước róc rách.

Cô như Koala, treo trên người Lục Chung. Lục Chung giữ hai chân cô lúc bắt đầu còn ở trên giường, sau khi động hơn mười lần, bỗng nhiên có hứng thú... giam chân cô nâng mông cô lên, cứ dùng tư thế hợp thể đứng dậy.

“Á...”

Phan Lôi thét một tiếng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn má lúm đồng tiền thật sâu, ánh mắt thanh tỉnh của Lục Chung.

Cô chẳng biết cô vẫn tỉnh táo hay mơ màng nữa, ngay thời điểm mờ mịt, Lục Chung ôm cô, bước đi trong phòng.

Anh đi rất chậm, được vài bước lại dừng một chút. Phan Lôi yêu kiều rên rỉ, đôi chân run rẩy, nức nở.

Tất cả trơn trượt trở thành mưa tựa như thác nước đổ. Cô được anh ôm, chiếm cứ, rất rõ ràng cảm nhận được cảm giác mưa to trút xuống.

Lục Chung cô một hồi, anh tựa vào ngực cô nghỉ ngơi một chút, sau đó tiếp tục hành động.

Phan Lôi có thể tin chắc, Lục Chung chưa tỉnh táo.

Ánh mắt là một chuyện, nhưng bản năng cơ thể là một chuyện khác.

Lục Chung có yêu cầu về chuyện phòng the rất cao, xem như một người săn sóc.

Nếu Phan Lôi mệt, mềm mại cầu xin vài câu, tuy Lục Chung vẫn hơi bất mãn, nhưng cố gắng chú ý Phan Lôi.

Mà lúc này anh không có.

Anh hoàn toàn tự mình nghĩ gì làm nấy, Phan Lôi mềm nhũn thành con cá không xương, treo trên người anh mặc anh hành động, nước mắt nước mũi rơi là chả, mà anh thì bất chấp tất cả không tính buông tay.

Đã đi hai vòng trong căn phòng rồi, Phan Lôi bị kích thích quả thực có chút sống một ngày bằng một năm.

Cũng may, lúc này cuối cùng cũng dừng lại, Lục Chung giữ cô, tựa lên cửa.

Anh ở trong cơ thể cô thông thả nghiền nát, nhưng rốt cuộc ngừng lại.

Ngay lúc Phan Lôi sắp hồng mất, cửa bị gõ.

[1] Lục trà biểu: nguyên văn là 绿茶婊 (Green tea bitch): Là từ mạng mới của TQ năm 2013, ám chỉ mấy cô gái trẻ có vẻ ngoài thanh thuần thoát tục, mái tóc thướt tha, ở trước mặt quần chúng đều ngược nhìn trên trời, thực ra ngụy tạo cả, bản chất thật là cuộc sống thối nát, tư tưởng háms giàu, trước mặt người khác giả vờ điềm đậm đáng yêu, cả người lẫn vật đều vô hại, theo năm tháng càng bệnh càng thảm họa, đa tình đa cảm, giỏi tâm kế, đã tâm hơn ai hết, dựa vào việc bán rẻ thân xác để leo lên (theo Baike).

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Hiển nhiên, cửa Lục gia cách âm không tốt.

Cách một tấm cửa mỏng, Phan Lôi có thể nghe rõ giọng Tô Giác.

“Lôi Lôi, Lục Chung không sao chứ?”

Đương nhiên anh không có việc gì.

Có chuyện là cô đó.

Phan Lôi mở miệng, đang chuẩn bị trả lời, đúng lúc tay Lục Chung duỗi tới, bùm miệng cô.

Phan Lôi nức nở nói không nên lời, trái lại tiếng đập cửa của Tô Giác càng ngày càng lớn.

“Tiểu Lôi, em không sao chứ?”

Ô ô ô ô... Phan Lôi lệ rơi đầy mặt, cô chẳng biết việc này... có tính là có sao không.

Tô Giác đứng ngay cửa gỗ cửa, bên trong cánh cửa Lục Chung lại bùm miệng cô, đồng thời hung hăng gia tăng động tác dưới thân.

Tô Giác gõ một hồi, chẳng nghe được bất kỳ ai đáp lại, chắc cho rằng hai người họ đã ngủ, bèn rời đi.

Phan Lôi như trút được gánh nặng, tựa vào người Lục Chung thở dốc từng ngụm.

May mà, vì vừa ồn ào thế, nên cuối cùng Lục Chung đi ra.

Trong lòng có rất nhiều trách móc, sao người này uống say lại âm ỉ thành dạng này vậy, nhưng có nhiều hơn nữa, Phan Lôi cũng không nói.

Vì cô mệt rồi, cả đêm mê man thiếp đi.

Sau khi từ Lục gia trở về, Lục Chung lại biến thành Hươu ngọc kia. Bình thường đều ngoan ngoãn hiền lành như cừu, chỉ khi gặp Tô Giác, hình như anh đặc biệt kích động.

Phan Lôi đã giải thích rất nhiều lần với anh, có điều Lục Chung lúc nào cũng tùy hứng, một thời gian dài Phan Lôi nói đều vô ích, đành dùng hành động để bày tỏ.

Cô và Tô Giác gặp nhau ít hẵn, hơn nữa trong khoảng thời gian này là buổi lễ đính hôn của Tô San và Lục Tự, Lục Thanh Dương và Tô Giác đều bận rộn chuyện này, nên không rảnh đến tìm cô.

Bên Phan Lôi được một hồi gió êm sóng lặng.

Song, điều khiến cô bất ngờ là, ngay bữa tiệc đính hôn của Lục Tự và Tô San, xuất hiện một biến cố rất lớn.

Chẳng biết khách khứa nhà ai, ở nhà họ Lục uống rượu uống đến sùi bọt mép, đưa đến bệnh viện liền chết.

Có thể tới bữa tiệc đính hôn của nhà họ Lục, không phú cũng quý, một người có thân phận chết như thế, tất nhiên nhà đó đâu chịu để yên.

Cơ quan cảnh sát công tố viên nhanh chóng nhảy vào.

Không tra còn may, vừa tra chuyện càng lớn hơn.

Đầu tiên, kiểm tra nhà chính Lục gia xác thực có bạch phiến, ước chừng 2kg.

Lục Thanh Dương đương nhiên cực lực phủ nhận, nhưng vào lúc này, truyền thông lại bùng nổ chuyện vào khoảng thời gian trước cái chết của Lục Vĩnh có điểm đáng ngờ.

Thế là, do sự kiện tân khách tử vong từ từ phát triển thành sự kiện tàng trữ ma túy, cuối cùng tập đoàn văn hóa Lục thị mượn danh nghĩa đứng sau công ty điện ảnh rửa tiền.

Nhắc tới tập đoàn văn hóa Lục thị rửa tiền, thì phải nói đến Lục Tự.

Sau khi Lục Tự tiếp quản công ty điện ảnh, liên tục ở tình trạng lỗ vốn. Hẳn đã đầu tư không ít, không có lợi không nói, còn lỗ nặng.

Người bình thường chắc chắn nhanh chóng thu tay, nhưng Lục Tự không làm vậy.

Sau khi xảy ra chuyện Lục Vĩnh, Lục Thanh Dương bất mãn với hẳn rất nhiều.

Nếu hẳn chẳng có chút thành tích nào, ắt sẽ thất thế ở Lục gia.

Rửa tiền, công việc doanh nhân người Nga đó làm chính là buôn bán súng ống, vốn dính dáng rất ít đến Lục gia.

Chẳng qua mấy năm gần đây, hẳn ở Nga đã phạm chút sai lầm, cho nên muốn lấy tiền vốn gửi gắm bên này.

Vừa vặn, hẳn coi trọng công ty điện ảnh của Lục Tự.

Không kiếm tiền, nhưng rất thích hợp để rửa tiền.

Hai người hợp tác với nhau, chỉ không ngờ, Lục gia đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn nho nhỏ thế, làm bọn họ trở thành kẻ thất bại.

Vì chuyện này ảnh hưởng rất lớn, tuy Lục Thanh Dương cố hết sức đi đi lại lại lên trên xuống dưới, nhưng tính chất sự việc quá nghiêm trọng, tầng tầng lớp lớp bên trên gây áp lực, bên này cũng không giữ nổi Lục Thanh Dương.

Bữa tiệc đính hôn xảy ra chuyện lớn vậy, cổ phiếu Lục thị tuột không phanh. Trên tay ông ta có bao nhiêu bộ phim đều phải ngừng quay, một vài công ty văn hóa chi nhánh rồi rít phá sản.

Nhất thời, nhà họ Lục mây mù vây quanh.

Lục Thanh Dương buồn rầu đến mức trong một đêm già hơn mười tuổi, vốn ông ta có nhiều bất mãn với Lục Tự lâm rồi, nay càng oán hận hơn.

Vô số lần Phan Lôi thấy hai cha con tranh chấp.

Cuối cùng trong một lần tranh chấp Phan Lôi không biết cụt thế, đợi cô nhận được tin tức, Lục Thanh Dương đã vào bệnh viện.

“Bác sĩ, ba... ba tôi sao rồi?”

Ở bệnh viện, Phan Lôi nhận được tin Lục Thanh Dương trúng gió.

Chứng kiến ông ta bị liệt nửa người nằm trên giường, Phan Lôi chỉ cảm thấy chuyện đời khó lường.

Có lẽ, Lục Thanh Dương cũng xem như người tung hoành ngang dọc ở thành phố này hơn nửa đời, nhưng ai ngờ về già lại ra nông nổi vậy.

Chẳng qua với tư cách là con gái, cho dù Lục Thanh Dương có chút không thích cô, Phan Lôi với tư cách là một cô con dâu, bình thường vẫn chạy tới bệnh viện.

Lục Thanh Dương không thể nói chuyện, hoặc nói ú ớ.

Thỉnh thoảng Phan Lôi tới, ông ta luôn lăm băm dường như muốn nói gì, nhưng khi Phan Lôi tiến tới gần thận lắng nghe, lại nghe không được.

Hoặc giả, Lục Chung cũng không có mấy phần cảm tình với Lục Thanh Dương.

Bất quá, sau khi Lục Thanh Dương gặp chuyện không may, hàng ngày Lục Chung sẽ đến bệnh viện thăm ông ta.

Nhưng không biết tại sao, Lục Thanh Dương bệnh đến hồ đồ, mà mỗi lần Lục Chung tới, ông ta đều kích động.

Dáng vẻ dường như rất phẫn nộ.

Phan Lôi không hiểu, nếu nói phẫn nộ, Lục Thanh Dương nên phẫn nộ với Lục Tự chứ. Từ khi gặp chuyện không may, Lục Tự chỉ ghé bệnh viện một lần. Tới được vài phút, liền đi.

Có người nói Lục thị đại loạn, giờ hẳn phải về chủ trì công tác.

Tô San cũng tới, thấy dáng vẻ ấy của Lục Thanh Dương, dường như cô ta chẳng có chút cảm thông nào, thậm chí còn có loại cảm giác cuối cùng cũng trả được thù.

Người đi trà lạnh.

Trước đây Lục Thanh Dương được thế, luôn luôn có người đến thăm ông ta, nịnh bợ ông ta.

Hiện tại, sau khi Lục Thanh Dương ngã xuống, người cũng tới, nhưng Phan Lô có thể nhìn ra, chẳng ai thật lòng đến thăm ông ta hết.

Cho dù tới, cũng chỉ xem ông ta rốt cuộc đã chết hay chưa thôi.

Làm người thành như vậy, Phan Lô thay Lục Thanh Dương bị ai.

Cứ thế, Lục Thanh Dương dần dần càng sa sút tinh thần, Phan Lô mời hộ lý chuyên nghiệp cho ông ta, sau lại phát hiện chăm sóc không tốt.

Phan Lô đưa Lục Thanh Dương về nhà chăm sóc.

Lục Chung gật đầu.

Có điều, chẳng biết Lục Chung nghĩ sao nữa, anh lại mở căn gác phía sau của Lục gia, sửa sang một chút, rồi đưa Lục Thanh Dương vào.

Phan Lô đi qua một lần liền phát hiện, căn phòng chính mà Lục Thanh Dương ở vốn là căn phòng của Lục Phi Nhã cô từng thấy trong mơ.

Lục Thanh Dương rất phản nộ với quyết định này của Lục Chung, nhưng hiện tại ông ta không có cách nào nắm được quyền quyết định cuộc sống của mình.

Mặc dù Phan Lô cảm thấy có chút không thích hợp lắm, nhưng một vài quyết định của Lục Chung, Phan Lô phát hiện cô hoàn toàn không thể nắm bắt được.

“Hương ngốc...” Hôm nay, sau khi Phan Lô đến căn gác thăm Lục Thanh Dương trở về, chần chờ một hồi, vẫn nhịn không được mở miệng với Lục Chung.

“Ba anh hình như không thích ở căn gác ấy.”

Trong khoảng thời gian này sắc mặt của Lục Thanh Dương càng ngày càng kém, vốn dĩ Lục Tự đến là chuyện duy nhất khiến ông ta vui vẻ.

Nhưng từ khi trở về, Lục Tự chỉ thăm ông ta một lần, sau này dứt khoát dọn tới Lục thị ở hẳn.

Trái lại Lục Chung và Phan Lô đã dọn về, Lục Chung còn bảo bà quản gia tới chăm sóc Lục Thanh Dương, bất quá sắc mặt Lục Thanh Dương thực sự càng ngày càng sa sút.

“Nếu không, chúng ta để ông ta ở bệnh viện đi.”

Lục Chung tựa vào song cửa, hai người họ ở căn phòng của Phan Lô. Phòng Phan Lô là căn phòng nhỏ nhất nhà họ Lục, cũng là căn phòng trang trí đơn sơ nhất, bên trong không thứ gì quý giá, chỉ có một vài món đồ chơi vụn vặt.

Bên dưới giá sách, còn có một cái rương sắt to, đặt quà tặng, sách vở của Phan Lô từ nhỏ đến lớn, và thứ quý giá nhất.

Lục Chung từng lấy ra xem, mỗi lần xem những dòng suy nghĩ của thiếu nữ do Phan Lô dùng bút nguệch ngoạc non nớt viết, sẽ cười lạnh một cách khó hiểu.

Nụ cười ấy khiến Phan Lô đau khổ, ai cũng có một đoạn hồi ức từng trải không muốn nhớ lại.

Cô thương thầm Lục Tự, nhưng đó là chuyện đã qua, giờ anh còn quan tâm làm chi.

Rất lâu sau, Phan Lô cũng biết những thứ đó không ổn, thế là tìm ngày, lặng lẽ giấu nhật ký đi.

Lúc này, trên tay Lục Chung cầm quyển nhật ký của cô. Phan Lôi xấu hổ một hồi, tiến lên vài bước đoạt quyển nhật ký lại.

“Đã nói không nên xem rồi... Ai cũng có quá khứ mà! Chuyện nhỏ xíu ấy của em, cũng không phải anh không biết! Nhưng... bây giờ Lục Tự có cho không em cũng hồng thềm...” Phan Lôi bày vẻ mặt ghét bỏ, cúi đầu phát hiện tâm tư trả thù của tên Lục Chung này rất nặng.

Những chuyện khác trong quyển nhật ký anh chưa từng động, nhưng với chuyện thương thầm anh đều xé.

Phan Lôi buồn cười thoáng nhìn Lục Chung, “Thật là, chút dấm chua này cũng ăn. Lẽ nào anh thấy khó chịu khi em còn trẻ không thương thầm anh hả...”

Phan Lôi muốn cười, lại phát hiện Lục Chung đang xem một trang viết về sinh nhật năm cô 15 tuổi.

Phan Lôi nhớ rõ, năm đó ông ngoại Lục Chung vì bệnh cấp tính mà qua đời. Trước đây, Lục Thanh Dương rất lạnh nhạt với cô, sinh nhật Phan Lôi luôn trải qua với ông ngoại Lục Chung.

Trong trí nhớ Phan Lôi, ông ngoại là một ông lão rất tốt rất hiền từ.

Ông thích câu cá, đôi khi ngồi ở đó là ngồi cả ngày.

Phan Lôi còn nhớ ông làm cá kho, cá chua rất ngon.

Gần như cách làm cá, ông đều làm rất tốt.

Ông còn nói vợ ông làm cá ăn rất ngon, con gái cực kỳ thích ăn. Mỗi khi ông nói vậy, Phan Lôi đều nghĩ tới Lục Phi Nhã đã chết ở căn gác Lục gia, còn có Lục Chung bị đưa ra nước ngoài đi học một mình.

Khi ấy, Phan Lôi rất đồng tình với ông ngoại, gần như rảnh rồi, sẽ chạy tới bầu bạn với ông.

Do đó mỗi lần sinh nhật, ông ngoại đều làm một bàn tiệc cá.

Cho đến năm 15 tuổi ấy.

Ông qua đời.

Vuốt trang giấy của quyển nhật ký vốn đã ngả màu, Phan Lôi dường như còn có thể cảm nhận được cảm giác năm đó khi vừa khóc vừa viết.

Ngày hôm sau chính là sinh nhật 15 tuổi của cô, ông còn nói sẽ làm một bàn tiệc cá như trước đây.

Thậm chí, hôm trước ông còn đi câu cá, nhưng không ngờ việc đời lại khó lường, một đêm trước đó, ông đã ra đi.

“Gặp mặt ông ngoại lần cuối em không gặp được... Nhưng, lúc bình minh, khi em đi, ông rất bình thản...”

Cảm giác tay Lục Chung càng nắm càng chặt, Phan Lôi lại nắm tay anh, “Không sao nữa, tất cả đã qua rồi. Em nghĩ, nguyện vọng lớn nhất của ông chính là anh sẽ sống thật tốt...”

Tay Lục Chung dần dần nới lỏng, Phan Lôi ôm anh, “Được rồi, anh đói bụng chưa? Em gọi bọn họ đem đồ ăn lên?”

Lục Chung lắc đầu, càng ôm Phan Lôi thật chặt.

Ở trong lòng anh, bỗng nhiên cô nghĩ đến chuyện buổi sáng hôm đó.

Thực ra cô nói dối, trạng thái ông ngoại chết rất dữ tợn, thậm chí mấy năm nay cô nhớ lại lần nữa, đều sợ đến mức cả người rét run.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Trải qua nhiều năm như vậy, trong tiềm thức của Phan Lôi luôn ném những thứ không tốt ra sau đầu.

Ví như cái chết của ông ngoại.

Buổi sáng hôm đó, Lục Tự vội vàng tới gõ cửa phòng cô.

Hắn nói ông nội đã chết.

Phan Lôi vẫn ngồi ôm giấc mộng đẹp về bữa tiệc cá vào ngày sinh nhật, trong nháy mắt bị dọa tỉnh lại.

Không chút do dự lập tức theo Lục Tự chạy đến nhà chính.

Đó là lần đầu tiên Phan Lôi thấy người chết.

Lạnh như băng, không có dáng dấp yên bình, thậm chí mắt ông cũng không nhắm lại.

Phan Lôi bị dọa té xỉu tại chỗ, sau đó còn ngã bệnh mấy ngày, cuối cùng, ngay cả nhớ cũng không dám nhớ tới ông ngoại.

Chỉ sợ vừa nghĩ tới, lại không tiếp nhận nỗi đáng sợ kia của ông.

Cả đêm này, Phan Lôi ngủ không ngon giấc.

Vất vả lắm mới được Lục Chung dỗ vào giấc ngủ, lại mơ thấy ông ngoại.

Trong mơ ông đuổi theo Phan Lôi rất nhiều vòng, cuối cùng Phan Lôi mệt đến thở hồng hộc, giật mình từ trong ác mộng tỉnh lại.

Lúc tỉnh lại, Lục Chung không ở trên giường.

Vị trí của anh lạnh lẽo, có lẽ đã rời đi từ lâu.

Phan Lôi mở cửa, trực giác mách bảo cô đi tới căn gác Lục gia.

Từng bước từng bước một, cô bước lên.

Trong lòng dường như hiểu rõ bản thân sắp biết được chuyện gì đó, hoặc những thứ này không phải điều cô thực sự muốn biết.

Nhưng cô hoàn toàn không ngừng được.

Đèn trong phòng Lục Thanh Dương lơ mờ, có âm thanh nhỏ vụn vụn ra.

“Thiếu gia, bên này đã làm xong. Chẳng qua...” Là giọng của bà quản gia. Trong lòng Phan Lôi, quản gia là một người phụ nữ trung niên hiền hậu, lúc này giọng nói của người phụ nữ ấy tràn ngập sự căm hận không giấu được.

“Vận may Lục Thanh Dương tốt thật! Vận mà chỉ trúng gió! Đôi khi, vừa nghĩ tới ông cụ và tiểu thư chết thảm thế, là không muốn ông ta được lợi vận...”

Phan Lôi đứng ngay cửa, không cách nào thấy rõ dáng vẻ người trong phòng.

Nhưng cô thấy thái độ của quản gia, chắc hẳn đối phương là Lục Chung.

“Thiếu gia... liều lượng thuốc này, có cần tăng thêm không?” Giọng căn răn nghiêng lợi của quản gia từ trong bóng tối truyền ra, “Năm đó chẳng qua tiểu thư vì tình cảm mới bị thương, nhưng vẫn luôn trị liệu rất tốt, gã cặn bã Lục Thanh Dương đó, nhà họ Lục chúng ta mang hẳn từ trong núi vào, kết quả căn bản là kẻ vong ân phụ nghĩa, vậy mà mỗi ngày bỏ độc vào thuốc tiêm của tiểu thư! Làm tiểu thư chúng ta người không ra người, quý không ra quý, còn làm hại thiếu gia cậu...”

Quản gia trong phòng nức nở hai tiếng rồi dừng lại, nghĩ đến nhiều năm bà dè nén thế, đại thù được báo, mừng đến rớt nước mắt.

Nhưng chân tướng này khiến Phan Lôi quá mức khiếp sợ.

Vốn đã có lời đồn bảo Lục Chung đẩy mẹ anh từ trên lầu xuống.

Trong giấc mơ cô cũng từng thấy Lục Phi Nhã, cảm thấy bà là một kẻ biến thái, đặc biệt là đối với thái độ của Lục Chung.

Thế này nghĩ lại, tinh thần bà không bình thường, chẳng qua là vì người đầu ấp tay gối hạ độc bà sao?

Trong lòng Phan Lôi khó mà bình tĩnh, hóa ra Lục Thanh Dương đối xử vợ mình như vậy. Ngẫm lại, giờ ông ta ra nông nổi này, chẳng qua là quá báo thù.

Quản gia nức nở vài tiếng, thổ lộ tâm tình xong, hình như bà bình tĩnh lại nhiều.

“Thiếu gia ơi, cậu yên tâm. Thù của tiểu thư và ông cụ... tôi sẽ không để Lục Thanh Dương chết dễ vậy... Mặt khác... phía bên Lục Tự đã sắp... Thiếu gia à, bên tiểu thư Phan Lôi, cậu...”

Có lẽ vì hết sức chăm chú nghe trộm, nên Phan Lôi không phát hiện tiểu Kim nửa đêm không ngủ thích tản bộ chui vào.

Thứ mồm mồm từ bên chân bò qua, Phan Lôi thét một tiếng kinh hãi.

Cô la lên cũng khiến giọng nói hai người trong phòng ngừng lại, một lúc sau, Lục Chung đi ra.

Thấy Phan Lôi ôm tiểu Kim tới cửa, anh dừng một chút, sau đó ngồi xổm xuống, bế Phan Lôi lên.

“Lục Chung, anh quay về để báo thù sao?”

Phan Lôi không trốn được, trên đường trở về phòng cô nhin không được hỏi.

Lục Chung chẳng có bất kỳ phản ứng nào, chỉ là cái tay ôm hông cô khê siết chặt.

“Mẹ anh thực sự do ba anh... hại chết?”

Lục Chung vẫn không phản ứng, Phan Lôi cắn môi, thoáng do dự, “Nhưng ông ta là ba anh... anh thực sự muốn...”

Nghe quản gia nói, chắc là làm Lục Thanh Dương sống không bằng chết.

Không biết tại sao, Phan Lôi cảm thấy Lục Thanh Dương chết chả hết tội, nhưng để người con trai như Lục Chung ra tay, trong lòng cô vẫn không đành lòng.

Lục Chung nhẹ nhàng đặt cô lên giường, người cũng không bỏ đi.

Anh ngồi ngay mép, dịu dàng nắm tay cô thơm một cái.

Một lát sau, mới vuốt lòng bàn tay cô viết: Không sao.

Phan Lôi chẳng biết cái gì không sao, trong lòng rối như tơ vò, rất muốn nói một ít chuyện gì đó, nhưng dáng vẻ kia của Lục Chung, rõ ràng cho thấy đã bị hận thù che mắt, không nghe nổi thứ gì.

Thấy Phan Lôi vẫn lo lắng, sau cùng Lục Chung nhượng bộ.

Anh sẽ để lại một mạng cho ông ta.

Nhất thời Phan Lôi thở phào một hơi, nhưng cô không biết, trên đời này cái chết cũng không phải đáng sợ nhất.

Đáng sợ nhất, chính là sống không bằng chết.

Bạn không cử động được, sau đó chứng kiến tất cả những thứ mà bạn sở hữu mất đi dần dần.

Lục Chung dứt ly sữa tươi cho Phan Lôi uống.

Phan Lôi mơ màng ngủ, trước khi ngủ cô mơ hồ nhớ tới chuyện Lục Tự còn chưa hỏi rõ.

Chẳng qua, cô mệt mỏi quá. Mí mắt từ trên xuống dưới đều run lên, không kiên trì thêm một giây nào nữa, cô ôm tay Lục Chung dần dần thiếp đi.

Thấy người phụ nữ trên giường nặng nề ngủ, Lục Chung mới chậm rãi đứng dậy.

Ngay cửa, Lục Tự đã chờ ở đó.

“Đây, liều thuốc cuối cùng.”

Lục Chung tiếp nhận, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch, bỗng Lục Tự đưa tay ngăn cản.

“Tuy thuốc này ít tác dụng phụ, nhưng không phải không có. Nghe Chuột Đồng nói, sau khi uống anh sẽ trở nên hưng phấn... Đương nhiên, đây chỉ là cách nói uyển chuyển, sự thực chính là... anh có thể trở nên dễ cáu giận. Tâm trạng anh cố gắng kiềm nén ban đầu sẽ bị khuếch trương lên nghìn vạn lần... vậy... anh vẫn muốn đuổi kịp thời gian sớm mở miệng nói chuyện sao?”

Lục Tư tận tình khuyên bảo, Lục Chung chỉ ngẩng đầu, uống một hơi sạch sẽ.

Chốc lát sau, anh tiếp nhận nước Lục Tư đưa tới, thăm cổ họng.

“Sao rồi? Vẫn không thể nói à?”

Lục Chung thoáng nhìn Lục Tư, tiếp tục viết chữ: Tiến hành theo kế hoạch.

Quá nửa đêm Phan Lôi còn ngủ rất say.

Lục Chung không ở đây.

Chuyện tối qua giống như một giấc mộng ngắn, tái hiện trong đầu Phan Lôi.

Kỳ quái là dường như cô quên một vài thứ gì đó.

Luôn cảm thấy có chuyện phải làm, nhưng lại quên mất chuyện gì.

Ăn xong bữa sáng, Phan Lôi vốn định đến căn gác thăm Lục Thanh Dương, nhưng đi được mấy bước lại trở về.

Cô không muốn đi nữa.

Rảnh rỗi, Phan Lôi ngồi ở phòng khách xem tin tức, đều là tin tức cũ đã lan truyền trên mạng từ lâu, không có tin gì mới.

Ngay lúc Phan Lôi chuẩn bị tắt tivi, lúc này TV xuất hiện một tin tức.

Tổng tài tập đoàn văn hóa Lục thị - Lục Tự dính líu đến việc tàng trữ ma túy, cố ý gây thương tích, hiện đã bỏ trốn, đang bị cảnh sát phát lệnh truy nã.

Phan Lôi lấy điện thoại ra xem một ít tin tức mới trong nước, chưa tới 5 phút, tất cả mọi chuyện đều trở về như cũ.

Hóa ra, tối qua Lục Tự chơi thuốc ở quán Bar, mâu thuẫn với người ta, rồi đâm một người bị thương, sau đó bỏ trốn.

Vừa khéo, người bị thương chính là Tô San.

Rất nhiều người xem chuyện này thành tin tức quan hệ bất chính, nhưng Phan Lôi luôn cảm thấy chỗ nào đó quái lạ.

Ngay khi Phan Lôi trầm tư chỗ nào không đúng, Tô Giác gọi điện tới.

Hắn đang ở Mỹ, có thể phải mất một thời gian mới trở về, trong điện thoại hắn hi vọng Phan Lôi đến bệnh viện thăm Tô San.

Phan Lôi đồng ý.

Tuy cô không thích Tô San, nhưng không thể nói như vậy với Tô Giác, về tình về lý cô cũng nên đi thăm.

Quan trọng nhất là, cô muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chẳng qua, bệnh viện bị phong tỏa tầng tầng lớp lớp.

Phan Lôi vòng vài vòng ở cửa, cuối cùng lúc tính gọi điện cho Lục Chung, Lục Tự bước ra.

“Chị dâu, sao chị tới đây?”

Lục Tư ở đây, vậy Lục Chung cũng thế.

Phan Lôi đem sự nghi ngờ của mình ra hỏi, “Lục Chung đâu?”

“Cái đó...”

Lục Tư thoáng chần chừ, Phan Lôi đều thu vào mắt, trái tim thẳng tắp rơi xuống.

“Anh ấy cũng ở đây?”

Nói xong, đẩy Lục Tư ra, Phan Lôi sải bước vào bên trong.

Phan Lôi nhanh chóng tìm được phòng bệnh.

Vì không ít bác sĩ đều tụ tập ngay cửa.

“Làm sao đây? Không cho chúng ta vào người sẽ chết đấy?”

“Xảy ra chuyện gì?” Phan Lôi tiến lên phía trước.

“Chẳng ai biết chuyện gì xảy ra... Lục thiếu vừa vào, chết sống ngăn lại không cho chúng tôi vào...”

Phan Lôi vừa nhìn, quả nhiên bọn Chuột Đồng đứng ngay cửa. Trông thấy cô, hai người cung kính gật đầu.

“Chị dâu...”

Trong lòng Phan Lôi càng hoảng loạn, “Lục Chung đâu?”

Chuột Đồng và Hắc Nộ đưa mắt nhìn nhau, còn chưa nói đáp án, Phan Lôi đã đẩy bọn hắn ra sải bước tiến vào.

“Lục Chung!”

Trong phòng bệnh, sắc mặt Tô San trắng bệch, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp đắm nước mắt.

“Em không muốn chết... Lục Chung... anh mau cứu em với... em không muốn chết...” Mặt Tô San tràn ngập nước mắt, phần bụng một mảng đỏ sậm.

Vết thương của cô ta được băng bó đơn giản, nhưng tình huống không lạc quan lắm.

Cô ta chặt vật vờ tay, cố gắng muốn túm Lục Chung, “Lục Chung... em... em không muốn...”

Có lẽ vì Tô San quá hèn mọn, và có lẽ vì Lục Chung bày nét mặt rất kinh khủng cho người ta. Phan Lôi đi tới, cầm tay Lục Chung.

Cô thoáng nhìn Tô San, thấp giọng nói: “Cô ta sắp chết rồi.”

Lục Chung không phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn Tô San trên giường bệnh.

Sức lực Tô San dần dần biến mất, lý trí cũng trở nên mơ hồ.

Nước mắt bao phủ mắt cô ta, cô ta chỉ có thể phát ra âm thanh.

“Lục Chung... năm đó là em... là em không tốt... Em không nên... không nên nghe lời bọn họ... không nên bỏ thuốc anh... không nên lừa dối anh... nhưng em không muốn... em chỉ hết sức... không muốn cái gì cũng không có...”

Tô San nói đứt quãng, máu từ khóe miệng từ từ trào ra.

Nhưng từ đầu đến cuối, Lục Chung giống như ngưng mắt nhìn một người đã chết.

Toàn bộ dáng vẻ đều hờ hững không bị lay động.

Dường như biết kết cục đã định rồi.

Viên mắt Tô San trào ra từng hạt châu.

“Nhưng... Lục Chung... anh... anh từng... từng yêu... yêu em đúng không.... Anh... anh tàn nhẫn... với em... Phan Lôi... cô ta... cô ta sẽ là em thứ hai...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Trong tình yêu con người ta sẽ trở nên hẹp hòi nhất.

Phan Lôi muốn không để tâm nhưng không có cách nào không để tâm được. Từ lần trước vô ý phá vỡ ánh mắt si mê của Tô San dành cho Lục Chung, trong lòng Phan Lôi như sợi dây đàn liên tục kéo căng.

Chẳng qua Tô San đã có Lục Tự, theo lý thuyết cô ta sẽ không coi trọng Lục Chung như hũ nút.

Nhưng khi con người cận kề với cái chết, lời nói cũng trở nên tốt lành, dưới tình huống kiểu này Tô San nói lời đó, chẳng lẽ còn có thể giả vờ ư.

Phan Lôi cũng không tin, hai người này không có chân nào.

Dọc đường đi, Phan Lôi đều im lặng.

Lục Chung diễn lại trò cũ, cả đoạn đường liên tục mè nheo muốn thân mật.

Có điều, Phan Lôi chẳng thèm đếm xỉa.

Khi Lục Chung không buông tha lần qua lần nữa, Phan Lôi nhịn không nổi nói: “Anh cách xa em một chút!”

Cô chính là khó chịu, khó chịu Lục Chung vậy mà có một chân với Tô San.

Sau khi Tô San nói những lời ấy, Phan Lôi hoàn toàn ngây ngốc.

Đến khi Lục Chung mang cô rời khỏi, cô mới bừng tỉnh.

Thế giới này thực kỳ diệu, cô cho rằng hai người không thể nhất, lại có thể nhất.

Nhưng, vì sao là Tô San! Vì sao đàn ông xung quanh cô đều có một chân với Tô San!

Trở lại nhà họ Lục, Phan Lôi không chút nghĩ ngợi lên lầu.

Lục Chung đuổi theo, thừa dịp Phan Lôi chưa đóng cửa, bước thẳng vào trong.

Em tức giận à?

Anh cầm tay cô, cô không cho anh cầm. Cuối cùng, Lục Chung chỉ có thể viết trên giấy.

Cô đương nhiên tức giận!

Lẽ nào cô không có quyền tức giận hả?

Phan Lôi thở sâu mấy hơi, mới tìm được giọng của mình.

“Anh và Tô San là chuyện như thế nào?”

Nhắc tới Tô San, nét mặt Lục Chung giống như người được mùi thối của phân chó, cực kỳ chán ghét.

Anh ở trước mặt cô hiếm khi lộ nét mặt chán ghét thế, trong nháy mắt, bỗng nhiên Phan Lôi mềm lòng.

Có thể chỉ do Tô San sử dụng quỷ kế, muốn ly gián hai người họ.

Nhưng, trong tiềm thức có một âm thanh nói cho Phan Lôi biết, không đơn giản vậy.

Còn nữa, Lục Chung có rất nhiều chuyện gặt cô, trước đây cô cảm thấy cuộc sống chỉ là như thế này, đôi lúc hồ đồ, mở một con mắt nhắm một mắt cho qua.

Nhưng hôm nay, cô không có cách nào qua loa với cuộc sống như vậy nữa.

Nhất là trên người Lục Chung cất giấu nhiều bí ẩn thế.

“Tạm thời anh trả lời cho em biết, Tô San nói... có phải là thật không?”

Có lẽ thái độ Phan Lôi hung hăng quá mức, cũng có thể do Lục Chung thực sự từng qua lại với Tô San, do đó phản ứng của Lục Chung không phải lập tức phủ nhận, mà là trợn mắt.

Động tác này làm Phan Lôi giận tím mặt.

Fuck! Hai người này quả thực có một chân!

Lại không có cách nào biết rõ, ít nhất giờ không có cách nào biết rõ, Phan Lôi đứng dậy muốn đi.

Lục Chung đuổi theo, Phan Lôi nghiêng rằng, giậm chân, “Anh lẩn qua nữa, em tức giận cho xem.”

Lục Chung mới mặc kệ lời nói thừa của cô, đuổi theo cô được một đoạn, cuối cùng Phan Lôi mệt mỏi thở hồng hộc, lại hết cách với Lục Chung.

Trong lòng cô cực kỳ uất ức, nhưng vẫn không biết làm thế nào.

Sao lại là Tô San chứ, tại sao người phụ nữ này luôn luôn xuất hiện trong cuộc sống của cô.

Phan Lôi âm thầm tức giận, cô rất bực Tô San.

Nghe nói Lục Chung cứu sống cô ta, không được mấy ngày chắc có thể vui vẻ rồi.

Cô cũng bực Lục Chung, cô đang tức giận, dường như anh không phát hiện. Từ ngày đó trở đi, anh vẫn tới ôm cô, cô đẩy anh đánh anh, anh đều xem như cù lét.

Anh ôm cô ngủ một giấc lớn đến sáng, không chỉ thế, gần như anh chẳng có chút áy náy nào, mỗi ngày đứng giờ đi làm tan tầm.

Hoàn toàn không để ý cơn tức giận của cô.

Thực ra, Phan Lôi biết hiện tại Lục thị bề bộn nhiều việc.

Sau khi Lục Tự gây thương tích cho người khác, vẫn luôn mất tích.

Lục Chung phái người tìm hãn, nhưng chẳng có tin tức gì.

Cô cũng biết mình không thể tiếp tục hồ đồ, nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới chuyện Tô San và Lục Chung, cổ họng cô giống như bị vướng một cái gai, làm sao cũng không nuốt trôi.

Phan Lôi cảm thấy không thể tiếp tục nữa.

Nếu nó là cái gai, vậy nhất định phải nhổ ra.

Có thể sẽ ầm ỹ một trận thật to với Lục Chung cũng tốt.

Chẳng qua, làm Phan Lôi bất ngờ là, lần này hai người họ cãi nhau, Lục Chung sẽ phản ứng lớn thế.

Hôm nay, Lục Chung trở về bèn trực tiếp vào phòng sách.

Phan Lôi nghĩ cũng không thèm nghĩ đi theo.

“Lục Chung, lẽ nào anh không có gì nói với em sao?”

Trông thấy Phan Lôi, Lục Chung đi tới, muốn ôm cô.

Phan Lôi không được tự nhiên xoay người, thoát khỏi cái ôm của Lục Chung, lui về sau ba bước, giọng trở nên lạnh lùng.

“Anh còn chưa giải thích đâu. Anh và Tô San có chuyện gì? Không được trốn tránh vấn đề... Hôm nay em không hỏi ra đáp án... em sẽ... em sẽ rời nhà bỏ đi!”

Phan Lôi nói xong lời ngoan độc.

Mặc kệ thế nào, Lục gia vẫn luôn là nhà của cô.

Bất kể khó khăn cỡ nào, cô cũng chưa từng nói rời nhà bỏ đi.

Nhưng lần này, cô dễ dàng bật ra.

Lục Chung tiến tới ôm cô thêm mấy lần, đều bị Phan Lôi vô tình đẩy đi.

Dần dần, hình như Lục Chung không còn nhẫn nại, xoay người tới bàn lớn trong phòng sách ngồi xuống.

Người này chuyện chính đáng đều không nói rõ, chỉ biết trốn tránh.

Bỗng Phan Lôi nghĩ đến lời Tô Giác nói, tính cách tiềm ẩn của Lục Chung tối tăm cô có nghĩ cũng không nghĩ tới, lẽ nào những thứ trước đây chỉ mới là bắt đầu.

Phan Lôi cảm thấy mình chẳng còn cách nào tiếp tục nhẫn nại, sải bước đến trước mặt Lục Chung.

“Anh nói đi! Chẳng lẽ anh muốn làm kẻ cầm cả đời!”

Dường như cô đã nói điều không nên nói, vì cô vừa dứt lời, cô nhìn thấy sự tàn bạo chợt lóe trong mắt Lục Chung.

Sau đó, hình như Lục Chung trở thành một con người khác.

Anh chợt đứng dậy, hai tay chống lên bàn, ánh mắt lạnh lẽo thoáng nhìn Phan Lôi, kể đó bàn tay vung lên, tất cả mọi thứ trên bàn theo tiếng rơi xuống đất.

Một mảng hỗn loạn, nước mặt Phan Lôi từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đây là lần đầu tiên cô chính thức biết được cô và Lục Chung cãi nhau.

Hóa ra, cô tự cho là đúng nghĩ rằng Lục Chung sẽ nhường cô, mặc cô cố tình gây chuyện thế nào, anh đều như chú cừ non dễ bị ức hiếp vậy.

Giờ suy ngẫm một chút, chẳng qua chỉ do ảo tưởng của cô.

Phan Lôi khóc rất lâu trong phòng sách, lâu đến mức bà quản gia gõ cửa bước vào.

Bà cầm ly sữa tươi tới cho Phan Lôi ổn định tâm tình, thấy một mảng hỗn loạn trong phòng, dường như cũng hiểu chuyện gì.

“Tiểu thư, uống chút sữa đi.”

“Quản gia ơ...” Phan Lôi nhào vào lòng quản gia, oa một tiếng khóc lên, “Tôi... tôi không biết... không biết làm sao lại thành như vậy...”

Rõ ràng không phải cô sai, nhưng phản ứng của Lục Chung giống như cô cố tình gây sự.

Quản gia vuốt tóc Phan Lôi, do dự một hồi, mới chậm rãi nói: “Khoảng thời gian này tâm trạng thiếu gia cực kỳ thất thường, tiểu thư đừng âm ỉ với cậu...”

Phan Lôi hít mũi, từ trong lòng quản gia ngẩng đầu lên, con người được nước gột rửa trở nên đen kịt, cô chớp chớp mắt, từng giọt từng giọt lại rơi.

“Tôi không hiểu... chẳng qua tôi chỉ muốn biết chuyện anh ấy và Tô San thôi... Anh ấy tức giận cái gì... chẳng qua tôi... chẳng qua tôi không muốn mơ hồ thế...”

Ai từng yêu đều hiểu rất rõ.

Người mà mình yêu có yêu mình hay không.

Mình có được người ấy yêu sâu đậm hay không.

Phan Lôi đều muốn biết.

Bao gồm quá khứ của chồng, cô cũng muốn biết.

Nhưng phản ứng của Lục Chung, thành thật mà nói, thực sự làm cô tổn thương.

Thậm chí, cô cảm giác mình không hiểu nổi anh.

“Khi thiếu gia ở Mỹ, một năm mới bắt đầu đó, rất cực khổ.” Cuối cùng quản gia vẫn nói thật, “Bên Lục gia này cắt đứt bất cứ nguồn chi tiêu của thiếu gia ở Mỹ, mấy tháng ấy vất vả nhất, thậm chí ngay cả bánh mì chúng tôi cũng không có tiền mua. Lúc đó... là tiểu thư Tô San qua đây thấy chúng tôi khổ cực vậy... âm thầm viện trợ không ít cho thiếu gia...”

Hồi ức trở về tiểu thư Tô San lúc đó, lại đối lập với Tô San bây giờ, quản gia cũng khó mà tin nổi, khuôn mặt cô bé như thiên sứ thế mà làm chuyện ác độc vậy.

“Cô ta và thiếu gia ở chung với nhau một năm, đối xử với thiếu gia rất tốt. Tốt đến mức chúng tôi nghĩ thiếu gia biết yêu rồi...”

Nghe được tiếng hít một hơi của Phan Lôi, quản gia cười cười, “Kỳ thực cũng không bất ngờ, tình cảm ngây ngô của chàng trai cô gái mới lớn, rất dễ nảy mầm... nhưng tôi không phải thiếu gia, giờ tôi cũng không biết lúc đó thiếu gia có tình cảm với tiểu thư Tô San không... Có điều, thiếu gia đối với tiểu thư và tiểu thư Tô San không giống nhau... Tiểu thư Tô San rất hoạt bát, cũng thích nói, nhưng thiếu gia gần như không nói chuyện với cô ta, bình thường cũng lạnh lùng với cô ta. Khác với tiểu thư, thiếu gia rất vui vẻ cũng rất chiều cô... còn hay cười nữa...”

Trong lòng dần dần dễ chịu, Phan Lôi lau nước mắt, ngăn chặn sự chua xót trong lòng, hỏi: “Về sau, bọn họ thế nào?”

Sao Lục Chung lại ghét Tô San thế?

Ký ức ủa về, ánh mắt quản gia thoáng lạnh lẽo.

“Đó là chuyện một năm sau, có một lần thiếu gia ngẫu nhiên tham gia vào một vụ bắt cóc của băng nhóm địa phương, sau khi trở về, thiếu gia không nói được nữa. Ban đầu tôi tưởng thiếu gia bị băng nhóm đó hù dọa, hoặc băng nhóm đó động tay động chân với thiếu gia, sau Hắc Nữ và Chuột Đồng tới, tôi mới biết thiếu gia làm quân sư đứng phía sau băng nhóm đó, đồng thời còn phát hiện cơm nước mỗi ngày mình ăn đều bị bỏ một loại thuốc. Loại thuốc này có thể khiến tâm trạng người ta trở nên mất khống chế, nếu dồn nén lâu ngày, sẽ thành người câm. Thiếu gia, cũng chính vì thời gian đó mà bị câm...”

Chuyện đảo ngược thành thế này, Phan Lôi hơi bất ngờ.

“Ý dì là Tô San bỏ thuốc?”

Quản gia gật đầu, giọng lạnh như băng, “Cô ta căn bản do Lục Thanh Dương phái tới cố ý tiếp cận thiếu gia... Gã cận bả Lục Thanh Dương đó, hại chết tiểu thư không nói, ngay cả cốt nhục duy nhất của tiểu thư cũng không buông tha...”

Quản gia nghĩ tới thực sự rất hận Lục Thanh Dương, hàm răng nghiến đến xèo xèo vang dội.

“Trước đây thiếu gia không thích nói chỉ vì xấu hổ và tự bế, nhưng sau lần đó, cậu mới chính thức trở nên lạnh lùng.”

Quản gia liếc mắt nhìn Phan Lôi, “Về sau, sau khi trở về, thiếu gia cười cô... Cậu thay đổi rất nhiều. Cậu sẽ nói chuyện với cô, sẽ cười, sẽ mang cô đi chơi... Do đó tiểu thư à, tôi hi vọng cô đừng cãi nhau với thiếu gia nữa... Tô San sớm đã là quá khứ, cô ta căn bản không có bất kỳ uy hiếp gì với cô. Thiếu gia ghét nhất bị người của cậu phản bội... Một khi phát hiện, tuyệt đối xuống tay không nể tình...”

Nghĩ đến dáng vẻ Tô San cầu xin Lục Chung, cả người Phan Lôi phát lạnh.

“Tô San...”

“Chẳng qua chỉ bán mặt mũi cho Tô Giác. Vả lại, thiếu gia biết tính tình cô mềm lòng, Tô San cứ để cô ta sống thêm vài ngày đi... Đôi khi, chết cũng chưa phải hình phạt nghiêm khắc nhất!”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Vì chân tướng muộn màng, trong lòng Phan Lôi dần dần khiếp sợ, chút hẹp hòi ăn dấm chua cũng không còn. Theo như cô biết, Lục Chung không phải loại người ôn hòa với kẻ tổn thương mình.

Thấy anh tàn nhẫn với đám lưu manh du côn kia là biết.

Phan Lôi quyết định tha thứ cho Lục Chung, hai vợ chồng chẳng lẽ thực sự vì tiểu tam không đủ trọng lượng mà âm ỉ đến mức mỗi người một ngã ư?

Phan Lôi đã tính toán xong hết việc làm hòa với Lục Chung.

Nhưng cô đợi cả đêm, Lục Chung vẫn chưa về nhà.

Chẳng những chưa về, ngay cả quản gia không biết từ lúc nào cũng không thấy đâu.

Một mình Phan Lôi trong ngôi nhà lớn hết sức sợ hãi, gửi vô số tin nhắn cho Lục Chung, đều không trả lời.

Ngẫm lại, tòa nhà lớn ít nhất còn một người sống, Phan Lôi quyết định đi thăm Lục Thanh Dương, thuận tiện tiếp thêm chút can đảm cho mình.

Nhưng Phan Lôi chẳng ngờ, ở phòng Lục Thanh Dương, lại có thêm một chiếc giường lớn.

Không chỉ thế, người nằm trên giường Phan Lôi có mơ cũng không nghĩ tới.

Ở bên ngoài tìm kiếm Lục Tự đến long trời lở đất, vậy mà hăn lỏa thể nằm trên giường.

Trong lúc Phan Lôi muốn nhìn kỹ Lục Tự, một tiếng kèn kẹt cửa bị đẩy ra, Phan Lôi sợ hết hồn, phản ứng đầu tiên chính là trốn trong tủ áo căn phòng.

Nường theo khe tủ, cô chỉ có thể nhìn thấy một người bước vào, nhưng chẳng biết người này là ai.

Người ấy đứng trước giường Lục Tự một hồi, không biết làm gì, sau đó Lục Tự tỉnh lại.

Giọng Lục Tự cực kỳ kinh hoàng, “Lục Chung! Sao lại là anh?”

Sột soạt vài tiếng, tứ chi Lục Tự bị trói trên giường, không thể động đậy.

“Anh muốn làm gì? Lục Chung! Anh điên rồi! Lục thị đã là của anh! Tôi là em ruột anh! Lẽ nào anh tính đuổi cùng giết tận hả?”

Lục Chung không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ cầm ống tiêm, quơ quơ, sau đó tiêm vào.

Lục Tự khủng hoảng vô cùng, nếu giờ hăn còn chưa biết Lục Chung không phải kẻ hiền lành, thì chính là mù mắt rồi.

“Lục Chung! Anh hai! Anh tha em đi... Em tự nhận mình không có lỗi với anh... Ngay cả Phan Lôi em cũng đưa cho anh... anh... á...”

Lục Tự còn chưa dứt lời, chỉ nghe ‘Á’ một tiếng, Phan Lôi ở trong tủ sợ đến mức trái tim co thắt.

Lục Chung ra tay với hấn sao?

Nếu trước đó gặp phải Lục Tự ở nhà chính Lục gia thì Phan Lô đã chịu cú sốc đầu tiên, vậy cú sốc kế tiếp này, đối với Phan Lô mà nói chắc chắn là thảm họa.

Sau khi thở dốc ngẩn ngui, giọng Lục Tự lại vang lên.

“Lục Chung... anh sẽ gặp quả báo... anh đối xử với cha ruột... em ruột như thế...”

“Hả...” Đó là một giọng nói xa lạ, khàn khàn lạnh nhạt, rất khó nghe. Tuy cho tới bây giờ chưa từng nghe qua, nhưng giờ khắc này Phan Lô nhận định đây là giọng Lục Chung.

“Không phải.” Anh lại nặn thêm hai chữ.

Lục Tự cũng khiếp sợ y chang cô, chỉ vào Lục Chung, tay Lục Tự không ngừng run rẩy, chẳng biết là vì thuốc, hay vì Lục Chung vậy mà có thể nói chuyện.

“Anh... Anh có thể nói chuyện.”

“Rất bất ngờ hả?”

“Anh... anh luôn gạt chúng tôi? Anh... là kẻ giết Lục Vĩnh! Là anh gạt tôi tham gia công ty điện ảnh! Thậm chí... đêm tân hôn chuyện sai phòng đó cũng do anh âm thầm giật dây?”

Lục Chung lấy ghế ngồi xuống trước mặt Lục Tự.

“Loại thuốc này, cậu hẳn không quen thuộc, nhưng Lục Thanh Dương chắc chắn biết.” Lục Chung nói rất chậm, giọng anh không hấp dẫn cuốn hút như người đàn ông trước mắt, trái lại mang theo chút khàn khàn, mỗi âm thanh bật ra, đều tựa như phát từ lồng ngực vậy.

“Ông ta ra tay với mẹ tôi.” Lục Chung đứng dậy, đi tới mép giường Lục Thanh Dương, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trung niên trên giường, “Mẹ tôi là người mắc bệnh thần kinh, loại thuốc ấy khiến bà phát bệnh nặng hơn. Bà chết. Cũng là giải thoát.”

Lục Chung cầm khăn ở mép giường lau mồ hôi đầy mặt Lục Thanh Dương.

“Tôi rất cảm ơn ông, giết bà ấy rồi. Chẳng qua, tôi đã hứa với ông ngoại, ông đối với bà ấy thế nào, sẽ làm giống vậy với ông.”

Buông khăn xuống, Lục Chung tiếp tục trở lại bên cạnh Lục Tự.

“Vận may không tốt, ông bị trúng gió. Lại dùng thuốc này cũng vô ích. Lục Vĩnh cũng chết... May mà, còn cậu.”

“Anh... anh muốn tôi bị điên... anh... anh... là đồ điên! Tôi là em ruột anh! Anh điên rồi!”

“Không phải.” Lục Chung ấn ống tiêm trong tay xuống, nhìn người đàn ông trên giường vì cơ bắp co rút nhanh, mà kim tiêm không nhổ ra được.

Vùng xung quanh lông mày anh cũng không nhả lại, trực tiếp kéo ống tiêm ra, kèm theo một loạt máu tươi, anh nhìn không chớp mắt.

“Tôi không cùng loại với cậu.”

Tiện tay vứt ống tiêm bị gãy đầu kim đi, Lục Chung đi tới đắp kín chăn cho Lục Tự.

“Anh... anh kẻ điên này...” Thân thể Lục Tự run rẩy, giọng tràn ngập khủng hoảng, “Kẻ điên này... anh sẽ gặp quả báo... đúng... đúng... Hahahaha... Anh là kẻ điên... anh cho rằng sẽ có người thích anh sao... Năm đó Tô San có thể lừa anh... Phan Lôi cũng có thể lừa anh... Anh đừng

quên... Phan Lôi thích tôi gần mười năm... mười năm... cô ấy yêu tôi mười năm...”

Lúc này, chân mày Lục Chung cau lại.

Lục Tự cười đắc ý.

Chẳng qua, một giây tiếp theo, hắn cười không nổi nữa.

Vì, Lục Chung chặn miệng hắn, thuận tiện đâm thêm một kim lên cánh tay hắn.

“Giọng mày rất đáng ghét, câm miệng.”

Phan Lôi trốn trong tủ áo, cái tủ không dùng đã lâu xuất hiện rất nhiều mùi mốc.

Có điều lúc này không quan trọng.

Cô cảm thấy thoáng cái không tiêu hóa nổi, không tiêu hóa nổi sự thật Lục Chung đã nói.

Không tiêu hóa nổi sự thật Lục Chung thiết kế nhiều như vậy, chỉ để quay về trả thù.

Tô San, Tô San trong miệng quản gia có lẽ khi còn trẻ đã phản bội anh, về sau bị anh lợi dụng, nhưng kết cục đây... Nghĩ đến đáng về Tô San quỳ xuống cầu xin, Phan Lôi run rẩy một cách khó hiểu.

Hàm răng cô run cầm cập.

Cô quá sợ hãi, hoàn toàn không dùng được.

Một lúc lâu, tiếng động trong căn phòng mới yên tĩnh.

Ngắm lại, khi đầu óc Phan Lôi hò hét loạn cả lên, Lục Chung đã đi mất.

Cảm thấy bên ngoài không còn ai, lúc này Phan Lôi lão đảo từ trong tủ áo bước ra.

Thậm chí cô chẳng dám nhìn Lục Tự có hình dạng gì ở trên giường, vội vàng chạy ra cửa.

Cầu thang gỗ theo phong cách cổ bị cô giẫm đến kêu ken két ken két, có cảm giác bên dưới một khắc sẽ sụp đổ, Phan Lôi cũng không thém chú ý, điên cuồng chạy xuống lầu.

Cô chẳng biết mình có thể đi đâu.

Nhưng căn phòng này, vô số lần xuất hiện trong cơn ác mộng của cô, vô số lần khiến cô khủng hoảng, cô không muốn ở nữa.

Phan Lôi chạy trốn rất nhanh, dường như dốc hết sức lực để chạy.

Cô thầm nghĩ cách chỗ này thật xa, càng xa càng tốt.

Ngay khi cô sắp đạp lên mặt đất bằng phẳng, bỗng ở khúc quanh của cầu thang vươn ra một cánh tay, kéo cô trực tiếp ôm vào lòng.

“Á...” Phan Lôi sợ đến mức thét chói tai, mạnh mẽ đẩy người đàn ông trước mặt ra.

Người đàn ông tùy tiện để cô đẩy, mãi đến khi Phan Lôi mệt mới dịu dàng vuốt tóc cô.

Cũng chính vì động tác dịu dàng này Phan Lôi xác định, người tới là Lục Chung.

Hình tượng dịu dàng ngày xưa bị sự thật chọc hỏng, giờ phút này, Phan Lôi rời khỏi vòng tay anh.

Vòng tay ấm áp cô cho rằng chỉ dành riêng cho cô.

“Anh gạt em... anh là tên lừa gạt! Anh gạt em!”

Phan Lôi chẳng biết mình muốn nói gì, nhưng cô chỉ lặp lại câu nói ấy.

Sắc mặt Lục Chung không đổi, đi tới túm tay cô.

“Anh buông ra! Đồ lừa gạt! Anh buông ra!”

Toàn bộ xâu chuỗi lại với nhau, Phan Lôi cảm thấy mình là một đứa ngốc.

“Anh có thể nói chuyện đúng không? Tô San là thuộc hạ của anh đúng không? Chuyện động phòng lúc đó anh mặc cho Lục Tự và Tô San tính kế, thực ra anh đã giăng lưới đúng không... do đó... do đó... sau khi kết hôn anh mới thờ ơ với em... do đó.... Mới xem em là một con cờ vô dụng...”

Phan Lôi nói, nước mắt giọt lớn giọt nhỏ trực trào, cô lau không sạch, chỉ có thể nức nở.

“Chỉ có em ngốc thế, cảm thấy anh đáng yêu, cảm thấy anh tốt, cảm thấy anh là người ấy của em... Em gọi anh Hươu ngốc... Hóa ra, em mới là con ngốc... Em yêu anh như vậy... em yêu anh như vậy... Em yêu anh đó! Khốn kiếp!”

Phan Lôi nức nở, cô rất muốn cười.

Cười bản thân rất ngốc.

Vừa ngốc vừa ngây thơ.

Nhưng, cười không nổi.

Chỉ có nước mắt trào ra.

Thấy cô khóc, dường như Lục Chung muốn qua đó xoa tay cô.

Đến lúc này rồi, anh còn giả vờ.

Phan Lôi không chút nể tình đẩy tay anh ra, vẻ mặt tức giận vì bị lừa dối, “Giờ anh còn giả vờ cái gì! Anh đã có được tất cả cái anh muốn! Anh còn giả câm làm chi! Anh còn giả yêu đương chi nữa!”

Phan Lôi đẩy tay Lục Chung vươn tới, thật không ngờ, tình yêu của cô lại là một màn lừa dối liên tục.

Từ trước đến nay không nghĩ tới, chồng cô, chỉ trong một đêm đã trở thành người xa lạ với cô.

Phan Lôi rất kích động, vẫn khóc. Vài lần Lục Chung đuổi tay, đều bị cô gạt đi.

Lục Chung thử mấy lần, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, ôm eo Phan Lôi, cưỡng chế ôm vào lòng.

Phan Lôi cũng giận thật, trước đây cãi nhau ầm ĩ với Lục Chung không tính, lần này thật tình cảm thấy tuyệt vọng.

Đợi Lục Chung tới gần, cô cầm tay anh cắn một ngụm.

Cô đau bao nhiêu, Lục Chung sẽ phải đau bấy nhiêu.

Lục Chung cũng không tránh né, tùy tiện để Phan Lôi như chó con, cắn tay anh.

Cho đến khi Phan Lôi nếm được mùi máu tanh trong khoang miệng, mới chợt giật mình, cô vừa tức vừa hận, nhưng vẫn yêu thương và đau lòng cho Lục Chung.

Cô cắn thủng trái tim mình mềm yếu, buông Lục Chung ra, chỉ cảm thấy mình cực kỳ ngu xuẩn.

Dấu răng trên tay Lục Chung rất đậm, anh chẳng để ý, khom lưng ôm lấy Phan Lôi nhét vào ngực mình.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Anh mở miệng nói với cô.

Phan Lôi ở trong lòng anh, dần dần rơi lệ.

Nơi đó là nhà sao?

Hai người họ vốn là hai người xa lạ, bị thiết kế thành vợ chồng, chẳng lẽ còn muốn lừa dối nhau nữa, hoặc xem như chưa xảy ra chuyện gì, vẫn cứ tiếp tục đi tiếp?

Lẽ nào đây là cái cô theo đuổi một năm qua, là cuộc sống cô theo đuổi ư?

Phan Lôi không biết, cô trốn trong lòng Lục Chung, cảm giác tay anh dịu dàng xoa đầu cô, rồi từ từ xoa xuống cổ cô.

Sau đó, cô hoàn toàn mất đi ý thức.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Khi Phan Lôi tỉnh lại, cho rằng bản thân gặp ác mộng.

Cô luôn luôn gặp ác mộng, lần nào cô cũng tự nói với mình, chỉ cần tỉnh lại, tất cả sẽ tốt thôi.

Và dĩ vãng đều như nhau, lần này tỉnh lại, Lục Chung ngủ bên cạnh cô. Cô khẽ động, Lục Chung lập tức thức giấc, anh lại gần, dáng vẻ cực kỳ khẩn trương nhìn cô.

Cũng là ánh mắt này bỗng dưng khiến Phan Lôi tỉnh táo, trên tay Lục Chung vẫn còn vết thương cô cắn, máu ngưng tụ thành khối, rất nhiều chỗ đã xuất hiện máu bầm.

Xem ra, Lục Chung chưa xử lý vết thương.

Mà cô cũng không nằm mơ.

Bởi vì, tất cả đều là thật.

Đầu Phan Lôi hơi đau, cô chẳng biết nên nói thế nào nữa.

Chỉ là vết thương quá thực khiến người ta thấy có chút u ám, Phan Lôi cắn môi, rất lâu mới bất đắc dĩ mở miệng: “Anh xử lý vết thương chút đi.”

Lục Chung bất động, tay dài chân dài của anh ôm cô vào lòng, dường như bất cứ lúc nào cũng lo lắng cô sẽ chạy mất.

Phan Lôi thở dài, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lục Chung, “Anh không thể luôn như vậy. Trái tim đồng cảm của con người là vật phẩm tiêu hao, có thể lần đầu tiên anh tự tổn thương mình còn đau lòng cho anh, hoặc lần thứ hai cũng thế, nhưng nhiều quá rồi... Lục Chung, giờ em phát hiện con người là sinh vật biến hóa nhanh nhất, do đó, đừng lợi dụng sự thông cảm của em nữa.”

Động tác Lục Chung đỡ cô trở nên cứng đờ, nhìn ra được anh còn thoáng chần chừ, nhưng cuối cùng vẫn xuống giường băng bó vết thương.

Chẳng qua, trước khi rời đi, anh khóa trái cửa.

Phan Lôi quay về giường nằm, cảm thấy trái tim kiềm nén đến hốt hoảng.

Hơi nhói, cô đề lên, có một cảm xúc xa lạ bắt đầu khởi động trong lòng.

Cô vẫn sống một cách mơ hồ, không biết cha mẹ là ai, không biết mình đến Lục gia bằng cách nào, chẳng so đo người nhà họ Lục ai tốt ai xấu với cô, sau khi kết hôn, lại tự cho rằng đã tìm được tình yêu đích thực nhưng giờ... Phan Lôi suy nghĩ một hồi, kỳ thực trong lòng có phần hiểu rõ. Tối qua cô quá phần nộ, đến nỗi quyết đoán quá bừa bãi.

Lục Chung lừa cô, chẳng qua cô không tin Lục Chung không có chút tình cảm nào với cô.

Như cô nói, từ ngày cô kết hôn, đã là một con cờ vô dụng, nhưng sau khi kết hôn, Lục Chung tuy ít trao đổi với cô, nhưng trong lúc đó nghĩa vụ vợ chồng đều rất cố gắng thực hiện.

Cho đến bây giờ, Phan Lôi không hiểu Lục Chung làm vậy có nghĩa gì.

Nếu muốn lợi dụng cô, anh hoàn toàn có thể chủ động quyến rũ cô.

Nhưng... dường như người chủ động bỏ qua chính là cô.

Tiếng đẩy cửa vang lên, Phan Lôi ngẩng đầu.

Quả nhiên, vết thương được Lục Chung băng bó qua loa một chút, trên tay anh còn bưng ly sữa tươi, đưa cho Phan Lôi.

Phan Lôi lắc đầu, bảo Lục Chung ngồi xuống.

“Anh luôn luôn nói được?”

Lục Chung ngoan ngoãn nhích lại gần, lắc đầu.

“Nói tiếng người!”

Quả nhiên, Lục Chung nhấp nháy môi, một hồi mới lên tiếng: “Không phải.”

Cũng chính là lúc sau khi hai người ở chung mới nói được, ít nhất không lừa cô hoàn toàn. Phan Lôi nghĩ thầm.

“Anh... lúc đó kết hôn là chuyện thế nào?”

Phan Lôi suy nghĩ một chút, lại nghĩ đến một sự việc quan trọng khác.

“Tương kế tựu kế.”

Đúng là vậy.

Lục Tự cho rằng mình là bộ ngựa bắt ve, lại không ngờ hoàng tước ở phía sau.

“Tô San là người yêu hay thuộc hạ của anh?”

“Không quan trọng.”

Phan Lôi phát hiện mặc dù Lục Chung nói chuyện được, nhưng nói rất ít, cũng không lưu loát lắm.

Dường như là di chứng sau khi bị hạ độc.

Hít sâu một hơi, Phan Lôi chẳng muốn mềm lòng, nhưng lời thốt ra lại mềm nhũn.

“Anh muốn uống một hớp sữa không?” Thấy anh nói chữ nào cũng rất khó khăn, còn rất nghiêm ngặt, Phan Lôi lại đau lòng.

Quả nhiên không thể làm thánh mẫu!

Bất quá, nghe cô nói vậy, Lục Chung thực sự ngoan ngoãn uống một ngụm sữa tươi.

Mặc kệ nhìn từ đâu, Lục Chung vẫn là Hươu ngọc trước kia.

Nhưng lúc này Phan Lôi biết chẳng qua anh chỉ giả vờ.

Người đàn ông có thể làm Lục gia rối loạn, cũng lừa được Lục Thanh Dương gian xảo, cuối cùng mọi việc đều thuận lợi, lẽ nào là một nhân vật đơn giản.

Trong lòng Phan Lôi cười khở, “Giờ anh đâu cần giả vờ biết điều, em...”

Cô nói không nên lời ‘Em chưa từng có giá trị lợi dụng!’ Những lời này, mất một thời gian rất lâu, cô mới hiểu vị trí của mình, nhưng không muốn tin tưởng.

Lúc này cũng thế.

Lục Chung vốn muốn ngồi bên cạnh Phan Lôi, nhưng Phan Lôi rõ ràng không muốn anh kề bên cô vào giờ khắc này.

Lục Chung lượn mấy vòng xung quanh cô, cuối cùng ngồi trước giường Phan Lôi.

Phan Lôi ngồi trên giường đỡ trán, anh cũng không nói lời nào, chỉ bày bộ dáng xếp bằng ngoan ngoãn.

Trong khoảng thời gian ngắn, Phan Lôi cũng không biết nói gì, đầu óc cô hò hét loạn cả lên, giờ tay, liếc nhìn đồng hồ báo thức ngay đầu giường.

Hóa ra, cô ngủ không bao lâu, giờ trời còn chưa sáng.

“Em hơi mệt, anh ra ngoài trước đi.”

Lục Chung bất động, không chỉ bất động, nghe cô nói mệt mỏi, bèn nhanh chóng bò lên giường.

Việc này là trước đây Phan Lôi dạy Lục Chung, làm thế nào để trở thành người đàn ông biết săn sóc.

Nếu cô than mệt, anh nhất định phải ôm cô một cái, hôn nhẹ cô.

Trước kia anh học rất chậm, lần này trái lại bò lên giường rất nhanh.

Phan Lôi đẩy Lục Chung rất lâu, ngực anh giống như tường đồng vách sắt, làm thế nào đều không nhúc nhích.

Một hồi, Phan Lôi cũng thấm mệt, tùy ý để Lục Chung ôm cô vào lòng, không động đậy nữa.

Bất quá, cả người rất mệt mỏi, nhưng khó ngủ.

Phan Lôi nhắm mắt lại, đầu óc đều là một mảng hỗn loạn, trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh, hầu như mỗi hình ảnh đều máu tanh bạo lực.

Cô mở mắt, cũng không thể chịu nổi bóng tối dữ tợn.

“Anh định làm gì Lục Tự?”

Phía sau im lặng rất lâu, chốc lát sau Phan Lôi mới cảm thấy lòng bàn tay ấm áp, tay người đàn ông nhích lại gần, lấy lòng xoa lòng bàn tay của cô.

“Sẽ không chết.”

Lúc này Phan Lôi cũng chẳng nghĩ thơ nữa.

“Anh sẽ làm hẳn sống không bằng chết sao?”

Quả nhiên Lục Chung không đáp lại. Có lẽ là ngẫm thừa nhận đi.

“Lục Thanh Dương và mẹ anh rốt cuộc là chuyện như thế nào? Em nghe được, anh nói anh không phải anh trai Lục Tự...”

Hiển nhiên Lục Chung chẳng muốn trả lời vấn đề này, nhưng Phan Lôi hừ một tiếng, tỏ ra bất cần.

“Quên đi, anh không muốn nói thì thôi. Em muốn ngủ!”

Ai thích quan tâm chuyện xấu của anh chứ, tiếp tục trò chuyện như vậy chẳng biết còn bao nhiêu mặt đen tối mà cô không biết.

Phan Lôi âm thầm trút giận.

Nhưng, vẫn ngủ không được.

Trong lòng có chuyện, còn là chuyện lớn thế, Phan Lôi đâu buồn ngủ chứ.

Lục Chung ở phía sau không lên tiếng rất lâu, có lẽ đại thù của anh đã báo, đương nhiên ngủ một giấc đến trời sáng rồi.

Phan Lôi thở dài, sau này làm thế nào đây?

Lẽ nào muốn tiếp sống cả đời hồ đồ vậy.

“Bà yêu một người đàn ông. Người đàn ông đó không yêu bà.”

Ngay khi Phan Lôi cho rằng Lục Chung không đáp, phía sau truyền đến giọng Lục Chung.

“Bà liền suy sụp.”

Lục Chung nói rất đơn giản, nhưng Phan Lôi cực kỳ thỏa mãn.

Ít nhất, Lục Chung bằng lòng mở miệng kể chuyện trong lòng anh, vậy cũng tiến bộ rồi, không phải sao?

“Thế làm sao lại lấy Lục Thanh Dương?”

“Không biết.”

Lục Chung thẳng thắn trả lời.

Phan Lôi hít sâu một hơi, ở chung với Lục Chung, cô đã học được cách tưởng tượng.

Đồng thời, còn là cách tưởng tượng phong phú.

Chắc đây là một câu chuyện cầu huyết. Cô gái nhà giàu yêu một chàng trai anh tuấn, nhưng bị chàng trai phản bội, cô gái nhà giàu dưới cơn nóng giận đã tìm một anh chàng nhà nghèo khác bắt rế, vốn tưởng rằng thông qua anh chàng nhà nghèo với khuôn mặt tuấn tú này có thể quên được tình cảm ngây ngô kia, nhưng không ngờ anh chàng nhà nghèo ấy lại là sói đói có nhân phẩm đê tiện.

Hắn âm mưu ôm tiền cô gái nhà giàu, trong thời gian ở rế đã lấy mạng cô gái, cũng hại chết cha cô gái, đuổi con trai riêng của cô gái đi, sau đó đón con trai ruột của mình ở bên ngoài về nuôi.

Toàn bộ chuyện xưa đơn giản cấu huyết thể đấy.

Phan Lôi căn môi, kỳ thực cô cũng không quan tâm chuyện cũ cho lắm.

Giờ khắc này, sự thật khiến cô để tâm là chuyện khác cơ.

“Trước kia tại sao... tại sao mỗi ngày đều qua đây...”

Lục Chung lại im lặng.

Phan Lôi hận nhất chính là tính cách chậm chạp kéo dài kiểu này, cô đang vội gần chết, thật muốn xoay người cho Lục Chung một trảo.

Nhưng cô ráng nhịn.

Trong bóng tối, cô chờ một hồi quả nhiên đợi được Lục Chung trả lời.

“Lúc bình thường bà nói, hôn nhân là trung thành, thân thể phải trung thành.”

Phan Lôi mất một khoảng thời gian suy xét lời Lục Chung, rất lâu mới hiểu Lục Chung nói ‘bà’ này chính là Lục Phi Nhã.

Hóa ra khi Lục Phi Nhã bình thường còn tạo dựng tam quan kiểu này cho Lục Chung ư?

Hôn nhân, chính là anh cưới cô, sau đó không hiểu cái gì là tình yêu, do đó mỗi ngày đều tới ôm ấp xoắn xít cơ thể cô?

Ta đập! Quan điểm rách nát này! Phan Lôi muốn mắng thô tục.

Nếu đề tài bắt đầu rồi, vậy dứt khoát hỏi tới cùng.

“Thế anh tính sao với em?”

Theo lý thuyết thời gian này Lục Chung đang đứng trên đỉnh cao của cuộc sống.

Với anh mà nói, Lục gia bây giờ dễ như trở bàn tay.

Hiện tại anh có thể nói chuyện rồi, bỗng chốc từ thái tử câm không được coi trọng biến thành người thừa kế Lục thị chạm vào còn sợ phỏng tay, cô chỉ là một cô bé mồ côi, có lẽ chịu số phận bị vứt bỏ thôi.

Trong nháy mắt, Phan Lôi thầm nghĩ che lỗ tai lại, chẳng muốn nghe đáp án.

Sớm biết sẽ có kết cục hôm nay, còn thua kém hơn Lục Chung khi ấy chỉ là một kẻ câm.

Không biết nói chuyện, có phải sẽ không nghe được đáp án tàn nhẫn thế đúng không.

Lục Chung chậm chạp không nói đáp án, lòng Phan Lôi càng nóng như lửa đốt.

Sao vậy, đáp án này rất khó trả lời à?

Quả nhiên đàn ông là thế giới khó hiểu nhất, cũng là sinh vật tuyệt tình nhất.

Trong nháy mắt, đầu óc Phan Lôi bắt đầu bổ sung đủ loại đáp án của Lục Chung.

“Đương nhiên là vứt bỏ cô rồi!”

“Đương nhiên từ đâu tới thì quay về nơi đó!”

“Ly hôn!”

“Cho cô một khoản tiền rồi đi đi!”

“Giết cô...”

... Phan Lôi rùng mình, vô số ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên, cuối cùng cô phát hiện Lục Chung vẫn chưa trả lời.

Anh chỉ nhẹ nhàng thả tay, vòng qua hông cô, một đôi tay kéo cô vào lòng, cuối cùng bàn tay rơi lên cái bụng mềm mại của cô.

“Anh muốn sinh con với em.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Nói không mềm lòng là giả.

Đặc biệt Phan Lôi cực kỳ dễ mềm lòng với Lục Chung. Có lẽ phụ nữ có mẫu tính trời sinh, hoặc đồng cảm với kẻ yếu. Trước đây thái độ Phan Lôi dành cho Lục Chung cũng có một phần là vì đồng tình.

Mặc dù bây giờ biết dáng vẻ chân chính của Lục Chung là kẻ mạnh, nhưng Phan Lôi vẫn không đổi thói quen này.

Bất quá, có mềm lòng hơn nữa, Phan Lôi cũng nhin.

Cô buộc bản thân không sà vào lồng ngực ấm áp của Lục Chung, cố kiềm nén nói với người phía sau: “Em muốn cân nhắc một chút, được không?”

Bàn tay xoa bụng cô thoáng ngừng lại, nửa ngày mới có giọng nói nhẹ nhàng đáp: “Được.”

Bầu không khí đều rất tốt.

Bỗng, một giọng nói âm u vang lên.

“Em cân nhắc xong chưa?”

“...” Khốn khiếp! Anh cho rằng cô đang quyết định buổi tối ăn gì à? Qua loa thế! Vội vàng thế!

Chẳng qua như đã nói, sự bắn khăn của Phan Lôi đã giảm không ít.

Tối thiểu, cô có thể ngủ ngon giấc rồi.

Cô ngủ một giấc đến rạng sáng, lần nữa tỉnh lại là bị cơn thịnh nộ của Lục Chung đánh thức.

Cô chưa từng thấy Lục Chung tức giận tới vậy, cái bàn cảnh lùn màu vàng trước mặt bị anh một cước đá bay, va vào cửa sổ, tiếng thủy tinh vỡ theo đó vang lên.

Sắc mặt Lục Chung âm trầm đứng trước mặt Chuột Đồng và Hắc Nụ.

Chẳng biết xảy ra chuyện gì, nhưng Phan Lôi cũng biết chuyện trở nên nghiêm trọng.

Cô từ trên lầu đi xuống.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Thấy cô xuống, sự tàn bạo trên mặt Lục Chung chậm rãi biến mất.

Anh lắc đầu.

“Anh lại giấu em...”

Phan Lôi bĩu môi, không được vui lắm.

Lục Chung vẫn không mở miệng, chỉ là sắc mặt càng lúc càng nặng nề.

Đúng lúc này, Chuột Đồng im lặng này giờ bước ra giải đáp nghi hoặc của Phan Lôi.

“Không thấy Lục Tự.”

Lục Tự biến mất ở nhà họ Lục.

Thành thật mà nói, tin tức này, khiến Phan Lôi rất bất ngờ.

Đừng nói là thủ đoạn Lục Chung, cứ nói Chuột Đồng và Hắc Nửu dưới trướng anh đều là cao thủ số một, mà Lục Tự bị Lục Chung hành hạ đến hấp hối, sao bỗng nhiên chạy được chứ.

Nếu không phải bản thân hãn chạy vậy chính là được người khác cứu, Phan Lôi suy nghĩ rất lâu, đều không nghĩ ra trên thế giới này, ai có thể cứu Lục Tự?

“Chắc là chuyên gia chế tạo hương.” Chuột Đồng vuốt mũi, sắc mặt trầm xuống, “Tôi ngửi được một mùi hương nhàn nhạt ở phòng này... Có lẽ, chúng ta đã gặp cao thủ.”

Chuột Đồng nói thế, nhưng đôi con ngươi đen như mực lại tràn ngập hứng thú và khiêu chiến.

Sắc mặt Lục Chung vẫn rất khó coi, kỳ thực Phan Lôi hơi sợ.

Nhưng do dự một lúc, cô vẫn đi tới.

“Lục Chung, em đói bụng, muốn ăn gì đó.”

Nhìn ra được, Lục Chung rất khó chịu, song Phan Lôi đã lên tiếng, ở trước mặt cô anh luôn nghe lời.

Thế là tất cả tức giận đều biến mất, đi tới nắm tay cô.

“Ăn gì nè?”

Thực ra, Phan Lôi không đói.

Bất quá, muốn phân tán sự chú ý của Lục Chung thôi.

Cô phát hiện trong khoảng thời gian này tâm trạng Lục Chung rất khác thường. Trước đây anh không phải loại người để lộ tâm tình ra ngoài. Chính vì gần đây hoàn toàn bộc lộ bản tính, do đó ngay cả che giấu cũng chả cần ư?

Ý nghĩ vô hình này khiến Phan Lôi hơi khó chịu, cô xiên miếng thịt xông khói trong đĩa, một lúc sau mới lên tiếng: “Kỳ thực hẳn đi cũng tốt... Em không muốn anh... ngoan độc như vậy chút nào...”

Mặc kệ ra sao, ban đầu Phan Lôi yêu chính là Hươu ngốc hiền lành đơn thuần.

Mà không phải Lục Chung hiện giờ cô sắp nhận không ra.

Lục Chung chẳng nói gì, chỉ cầm đĩa Phan Lôi, ăn sạch những thứ cô không ăn.

Đến khi bữa sáng kết thúc, Lục Chung mới cho Phan Lôi đáp án chính xác.

“Em không thích, sẽ không làm.”

Phan Lôi cười cười.

Đáp án này cô rất thỏa mãn, nhưng xa hơn nữa.

Cô nghĩ, cô cần chút thời gian.

Phan Lôi nói muốn suy nghĩ một chút, nhưng hậu quả trực tiếp là hai người chia phòng ra ngủ.

Lục Chung hết sức bất mãn, trước đây một mình anh ngủ đã quen, Phan Lôi qua đó quấy lầy anh, anh không cẩn thận còn có thể đá cô xuống giường.

Nhưng giờ Phan Lôi ôm gối đi, trái lại anh không quen.

Mặt dạn mày dày đều phải quẩn quýt Phan Lôi, trước đây anh lạnh lùng, giờ đến lượt Phan Lôi lạnh lùng, anh như con bạch tuộc quẩn trên người cô, trong lòng mới cảm thấy thoải mái hơn.

Phan Lôi chẳng biết mình đang nghĩ gì, những chuyện quan trọng kiểu này lại cố tình không thể tâm sự với Tôn Như Ý.

Cô ấy có sở trường suy đoán, ai biết chỉ một chút đã đoán được Lục Chung làm những chuyện gì phía sau. Giết người cướp của, toàn bộ người bên cạnh đều là tội phạm.

Dần dà, Phan Lôi chậm rãi gầy đi.

Tính tình Lục Chung cũng càng lớn.

Nhưng hai người họ không cãi vãi, hình như Lục Chung đang cố gắng kiềm chế tâm tình mình, thỉnh thoảng Phan Lôi thấy dáng vẻ ấy của anh đều rất sợ.

Anh âm u, anh đáng yêu, anh ngoan độc, anh dịu dàng, anh mâu thuẫn, những mặt này đều là anh cả.

Nhưng mỗi lần tự nhủ thế, trong lòng lại không có cách nào坦然 nhiên tiếp nhận nổi.

Có lẽ, cô còn sót lại chút tam quan.

Thực sự thay đổi hết thảy chính là một cuộc gọi của Tô Giác.

Tô San xuất viện, Tô Giác đón cô ta về nhà.

Lần này dường như Tô San chịu cú sốc quá lớn, thời gian mới về làm thế nào cũng không nói chuyện.

Mấy ngày nay, cuối cùng cũng nói rồi.

Nhưng câu đầu tiên nói chính là muốn gặp Phan Lôi.

Phan Lôi tự biết mình không có gì nói với Tô San.

Nhưng ở nhà, chung quy có cảm giác ngọt ngào.

Thế là, Phan Lôi quyết định tìm Tô San tâm sự.

Hàn huyền với người từng là tình địch, mọi người đều vây quanh người đó, thậm chí Tô San còn biết Lục Chung mà cô không biết.

Nói không chừng có thu hoạch ngoài ý muốn sao.

Khi cúp máy, Lục Chung đang ở phòng sách.

Phan Lôi thoáng suy nghĩ, quyết định báo Lục Chung một tiếng.

“Em phải ra ngoài một chuyến.”

“Anh đưa em đi.” Gần như Lục Chung không chút nghĩ ngợi nói.

Phan Lôi khoát khoát tay, “Không cần đâu, Tô Giác tới đón em...”

Thấy Lục Chung bỗng nhiên lạnh mặt, Phan Lôi chần chờ một giây mới nói thêm: “Em đi thăm Tô San... Chẳng qua Tô Giác chỉ tiện đường đón em...”

Sắc mặt Lục Chung quá khó coi, xấu xí đến mức Phan Lôi nghĩ Lục Chung không đồng ý.

Nhưng bất ngờ là, Lục Chung bằng lòng.

Tuy sắc mặt rất khó coi, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

“Tối nay anh phải đi công tác, sáng mai anh tới đón em.”

“Vâng.”

Phan Lôi gật đầu, đi tới cửa bèn ngừng lại.

“VẬY TRÊN ĐƯỜNG ĐI ANH CẦN THẬN CHÚT.”

Lục Chung gật đầu, rớt cuộc sắc mặt hơi hoàn hoãn.

Khi Phan Lôi đến Tô gia mới phát hiện Tô San gầy đi không ít. Vốn Tô San là một người đẹp, giờ gần như chỉ còn da bọc xương.

Lúc Tô Giác dẫn cô vào phòng, nói một tiếng với Phan Lôi.

“Anh ở dưới lầu, hai người từ từ nói chuyện.”

Gương mặt héo hon của Tô San nở nụ cười châm chọc.

“Nhìn xem, ngay cả anh tôi còn sợ tôi ăn thịt cô... thật là...”

Tô San nói xong, tiếng cười càng lớn, dần dần làm Phan Lôi thoáng sợ hãi.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Lục Chung nói với tôi.” Tô San không chút che giấu sự hận thù trong mắt, “Anh ta đã ghiền nát giấc mơ của tôi, thậm chí không ngại hung hăng đâm vào lòng tôi mấy dao, chỉ vì chẳng biết tại sao đi ghen với cô!”

Đại khái Phan Lôi hiểu ý Tô San.

“Kỳ thực cô không cần nói, tôi cũng biết.”

“Không, cô không biết!” Tô San nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi là con gái riêng của nhà họ Tô, người ta nói mẹ tôi là một đàn chị trong nhà chứa, bà

ấy bỏ thuốc cha tôi mới có tôi... Tôi ở Tô gia giống như Lục Tự ở Lục gia, sự hiện diện lúc nào cũng lúng túng, hơn nữa, tôi khác với Lục Tự, Lục Thanh Dương còn yêu thương hẳn, mà tôi thì sao... Cha tôi căn bản không thích tôi... Có thể nói là chán ghét tôi... vì vậy... tôi ở chỗ này, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình!”

Phan Lôi nhìn Tô San, cảm thấy người phụ nữ này hơi xa lạ.

Cho tới nay, cô ta là một nữ thần hoàn mỹ trong lòng cô.

Ai có thể ngờ, hôm nay cô ta sẽ có bộ dáng như vậy.

“Cô...”

“Hừ, không cần thương hại tôi. Chẳng qua tôi đứng sai đội thôi!” Hiện tại Tô San hận, có điều cũng chỉ hận năm đó ánh mắt nông cạn, không nhìn ra Lục Chung che giấu bản lĩnh, trái lại nhẹ dạ tin tưởng Lục Thanh Dương nói xằng nói bậy.

Nói gì mà giải quyết Lục Chung xong, ông có thể cho cô ta một vị trí danh chánh ngôn thuận ở Lục gia.

Buồn cười là, bọn họ đều đánh giá sai Lục Chung.

Không chỉ có Lục Tự, Lục Thanh Dương, mà cả bản thân Tô San.

“Tôi lợi dụng Lục Chung, lừa gạt Lục Chung, nhưng tôi cũng yêu anh ấy.” Bây giờ quay về ký ức năm đó, một năm đó quả thực là thời gian vui vẻ nhất của Tô San.

Lục Chung không thích nói chuyện, con người nhìn rất lạnh nhạt, kỳ thực rất dịu dàng.

Anh ấy cực kỳ ngại ngùng, khi tức giận sẽ nghiêng răng phồng má, khi vui vẻ sẽ đỏ mặt.

Một thiếu niên xinh đẹp ngây ngô thế, sao Tô San không rung động chứ.

Nhưng cô ta cũng hiểu, bản thân thích quyền thế hơn.

“Lúc đó, tôi thấy Lục Chung mất đi giọng nói đau khổ vậy, tôi chỉ biết tôi đã làm sai. Nhưng... Nhưng tôi cho rằng anh ấy sẽ cho tôi cơ hội sửa chữa... thậm chí tôi cho rằng tôi giúp anh ấy giết Lục Tự, bọn tôi có thể trở lại như xưa...”

Nhưng tất cả những gì Lục Chung đã làm khiến trái tim Tô San lạnh lẽo.

Thậm chí anh không kiêng kỵ gì đi tìm cô ta.

Lại làm Phan Lôi đau lòng rơi lệ, bèn giết cô ta.

Cô ta cho rằng ít nhất Lục Chung có yêu cô ta.

Cô ta cho rằng lần này chỉ cần cô ta đứng đúng vị trí, hết thảy đều có thể làm lại.

Nhưng, sự thực chứng minh, chuyện đó chỉ do mình cô ta viển vông.

Năm ấy Lục Chung có tình cảm với cô ta hay không cô ta không biết, điều duy nhất cô ta biết chính là Lục Chung sẽ không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào phản bội anh.

Tuyệt đối không.

Nghĩ tới đây, Tô San lại cười.

“Giờ nhất định cô rất đặc ý, tôi cố gắng lâu vậy, nhưng cô có thể ngồi mát ăn bát vàng... Có điều, Phan Lôi à, không đơn giản thế đâu... vốn dĩ tất cả là của tôi, sao có thể dễ dàng cho cô có được... Thế giới của tôi, không phép bất kỳ kẻ nào ăn quyt!”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Phan Lôi cảm thấy Tô San dường như có chút không bình thường. Điểm này, đã được Tô Giác chứng thực. Hắn chỉ vào đầu, ám chỉ đầu óc Tô San có vấn đề.

Thăm Tô San xong, Tô Giác giữ Phan Lôi ăn cơm tối, Phan Lôi vốn muốn về nhà, nhưng ông trời không tác thành, ngay lúc cô muốn rời đi bèn nổi cơn mưa to tầm tã.

Tô Giác cho rằng lúc này trở về quá nguy hiểm, do đó đề nghị Phan Lôi ở lại, đợi hết mưa hẳn về.

Tô San không xuống ăn tối, cả buổi tối đều có thể nghe tiếng cô ta điên cuồng cười trên lầu. Xem ra bệnh đến hồ đồ rồi!

Tô Giác nhú mày, cuối cùng bị quấy rối đến mất kiên nhẫn, xin lỗi Phan Lôi: “Anh lên đó xem chút...”

“Vâng.”

Phan Lôi lấy điện thoại ra nhìn, tay dừng ngay tên Lục Chung vô số lần, cuối cùng vẫn không gửi.

Cô tức giận, cô do dự.

Chẳng qua cô vẫn yêu Lục Chung, lo lắng cho Lục Chung.

Thoáng lưỡng lự, cô vẫn gửi tin nhắn cho Lục Chung.

“Trên đường chú ý an toàn nhé.”

Điện thoại rất lâu không có trả lời, Phan Lôi nghĩ, chắc anh đang bận.

Có thể đang trên máy bay.

“Sao thế? Em đang lo cho Lục Chung à?” Không biết khi nào, Tô Giác từ trên lầu đi xuống.

Phan Lôi cất điện thoại, thoáng nhìn màn mưa đen kịt bên ngoài, “Chẳng biết cơn mưa này khi nào mới tạnh.”

Tô Giác cười, “Anh cũng không biết... Bất quá, dự báo thời tiết rõ ràng không chính xác, sáng sớm còn nói hai ngày nay rất đẹp...”

Phan Lôi cười không nổi, ánh mắt vẫn nhìn màn mưa, “Cũng chẳng biết rốt cuộc làm sao nữa?”

Hình như để phân tán lực chú ý của Phan Lôi, Tô Giác tìm cô nói chuyện phiếm.

“Được rồi, em muốn đến phòng sách ngồi chút không? Anh nhớ khi còn bé em rất thích đọc sách.”

“Được ạ.” Cho dù không có việc gì, Phan Lôi cũng muốn tìm ít việc để làm. Đi lên lầu, dường như cô cảm thấy gì đó, bèn mở miệng nói: “Tô San đâu? Cô ấy sao rồi?”

“Uống thuốc ngủ rồi.” Tô Giác nhắc tới Tô San sắc mặt bèn nhàn nhạt, đẩy cửa phòng sách ra, “Anh nghĩ, đợi chuyện này trôi qua, sẽ đưa con bé đi Mỹ.”

Đây là chuyện nhà người ta, Phan Lôi cũng không tiện hỏi.

Huống chi, cô cảm thấy việc này có thể là một quyết định rất tốt với Tô San.

Tô Giác dẫn cô vào phòng sách, khiến Phan Lôi không ngờ được là, phòng sách và phòng ngủ của Tô Giác lại thông với nhau.

Đứng ở phòng sách, Phan Lôi có thể dễ dàng trông thấy giường Tô Giác.

Ga giường xanh biển đơn giản, mặt trên bày một cái gối to đùng.

Phong cách giản đơn liếc mắt liền sáng tỏ.

Cảm thấy mình đang quan sát giường một người đàn ông, mà người đàn ông này không phải Lục Chung, Phan Lôi thoáng xấu hổ, vội vàng xoay đầu.

“Ở đây thay đổi rất nhiều đấy.”

Khi còn bé, ở đây chẳng qua chỉ có hai giá sách to đùng, hiện ở phòng này toàn bộ bốn bức tường đều là giá sách, tầng tầng lớp lớp sách làm Phan Lôi hơi hưng phấn.

“Chỗ này hoàn toàn là một thư viện thu nhỏ rồi.”

Tô Giác cười, sau khi rót một ly nước lại hỏi Phan Lôi, “Muốn uống chút gì không?”

Phan Lôi thoáng suy ngẫm, liếm môi, “Sữa tươi đi.”

Chốc lát sau, Phan Lôi ôm ly sữa tươi nóng hổi mãi nguyện cầm một cuốn tiểu thuyết xem. Tiểu thuyết nói về người bệnh thần kinh, rất thú vị.

Không chỉ thế, cô còn phát hiện Tô Giác đang uống thuốc.

Hơn nữa, số lượng không ít.

Nhớ lại Tô Giác từng nói hẳn sống không tới ba mươi lăm, nhất thời trong lòng Phan Lôi thoáng ngẩn ngơ.

“Anh Tú, bệnh của anh...”

Tay Tô Giác cứng đờ, lắc đầu, “Bệnh cũ ấy, đừng để ý.”

“Mỗi ngày anh đều uống nhiều thuốc vậy sao?”

Tô Giác cười, “Cũng không nhiều đâu. Dù sao vẫn tốt hơn nằm trên giường không thể nhúc nhích.”

Tô Giác cười không ngần ngại chút nào, trái tim Phan Lôi tựa như bị mèo cào vậy, do dự trong phút chốc lại nói tiếp: “Tô San bảo lần trước suýt chút nữa anh mất mạng... Xin lỗi...”

Tô Giác để ly nước xuống, đẩy hộp thuốc vào ngăn kéo.

“Cô bé ngốc, nói gì đó. Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, chẳng qua anh chỉ đi sớm hơn những người khác chút thôi.”

Nói là nói thế, nhưng Phan Lôi không có cách nào quên đi chân tướng lần trước Tô San nói cô nghe.

Bệnh của Tô Giác luôn luôn trong vòng kiểm soát, nhưng khi cô kết hôn Tô San cố tình báo tin sai cho Tô Giác, về sau lúc Tô Giác biết, cô đã lấy Lục Chung rồi.

Lần ấy, thiếu chút nữa Tô Giác bỏ mạng, sau này do không dễ dàng cứu sống lại, nên sức khỏe cũng không như trước.

Đối với chuyện này, trong lòng Phan Lôi dần dần đều là áy náy.

“Xin lỗi...”

“Lời này đã nói rồi...” Tô Giác đi tới, nhìn thẳng hai mắt cô, “Được rồi, lúc em đến trạng thái tinh thần không được tốt, đã xảy ra chuyện gì, còn phát cáu với Lục Chung à?”

Phan Lôi chẳng biết nói sao nữa, nhắc tới Lục Chung, chút hứng thú đọc sách ban đầu cũng không còn.

“Không tính là vậy... Chỉ không ngờ anh ấy biết nói chuyện... Anh Tú, có phải anh đã sớm biết?”

Tô Giác thành thật lắc đầu, “Cũng không phải. Bất quá cậu ta có thể nói cũng là chuyện gần đây... Giống như mới mấy ngày.”

Ánh mắt Phan Lôi sáng lên, “Ý anh là, trước kia anh ấy không nói được?” Tuy Lục Chung từng bảo sau khi hai người ở chung anh mới nói được, nhưng ai biết là bao lâu. Nói thế, chắc là gần đây anh mới nói được nhỉ?

Tô Giác gật đầu, “Đúng vậy, căn bệnh đó của cậu ta rất nghiêm trọng, hình như chữa trị lâu ngày mới chữa được, nghe nói còn chút di chứng, có điều từ từ điều hòa là được. Sao vậy, cậu ta không nói với em hả?

Nghĩ đến hai người cãi nhau, còn nhớ tới đó mình mắng ra sao anh đều im lặng, Phan Lôi ngượng ngùng cười, “Em cho rằng anh ấy gạt em...”

“Chuyện này anh thực sự không biết. Nhưng mà... Lục Chung là người đều đặt mọi chuyện trong lòng, điều này là thật.”

Điểm này, Phan Lôi cũng đồng ý.

Lục Chung là người hướng nội, giờ có thể nói rồi, nhưng vẫn không nói nhiều với cô.

Anh có chuyện đều giấu trong lòng, chẳng thèm thảng thẩn chút nào, đáng ghét.

Dường như tìm được chủ đề chung, Phan Lôi và Tô Giác trò chuyện rất ăn ý.

Trò chuyện đến phút cuối cùng, hai người làm sao ngủ luôn cũng không biết.

Đương nhiên, cũng không biết cơn mưa bên ngoài đã ngừng từ khi nào.

Nhưng hết mưa rồi, cơn bão vẫn không dừng.

Lần nữa Phan Lôi tỉnh dậy, là bị tiếng thét chói tai đánh thức.

Cô dụi mắt, ý thức mơ hồ, thoáng không rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng âm thanh bén nhọn đã vang lên.

“Hai người đang làm gì đó?”

Lời thoại này hình như có gì không đúng?!

Phan Lôi tỉnh táo lại.

Cô thức dậy trên chiếc giường xa lạ, Tô Giác nằm bên cạnh cũng mờ mịt. Chuyện này cũng bỏ đi, mấu chốt vấn đề là toàn thân Phan Lôi trần như nhộng, Tô Giác cũng thế.

Tai nạn này khiến Phan Lôi hét một tiếng, cuống quýt từ trên giường nhảy xuống.

Tô Giác cũng kịp phản ứng, ngăn Phan Lôi lại.

“Lôi Lôi, bình tĩnh.” Hấn dùng chăn bọc Phan Lôi, bản thân thì lấy chiếc quần dưới giường, mặc vào.

“Đừng sợ, không có chuyện gì.”

Chuyện này còn nói là không có gì sao, tối qua cô không nhớ nổi, nhưng rõ ràng cô nhớ bản thân không uống rượu.

Không uống rượu, sao có thể mất lý trí chứ.

Đầu óc Phan Lôi trống rỗng, hoàn toàn chẳng biết làm thế nào.

Ngay lúc Tô Giác vừa mặc quần xong, cửa lại có một người xông vào.

Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, anh nghĩ cũng không nghĩ, ra quyền hung mãnh, trực tiếp đánh Tô Giác.

“Lục Chung...”

Phan Lôi nằm mơ cũng không ngờ, buổi sáng hỗn loạn này lại xảy ra bao nhiêu chuyện.

“Lục Chung, không phải...”

Nghे được giọng cô, Lục Chung ném Tô Giác, chột đi tới chỗ Phan Lôi.

Phan Lôi lạnh run, ánh mắt Lục Chung giống như muốn ăn thịt người vậy, cô cực kỳ sợ hãi.

Lục Chung túm cánh tay cô, nhắc cô lên rồi ném lên giường.

“Đây là suy nghĩ của em? Em chọn hấn!”

Lục Chung nổi giận cực độ, trong ánh mắt đều âm u lạnh lẽo.

Phan Lôi muốn giải thích, nhưng một câu trọn vẹn cũng nói không nên lời, chỉ có thể lắc đầu.

“Em không có... em thực sự không có...”

“Không có?” Lục Chung cười lạnh. Anh mới nói được không bao lâu, giọng bị đè nén lâu ngày bộc phát cũng chẳng dễ nghe, còn vô cùng khó chịu.

Trải qua mấy trận rống giận, cổ họng anh chột ngọt ngọt, ho khan một tiếng, lòng bàn tay là một mảng đỏ sẫm.

“Lục Chung... em không có... em thực sự không có...”

Phan Lôi khóc lắc đầu, muốn đi tới nắm Lục Chung, lại bị hung hăng hất ra.

“Không có?!” Khóe miệng Lục Chung tràn ra máu tươi, anh không thèm đếm xỉa lau đi, dùng chân đạp mấy cái áo mưa rơi lả tả trên mặt đất, cười lạnh không ngừng, “Con mẹ nó đây là cái gì?”

Phan Lôi không biết, lúc này có miệng cũng khó trả lời, chỉ biết khóc.

Dáng vẻ cô yếu đuối uất ức càng khiến Lục Chung tức giận hơn, túm cánh tay cô càng chặt, một giây kế tiếp, Phan Lôi cho rằng Lục Chung muốn tung quyền đánh cô, Lục Chung lại chán nản đẩy cô trên giường, xoay người tới chỗ Tô Giác.

Bên này, Tô San nâng Tô Giác dậy, còn chưa đỡ vững, Lục Chung đã đi tới.

“Lục Chung, anh đừng...”

Tô San chưa nói hết câu, Lục Chung đã không nề tình ném một cái tát.

“Cút!”

Nửa khuôn mặt Tô San nhanh chóng sưng vù, đôi mắt đẹp của cô ta rưng rưng, giống như không ngờ Lục Chung sẽ đánh cô ta.

Lục Chung thấy cô ta bất động, ánh mắt lạnh xuống, hành động càng không khống chế, một cước đá văng người phụ nữ vương bận này... Sau khi dọn sạch chướng ngại vật, chợt tung một quyền lên Tô Giác lần nữa.

Lục Chung như vậy, dường như còn đáng sợ hơn tối đó tại con hẻm cho mấy tên côn đồ một bài học.

Toàn thân Phan Lôi run rẩy, run cầm cập, lý trí bảo cô nhanh chút ngăn lại, nhưng hành động lại không làm bất kỳ động tác nào.

Khi thấy Tô Giác bị giẫm dưới đất, trong miệng nôn từng ngụm máu, Phan Lôi mới cử động được.

Cuống quít bò xuống giường, một tay cô tóm chần khoác lên người, vừa muốn ôm chân Lục Chung.

“Lục Chung... anh đừng đánh... đừng đánh nữa...”

Chẳng qua, Phan Lôi khuyên nhủ không làm Lục Chung nguôi giận, con người anh đen như mực, động tác thoáng dừng một chút, giọng càng thêm lạnh.

“Được... cô che chở nó? Vậy tôi đánh chết nó!”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Phan Lôi từng thấy dáng vẻ Lục Chung nổi nóng kinh khủng, chẳng qua so với hiện tại, những cái trước đây thực sự chỉ là con kiến gắp con voi.

Phan Lôi van xin càng làm Lục Chung tức giận, gần giống như xách con mèo hất Phan Lôi ra, Lục Chung tóm Tô Giác lần nữa, mạnh mẽ muốn cho hắn một quyền.

Phan Lôi thực sự sợ rồi, bị ném sang một bên mắt nổ cả đom đóm, nhưng cô biết nếu không kịp ngăn cản nữa, chỉ e Lục Chung sẽ đánh chết Tô Giác.

Do đó, khi Lục Chung vung nắm tay lần nữa, Phan Lôi chạy tới, liều lĩnh ôm tay Lục Chung.

“Lục Chung! Anh dừng tay đi!”

“Cô cản tôi?” Lục Chung u ám xoay đầu, nước mắt Phan Lôi tưởng chừng như đã chảy sạch trước đó, lúc này vậy mà không khóc.

“Đúng! Đừng đánh người nữa!” Phan Lôi ôm tay Lục Chung không buông, nhưng sức Lục Chung làm sao cô ngăn nổi.

Lục Chung tùy ý vung lên, Phan Lôi đã bị hất văng đến bức tường bên cạnh.

Phan Lôi mơ hồ cảm thấy trong lòng có một loại tâm tình từ từ nhen nhóm, có lẽ là thất vọng, nhưng cô không ý thức được, bởi quá đau đớn khiến cô không rảnh nghĩ nhiều thế.

Trên ót có luồng nhiệt trào ra, chắc là máu.

Kỳ thực, khi Lục Chung phản nộ, Phan Lôi đã cảm thấy bản thân tuyệt vọng.

Lục Chung, chưa bao giờ tin tưởng cô.

Cho nên, mới có thể không nể chút tình nào mà đẩy cô ra như vậy.

Tô Giác bị đánh miệng phun máu tươi, nhưng vẫn ngoảnh lại nhìn Phan Lôi.

Mắt thấy trên đầu Phan Lôi chảy máu, vội hô, “Lôi Lôi...”

Vì một tiếng này, Lục Chung xoay đầu.

Phan Lôi tựa vào tường, chần đờn che chắn thân thể trần trụi của cô, trên trán cô máu từ từ trượt xuống, dường như cô không có nét mặt thống khổ, ánh mắt chỉ đờ đẫn nhìn hết thảy trước mặt.

Giờ khắc này, rõ ràng Lục Chung nghe được bên trong cơ thể mình có một vật nặng rớt xuống vỡ tan.

Cảm giác như thế rất xa lạ, rất khó chịu.

Anh vốn còn tính giờ quả đấm lên, nhưng cả người mềm ra, anh thầm muốn nôn, nhưng không còn chút sức lực nào.

Anh rất khó chịu, một chút đều rất khó chịu.

Từ từ, anh đi tới trước mặt Phan Lôi, ôm lấy thân thể mềm nhũn, cảm giác kiểu này mới chậm rãi phai đi.

Cô.

Là của anh.

Lục Tư và Chuột đồng nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy căn phòng hỗn loạn thành một đống, bọn họ rất nhanh hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Có điều giờ không phải thời điểm miệt mài theo đuổi, vì đối tượng trọng điểm bọn họ trông chừng – Lục Chung đã ôm Phan Lôi bước tới cửa.

“Lục Chung?”

Lục Tư tiến lên đón, thấy trên đầu Phan Lôi có máu, lại nhìn tay Lục Chung cũng máu chảy đầm đìa, nhất thời suy đoán không tốt.

“Em đưa Lôi Lôi đi xử lý vết thương trước đã.”

Lục Tư nói xong, đưa tay muốn tiếp nhận Phan Lôi.

Nhưng Lục Chung ôm chặt Phan Lôi, trực tiếp đi về phía trước.

“Lái xe, chúng ta trở về.”

Dọc đường đi, Phan Lôi đều bị Lục Chung ôm thật chặt trong lòng, từ gương chiếu hậu, Lục Tư có thể thấy rõ máu trên trán Phan Lôi chảy ngày càng mạnh mẽ.

Để không gây tai nạn chết người, Lục Tư thiện chí nhắc nhở.

“Lão đại à, cô ấy đang chảy máu....”

Nhưng Lục Chung hình như không có chút cảm giác nào, ôm búp bê trong lòng, thật chặt.

Lục Tư nói mấy lần, Lục Chung đều không phản ứng.

Thậm chí, Phan Lôi cũng không phản ứng, rất lâu, Lục Tư chỉ có thể tự an ủi mình, chắc vết thương tương đối nhẹ, vả lại tâm tư hai người này ai biết được chứ, thôi bỏ đi.

Phan Lôi không phải không phản ứng, mà là chẳng biết phản ứng thế nào.

Đầu cô rất đau, đau đến chết lặng. Lỗ tai lại ong ong, âm thanh bên ngoài cô nghe chả rõ lắm, cuối cùng đầu cô hết đau, nhưng càng lúc càng nặng nề.

Cô về nhà khi nào cô cũng không biết.

Lúc tỉnh lại, cô đã nằm trên giường lớn ở nhà.

Cô trở về biệt thự nhỏ sau khi kết hôn cô ở với Lục Chung, thân thể trần trụi, trên đầu mát rượi, sờ thử là một lớp băng vải thật dày, hiển nhiên vết thương đã xử lý xong.

Phan Lôi từ trên giường ngồi dậy, lờ lờ khiến cô hơi khó chịu, cô muốn lấy chăn che đây một chút.

Nhưng tìm nửa ngày, trên giường chẳng có tấm chăn nào.

Máy điều hòa trong phòng mở vừa đủ, nên cô không lạnh, nhưng cả người trần trụi, Phan Lôi vẫn cảm thấy không an toàn.

Cuối cùng, cô lấy cái gối to phía sau, che trước ngực.

Ngồi một hồi, cô mới nghĩ tới đây là căn phòng, cô có thể tìm quần áo mặc.

Nhưng bất ngờ lần nữa, phòng này là phòng trước kia của cô, lại trống rỗng.

Trong tủ quần áo, không chỉ quần áo, ngay cả quần lót cũng chẳng có.

Lúc này, trong lòng Phan Lôi khủng hoảng, ôm gối che ngực, đi ra cửa.

Kéo kéo chốt cửa, không nhúc nhích, Phan Lôi lại kéo vài lần, vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, cô mới chán nản trở lại giường ngồi.

Tuy rất không thích sự thật này, nhưng Phan Lôi biết, cô bị nhốt trong phòng rồi.

Cùng lúc đó, ở nhà họ Tô.

Bác sĩ gia đình gấp rút băng bó vết thương cho Tô Giác và Tô San, tuy hai người đều bị thương, nhưng rõ ràng Tô Giác nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Trong quá trình cứu chữa đã mấy lần bất tỉnh nhân sự.

Trải qua cả đêm cấp cứu, cuối cùng Tô Giác tỉnh lại.

Tô San tiến lên đón, “Anh, anh không sao chứ?”

Tô Giác không động đậy, ánh mắt chỉ âm trầm nhìn Tô San.

“Anh...”

Tô San rưng rưng nước mắt, “Em... đừng nhìn em như vậy...”

Tô Giác từ từ ngồi dậy, động tác này đối với hắn mà nói cực kỳ gian nan, cổ họng hắn ngọt ngọt, một ngụm máu tươi bị hắn hung hăng ép xuống.

“Bây giờ em còn chưa hết hy vọng sao?” Tô Giác ho khan hai tiếng, cảm giác lồng ngực đau nhức một trận.

“Anh...” Nước mắt Tô San tuôn rơi, “Em chỉ không rõ, anh ấy rõ ràng ... rõ ràng yêu em mà...”

Hình như Tô Giác khẽ cười, lại nghe Tô San nói thêm: “Khi đó tình cảm chúng em như vậy... tại sao... tại sao vì một đứa con gái thế này... rõ ràng không đáng... Rõ ràng không thể...”

“Khụ khụ...”

Tô Giác che ngực, lại ho khan hai tiếng. Một lát sau, hần hung hăng thở dốc, mới nhìn Tô San nói: “Lẽ nào... Lẽ nào em không soi gương à? Hần... cho em tiếp cận... em... em nghĩ rằng đó là vì... vì cái gì...”

Mặt Tô San nhanh chóng trắng bệch.

Cô ta chẳng dám tin xoay đầu lại, cửa sổ trong phòng rõ ràng in bóng một người phụ nữ.

Dáng vẻ quen thuộc lại khiến người ta thoáng sợ hãi.

“Mẹ... mẹ em năm đó chẳng qua chỉ là một con hát ở nơi trăng hoa... Khụ khụ, bỏ thuốc ba... mới có em... Em... em thực sự cho rằng ông ấy dễ... bị bỏ thuốc thế à... Khụ khụ...” Tô Giác cười cười, ánh mắt chột lạnh lòng, “Ông ấy... ông ấy đời này chỉ yêu một người... đáng tiếc... năm đó ông ấy không biết quý trọng... em... em nghĩ đó là ai...”

“Á...” Tô San ôm đầu, không cách nào khống chế khóc thành tiếng, “Đừng nói nữa... xin anh! Đừng nói nữa!”

Lần đầu tiên Tô San cảm thấy dáng vẻ mình giống Lục Phi Nhã là vì cuộc đối thoại giữa Lục Thanh Dương và Lục Tự.

“Con bé nhà họ Tô này sao giống Lục Phi Nhã thế?”

Tô San từng gặp Lục Phi Nhã, có điều khi ấy tuổi còn nhỏ, gặp cũng ít, nên không dồn hết tâm trí cảm thấy dáng dấp mình giống Lục Phi Nhã.

Cho đến một năm kia sinh nhật ba Tô, ông ấy uống say mềm, Tô San mới phát hiện trong ví ông có ảnh chụp người đó.

Hóa ra, ba vẫn dùng ánh mắt hoài niệm nhìn cô ta, không phải mẹ cô ta, mà là người phụ nữ này.

Một phút ấy, Tô San rất hận Lục Phi Nhã, bà ấy cướp đi tình yêu vốn thuộc về mẹ cô ta, còn cướp đi sự quan tâm của ba dành cho cô ta.

Vì ghét Lục Phi Nhã, nên ghét cả con trai Lục Phi Nhã.

Do đó khi Lục Thanh Dương tìm cô ta để đối phó Lục Chung, cô ta nhanh chóng đồng ý.

Thứ nhất, cô ta muốn có một chỗ đứng chân chính ở nhà họ Lục, nguyên nhân khác là vì cô ta muốn đòi lại công đạo cho người mẹ đã mất.

Tô San không kiềm nén nổi rơi lệ, Tô Giác thoáng nở nụ cười.

Trải qua nghỉ ngơi, hẳn cảm thấy mình khá hơn nhiều.

Giọng nói cũng thuận rất nhiều.

“Trước đây anh từng nói, bảo em đừng đụng vào Phan Lôi. Nhưng em vẫn ngu ngốc vậy, em cho rằng Phan Lôi sẽ là em thứ hai... Khụ khụ... cô ấy vĩnh viễn không biết... bởi em luôn biết rõ, khi còn trẻ Lục Chung dễ dàng tha thứ cho em là vì cái gì... Hẳn sẽ thích một người có dáng dấp giống mẹ hẳn ư... Nhất là lúc còn bé mẹ hẳn đối xử hẳn như thế...”

“Không thể nào... Mấy năm nay em thay đổi nhiều vậy! Em sớm đã không giống bà ta!”

Tô San xoa sạch nước mắt, giận dữ xoay đầu, chỉ đổi lại nụ cười của Tô Giác.

Hắn không nói gì, nhưng trên mặt hình như đang nói: Đừng ngu ngốc nữa, em biết mà, chẳng qua không muốn thừa nhận thôi.

Sao phải thừa nhận.

Sao phải thừa nhận những hi sinh và nỗ lực nhiều năm của bản thân đều uổng phí.

Cô ta vì Lục Chung làm nhiều vậy, thậm chí cô ta nghĩ Lục Chung là một kẻ máu lạnh, mấy năm nay gần như không quan tâm tới nữ sắc, một mình như thế, cô ta dùng thời gian dài vậy cũng chưa từng khiến anh cảm động, sao lại dễ dàng yêu người phụ nữ khác được.

Nhất là người phụ nữ kia còn không có chút tác dụng.

Lục Tự không cần.

Lục gia xem thường.

Ai cũng có thể ăn hiếp.

Một con cờ.

Nhưng, Lục Chung yêu.

Một đứa con gái vô dụng thế, lại dễ dàng đi vào lòng Lục Chung.

Con bé đó nắm toàn bộ tâm tình Lục Chung, Lục Chung không còn lạnh lùng, anh biết dịu dàng.

Từ lúc ở Lục thị cô ta sớm phát hiện rồi, lúc Lục Chung làm việc sẽ nhìn chăm chăm điện thoại, khi Phan Lô tới anh sẽ dịu dàng nhìn con bé đó, thậm chí còn hôn con bé đó ở nơi công cộng.

Không phải vậy.

Lục Chung không phải như vậy.

Tô San ôm đầu, lắc mạnh.

Lục Chung không thể nào yêu người khác, không biết cách yêu.

Một người đàn ông lạnh lẽo hùng mạnh thế, sao có thể thích một đứa bình thường được.

Tô San nở nụ cười dữ tợn, bất quá cũng chẳng sao.

Qua hôm nay, mặc kệ con bé đó và Tô Giác là thật hay giả.

Dựa theo cá tính Lục Chung, người phản bội anh, chỉ có chết.

Cô ta không kịp chờ đợi kết quả mong muốn dành cho Phan Lô.

Cô ta nói rồi, cô ta không còn thứ gì, thì người phụ nữ khác trên thế giới này đừng hòng có được.

Tình yêu của cô ta, sao có thể chia cho người phụ nữ khác chứ.

Cách nghĩ của Tô San có lẽ Tô Giác hiểu, trong nháy mắt hân hoan vô lực.

Tô San tự cho là đúng, có thể cả đời em ấy đều không có cách nào hiểu rõ.

Lục Chung không có khả năng yêu em ấy.

Ngay từ đầu, hắn đã biết.

Chuyện đó... không có khả năng.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Phan Lôi mới từ trên giường bò dậy. Cô đến bên cạnh cửa, gõ, “Có ai không?”

Ngoài cửa vẫn yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào.

Phan Lôi hít sâu một hơi, tiếp tục gõ: “Tôi đói rồi, có thể đưa tôi chút gì ăn không?”

Vẫn không ai trả lời.

Cô liên tục gõ vài lần, cũng chẳng hiệu quả, Phan Lôi đành buông tha.

Cô ôm gối, lại trở về giường lần nữa.

Có lẽ, Lục Chung còn tức giận, cũng không biết sẽ nhốt cô đến khi nào.

Xung quanh trống rỗng.

Phan Lôi thoáng sợ hãi.

Cô cho rằng chỉ ở những chỗ có không gian nhỏ cô mới mắc chứng sợ hãi, không ngờ căn phòng to đùng không một bóng người cũng khóa chặt này vẫn làm cô sợ như cũ.

Cô sắp hỏng mất, muốn khóc, lại nặn không ra nước mắt.

Cô ôm gối, chiếc giường quá rộng, cô rất sợ, cô nhảy xuống giường nhưng chẳng biết đi đâu, đành co mình thành một khối.

Khi còn bé, lúc Lục Vĩnh nhốt cô trong căn phòng tối nhỏ, Phan Lôi luôn hi vọng Lục Tự sẽ tới cứu cô.

Cô chắc chắn sẽ được cứu.

Chẳng qua, hiện tại cô biết rất rõ, Lục Tự vĩnh viễn không tới cứu cô.

Thậm chí, cô cho rằng Lục Chung... Phan Lôi ôm gối, vùi mặt vào chiếc gối mềm mại, chốc lát sau, cô cảm giác nơi đó ươn ướt một mảng.

Dưới lầu, quản gia chần chừ thoáng nhìn trên lầu.

Trải qua do dự, người phụ nữ trung niên có tấm lòng hiền lành này nhin không được nói: “Thiếu gia, tôi đem chút nước lên đó cho tiểu thư...”

“Không cần.” Lục Chung lắc đầu, đứng dậy dập tắt điều thuốc trên tay, “Đợi lát nữa tôi đi...”

Lục Tự ngồi bên cạnh một hồi, cũng nén không được tức giận.

“Em nói này, chuyện có liên quan tới cô ấy đâu. Cho dù cô ấy... Đó cũng không phải lỗi của cô ấy... Anh không cần giận chó đánh mèo một cô gái như thế...”

Lục Chung không phản ứng, lấy một điều thuốc trong bao tiếp tục hút, “Cậu đi trước đi.”

Lục Tự còn tính nói gì đó, Chuột Đồng bên người kéo hần một cái.

Lục Tự tức giận bất bình, “Em cho anh biết nhé, anh làm vậy với cô ấy, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.” Nói xong, Chuột Đồng kéo Lục Tự ra ngoài.

“Cậu kéo tôi làm gì...”

“Anh không phát hiện sắc mặt anh ấy càng ngày càng khó coi hả? Giờ anh khuyên anh ấy như châm dầu vào lửa thôi...”

“Nhưng Phan Lôi...”

Chuột Đồng ngẩng đầu, nhìn cửa sổ trắng muốt trên lầu, cười khổ. “Lão đại chúng ta là một người cố chấp, sau khi anh ấy nhập ma, tự mình anh ấy mới thoát được... Chúng ta không giúp nổi đâu.”

Phan Lôi chả biết mình đã khóc bao lâu, kiểu khóc không tiếng động này quá tiêu hao tinh thần của cô, chẳng bao lâu sau, cô chỉ có thể ôm gối co người thành một khối nằm ngay mép giường.

Trong khoảng thời gian này, đầu óc cô rối loạn, bên trong xuất hiện rất nhiều hình ảnh.

Rất nhiều đáng vẻ khi cô còn bé, còn có Lục Tự, Lục Thanh Dương, Tô San, Tô Giác... Cuối cùng là Lục Chung.

Nụ cười tươi đẹp của Lục Chung, sự dịu dàng triền miên của Lục Chung, cô thích Hươu ngốc Lục Chung... Cuối cùng hình ảnh tan thành mây khói, không còn gì, chỉ có tiếng mở cửa.

Phan Lôi mở mắt, vì một thời gian dài không ăn uống, ý thức cô trở nên chậm chạp. Cô cảm giác có một đôi chân đi tới trước mặt mình, dừng lại.

Cô biết là Lục Chung.

Không biết vì sao, trái tim Phan Lôi trống rỗng, giờ phút này không biết làm cách nào hình dung cảm giác trong lòng.

Thất vọng, tuyệt vọng, sợ hãi, phản nộ?

Hoặc đều có cả.

Nhưng cuối cùng, cô chỉ mềm nhũn bò dậy, tựa vào mép giường, mỉm cười với anh.

“Anh đến rồi?” Lần trước còn chưa tính sổ hết đúng không? Cô rất muốn hỏi vậy.

Có điều cuối cùng cô không hỏi ra.

Hiển nhiên, đáp án đã xác định.

Trước đó, Phan Lôi không biết Lục Chung không tin tưởng cô chút nào.

Xảy ra chuyện này, cô cũng bất ngờ, nhưng sau khi tỉnh lại cô bình tĩnh kiểm tra bản thân, thân thể không hề dính dịch, trên người cũng chẳng có dấu vết yêu đương nào để lại.

Nói cách khác, cô và Tô Giác hẳn chưa xảy ra chuyện gì.

Đến nỗi hai người họ làm cách nào cởi sạch nằm trên giường, giờ Phan Lôi nhớ lại, mảng ký ức vẫn còn mê man.

Bất quá, cô nghĩ, ngay cả như vậy, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, thì cô cũng là người bị hại. Lục Chung sẽ tin tưởng cô, cũng sẽ tha thứ cho cô.

Nhưng tuyệt đối không ngờ, kết quả lại thế.

Đầu Phan Lôi thoáng mê man, muốn ngẩng đầu nhìn Lục Chung cũng không còn sức.

Cô tựa vào nệm, giọng hơi yếu ớt.

“Bây giờ anh... anh muốn thế nào?”

Lục Chung từ từ ngồi xổm xuống trước mặt cô, anh vươn tay, dường như muốn sờ mặt cô, nhưng cuối cùng anh lưỡng lự.

Anh rút tay về.

Phan Lôi bật cười một tiếng, trong lòng không bất ngờ.

Quả nhiên cô tự đề cao mình quá.

Cuối cùng, Lục Chung bế cô lên.

Bị kéo vào lồng ngực ấm áp, nước mắt Phan Lôi lăn dài, tay níu cổ áo người đàn ông, gần như gào khóc.

“Khốn kiếp! Tại sao anh... anh làm vậy với em... em không có... em không có... Lẽ nào... lẽ nào anh không tin tưởng em chút nào sao...”

Cô cảm thấy tuyệt vọng, phương thức biểu hiện tuyệt vọng chính là muốn vạch giới hạn với người đàn ông này, giữ một khoảng cách.

Nhưng cô chịu không nổi, bị ôm vào lòng, uất ức bùng nổ, chỉ có thể khóc a a.

Từ đầu đến cuối Lục Chung vẫn im lặng, chẳng nói câu nào.

Chỉ nghe Phan Lôi khóc lóc kể lể xong ôm cô vào phòng tắm.

Anh đổ đầy nước vào bồn tắm, sau đó thả Phan Lôi vào.

Vừa mới bắt đầu Phan Lôi chỉ cho rằng Lục Chung tắm cho cô.

Dù sao hiện tại nước mắt nước mũi cô lả chả, trên người rất bẩn.

Do đó, mặc dù cô hơi giãy giụa, nhưng không chống cự lắm.

Đến khi Lục Chung lấy một cái chai ở xó xỉnh nào đó, Phan Lôi mới hoảng lên.

“Anh... anh cầm cái gì thế?”

Lục Chung đề tay cô đang giãy giụa, giam cô trong lòng, vừa vặn nắp chai vừa dịu dàng nói với cô: “Suýt... Đừng sợ... thuốc sát trùng của Chuột Đồng... không có tác dụng phụ...”

Phan Lôi cho rằng chuyện này chỉ cần cô tủi thân cầu xin xem như dàn xếp xong.

Thật không ngờ, đây chỉ mới bắt đầu.

Cho dù là ai cũng không chịu nổi người đàn ông của mình dùng thuốc sát trùng với mình, Phan Lôi liên tục lui lại mấy bước, đến khi lui đến mép bồn tắm.

“Lục Chung! Anh điên rồi sao? Em không có! Em và Tô Giác không xảy ra chuyện gì mà!”

Lục Chung đề nắp bình, rũ con người xuống, giọng nhàn nhạt, “Em và hân nằm chung một chỗ.”

“Chỉ... chỉ nằm...” Bỗng Phan Lôi sáng tỏ, có lẽ Lục Chung đã sớm biết cô và Tô Giác không có chuyện gì.

Anh nghiêm phạt và giày vò, chẳng qua chỉ vì cô từng trần truồng nằm bên cạnh Tô Giác.

“Anh... anh là kẻ điên!”

Phan Lôi lắc đầu, nắm vách tường trơn trượt kia, lẩm bẩm nói: “Em không muốn... Lục Chung... em không thích như vậy...”

Lục Chung ngẩng đầu, giọng nói dịu dàng hiềm thấy, anh vẫy tay với cô, mang theo trấn an, “Ngoan, qua đây... tẩy sạch... hết thấy sẽ kết thúc...”

Phan Lôi lắc đầu.

Đây không phải vấn đề sạch hay không, cũng không phải vấn đề có tác dụng phụ khác không, mà là Lục Chung vốn chẳng tin tưởng cô.

Sai, không chỉ có nguyên nhân không tin cô, mà còn có nguyên nhân sâu xa hơn.

Tô Giác nói trong lòng Lục Chung có bệnh, hai người muốn ở chung một chỗ thật tốt thì những chuyện ấy phải làm rõ ràng.

Trước đây Phan Lôi không cảm nhận được, chỉ cảm thấy Lục Chung có tư tưởng bạo lực, hành vi khát máu, trái lại tốt với cô vô cùng.

Nhưng lúc này, cô mới hiểu.

Lục Chung có bệnh, mà còn bệnh không nhẹ.

Phan Lôi sợ hãi, giờ cô thậm muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này, nên cô nhảy từ bồn tắm lớn ra ngoài, cũng mặc kệ nước trên người mình có rơi nhỏ giọt không, trực tiếp xông ra cửa.

Lục Chung ở phía sau hình như cười một tiếng, không đợi Phan Lôi nghe kỹ, anh như báo săn, xông tới tóm Phan Lôi.

“Anh nói này... nghe lời.” Lục Chung dễ dàng bắt được hai tay Phan Lôi, xách cô như xách con mèo dẫn vào phòng tắm.

Lúc này đây, anh không buông cô ra, vứt cô dưới vòi sen, một tay tóm hai tay đang giãy giụa của cô, một tay cầm cái chai, hất cả bình lớn thuốc sát trùng lên người Phan Lôi.

Nước mắt và tiếng thét của Phan Lôi vào giờ phút này, toàn bộ đều bộc phát.

“Lục Chung! Anh là tên khốn kiếp! Em ghét anh! Em ghét anh!”

Anh đâu chỉ tổn thương trên người cô, trái tim lúc này dần nứt ra.

Phan Lôi rơi lệ không ngừng, vừa mới bắt đầu còn vùng vẫy, cuối cùng bị Lục Chung tóm, sức lực giây giũa ít ỏi cũng không còn.

Do đó, lúc Lục Chung tẩy sạch người cô, tách chân cô ra, khi ngón tay xâm nhập vào, cô chỉ chết lặng nhìn anh.

Vẫn là người đàn ông cô quen thuộc.

Ngũ quan thanh tú như con gái, động tác dịu dàng như mọi khi, chỉ tiếc hành động không phải thế.

Cô mặc anh, có lẽ Lục Chung không moi được thứ gì bên trong, anh rút ngón tay về.

Anh bế cô từ trong nước lên, ngửi một lần từ trên xuống dưới, hình như không ngửi được mùi gì khác, cuối cùng mặt mày rạn vỡ.

“Ngoan quá...”

Phan Lôi không trả lời, Lục Chung ôm cô cứ để anh ôm, anh muốn tắm thể nào đều theo anh.

Tùy tiện đi.

Đây là ý nghĩ duy nhất của Phan Lôi.

Theo anh đi.

Sớm biết sẽ tới bước đường này, có lẽ cô sẽ không kết hôn.

Một mình, tuy cô đơn hiu quạnh.

Nhưng chắc chắn không bị tổn thương.

Lục Chung lấy áo sơ mi lớn của anh lau khô cho Phan Lôi, cuối cùng ôm cô về giường.

Trên giường vẫn không có chăn, hệ thống sưởi mở vừa đủ, Phan Lôi vẫn cảm thấy lạnh.

Cô lạnh đến run cầm cập, cắn chặt răng, nhưng không lên tiếng.

Cô tự nói với mình, không sao, chỉ một lát thôi, lập tức sẽ tốt.

Quả nhiên, cũng không bao lâu, cô ấm hẳn.

Lục Chung lên giường, tay dài chân dài của anh quấn lấy cô ôm cô vào lòng, nhiệt độ trên người anh rất nóng, nóng hừng hực như lò sưởi lớn.

Cô nhanh chóng ấm lên.

Chẳng qua, trong lòng vẫn hoang vắng, hàm răng run rẩy như trước.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo của cô, Lục Chung ôm cô trong lòng vuốt ve, cực kỳ thân mật vuốt đầu cô, còn cọ cọ ngay cổ cô.

Đương nhiên Phan Lôi cảm thấy lạnh, hàm răng không ngừng phát run.

Một lát sau, Lục Chung phát hiện.

Anh bèn nâng cầm cô lên, chậm rãi hôn.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Phan Lôi cảm thấy mình lạnh đến mức đầu lưỡi cũng tê dại, khi Lục Chung hôn, môi lưỡi cô đều chết lặng.

Không cho bất kỳ phản ứng gì, cũng không có bất kỳ phản kháng nào, khiến người đàn ông tiến quân thần tốc.

Cô lạnh đến phát run, dường như Lục Chung hơi kỳ quái, tay dài chân dài càng ôm chặt cô hơn.

“Lạnh à?” Lục Chung ở bên tai khẽ cắn vành tai cô.

Phan Lôi gật đầu, lại chẳng nói một câu.

Nhưng trong lòng đang nói, lạnh quá, thực sự quá lạnh.

Giống hệt cảm giác năm đó được vớt từ dưới biển lên.

Lạnh quá đi mất.

“Đừng sợ, anh sẽ làm ấm cho em.”

Lục Chung cắn môi cô một ngụm, khẽ cười.

Anh cho rằng đây là lời mời gọi của phụ nữ dành cho đàn ông, một cô gái nói lạnh, chẳng phải muốn đàn ông làm ấm sao.

Lục Chung ôm Phan Lôi, thơm má cô, “Ngoan... mèο ngoan... bé mèο của anh ngoan lắm ngoan lắm nè...”

Phan Lôi vẫn run rẩy không ngừng, Lục Chung cũng không để tâm. Tự mình hôn một hồi, cuối cùng dùng sức tách hai chân cô ra.

Lúc này Phan Lôi thoáng tỉnh táo, theo trực giác phản kháng. Cô khó chịu, cô không muốn như vậy.

Lục Chung cười, nhưng ý cười vẫn chưa đạt tới đáy mắt.

“Sao thế? Không cho anh làm à?”

Phan Lôi lại rớt nước mắt.

Nếu sớm biết về sau Lục Chung sẽ biến thành dạng này, còn không bằng chẳng biết nói ngay từ đầu.

Vẫn là Hươu ngọc nhà cô tốt biết bao.

Thấy Phan Lôi rơi lệ, Lục Chung tới gần liếm nước mắt cô, đầu lưỡi tinh tế luồn vào tai cô, còn nỉ non bên tai, “Sao vậy hửm... Không thích anh nói chuyện ư?”

Phan Lôi nức nở nói không nên lời, chỉ có thân thể run rẩy mãnh liệt.

Lục Chung không quan tâm, hôn môi cô, nâng cơ thể cô lên còn bản thân thì cúi người, vừa vịn ngậm một khối nặng trĩu.

“Vậy anh làm nhé.”

Một khối trắng nõn bị nhào nặn thành đủ hình dạng, sức Lục Chung rất lớn, nhanh chóng để lại vệt đỏ ửng trên ấy của Phan Lôi.

Vừa đau vừa thoải mái, mặc dù lúc này trong lòng bài xích chuyện như vậy, nhưng thân thể sớm đã tiếp nhận sự vỗ về của anh, Phan Lôi nhanh chóng hừ hừ thành tiếng.

Lục Chung cười, anh có thể nói chuyện rồi cũng rất thích cười.

Nhưng Phan Lôi không thích. Nụ cười của anh rất lạnh khiến người ta khổ sở, khiến cô cực kỳ sợ hãi.

Tay vẽ vờ bên dưới, đến giữa hai chân cô thăm dò một hồi, ngẩng mặt lên nói tiếp: “Lúc đó anh... không biết em lằng lơ đến thế...”

Phan Lôi lại khóc.

Mặt Hươu ngực của cô đỏ ửng, tuy động tác trên giường mãnh liệt, nhưng rất nhiều thời gian đều nghĩ đến cảm nhận của cô.

Hơn nữa, anh cũng sẽ không nói lời hạ lưu như vậy kích thích cô. Lời nói vô tình tổn thương người, có lẽ Lục Chung chỉ trên giường mới thích nói lời thô tục, nhưng Phan Lôi luôn có cảm giác anh đang giễu cô, mắng cô.

Thấy Phan Lôi khóc càng ác liệt, Lục Chung ngẩng đầu, kéo người con gái khóc thăm vào lòng, “Nước bên trên và bên dưới đều nhiều như nhau...”

Cuối cùng Phan Lôi không nhịn nổi, khóc lóc van xin.

“Đừng mà, Lục Chung, anh đừng nói nữa, rất khó chịu, em rất khó chịu...”

Cô khóc thảm thương, bộ dáng đáng thương dường như để Lục Chung có chút cảm động, anh vuốt gò má cô, gật đầu, “Được, anh làm luôn.”

Mặc dù có thừa nước bơi trơn, nhưng khi Phan Lôi bị xâm nhập vẫn hơi đau.

Sau khi Lục Chung đi vào, không để ý đến Phan Lôi trực tiếp hành động.

Anh giữ hông cô, va đập trước sau, hung ác rút ra, lại điên cuồng đưa vào.

Phan Lôi đau, sau mấy lần như vậy người từ từ co rụt ngay đầu giường, Lục Chung thấy thế, càng kéo cô lại, vây giữa giường, tiếp tục hành động.

Vừa mới bắt đầu Phan Lôi còn có thể khóc, dần dần, ngẩng đầu nhìn con người lạnh lẽo của người đàn ông, tiếng khóc cũng từ từ ngừng hẳn.

Cô biết, Lục Chung đang tức giận.

Anh đang phát tiết.

Anh đang trừng phạt.

Buồn cười là cô, cô lại nghĩ hai người họ hòa hợp rồi.

Hoặc giả, có thể nói thế này, chưa từng thoải mái.

Con người thực sự hèn hạ, Phan Lôi trước kia thường xuyên bị cảm cúm, hờ hững không chăm sóc tốt sẽ ngã bệnh.

Hôm nay, đầu cô choáng váng căng thẳng vô số lần, thậm chí muốn ngất. Nhưng cuối cùng, dưới sự giằng vò của Lục Chung, tinh thần cô càng tỉnh táo, ốm đau gì cũng không có.

Lục Chung vẫn rong ruổi trên người cô, chẳng biết bao nhiêu lần.

Kỳ thực, Phan Lôi đã khô khốc đến mức khó chịu, nhưng cô không nói gì.

Vì cô biết có nói cũng vô ích.

Mấy lần trước, cô cứ cố gắng cầu xin, nói cô rất đau, nói cô rất khó chịu.

Nhưng Lục Chung đâu thèm để ý.

Anh chỉ tự mình động, sau khi ra sức điên cuồng lại nhàn nhạt nghỉ ngơi một chút rồi bắt đầu điên cuồng trở lại.

Dần dần, Phan Lôi không cầu xin nữa.

Không cầu được, cần gì phí lời.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, cô cảm thấy bên dưới dần dần ươn ướt.

Chắc cô lại dâm đang ướt át rồi.

Cô muốn cười, nhưng cười không nổi.

Chỉ im lặng.

Cuối cùng Phan Lôi bị thương, vì bên dưới làm đến mức rách đi.

Sau khi quản gia tiến vào đưa thuốc cho cô bèn lui ra ngay, từ đầu đến cuối liếc cũng không thèm liếc cô một cái.

Từ nhỏ Phan Lôi đã biết nhìn sắc mặt, đương nhiên hiểu.

Hiện tại người có thể làm chủ nhà họ Lục chính là Lục Chung.

Những người khác, cần gì phiền hà đến họ.

Nhất là họ cũng không thể làm được gì.

Lục Chung thấy cô bị thương, trong mắt lóe lên tia đau lòng, nhưng một tia tâm tình ấy biến mất rất nhanh.

Chắc là do Phan Lôi ảo giác.

Sau khi anh bôi thuốc cho cô xong, lại bò lên giường.

Phan Lôi tưởng anh muốn nữa, tuy bên dưới còn rất đau, nhưng vẫn cố gắng mở chân.

Có lẽ, làm vậy sẽ giảm bớt đau đớn một chút.

Lục Chung chắc là mệt mỏi, anh không đòi hỏi tiếp, trái lại ôm cô vào lòng, khẽ vuốt đầu cô.

Giống như vuốt ve một con mèo to vậy, và như trước kia.

Nhưng Phan Lôi không chút suy nghĩ nào như thế, chỉ nhắm mắt, từ từ thiếp đi.

Sau ngày đó, mỗi ngày Lục Chung bôi thuốc cho cô, dứt cho cô ăn.

Anh không đòi hỏi cô nữa.

Có lẽ vì trên người cô không tiện.

Cô nghe quản gia đứng ngay cửa nói, bên dưới phụ nữ bị thương nếu bị nhiễm trùng sẽ mắc bệnh.

Cô nghĩ, chắc Lục Chung không thích cô bệnh.

Kỳ thực cô cũng không mắc bệnh, thuốc rất hiệu quả, cô nhanh chóng hết đau.

Không chỉ hết đau, cô còn ăn được ngủ được, chỉ dần dần ít nói chuyện thôi, người cũng gầy sộp.

Hôm nay, khi quản gia đưa cơm cho cô trông thấy cô như vậy, nước mắt bèn rơi.

Phan Lôi thoáng chẳng biết tại sao, làm thế nào mà bộ dạng cô thảm thương thế.

Cô cắn đầu ngón tay, có chút không hiểu.

Nhưng một phút sau, cô vui vẻ cầm chén lên, hôm nay có đùi gà cô thích đấy.

Phan Lôi ăn uống no nê xong ngủ mất.

Cô không biết, sau khi cô ngủ, Lục gia bùng nổ một trận cãi vả lớn hiềm thấy.

Liên quan đến cô.

“Thiếu gia, cậu xem thử tiểu thư đi, cậu xem dáng vẻ ấy của tiểu thư kìa, cậu còn tính tiếp tục sai lầm sao?”

Quản gia không hiểu lắm, Phan Lôi có thể ăn có thể ngủ, nhưng người cứ gầy sộp khác thường.

Hóa ra thời gian Phan Lôi đi theo Lục Chung còn tăng thêm 5kg, vô số lần bà nghe cô gái nhỏ vượt phần thịt ở thắt lưng oán giận nhất định phải giảm béo.

Nhưng giờ, cô gầy đến mức khuôn mặt chỉ còn da, nhưng vẫn ăn được thế.

Quản gia hiểu, trong lòng Phan Lôi khó chịu.

Giống như bà.

“Thiếu gia, đừng phạm sai lầm nữa. Tiểu thư không phải đại tiểu thư, cô ấy là cô bé ngoan, cậu thích cô ấy. Dù sao chuyện Tô Giác, cậu cũng điều tra rồi, đó là quý khách của Tô San, không liên quan đến tiểu thư... Cậu thả cô ấy đi... Cô ấy không phải mèo cũng không phải chó, cô ấy là vợ cậu, là người cậu yêu đó...”

Mặc kệ quản gia cầu xin thế nào, Lục Chung cũng không động lòng, anh trở thực đơn trên đũa, rất lâu mới ngẩng đầu lên, nói: “Dì nói xem, mai làm món gì cho cô ấy ăn đây? Cô ấy thích ăn thịt nhất...”

Hôm sau, quản gia không làm cơm cho Phan Lôi nữa. Bà khuyên không được, lại không thể dẫn Phan Lôi đi, đành dùng sự ra đi của mình bày tỏ kháng nghị.

Mà cùng một ngày Phan Lôi phát hiện cô cũng dọn nhà.

Haha... Cô chẳng biết Lục gia lại có một tầng hầm.

Tầng hầm rất ấm áp.

Lục Chung cho cô chiếc giường mềm mại, còn trả cho cô chăn bông rất to rất dày.

Chẳng qua, vẫn không đưa quần áo thôi.

Lúc mới bắt đầu Phan Lôi còn cảm thấy thẹn, dần dần, cũng tê liệt.

Aizzz, con người thực sự là sinh vật đáng sợ.

Không thể ra ngoài, quên đi, thì không ra.

Chẳng nói lời nào cũng không sao, dù gì hiện tại cô cũng không thích nói.

Tầng hầm chỉ có một cửa sổ nhỏ bên trên vách tường, Phan Lôi giết thời gian bằng cách nhìn cửa sổ ấy.

Cô làm ký hiệu trên tường, ghi chép thời gian trôi qua.

Cô đã ngủ người một tuần ở tầng hầm.

Dường như Lục Chung bề bộn nhiều việc, mỗi ngày đưa cơm cho cô xong đi mất.

Cô đoán hiện tại anh tiếp nhận Lục gia, hẳn rất bận rất bận.

Sau đó, nói không chừng còn gặp một em gái da trắng xinh xắn nhà giàu khác, rồi làm một bản tình ca hài hòa.

Đôi khi cô nghĩ đến trái tim vẫn biết chua xót, nhưng dần dần, theo số lần Lục Chung càng ít tới đây, ngay cả cảm giác chua xót cô cũng chẳng còn.

Mùa đông năm nay, hình như tuyết rơi.

Phan Lôi không biết đã trải qua bao lâu, thời gian biểu khắc trên tường cô không động tới lâu lắm rồi.

Hình như thời gian vĩnh viễn dừng ngay bảy ngày lúc mới bắt đầu, hiện tại cô rất bình tĩnh.

Bình tĩnh ngồi trên giường, vừa ngồi bèn ngồi cả ngày.

Bất quá, tuyết đã rơi.

Phan Lôi thoáng hưng phấn, cô ngẩng đầu, cố gắng giương cổ cao hơn, mới có thể từ cửa sổ nhỏ ấy chứng kiến bông tuyết lay động bên ngoài.

Đẹp thật.

Bầu trời đen huyền, bông tuyết rơi lả tả.

Đẹp quá.

Nếu rơi cả đêm, nói không chừng còn đắp được người tuyết.

Phan Lôi nghĩ vậy.

Chẳng qua cũng chỉ là nghĩ, cô quên mất, cô ngây người ở chỗ này bao lâu rồi.

Chắc cả ngày, có khi nào cô bị thoát hóa đến mức không biết đi bộ luôn không.

Nghĩ đến khả năng này, Phan Lôi bỗng nhiên muốn cười.

Đêm nay, Phan Lôi có chút vui vẻ nho nhỏ.

Cô được ngủ cùng bông tuyết khắp bầu trời.

Ngủ thẳng đến rạng sáng, hệ thống sưởi hình như hỏng mất, cô bị lạnh mà tỉnh.

Lạnh quá đi thôi, bọc trong chăn và giường vẫn rất lạnh.

Cô co thành một đống, chẳng biết tối nay có sốt không? Nói không chừng lát nữa hệ thống sưởi tốt hẳn, cô cũng được ấm áp trở lại.

Nhưng không có sự ấm áp nào, cả người Phan Lôi lạnh như băng, cảm giác hàn rãng run cầm cập lại tới nữa.

Ngay khi cô tưởng mình lạnh đến sắp chết, cô phát hiện mình được ôm vào một lồng ngực ấm áp.

Một lò sưởi cỡ lớn dán tới.

Cô hài lòng thở dài một tiếng, nghe lò sưởi nói bên tai: “Năm mới vui vẻ, mèo ngoan của anh.”

----- Tác giả có lời muốn nói: Ai ui... Tôi thích phong cách giam cầm tằm tối như vậy... Quá tuyệt vời... gọi tôi là người lạc quan cầu huyết đi!

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Phan Lôi chỉ cảm thấy ấm áp hơn nhiều, rúc người chuẩn bị ngủ vù vù trong đêm tuyết lạnh lẽo này.

Nhưng Lục Chung ở bên tai cô nói không ngừng.

Từ khi cô không thích nói, Lục Chung lại thích nói chuyện.

“Mèo ngoan mèo ngoan... năm mới vui vẻ...” Chắc gần đây anh điều chỉnh rồi, nên giọng dễ nghe hơn trước kia rất nhiều.

Réo rất cuốn hút, thỉnh thoảng còn mang theo tia khăn khăn hấp dẫn.

Bất quá, có dễ nghe đi nữa Phan Lôi cũng chỉ muốn ngáp.

Cô rất mệt. Thực sự rất mệt mỏi.

Lục Chung thấy cô không có động tĩnh, bèn tiếp tục cắn tai cô.

“Mèo ngoan... Em ngoan ngoan đi nè... Tô Giác không tìm được em... Em chỉ có một mình anh thôi...”

Nhắc tới Tô Giác, Phan Lôi có chút hứng thú hiếm thấy.

Hóa ra Lục Chung nhốt cô dưới tầng hầm là vì Tô Giác đang tìm cô.

Đúng là cực khổ anh rồi.

Tia hứng thú này nhanh chóng không còn, Phan Lôi lại ngáp một cái.

Động tác nhỏ của cô Lục Chung cảm nhận được, cơ thể phía sau trở nên cứng nhắc, một lát sau anh mới lại gần khẽ gặm cổ cô.

“Em thích hần đúng không...”

Bệnh thần kinh! Trong lòng Phan Lôi buồn nôn.

“Anh đây giết hần là xong.”

Giọng Lục Chung rất nhẹ, tựa như nói giỡn vậy.

Toàn thân Phan Lôi đều dựng tóc gáy, giờ khắc này thầm nghĩ cách Lục Chung thật xa.

Chẳng lẽ anh chưa giết đủ người à? Lục Thanh Dương, Lục Tự, được rồi, còn có Lục Vĩnh... Lẽ nào còn thiếu sao?

Cảm nhận được sự xa lánh của Phan Lôi, chốc lát sau Lục Chung lại bắt đầu quần lầy, “Em hôn nhẹ anh đi, anh sẽ không động vào hần.”

Phan Lôi vẫn không phản ứng, Lục Chung tiếp tục liếm cổ cô, “Giờ hần bệnh sắp chết rồi, muốn giết hần, dễ như trở bàn tay.”

Lời này của Lục Chung giống như đang nói đùa, nhưng Phan Lôi biết anh không đùa.

Chẳng qua cô có thể ngăn cản được bao nhiêu đây.

Cô nói, anh nghe à?

Nếu nghe lời, thì giờ cô cũng chẳng bị giam ở nơi tăm tối không có ánh mặt trời này.

Phan Lôi không phản ứng, Lục Chung cười cười, “Mèo ngoan... Em không để ý anh... anh sẽ tức giận...”

Nói xong, tay Lục Chung từ hông cô chậm rãi trượt xuống, tách hai chân cô ra, một đường thông suốt không trở ngại.

Phan Lôi thoáng khó chịu, có để người ta ngủ không.

“Mèo ngoan, cho anh làm đi... anh thèm lâu lắm rồi...”

Ồ điên! Anh đúng là đồ điên mà.

Cả người Phan Lôi cố gắng lui tới mép giường, Lục Chung thấy thế, càng tóm cô về.

Lần này, anh trực tiếp ôm cô lên người anh, nắm cằm cô, ép cô nhìn thẳng anh.

“Mèo ngoan, hôn nhẹ anh đi... Trước kia em luôn hôn anh mà...”

Phan Lôi chẳng biết trái tim mình còn có thể chua xót.

Trước kia do cô ngốc, chẳng lẽ hiện tại cô còn muốn ngốc tiếp nữa?

Cô bất động, ánh mắt Lục Chung thoáng hiện tia thất vọng.

“Em không để ý anh.” Dừng một chút, dường như anh nghĩ tới điều gì đó, nói thêm: “Không sao cả, em luôn ở đây, vậy cũng tốt.”

“...” Phan Lôi ngăm nhìn anh, vẫn không nhúc nhích. Nhưng trong lòng quá đổi ngạc nhiên. Sao tính cách một người có thể thay đổi lớn thế.

Chính là kỹ xảo của Lục Chung quá tốt, hiện tại cô chẳng biết mặt nào mới là con người thật của anh.

Bất quá mặc kệ ra sao, giờ cô không muốn biết nữa.

Cô chỉ muốn ngủ.

Nhưng, đêm nay nhất định là một đêm khó tránh khỏi.

Lục Chung ở bên tai cô nói liên miên rất nhiều, Phan Lôi nghe đến mơ mơ màng màng, cuối cùng cảm giác cơ thể trầm xuống, Lục Chung tiến vào rồi.

Hiển nhiên cô vô cùng khô khốc, cô cũng phát hiện, sau lần yêu bạo lực trước đó, cô lại khó ướt át.

Tất cả hình như đều quay trở về ban đầu.

Cô khô khốc, anh rong ruổi.

Đây là cách trao đổi duy nhất mỗi ngày giữa hai người họ.

Bất quá lúc mới bắt đầu, hai người họ còn có thể chung sống hòa bình.

Hiện tại... Mà thôi, cái dạng hiện tại cũng xem như một kiểu hòa bình đi.

Kích thước Lục Chung luôn luôn không phù hợp với cô, kích thước của anh thiên về người châu Âu, mà Phan Lôi lại là em gái quốc dân mảnh mai.

Lục Chung động hai cái, chắc không có nước nên cảm thấy khó chịu, vuốt ve vành tai cô, oán trách nói: “Sao em không ra nước thế...”

Phan Lôi cũng đau, đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cuộc hôm nay cô có thể ngủ không!

Lục Chung động vài cái, cơ thể Phan Lôi càng căng càng chặt. Lục Chung cắn môi cô một ngụm như trút giận, sau đó rút ra khỏi thân thể cô.

Cảm ơn trời đất.

Phan Lôi thở phào một hơi.

Nhưng việc thở phào này quá sớm rồi.

Có lẽ, Lục Chung không phải dạng người có sở trường buông tha, anh ần nhẫn, hung ác, là một thợ săn thông minh.

Con mèo mập Phan Lôi này, trước mặt Lục Chung chỉ là một con mèo ngo ngoe, sẽ nhanh chóng bị thu vào túi.

Lục Chung xoa khối nặng trĩch trước mặt cô, rớt cuộc, không hài lòng lắm.

“Nhỏ đi rồi...”

Phan Lôi muốn cắn anh một cái, nhưng nghe Lục Chung nhào nặn một hồi lại cười, “Không sao, có thể xoa lớn.”

Nói là nói thế, nhưng Lục Chung không xoa lâu, ngược lại cúi người xuống bên dưới.

Ngọc châu khô khốc không chịu được sự khiêu khích của môi lưỡi, nhanh chóng tiết dịch thể ướt át. Phan Lôi mặt đỏ tịen mang tai, trong lòng cực kỳ không vui, thân thể cũng ngàn vạn chân thật mở ra cho Lục Chung.

Lục Chung mút một cách thỏa mãn, cuối cùng xoa mặt cô lại cực kỳ thân thiết hôn một cái.

“Mèo ngoan, mèo ngoan, anh thật thích em.”

Trong lòng Phan Lôi trợn mắt.

Cả đêm nay, Lục Chung chỉ chơi hai lần. Cảm giác được Lục Chung còn muốn chơi, vì thỉnh thoảng sẽ mèo nhào bên dưới cô.

Nhưng Phan Lôi thoi thóp, chẳng có chút hăng hái nào.

Ngay khi Lục Chung cúi người tính làm cô ẩm ướt lần nữa, cô hiếm khi mạnh mẽ kẹp chặt hai chân.

Lục Chung buông tha, thu lại thế tiến công ôm cô vào lòng, vỗ vỗ vai cô, xoa xoa khối nặng trĩu của cô, hôn nhẹ môi cô.

Tình lực anh dồi dào, sau khi phát tiết hai lần vẫn còn hăng hái hết sức, cứng rắn kéo Phan Lôi nói chuyện phiếm với anh.

“Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều. Rất lạnh.”

“...”

“Trong nhà quá lạnh lẽo. Lục Tư tức giận. Quần gia cũng đi mất.”

Đáng đời anh.

“Lục Thanh Dương đã chết. Lục Tự thì anh còn đang tìm. Sau đó băm vằm[1].”

[1] Nguyên văn là 大卸八块 (Đại tá bát khối) tương tự như ngũ mã phanh thây.

Phan Lôi rùng mình một cái.

Lục Chung ôm chặt cô, lại hôn một trận.

“Đừng sợ, anh sẽ không để em nhìn thấy đâu.”

“...”

Phan Lôi vẫn lạnh, run rẩy thành một khối, Lục Chung vuốt ve một hồi, cắn môi cô.

“Em sợ anh?”

Đương nhiên sợ. Kẻ điên ai mà không sợ.

Môi Lục Chung cọ xát môi cô, “Mèo ngoan, đừng sợ. Ngày đó anh giận quá, nên mới làm thế. Anh biết, em và Tô Giác không có chuyện gì, nhưng mà...”

Người đàn ông một giây trước còn thoải mái nhẹ nhàng trong nháy mắt lập tức tức giận.

“Hắn thấy hết của em! Phải móc mắt hắn!”

“...”

Ngay cả im lặng tuyệt đối Phan Lôi cũng không muốn cho cái tên này.

Lục Chung hôn một lúc lại muốn nữa, lấy tay cô sờ soạn chỗ cứng rắn của anh.

Phan Lôi chột rút tay về, Lục Chung sững sốt, vẫn mặt dày quần tiếp.

“Anh liếm cho em thoải mái vậy, em cũng liếm cho anh đi?”

Phan Lôi sắp phát điên.

Cô thừa nhận, cô không phải đối thủ của Lục Chung.

Cái tên này lúc nói được và lúc không nói, tính cách hoàn toàn khác nhau.

Quan trọng nhất là, cả hai tính cách của Lục Chung, cô đều chịu không nổi.

“Em. . . em muốn ngủ.”

Cô lắp bắp, cuối cùng nói xong câu này.

Khi đó, cô thấy ánh mắt Lục Chung sáng rực lên, cô thoáng sửng sốt, Lục Chung tiếp tục hôn.

Mang theo rất nhiều sự vui vẻ, còn có điên cuồng.

“Mèo ngoan... Anh biết em sẽ để ý anh mà.”

“...” Đồ trứng thối!

Lục Chung không để cô ngủ.

Anh vẫn cứ răn dạy, Phan Lôi biết. Nhưng không cố chấp nữa.

Chỉ ôm cô vào lòng, hôn cô sờ cô, còn nói chuyện với cô.

Phan Lôi cụt hứng, nghĩ đến Lục Tự và Tô Giác, Phan Lôi biết mình không quản được, cũng không thể quản.

Nhưng cơn buồn ngủ đều bay sạch, không bằng nói là tỉnh táo đi.

“Anh thực sự muốn giết...”

Lục Chung ngừng cười, đón gương mặt cô xoa xoa.

“Em hôn anh một cái, anh bèn tha cho hấn một lần.”

“ ㄟ (ㄟ ^ ㄟ) ㄣ ...”

Lục Chung không buông tha, sáp tới tiếp, “Vậy anh hôn em một cái, cũng tha cho hấn một lần.”

Phan Lôi bị hành hạ đến mức không còn cách nào, thối lui thân thể.

“Anh nghĩ thế nào thì cứ thế ấy.”

Lục Chung cười, lại gần hôn cô thật kêu, “Xem này, bên ngoài rất nhiều tuyết. Mai anh dẫn em ra ngoài đắp người tuyết nhé, được không?”

“Không được, lạnh.”

“Không sao, anh sưởi ấm cho em.”

Phan Lôi hừ một tiếng, thực sự mệt rồi, không nói tiếp nữa.

Khiến cô cảm thấy thẹn và giận chính là, mặc dù cô sợ Lục Chung, cũng phần nộ tất cả những việc Lục Chung làm, nhưng cô phải thừa nhận, hai người ngủ cùng nhau, quả thực rất ấm.

Từ ngày đó trở đi, Lục Chung dọn xuống tầng hầm.

Anh dẫn cô ra ngoài đắp người tuyết, Phan Lôi sợ lạnh, cũng ít hăng hái.

Trái lại lâu rồi tiểu Kim không gặp cô, bèn nhảy phốc lên.

Sau đó... Bị Lục Chung một cước đá bay.

Hiện tại anh bộc lộ toàn bộ bản tính, trước đây kiêng dè cô, còn có thể ra vẻ dịu dàng.

Giờ, ngay cả giả vờ cũng không làm.

Tiểu Kim nước nở một tiếng, uất ức trốn đi.

Lục Chung tới trước mặt cô, đặt một tay ấm áp lên lòng bàn tay cô.

“Rất lạnh sao?”

Phan Lôi gật đầu.

Cô lạnh sắp chết rồi.

Lục Chung ôm cô trong ngực, cực kỳ thân thiết cọ cọ đầu cô, “Giờ chúng ta trở về. Anh cũng thấy lạnh quá.”

Bắt đầu từ ngày đó, Phan Lôi không ra khỏi tầng hầm nữa.

Lục Chung cũng không... gần như.

Ngoại trừ lúc lấy thức ăn, một tắc anh cũng chẳng rời.

Khá may mắn là, cuối cùng Phan Lôi được mặc quần áo.

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì cô là cừu con thỏa thân, mỗi lần như vậy Lục Chung đều không kiềm chế nổi, ánh mắt nóng bỏng, thỉnh thoảng đều muốn ôm lấy cô đi bắn pháo.

Song sức khỏe Phan Lôi không được tốt, nhất là khi Lục Chung dọn vào, bên dưới Phan Lôi thường hay đau, còn cảm cúm nóng sốt nhiều lần.

Rất lâu sau, Lục Chung cũng biết mình quá độ, thành thật cho Phan Lôi mặc quần áo.

Dường như làm thế, có thể ngăn chặn chút dục vọng của anh.

Không chỉ vậy, Lục Chung còn trang trí tầng hầm như căn phòng trước kia của hai người họ.

Máy tính TV đều chuyển xuống.

Anh vẫn vô vị như trước, khi Phan Lôi ở bên cạnh xem truyền hình, anh bèn chơi Lianliankan trên máy tính.

Vẫn kém cỏi như cũ.

Bất quá Phan Lôi không còn ý nghĩ chê cười anh.

Vì đâu liên quan đến cô chứ.

Lục Chung rất hài lòng với cuộc sống thế này, chẳng qua Phan Lôi lại bất mãn, cuối cùng ngay cả sức lực xuống giường cũng không có.

Sau tết âm lịch, hình như bệnh tình Phan Lôi càng nguy kịch hơn, ngay cả sức giơ tay lên cũng chẳng còn.

Lục Chung cho cô uống rất nhiều thuốc, còn tìm rất nhiều bác sĩ, đều nói không có cách nào.

Sau đó, một đêm nọ, Phan Lôi giống như được hồi quang phản chiếu, nửa đêm tỉnh lại

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phan Lôi chẳng biết mấy đêm nay cô bị hôn mê sâu, Lục Chung làm kỹ sĩ cũng không ngủ.

Giờ phút này, cô đã có ý thức rồi, nhưng không mở mắt.

Cô cảm giác có vật ấm áp từng giọt từng giọt rơi trên mặt cô, hơi ngứa một chút, ươn ướt.

Chắc là nước mắt.

Bên tai, là giọng nói quen thuộc của Lục Chung, mang theo run rẩy.

“Mèo ngoan... anh sẽ nghe lời... luôn luôn nghe lời... em đừng đi... Em... em không thích... không thích anh nói chuyện, vậy anh không nói nữa... em đừng đi... Anh không muốn cô đơn một mình...”

Đây là điều Phan Lôi không ngờ được.

Lục Chung khóc.

Cô chẳng dám mở mắt, chỉ sợ đó là ảo giác.

Nước mắt Lục Chung rơi trên mặt cô, người cũng cọ cọ bên gáy cô, mang theo sự bất lực và yếu đuối.

“Mèo ngoan... đừng đi... Mèo ngoan... anh không muốn một mình...”
Vẫn là cách làm nũng như trước đây, nhưng giọng nói hơi nức nở khiến

Phan Lôi không biết làm thế nào.

Rất nhanh, cổ cô cũng ươn ướt một mảng lớn, trái tim cô cũng thế, ươn ướt, ê ẩm.

Không được bao lâu, nước mắt cô cũng theo khóe mắt rơi xuống.

Nhưng, hướng đi của số phận há chỉ do cô quyết định.

Hôm sau tỉnh lại, Lục Chung không ở đấy.

Căn phòng trống rỗng chỉ có một người, Phan Lôi mở đôi mắt mỏi nhừ thoáng nhìn xung quanh, hình như mùa đông sắp qua rồi, mùa xuân lại sắp tới.

Bỗng nhiên cô kích động muốn nhìn màu xanh biếc.

Nghĩ thế, trước mặt xuất hiện một mảng xanh biếc.

Lục Tư cầm một chậu cây xương rồng nho nhỏ đến trước giường cô.

“Đã lâu không gặp, chị hai.”

Lục Chung từng nói, Lục Tư đi rồi.

Không ngờ, cuối cùng hắn vẫn trở lại.

Lục Tư ngồi xuống bên giường cô, thấy dáng vẻ cô như vậy, con người đen láy thoáng hiện tia bất đắc dĩ và đau xót, “Xin lỗi, hiện tại mới quay về.”

Phan Lôi khẽ lắc đầu, “Trước đây... trước đây anh đã nói tôi rồi, tại tôi... tôi không tin thôi.”

Lục Tư trầm mặc, một lát sau mới chậm rãi nói: “Em biết anh ấy rất quá đáng với chị, chẳng qua chị cho anh ấy thêm một cơ hội đi.”

Lục Tư đi thẳng vào vấn đề.

Phan Lôi không trả lời.

Lục Tư thở dài, thoáng nhìn Phan Lôi nói tiếp: “Chị à, chị biết tại sao em quay về giúp Lục Chung không? Lúc trước, em đã biết rõ mục đích của anh ấy, nhưng em vẫn giúp anh ấy...”

Phan Lôi vẫn không nói gì, Lục Chung nói thêm: “Em là đứa trẻ thuộc họ hàng xa của Lục gia, gia đình em không giống Lục Chung, hẳn xem như hạnh phúc đi. Rất lâu về trước ba em từng nói với em, ông thiếu Lục Phi Nhã một ân tình lớn, nếu được, hi vọng em có thể chăm sóc con trai Lục Phi Nhã... Cũng chính là Lục Chung...” Lục Tư nói xong, lại xoa đầu cười cười, “Khi ấy em cảm thấy buồn cười, rõ ràng Lục Chung lớn hơn em, có gì phải chăm sóc chứ... Nhưng đến khi em gặp Lục Chung, mới hiểu ý ba.”

Khi Lục Tư gặp Lục Chung là thời điểm anh và Phan Lôi kết hôn, lúc đó chẳng qua hẳn chỉ đến dự lễ.

Thấy Lục Chung cô đơn đứng ngay góc, Lục Tư thoáng không đành lòng, bèn đi tới bắt chuyện với anh, hẳn cũng muốn xem thử đối tượng phục vụ trong tương lai là dạng người gì.

Bất quá, Lục Chung bị cảm cũng quên đi. Lục Tư cảm thấy không đáng sợ, hẳn có thể từ hành vi và dáng vẻ bên ngoài của một người mà đoán được rất nhiều rất nhiều thứ.

Nhưng ngày đó, hẳn chỉ thấy được sự lạnh lùng trên người Lục Chung, cũng không phát hiện những thứ khác.

Anh là một ẩn số.

Thành thật mà nói, khi ấy Lục Tư cũng chưa quyết định giúp Lục Chung.

Đến ngày hôm sau mới biết Lục Chung bị đưa đi nhăm phòng, cười Phan Lôi.

Lục Tư là người thông minh, vừa nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra.

Bất quá về sau Lục Tư mới phát hiện, tên Lục Chung này thậm chí ngay cả hãn cũng thiết kế.

Dùng cách yếu đuối để tranh thủ sự thông cảm của hãn, đương nhiên sau này Lục Chung mới nói rõ, anh không có người trợ giúp ở Lục gia, bất quá không muốn có thêm kẻ địch thôi.

Những thứ này Lục Tư nhìn, vì hãn phát hiện tính cách người đàn ông này thoát nhìn ôn hòa nhưng thực chất rất cáu kỉnh, thực sự là một đứa trẻ ấu trĩ.

Có điều Lục Tư cũng chỉ đánh giá một mặt, sau sự kiện động phòng Lục Tư nhanh chóng tra ra tư liệu Lục Chung ở nước ngoài, khi biết tất cả những việc anh đã làm ở nước ngoài, không dám xem thường anh nữa.

Chẳng dám xem thường anh, trái lại có chút khâm phục anh.

Người này, không nói được, nhưng lại chỉ huy thiên quân vạn mã.

Có lẽ có loại người trời sinh đã có bản lĩnh khiến người ta tâm phục khẩu phục, Lục Chung cũng biết hãn đang điều tra anh, đồng thời không chút kiêng kỵ nói cho hãn biết mục đích anh trở về.

Sự thực chứng minh, Lục Thanh Dương quả thực đáng chết, hãn cũng đồng ý ác giả ác báo.

Bất quá, Lục Tư không ngờ là, Lục Chung sẽ xử lý chuyện tình cảm cá nhân hồng bét vậy.

Thấy dáng vẻ Phan Lôi vẫn hờ hững, không phản ứng, trong lòng Lục Tư thầm than, xem ra con đường truy đuổi vợ, vẫn còn rất dài đằng đẵng.

Chẳng qua chuyện đầu tiên và quan trọng nhất là khiến Phan Lôi có thể sống được.

“Lục Chung đối xử chị như vậy, có lẽ liên quan đến mẹ anh ấy. Có thể chị chưa biết, Lục Chung và Tô Giác là anh em cùng cha khác mẹ...”

Phan Lôi thoáng ngược mắt, Lục Tư cười khổ một tiếng, “Đừng nhìn em, chuyện máu chó này em thực sự không muốn nói. Nhưng hôm nay em đến là làm thuyết khách, cũng chẳng sợ nói cho chị biết. Người đàn ông Lục Phi Nhã yêu chính là ba Tô Giác, có lẽ ba Tô Giác cũng là một gã bạc tình, không thích bị gò bó, nên ở chung với mẹ Tô Giác và sinh ra Tô Giác.”

Dừng một chút, Lục Tư lại ném thêm quả bom hẹn giờ.

“Chị không biết thôi, sức khỏe Tô Giác kém vậy, cũng do Lục Phi Nhã động tay động chân. Lúc đó mẹ Tô Giác bỏ mạng tại chỗ, Tô Giác thì được cứu sống cũng chôn xuống tai họa ngầm.”

“Anh ấy...” Phan Lôi cũng khá bất ngờ, “Lục Chung...”

Lục Tư gật đầu, “Lục Chung biết. Năm đó mẹ anh ấy dùng thuốc mới chiếm được ba Tô Giác, nghe nói từng có thời gian bị giam cầm, quả thực giống y đúc hai người hiện tại... Tên Lục Chung này, cái tốt không học, thói cực đoan của mẹ trái lại học toàn bộ...”

“Anh ấy... anh ấy...” Thấy Phan Lôi nói không nên lời, Lục Tư lại an ủi cô, “Tuy em rất nhớ thuở mặn nồng ban đầu của hai vợ chồng son, nhưng giờ xem ra chắc chắn có trắc trở. Điều nên nói em đã nói rồi, chị, quyết định của chị chị phải suy xét cẩn thận...”

Lục Tư nói xong, chậm rãi ra ngoài.

Bất quá lúc đi tới cửa, hắn bèn ngừng lại, xoay đầu nhìn Phan Lôi nói thêm, “Chị, lẽ nào chị thực sự cam tâm sao? Đời này bị nhốt ở tầng hầm u ám, hấp hối thậm chí không sống nổi mùa xuân này... Chị à, chị có nghĩ đến người nhà chị chưa... Ý em là ba mẹ chị... thân thể của chị, em đã điều tra, năm đó khi vớt chị từ dưới biển lên trên người có vết thương, quần áo cũng rất tốt, do đó em nghi ngờ là bị bắt cóc sau đó giết con tin, vì vậy, chị không lo lắng ba mẹ chị sao? Nói không chừng hiện giờ bọn họ còn đang tìm chị đấy...”

Ba mẹ cô à.

Phan Lôi chưa từng nghĩ tới.

Có điều cô tin, nếu có ba mẹ ở đây, thì cô sẽ không bị ăn hiếp, có thể về nhà mẹ đẻ ôm mẹ khóc to, đúng không.

Bị Lục Tư nói vậy, Phan Lôi bỗng nhiên không cam lòng chút nào.

Cô còn muốn nhìn ánh mặt trời bên ngoài, còn muốn nhìn cây cỏ xanh biếc, bầu trời xanh thẳm.

Cô không muốn chết ở tầng hầm tăm tối này.

Nếu nói trong hôn nhân Lục Chung hoàn toàn có lỗi, vậy lẽ nào cô không sai sao?

Phan Lôi nhắm mắt, nghĩ đến rất nhiều thứ, quan điểm của mình, quan điểm của Lục Chung, còn có thời gian sau này của hai người.

Khi Lục Tư ra khỏi tầng hầm, Lục Chung ở phòng khách như con thú bị nhốt đi tới đi lui. Thấy hắn bước ra, nhanh chóng tiến tới đón.

“Cô ấy sao rồi?”

Lục Tư thành thật lắc đầu, “Tuy em gạt cô ấy hiện tại có tin tức của ba mẹ cô ấy, bất quá giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cô ấy cũng biết.”

“Anh biết. Anh cũng không để ba mẹ cô ấy mang cô ấy đi.”

Lục Tư thừa nhận, từ khi hẳn biết ông anh họ khó trị này, hẳn thực sự hết hơi để thở dài rồi.

“Em nói này anh hai à, anh còn chưa biết lỗi mình sao? Anh biết rõ Tô Giác và cô ấy không có chuyện gì, lại nhốt cô ấy mấy tháng, đầu óc anh có vấn đề hả? Anh biết rõ cô ấy không phải ba Tô Giác, càng không phải người mẹ Lục Phi Nhã của anh, rốt cuộc anh điên cái gì...”

Thấy Lục Chung không đáp, Lục Tư im lặng một lúc, bỗng mở miệng: “Em khuyên anh trước qua Mỹ trị hết bệnh đi, bác sĩ tâm lý bên đó em giúp anh hện rồi...”

Từ khi Lục Tư quay lại Lục Chung cứ hút thuốc, lúc này anh dập điếu thuốc, ngồi xuống, rồi dừng một chút mới lên tiếng: “Đợi cô ấy khỏe, anh mới đi.”

“Hả...” Hiển nhiên Lục Tư hơi bất ngờ, trước đây Lục Chung chuyên giấu bệnh sợ thuốc, mặc kệ hẳn khuyên thế nào tuyệt đối không đi khám bác sĩ.

Lần này trái lại đồng ý rồi, thực sự là người đàn ông đang yêu từng bị tổn thương sao?

Lục Tư cười thầm, nét mặt lại nghiêm trang, “Còn nữa, dịu dàng với con gái người ta một chút. Em thấy dấu hôn trên cổ người ta, anh làm người ta...”

Lục Tư còn chưa nói xong, chợt Lục Chung đứng dậy, một tay bóp cổ Lục Tư, giọng trở nên âm trầm, “Cậu nhìn cổ cô ấy...”

“...” Fu* you, Lục Tư thầm mắng, ngay cả hắn cũng không nhìn được, dục vọng chiếm hữu mạnh thế... Căn bản là giang sơn khó đổi, bản tính khó dời!

Ở tầng hầm, Phan Lôi ngón ngang đã thông suốt, sau đó quản gia cũng tới.

“Quản gia, dì cũng đến làm thuyết khách à?”

Quản gia cười, chẳng qua cười hơi miễn cưỡng.

“Tiểu thư, tôi đến xem vết thương của cô một chút.”

“Tôi không có vết thương...” Ít nhất bên ngoài không có.

Quản gia rút tay về, khẽ thở dài, “Là tôi không tốt, sớm biết thế nên dẫn cô đi cùng. Cũng tốt hơn... tốt hơn ở với thiếu gia già vò... như vậy...”

Quản gia không ngừng xin lỗi, Phan Lôi thoáng xấu hổ.

“Tôi...” Cô ho khan một tiếng, quản gia thấy thế, đứng dậy rót cho cô một ly nước ấm, tiện tay vuốt trán cô.

“Tiểu thư, cô gầy quá.”

“Vậy à?” Phan Lôi không phát hiện, chỉ cảm thấy thân thể dễ mệt mỏi rồi, không có sức.

Rất khó chịu, dường như giây tiếp theo sẽ đi mất.

“Tôi... tôi hơi khó chịu à...”

Quản gia lau nước mắt nơi khóe mắt, đề chần Phan Lôi, “Ừ... Sau này sẽ tốt thôi... Sau này sẽ không khó chịu nữa...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Sau khi Lục Tư và quân gia trở về, Phan Lôi bèn dời từ tầng hầm ra ngoài.

Cô dọn đến căn phòng trước kia, chẳng qua tinh thần vẫn sa sút như cũ, nhưng Lục Chung hình như rất vui vẻ.

Hiện tại anh không thèm đi Lục thị, nghe nói có Lục Tư trấn giữ, anh liền lười không thèm đi.

Rảnh rỗi anh sẽ xoay tròn bên người Phan Lôi, Phan Lôi không thích nhúc nhích, anh bèn ôm cô ra ngoài phơi nắng.

Ánh nắng mùa xuân ấm áp, khiến mỗi lần Phan Lôi đều buồn ngủ, Lục Chung cũng không để bụng, mỗi ngày ôm cô tới lui, rất thỏa mãn.

Thỉnh thoảng tiểu Kim sẽ lặng lẽ bò tới cầu quan tâm, lần nào cũng bị Lục Chung tàn bạo đá đi.

Nhưng đợi Lục Chung vào lấy nước trái cây, nó lại kiên nhẫn bò về.

Nhiều lần như vậy, ngược lại cũng thú vị.

Phan Lôi vẫn đang bệnh.

Bác sĩ nói vấn đề của cô không lớn lắm, chẳng qua trong lòng có khúc mắc bản thân chưa vượt qua được.

Lục Chung và Phan Lôi đều rõ, vậy rốt cuộc vì cái gì.

Đối với Phan Lôi mà nói, chắc bị Lục Chung tổn thương, bản thân vốn đã không tự tin nay càng không tự tin hơn.

Do đó tình nguyện thu mình vào vỏ ốc chứ không bằng lòng bước ra tiếp nhận hiện thực.

Đối với Lục Chung mà nói, là tính cách bản thân tạo nên.

Mù quáng độc chiếm Phan Lôi làm của riêng, tổn thương Phan Lôi, cũng tự tổn thương mình.

Chuyện Tô Giác, Phan Lôi luôn không nói.

Nhưng hôm nay, ánh mặt trời thực sự rất đẹp.

Cô ngắm người đàn ông đuổi theo tiểu Kim chạy khắp sân dưới ánh nắng, khoe miệng khe nhếch lên.

Cô đúng là vô dụng.

Nhưng cô không muốn nhớ nhiều thù hận như vậy.

Về sau Lục Tư nói chuyện với cô một buổi.

Khi cô ở tầng hầm tuyệt vọng đến cực điểm, thậm chí cảm thấy cái chết có thể giải thoát tất cả.

Nhưng Lục Tư nói, cho dù chết, Lục Chung cũng sẽ giữ lại thi thể cô, đến lúc ấy làm gì, mời tự tưởng tượng.

Hình ảnh đó khiến Phan Lôi rùng mình một cách khó hiểu, có lẽ sau khi chết vẫn không được yên bình, bỗng nhiên ngay cả ý nghĩ chết trong đầu cô cũng không còn.

Xem đi, bầu trời xanh thẽ, chồi non bắt đầu đâm chồi trên nhánh cây, hoa cũng bắt đầu nở rộ, cuộc đời đẹp đẽ vậy, cho dù không có tình yêu, cũng còn thứ khác.

Cần gì phải cố chấp bước vào đường cùng.

Lục Chung không đuổi kịp tiểu Kim, cực kỳ tức giận.

Giờ tính trẻ con đá bay một mảng cỏ vừa nảy mầm.

Xoay đầu lại trông thấy khoe miệng Phan Lôi nhếch lên tạo nụ cười nho nhỏ, trong nháy mắt người đàn ông mặt mày rạng rỡ, nhanh chóng sải bước đến bên cạnh cô.

“Mèo ngoan, chúng ta đánh tennis đi.”

Phan Lôi lắc đầu.

Cô luôn luôn không thích vận động, tình nguyện ở nhà.

Lục Chung cũng không miễn cưỡng, xoa tay cô, cực kỳ thân thiết cọ cọ: “VẬY em khát không, anh lấy cho em nước trái cây nhé! Ép tươi...”

Hiện tại anh ép trái cây rất kỹ thuật đấy, chắc trước đó Phan Lôi rất thích uống nên sau này vì muốn lấy lòng, Lục Chung đã luyện tập hiện tại khéo tay và bản lĩnh rồi.

Chẳng qua giờ cô không muốn uống, lắc đầu, Phan Lôi mím môi, mở miệng nói: “Lục Chung, em và Tô Giác không xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Ngay cả khi lời giải thích này khá muộn, ngay cả khi cô phải trả cái giá rất lớn mới thông suốt chuyện này, ngay cả khi Lục Chung đã sớm biết, Phan Lôi vẫn nhìn không được mà nói vậy.

Cô không muốn mơ hồ thế, cô trong sạch, có gì phải nói không nên lời chứ.

“Em và anh ấy không có gì. Từ trước đã không có, sau này cũng sẽ không.”

Lục Chung đứng vững trước mặt cô, hơi cúi đầu.

Dáng vẻ này của anh có chút giống Hươu ngốc trước kia.

“Mèo ngoan, anh chỉ không thích hân nhìn em.”

“Anh phải làm quen.” Phan Lôi thở dài một tiếng, “Em là người, không phải động vật.”

“Mèo ngoan, anh không chịu nổi...” Giọng Lục Chung uất ức, nói một câu cực kỳ độc ác, “Người đàn ông khác nhìn em, anh chỉ muốn giết bọn họ.”

“...”

Hiện tại, tên này hoàn toàn không che giấu sự tàn bạo của mình rồi.

Phan Lôi thở dài, cảm thấy cô không có cách nào xoay chuyển cách nhìn nhận của Lục Chung. Như Lục Tư nói, cô thực sự đã đào phần mộ tổ tiên mới đi thích một người đàn ông kinh khủng thế này.

Thấy Phan Lôi nghiêng đầu sang chỗ khác, hình như tức giận, Lục Chung lại dè dặt nhích lại gần.

“Mèo ngoan, em tức giận à?”

Phan Lôi hừ một tiếng. Cô không phải tức giận, vì sức lực tức giận cũng chẳng có.

Lục Chung lượn qua, “Sau này anh đều nghe theo em, em đừng tức giận.”

Lúc này Phan Lôi ngược mắt nhìn anh, cô cực kỳ nghi ngờ lời Lục Chung nói.

“Em từng cầu xin anh, anh đối xử em thế nào?”

Nghĩ đến mấy tháng nay, viền mắt Phan Lôi vẫn có thể chua xót.

Cô thực sự không có cách nào đơn giản tha thứ cho Lục Chung.

Lục Chung còn định nói gì, nhưng bây giờ trái tim Phan Lôi chưa thể tha thứ, bèn lắc đầu, “Em mệt, anh đẩy em về đi.”

Trong lòng Phan Lôi có cái gai, tính tình gần đây cũng không tốt lắm.

Trong khoảng thời gian này trái lại Lục Chung rất nghe lời, chẳng qua vào buổi tối vẫn chạy tới cầu hoan như cũ.

Phan Lôi đẩy anh vài lần, anh lập tức giở trò bỉ ổi.

“Mèo ngoan, trước đây em đều cho anh làm... lại cho anh làm một lần thôi...”

Lần nào Lục Chung bỉ ổi thế, Phan Lôi muốn cào anh một trận.

Đương nhiên, cô cũng cho.

Nhưng Lục Chung tưởng đó là tình thú trên giường, hơn nữa chút sức lực nhỏ ấy của Phan Lôi tính là gì.

Cào thì cào đi.

Nhưng dần dần, trái lại Phan Lôi bị làm khó dễ.

Vì mỗi lần cô khua móng đều chộp trên mặt Lục Chung. Mặt Lục Chung vốn đẹp mắt, bị cào nát bết vẫn còn thích đưa cô đi trung tâm mua sắm gần đây.

Rất lâu, trên đường kéo theo vô số lần xoay đầu của người ta, còn rảnh rỗi nói linh tinh.

Da mặt Phan Lôi mỏng thực sự nhìn không nổi, chả có cô gái nào tình nguyện bị chỉ trò sau lưng nói rằng người phụ nữ này hung hãn trên giường.

Lục Chung cũng nhận ra, lần nào cũng nói một câu hung ác ghê tởm.

“Nhìn gì mà nhìn! Nhìn nữa móc mắt mấy người.”

“...”

Một thời gian dài, Phan Lôi không thích ra khỏi cửa.

Sau khi Lục Chung nói chuyện, thường xuyên sắc mùi bạo lực. Thậm chí cô lo lắng, có một ngày anh sẽ thực hiện như lời đã nói.

Tin cô đi, Lục Chung hoàn toàn có khả năng này.

Chẳng qua vì như vậy, nên ở trên giường Phan Lôi thu liễm không ít.

Tối thiểu sẽ cào chỗ nào không thấy được.

Lục Chung đối với chuyện trên giường làm không biết mệt, thỉnh thoảng Phan Lôi không vui, anh sẽ giở đủ trò bỉ ổi quyến rũ cô, sau đó tiếp tục chơi đùa.

Trước kia Phan Lôi còn hơi kháng cự, nhưng mỗi lần đều bị Lục Chung liễm một hồi lại ướt át, muốn nhặt chút khí tiết, cũng chẳng có.

Mấy lần gần đây, Lục Chung không mang bao.

Sau khi xong việc, cũng không rút ra.

Phan Lôi hơi mơ hồ hiểu.

“Anh muốn có con?”

Lục Chung ôm hôn cô hừ một tiếng, “Chắc vậy.”

Phan Lôi nhảy bén phát hiện, “Anh không thích trẻ con?”

Lục Chung râm rì một tiếng, nửa ngày mới đáp: “Không thích lắm.”

Phan Lôi nghĩ cũng đúng, tính cách này của Lục Chung, rất khó có hứng thú với mọi thứ đáng yêu. Nhìn anh đối xử với tiểu Kim sẽ biết.

Ai biết được cô sinh đứa bé rồi có thể trở thành quả bóng cao su bị anh đá đi không.

Phan Lôi cũng chẳng muốn có em bé.

Nhất là bây giờ.

Cô chưa sẵn sàng.

“...”

Cô đang chuẩn bị mở miệng yêu cầu Lục Chung tránh thai, chợt nghe người phía sau nói thêm: “Nếu đứa bé giống anh thì sao?”

Lúc này Phan Lôi mới hiểu, nguyên nhân Lục Chung không thích trẻ con là vì anh sợ.

Có lẽ chính anh cũng biết tính tình mình.

Âm u biến thái có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, không thích hợp làm một người cha tốt.

Khó trách gần đây anh thường xem tới xem lui chương trình Ba ời, mình đi đâu vậy, còn lẩn qua lẩn lại đủ loại trong nhà bếp, hóa ra là vì thế này.

Không biết vì sao, Phan Lôì thoáng buồn cười.

Lồng ngực cô chấn động, Lục Chung lập tức sáp lại.

“Em cười anh?”

Phan Lôì lắc đầu, “Không có. Chẳng qua, em cũng không hy vọng đứa bé giống em.”

Lục Chung vừa nghe, lập tức ngẩng đầu, nhích lại gần nói, “Sao không hi vọng, đứa bé giống em là tốt nhất. Đáng yêu dịu dàng, tốt nhất rồi.”

Thì ra trong mắt Lục Chung cô là người như vậy, Phan Lôì chớp chớp mắt, “Anh thích con gái sao?”

Sau khi Lục Chung nói ừ, anh cũng bộc lộ nét mặt xấu hổ hiếm thấy.

Giờ phút này khuôn mặt đỏ bừng, thấy Phan Lôì vẫn quan sát anh, nhẹn không được cúi đầu, cọ cọ cổ cô, “Thích. Thích em nhất.”

Này... Câu này xem như thông báo à?

Viên mắt Phan Lôì bỗng dừng đau xót, lại không có cách nào đưa ra câu trả lời tương tự.

Có lẽ, cô quá làm kiêu rồi.

Đời người dài thế, cô nhất định phải làm khó mình ư.

Lục Chung không có được phản ứng mong muốn hiển nhiên hơi thất vọng.

Buông hông cô ra, xoay người đưa lưng về phía cô ngủ.

Phan Lôi biết anh cáu kỉnh, bất quá không có hứng dỗi anh.

Người này luôn là vậy, ba mươi sáu kế tính cho đến khi thực hiện được, loại tâm cơ nhỏ ấy, cô hoàn toàn không phải đối thủ của anh.

Từng giây từng phút anh đều đấu tranh với cô, cho nên cô kiên quyết không mắc lừa.

Lục Chung hừ một hồi, quả nhiên xoay đầu lại, lần nữa ôm lấy cái eo mềm mại của cô.

“Em không thèm dỗi anh...”

“Anh to xác thế, cần gì em dỗi.”

“Trước đây em đều hôn nhẹ anh, giờ cũng không thèm hôn anh.”

“... Lục Chung, anh còn nhỏ lắm sao?”

Lời này vừa nói, người vốn giả vờ làm trẻ con đáng yêu lập tức giấu đầu lòi đuôi, cắn tai Phan Lôi, trêu tức một câu.

“Anh nhỏ hay không, em còn chưa biết à?”

Chó hoang! Quả nhiên không đổi được tính cách ăn phân*!

(* Người ta thường nói chó ăn phân, làm sao làm nó cũng thích ăn phân -___-!!!) Phan Lôi liếc mắt, kiên quyết đẩy bàn tay to đang trượt giữa hai chân cô, “Em mệt rồi, ngủ.”

Sau lần trước Phan Lôi hấp hối, bác sĩ có nói chuyện phòng the kịch liệt cũng là một trong những nguyên nhân. Cái gọi là thái âm bổ dương đại khái chính là ý này.

Có điều từ đó về sau, Lục Chung bèn an phận không ít.

Mỗi đêm anh vẫn dồi dào tinh lực, nhưng khi Phan Lôi than mệt cho dù anh muốn cũng ráng nhịn.

Không chỉ chịu đựng, nửa đêm ngủ được một nửa, Phan Lôi còn phát hiện anh hay giật mình tỉnh giấc, sau đó cực kỳ khẩn trương thăm dò hơi thở cô.

Xem ra, anh rất sợ bỗng nhiên cô chết.

Thỉnh thoảng, Phan Lôi cảm thấy Lục Chung rất đáng thương.

Thực sự rất đáng thương.

Thỉnh thoảng cô cũng cảm thấy mình rất tội nghiệp.

Nhưng đến cuối cùng, ngay cả chính cô cũng chẳng biết mình nghĩ thế nào.

Chỉ là dần dần, thời gian thực sự thay đổi không ít.

Ví dụ như, trước đây cô không thể nào thích Lục Chung lưu manh, giờ vậy mà cảm thấy cũng tạm được.

Dưới giường anh ngây ngô đáng yêu, trên giường lại lưu manh, kỳ thực nếu đặt vào trường hợp trước kia, thì đây là người đàn ông lý tưởng của cô.

Do đó, hiện tại thể xác và tinh thần vẫn chưa vui vẻ lắm, có lẽ còn bóng ma lần trước.

Trái tim bị tổn thương, có thể bình phục.

Nhưng vết rạn vẫn như cũ.

Cô không biết điểm này, thời gian có thể trị lành không.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Gần đây con đường làm quan của Lục Chung rộng mở.

Phan Lôi vẫn ít nói như cũ, nhiều lúc còn chờ người ở trong phòng.

Cho dù vậy, Lục Chung vẫn rất vui vẻ.

Phan Lôi bị anh quần lấy không có cách nào đành qua quýt vài câu, hiển nhiên anh cũng thỏa mãn.

Sau khi trao đổi, Lục Chung mới hiểu trước kia Phan Lôi yêu anh nhiều bao nhiêu.

Yêu một người, mới thích ở bên cạnh kề cận anh.

Yêu một người, mới ôm cô mọi lúc mọi nơi không buông.

Bất quá, chuyện đã là quá khứ, anh chưa bao giờ xoay đầu lại nhìn, cũng không có tư cách hối hận.

Trong lòng anh, chỉ cần Phan Lôi ở bên cạnh anh, vậy đủ rồi.

Quản gia thấy hai người họ hòa hợp, thay đổi phương pháp chuẩn bị món ngon cho Phan Lôi.

Sau khi Phan Lôi từ tầng hầm ra ăn cơm cũng ít, mặc kệ quản gia làm gì, đều chỉ nếm chút đỉnh.

Một câu thôi, bất chấp quản gia cố gắng thế nào, Phan Lôi cũng không béo nổi.

Lục Chung cực kỳ bất mãn với việc này, sau khi Phan Lôi gầy, khối nặng trĩu trước ngực cũng nhỏ lại.

Một lần anh không cẩn thận đề cập, còn bị Phan Lôi tức giận cào.

Sau đó, anh nâng cánh tay bị cào đỏ thở dài, nhưng chẳng dám nhắc nữa.

Ban đầu Lục Chung cảm thấy tê nhạt.

Công ty không cần anh đi, anh ở nhà rảnh rỗi sẽ chơi game thuận tiện đá đá tiểu Kim, một ngày trôi qua cực kỳ thư thái.

Nếu không có Lục Tư mỗi ngày đều giục anh đi Mỹ chữa bệnh, thì càng hoàn mỹ hơn.

Khi thấy Phan Lôi vẫn gầy thế, Lục Chung nhàm chán lẩn qua lẩn lại trong phòng bếp.

Không ngờ làm xong, Phan Lôi ăn thêm một chén hiểm thấy.

Trải qua chuyện này, hình như đã tìm được mục tiêu mới của cuộc đời, mỗi ngày Lục Chung đều giày vò thực đơn.

Quả thực anh có chút bản lĩnh.

Nuôi Phan Lôi một tháng, đã mập lên chút.

Lúc này, thời tiết tháng 5 dần dần nóng hần.

Lục Tư không nhìn được nữa chạy tới cửa.

“Này! Anh còn muốn kéo bao lâu? Em cho anh đến tháng ba, anh nói tâm trạng Phan Lôi chưa ổn định kéo dài tới tháng tư... Em cho anh tháng tư, anh lại nói tiết trời mùa xuân se lạnh, giờ đã tháng năm rồi, anh còn mượn cớ gì đây?”

Trong phòng bếp Lục Chung vớt dao, ngâm thuốc lá, dáng vẻ lưu manh đi ra.

“Không mượn cớ, chẳng qua... tôi muốn dẫn cô ấy đi cùng.”

“Anh bớt nhảm đi! Bộ anh tưởng hai người đi hưởng tuần trăng mật hả?” Lục Tư kiên quyết từ chối, “Quy tắc bên kia đâu phải anh không biết, trị bệnh còn mang theo người nhà... Không cho! Anh mau chóng quyết định đi! Kéo dài vậy cũng không hay đâu!”

Lục Chung vẫn bày bộ dáng không tình nguyện, một ngày anh trôi qua cực kỳ thoải mái, chẳng muốn rời ren chút nào.

Lục Tư liếc mắt nhìn thấu anh, lạnh nhạt nói, “Anh đã quên hiện tại Phan Lôi chưa tha thứ cho anh sao, cô ấy chỉ kéo dài thời gian thôi. Còn nữa... Nếu chuyện lần đó tái diễn thêm một lần anh sẽ thế nào? Có phải muốn lặp lại bi kịch nữa không?”

Lục Tư hỏi liên tiếp mấy câu, Lục Chung đều im lặng.

Chốc lát sau, anh mới giùng giăng được một câu.

“Thực sự không thể mang theo cô ấy ư?”

“Cút! Fu*!” Cuối cùng Lục Tư hết kiên nhẫn.

Phan Lôi hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện Lục Chung đi trị bệnh.

Trái tim cô nói, hiện tại cô muốn hai người xa nhau một thời gian.

Có lẽ, sau khi xa nhau cô mới hiểu rõ, cảm giác cô dành cho Lục Chung.

Có thể chậm rãi tìm về cảm giác nhớ nhung vỡ vụn.

Phan Lôi nghĩ thế, Lục Tư bước vào.

“Chị dâu, Lục Chung phải ra nước ngoài một thời gian.”

Phan Lôi tưởng Lục Chung đi công tác, gật đầu ngay.

Lục Tư không rời đi, trái lại chần chừ nhìn cô, “Thời gian hơi dài, có lẽ mất nửa năm.”

“...Ừ.”

Phan Lôi cảm thấy ông trời rất ưu đãi cô, cô vừa nghĩ tới việc chia cách, ông trời đã nhanh chóng đưa cơ hội chia cách đến trước mặt cô.

Lục Tư đi tới cửa, lại hết sức ân hận ngoảnh lại, “Còn nữa, chị dâu, lần trước là em gạt chị. Em chưa tìm được tin tức ba mẹ chị...”

Nghe vậy, Phan Lôi cười cười, “Tôi biết.”

Một người biến mất gần hai mươi năm, sao có thể dễ dàng tìm được.

Lúc đó bất quá cho cô thêm một phần dũng khí sống tiếp thôi, chuyện khác đều không quan trọng nữa.

Không giống như trước, lần này Phan Lôi cực kỳ chờ mong lần chia cách này, chẳng còn lưu luyến không rời giống trước kia.

Trái lại Lục Chung không giống thế.

Anh chả muốn đi Mỹ, từng giây từng phút đều không quên dụ dỗ Phan Lôi đi với anh.

Phan Lôi bị dây dưa đến mức bó tay, chỉ có thể đá anh bay ra ngoài.

“Chẳng phải Lục Tư nói em không thể đi sao? Anh cứ không nghe lời hoài vậy?”

Nghe thế, Lục Chung chả thèm nhắc nữa, nhưng chốc lát sau lại chịu không nổi ngồi xuống rồi.

“Nhưng một mình em không cô đơn à?”

“Không.”

“Ngủ một mình sẽ không lạnh sao?”

“Giờ đang là mùa hè.”

“... Vậy sau này em không quen ăn cơm do quản gia làm thì sao?”

“... Việc này...” Trái lại điểm này Phan Lôi lưỡng lự.

Cô đã quen một ngày ba bữa Lục Chung cung phụng, nếu không có anh, cô thực sự không quen lắm.

Sự lưỡng lự của cô, Lục Chung biến thành lưu luyến không rời anh, lại quăn lầy.

“Anh biết em không bỏ anh được mà. Mèo ngoan, anh cũng không bỏ em được.”

“...” Con chó hoang này cho chút ánh nắng là bắt đầu sáng rực!

Lục Tư quyết định là đầu tháng sáu, vậy cách thời gian chia xa còn một tháng.

Thời tiết tháng năm, ấm áp hợp lòng người, Lục Chung nói mang Phan Lôi ra ngoài chơi.

Resort Lục gia vẫn là resort ấy, bất quá Phan Lôi chẳng muốn đi.

Nếu đi lại nghĩ đến Lục Vĩnh đã chết như thế nào.

Xin lỗi, tâm tình cô vẫn chưa buông bỏ được.

Hình như biết sự do dự của cô, Lục Chung cũng vứt chuyện resort, chuẩn bị làm một căn cứ huấn luyện khổng lồ.

Anh biết không ít người trong thành phố, rất nhiều trường học đào tạo huấn luyện đều kéo lên ngọn núi đó.

Nghe nói một nét bút đã kiếm một bọn tiền.

Chẳng qua Phan Lôi không có hứng thú, Lục Chung có thể kiếm tiền, là bản lĩnh của anh.

Thời gian cứ từ từ trôi qua như thế, thỉnh thoảng Chuột đồng và Hắc Nộ sẽ tới, có điều chỉ đi ngang qua.

Hình như Lục Chung không thích bọn họ xuất hiện trước mặt Phan Lôi, ngẫu nhiên Chuột đồng nói thêm vài câu với cô anh sẽ đen mặt, mặc dù phần lớn chủ đề giữa Chuột đồng và cô đều xoay quanh tiểu Kim.

Đừng thấy đáng vẻ tiểu Kim này vô dụng, nhưng người ta xuất thân từ chó theo dấu vết đấy, nghe nói trước kia còn cứu Chuột đồng một mạng.

Bất quá giờ già rồi, cảm thấy nhát gan hơn hồi con trẻ nhiều.

Lúc trò chuyện, Chuột đồng vuốt đầu tiểu Kim, tiểu Kim đưa đầu lười liếm liếm lòng bàn tay Chuột đồng, đáng vẻ hai người hết như anh em tốt.

“Lão đại còn một con Becgie Đức, con đó tên là Oai Phong, sau này sẽ dẫn chị đi xem nó một chút.”

“À... thôi quên đi, tôi cảm thấy tiểu Kim rất được.”

“Tiểu Kim đương nhiên được, chẳng qua Oai Phong chính là con chó của lão đại...”

“...”

Phan Lôi còn chưa chính thức từ chối, trên vai trầm xuống, Lục Chung và Hắc Nụ đã nói xong.

“Đang nói gì đấy?”

Chuột đồng nhìn Lục Chung, nhanh chóng tự động biến mất.

Tiểu Kim không biết điều còn muốn lại gần cầu vuốt ve, bị Lục Chung một cước đá bay ra ngoài, giống y đúc trước kia.

Tiểu Kim nức nở một tiếng, tự chuốc bể mặt, nằm ở một bên an ủi tâm hồn bị tổn thương.

Phan Lôi bị Lục Chung vuốt cổ, thoáng rợn rợn.

Trước đây có thể cô không biết những hứng thú này của Lục Chung, hiện tại sau khi trải qua chuyện Tô Giác, cô thực sự nhạy cảm không ít.

Có lẽ phải nói là thông minh không ít.

“Em và Chuột đồng chỉ nói về tiểu Kim... Em lớn hơn cậu ấy ba tuổi...” Thấy Lục Chung không phản ứng, Phan Lôi bèn bỏ thêm một câu phía sau.

Lục Chung lại gần, sờ mũi, “Anh chỉ hơi khó chịu. Thói quen thôi. Có lẽ... lần này sau khi anh quay về, sẽ tốt hẳn.”

Cảm tạ trời đất, Phan Lôi cảm thấy Lục Chung thay đổi rất nhiều.

Ít nhất, anh biết nói ra một số tâm tình ẩn giấu.

Vậy cũng tốt, sẽ không sợ bỗng chốc bộc phát, đến lúc đó ai cũng không thu lại được.

Thấy Lục Chung thành thật thế, trong lòng Phan Lôi thoáng thoải mái.

“Hắc Nộ tìm anh làm gì vậy?”

Lục Chung mím môi, trên mặt không che giấu chút sát khí nào.

“Xảy ra chuyện gì? Anh muốn đối phó ai nữa sao?” Phan Lôi vừa thấy dáng vẻ kinh khủng của Lục Chung, lại nghĩ đến Tô Giác không rõ tung tích, nhất thời trong lòng quẩn lên.

“Anh sẽ làm gì Tô Giác?”

Nói xong, Phan Lôi cảm giác bàn tay Lục Chung buông lỏng lại nắm bả vai cô.

Quả nhiên, Lục Chung tức giận.

“Em còn nhớ hẳn hả?”

“Em đã nói rõ ràng, em và anh ấy không có chuyện gì. Anh đánh người ta thành dáng vẻ ấy, chẳng lẽ em không nên hỏi thử à?”

“Không nên.”

Sắc mặt Lục Chung rét run, xem ra rất để ý Tô Giác.

Trong lòng Phan Lôi cũng tức giận, nhưng cô lại vô cùng sợ Lục Chung.

Ai biết cô nhóm thuốc nổ rồi, bản thân có bị nổ luôn không.

Hít sâu một hơi, cô hỏi: “VẬY em không hỏi Tô Giác, Tô San thì sao. Lục Tư nói lần trước cô ta đánh tráo thuốc của Tô Giác, anh đã làm gì cô ta?”

Lục Chung cười, khuôn mặt ứa nhìn lộ ra nụ cười khiến người ta sợ hãi.

“Cô ta đã đi chỗ cô ta nên đi.”

“...”

Phan Lôi hồi hận.

Mặc dù cô không thích Tô San.

Nhưng cách xử lý của Lục Chung, quả thực dọa cô.

Im lặng một lúc, cô mới cào tay Lục Chung.

“Sau này anh... nên tích chút đức đi.”

Đương nhiên Lục Chung không ngờ Phan Lôi sẽ cào tay anh, nhất thời sắc mặt thả lỏng, ngồi xổm trước mặt Phan Lôi, xoa lòng bàn tay cô.

“Ừm, em không thích, anh đi thả cô ta.” Dù gì ông già liên tục làm phiền anh, thân phận Tô San đặc biệt, trong thời gian ngắn anh thực sự không có cách nào trực tiếp giết cô ta, dứt khoát làm lễ vật cho Phan Lôi đi.

Thấy Lục Chung có thể ‘biết sai sửa liền’, Phan Lôi thoải mái một chút.

“Được rồi, Chuột đồng và Hắc Nụ đâu? Sắc trời đã trễ, muốn giữ bọn họ ăn cơm tối không?”

“Hừ... sớm bảo bọn họ lẩn rồi. Anh làm cơm mà bọn họ dám ăn, chán sống hả?”

“...” Phan Lôi giao tiếp gặp chướng ngại hơi nhiều, nhịn không được xoa xoa cần cổ rồi.

“Được rồi... anh cũng không cần lúc nào cũng bày bộ dáng này, từng phút từng giây đều muốn trả thù xã hội, anh không ngại mệt hả. Thôi, em mệt, chẳng muốn ăn, đợi đói rồi hẵng ăn. Anh đưa em về phòng đi.”

“Anh cũng không muốn ăn, chúng ta cùng nhau ngủ nhé?”

Lục Chung cười tủm tỉm, ôm lấy Phan Lôi, lúc bế lên, có chút bất mãn.

“Tại sao anh cảm thấy em lại nhẹ nữa nhỉ?”

“... Anh bị ảo giác đó.”

Phan Lôi ngáp một cái, dạo này thực sự dễ mệt dễ buồn ngủ quá.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Sau khi Lục Chung quyết định đi Mỹ, càng thêm quẩn Phan Lôi.

Phan Lôi vốn muốn hai người tách nhau xa một chút có thể giúp ích cho việc xoa dịu quan hệ hai người, nhưng không ngờ Lục Chung càng làm nghiêm trọng hơn.

Phan Lôi buồn bực vô cùng, chẳng biết tại sao, gần đây cô cứ bực bội trong khoảng thời gian này.

Ai tới, đều muốn cào hấn.

Tâm trạng tốt của Lục Chung không duy trì được bao lâu.

Nguyên nhân là Tô Thẳng Tường – người giám hộ nhà họ Tô đã trở về.

Lần trước Lục Tư đã nói, cha ruột Lục Chung chính là Tô Thẳng Tường, cũng là ba Tô Giác.

Đại khái, Lục Chung có địch ý với Tô Giác, cũng do một phần nguyên nhân này.

Trái lại Tô Thẳng Tường trực tiếp hơn, sau vài lần gọi điện cho Lục Chung đều cúp máy bèn tới tận cửa tìm người.

“Con làm A San thành bộ dạng đó, có phải nên nói rõ không?”

Lục Chung chẳng có chút cảm tình với Tô Thăng Tường, trông thấy ông ta đều trực tiếp nói với quản gia: “Tiễn khách.”

Nhưng, sau khi Tô Thăng Tường đi, sắc mặt Lục Chung lại âm trầm.

Phan Lôi vốn không muốn quan tâm.

Thật vất vả mới trải qua một buổi tối yên tĩnh. Lục Chung hiếm khi không tới đây đưa với cô, cảm giác này thực sự quá tuyệt vời.

Bất quá đáng về Lục Chung quả thực đáng thương, một mình ngồi trong phòng sách suốt buổi chiều cũng không nhúc nhích.

Đứng ở vị trí khác mà nghĩ, Lục Chung thực sự rất đáng thương.

Mẹ bị bệnh tâm thần, ba lại là ba người khác, từ nhỏ bị người cha nuôi Lục Thanh Dương ấy phá hủy đến bây giờ... Dường như trở thành một tên có tính cách biến thái cũng là lẽ thường ư?

Lắc đầu, Phan Lôi siết tay, chắc chắn không thể bị Lục Chung đồng hóa.

Càng không thể vì anh tỏ ra yếu thế mà mềm lòng.

Tối hôm đó, Phan Lôi đi ngủ sớm, chẳng qua không biết vì sao chất lượng giấc ngủ không cao, khi tỉnh dậy Lục Chung còn chưa trở về ngủ.

Suy nghĩ một chút, Phan Lôi quyết định đi tìm Lục Chung.

Lục Chung với tính cách này, nếu tiếp tục bỏ mặc, hoặc cô không chủ động nữa, thì về sau người chịu khổ chính là cô.

Phan Lôi khoác áo ngủ tìm được Lục Chung ở phòng sách.

Lục Chung vốn không hút thuốc trong khoảng thời gian này. Phan Lôi chả thích mùi thuốc lá, vả lại cuống họng Lục Chung không tốt, hút thuốc

sẽ bị viêm họng.

Phan Lôi đã từng quy định rõ không cho phép Lục Chung hút thuốc, không cho phép hút trên giường cô.

Chẳng ngờ, tên này lại ở sau lưng cô hút.

“Không phải anh đã nói anh không hút thuốc sao?” Phan Lôi tức giận chất vấn.

Thấy Phan Lôi tiến vào, Lục Chung dập tắt điếu thuốc, tới đón, “Mèo ngoan, sao em đến đây?”

Phan Lôi ho khan hai tiếng, lấy tay quạt làn khói trước mặt, “Anh chẳng muốn sống hả, lần trước không phải nói không được hút thuốc à?”

Lục Chung nắm tay cô ra khỏi phòng sách, thuận tiện kéo cửa phòng nồng nặc mùi thuốc lá, “Anh ngủ không được.”

Phan Lôi rót cho anh ly nước mật ong, “Vì chuyện anh... Tô tiên sinh sao?”

“Ừ.” Lục Chung uống một hớp nước, nắm móng vuốt Phan Lôi, “Mèo ngoan, anh ra ngoài một chuyến, anh đưa em về phòng trước nhé.”

Phan Lôi bất động, ôm tay, mắt lạnh liếc Lục Chung, “Anh muốn chạy trốn vấn đề chứ gì?”

Lục Chung không xoay đầu, “Mèo ngoan, anh đưa em về phòng trước.”

Lục Chung trốn tránh lần nữa, Phan Lôi hơi tức giận.

Cô chẳng muốn nhường Lục Chung như trước kia, chống nạnh, nổi giận dè dè nói: “Được, anh không để em quan tâm, vậy đời này em mặc kệ anh.”

“Mèo ngoan...”

Lục Chung ở phía sau ủ rũ đuổi theo, “Mèo ngoan, đợi anh về... anh về sẽ nói em nghe.”

“Hừ... ai quan tâm anh.”

Phan Lôi tức giận, bạch bạch bạch chạy về phòng mình.

Tiện tay, cạch một tiếng chốt cửa phòng lại.

Tính tình anh thế này, nên tự mình u ám tới chết đi, thối rữa trong vũng bùn đi.

Rõ ràng nói muốn thay đổi, đều là lừa cô.

Trái lại, cô cứ không có khí phách dây dưa đến chết cũng không đổi.

Phan Lôi càng nghĩ càng uất ức, tức tới không ngủ được, bèn đứng dậy rót cho mình một ly sữa uống, mới miễn cưỡng ngủ.

Lần nữa tỉnh lại, trên giường có thêm một người.

Cả người Lục Chung lạnh buốt bò vào ổ chăn. Tuy thời tiết đã nóng một chút, nhưng buổi tối vẫn lạnh lẽo mấy phần.

Phan Lôi run cầm cập bị đông lạnh đến tỉnh, rét thế khiến tính tình cô càng kém, cào cánh tay Lục Chung ôm eo cô, “Anh còn biết đường về hả...”

Lục Chung cắn cắn tai cô, giọng nói trầm thấp, mang theo cảm giác mát mẻ của bóng đêm, “Mèo ngoan, anh về rồi.”

Bị đông cứng một lúc, Phan Lôi cũng tỉnh táo.

Ngoan ngoãn tựa vào lòng Lục Chung, im lặng trong chốc lát mới hỏi: “Chuyện bên kia anh giải quyết rõ ràng rồi?”

“Ừm.” Lục Chung cọ cọ cổ cô, dịu dàng triền miên không ngớt.

“Tô tiên sinh nói gì?”

Cả người Lục Chung cứng đờ, ngay khi cô cho rằng anh sẽ không nói, anh lại chậm rãi lên tiếng.

“Bảo anh thả Tô San.”

“Tô San là... là em gái anh?”

Phan Lôi chần chừ hỏi.

Lục Chung hừ một tiếng, “Anh không có em gái.” Dừng một chút nói thêm: “Cũng không có anh trai. Anh chỉ có em.”

Xem ra, tên này nói được là dễ ngon dễ ngọt không ngừng.

Trong lòng Phan Lôi ngọt ngọt, đang muốn nói gì thêm, lúc này phía sau truyền đến tiếng hít thở yên ổn của Lục Chung.

Anh đang ngủ.

Phan Lôi chậm rãi xoay người lại.

Từ lần trước dời đến tầng hầm, cô luôn luôn đưa lưng về phía Lục Chung ngủ. Lục Chung cũng quen từ phía sau ôm cô vào lòng, bày tư thế của người bảo vệ che chở giấc ngủ cô.

Cô đã lâu không ngắm vẻ mặt anh say giấc.

Ngoài cửa sổ, có ánh trăng soi rọi.

Phan Lôi không buồn ngủ nữa, cô chống nửa người, lẳng lặng nhìn người đàn ông bên cạnh.

Khi anh ngủ không còn chút sát khí nào, rất yên bình rất dịu dàng, càng giống Hươu ngốc trước kia, nhưng cô biết anh không còn là người đàn ông đơn thuần mà cô phải lòng nữa.

Nhưng bây giờ có thể làm sao.

Tàn nhẫn cũng là anh, dịu dàng cũng là anh.

Ngắm anh, trái tim cô vẫn đập thình thịch.

Mặc dù không vui lòng thừa nhận, cũng không muốn thừa nhận, nhưng Phan Lôi biết, bản thân vẫn yêu anh lắm.

Anh không tin cô, cô vẫn yêu anh.

Cô thực sự là người phụ nữ ngốc nhất trên đời.

Bất quá, cô không muốn tiếp tục thế này.

Người cô yêu, cũng muốn anh yêu cô.

Thậm chí, cô còn muốn biến anh thành cô.

Ai nói dục vọng chiếm hữu chỉ anh mới có chứ.

Vượt mặt người đàn ông, Phan Lôi cười cười.

Trong lòng nói: Hươu ngốc ngốc nghếch, giờ em bắt đầu mềm lòng rồi làm sao đây?

Người đàn ông đang ngủ bỗng dưng mở mắt, vẻ mặt tràn ngập ý cười.

“Mèo ngoan, có phải em muốn hôn anh không?”

“...”

Cái tên này không biết giả bộ ngủ sao? Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Phan Lôi.

Vừa định nằm xuống, Lục Chung lại từ phía sau ôm lấy.

“Mèo ngoan, anh muốn hôn em.”

Phan Lôi giống như bị trêu ghẹo vậy, hừ một tiếng, nhắm mắt giả chết. Lục Chung không nản lòng bỏ tới, kéo cô vào lòng.

“Mèo ngoan, em đừng giả vờ, vừa nãy chắc chắn em muốn anh.”

“...” Chó hoang. Chỉ biết không thể mềm lòng với anh nhanh thế.

“Em đừng mở mắt, anh có thể tự mình sờ.” Lục Chung nói xong, tay cũng từ từ trượt xuống, gạt quần lót sờ soạng nơi riêng tư của cô.

Cuối cùng Phan Lôi ‘tỉnh táo’, xoay người né bàn tay làm loạn của Lục Chung.

“Tối nay muộn rồi, anh đừng làm nữa.”

“Anh còn chưa làm mà...” Lục Chung cười, sáp lại thoải mái hôn Phan Lôi một cái, “Mèo ngoan, anh phải đi... Sau này chúng ta sẽ sống thật tốt, được không?”

Phan Lôi hừ hừ hai tiếng, Lục Chung nói thêm: “Em sẽ chờ anh chứ?”

Nghe giọng điệu này, Phan Lôi cũng hơi ngạc nhiên.

“Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Lục Chung lắc đầu, liếm cổ Phan Lôi, “Không... anh chỉ sợ, mãi mãi là đáng vè này.”

Dưới ánh trăng, người đàn ông cười khố nhìn Phan Lôi, “Càng lúc anh càng không khống chế nổi tính tình mình, thành thật mà nói, anh hơi sợ.”

Phan Lôi ngồi dậy nửa người, sờ trán người đàn ông, “Tô tiên sinh và anh đã nói gì?”

Người đàn ông lắc đầu, lại không nói thật.

Tô Thăng Tường đúng là nói với anh không ít.

Phần lớn nói về chuyện mẹ anh. Ông ta nói rất áy náy với mẹ, không phải do ông ta, mẹ anh cũng không cực đoan thế.

Nhưng ông ta nói ông ta và mẹ anh xem như yêu nhau nhưng không đi cùng nhau được, vì dục vọng độc chiếm của mẹ anh quá mạnh mẽ, trong lòng có bệnh, bà còn có khuynh hướng hại người.

Ông ta nói bộ dạng này của Tô Giác đều do Lục Phi Nhã một tay tạo thành, đây cũng là lý do ông ta thà tìm người phụ nữ giống bà, cũng không muốn quay lại tìm bà.

Ai sẽ thích một kẻ điên chứ?

Lục Chung rất phẫn nộ, anh hối hận đến cuộc hẹn này.

Đây chính là cái mà ba anh gọi là tình cảm.

Đối với một người phụ nữ vừa thương vừa sợ, lại dễ dàng buông tha cô ấy.

Anh thấy không đáng thay mẹ anh, thích một người đàn ông như vậy, dùng cả đời để trả giá, thực sự đáng sao?

Lục Chung động vài cái, lại trầm xuống, vượt gương mặt ửng hồng vì hoan ái của Phan Lôi.

“Mèo ngoan, em sẽ từ bỏ anh ư?” Tựa như ba anh từ bỏ mẹ anh?

Phan Lôi hừ hừ vài tiếng, ở trong ngực anh co lại thành một khối, đáng vẻ cực kỳ đáng yêu.

“Lục Chung... động... động...”

Lục Chung liếm mí mắt ướt đầm mồ hôi của cô, hết sức thân thiết dịu dàng, “Mèo ngoan, anh không phải mẹ anh, em cũng không cần biến thành... ba anh nhé?”

Phan Lôi mơ mơ màng màng hiểu được một ít gì đó, hoặc lúc này khó chịu quá.

Cô thầm nghĩ Lục Chung nhanh một chút, ra sức một chút, do đó mặc kệ, cô nắm tay Lục Chung, khẽ cắn.

“Được, em sẽ không vậy.”

Câu nói ấy vẫn không đổi.

Trước khi anh chưa rời đi, em luôn luôn không đi.

Có lẽ em tiếp tục mờ mịt, chúng ta lại cãi nhau, nhưng cuối cùng em sẽ không buông tay anh.

Sau khi yêu xong, Phan Lôi ghé vào lòng Lục Chung thở dốc.

Cô liếm lồng ngực đầm mồ hôi của chồng, nhớ tới chuyện lúc trước, hơi oán hận, cũng hơi uất ức.

“Sau này không cho phép anh dùng nước sát trùng nữa.” Tuy Chuột đồng nói đây chỉ là nước bình thường bỏ thêm hương thôi, nhưng Phan Lôi vẫn chịu không nổi.

“...Ừ.”

“Cũng không cho phép giam cầm em.”

“... Em sẽ không chạy chứ?”

“Khốn kiếp... em mới... mới không chạy...”

“Ừm... Vậy sau này em nhốt anh lại là xong.”

... “Lần trước anh làm em đau lắm...”

“... Vậy anh liếm cho em, liếm liền hết đau.”

“... Đáng ghét! Em nói thật! Em đau mất mấy ngày đấy... Sau này không cho anh làm bậy thế nữa.”

“Được... Vậy cũng không cho em gặp Tô Giác.”

“!!!! Tô Giác là anh trai em!”

“Em không có anh trai!”

“Em nói có thì sao?”

“Em không có. Em chỉ có mình anh thôi.”

“... Anh chính là chó không đổi được thói quen ăn phân mà!”

“Gâu...”

... Đêm khuya vắng người, năm tháng còn dài.

Phan Lôi đấu tranh với anh không có kết quả, cuối cùng nhắm mắt nghĩ, thế, có tính là hòa nhau không ta.

Hết thấy không còn ngược, dễ dàng hòa nhau vậy à?

Nghĩ vậy, có chút không cam lòng.

Bất quá, cô tự nói với mình, đó là vì cô hi vọng thế.

Cô không muốn lãng phí thời gian quý báu để cãi nhau.

Nhất là, cô yêu anh.

Anh cũng vậy.

Phải biết rằng, hai người yêu thương lẫn nhau là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Thừa dịp thời tiết rất đẹp, Lục Chung nói dẫn Phan Lôi ra ngoài chơi một chút.

Phan Lôi chẳng muốn nhúc nhích, hiện tại cô càng ngày càng lười, chỗ nào cũng không muốn đi.

Vừa vặn hôm nay, nhà họ Lục có buổi ra mắt phim, bộ phim này xem như gây bão sau khi bộ đầu tay của Lục thị lên sàn, sáng sớm Lục Tư gọi điện báo Lục Chung chuẩn bị dự lễ ra mắt.

Lục Chung không có hứng thú với những hoạt động công khai, Phan Lôi cũng không. Bất quá trong cuộc trò chuyện buổi tối, Phan Lôi vô ý nghe được Lục Chung nói một chút, nam chính trong phim là oba chân dài nổi tiếng gần đây.

Chính là thần tượng kiêm nam thần của Tôn Như Ý.

Phan Lôi tán dóc với Tôn Như Ý có nhắc đến chuyện này, không ngờ Tôn Như Ý lập tức xù lông. Call đoạt mạng hết cuộc này tới cuộc khác, cuối cùng Phan Lôi bị quần lấy đến bó tay, trực tiếp nói với Lục Chung: “Tôn Như Ý muốn đi xem diễn viên nam, được chứ?”

Hiện tại mặc dù Phan Lôi và Lục Chung rất cục hòa nhau rồi, nhưng nói chuyện vẫn không nhiều lắm.

Lắm lúc, Lục Chung khó tránh có loại cảm giác lo được lo mất, lúc này Phan Lôi đã bằng lòng nói chuyện với anh, mặc kệ nói gì, anh cũng đồng ý.

Xác định dự lễ khai mạc, đương nhiên Phan Lôi muốn ăn mặc thật xinh đẹp.

Sau khi cô lấy Lục Chung, đây là lần đầu tiên xuất hiện công khai, mặc kệ thế nào, cũng phải cho Lục Chung mặt mũi.

Lục Chung không ngại, chẳng qua Phan Lôi xinh đẹp, trong lòng anh cực kỳ rối rắm, anh chả thích người đàn ông khác nhìn Phan Lôi đâu.

Lý trí mách anh phải tốt tính, cô gái của anh đẹp chính là bản lĩnh của anh.

Nhưng khi Phan Lôi mặc lễ phục dạ hội hờ hững bước ra, vùng xung quanh lông mày Lục Chung vẫn nhíu lại.

“Không có bộ trang phục khác à?”

Quản gia cười tủm tỉm, giúp Phan Lôi sửa sang váy áo, nói: “Tiểu thư xinh thật.”

Lục Chung hừ một tiếng, rõ ràng đang ghen, nhưng tức giận không nói thẳng.

Phan Lôi vốn muốn thay váy, thấy dáng vẻ kia của Lục Chung trong lòng không khỏi có chút sáng khoái, bèn mặc bộ váy này.

Gần tới cửa, cuối cùng Lục Chung vẫn nhịn không được đầu hàng.

“Mèo ngoan, chúng ta đổi trang phục đi.”

“Em cảm thấy mặc vậy rất tốt mà?”

Lục Chung khẽ cắn môi, thành thật thừa nhận, “Anh không thích. Anh không thích người khác nhìn em.”

Từ mức độ nào đó mà nói, Lục Chung có dự vọng độc chiếm mạnh mẽ, người phụ nữ của mình ngay cả nhìn cũng không cho phép người đàn ông khác nhìn.

Nhưng Phan Lôi biết, tính cách anh do lâu dài tích tụ mà ra, muốn thay đổi cũng không phải một sớm một chiều.

Vì vậy, cuối cùng cô thỏa hiệp.

Quản gia giúp cô đổi một bộ váy ren cổ cao là hàng hot năm nay, ren được thiết kế đẹp để ôm trọn nửa người trên, chỉ để lộ đôi chân nhỏ mảnh khảnh.

Lục Chung không hài lòng, nhưng Phan Lôi kiên trì muốn mặc.

“Cứ quyết định vậy đi! Bộ này! Nói thêm câu nữa em cào anh!”

Lục Chung lầm bầm một câu, nhưng nghĩ bộ này quả thực tốt hơn mấy bộ khác, với mức độ nào đó mà nói, xem như miễn cưỡng hài lòng.

Khoảng thời gian trước Lục thị gặp không ít sóng gió, thậm chí một số người đứng xem đều cảm thấy Lục thị giống một công ty điện ảnh có tiếng vào nhiều năm trước, từ đó về sau biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng bọn họ không ngờ Lục thị trải qua một năm chấn chỉnh, nhanh chóng xuất phát một lần nữa.

Bộ phim mới tụ hợp diễn viên hot nhất gần đây này chính là khởi đầu để Lục thị quay lại.

Hôm nay giới thương nghiệp tụ tập, Lục thị chọn một bộ truyện tranh trên mạng làm kịch bản, do trai xinh gái đẹp đang hot cùng nhau diễn nên

một câu chuyện tình yêu mới mẻ.

Sau khi đến hiện trường, Phan Lôi mới phát hiện Lục Chung là biên kịch của bộ phim.

“Anh vậy mà cũng viết phim sao?”

Lục Chung nắm tay cô, khẽ vuốt ve, “Em thích không?”

Chưa từng xem phim này, có gì thích hay không thích chứ.

Phan Lôi âm thầm lẩm bẩm.

Hơn nữa khiến cô thoáng không thoải mái là, rõ ràng hôm nay nam nữ chính của bộ phim đều tới, nhưng phần lớn lực chú ý của ký giả truyền thông đều tập trung trên người Lục Chung.

Có một ký giả to gan hỏi: “Lục tổng, nghe nói bộ phim này có ý nghĩa với anh, có thể thuận tiện tiết lộ với mọi người không?”

Nghe ký giả hỏi xong, Phan Lôi toát mồ hôi lạnh thay ký giả kia.

Ở đây nhiều người thế cô ấy không hỏi, lại hỏi Lục Chung.

Lục Chung là người chẳng thích nói chuyện.

Nhất là ở nơi công cộng, anh vẫn kiệm lời.

Nhưng ngoài ý muốn của Phan Lôi, lần này Lục Chung đáp.

“Ừ. Tôi viết để vợ vui vẻ.” Lục Chung nói lời dọa người.

“...” Chậc... Lục Chung vừa nói vậy, tất cả màn hình đều dời đến trước mặt Phan Lôi, “Phu nhân, xin hỏi ngài xem bộ phim này chưa? Cảm nhận của ngài thế nào?”

Phan Lôi bị hỏi đến mức chẳng biết làm sao, lại trả lời không được, chỉ có thể khẽ gật đầu, tùy tiện bịa đặt mấy câu.

Đương nhiên ký giả không chịu buông tha, lúc này Lục Chung phóng khoáng ôm lấy Phan Lôi, xin lỗi ký giả: “Xin lỗi, khoảng thời gian trước vợ tôi không được khỏe, giờ vẫn đang hồi phục... Rất xin lỗi.”

Lục Chung đường hoàng nói, Phan Lôi bị ôm vào lòng lên phòng nghỉ ngơi trên lầu, vừa đi vừa thấp giọng hỏi Lục Chung.

“Rốt cuộc là sao?”

Lục Chung hôn trộm cô một cái, dáng vẻ thông dong thoải mái, “Không có gì, đi thôi, anh dẫn em đi xem phim.”

Đến lúc xem phim, Phan Lôi mới hiểu ý Lục Chung.

Hóa ra bộ phim này cải biên từ bộ lời yêu thương giữa mèo và chó, đổi thành chuyện một thanh niên tài giỏi đẹp trai và cô vợ thanh mai trúc mã của hắn.

Hơi khác với câu chuyện của Lục Chung và Phan Lôi, thanh niên tài giỏi đẹp trai không bị câm, lòng dạ tốt bụng, sau đó cô vợ cũng không thích người đàn ông khác, bọn họ là thanh mai trúc mã của nhau, giúp đỡ nhau cùng trưởng thành.

Phan Lôi xem phim xong, hiếm khi thờ dài.

Hiệu quả trai xinh gái đẹp có khác, motip phim quá đổi quen thuộc được quay theo phong cách mới mẻ[1].

Bất quá, Phan Lôi liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, cười âm hiểm một tiếng, tên này quay phim cũng không quên ăn giấm.

Nhân vật cô vợ mặc dù phần lớn giống cô, nhưng duy nhất không có chi tiết thích nhân vật Lục Tự.

Hừ, biết ngay anh nhỏ mọn mà.

Sau khi cảm thán, Phan Lôi cũng hơi cảm động.

“Khi nào anh bắt đầu làm phim này?”

“Sau tết.” Lúc đó, cô còn bị nhốt. Ngẫm lại, thời gian ấy Lục Chung rất bận, Phan Lôi cho rằng Lục Chung hoàn toàn vứt bỏ cô rồi, thậm chí sánh đôi với cô gái khác, không ngờ lại viết kịch bản này.

“Vậy phải quay rất nhanh.” Chẳng biết tại sao, Phan Lôi có thể ngượng ngùng khi hỏi câu ấy.

Lục Chung nắm tay cô, mỉm cười, “Kỳ thực kịch bản chả phải thế. Vốn nam chính không lương thiện, hắn chẳng buông tha kẻ xấu, hắn không hòa thuận với người nhà, cũng không được ai thích. Chỉ có cô gái của hắn, vẫn không rời không bỏ hắn...”

“Anh...”

“Đương nhiên, kết cuộc của hắn cũng không tốt. Hắn nhẫn nhịn nhiều năm thế, đại thù đã báo, cuối cùng chết trong lòng người phụ nữ của mình...”

Rõ ràng khác với kịch bản, nhưng khiến Phan Lôi cực kỳ kinh ngạc.

“Làm sao lại?” Làm sao lại quay thành câu chuyện tình yêu mới mẻ.

Lục Chung xoa lòng bàn tay mềm mại của Phan Lôi, thờ ơ nói: “Lục Tự nói câu chuyện quá hắc ám quá âm u, không thích hợp trào lưu hiện giờ, thế là tự ý sửa lại kịch bản.”

“...” Phan Lôi đen mặt, giờ phút này tại sao tất cả cảm động đều bay đi mất.

Xem phim xong, đương nhiên là tiệc ăn mừng.

Phan Lôi nhớ tới lời dặn dò của Tôn Như Ý, dẫn cô ấy đi xem oba chân dài kia.

Quả nhiên bên Lục Tư đã nói trước, nam chính đó vẫn chờ Tôn Như Ý, con người khiêm tốn lễ độ lại tốt, Tôn Như Ý nhanh chóng phát cuồng, ngay cả cô bạn tốt này cũng vứt bỏ.

Cảm thấy Tôn Như Ý còn phát cuồng thêm một khoảng thời gian, Phan Lôi quyết định xuống dưới tìm Lục Chung.

Lục Chung đang bận, nữ chính đơn thuần của bọn phim quần quýt lấy Lục Chung nói gì đó. Từ góc độ Phan Lôi, có thể thấy Lục Chung bày khuôn mặt lạnh lùng.

Người này ở trước mặt cô rất dính người, nhưng ở bên ngoài vẫn lãnh khốc thế.

Phan Lôi vuốt cằm, suy nghĩ có nên ra đó tuyên bố chủ quyền không.

Ngay lúc đấy, nữ chính Bạch liên hoa[2] kia không biết làm gì, Lục Chung theo phản xạ một cước đá bay.

Nữ chính trong nháy mắt ngã xuống đất, nước nở rơi lệ.

Phan Lôi thấy chơi hơi lớn rồi, lập tức xông ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Chung lau tay, bị Phan Lôi nắm tay sắc mặt miễn cưỡng tốt một chút.

“Đừng ép tôi hủy gương mặt cô.”

Nhìn kỹ, nữ chính này có chút giống cô. Bất quá Phan Lôi không phải diễn viên, tất nhiên không xinh đẹp sắc sảo như nữ chính này.

Nhưng nhìn dáng vẻ cô ta, Phan Lôi thoáng hiểu rõ.

Kéo tay Lục Chung, “Anh sao thế?”

“Cô ta chạm tay anh, bắn chết đi được.”

“Có lẽ người ta không cố tình mà, anh làm gì đá cô ta xuống đất vậy, lẽ nào anh không cảm thấy mình chả phong độ sao?”

“Phong độ?” Lục Chung cười lạnh, xoay đầu nhìn người phụ nữ vẫn rơi lệ trên mặt đất, không chút lưu tình nói: “Tin anh đi, anh không chặt tay cô ta, đã đủ phong độ rồi.”

“...”

Mặc dù Phan Lôi không biết nữ diễn viên kia vô tình hay cố tình, có điều thái độ này của Lục Chung khiến cô rất hài lòng.

A, hóa ra cô cũng là người bất chính thế.

Người đàn ông của cô, chỉ hi vọng tốt với cô.

Đặc biệt ở mặt phụ nữ, không hi vọng dùng chung bàn chải đánh răng với kẻ khác.

Trong lòng Phan Lôi ngọt ngọt, nhưng nét mặt không thay đổi, trái lại nghiêm trang dạy dỗ: “Sau này khách sáo với phụ nữ tí... Cô ta là diễn viên, hiện là hoa đán của nhà họ Lục nữa, ít nhất anh phải cho chút mặt mũi chứ.”

“Hừ...” Lục Chung hiển nhiên không thèm để bụng.

Trên đời này phụ nữ xinh đẹp nhiều lắm, nếu mỗi người đều không hiểu chuyện như cô ta gặp ông chủ liên muốn bồ nhào, chẳng phải rất khó thu dọn sao.

Phải biết rằng, phụ nữ xinh đẹp còn nhiều mà, ngoan ngoãn thông minh mới có thể chân chính sống sót cuối cùng.

Thấy Phan Lôi bắt đầu bữu môi, Lục Chung lập tức đầu hàng.

Đảm bảo sau này ở bên ngoài thu bớt tính tình, nhưng ngoài miệng đảm bảo thế, trong lòng lại nghĩ, người phụ nữ đó chắc muốn đây là bộ phim cuối cùng cô ta đóng rồi.

Cũng tốt, để một người nổi tiếng, cũng chỉ cần một tác phẩm duy nhất.

Rất mảnh khảnh.

[1] Nguyên bản là 小清新 (tiểu thanh tân) là thể loại trong sáng, duy mỹ, có lối sống sâu sắc ảnh hưởng một nhóm thanh niên, bất kể là lý tưởng sống, con người hay ước mơ khát vọng, tiểu thanh tân đều trang nhã, tự nhiên, giản dị.

[2] Bạch liên hoa ám chỉ mấy cô gái đơn thuần, ngây thơ, trong sáng, tốt bụng như... thánh mẫu.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Lục Chung kéo Phan Lôi đi một đoạn, mới xoay đầu lại hỏi cô, “Mèo ngoan, em hài lòng không?”

“Hả...” Phan Lôi không hiểu.

Lục Chung lại gần, nắm cằm cô hôn một cái.

“Anh chỉ hôn một mình em, chạm một mình em, em hài lòng không?”

“Hừ... ai... ai hài lòng chứ...” Ngoài miệng Phan Lôi nói thế, nhưng trong lòng hài lòng vô cùng, “Ai biết trước đây anh từng hôn cô gái nào chưa... Hừ, nói không chừng, Tô San anh...”

Nói xong Phan Lôi cũng cảm thấy không đúng.

Tô San là em gái Lục Chung, nếu hai người họ hôn nhau, ờ... nhất thời có loại cảm giác rất ghê tởm mà không cách nào nhìn thẳng được.

Thật không biết Tô San nghĩ sao.

Yêu say đắm anh trai mình, thấy thú vị à?

Nhắc tới Tô San, sắc mặt Lục Chung cũng khó coi.

Có điều, nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới liền.

Trong lúc Phan Lôi đang hồi hận hết chuyện để nói, ở hành lang đối diện, Tô Thăng Tường đã đi tới.

Lục Chung dừng một chút, nắm chặt tay Phan Lôi.

“Mèo ngoan, em lên phòng nghỉ trên lầu chờ anh.”

Thấy dáng vẻ kia của Lục Chung, giống như muốn đại chiến một trận vậy, trong lòng Phan Lôi thở dài, nhéo tay Lục Chung, nhỏ giọng nói: “Anh ngoan một chút, đừng nổi giận.”

“...Ừ.”

Lục Chung gật đầu, buông tay Phan Lôi ra.

Phan Lôi ở phòng nghỉ trên lầu chờ đến mức có chút buồn chán.

Vốn muốn điện cho Tôn Như Ý, ai ngờ người này trọng sắc khinh bạn hiện tại chả biết ở nơi nào rồi.

Quên đi. Quấy rối người ta theo đuổi nam thần, sẽ bị trời phạt đấy.

Phan Lôi còn định nghỉ ngơi chút xong xuống tìm Lục Chung, nhưng vừa mở cửa, một người đã lâu không gặp đi tới.

Phan Lôi cũng bất ngờ, “Tô San, sao cô ở đây?”

Tô San thực sự gầy đến không còn hình người, cô ta vốn là người đẹp, giờ gần như chỉ còn da bọc xương.

Bộ dạng này của cô ta, lại cố tình mặc váy màu lạnh, tóc dài xõa tán loạn trên vai.

“Sao tôi không thể ở đây? Phan Lôi, cô cho rằng Lục Chung có thể đụng vào tôi hả? Đời này anh ta sẽ không đụng được tôi đâu...”

“...”

Phan Lôi lười phí lời với Tô San, lần trước hại cô còn chưa đủ, giờ muốn làm gì nữa đây.

Phan Lôi đi thẳng đến cửa.

Tô San đứng ngay cửa, ngăn cô lại.

“Cô không muốn biết Tô Giác ra sao à?”

Phan Lôi cười khẩy, “Tôi muốn biết không biết tự đi thăm dò hả, còn nhờ cô nói! Tránh ra! Bằng không tôi bảo Lục Chung lên đây!”

Hiển nhiên, Tô San hơi sợ Lục Chung, nghe tới tên Lục Chung, trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Phan Lôi hừ lạnh, đẩy Tô San ra sỏi bước ra khỏi cửa.

Lúc này Tô San ở phía sau rống, “Tại sao! Cô và Tô Giác làm vậy! Anh ta vẫn thích cô...”

Đáng nhẽ Phan Lôi định xem chuyện này như chưa xảy ra.

Nếu không có gì với Tô Giác, cô cũng quyết định sống tốt với Lục Chung, sự việc trước kia cứ theo gió trôi qua đi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô San khiêu chiến giới hạn của cô.

Phan Lôi siết chặt nắm tay.

Có lẽ Lục Chung không thể làm gì, nhưng cô có thể làm chút gì đó.

Cô quay lại, nhìn Tô San gầy yếu, cười lạnh, “Đương nhiên anh ấy yêu tôi. Hôm nay tôi cũng chẳng sợ nói rõ cho cô biết, Lục Chung là người đàn ông của tôi, cô còn dám làm chuyện mờ ám, cần thận tôi đánh tôi!”

Tô San sửng sờ, lập tức cười ha ha, “Chỉ bằng cô... Phan Lôi, cô quá đề cao mình rồi, cô tưởng anh ấy thực sự yêu cô sao? Tôi cho cô biết, cô bất quá chỉ là một con cờ mà thôi... Dùng cái đầu heo của cô mà ngẫm lại đi, Lục Chung luôn luôn khiêm tốn thế, gần đây kiêu ngạo mang cô ra nơi công cộng, lẽ nào cô không cảm thấy bất ngờ hả?”

Tất nhiên Phan Lôi bất ngờ, nhưng cô chả muốn nghe lời giải thích của Tô San.

Nhưng Tô San luôn luôn không hiểu ý thế, chọc thẳng nỗi đau của cô.

“Rất đơn giản! Vì Lục Chung không tìm được Lục Tự... Lục Tự biết cô là nhược điểm của hắn, chắc chắn sẽ tìm cô... Hahaha... cô ngu quá... Cô là đứa ngu nhất mà cứ tự cho mình là thông minh nhất...”

Phan Lôi không phản ứng, chỉ lạnh lùng nhìn Tô San.

“Cô nói đủ chưa? Dù gì không có tôi, cô là em gái anh ấy, cô cho rằng cô có được anh ấy à?”

Đây cũng là nỗi đau của Tô San, “Không liên quan đến cô... Tình yêu chân chính có thể vượt qua huyết thống...”

“...” Á này càng ngày càng kinh tởm, Phan Lôi không có cách nào nhẫn nại nổi.

“Tôi nói một câu cuối cùng. Lục Chung là của tôi.” Phan Lôi đứng ra, trịnh trọng tuyên bố chủ quyền của mình, “Mặc kệ anh ấy ngây ngô, hay tàn nhẫn, đều là của tôi, cô còn tới nữa, tôi cào chết cô.”

Thực sự quá ngây thơ.

Trong lòng Tô San nghĩ vậy.

Ngay cả uy hiếp cũng không biết.

Cô ta cũng chỉ nghĩ thế, nhưng khiến cô ta bất ngờ là, Phan Lôi nói được làm được, bất chợt nhào tới.

“Tôi cho cô biết, đừng có chọc tôi!”

Hôm nay Phan Lôi mang hai đôi giày, do Lục Chung chuẩn bị cho cô.

Cô không quen mang cao gót, nhưng chiều cao thể này không đạt yêu cầu, đứng bên cạnh Lục Chung chẳng khí thế nổi, do đó hôm nay đáng nhẽ sắp xếp một đôi cao gót 13 phân.

Nhưng khi ở trên xe, Lục Chung đưa cho cô một đôi dép lê mềm mại.

Bảo để cô nghỉ ngơi đổi lại.

Lúc Phan Lôi ở phòng nghỉ đang mang dép lê này, giờ có đất dụng võ, cô cởi dép đánh mặt Tô San bộp bộp.

“Tôi cho cô tư tưởng chồng người khác! Không biết đó là thứ của bà à!”

Tô San tự xưng tàn nhẫn, cũng chẳng ngờ Phan Lôi ra bài không như thường lệ.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Lục Chung giày vò cô ta, cơ thể cô ta đã suy nhược lắm rồi.

Hôm nay để có khí thế, gượng ép mình mang đôi cao gót mười phân, bị Phan Lôi nhào tới, Tô San không đứng vững, ngã phịch ra sau.

Phan Lôi ngồi trên người cô ta, nắm mái tóc tán loạn của cô ta, bộp bộp mấy cái.

“Nói! Cô sai rồi! Nói sau này cô không tác quái nữa!”

Tô San bị đánh mông, rất lâu mới phản kháng.

Nhưng thân thể cô ta suy yếu không ít, cả người mềm nhũn chả còn sức.

Trái lại mấy tháng nay Phan Lôi được Lục Chung nuôi mập hẳn, hơn nữa vì phần nộ, cả người tràn trề sức lực, nắm đầu Tô San đập nền nhà, còn dùng dép đánh đầu đánh mặt cô ta... Dù sao đi nữa, có thể hết giận Phan Lôi đều sử dụng.

Bất quá Tô San không phải kẻ tầm thường, thừa dịp Phan Lôi thờ hỗn hển, cũng cào ngược mặt Phan Lôi.

Nhất thời Phan Lôi không quan sát, khuôn mặt bị kéo một cái, chắc chộp được rồi.

Mẹ nó, lại cào hủy mặt cô, cô thế này sao gặp người ta! Phan Lôi càng thêm tức giận, cởi hai chiếc dép đánh Tô San bộp bộp vang dội.

Hai người hỗn chiến một hồi, váy Phan Lôi cũng bị xé rách, có điều cô giành được thắng lợi.

Cởi trên người Tô San hấp hối, nắm cằm cô ta, lạnh lùng cười, “Hiện tại cô có ngoan ngoãn không?”

“Tôi phi...”

Lại ăn hai chiếc dép.

“Cô là con nhỏ chết tiệt, có giỏi buông tay ra!”

“Nói sau này cô cách tôi thật xa!”

“Cô có giỏi buông ra xem!”

Bộp, bộp... Lại ăn dép.

... Rất lâu sau, hai gò má Tô San sưng vù, cuối cùng nhịn không được cầu xin.

“Cô là đồ khốn kiếp! Mấy người đều khốn kiếp!”

Lúc này, đúng là phụ nữ bình thường rồi.

Phan Lôi thở dài một hơi, trải qua một màn vận động lớn thế, hiện tại cô rất mệt.

Chẳng biết Hươu ngọc ở bên dưới xong việc chưa?

Đang nghĩ vậy, cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra.

Lục Chung và Tô Thăng Tường xuất hiện trước mặt hai người.

Trông thấy một mảng hỗn loạn trên mặt đất, còn có hai người phụ nữ diên giữa đồng lộn xộn, hai người họ đều sửng sốt.

Tô Thăng Tường nói trước, “Đây là sao?”

Mặc dù ngày thường Tô Thăng Tường rất nghiêm khắc, cũng không quan tâm Tô San, nhưng lúc này Tô San bị đánh thành đầu heo, ông ta cũng khó tránh tức giận.

“Tô San, xảy ra chuyện gì?”

Tô San có được chỗ dựa vững chắc, khóc a a lên.

“Ba... cô ta... cô ta là bà diên...”

“Cô nói ai là bà diên!” Phan Lôi vung dép, làm bộ muốn tới chào hỏi mặt Tô San, Tô San thực sự sợ hãi, lui về sau co rúm, uất ức kêu một tiếng ba.

Sắc mặt Tô Thăng Tường cũng khó coi, con gái ai bị đánh thành đầu heo đều khó chịu.

Bất quá lại nhìn Lục Chung nắm tay Phan Lôi, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, trông thấy vết máu trên mặt, lập tức biến sắc.

Đang định nổi giận, Phan Lôi đã nắm tay anh trước.

“Em lợi hại không, em đánh cô ta một trận đấy. Sau này cô ta chẳng dám làm loạn nữa... Hừ...”

Tóc tai Phan Lôi tán loạn, khuôn mặt còn có mấy vết cào, váy cũng rách, đương nhiên lớp trang điểm hoàn mỹ cũng lem luốt, nhưng tinh thần trái lại rất tốt.

Lúc này cười tủm tỉm đứng trước mặt Lục Chung, vốn trong lòng Lục Chung có chút hung ác, giờ đây chỉ còn lại nụ cười.

Nắm Phan Lôi chặt một cái thật kêu, “Mèo ngoan, em rất cừ.”

“Hừ... chứ sao.”

Hai người họ anh anh em em, không chút để hai cha con đối diện vào mắt.

Sắc mặt Tô Thăng Tường nặng nề, “Lục Chung, con có coi ba là ba con không?”

Nghe vậy, Lục Chung thu lại nét mặt dịu dàng dành cho Phan Lôi, hừ lạnh một tiếng, “Chưa từng coi.”

Tô Thăng Tường giận tím mặt, đang tính nói gì đó, lại bị Lục Chung cắt ngang.

“Hôm nay tâm trạng tôi tốt, chuyện cô ta làm vợ tôi bị thương tôi không truy cứu, nhưng lần sau nếu để tôi phát hiện cô ta lại giở trò sau lưng, đừng trách tôi vô tình...”

“Con...” Tô Thăng Tường giận đến mức mặt đỏ tịn mang tai, Lục Chung lại dịu dàng nắm tay Phan Lôi, “Mèo ngoan, đánh vậy tay có đau không em?”

“Không đau, em dùng dép mà.”

“Mèo ngoan giỏi quá. Hôn cái nào.”

“Dạ... Nhưng trên mặt hơi đau, có phải hồng rồi không?”

Lục Chung cười tủm tỉm, trợn mắt nói dối, “Sao có thể chứ, mèo ngoan vĩnh viễn đáng yêu nhất. Ngoan nà... Về nhà anh xoa xoa cho em hết liền...”

Phan Lôi được phát tiết, vừa lòng đi theo Lục Chung.

Chẳng qua, khi cô đang đắm chìm trong thắng lợi ngán ngủ, không phát hiện trước khi đi Lục Chung còn xoay đầu lại liếc người phụ nữ trong phòng.

Cứ vậy bỏ qua.

Việc này chỉ để ăn nói với Phan Lôi thôi.

Ý Lục Chung rất đơn giản.

Tất cả, không đơn giản thế.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Đây là ngày Phan Lôi vui vẻ nhất trong nửa năm qua.

Mặc dù cô rất chật vật, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng cô.

Lục Chung cởi áo vest khoác cho cô, hộ tống cô lên xe.

Mãi đến lúc ở trên xe, Phan Lôi vẫn còn cười híp mắt.

Lục Chung thấy tâm tình cô tốt, trong lòng cũng thoải mái. Thậm chí Tô San bên kia, cảm thấy giữ lại cái mạng cho cô ta cũng không tệ.

Ít nhất, có thể để Phan Lôi vui vẻ.

Bất quá, vui quá hóa buồn, Phan Lôi cười quá đắc ý, động đến vết thương trên mặt.

Móng tay Tô San vừa dài vừa bén, trên mặt Phan Lôi có ba, bốn vết cào, trong đó có vết còn toát ra vài giọt máu.

Lục Chung thấy cô nhăn mặt, ôm cô lên đầu gối, khe khẽ vuốt mặt cô, “Mèo ngoan, còn đau không?”

Phan Lôi thành thật gật đầu.

Lục Chung hôn môi Phan Lôi, nghiền nát một hồi mới hỏi: “Muốn anh giúp em báo thù không?”

Gần như ngay lập tức Phan Lôi phản ứng lại hành động Lục Chung dự tính.

Tên này thường xuyên không quên âm trầm, đùa giỡn máu tanh, cả người tràn ngập hơi thở tiêu cực.

Nhưng Phan Lôi chẳng thích anh như vậy.

Thoáng suy nghĩ, Phan Lôi lắc đầu, tóm tay Lục Chung.

“Lục Chung à, anh cảm thấy hôm nay em lợi hại không?”

Thành thật mà nói, vạch trần bản thân trước kẻ địch, thậm chí ôm ý nghĩ đồng quy vu tận với kẻ địch thực sự quá kém. Nhưng nhìn đôi mắt trong veo như nước của Phan Lôi, Lục Chung chỉ có thể gật đầu.

“Mèo ngoan rất tuyệt.”

Phan Lôi cũng cảm thấy mình rất tuyệt, gật đầu, cọ cọ trong lòng Lục Chung.

“Bây giờ em ở chung với anh, không phải đồng ý việc anh làm, mà vì quá yêu, không nỡ mất đi. Lục Chung à, anh xem hôm nay em rất tuyệt, chuyện của em có thể tự xử lý, sau này anh không cần dùng biện pháp cực đoan thế nữa... Vả lại, anh có biết tại sao hôm nay em dám đánh Tô San không? Bởi vì em biết anh ở lâu dưới, nếu em bị thương, anh nhất định sẽ chạy đến.”

Lục Chung yêu thương hôn trán cô, chỉ nghe Phan Lôi nói thêm: “Em rất tin tưởng anh. Vì vậy Lục Chung à, anh phải học cách tin tưởng em. Anh luôn luôn nói anh chỉ có mình em, em cũng vậy. Người nhà em, người em yêu đều chỉ có mình anh. Mặc kệ những người khác hiện diện trong cuộc đời của em thế nào, anh là người quan trọng nhất, thậm chí còn quan trọng hơn bản thân em... Do đó, đừng để em thất vọng nữa... Cũng đừng

để em đau lòng nữa... Em chẳng biết lần sau, em còn có thể lấy lại can đảm không... Lấy can đảm, trở về bên cạnh anh một lần nữa.”

Đây có lẽ là lời dũng cảm nhất trực tiếp nhất Phan Lôi từng nói. Thích người đàn ông như Lục Chung phải có can đảm rất lớn, sau khi bị tổn thương vẫn không trốn tránh mà quay lại đối mặt, việc này càng là một loại cổ chấp.

Phan Lôi không hy vọng bản thân hối hận, cũng không hy vọng Lục Chung hối hận.

Cho nên, cô trở lại.

Phản ứng của Lục Chung chính là hôn môi cô, cho cô phản ứng vừa lòng.

Phan Lôi cũng có chút động tình, bất quá kiêng dè đang ở trên xe, hơi xấu hổ, kéo tay Lục Chung luồn vào váy cô.

Lục Chung cũng kịp dừng lại, ở nơi công cộng anh chẳng thích thân thiết với Phan Lôi.

Không phải vì không thích.

Mà vì không thích dáng vẻ xinh đẹp nhất của Phan Lôi bị những người khác nhìn thấy.

Lúc này cũng vậy, anh ôm cô vào lòng, hết sức thân thiết cọ cọ trán cô.

“Mèo ngoan, cuối tháng này anh phải đi Mỹ... em phải đợi anh về.”

“Vâng.”

Lục Chung mỉm cười, ôm Phan Lôi, bỗng nhiên nói thêm một câu.

“Mặc kệ xảy ra chuyện gì, em cũng phải chờ anh về.”

“Vâng.”

Phan Lôi tràn ngập hạnh phúc, giờ phút này mặc dù cảm thấy lời Lục Chung nói hơi kỳ quái, nhưng nghĩ tính cách Lục Chung không có cảm giác an toàn, phải nhiều lần xác định thể hình như cũng hợp tình hợp lý.

Khi hai người họ anh anh em em, Phan Lôi nhìn không được nghĩ đến Tô San.

“Được rồi, Tô San nói Lục Tự vẫn chưa tìm được, cô ta còn nói hắn sẽ tới tìm anh...”

Nhắc tới Lục Tự, sắc mặt Lục Chung khó coi.

“Yên tâm, hắn không phải vấn đề. Chỉ cần hắn dám đến... Hừ...”

Lục Chung hừ lạnh một tiếng, ngụ ý quá rõ.

Phan Lôi hơi rút lại, tuy sợ thủ đoạn Lục Chung đối phó Lục Tự, nhưng trong lòng vẫn nhìn không được.

“Anh tóm hắn rồi sẽ làm gì nữa?”

Lục Chung khéo léo giải quyết, cúi đầu hôn trán Phan Lôi, “Quyền chủ động nằm trên người hắn, hắn muốn chết làm sao anh cản nổi.”

Phan Lôi nghe rõ, ý Lục Chung là, Lục Tự không xuất hiện nữa anh cũng sẽ không đuổi cùng giết tận.

Vừa nghĩ thế, Phan Lôi chỉ có thể cầu khẩn.

Lục Tự nên đành hoàng ở lại nơi cô không biết đi, cả đời đừng quay lại.

Nhưng cô đâu biết, chấp niệm của con người đâu dễ dàng buông bỏ.

Mà thứ có thể dễ dàng vứt bỏ, cũng không đáng phải nhọc nhằn khổ sở theo đuổi như vậy.

Cuối tháng sáu, rốt cuộc Lục Chung đi Mỹ.

Lục Tư nói, đối phương là một chuyên gia tâm lý rất xuất sắc, đã nghiên cứu căn bệnh của Lục Chung nhiều năm, có lẽ, Lục Chung trở về lần nữa sẽ là một Lục Chung cô mong đợi.

Nhưng Phan Lôi không ngờ, ngày ấy cô đưa anh ra sân bay, là lần gặp gỡ cuối cùng của hai người năm đó.

Chuyên gia tâm lý học kia sắp xếp toàn bộ cuộc điều trị cho Lục Chung gần như khép kín, anh đi một tuần cũng không liên lạc với Phan Lôi.

Phan Lôi chỉ biết được chút tin tức Lục Chung bên Mỹ từ Lục Tư.

Anh khỏe, mặc dù hơi kháng cự, nhưng từ từ cũng quen.

Phan Lôi ở trong nước, lúc nào cũng muốn qua đó thăm anh một chút.

Song đều bị Lục Tư ngăn cản, chỉ bảo cô hãy chờ đợi, hẳn chắc chắn sẽ cho cô một Lục Chung khỏe mạnh.

Khí trời dần dần oi bức, Phan Lôi phát hiện gần đây ngày càng sốt ruột khó nhịn.

Có lẽ mùa hè nóng bức đến rồi, trong lòng có chút không thoải mái thôi.

Hôm nay, bỗng nhiên Phan Lôi muốn ăn dưa hấu.

Bà quản gia nói siêu thị không tươi, bèn cùng Chuột đồng đi vùng nông thôn gần đó tìm kiếm.

Phan Lôi ở nhà một mình, hơi buồn chán.

Thế là lên mạng tùy tiện dạo một vòng, lại lấy kem trong tủ lạnh ra ăn, cuối cùng vẫn cảm thấy bức bối bất an.

Ngay lúc Phan Lôi suy nghĩ có nên ngủ trưa một giấc đợi dưa hấu về không, chợt nghe tiếng gõ cửa.

Cô tưởng quản gia quên đem chìa khóa, nên chạy xuống lầu mở cửa.

Đứng ngay cửa, là một bà lão quần áo tả tơi.

Trông thấy cô, bà ta vươn tay, tha thiết nói với Phan Lôi: “Cô gái tốt bụng, có thể cho già một ly nước không?”

Phan Lôi là một người hiền lành, hơn nữa cái thành phố này mặc dù ít ăn mày, nhưng vẫn có.

Thấy tóc đối phương toàn hoa râm, cánh tay vươn ra lốm đốm loang lổ, trên mặt còn có một ít bọng mủ khô nước.

Phan Lôi có phần không đành lòng, “Bà à, bà chờ một chút, tôi rót cho bà ly nước.”

Lần này Phan Lôi không có cách nào, chỉ có thể đỡ bà lão vào.

“Cảm ơn cô gái.” Bà lão uống nước xong, tỉnh táo hơn nhiều.

“Cô gái ơi, cô thực sự là người tốt.”

Bà lão sợ làm bẩn nhà Phan Lôi, chỉ ngồi trong sân. Càng khiến Phan Lôi không đành lòng hơn, cho dù ở bên ngoài oi bức, cũng ngồi xuống cùng.

“Bà ơi, bà muốn ăn dưa không? Tôi đi lấy cho bà ít dưa.”

“Không cần đâu. Răng già rụng hết rồi, ăn không được... Cô gái à, cô thực sự là người tốt.”

Phan Lôi thoáng đỏ mặt.

Thực ra cô cũng không tính là người tốt, bất quá thấy bà lão đáng thương thôi.

Ánh nắng đầu giờ chiều gay gắt, bà lão vốn uống nước xong muốn đi, chợt Phan Lôi không nỡ.

“Bà ơi, lúc này bà ra ngoài sẽ bị cảm nắng đấy, bằng không bà ở nhà tôi nghỉ ngơi chút đi...”

Bà lão hình như hơi do dự, nhưng rốt cuộc cũng đồng ý.

“Cô gái, nhà cô chỉ có một mình cô hả?”

Phan Lôi gật đầu, “Còn một người dì và em trai nữa, sắp về rồi.”

Quản gia và Chuột đồng chẳng biết chừng nào mới về, không biết có mua được dưa hấu không?

Hiện tại rất nhiều thứ trên thị trường không ăn được, quản gia đặc biệt thuê một nhà kính ở nông thôn, trồng không ít rau dưa tự nhiên không ô nhiễm.

Đương nhiên, dưa hấu cũng là sản vật trong nhà kính ấy.

Nghĩ đến dưa hấu, Phan Lôi không khỏi nuốt nước miếng.

“Nhà cô lớn thật.” Bà lão uống một hớp nước, bèn nhịn không được nói.

“Tạm tạm thôi ạ...” Nhà lầu kiểu Tây Phan Lôi đang ở là do Lục Chung mua, kỳ thực nhỏ hơn Lục gia.

Nghĩ đến Lục Chung, trong lòng Phan Lôi tràn ngập chờ mong và dịu dàng, “Bà à, người nhà bà đâu?”

Bà lão thở dài, đặt vải bố rách rưới bên người xuống đất, chỉ chỉ mủ loét trên cánh tay, “Bộ dạng tôi như vậy, ai dám muốn tôi chứ...”

Bà lão vừa nói vừa thở dài. Thực ra Phan Lôi cũng sợ mủ loét trên người bà lão, rất kinh tởm. Nhất là trên mặt bà ta còn mọc thêm một ít, đến bây giờ cô vẫn không dám nhìn dáng vẻ bà ta.

Thấy sắc mặt Phan Lôi trắng bệch, bà lão thả tay áo xuống, cúi đầu, lại cười.

“Có điều, cũng nhanh thôi...”

“Hả?”

Không biết tại sao, Phan Lôi càng ở lâu với bà lão ấy càng cảm thấy khó chịu.

Cô mượn cớ vào lấy ly nước, lúc này giọng bà lão ở phía sau vang lên.

“Cô gái, có thể rót cho cô thêm ly nước không?”

“Được...”

Phan Lôi còn chưa nói xong, một mùi hương xộc tới trước mặt, sau đó chân cô mềm nhũn, từ từ ngã nhào xuống đất.

Trước mắt mơ hồ, chỉ có bà lão kia chậm rãi tới gần.

Chất giọng khàn khàn lão hóa ban đầu nay biến mất, thay vào đó là giọng nói bén nhọn quen thuộc.

“Phan Lôi, đã lâu không gặp.”

“Cô...”

Phan Lôi gắng gượng mở mắt, song địch không lại mùi hương ấy, kéo cô liên tục đi về phía bóng tối.

Cuối cùng, cuối cùng cô cố gắng nặn ra giọng nói từ kẽ răng.

“Là... là cô... Chung Phỉ Phỉ.”

Chung Phỉ Phỉ nghe vậy, đẩy mái tóc muối tiêu ra, để lộ gương mặt đầy mụn loét.

Cô ta nhìn Phan Lôi yếu ớt bất động trên mặt đất bằng ánh mắt oán hận, “Thật không ngờ chứ gì, Phan Lôi. Tao chờ lâu thế này, cuối cùng cũng chờ được ngày hôm nay.”

Cô ta ngồi xổm xuống, nắm mái tóc dài của Phan Lôi, ngón tay dài lướt qua khuôn mặt trắng nõn mềm mại của Phan Lôi, liên tục cười lạnh.

“Lục Chung hại tao thành cái dạng này! Tao cũng sẽ không tha cho mày! Đợi tao hủ gương mặt hồ ly tinh của mày, tao xem Lục Chung còn muốn mày không?”

Nói xong, Chung Phỉ Phỉ lấy một cái bình nhỏ trong vải bố, quơ quơ trước mặt Phan Lôi.

“Biết đây là gì không? Hahaha...” Chóp mũi Chung Phỉ Phỉ ghé vào cái bình ngửi ngửi, tiết lộ đáp án.

“Axit nitric. Chỉ cần tao hắt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mày... Hahahaha... Mày đoán xem sẽ thành bộ dạng gì... Hahahaha... Lục Chung... Mày bản lĩnh thế, mày có đoán được ngày hôm nay không?”

Chung Phỉ Phỉ điên cuồng cười to, động tác cũng không do dự.

Mở nắp bình, chuẩn bị chào hỏi mặt Phan Lôi.

Giờ phút này, đột nhiên xuất hiện một bàn tay tóm cô ta lại.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Trông thấy người đến, Chung Phỉ Phỉ hất gương mặt xấu xí, phát ra tiếng cười khắc khắc the thé, “Lục Tự, bây giờ vẫn còn luyến tiếc con đề tiện này à?”

Lục Tự không trả lời, chỉ xốc Chung Phỉ Phỉ ném sang một bên, lạnh lùng nói: “Đừng quên giao ước của chúng ta.”

Chung Phỉ Phỉ vẫn cười như cũ, ánh mắt lưu luyến thoáng nhìn Phan Lôi, liếm môi, mang theo sự oán hận và không cam lòng, “Không sao, đợi mấy người lợi dụng xong, tôi lại tới... Tin tôi đi... tôi chờ ngày này lâu lắm rồi...”

“Hai người còn ngơ ngác cái gì?” Trong lúc hai người họ giằng co, cửa truyền đến một giọng nói lo lắng khó nhin.

Nghe được giọng nói này, Lục Tự khiêng Phan Lôi nhanh chóng đi tới cửa.

Ngoài cửa, một chiếc xe tải Van đã chờ ở đó, trông thấy bọn Lục Tự tới, một ông lão mặc áo đen tiến lên.

Nhìn kỹ, ông lão đi đứng rất vững, nhưng đôi mắt lại vẫn đục.

Ông ta là một người mù.

“Lão mù, bây giờ chúng ta đi đâu?” Chung Phỉ Phỉ cũng theo lên xe ngồi.

Lão mù không vui ‘liếc’ cô ta một cái, “Không muốn tôi độc cô mù thì bớt nói nhảm đi.”

Chung Phỉ Phỉ chẳng qua chỉ quá hưng phấn, kỳ thực cô ta vẫn còn hơi sợ lão mù thần bí khó lường này, nhất thời, cô ta bấu môi, trong lòng không vui, nhưng ngoài miệng lại chả dám nói lời nào.

Lục Tự đặt Phan Lôi lên xe, sắc mặt thoáng sa sầm, “Sư phụ, hiện tại liên lạc với Lục Chung ư?”

Lão mù cảm hận ‘nhìn’ Phan Lôi mê man ngay chỗ ngồi, cười lạnh, bảo Lục Tự: “Con lái xe!”

Lục Tự ngồi lên chỗ điều khiển, lại nhìn lão mù tới ghế sau sờ mặt Phan Lôi, có chút ghê tởm, nhin không được lên tiếng ngăn cản: “Sư phụ, động đến Phan Lôi, bên Lục Chung chắc không tuân theo sự chi phối...”

“Con cho rằng hiện tại hãn sẽ tha cho chúng ta sao?” Lão mù rút tay về, dường như nghĩ đến chuyện gì đó không chịu nổi, khuôn mặt xấu xí hé lộ sự âm trầm và tàn nhẫn, “Thằng nhóc Lục Chung đó thầy hiểu rất rõ, cho dù con cướp cô gái của hãn, hãn cũng không tuân theo sự chi phối. Cùng lắm cho con chết càng thêm khổ sở thôi...”

“...” Tay Lục Tự hơi run rẩy, giọng càng run hơn, “Chúng ta không phải làm không công mà?”

“Thằng nhóc nông cạn!” Lão mù vuốt mặt Phan Lôi, véo véo mũi cô, “Con biết cái gì... Hiện tại gọi điện cho Lục Chung, bảo hãn gửi một trăm triệu USD vào tài khoản chúng ta. Còn con nhỏ này... thầy có thừa cách đối phó nó...”

“Giao ước... giao ước của chúng ta...” Lục Tự vẫn chần chừ, lại bị lão mù hung hăng ‘trừng’ một cái, “Giờ con còn nghĩ đến nhà họ Lục đó hả? Thầy cho con biết, tiền mới chân thật nhất, Lục gia, bất quá chỉ là một miếng da, con giành được nó, chỉ sợ không còn mạng để hưởng.”

Lão mù nói xong, nói một tiếng với Chung Phỉ Phỉ, “Con nhóc xấu xí, qua đây đỡ nó.”

Lão mù không nhìn thấy, nhưng trong nháy mắt Chung Phỉ Phỉ hiểu ông ta gọi cô ta qua đó.

“Tính làm gì thế?”

Lão mù lấy một lọ trong túi ra, quơ quơ trước mặt Chung Phỉ Phỉ, “Cô có biết hình phạt lớn nhất của con người là gì không?”

Mắt lão mù vẫn đục một mảng, chẳng thấy được gì, song giờ khắc này Chung Phỉ Phỉ vẫn cảm thấy cả người run rẩy.

Cô ta thành thật lắc đầu, “Tôi không biết.”

Lão mù chợt cười, đổ ít chất lỏng trong bình lên mũi Phan Lôi, “Đó chính là cầu mà không được. Và vĩnh biệt người yêu.”

Chung Phỉ Phỉ thấy dáng vẻ kia của lão mù bèn biết ông ta đã động tay động chân với Phan Lôi, nhất thời mặt mày rạn rỡ.

“Muốn tôi hủy mặt cô ta không?”

“Cút.” Lão mù dứt khoát rống một tiếng, “Tôi lại nghe cô nói vậy nữa, cẩn thận tôi độc cô cam luôn!”

Lục Tự từ kính chiếu hậu nhìn động tác hai người, lúc Chung Phỉ Phỉ đỡ Phan Lôi dậy, lão mù vấy thứ gì đó lên chóp mũi cô, hẳn không khỏi hiểu kỳ.

“Sư phụ, thầy làm gì vậy?”

“Thôi miên.”

Lão mù nở nụ cười u ám, bóp gương mặt mịn màng của Phan Lôi,
“Ngoan, tỉnh lại nào.”

Nói xong, Lục Tự kinh ngạc phát hiện đáng nhẽ Phan Lôi đang hôn mê từ từ ngỗi dậy.

“Quên người trong lòng cô đi. Hắn là kẻ xấu. Hắn chỉ tổn thương cô. Quên hắn đi. Cả đời không cần nhớ tới hắn. Cách xa hắn ra. Chán ghét hắn. Hận hắn. Giết hắn.”

Như đọc một loại thần chú, lão mù lẩm bẩm trước mặt Phan Lôi.

Lúc này Lục Tự phát hiện, mặc dù Phan Lôi đã tỉnh, nhưng ánh mắt đại ra.

Sau khi lão mù nói xong, hình như Phan Lôi giống như bị đầu độc, đọc theo mấy câu ấy của lão mù.

Chung Phi Phi ở một bên khâm phục không thôi, “Khâm phục ông thật, nếu làm thế, cho dù Lục Chung tìm được cô ta, cũng không tìm được tình yêu của bọn họ.”

Lão mù mù đặc ý gật đầu, “Chuyện nhỏ như con thỏ. Thằng nhóc đó chẳng phải tự xưng là nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay sao, khi người hắn để ý nhất không nằm trong tầm kiểm soát, mới biết cái gì gọi là đau khổ.”

Sau khi Phan Lôi đọc xong, lão mù vung tay cô lại ngã xuống lần nữa.

Lúc này, trước mặt Lục Tự có tin nhắn.

“Bên Lục Chung gửi tin rồi. Muốn giao dịch.”

Lão mù cười hài lòng, “Biết ngay hần thiếu kiên nhẫn mà.”

Lục Tự để điện thoại xuống, “Vây giờ làm sao đây?”

Lão mù vuốt vuốt cằm, nói tiếp: “Bảo hần gửi tiền, không gửi thì chẳng có gì hết.”

Chốc lát sau, Lục Tự nói: “Hần nói muốn suy xét.”

Lão mù nở nụ cười u ám, xoay đầu ‘nhìn chăm chăm’ Phan Lôì hôn mê bất tỉnh trong góc, “Con nhóc đó, trái lại quan trọng hơn chúng ta tưởng.”

Chung Phỉ Phỉ thoáng không hiểu.

“Lục Chung đã nói phải suy xét, sao còn thể hiện sự quan trọng của con nhỏ này chứ?” Chẳng phải đồng ý ngay mới thể hiện tầm quan trọng của người phụ nữ này sao?

“Cô biết cái gì?” Lão mù cười lạnh, “Tôi rất rành thủ đoạn của đám người làm việc cho Lục Chung. Hiện tại bất quá hần muốn kéo dài thời gian thôi, muốn cứu Phan Lôì ra. Nếu không liên quan đến người quan trọng, hần sẽ lập tức giao tiền ngay, sau đó như mèo vờn chuột vậy, ép cô đến mức không còn đường chết... Thế này mới là thú vui của hần.”

Lục Tự nghe xong mồ hôi nhễ nhại.

Hóa ra cái người gọi là anh trai hần, lại là người như thế.

Chung Phỉ Phỉ cũng hơi sợ hãi, thì ra Lục Chung biến thái vậy.

Bất quá, những chuyện này không quan trọng, quan trọng là, Lục Chung sẽ tìm tới đây.

Chung Phỉ Phỉ hơi sợ, “Nếu Lục Chung...”

“Thấy cô có chút tiến bộ.” Lão mù cúi đầu, một lát sau mới lên tiếng: “Lại nói với hân, gửi tiền. Trước 5h chiều hôm nay, không thấy khoản tiền đó, bảo hân nhật xác người phụ nữ của hân đi.”

Lục Tự theo lời lão mù gửi tin nhắn, trong chốc lát, bên Lục Chung nhả lại.

Lục Tự đang muốn đọc, lão mù lập tức xua tay.

“Tắt điện thoại. Số tiền này, sẽ gửi tới ngay.”

Lục Tự nửa tin nửa ngờ, nhưng nửa tiếng sau, tin nhắn khác gửi tới, tiền đã chuyển khoản.

“Hiện tại làm gì đây?”

“Có thể làm gì? Đến bờ biển. Chẳng phải cô muốn báo thù sao? Ném con nhóc này xuống biển!”

Lục Tự thoáng không đành lòng, “Chúng ta có tiền rồi...” Không cần đuổi cùng giết tận thế.

“Lẽ nào con còn muốn con nhóc ấy?” Lão mù cười lạnh, “Cũng được, cho con một giờ, thoải mái xong ném nó xuống biển.”

Lục Tự trầm mặc, “Cô ấy cũng quên Lục Chung rồi, vứt cô ấy để cô ấy tự sinh tự diệt đi.”

“Lòng dạ đàn bà.”

Lão mù hừ lạnh, đẩy Phan Lôì cho Chung Phỉ Phỉ, “Con nhóc xấu xí, hiện tại nhỏ này giao cho cô.”

“Được đấy.” Chung Phỉ Phỉ đợi lâu vậy, cũng đợi được ngày này.

Lập tức, cô ta tràn trề hăng hái.

Ngay khi tay cô ta chạm vào Phan Lôi, Phan Lôi đáng nhẽ hôn mê bỗng đứng tỉnh lại.

“Cô... cô muốn làm gì...”

“Làm gì hả?” Chung Phỉ Phỉ cười lạnh, nhào tới bóp cổ Phan Lôi, “Bộ dạng hiện tại của tao, mày nói xem tao muốn làm gì...”

Phan Lôi đau đớn bị siết cổ họng, cả người cũng sắp nghẹt thở, liều mạng dấn đá trên người Chung Phỉ Phỉ. Nhưng cô đâu biết, Chung Phỉ Phỉ hoàn toàn phát điên rồi, bóp cổ Phan Lôi nhất định muốn mạng cô.

“Đều tại mày, không phải mày, tao cũng không biến thành người không ra người ma không ra ma!”

Phan Lôi ho khan một tiếng, gắng gượng tìm được giọng mình.

“Chung Phỉ Phỉ! Cô... cô là kẻ điên... buông... Lục Chung... Lục Chung... biết... biết...”

Cô nói đứt quãng, lão mù ở một bên vẫn thờ ơ cũng chẳng sốt.

Con nhóc đó không bị thôi miên.

“Buông nó ra.”

Ngay khi Phan Lôi cảm giác mình sắp thở không nổi, một giọng khàn khàn biến chất vang lên.

Giọng này vừa lên tiếng, Chung Phỉ Phỉ vốn đang điên cuồng bỗng đứng tỉnh táo, buông tay.

Phan Lôi ôm người lui sang chỗ ngồi khác. Cô nhớ lại, Chung Phỉ Phỉ làm cô hôn mê, sau đó hình như Lục Tự cũng tới.

Cô nhìn chăm chăm ông già đang nói chuyện kia, trong lòng đan xen giữa sợ hãi và kinh ngạc.

“Ông... ông là ai?”

Lão mù xoay đầu lại, đôi mắt cá chết tĩnh mịch ‘trùng’ cô.

“Nhóc con, cô vẫn nhớ rõ tất cả sao?”

Phan Lôi cảm thấy hơi đau đầu, song làm sao cô dễ dàng tỏ ra yếu kém trước mặt kẻ địch chứ.

“Đương nhiên tôi nhớ.”

Tại sao cô không nhớ? Hoặc là nói, cô chẳng nhớ gì hết?

Lúc này đầu óc trống trơn của Phan Lôi xoay chuyển, hiện tại phải làm thế nào đây? Bị Chung Phỉ Phỉ và Lục Tự bắt được, bên cạnh còn có một ông già mù âm trầm kinh khủng, bọn họ đâu phải cần tiền đơn giản thế.

Ngay lúc Phan Lôi nhanh chóng tính toán phải làm sao, lão mù bỗng nhiên cười haha.

“Rất thú vị... Thực sự rất thú vị...” Mắt lão mù rõ ràng vẫn đục, lại bị Phan Lôi thấy được vẻ dữ tợn trong đó.

“Chuột đồng vậy mà bỏ đồ trên người cô... Rất thú vị... Ngược lại hẳn đối với cô không tệ...”

Lời này khiến trong lòng Phan Lôi rối loạn, người này hình như tinh thần không bình thường lắm.

Còn nữa, rốt cuộc ông ta đang nói lung tung gì thế.

Phan Lôi vô cùng khủng hoảng lui về sau, giờ bên tai cô rõ ràng nghe được tiếng sóng biển.

Hiện tại, cô cũng không duy trì được sự bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, nhìn mấy người trước mắt, run rẩy lên tiếng.

“Mấy người muốn làm gì?”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Từ đâu bắt đầu, hình như cũng từ nơi ấy kết thúc.

Nhớ năm đó, Lục Tự vớt Phan Lôi từ dưới biển lên, mang về Lục gia.

Chẳng qua khiến hai người họ không ngờ là, hơn mười năm sau, Lục Tự đã đem cô gái mình cứu dưới biển, ném trở lại nơi xa lần nữa.

Phan Lôi không cách nào tránh khỏi nỗi sợ hãi trước biển rộng, lúc này, cô bị Lục Tự túm đi đến biển rộng.

“Anh Lục Tự... đừng... đừng phạm thêm sai lầm nữa...”

Phan Lôi luôn miệng cầu xin khiến Lục Tự hơi dao động. Trên gương mặt điển trai của hắn thoáng hiện sự do dự, dường như Phan Lôi thấy được bình minh của hi vọng.

“Anh Lục Tự, lẽ nào anh quên rồi sao? Chính anh cứu em từ dưới biển lên, giờ... chả lẽ anh muốn ép em đến con đường chết ư?”

Phan Lôi vừa mở miệng, Lục Tự như phục hồi tinh thần.

Hắn lắc đầu, ánh mắt nhìn về phương xa, giống như đang nhớ lại khoảng thời gian vui vẻ lúc còn niên thiếu. Cho tới bây giờ, hắn mới phát hiện, thực ra hồi hắn còn bé cũng có rất nhiều thời gian vui vẻ.

Hắn và Phan Lôi là thanh mai trúc mã, khi ấy, hắn thật lòng xem cô như em gái.

Song, có nhiều tình cảm hơn nữa cũng không ngăn nổi sự không cam lòng và việc theo đuổi quyền thế trong lòng.

Hai người họ đi đến bước đường này.

Không quay lại được nữa.

Lục Tự ngồi xổm xuống, hắn khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Phan Lôi lên. Vẫn là cô gái diễm đạm đáng yêu thường hay cười ngượng ngùng trong trí nhớ, nhưng chỉ có đôi mắt kia, là không nhìn hắn nữa.

Trong nháy mắt Lục Tự phản nộ, hắn chột hất Phan Lôi ra, bực bội đi tới đi lui trên bờ cát.

Hắn tựa như con thú bị nhốt vậy.

“Lôi Lôi, tại sao, tại sao em chọn hắn chứ? Tại sao, đến lúc này rồi mà em còn nhớ hắn... Hắn có chỗ nào tốt? Em biết hắn giết người mà? Tại sao còn ở bên cạnh hắn? Lẽ nào em đã quên hắn là người kinh khủng sao?”

Lục Chung kinh khủng đến mức nào, không cần Lục Tự nói Phan Lôi cũng biết.

Nhưng, có thể còn cách nào chứ.

Phan Lôi che giấu sự chua xót trong lòng, lắc đầu, “Không có cách nào, em cũng không có cách nào.” Yêu là chuyện hoàn toàn không có cách nào.

Anh tàn nhẫn, anh độc ác.

Nhưng anh là Hươu ngốc cô yêu.

Hai người họ hấp dẫn nhau, ôm ấp nhau, thân thể nương tựa nhau, linh hồn thuộc về nhau, không còn cách nào, thực sự không còn cách nào rồi.

“Lôi Lôi, quên hẳn đi... Quên hết tất cả đi... Sống thật tốt...” Có lẽ, hai người này còn có thể cho cô một con đường sống.

Lúc này, Lục Tự không thể quay đầu. Hẳn biết rõ, cục diện bây giờ hẳn hoàn toàn chẳng kiểm soát được.

Phan Lôi im lặng, một lát sau, cô mới lắc đầu.

“Anh Lục Tự, em chọn con đường này. Đã không còn cách nào quay đầu lại.”

Tia sáng cuối cùng trong mắt Lục Tự chột xám xịt, hẳn lui về sau hai bước, khoát khoát tay.

“Chả còn cách nào rồi. Anh cũng không thể quay đầu. Lôi Lôi... đừng trách anh, thực sự đừng trách anh...”

Phan Lôi rơi nước mắt, đã biết hi vọng cuối cùng cũng dập tắt rồi. Thực ra, từ lúc thấy Chung Phỉ Phỉ và Lục Tự, cô đã biết, ngày hôm nay có lẽ không còn hi vọng nữa.

Chẳng qua, cô cực kỳ không cam lòng.

Rất đáng tiếc.

Cô đã hứa với Lục Chung, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chắn chắn sẽ chờ anh về.

Chỉ là lần này, rốt cuộc cô cũng nuốt lời.

Xin lỗi.

Thực sự xin lỗi.

“Thả cô ấy đi, chúng ta đều có được thứ mình muốn rồi.” Thấy nước mắt Phan Lôi rơi lả chả, Lục Tự vẫn không nở, sau biến cố lớn ở nhà họ Lục, kỳ thực có một số chuyện hăn đã nghĩ thông suốt.

Thực ra, hăn không cam lòng bởi vì người đó là Lục Chung, nhưng sự thương tiếc dành cho Phan Lôi, vẫn hiện hữu.

Mấy năm nay, quyền thế che mắt hăn, song có một số thứ hăn không quên.

“Anh thực sự không nở, em là em gái anh... anh nhìn em lớn lên...”

“Lòng dạ đàn bà.” Lão mù nhàn nhạt ném một câu, nhưng Lục Tự kiên quyết che trước mặt Phan Lôi.

“Tôi nói rồi, tôi hận Lục Chung, tôi cũng hận Phan Lôi, hận cô ấy đứng núi này trông núi nọ... Nhưng cô ấy không đáng chết, khi còn bé, giây phút cô ấy kéo tay tôi gọi tôi là anh, tôi đã quyết định phải cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc, mấy năm nay tôi suýt quên mất, bất quá bây giờ... tôi không quên được.”

“Haha... thật thâm tình đấy...”

Lão mù vẫn cười như cũ, sắc mặt lại lạnh xuống.

“Thấy con như vậy, thầy cho con một ưu đãi. Nếu chúng ta thử lần nữa, nó có thể bị thôi miên, thì thầy sẽ bỏ qua cho nó.”

Lục Tự nghiêng răng, xoay đầu lại thoáng nhìn Phan Lôi hai mắt đắm lệ, cuối cùng gật đầu.

“Được.”

“Cô thật may mắn.”

Chung Phỉ Phỉ cười quái dị, kéo Phan Lôi qua.

“Tốt... Bắt đầu được chưa?”

“Mấy người muốn làm gì? Tôi không muốn...” Phan Lôi liên tục lui về sau, lại bị Chung Phỉ Phỉ tát một cái.

“Con đê tiện này, còn chưa qua đây!”

Phan Lôi liên tục lùi lại, nhưng bị Chung Phỉ Phỉ tóm càng chặt.

Chả biết bọn họ đã bỏ thuốc cô, cả người Phan Lôi mềm nhũn, bỗng không còn chút sức lực nào.

Lúc này, lão mù từ từ đi tới.

Sau đó, Phan Lôi cảm thấy mình mơ một giấc mộng.

Trong mộng, cô còn rất nhỏ. Cô được một người phụ nữ xinh đẹp ẵm trên tay, “Bắc Bắc ngoan, xem này anh hai đi đâu rồi?”

Cô ngẩng đầu, theo tầm mắt người phụ nữ nhìn sang.

Xa xa, có một chàng trai vẫy tay với họ.

“Mẹ... em gái...”

Viền mắt Phan Lôi nóng lên, muốn nhào tới.

Nhưng cảnh tượng trước mắt giống như sương mù vậy, tất cả cứ vỡ vụn thu vào trong tay.

Mang theo cả người phụ nữ xinh đẹp biến mất cùng một lúc.

Lúc này, từ trong sương mù dày đặc truyền tới một giọng nói.

“Mèo ngoan... theo anh về nhà đi.”

Cô sững sờ, trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh, đang chuẩn bị sải bước chạy tới phía trước.

Đột nhiên, phía sau lại xông ra một giọng nói.

“Bắc Bắc, đừng qua đó. Đó là người xấu, hắn sẽ bắt cóc con, đừng qua đó.”

Giọng nói này có vẻ quen thuộc, Phan Lôi chần chừ.

Trong sương mù dày đặc, giọng nói ấy dần dần nhỏ lại, cuối cùng sắp nghe không nổi nữa.

Phan Lôi rất gấp, lại không có cách nào.

Chỉ có giọng nói phía sau càng ngày càng mãnh liệt.

“Bắc Bắc, ngoan, đừng đi. Người đó không phải người tốt. Con phải cách xa ra...”

Đầu óc càng lúc càng mơ hồ, đến cuối cùng Phan Lôi hoàn toàn không nghe được giọng nói trong sương mù kia.

Chỉ có thể nói theo bản năng: “Bắc Bắc đừng qua đó... không qua đó... không qua đó...”

Lúc thấy mắt cô gái trở nên dại ra, Lục Tự thở dài.

“Lần này được không?”

Lão mù đặc ý, “Thằng nhóc Chuột đồng mặc dù có động tay động chân, nhưng đồ đệ làm sao vượt nổi sư phụ, chút bản lĩnh ấy của nó đều do thầy

dạy, có lợi hại hơn nữa, cũng không phải đối thủ của thầy.”

Lục Tự không để ý nhiều thế, chỉ nhìn sắc mặt Phan Lôi mờ mịt, vậy cũng tốt.

Quên hết cũng tốt, ít nhất giữ được một mạng.

“Chúng ta đi thôi.” Lục Tự nhìn Phan Lôi lần cuối, hắc nghị, đời này hẳn không trở lại nữa.

Có lẽ, cũng không gặp Phan Lôi nữa.

Chuyện trước kia, để nó theo gió bay đi.

Thoáng chân chừ, Lục Tự lại quay lại, tiến tới bên tai cô gái có đôi mắt đại ra ấy nói: “Xin lỗi, Lôi Lôi, có một chuyện, anh vẫn gạt em.”

Khi đó, người vớt em từ dưới biển lên không phải anh, mà là Lục Chung.

Đôi mắt mờ mịt của Phan Lôi có một tia dẫn ra, khi Lục Tự xoay người rời đi cũng không phát hiện, trái lại Chung Phỉ Phỉ ở một bên phát hiện được.

“Cô ta muốn tỉnh kìa.”

Lão mù sững sờ, lập tức không chút do dự ra lệnh.

“Đẩy nó xuống biển.”

“Đừng...” Lục Tự còn chưa kịp phản ứng, Chung Phỉ Phỉ đã nhanh chóng vọt tới, đẩy Phan Lôi xuống vách biển.

Khi Lục Tự chạy tới, Phan Lôi đã rơi xuống. Sóng nước bao phủ, rất nhanh không nhìn thấy bóng dáng cô.

“Mụ điên này! Cô đang làm gì thế...” Lục Tự xoay người gào thét với Chung Phỉ Phỉ, Chung Phỉ Phỉ hoàn toàn không quan tâm, chỉ cười haha.

“Cuối cùng cũng trả được thù, cuối cùng tôi trả được thù rồi. Lục Chung... Hiện tại tôi muốn nhìn thử mặt Lục Chung... Thực sự muốn nhìn thử gương mặt tuyệt vọng ấy ...”

Chung Phỉ Phỉ điên cuồng cười to, niềm vui sướng sau khi trả thù che mắt cô ta.

Lục Tự mất mát nhìn cơn sóng to ngoài khơi mãnh liệt, âm thầm đau lòng.

Cuối cùng, vẫn đi tới bước xấu nhất ư?

Lão mù ở một bên sắc mặt nặng nề, “Đi, đi mau, Lục Chung sắp tới rồi.”

Không phải.

Là đã tới rồi.

Chuột đồng nhìn thi thể trên đất, rất khó tin sự phụ hãn sau khi chết sẽ thành cái dạng này.

Ông ta là trộm, là chuyên gia điều chế hương, cũng là bậc thầy thôi miên.

Nổi tiếng trên thế giới.

Khi còn bé, trộm hãn trên người ba mẹ, dạy hãn trộm đồ, dạy hãn giết người, dạy hãn điều chế hương, dạy hãn hạ độc.

Ông ta nuôi hãn lớn.

Nhưng cuối cùng, ông ta vẫn chết trong tay hắn.

Hệt như ban đầu ông ta đã nói.

“Đời này, chỉ có thể chết trong tay trò giỏi của tôi.”

Hắc Nữu đi tới, thấy đáng vẻ Chuột đồng im lặng, vỗ vỗ vai hắn.

“Không sao chứ?”

Chuột đồng lắc đầu, “Không sao. Ngay từ đầu, tôi đã biết kết quả định trước. Không cùng chí hướng không thể đi chung đường, ông ta cũng đã dạy tôi, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc.”

Hắc Nữu gật đầu, tay vẫn vỗ vai Chuột đồng.

“Trước khoan nói những lời này, coi thử tình huống bên kia đã. Xem bọn họ giấu chị hai ở đâu?”

“Mày tìm không được cô ấy đâu. Đời này cũng tìm không được cô ấy.”

Kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt, Lục Tự chột giống như nhụt chí, cả người ủ rũ không còn sức lực.

“Không tìm được, sẽ không tìm nữa.”

Lục Chung đá một cước, Lục Tự phun một ngụm máu, ngẩng đầu, vẫn cười như cũ.

“Dù anh có đánh chết tôi... Anh cũng tìm không ra cô ấy... Lục Chung, không phải anh tự xưng mình giỏi tính toán lắm hả? Anh có bất ngờ không... Cô ấy vĩnh viễn không tính toán được. Anh khinh địch vậy, chắc chắn nghĩ tôi không dẫn cô ấy đi được, nhưng anh đã quên... anh có chuyên gia điều chế hương... tôi cũng có... Thế nào, cuối cùng tôi vẫn thắng một bậc...”

“Nói, cô ấy ở đâu?”

Giờ này phút này, có truy xét nhiều hơn cũng vô ích. Con người Lục Chung tối sầm, hung hăng đá một cước, ngay lồng ngực.

Lục Tự cười, lại không trả lời, chỉ có nỗi tuyệt vọng trước mắt.

“Mang về, tôi không tin không cạy được miệng hắn.”

Hắn Nừu nhận lệnh, thoáng nhìn Chung Phỉ Phỉ đang run lẩy bẩy bị thuộc hạ tóm ở cách đó không xa.

“Người phụ nữ đó thì sao?”

Lục Chung không còn kiên nhẫn, chẳng thấy Phan Lôi, trong lòng có đủ loại nóng nảy.

“Giết.”

Một câu thẳng thắn dứt khoát.

Chung Phỉ Phỉ ở gần đó nghe Lục Chung nói thế, biết hôm nay mình khó thoát khỏi cái chết.

Bất quá đối với cô ta mà nói, cũng xem như giải thoát.

Phan Lôi đã chết.

Thứ Lục Chung thích nhất, không còn nữa.

Nghĩ tới đây, Chung Phỉ Phỉ cười haha, giãy khỏi tay người đàn ông vây hãm cô ta, điên cuồng xông tới chỗ Lục Chung.

“Chết rồi... Phan Lôi chết rồi... ngay bờ biển này... bọn tao đã giết nó... đẩy xuống biển... hahahahaha... Lục Chung... mà có nghĩ tới... đó

là lao xuống biển không... Mà không tìm được... mà nhất định không tìm được... Cả cái xác cũng không thấy...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 70

“Anh ấy vẫn như cũ?” Mưa rất to, Lục Tư lắc lắc bọt nước trên chiếc ô. Quản gia đi tới, giúp Lục Tư cất ô, dẫn Lục Tư vào phòng, mới trả lời: “Ừ... Vẫn vậy, ban ngày không thấy bất kỳ tình huống gì... Đến tối chỉ biết xuống tầng hầm khóc.”

Quản gia nói xong trong lòng hơi chua xót.

Có thể nói bà nhìn Lục Chung lớn lên, tính tình Lục Chung bà luôn cho rằng bà hiểu hơn ai hết. Nét mặt lạnh lùng, đáy lòng càng lạnh lẽo, sau này gặp được Phan Lô mới chuyển biến tốt, nhưng bà biết. Sự dịu dàng của anh chỉ vì người ấy mà tỏa ra.

Mạnh mẽ, đây là toàn bộ đánh giá của quản gia dành cho Lục Chung.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện Phan Lô, bà mới biết chủ nhân nhỏ mạnh mẽ này của bà thực ra rất yếu đuối.

Âm thầm thở dài, quản gia tiếp tục ôm hi vọng.

“Vẫn chưa tìm được tiểu thư sao?”

Sắc mặt Lục Tư ngưng trọng, lập tức lắc đầu.

Ba tháng rồi.

Lục Tư đẩy cửa phòng sách, Lục Chung ngồi trước phòng sách, nhìn chăm chăm vào máy vi tính, cho dù Lục Tư bước vào, anh cũng không

ngăng đầu.

“Anh cần nghỉ ngơi.” Lục Tư thở dài.

Ban ngày làm việc đến mất ăn mất ngủ tới thế, buổi tối lại không ngủ được một mình trốn xuống tầng hầm khóc, tiếp tục như vậy sớm muộn gì cũng ngã quỵ mất.

Lục Chung không ngăng đầu, Lục Tư đi tới.

Ba tháng nay, hấn tận mắt chứng kiến Lục Chung gầy sọp với tốc độ kinh người.

Anh chấp nhận mọi thứ, chỉ cần quản gia nấu thứ gì anh đều ăn.

Đồng thời, anh còn tự mình nấu ăn.

Chẳng qua, thứ anh nấu chưa bao giờ anh ăn, chỉ bưng lên bàn, để một bên, sau đó một mình lẳng lặng ngưng mắt nhìn.

Lúc mới bắt đầu Lục Tư cũng không biết tại sao anh làm vậy, về sau hấn mới biết.

Anh đang đợi Phan Lô về.

“Nghe em nói đi...”

Lục Tư thực sự hối hận vì đã hứa với ba chăm sóc Lục Chung, hoàn toàn ép hấn từ một người đàn ông trở thành một bà mẹ.

Hấn đang chuẩn bị tận tình khuyên nhủ, Lục Chung đã ngăng đầu.

“Tìm được cô ấy không?”

Con người tràn ngập hi vọng bỗng dừng trở nên ảm đạm khi thấy Lục Tư khổ sở lắc đầu.

“Không sao, cô ấy từng nói sẽ đợi tôi. Cô ấy nhất định sẽ đợi tôi.”

Dường như tự mình lấm bầm, Lục Chung nói xong lại cúi đầu lao vào công việc lần nữa.

“Lục Chung...” Rất nhiều lời quanh quẩn trong lòng Lục Tư nhưng hẳn chẳng nói nên lời.

Kỳ thực, hẳn hiểu. Lục Chung rõ hơn ai hết, chỉ sợ Phan Lô không về được, bất quá anh vẫn cố chấp tin tưởng duyên phận hai người họ chưa dứt, vẫn hi vọng.

Chẳng qua, hẳn cũng không biết niềm tin vững chắc của Lục Chung còn có thể duy trì được bao lâu.

Nếu có một ngày, tòa thành hi vọng hoàn toàn sụp đổ, anh làm sao chịu nổi đây.

Ra khỏi cửa, quản gia tiến lên đón.

“Thiếu gia có nói gì không?”

Lục Chung ngày càng ít nói, bà rất sợ ngày nào đó anh không lên tiếng nữa.

Lục Tư lắc đầu.

“Vẫn như cũ.”

Quản gia đau xót, nhịn không được lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Thiếu gia đáng thương... Còn có tiểu thư... Những người đó, những người đó làm sao có thể đối xử tàn nhẫn với tiểu thư như vậy...”

Lục Tư không trả lời, bất quá nghĩ đến Chung Phỉ Phỉ và Lục Tư còn bị giam cầm bí mật, trong lòng không ngừng lạnh lẽo.

Mặc dù đã quen thủ đoạn của Lục Chung, nhưng khi thấy Chung Phỉ Phỉ và Lục Tư, hẳn vẫn phải rùng mình.

Trên người hai người họ đã không còn miếng da nào nguyên vẹn, phòng tuyến trong lòng Lục Tư sớm đã đổ nát, Chung Phỉ Phỉ kiên trì một chút, có điều cũng không kiên trì được bao lâu.

Song tiếp tục hành hạ hai người họ nữa thì sao chứ, Phan Lôi không thấy, thậm chí... Khả năng ấy, Lục Tư có nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Lục Chung cố chấp thế, cố chấp thích Phan Lôi, nếu Phan Lôi không trở về, anh sẽ như thế nào.

Lục Tư biết sớm muộn gì Lục Chung cũng bùng nổ, nhưng thật không ngờ ngày này đến nhanh vậy.

Đó là một buổi tối mưa thu triền miên, hẳn nhận được điện thoại của Lục Chung.

“Tôi tìm được cô ấy rồi.”

Lục Tư cả kinh, trực giác mách bảo có gì đó không đúng.

Đợi hẳn chạy tới Lục gia, Lục Chung ở trong tầng hầm.

Năm đó nhốt Phan Lôi trên giường lớn, Lục Chung ôm gối cô ngồi ngơ ngác.

Lúc Lục Tư tới, nước mắt anh bỗng nhiên rơi từng giọt từng giọt, người lại nở nụ cười.

Cười rồi khóc, rất đau.

“Nếu, nếu tôi chẳng đi Mỹ. Nếu, nếu tôi không nói lời nào. Nếu, nếu không phải tôi tự kiêu khinh địch như vậy... Có phải cô ấy sẽ không đi không... Đều tại tôi, hết thảy đều tại tôi... Nếu không phải tại tôi... bây giờ cô ấy vẫn còn tốt đẹp...”

Mặc dù Lục Chung đang rơi nước mắt, bất quá sự tối tăm trong mắt theo nụ cười mở rộng càng ngày càng tràn đầy.

Dự cảm không rõ nơi đáy lòng Lục Tư ngày càng mãnh liệt, hấn vượt lên trước mặt Lục Chung một bước.

“Lục Chung, anh đừng cực đoan thế. Chuyện không liên quan đến anh, anh không phải thần, không thể đoán trước tất cả mọi chuyện...”

“Không thích... cô ấy không thích...”

Lục Chung vẫn rơi nước mắt, giọng nhỏ như muỗi.

Dần dần, giống như biến mất chẳng còn tăm hơi.

“Cô ấy không thích, tôi sẽ không làm. Không thích tôi nói chuyện... Tôi không bao giờ nói nữa.”

Lục Tư hoảng sợ, bỗng dừng Lục Chung ngẩng đầu, khóe môi trào ra một vệt máu.

“Anh... anh làm gì vậy?”

Lục Chung lắc đầu, mấp máy môi, nhưng chỉ phun từng ngụm từng ngụm máu đen.

Kể từ ngày đó, Lục Chung chẳng còn nói được.

Bác sĩ nói, anh chịu cú sốc quá lớn, hơn nữa độc tố trước đây còn sót lại chưa tiêu tan, chắc đời này không lên tiếng nữa.

Không chỉ thế, Lục Tư còn phát hiện khuynh hướng tự hành hạ mình của Lục Chung càng thêm trầm trọng.

Hắn chỉ không trông coi một lúc, chẳng biết Lục Chung đã giấu con dao giải phẫu từ khi nào, rạch mạch máu mình.

Đợi Lục Tư chạy tới, Lục Chung đã bị một đám người khống chế vẫn đang ra sức giãy giụa, sự điên cuồng trong ánh mắt khiến Lục Tư sợ hãi.

Hắn biết tinh thần Lục Chung hoàn toàn suy sụp rồi.

Nhưng hắn lại không có cách nào.

Có thể xoay chuyển hết thảy đều đến từ Chuột Đồng.

Ngày ấy, chàng trai xinh đẹp kia tới phòng bệnh, rất cung kính nói với Lục Chung: “Lão đại, không thấy tiểu Kim nữa.”

Lục Chung không nhúc nhích, rũ con ngươi xuống, âm ỉ lâu vậy, cả người anh toàn là vết thương, lại chẳng có cách nào chuộc tội, càng không đợi nổi người anh muốn đợi.

Hình như Chuột Đồng đã dự đoán trước, không để ý Lục Chung, lại tự mình nói: “Em từng để tiểu Kim đi tìm phu nhân. Nhưng tiểu Kim chưa về. Tiểu Kim là chó lùn theo dấu vết... Nó có thể tìm được em trong hai năm, cũng có thể tìm được phu nhân...”

Lục Chung ở trên giường con ngươi nhanh chóng thoáng hiện một tia sáng, lúc vẫn chưa dập tắt hoàn toàn, Chuột Đồng còn nói thêm: “Phu nhân từng nói, thích anh khỏe mạnh vui vẻ, cô ấy không thích anh tổn thương người khác, nhưng cô càng hận anh tổn thương chính mình.”

“Lão đại à, chúng ta chưa tìm được thi thể phu nhân, bèn chứng minh, cô ấy có thể còn sống. Lẽ nào anh muốn khi cô ấy trở lại nhìn thấy anh

mình đầy vết thương sao? Đến lúc đó anh làm thế nào giải thích với cô ấy đây.”

Có lẽ lời Chuột Đồng nói có tác dụng.

Từ ngày đó trở đi Lục Chung dần dần trở lại bình thường, bất quá vẫn không nói lời nào.

Anh dọn về Lục gia, niêm phong tầng hầm ấy, anh vẫn trấn giữ Lục thị, có điều nếu trước đây Lục thị được xem là công cụ trả thù, thì giờ Lục Chung tràn đầy dã tâm.

Lục Tư hiểu ý Lục Chung.

Anh mở rộng ranh giới của anh, làm vậy để khuếch trương thế lực, cơ hội tìm được Phan Lôi càng cao.

Chỉ là, ba năm trôi qua rồi.

Tiểu Kim không về.

Mà Phan Lôi, giống như biến mất khỏi thế giới này vậy, không còn xuất hiện trong thế giới của họ.

Sống không thấy người.

Chết... Cũng không có thấy xác.

Ba năm sau. Thị trấn nhỏ nào đó vùng duyên hải.

Trần Bắc Bắc chú ý tới con chó kia là vì dáng dấp nó rất xấu, rõ ràng gốc gác rất tốt, nhưng dinh dưỡng không đầy đủ gây đến mức thành da bọc xương.

Chân nó hơi khập khiễng, lông trên người lưa thưa, có nhiều chỗ còn chẳng có lông, nhìn kỹ vết thương trên người không ít, hình như bị người ta ngược đãi.

Không chỉ vậy, nó còn thiếu một cái tai.

Trần Bắc Bắc nghĩ, chả biết ai nhẫn tâm thế.

Trần Bắc Bắc không thể nuôi chó, chính cô còn nuôi không nổi, đâu dư tiền mà nuôi chó chứ.

Nhưng con chó kia rất đáng thương, hình như trên trán có tuyên truyền loại chó giống vậy, bị người ta ngược đãi, bị người ta vứt bỏ, đáng thương lắm.

Nhưng có đáng thương hơn nữa, Trần Bắc Bắc cũng chưa từng nghĩ sẽ mang nó về.

Trái lại con chó ấy, liên tục theo cô về tới nhà.

“Mày... mày đói bụng sao? Tao lấy ít đồ ăn cho mày. Nhưng... tao không thể nuôi mày... tao còn có người phải nuôi... Nuôi không nổi mày...”

Con chó không nhúc nhích, chỉ ngoan ngoãn nằm cách Trần Bắc Bắc hai mét.

Trần Bắc Bắc cho nó ăn cơm thừa, nó ăn sạch sẽ như hổ đói.

Nó rất đói, hình như cũng rất mệt.

Cuối cùng, nó hữu nghị liếm liếm bàn tay cô.

Rất mềm mại.

Trần Bắc Bắc hơi thích thích.

Khi Trần Cận Nam trở lại, mang về hai khúc xương lớn. Trần Như Ngọc đã có tuổi, mắt có chút nhìn không rõ, thấy con trai về, vẫy tay với hẳn.

“Cận Nam về rồi hả? Rửa tay ăn cơm nào.”

Trần Cận Nam gật đầu, bỏ khúc xương ở nhà bếp, suy nghĩ chút, lại cầm dao chặt khúc xương thành mấy khúc.

Sau khi làm xong hết thấy hẳn đi ra, bàn ăn nho nhỏ đã có ba người ngồi rồi.

“Anh, anh đã về?”

Trần Cận Nam nhìn em gái mình, nét mặt không đổi gật đầu, dừng một chút, lại lấy mấy thứ cứng cứng trong túi.

Trần Bắc Bắc vừa nhìn, rõ ràng là kiwi.

“Anh... thứ này rất đắt.”

Bọn họ là người ở xóm nghèo, Trần Như Ngọc và cô đều bệnh tật đầy mình, tiền Trần Cận Nam kiếm không đủ tiền thuốc cho hai người, bình thường rất hiếm khi có thịt, hôm nay vậy mà có kiwi cho cô.

Thu lại ánh mắt mừng rỡ của em gái vào đáy mắt, người đàn ông thành thật chất phác này lắc đầu, chỉ chỉ Trần Ngai Ngai đang ngồi bên cạnh, “Đây là cho Ngai Ngai. Nó vẫn không nói lời nào sao?”

Trần Bắc Bắc bóp kiwi, còn chưa mềm, chắc phải để mấy ngày nữa.

“Không ạ... Vẫn ngờ nghệch như vậy.”

Trần Bắc Bắc cũng nhìn đứa con bên cạnh, có chút không nói nên lời. Con người ta một tuổi đã nói được, còn nhà cô sắp hai tuổi rồi, nhưng chưa nói câu nào.

Có phải mắc bệnh không?

Trần Bắc Bắc lo lắng thoáng nhìn Trần Ngai Ngai, Trần Ngai Ngai không cho cô bất kỳ ánh mắt nào, chỉ cầm muỗng, chăm chú ăn canh trứng trước mặt.

Thành thật mà nói, Trần Bắc Bắc chả biết rốt cuộc Trần Ngai Ngai bị làm sao.

Cô cũng chả biết ba Trần Ngai Ngai rốt cuộc là ai, nghe Trần Cận Nam bảo, cô chưa tốt nghiệp cấp ba liền ra ngoài làm công, kết quả bị người ta lừa, sau này trở về bệnh nặng một thời gian, lúc tỉnh lại ngày tháng tốt đẹp cũng chẳng được bao lâu thì có Trần Ngai Ngai.

Ở thị trấn nhỏ ven biển này, chưa lập gia đình mà có thai trước là phải mạo hiểm rất nhiều.

Bất quá Trần Bắc Bắc quá ngốc, khi phát hiện Trần Ngai Ngai, đã năm tháng rồi.

Bệnh viện không dám phá đứa bé này, Trần Như Ngọc cứng rắn lau nước mắt, khoảng thời gian đó suýt khóc đến mù mắt.

Nhưng có một ngày, sau khi bà tỉnh lại, nói với Trần Bắc Bắc: “Tối qua mẹ mơ thấy cháu mẹ. Là một thằng nhóc mập mập đấy...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Khi Trần Ngai Ngai được sinh ra nặng chừng 4kg, như Trần Như Ngọc nói, là một thằng nhóc cực kỳ tròn trịa.

Người ở phòng khám trong trấn đều nói dáng dấp đứa bé này đẹp, đáng vẻ càng xinh hơn, bọn họ đỡ đẻ nhiều lần rồi đây là lần đầu tiên thấy đứa trẻ đáng yêu vậy.

Nhà họ Trần rất tự hào về Trần Ngai Ngai, mặc dù cuộc sống hơi cực tí, nhưng không ảnh hưởng đến niềm vui trong nỗi khổ cực của họ.

Có điều, dần dà, bọn họ phát hiện một vài vấn đề.

Trần Ngai Ngai không biết nói chuyện.

Bé chỉ khóc oaoa hai tiếng vào ngày mình sinh ra, từ đó về sau không phát âm thanh nào nữa.

Lúc mới bắt đầu Trần gia cho rằng bé là một đứa trẻ ngoan hiếm thấy, một cục cưng giỏi không khóc không làm khó.

Nhưng một năm trôi qua rồi, những đứa bé khác đều nói được.

Mà bé vẫn chưa nói câu nào.

“Đợi anh dành dụm đủ tiền, chúng ta đưa Ngai Ngai đến thành phố lớn khám xem.” Trần Cận Nam cắn một miếng dưa chua, tầm mắt lại dừng trên người Trần Ngai Ngai.

Hình như cảm giác được ánh mắt chăm chú, Trần Ngai Ngai ngẩng đầu, con ngươi đen như mực nhìn chăm chăm Trần Cận Nam... Chẹp, dưa chua trên tay.

“Cái này... con còn nhỏ, không ăn được.”

Trần Cận Nam hơi lúng túng khoát khoát tay, người đàn ông thành thật chất phác không khéo ăn nói, còn tính nói gì, Trần Ngai Ngai đã cúi đầu, tiếp tục ăn canh trứng của bé.

“Hình như có thể hiểu lời anh nói. Rất thông minh đấy...”

Trần Cận Nam cắn một miếng dưa chua, trong lòng quyết định, chắc chắn phải cố gắng kiếm tiền, dẫn Trần Ngai Ngai đi khám bệnh.

Văn hóa Trần Cận Nam không cao, cấp hai đã ra ngoài theo người ta lặn lội, không kiếm được tiền, còn bị lừa đi bán ma túy. Cuối cùng ba Trần một mạng đổi một mạng mới đổi được Trần Cận Nam về.

Từ đó về sau, Trần Cận Nam không rời khỏi thị trấn nhỏ nữa.

Đáng nhẽ hẳn theo ngư dân gần đó đánh bắt ít cá, kiếm chút tiền sinh hoạt, mặc dù cuộc sống kham khổ, nhưng hẳn cảm thấy rất tốt. Mấy năm nay, bên đánh cá không kiếm được tiền, hẳn hết cách rồi, chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Vừa vặn, mới đây các nhà phát triển đến thị trấn, có người nói muốn xây cái trấn nhỏ bọn họ thành thị trấn du lịch.

Các nhà phát triển xây dựng rất nhiều tòa nhà, thế là Trần Cận Nam có cơ hội làm việc.

Hắn làm công nhân ở công trường, mỗi ngày dậy lúc trời còn sẫm tối, nhưng thu nhập không tệ.

Những năm gần đây sức khỏe Trần Như Ngọc ngày càng kém, nhưng vì nuôi Trần Bắc Bắc và Trần Ngai Ngai, nên còn phải ra ngoài làm việc lặt vặt.

Mấy năm nay, thị trấn bên cạnh phát triển đến kinh người, vài năm trước cũng xây mấy khu biệt thự. Khu biệt thự thiếu người quét dọn, Trần Như Ngọc bèn làm ở đó.

Trần Bắc Bắc vốn muốn đi làm, mẹ và anh trai cực khổ thế, sao cô có thể ở nhà nhàn rỗi chứ.

Nhưng lúc mới bắt đầu, sức khỏe cô rất kém, từng bị ngất mấy lần, Trần Như Ngọc không cho cô ra ngoài làm nữa.

Về sau sinh Trần Ngai Ngai, cô ở phòng khám trấn nhỏ xuất huyết rất nhiều, suýt chết.

Lần đó, nghỉ ngơi hơn nửa năm Trần Bắc Bắc mới xem như sống sót trở về.

Mà năm nay, Trần Bắc Bắc bắt đầu tìm việc ở bên ngoài.

Bất quá, đều là vài việc rải rác.

Như bán cau ở bờ biển, bán nước ngọt. Mặc dù thu nhập không cao, nhưng ít nhất cũng coi như góp một phần sức.

Biết suy nghĩ của Trần Cận Nam, thấy hắn gần đây lại về muộn, Trần Bắc Bắc không đành lòng.

“Anh à, em cũng muốn đến công trường.”

Trần Cận Nam nhướn mày, “Cô gái như em ra công trường làm gì?”

“Em cũng muốn kiếm tiền. Bán nước ngọt chẳng kiếm được tiền.”

“Không được.” Trần Cận Nam cự tuyệt, “Anh có thể kiếm tiền, em ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc Ngai Ngai đi.”

Thấy em gái bĩu môi bày tỏ bất mãn, giọng Trần Cận Nam mềm nhũn, nhìn Trần Ngai Ngai bên cạnh, “Ngai Ngai còn nhỏ vậy, em đi, ai chăm sóc nó?”

Trần Ngai Ngai đúng là một vấn đề.

Hôm nay, Trần Như Ngọc sang khu biệt thự ở thị trấn bên cạnh làm, Trần Bắc Bắc thấy Trần Ngai Ngai đang ngủ say ở nhà, bèn đẩy xe ra ngoài bán nước ngọt.

Hôm nay cô kiếm không tệ, cầm một túi tiền lẻ nghĩ hôm nay cũng có thể mua mấy khúc xương cho Trần Cận Nam và Trần Như Ngọc bồi bổ cơ thể.

Đợi cô dạo một vòng ở chợ, mua hai khúc xương, một khối thịt mỡ dày, cô phát hiện không thấy Trần Ngai Ngai đâu.

Nhà bọn họ rất nhỏ, Trần Bắc Bắc và Trần Ngai Ngai ở một phòng, Trần Như Ngọc một phòng, còn Trần Cận Nam ngủ ngoài phòng khách, phòng nhỏ thế, đáng nhẽ Trần Ngai Ngai phải ở trên giường gỗ nhỏ lại không thấy đâu.

Trần Bắc Bắc sợ đến mức hồn muốn lìa khỏi xác.

Tuy Trần Ngai Ngai không biết ba, lại không biết nói.

Nhưng mang thai mười tháng là thật, bé là con trai cô, cũng là sự thật.

Trần Bắc Bắc gấp đến độ nước mắt đều trào ra, chỗ cô ở khá xa khu dân cư trong thị trấn. Lúc mới bắt đầu là do Trần Như Ngọc không thích những lời đồn ấy nên chủ động dọn đến một khu nhà cho thuê hẻo lánh, sau đó người ở chỗ này đều lục đục dọn đi.

Tìm được chỗ tốt hơn, đương nhiên dọn rồi.

Chỉ có bọn họ còn ở đây.

Trần Bắc Bắc dọc theo con đường cũ liên tục tìm kiếm, nhưng không phát hiện bóng dáng Trần Ngai Ngai đâu.

Sau đó cô muốn gọi điện thoại, song càng hoảng càng loạn, trời càng lúc càng tối, mà bóng dáng Trần Ngai Ngai vẫn chưa thấy.

Cô là một người mẹ bất cẩn, rõ ràng Trần Ngai Ngai còn nhỏ thế, cô còn để nó ở nhà một mình.

Trần Bắc Bắc liên tục khóc to, lau nước mắt, gọi tên Trần Ngai Ngai, khóc suốt dọc đường về nhà.

Ngay cửa nhà mình, cô nghe thấy tiếng chó sủa.

Trần Bắc Bắc dừng bước.

Là con chó xấu xí kia.

Trần Bắc Bắc lau nước mắt, nhìn con chó xấu xí, “Mày... sao mày ở đây?”

Kể từ ngày nọ, sau khi bọn họ đem canh nấu xương còn dư lại cho con chó này, nó bèn thường xuyên quanh quẩn trước cửa nhà bọn họ.

Mặc dù Trần Như Ngọc chẳng nói cho phép nuôi, nhưng thường thường cũng cho nó chút đồ ăn.

Con chó nhìn Trần Bắc Bắc, nước nử một tiếng.

Trần Bắc Bắc không hiểu.

Nó bèn xoay đầu, chui vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

“Này...”

Trần Bắc Bắc muốn gọi nó, nhưng trong chốc lát, nó trở lại lần nữa.

Lần này, trên miệng nó kéo theo một vật.

Đó là... Trần Ngai Ngai đã mất tích.

Trên tay Trần Ngai Ngai còn cầm một quả kiwi, nước mắt Trần Bắc Bắc rơi lả chả.

Bàn tay vung lên, nhưng không rơi xuống.

Đôi mắt đen như mực của Trần Ngai Ngai tràn đầy nghi hoặc, hình như không biết xảy ra chuyện gì.

Nước mắt Trần Bắc Bắc tuôn rơi, một lát sau tay hạ xuống, ôm Trần Ngai Ngai vào lòng.

“Đồ ngốc này, con làm mẹ sợ muốn chết... Con dọa chết mẹ rồi...”

Trần Ngai Ngai ở trong lòng cô ngẩn người, bàn tay nhỏ bé lập tức giật giật.

“Sao vậy?”

Trần Bắc Bắc cúi đầu, tưởng Trần Ngai Ngai bị thương.

Mà giờ phút này, Trần Ngai Ngai vẫn chớp chớp đôi mắt đen láy, chỉ là cái tay nhỏ bé cực kỳ bần, cầm một quả kiwi.

“Cho mẹ ăn hử?”

Trần Ngai Ngai gật đầu.

Viền mắt Trần Bắc Bắc đỏ ửng.

“Mẹ không ăn đâu, sau này không cho phép con dọa mẹ nữa. Biết không?”

Trần Ngai Ngai cái hiểu cái không, một lát sau mới gật đầu.

Lúc này sự kiện Trần Ngai Ngai khiến ba đại nhân càng thêm kiên quyết một việc.

Đó là bọn họ phải có người ở nhà chăm nom Trần Ngai Ngai, bằng không ra ngoài làm việc chỉ có thể dẫn bé theo bên mình.

Lại nói, con chó xấu xí này là một con chó tốt.

Ngày đó, Trần Như Ngọc mở cửa gỗ, thả nó ở ngay cửa nó vẫn không đi.

Không chỉ thế, Trần Như Ngọc còn tắm cho nó, cũng bôi thuốc lên vết thương trên người nó.

Cuối cùng, bà nhìn con chó, hài lòng gật đầu.

“Hơi gầy chút, nhưng không kén ăn là được. Ừm... Sau này gọi là Xấu Xấu đi.

Xấu Xấu nức nở một tiếng, hình như cực kỳ bất mãn với cái tên này.

Nhưng một nhà người ta cùng bỏ phiếu.

Trần Bắc Bắc gật đầu.

Trần Ngai Ngai ngáp.

Trần Cận Nam nói không tệ.

Trong nhà có thêm con chó cũng không thay đổi cuộc sống bọn họ quá lớn.

Mặc dù Xấu Xấu ăn nhiều, nhưng nó là một con chó thông minh.

Thỉnh thoảng nó từ bên ngoài ngậm ít đồ kỳ quái nào đó về, có một ngày còn tha cả một con cá.

Ngày ấy, một nhà bốn miệng ăn được một bữa no nê.

Trần Cận Nam còn nói, Xấu Xấu còn có ích hơn con người.

Xấu Xấu nhai xương cá bày tỏ rất thỏa mãn.

Không chỉ vậy, Xấu Xấu có thể bắt cá, còn có thể trông trẻ con.

Trần Bắc Bắc bọn họ ra ngoài làm việc, Xấu Xấu ở nhà trông trẻ.

Đợi Trần Ngai Ngai muốn bò ra cửa, Xấu Xấu lại chạy tới cắn quần áo kéo bé về.

Nói chung, Xấu Xấu tuyệt đối là con chó tốt, đây là kết luận của cả nhà.

Cuộc sống trôi qua của một nhà bọn họ không có chút gợn sóng nào.

Vì ba người đều đi kiếm tiền, nên gần đây sinh hoạt của gia đình Trần Bắc Bắc thoải mái không ít.

Dạo này cô cũng chẳng đau đầu nữa, cũng chẳng cần uống thuốc, cả nhà đều nhẹ nhõm rất nhiều.

Thậm chí Trần Cận Nam có kế hoạch, thêm vài năm, bọn họ sẽ mua lại ngôi nhà này, sau đó cất thêm một tầng.

Còn nữa, Trần Ngai Ngai phải đi nhà trẻ, hộ khẩu của bé vẫn chưa giải quyết, còn rất nhiều rất nhiều vấn đề đang chờ bọn họ.

Trước đây, Trần Cận Nam dẫn Trần Ngai Ngai đến bệnh viện thành phố kiểm tra.

Bệnh viện lại không kiểm tra được gì, Trần Ngai Ngai phát triển bình thường, còn không nói câu nào, bác sĩ bảo tại bé không muốn nói chuyện.

Một nhà bốn người đều cảm thấy ông bác sĩ này chẩn bệnh không đáng tin cậy.

Nhưng bác sĩ đều nói thế, hình như cũng không có cách khác.

Trần Cận Nam chỉ có thể dẫn Trần Ngai Ngai trở về.

Hơn nữa, hẳn cho rằng mặc dù Trần Ngai Ngai không biết nói, nhưng lại rất thông minh.

Bé nhìn vật đều có thể nhớ kỹ, mọi người nói chuyện, bé cũng có thể hiểu được.

Có lẽ, bé chỉ ngây ngô thôi.

Trần Cận Nam cũng cho rằng như vậy.

Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam đều nghĩ Xấu Xấu là con chó may mắn của nhà bọn họ.

Sau khi Xấu Xấu tới, cuộc sống bọn họ thay đổi không ít.

Bọn họ nghĩ rằng cả nhà sẽ đi trên con đường tươi sáng hạnh phúc.

Nhưng cuộc đời luôn có bất ngờ và xáo trộn, hôm nay, Trần Bắc Bắc nhận được điện thoại.

Mẹ cô – Trần Như Ngọc lau kính một nhà trong khu biệt thự, không cẩn thận ngã xuống cầu thang.

Sức khỏe Trần Như Ngọc ban đầu đã kém, lần này té gãy chân, đưa đến bệnh viện kiểm tra, vậy mà phát hiện ung thư bao tử thời kỳ giữa.

Tin dữ quá bộ xuống, trên đầu cả nhà đều phủ một đám mây đen.

Tiền viện phí đắt đỏ, còn phải hóa trị cũng khiến Trần gia hết đường xoay sở.

Từ ngày đó trở đi, Trần Cận Nam về nhà càng muộn, gần như kiếm tiền cả ngày lẫn đêm.

Cuối cùng, Trần Bắc Bắc không nhìn nổi nữa.

“Anh à, để em đến khu biệt thự làm đi. Nghe dì Chu nói, bên kia cho tiền lương cao, em chỉ giúp họ dắt chó đi dạo, dọn dẹp phòng ốc thôi...”

Trần Cận Nam lại do dự.

Hắn không muốn em gái qua đó.

Quan trọng là, hắn không muốn em gái tiếp xúc với đám người giàu có kia.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Trần Cận Nam có một bí mật.

Ai cũng không biết.

Văn hóa hân không cao, người lại thành thật. Cô em gái duy nhất cũng vậy, giống hân, chưa tốt nghiệp cấp ba đã ra ngoài làm việc.

Và khác với hân là, Trần Bội Bội không trở lại.

Khi Trần Cận Nam nhận được tin tức từ đồn công an, là đến nhận xác Trần Bội Bội.

Một xác hai mạng.

Trần Bội Bội gặp gỡ một ‘Phú nhị đại [1]’ ở thành phố, nghe nói bọn họ yêu đương phong hoa tuyết nguyệt một trận, hai người tình nồng ý mật, nhưng đánh không lại vợ yêu hung hãn của ‘Phú nhị đại’.

Hân ta đã sớm có gia đình, song quần lấy em gái hân không buông.

Cuối cùng, Trần Bội Bội tìm tới cửa, chỉ đổi lấy mấy bạt tai.

“Chơi đùa chút thôi mà... Cần gì phải xem là thật...”

Lúc đó Trần Bội Bội nghĩ không thông, nên nhảy xuống biển tự sát.

Mang theo đứa con vẫn còn trong trứng nước.

Khi Trần Cận Nam vớt Trần Bắc Bắc từ dưới biển lên, cô chỉ còn một hơi thở.

Nếu không phải vì em gái mình đã chết một năm, hẳn nhất định sẽ nghĩ Trần Bắc Bắc là em gái ruột của mình.

Song không phải.

Mặc dù cô gái mê man này có vài nét giống Trần Bội Bội, nhưng nhìn kỹ, Trần Cận Nam có thể nhận ra.

Cô gái này xinh hơn Trần Bội Bội, ăn mặc sang trọng hơn nhà bọn họ rất nhiều.

Cô chẳng phải Trần Bội Bội.

Trần Cận Nam không tức giận, hẳn nghĩ ông trời ban ơn cho hẳn.

Hắn mất đi đứa em gái, ông trời lần nữa trả lại một đứa em gái.

Nhất là, cô gái này đã quên hết tất cả.

Chỉ biết, cô tên Bắc Bắc.

Bắc Bắc, không phải Bội Bội[2] ư?

Trần Cận Nam nghĩ, cô chính là em gái hẳn.

Trần Cận Nam không muốn Trần Bắc Bắc giẫm lên vết xe đổ, nên mặc kệ Trần Bắc Bắc cầu xin thế nào, Trần Cận Nam đều không chấp nhận.

Thực sự khiến hẳn thỏa hiệp chính là căn bệnh của Trần Như Ngọc, lệ phí kiểm tra, lệ phí hóa trị nằm viện đã trở thành một gánh nặng đáng kể,

chỉ dựa vào tiền lương của hắn, căn bản không thể gánh nổi Trần Như Ngọc.

Hơn nữa Trần Bắc Bắc một mực ở bên cạnh làm công tác tư tưởng.

“Anh à, anh yên tâm đi. Em chỉ thay mẹ dọn dẹp phòng ốc, yên tâm không có chuyện gì đâu.”

Trần Cận Nam vứt từng mẩu tàn thuốc xuống đất, cuối cùng hắn dập tắt đóm sáng trên tay, nặng nề gật đầu.

“Được rồi... Có điều, Bắc Bắc, em nhớ kỹ không nên chọc những người có tiền kia, có chuyện gì cứ điện cho anh...”

Trần Bắc Bắc cảm thấy Trần Cận Nam nghĩ nhiều. Cô không ngốc, biết suy nghĩ của Trần Cận Nam, nhưng anh trai ngốc kia của cô, sao lại nghĩ thế chứ.

Cô cũng không phải dạng sắc nước hương trời, dụ dỗ người ta theo đuổi gì. Được rồi, dù sao cô có vài phần xinh đẹp, nhưng cô có con trai rồi, lẽ nào những người đó đều thích gái có con sao?

Trần Bắc Bắc ở trong lòng bật cười, song nét mặt vẫn tiếp tục cam đoan với Trần Cận Nam.

Tuyệt đối sẽ không gây họa.

Giải quyết Trần Cận Nam xong, cũng chỉ còn mỗi Trần Ngai Ngai.

Ban ngày Trần Cận Nam phải làm ở công trường, xác suất nguy hiểm ở công trường quá lớn, chắc chắn không thích hợp cho Trần Ngai Ngai.

Trần Bắc Bắc do dự cả đêm, quyết định mang Trần Ngai Ngai đi làm.

Dì Chu và Trần Như Ngọc là bạn tốt cả đời, bà cũng biết tình huống nhà Trần Bắc Bắc, cho nên lập tức đồng ý.

Bình thường, công ty vệ sinh chỉ cần cô ở đấy liên giúp trông nom Trần Ngai Ngai thôi.

Trần Ngai Ngai rất ngoan, không ầm ĩ không làm khó, cứ ngây ngô ở chỗ kia có thể chơi cả ngày.

Huống chi, còn có Xấu Xấu.

Xấu Xấu cũng ngoan, trông chừng Trần Ngai Ngai, không nhúc nhích tí nào.

Như vậy, ngược lại hài hòa rồi.

Dì Chu biết sức khỏe Trần Bắc Bắc không tốt, nên sắp xếp cho Trần Bắc Bắc toàn là biệt thự ít người ở, khá dễ dàng quét dọn.

Trông thấy Xấu Xấu, dì Chu hình như nhớ tới một việc.

“Bắc Bắc à, con không sợ chó đúng không?” Nếu có thể nuôi một con chó xấu thế, hẳn rất thích chó.

Trần Bắc Bắc gật đầu, vuốt vuốt đầu Xấu Xấu, “Chó rất tốt ạ, sao vậy, dì Chu?”

Bên dì Chu ấy, có một ngôi biệt thự giá cả đặc biệt tốt, mà chủ nhân ngôi nhà đó bình thường cũng không ở, đến cuối tuần mới về.

Bất quá trong khoảng thời gian này, chủ nhân ngôi biệt thự có dẫn một con chó trở lại, ngày thường hẳn không về, nên chả ai chăm sóc chó.

Nghe nói dáng vẻ con chó kia rất hung dữ và mạnh mẽ, nhân viên quản lý biệt thự cũng chẳng dám tùy tiện tiếp cận, chỉ có thể bảo công ty vệ sinh

nghĩ cách.

Còn trả giá rất cao.

Dì Chu vốn từ chối, bên bà toàn là mấy thím mấy bác, không chịu nổi bị dọa, bất quá lần này thấy tiểu Kim, lại nghĩ đến Trần Như Ngọc ở bệnh viện, bà thay đổi suy nghĩ.

“Nếu không, chúng ta thử xem? Chẳng may không được, chúng ta lại từ chối.”

Sự thật chứng minh, nhà ấy đưa giá cao là có đạo lý. Khi Trần Bắc Bắc đến, đúng lúc gặp phải nhân viên quản lý biệt thự đang chạy trốn chết, chạm mặt bọn họ, vẫn còn thở dốc từng ngệm từng ngệm.

“Thím Chu ơi thím tới rồi à? Tôi chưa từng thấy con chó nào hung hăng vậy, là giống chăn cừu đó, rất đáng sợ.”

Dì Chu vừa nghe, lập tức đánh trống rút quân.

Dáng vẻ Trần Bắc Bắc yếu ớt thế, thực sự có thể thuần phục con chó to hung hăng kia sao?

Không kiếm được tiền, còn phải bồi thường, chẳng lời.

Chẳng lời chút nào.

Trần Bắc Bắc lại cố ý muốn đi xem.

Khi thấy con chó to ấy, trong lòng cô thoáng hiện cảm giác ngoại trừ danh bất hư truyền, còn có một cảm giác con chó này đẹp thật.

Trần Bắc Bắc rất thích chó.

Mặc dù cô mất đi trí nhớ trước kia, nhưng trực giác cho cô biết cô rất thích.

Nếu không cũng chẳng thu nhận Xấu Xấu xấu xí thế.

Khác với Xấu Xấu, con chó to dũng mãnh trước mặt, có bộ lông đen tuyền bóng loáng, hàm răng cũng rất sắc bén.

Nó là một con chó khiến người cảm thấy sợ hãi, song cũng là một con chó xinh đẹp.

Lúc mới bắt đầu nó còn đang sửa inh ỏi, đợi Trần Bắc Bắc tiến vào, nó sửa một hồi lại từ từ ngừng lại.

Nó híp mắt, hình như đang quan sát Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc cực kỳ mãn nhãn khi trông thấy sự dũng mãnh của con chó này, nghĩ tới Xấu Xấu trong nhà, nhất thời có loại cảm giác đáng thương.

Vì cô ngây người, nên con chó to đi tới chỗ cô, cô cũng không phát giác.

Lúc biết nó ngửi ngửi chân cô, bỗng dưng cô mới phản ứng kịp.

Ý, con chó này ôn hòa hơn tưởng tượng, cùng lắm chỉ có dáng vẻ hung hăng thôi.

Trần Bắc Bắc ngồi xổm xuống, rốt cuộc lên tiếng chào hỏi hữu nghị với nó.

“Hi, chào mày, tao là Bắc Bắc.”

Con chó to nhìn cô một cái, hình như hơi ghét bỏ, ngoắc đuôi xoay người đi vào nhà.

Cái con này... Không lẽ phép mà!

Bất quá, xem ra Trần Bắc Bắc là người duy nhất không bị con chó to dí theo căn, cho nên biệt thự này để Trần Bắc Bắc quét dọn.

Ngôi nhà này đưa giá rất cao, còn cao hơn những ngôi nhà khác cộng lại, dĩ Chu nói cô còn phải chịu trách nhiệm cho con chó to ăn, tiền không thành vấn đề.

Trần Bắc Bắc tính toán một chút, cứ như vậy, cô chỉ cần làm một nhà, cũng cao gấp mấy lần mấy ngôi nhà kia.

Đúng là một công việc thỏa mãn.

Hơn nữa, tuy biệt thự này to, nhưng quét dọn không mệt.

Vì chủ nhân hiếm khi về, nên mặc dù rất nhiều phòng, song thực sự dùng chỉ có một phòng.

Nhà bếp phòng khách nhà kính càng không có động tĩnh, thỉnh thoảng khi Trần Bắc Bắc quét dọn còn cảm thấy rất lãng phí.

Có lẽ, chủ nhân biệt thự này hẳn rất cô đơn.

Trần Bắc Bắc quét dọn phòng khác, nhiều lần vừa đến ngày cuối tuần là mở tiệc tùng, khiến căn phòng rất bẩn rất lộn xộn, song có thể chứng minh rất náo nhiệt.

Nhưng căn phòng lạnh tanh, trong tủ lạnh mãi mãi chỉ có bia.

Nó còn có một phòng chuyên trữ rất nhiều rượu xanh xanh đỏ đỏ.

Hơn nữa, hình như chủ nhân nghiện rượu, vì lần nào Trần Bắc Bắc cũng phát hiện tủ lạnh và hầm rượu vơi đi rất nhiều.

Đồng thời, nhanh chóng bổ sung thêm.

Trần Bắc Bắc vẫn chưa trông thấy chủ nhân ngôi biệt thự.

Bình thường cô chỉ trông nom con chó tên là Hắc tử ấy, cuối tuần phải về chăm sóc Trần Như Ngọc.

Đúng lúc cuối tuần chủ nhân mới về, hai người vừa vụng bở lờ nhau.

Một tháng, trái lại bình an vô sự.

Tuy Hắc tử hung hăng, nhưng ở chung lâu ngày, Trần Bắc Bắc biết nó là một con chó rất ôn hòa.

Có lẽ phải nói là, một con chó rất lười.

Không thích nhúc nhích, mỗi ngày cứ nằm ở ban công.

Chủ nhân ngôi nhà hình như rất thích nó, lần nào cũng mua cho nó thức ăn cho chó cao cấp, bất quá Hắc tử không thích ăn lắm.

Về sau, Trần Bắc Bắc đi chợ mua rất nhiều thịt tươi, trái lại Hắc tử thích hơn nhiều.

Có điều thức ăn cao cấp cho chó lại lãng phí.

Hôm nay, rõ ràng Trần Bắc Bắc thấy Hắc tử ghét bỏ nó, trong lòng hơi động, không bằng mang Xấu Xấu đến.

Hi vọng cả hai có thể làm bạn tốt.

Ngày hôm sau, đúng lúc dì Chu không ở đây, Chẳng ai chăm sóc Trần Ngai Ngai và Xấu Xấu, Trần Bắc Bắc nghĩ dù gì cũng chẳng có việc gì bèn mang Trần Ngai Ngai và Xấu Xấu đến biệt thự.

Đương nhiên trước đó cô đã dặn dò đằng hoàng, không cho phép chạm vào bất kỳ thứ gì.

Xấu Xấu liếm bàn tay cô tỏ vẻ nghe lời.

Trần Ngai Ngai phun bong bóng, rớt cuộc đáp lại.

Hắc tử không có địch ý gì khi Trần Bắc Bắc mang một người một chó tới, hừ một tiếng, lại híp mắt ngủ.

Nhưng Xấu Xấu giống như rất kích động, tiến lên sủa gâu gâu gâu với Hắc tử.

Hắc tử không phản ứng, Xấu Xấu càng sủa hăng hơn.

Làm sao Trần Bắc Bắc biết Xấu Xấu bỗng nhiên thay đổi thế, rõ ràng đã dặn không cho phép cãi nhau.

Nếu hấp dẫn kẻ khác đến, hoặc để kẻ khác biết cô mang người khác tiến vào, có phải cô cũng bị đuổi ra không.

Trần Bắc Bắc cuống quít đi tới, muốn mang Xấu Xấu đi.

Lúc này, bỗng nhiên Hắc tử nhảy dựng lên, chân trước mạnh mẽ chột làm Xấu Xấu ngã nhào xuống, hàm răng sắc bén hung hăng cắn cổ Xấu Xấu.

“Đừng...”

Tim Trần Bắc Bắc nhảy dựng lên đến cuống họng. Con chó ngốc Xấu Xấu kia, sao có thể là đối thủ của cái con ‘cao to giàu có đẹp trai[3]’ này.

Xấu Xấu bị dọa đến run chân, phát ra tiếng nước nở uất ức.

Lại nhìn Hắc tử, căn bản chưa căn, Trần Bắc Bắc thở dài một hơi, hàm răng ấy vốn chưa căn Xấu Xấu, chẳng qua chỉ áp đảo Xấu Xấu dưới thân thôi.

Xấu Xấu đáng thương hiện tại biết sợ, ném ánh mắt cầu cứu sang Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc muốn cười, tiến lên một bước, nói với Hắc tử: “Được rồi, đừng âm ỉ nữa, buông nó ra đi... ngoan nè...”

Trần Bắc Bắc không ngừng nói mấy tiếng, cuối cùng Hắc tử cũng đại xá từ bi, buông lỏng móng vuốt, thoáng chốc Xấu Xấu lao ra, trốn phía sau Trần Bắc Bắc run rẩy.

“Được rồi, nhìn dáng vẻ cam chịu kia của mày. Tối ban công nằm đi, đừng vào đây.”

Xấu Xấu nức nở một tiếng, cùng Trần Ngai Ngai ngồi ở ban công.

Trần Ngai Ngai bình tĩnh căn ngón tay phơi nắng, Xấu Xấu vừa nhìn chăm chăm Hắc tử đầy cảnh giác, vừa cực kỳ khát vọng nhìn thức ăn cho chó trong bát Hắc tử, dáng vẻ ngu ngốc làm sao.

Cuối cùng, Hắc tử không chịu nổi, đuổi chân trước một cái, đẩy cái bát đến trước mặt Xấu Xấu.

[1]Phú nhị đại chỉ thế hệ thứ hai của các doanh nhân phát lên sau giai đoạn mở cửa vào thập niên 1980 ở Trung Quốc, là thế hệ con ông cháu cha, cậu ấm cô chiêu chỉ biết hưởng thụ thành quả từ cha mình – phú nhất đại.

[2]Bắc Bắc đồng âm với Bội Bội.

[3]Nguyên văn là Cao phú soái 高富帅.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Khi Trần Bắc Bắc đi ra lần nữa, hai con chó đã đến mức rất thân thiết.

Nghiêm khắc mà nói, là Xấu Xấu đem mặt nóng dán mông lạnh Hắc tử, chắc vì thấy thức ăn cho chó ngon quá.

Nhìn dáng vẻ nịnh nọt của nó, Trần Bắc Bắc cảm thấy mất mặt.

Phần lớn thời gian Hắc tử cũng không để ý Xấu Xấu, bất quá thức ăn cho chó trước sau như một vẫn đẩy đến trước mặt Xấu Xấu.

Hơn nữa, Trần Bắc Bắc phát hiện Hắc tử không có địch ý với Trần Ngai Ngai, có một lần cô đổi drap giường xong bước ra, thấy Trần Ngai Ngai loạng choạng tới trước mặt Hắc tử.

Chẳng qua Hắc tử chỉ ngẩng đầu, lười biếng thoáng nhìn Trần Ngai Ngai, sau đó liếm liếm cái tay nhỏ bé của Trần Ngai Ngai, hiếm khi bày tỏ hữu nghị.

Trần Ngai Ngai lại rất khinh bỉ, ghét bỏ nước bọt đầy tay, kế tiếp chậm rãi chà lên lông Xấu Xấu.

Trần Bắc Bắc: ... Xấu Xấu: ... Cảnh tượng này, Trần Bắc Bắc luôn cảm thấy hơi lạ lùng.

Rất lâu sau, Trần Bắc Bắc cũng có chút tò mò chủ nhân ngôi nhà này rốt cuộc là người thế nào.

Tiền rất nhiều? Người cũng rất ngốc ư?

Rõ ràng quét dọn dễ vậy, Hắc tử cũng rất nghe lời, anh lại đưa giá trên trời tìm cô quét dọn theo giờ.

Nghĩ một hồi Trần Bắc Bắc không tìm ra đáp án, cũng chẳng nghĩ nhiều.

Cuộc điều trị của Trần Như Ngọc đã tiến vào thời kỳ ổn định, đúng giờ làm hóa trị là được. Mặc dù cơ hội trị dứt bệnh ung thư này thực sự không nhiều lắm, nhưng sống thì còn hi vọng, không phải sao?

Từ khi Trần Như Ngọc trở về, Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam cũng bảo Trần Như Ngọc ở nhà dưỡng bệnh, thuận tiện trông chừng Trần Ngai Ngai.

Trần Như Ngọc cũng hiểu Trần Bắc Bắc đi làm luôn dẫn theo Trần Ngai Ngai và Xấu Xấu không tốt lắm, lại nhìn thu nhập của Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam khá tốt, miễn cưỡng có thể sống qua ngày, bèn nghỉ làm.

Xấu Xấu theo chân Trần Bắc Bắc đi làm, vì Trần Cận Nam cảm thấy khu biệt thự nhiều kẻ giàu có, nhiều quần lụa, hắc không yên lòng.

Có thêm một con chó ‘hung dữ’ đi cùng, hệ số an toàn dường như lớn tí.

Song Trần Cận Nam không ngờ, cho dù hắc ngàn vạn lần đề phòng, cuối cùng em gái hắc vẫn gây ra chuyện.

Còn là chuyện lớn.

Khi nhận được điện thoại của Trần Bắc Bắc, Trần Cận Nam mới ký tên chuẩn bị tan ca, thái độ khác thường của Trần Bắc Bắc, cách điện thoại đều có thể nghe được giọng cô đang run rẩy.

“Anh ơi... em... em... giết người rồi...”

Trần Cận Nam vừa nghe, chuyện hản sợ nhất vẫn xảy ra. Do đó mượn xe máy của đồng nghiệp chạy đến thị trấn bên cạnh.

Hi vọng, chuyện không phát triển quá tệ.

Lúc này Trần Bắc Bắc ngồi ở cửa chính khu biệt thự, cô khoanh tay, nước mắt rơi lả chả.

Cô chẳng biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hôm nay là thứ sáu, là ngày cuối cùng trong tuần cô làm ở ngôi nhà này.

Chăm sóc Hắc tử xong, thuận tiện trút ngược mấy chai rượu rỗng, Trần Bắc Bắc bèn đóng cửa chuẩn bị về nhà.

Trần Bắc Bắc đi được phân nửa, sờ soạng túi tiền mới phát hiện chìa khóa nhà cô rơi trong nhà rồi.

Cô chẳng thèm nghĩ ngợi trở về lấy ngay, Trần Bắc Bắc quay lại mở cửa, vì rất quen thuộc, nên không bật đèn mái hiên, đi thẳng đến ban công lấy chìa khóa.

Ngay khi cô lấy được chìa khóa chuẩn bị về, chợt nghe trên lầu có tiếng động.

Sự thực chứng minh, Trần Bắc Bắc không nên xen vào việc của người khác.

Cô nghe dì Chu từng nói, chủ nhân nhà này chỉ về vào ngày cuối tuần, bình thường không có người.

Song rõ ràng trên lầu có dị động, phản ứng đầu tiên của Trần Bắc Bắc là có trộm.

Nhưng tại sao Hắc tử không sửa? Lẽ nào Hắc tử lười riết quen rồi, ngây ngô như mấy con Husky vậy, vui sướng đón trộm vào nhà ư?

Hay trình độ tên trộm quá cao, Hắc tử đã bị giải quyết?

Mặc kệ thế nào, Trần Bắc Bắc vẫn muốn đi xem một chút. Cô còn cầm gậy bóng chày trong tay, phòng ngừa có chuyện bạo lực xảy ra.

Tiếng động đến từ phòng ngủ, Trần Bắc Bắc theo tiếng động đi tới.

Lúc này, cửa phòng ngủ không khóa, ánh đèn nhàn nhạt chiếu sáng. Trần Bắc Bắc ghé vào khe cửa xem một chút, không thấy ai, chỉ có sự yên lặng khắp phòng.

Chẳng lẽ lúc cô đi quên tắt đèn sao?

Trần Bắc Bắc cẩn thận nhớ lại, được rồi... nhớ không nổi.

Cô tự an ủi mình khu biệt thự này bảo vệ nghiêm ngặt vậy sao có trộm được, lời giải thích duy nhất chỉ có thể do cô quên tắt đèn thôi.

Do đó cô sáng khoái bước vào, tắt đèn.

Không chỉ tắt đèn, còn liếc mắt kiểm tra cửa sổ, xác định cô đã khóa kỹ mới xoay người ra ngoài.

Ngay khi cô vừa xoay người, bỗng căn phòng xuất hiện một bóng người.

Trần Bắc Bắc bị dọa thét một tiếng, mà giờ phút này đèn trong phòng sáng trưng, một người đàn ông cao lớn xuất hiện trước mặt Trần Bắc Bắc.

Người đàn ông lỏa thể nửa người trên, nửa người dưới chỉ mặc một chiếc quần dài màu kem đơn giản, dây nịt lỏng lẻo rơi trên thắt lưng rần rần.

Mặc dù Trần Bắc Bắc đã là thiếu phụ, nhưng thấy đàn ông lửa thể vẫn xấu hổ, cuống quýt xoay đầu sang chỗ khác.

“Xin... xin lỗi... tôi... tôi tưởng không có ai...”

Lúc này, Trần Bắc Bắc đã biết, chủ nhân ngôi nhà đã về từ lâu.

Không chỉ trở về, còn gặp phải cảnh tượng lúng túng thế này.

Trần Bắc Bắc cúi đầu, sợ đối phương hiểu lầm cô là trộm, nên nhỏ giọng giải thích: “Xin chào, tôi... tôi là Trần Bắc Bắc - người giúp việc theo giờ... Chìa khóa tôi rút...”

Trần Bắc Bắc rất hồi hộp, cuối cùng khẩn trương đến mức nói không rõ ràng, chỉ có thể vội vã bước ra ngoài.

“Xin lỗi, tiên sinh. Tôi đây rời đi liền.”

Trần Bắc Bắc chạy theo hướng xuống lầu, nhưng chuyện sắp xảy ra càng khiến cô bất ngờ thậm chí hoảng sợ.

Cô vừa xuống lầu, chợt nghe có tiếng bước chân đuổi theo ở phía sau. Người đàn ông lửa nửa người kia từ trên lầu chạy xuống xông tới chỗ cô.

Thành thật mà nói, Trần Bắc Bắc bị dọa, trực giác mách bảo phải chạy ra ngoài, nhưng chân cô ngăn sao trốn được người đàn ông chân dài ấy chứ, cô bị người đàn ông ở phía sau đụng ngã ngay cửa.

Đồng thời, mùi cồn nồng nặc đập vào mặt.

“Anh... Buông ra! Anh muốn làm gì... Buông ra mau!”

Trần Bắc Bắc liên tục thét chói tai, chủ nhân ngôi nhà này chắc uống rượu rồi, bèn muốn sàm sỡ cô.

Còn chưa nghĩ xong, người đàn ông đã bóp cầm cô, ép cô đối diện với hắn.

Lúc này, Trần Bắc Bắc mới phát hiện chủ nhân ngôi nhà rất trẻ, không chỉ rất trẻ, còn rất điển trai, hình như hơi quen quen.

Có điều... Kệ hắn đánh rắm chứ! Buông cô ra!

Trần Bắc Bắc điên cuồng vùng vẫy, cảm giác được sự phản kháng của cô, trong mắt người đàn ông lóe lên tia hung ác, trong lòng Trần Bắc Bắc vang lên hồi chuông báo động, liên tục lùi lại, nhưng bị người đàn ông bắt lần nữa, lúc này, hắn trực tiếp cắn môi cô.

Tên này... Đang hôn cô.

Vì quá ngạc nhiên, nên cái miệng nhỏ nhắn của Trần Bắc Bắc khẽ mở, cũng tiện lợi cho người đàn ông tiến quân thần tốc.

Người đàn ông nắm cầm cô, đầu lưỡi hung tợn chui vào khoang miệng cô. Sâu quá, Trần Bắc Bắc thoáng khó chịu.

Lúc này, Trần Bắc Bắc cũng phản ứng kịp, tay được tự do bắt đầu ác liệt đánh lên người người đàn ông, bất quá... hình như không hiệu quả.

Trần Bắc Bắc hết sức sợ hãi, nhất là tay người đàn ông đã phủ lên ngực cô, vân vân. Một lát sau, cách tầng áo lót vẫn thấy khó chịu, anh bèn rút áo cô ra, tay trực tiếp xoa khối nặng trĩu trắng như tuyết.

Sau khi Trần Bắc Bắc mang thai sinh Trần Ngai Ngai, trước ngực càng thêm vĩ đại.

Bình thường ngoại trừ Trần Ngai Ngai chạm qua, chưa từng bị người đàn ông khác chạm như thế.

Vừa đau vừa... hình như hơi thoải mái.

Nhưng có nhiều hơn nữa cũng không ngăn nổi cảm giác sợ hãi và nhục nhã, giờ phút này Trần Bắc Bắc tự vệ, liên tục hô cứu mạng.

Chẳng biết Xấu Xấu từ đâu vọt ra, xông tới người đàn ông đè trên người cô điên cuồng sửa, lại bị Hắc tử giữa đường nhảy ra lập tức cản cổ họng, kéo về sau.

Xấu Xấu nức nở mấy tiếng, rất nhanh, ngay cả tiếng cũng chẳng còn.

Không biết có phải bị Hắc tử giết rồi không?

Trần Bắc Bắc không thể dựa vào Xấu Xấu, môi người đàn ông đã áp lên ngực cô, cô càng run rẩy ác liệt, tay không ngừng sờ bên cạnh.

Cô nhớ ngay cửa có đặt một bình hoa, sáng sớm cô thu dọn hình như chưa bỏ vào học tủ.

Tay Trần Bắc Bắc sờ được bình hoa, sau đó chào hỏi trên đầu người đàn ông.

Người đàn ông hừ một tiếng, động tác ngừng lại ngã lên người cô.

Trong chốc lát, Trần Bắc Bắc cảm giác có máu tươi nhỏ lên ngực, cô liên tục lùi lại, ngay cả Xấu Xấu cũng không để ý, mở cửa chạy như bay ra ngoài.

Cô... Cô giết người rồi.

Cô... Cô nhất định giết người rồi.

Dọc đường đi không biết vận may cô tốt, hay vận may cô tệ, vậy mà chẳng gặp được bảo vệ nào.

Gió đêm rất lạnh, Trần Bắc Bắc chạy ra ngoài không bao lâu bị gió thổi cho tỉnh táo.

Không được, cô không thể chạy như vậy, Trần Cận Nam làm sao đây?
Còn có Trần Như Ngọc đang mang bệnh, phải làm sao đây?

Bước chân Trần Bắc Bắc chậm lại, cô ép mình bình tĩnh.

Không sao, Trần Bắc Bắc, có thể tình huống chả hỏng bét như mày nghĩ đâu. Có lẽ người đàn ông kia chưa chết, mặc dù chảy nhiều máu thế...
Nhưng không chắc chắn chết nổi.

Bình tĩnh nào.

Nhất định phải bình tĩnh.

Trần Bắc Bắc hít sâu mấy hơi ngay cửa chính, mới run rẩy lấy di động trong túi gọi cho Trần Cận Nam.

Song, cô vẫn cực kỳ sợ hãi, lúc nói trong điện thoại, còn không nhận được òa khóc.

Thị trấn Trần Cận Nam ở không lớn, nhưng thị trấn bên cạnh hẻm họ cũng không nhỏ. Trần Cận Nam chạy xe nhanh như bay, cố gắng hết sức, nhưng cũng mất nửa tiếng sau khi sự việc xảy ra.

“Bắc Bắc...”

“Anh...”

Trần Bắc Bắc trông thấy người, như tìm được người đáng tin cậy, như én con bay về tổ sà vào lòng Trần Cận Nam.

Mặc dù lúc này trong lòng người đàn ông toàn là mùi mồ hôi, bất quá Trần Bắc Bắc không quan tâm, nước mắt lả chả trát lên người hắn, “Anh ơi... tính sao giờ... em giết người rồi... em... em giết người rồi...”

Thấy quần áo Trần Bắc Bắc không chỉnh tề, Trần Cận Nam cũng hiểu rõ chân tướng.

Giết được lắm! Cầm thú chiếm tiện nghi em gái hă đi chết đi!

Hă thật muốn bổ thêm một dao.

Có điều... Rất nhiều rất nhiều ý xấu lóe lên trong mắt Trần Cận Nam, cuối cùng hă ép mình, cũng ép Trần Bắc Bắc ở trong lòng bình tĩnh lại.

“Bắc Bắc, nghe lời... Bình tĩnh nào... ngoan... Nói anh biết... em dùng gì giết hă...”

“Bình... Bình hoa... Hă... Hă xông tới... em rất sợ... nên lấy bình hoa nện hă...”

Nện rất đẹp. Trần Cận Nam gật đầu, “Chỉ là bình hoa, không có gì đâu. Chắc chưa chết... chúng ta quay lại xem...”

“Nhưng hă chảy máu... Rất nhiều rất nhiều máu...”

Trần Bắc Bắc vẫn run rẩy không ngừng, Trần Cận Nam nắm tay cô, lặng lẽ an ủi cô.

“Không sao hết, có anh ở đây. Cho dù em... em thực sự... giết người, anh cũng sẽ giúp em gánh vác.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Trần Cận Nam phán đoán không sai, tên dê xòm trong biệt thự chỉ bị thương hôn mê, hắn và Trần Bắc Bắc trở lại thấy anh vẫn còn chảy máu nằm trên mặt đất, lập tức đưa anh đến bệnh viện.

Có điều, Trần Cận Nam luôn có chút tiếc nuối.

Tên dê xòm chiếm tiện nghi em gái hắn như vậy, sao mạng lại dai thế.

Bất quá, chuyện này hình như không phải mấu chốt.

Mấu chốt là, mặc kệ thế nào, Trần Bắc Bắc đánh một ‘Phú nhị đại’ bị thương, tuy chỉ tự vệ, nhưng giờ những người có tiền đều thích cấu kết với quan chức, muốn để bọn họ nhận tội là chuyện quá đơn giản.

Nghĩ tới đây, Trần Cận Nam thực sự buồn rầu.

Làm sao cứu cô em gái hắn đây?

Trần Bắc Bắc cũng sợ.

Mặc dù người nọ không chết, cô thở phào nhẹ nhõm.

Song nghĩ tới chuyện tiếp theo sắp xảy ra, lòng cô lại treo lên.

Người đàn ông vào đó rất lâu vẫn chưa có động tĩnh, đến khi trời sáng cũng không tỉnh.

Mẹ nó, sẽ không bị đánh thành người thực vật chứ!

Trần Bắc Bắc sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, vẫn níu tay Trần Cận Nam, “Anh ơi... hắn không chết chứ?”

Trong lòng Trần Cận Nam cũng không nắm chắc, chẳng biết có vấn đề không.

Phải biết rằng đầu rất quan trọng, nghe nói rất nhiều huyết vị thần kinh, nếu bất thành linh đập trúng, vậy thực sự hỏng mất.

Khi hai anh em đang lo sợ bất an, trên hành lang có một người đàn ông tinh anh trẻ tuổi vội vàng vàng chạy tới.

“Xin hỏi người bệnh tên Lục Chung được đưa vào bệnh viện tối qua ở đâu?”

“Còn trong phòng phẫu thuật.”

Người đàn ông tinh anh nhanh chóng đi tới bên này, vốn tới thẳng trước cửa phòng phẫu thuật, song đi được mấy bước, bỗng nhiên hắn xoay đầu lại.

Trông thấy Trần Bắc Bắc, khuôn mặt thoáng hiện tia kinh ngạc.

Lại một tên dê xòm.

Trần Cận Nam âm thầm che trước mặt Trần Bắc Bắc, “Chào anh, anh là?”

“Tôi là Lục Tư. Là... em họ của người bên trong. Được rồi, là hai người đưa anh ấy tới sao?” Tên Lục Tư đó hình như dễ nói chuyện, dáng vẻ cười

híp mắt.

Trần Cận Nam thành thật gật đầu, “Là chúng tôi.”

“Ồ... Vậy cảm ơn nhé.”

Lục Tư cười nắm tay Trần Cận Nam, “Được rồi, khi ấy sao hai người ở đó?”

Mặc dù Trần Cận Nam thật thà, nhưng không đến nỗi ngu ngốc.

Suy tính một hồi, hắn mới lên tiếng: “Em gái tôi đang làm quét dọn theo giờ ở nhà hắn, chẳng biết sao hắn...”

“Ồ...” Trần Cận Nam còn chưa nói hết, Lục Tư kéo dài ngữ điệu, cười như không cười thoáng nhìn Trần Cận Nam, “Hóa ra là vậy... Được rồi, cảm ơn hai người.”

Trần Cận Nam thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại tên phú nhị đại kia còn chưa tỉnh, nếu không tỉnh luôn là tốt nhất, mặc dù như vậy hơi ác, nhưng ít ra Trần Bắc Bắc an toàn.

Thấy bề ngoài vị Lục Tư tiên sinh này tốt vô cùng, cũng rất dễ gạt.

Kẻ nhiều tiền thực sự đều ngốc sao?

Trần Cận Nam thấy người nhà hắn tới, chân chuẩn bị mang Trần Bắc Bắc rút lui.

Lúc này, Lục Tư ở phía sau lại mỉm cười.

“Hai vị vẫn không thể đi.”

Mồ hôi lạnh trên trán Trần Cận Nam đã chảy xuống, “Anh đã tới rồi, chúng tôi ở lại cũng không có việc gì...”

Lục Tư lắc đầu, thoáng nhìn phía sau Trần Cận Nam, khẽ nở nụ cười.

“Anh có thể đi, em gái anh thì không thể.”

“Tại sao?” Trần Cận Nam nóng nảy.

“Nguyên nhân rất đơn giản.” Lục Tư đi tới bên cạnh, nhìn Trần Bắc Bắc, trong lòng cảm thán cái thế giới này sao có chuyện khéo vậy chứ, song nét mặt lại nhanh chóng lạnh lùng.

“Vì, em gái anh làm anh họ tôi bị thương.”

Quả nhiên, Trần Cận Nam cũng biết những kẻ có tiền đâu dễ tin thế.

Cho dù một giây trước hắn còn cười với bạn, một giây sau lập tức trở mặt ngay.

“Anh... anh nói bậy.” Người đàn ông chất phác thật thà bắt đầu nói dối, lắp bắp, “Em... em gái tôi không có...”

“Vậy là anh rồi.” Lục Tư nhàn rỗi thổi một hơi, “Xem ra là cùng nhau gây án... Thế chúng tôi chỉ có thể tìm cảnh sát thôi...”

“Không cần.” Nghe vậy, Trần Bắc Bắc ở phía sau Trần Cận Nam đứng dậy.

“Xin lỗi, là tôi làm anh họ anh bị thương. Tôi... tôi sẽ chịu trách nhiệm...”

“Chịu trách nhiệm?” Mặc dù không xác định người phụ nữ giống Phan Lôi như đúc này chả nhận ra hắn, song nghĩ tới người có thể tổn thương Lục Chung chắc chỉ có người đó, trong lòng Lục Tư sáng tỏ.

“Tốt, tôi cần chính là lời này của cô. Đúng rồi, quý danh cô là?”

“Trần Bắc Bắc. Anh tôi... Trần Cận Nam.”

“Hân hạnh được gặp.” Lục Tư cười, sau đó lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

May mắn trong bất hạnh, Lục Tư tới không bao lâu, Lục Chung tỉnh lại.

Bất quá, vừa tỉnh lại là một trận bão táp.

Lục Chung mở mắt, liền muốn tìm người.

Nhất là thấy Trần Bắc Bắc trốn phía sau người đàn ông khác, Lục Chung giận dữ, cũng bất chấp vết thương trên đầu, đột nhiên xoay người muốn xuống giường.

Lục Tư thấy thế tên này muốn phạm tội rồi, lập tức đi tới, kê tai Lục Chung khẽ nói hai câu.

Sắc mặt Lục Chung cứng nhắc dần dần hoàn hảo, đôi mắt đen như mực nhìn chòng chọc Trần Bắc Bắc, làm sao cũng không dời.

“Anh yên tâm, chuyện này đơn giản. Anh chỉ cần nhớ kỹ, không được làm càn là được.”

Hai anh em ở bên cạnh nói chuyện bí hiểm, khiến Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam như hai con Macmot châu mỹ[1] run rẩy càng ác liệt.

Đợi mãi mới đến lúc tên Lục Tư nham hiểm xoay người lại, chân Trần Cận Nam đã mềm nhũn.

“Hai người muốn sao? Em... em gái tôi vô tội! Là... là hản ăn hiếp em gái tôi trước!”

Trần Cận Nam cố gắng ưỡn ngực, muốn dựng dậy chút khí thế, tới che chở em gái phía sau.

Lục Tư thấy vậy, vẫn tươi cười.

“Chuyện đã xảy ra tôi đều rõ ràng. Anh họ tôi uống say mạo phạm em gái anh, tôi rất lấy làm tiếc.”

Việc này là sao, hoàn toàn không phải đáng về hùng hổ muốn bọn họ chịu tội, Trần Cận Nam nghi ngờ nhìn Lục Tư.

Quả nhiên, sắc mặt Lục Tư thay đổi còn nhanh hơn lật sách.

“Anh tên là Trần Cận Nam hửm, tôi biết anh.”

“Anh... Anh biết cái gì...”

Đối phương bỗng nhiên bắt đầu hùng hổ, Trần Cận Nam bèn lui về sau một bước.

“Năm nay anh hai mươi bảy tuổi, chưa kết hôn. Nhà có mẹ già tên là Trần Như Ngọc, thời gian trước bị té gãy chân, còn kiểm tra phát hiện bệnh ung thư. Bản thân anh làm công ở công trường, thu nhập căn bản không đủ chữa bệnh cho mẹ, hiện tại em gái còn làm anh họ tôi bị thương, mấy người chắc chắn không bồi thường nổi...”

“Anh... anh muốn thế nào?” Anh em nhà họ Trần thật không ngờ chỉ trong chốc lát, đối phương đã tra được lai lịch hai người họ, nhất thời mồ hôi hột trên mặt nhanh chóng rơi xuống.

“Không muốn thế nào. Anh họ tôi quả thực làm sai, bất quá em gái anh biến anh ấy thành cái dạng này là sự thật... Như vậy đi, chúng ta cùng lui một bước, cô... Trần Bắc Bắc đúng không, cô qua đây, chăm sóc cho tới khi anh ấy khỏi hẳn, chúng tôi liền xóa bỏ.”

“Không được!”

Trần Cận Nam không chút suy nghĩ cự tuyệt ngay.

Đưa em gái hẳn đến bên cạnh tên phú nhị đại ấy, chắc chắn là đưa dê vào miệng cạp.

Hắn kiên quyết không làm.

“Không được?” Nụ cười nham hiểm càng xán lạn, “Trần tiên sinh còn có biện pháp tốt hơn? Ví dụ như chúng ta đến cục cảnh sát nói chuyện tỉ mỉ? Tại sao em gái anh làm người ta bị thương, anh trai như anh cũng ở bên cạnh, là đồng phạm, hay còn có âm mưu khác?”

“Tôi...”

Người đàn ông hiền lành thật thà đâu phải đối thủ của Lục Tư tàn nhẫn trên thương trường, rất nhanh bị ép đến một góc không động đậy nổi.

Trái lại Trần Bắc Bắc, lúc này đứng dậy.

“Được, tôi đồng ý. Có điều... Sao tôi biết hẳn có thể...”

Mặt Trần Bắc Bắc hơi ửng hồng, mặc dù thấy dáng vẻ Lục tiên sinh kia, không chắc chắn coi trọng cô, nhưng cô vẫn cảm thấy rộn rộn khắp người.

Đặc biệt lúc này anh còn nhìn chăm chăm cô, khiến cô giống như một con ếch bị một con rắn nhìn chòng chọc, ngàn cân treo sợi tóc.

Ngược lại có chút thông minh, bất quá trong dự đoán.

Lục Tư cười, đồng thời giọng điệu mềm mỏng hẳn.

Đối với phụ nữ, cứng rắn không được, vậy thì mềm mỏng thôi.

“Không dối gạt Trần tiểu thư, anh họ tôi luôn có bệnh, uống say sẽ phát điên, do đó mấy năm nay mới cô đơn một mình lớn lên đến bây giờ.”

“Chuyện này...”

Thấy Trần Bắc Bắc vẫn còn hơi nghi ngờ, Lục Tư vút thêm mỗi nhử khác, “Trần tiểu thư, anh họ tôi không nói được.”

“Hả?”

“Anh ấy bị câm. Từ nhỏ cha mẹ không thương, cũng chẳng ai thích anh ấy, nên mấy năm nay rất vất vả rất cô độc trưởng thành. Tính tình nóng nảy chút, nhưng không uống rượu tuyệt đối không sao cả. Vì vậy, chuyện trước đó hoàn toàn ngoài ý muốn... Anh ấy uống say liền thích đùa với người ta, chắc tối qua xem cô thành những người khác ấy mà.”

“Thật sao?” Trần Bắc Bắc vẫn có chút nghi ngờ, Lục Tư còn nói thêm: “Hơn nữa, Trần tiểu thư à, cô làm anh ấy bị thương là sự thật, chúng tôi quyết định không truy cứu nữa, lẽ nào Trần tiểu thư còn có gì lo lắng sao? Hay cô muốn chúng tôi đích thân đến thăm mẹ cô?”

Đúng là cưỡng ép dụ dỗ, mỗi một dạng đều đủ cả.

Trần Bắc Bắc không có cách nào không đồng ý.

“Tôi đây về nhà thu dọn đồ đạc, ngày mai qua.”

Lục Tư đang chuẩn bị gạt đầu, khóe mắt thấy khuôn mặt Lục Chung, lại thở dài một tiếng nói: “Tôi đưa Trần tiểu thư về lấy đồ, hẳn rất nhanh thôi.”

“...Được.”

Người ta đã nói đến đây, Trần Bắc Bắc cũng hết cách, đành đồng ý.

Dọc đường đi, Lục Tư lái xe, Trần Cận Nam và Trần Bắc Bắc tương đối im lặng.

Trái lại tâm trạng Lục Tư rất tốt, thế là tán gẫu với hai người.

“Đúng rồi, trước đây tôi nhớ đâu có thấy Trần tiểu thư ở công ty vệ sinh, gần đây mới tới hả?”

“Ban đầu là mẹ tôi, sau đó bà bị bệnh.”

“Trần tiểu thư không cần lo lắng.” Lục Tư cười, đưa một tờ danh thiếp cho Trần Bắc Bắc.

“Mặt này tôi biết một chuyên gia, tôi tin hẳn có thể giúp được bệnh tình mẹ cô.”

Trần Bắc Bắc cầm danh thiếp ấy, chẳng biết mưu đồ thực sự của Lục Tư này.

Nói hẳn ý thế hiếp người, cũng đúng thôi, rõ ràng anh họ hẳn ức hiếp cô, cuối cùng lại bảo cô tới hầu hạ anh họ hẳn.

Nhưng nói hẳn là kẻ xấu, hẳn lại nhiệt tình thế vội giới thiệu bác sĩ cho mẹ cô.

Nhất thời, Trần Bắc Bắc không nắm được suy nghĩ của Lục Tư, chỉ có thể chần chừ nhìn Trần Cận Nam bên cạnh Trần Cận Nam càng thêm mê man, cũng chả biết Lục Tư này rốt cuộc suy nghĩ thế nào.

Tay Lục Tư phủ trên tay lái, từ kính chiếu hậu có thể thấy rõ sự lưỡng lự của hai anh em, mặt mày rạng rỡ ngay.

“Chỉ là một cái nhấc tay thôi, không đáng kể.”

[1]Macmot châu Mỹ, tên khoa học *Marmota monax*, là một loài động vật có vú trong họ Sóc, bộ Gặm nhấm. Loài này phân bố rộng rãi ở Bắc Mỹ và phổ biến ở đông bắc và trung bộ Hoa Kỳ. Nó phân bố đến tận Alaska.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Đội Lục Tư đến nhà họ Trần rồi mới chính thức hiểu rõ cái gì gọi là ‘một cái nhấc tay’ thực sự.

Con trai con gái một đêm không về, mặc dù đã gửi tin, nhưng sáng sớm Trần Như Ngọc vẫn đợi ngay cửa.

“Bắc Bắc, Cận Nam, hai con về rồi?”

“Mẹ... sao mẹ đứng đây?” Trần Bắc Bắc tiến lên đón, đỡ Trần Như Ngọc, thoáng lo lắng, “Không phải nói sức khỏe mẹ không tốt sao, còn đứng ngay cửa chờ bọn con?”

“Không có gì mà. Mẹ biết chừng mực. Được rồi...” Trần Như Ngọc cũng trông thấy Lục Tư ở phía sau, “Vị này là...”

Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam chẳng quen nói dối, lúc này chả biết nói sao.

Trái lại Lục Tư thoải mái đi tới, “Chào dì, tôi là Lục Tư, cô Bắc Bắc đã giúp tôi một đại ân, nên tôi đưa hai người họ về.”

“Giúp?” Trần Như Ngọc thoáng mê man, “Nó... nó có thể giúp cậu chuyện gì?”

Lục Tư cười, “Nhắc tới cũng khéo, anh họ tôi là chủ nhân ngôi nhà hiện tại cô Bắc Bắc làm, tối qua anh họ tôi uống say ngã từ cầu thang xuống,

suýt ngủm, là cô Bắc Bắc cứu anh ấy. Tôi thay mặt anh họ tôi tới cửa nói lời cảm ơn ạ...”

Vừa nghe là chuyện tốt, nhất thời Trần Như Ngọc cũng thả lỏng.

“Chỉ giúp đỡ thôi, không có chi, không có chi.”

Lục Tư cười, đỡ Trần Như Ngọc, “Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo [1], đương nhiên, ân huệ của dì cũng không phải chỉ có tích thủy chi ân với nhà chúng tôi.”

Nếu Trần Bắc Bắc thực sự là Phan Lôi, ân tình này quả thực rất lớn.

Mặc kệ trước đó Lục Tư thế nào, song giờ phút này em anh nhà họ Trần đều cảm ơn Lục Tư.

Cảm ơn Lục Tư giúp họ che giấu Trần Như Ngọc. Sức khỏe Trần Như Ngọc không tốt, chẳng chịu nổi cú sốc quá lớn.

Không đến bao lâu, Trần Như Ngọc bèn xem Lục Tư như con trai, cực kỳ thân thiết.

Lục Tư càng không biết xấu hổ, mở miệng ra là một câu dì hai câu dì, gọi rất ngọt.

Bất quá, toàn bộ sự bình tĩnh của Lục Tư đều tan vỡ khi Trần Như Ngọc ôm Trần Ngai Ngai.

“Đứa... đứa bé này...”

Trần Như Ngọc giao Trần Ngai Ngai cho Trần Bắc Bắc, “Ngai Ngai cả đêm ngủ không ngon, chắc nhớ mẹ.”

“Mẹ... mẹ...” Lục Tư muốn rớt cằm.

Đầu năm nay còn có vụ mua một tặng một sao?

“Đứa bé này...” Mắt thấy Lục Tư vẫn còn ở bên cạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Ngai Ngai, Trần Như Ngọc cứ tưởng Lục Tư thấy thằng bé ngoan ngoãn thông minh đáng yêu đây, thế là như hiển bảo vật, “Đây là cháu dì, tên Trần Ngai Ngai.”

“Trần... Trần Ngai Ngai...”

Lúc này Lục Tư quan sát đáng vẻ Trần Ngai Ngai, nhất thời có cảm giác chọc mù mắt chó.

Mẹ nó, đứa ngốc này không phải hàng của Lục Chung, hẳn chắc chắn theo họ anh.

Không đúng... Hẳn vốn theo họ anh.

“Ngai Ngai... Bé... bé tên là Ngai Ngai?”

Trần Như Ngọc gật đầu, nghĩ đến đứa cháu trai sắp hai tuổi rồi mà vẫn chưa biết nói, trong lòng hơi chua xót.

“Không biết tại sao, Ngai Ngai sinh ra được hơn 4kg, là đứa bé cực kỳ mập mạp. Không khóc cũng không ầm ĩ, là đứa bé ngoan, nhưng chỉ chưa biết nói...”

“...” Lục Tư im lặng, thằng nhóc giống cha nó y đúc, ngốc bẩm sinh.

Bất quá, đáng yêu cực.

Mặt mày Lục Tư rạng rỡ, vươn tay muốn ôm Trần Ngai Ngai.

Ai ui, đứa cháu nhỏ đáng yêu của hẳn. Đến đây, ㄟ(͜ 3 ͜)ㄟ cái nào.

Trần Ngai Ngai thấy người lạ cũng chả sợ, bất quá lúc Lục Tư đưa tay, vô tình xoay mặt sang chỗ khác.

Dáng vẻ rất ghét bỏ.

Tay Lục Tư đưa ra, vẫn dừng giữa không trung.

Tâm tình hẳn, hơi phức tạp.

Mặc kệ thế nào, cuối cùng, Trần Bắc Bắc phải chăm sóc người đàn ông tên Lục Chung kia.

Mặc dù Trần Cận Nam không muốn, song hết cách rồi.

Huống chi, nhà họ Lục đối với bọn họ cũng không xấu.

Trần Cận Nam vừa đến công trường chợt nghe mình được tăng lương, không chỉ tăng lương còn tăng cấp, giờ là một người đứng đầu nho nhỏ.

Lúc mới bắt đầu Trần Cận Nam vẫn không rõ, đợi đến lúc người phụ trách công trình vây quanh Lục Tư bước ra, cho dù hẳn thật thà cũng hiểu.

Khi làm ở công trường, Trần Cận Nam đuổi theo Lục Tư.

“Lục tiên sinh, ý anh là sao?”

Lục Tư ngậm điều thuốc, lại đưa cho Trần Cận Nam một điều.

“Tôi nói rồi, chỉ là một cái nhắc tay.”

“Nhưng... chúng tôi... không có công lao gì... Câu đó không phải nói, gì mà công gì mà chịu ân huệ...”

“Là vô công bất thụ lộc.”

Lục Tư cười, vỗ vai Trần Cận Nam như hai anh em, cười như không cười hỏi một câu.

“Anh thật lòng thấy qua anh họ tôi chưa?”

Trần Cận Nam vẫn không hiểu ra sao, Lục Tư cũng chẳng miễn cưỡng... Lấy một tấm hình trong điện thoại, đưa tới trước mặt Trần Cận Nam.

Trần Cận Nam cẩn thận xem một chút, dừng nói, dáng dấp kẻ có tiền này nhìn không tệ. Tối qua, đầu người đó toàn máu, hấn lại sợ hãi không nhìn rõ, lúc này nhìn rõ ràng rồi, không tồi, như người trong TV bước ra.

“Nhìn ra không?” Mặc dù Lục Tư hơi nghi ngờ chỉ số thông minh của người đàn ông thật thà này, song hiện tại vẫn ôm hy vọng hỏi một câu.

Quả nhiên, Trần Cận Nam thành thật lắc đầu.

Lục Tư thở dài một hơi, đối đãi với loại người thật thà này, anh chỉ có thể làm trực tiếp.

“Tôi đã liên hệ bệnh viện giỏi cho dì, tất cả tiền phẫu thuật viện phí chúng tôi sẽ gánh.”

“Lục tiên sinh, tôi, tôi không hiểu...” Từ nhỏ được Trần Như Ngọc giáo dục, trên đời không có bữa ăn miễn phí. Lúc này ném xuống một món hời lớn thế, rốt cuộc muốn bọn họ phải trả giá đắt bao nhiêu đây!

“Như vậy đi, Cận Nam, tôi kể chuyện xưa cho anh nghe nhé.”

“Tôi có một ông anh họ, tên Lục Chung. Người này anh đã biết. Nhưng anh không biết, trước đây anh họ tôi chẳng phải cái dạng này, ba năm trước, vợ anh ấy bị kẻ thù bắt cóc, cuối cùng đẩy xuống biển, anh họ tôi tìm cô ấy

ba năm ròng rã vẫn không tìm được. Sống không thấy người chết không thấy xác, càng chả biết, thời gian đó cô ấy mang thai.”

Trần Cận Nam chớp chớp mắt, hình như hơi quen tai đấy.

Con bò to này, chọc mãi cứ bất động nhỉ.

Lục Tư dụi tắt điều thuốc, nói thẳng.

“Trần Bắc Bắc là ba năm trước anh vớt từ biển lên, nếu tôi đoán không lầm, lúc đó cô ấy mất trí nhớ, cho nên anh xem cô ấy như em gái mà chăm sóc.”

Nói đến mức này, Trần Cận Nam cũng hiểu.

“Anh... anh nói Bắc Bắc là vợ anh họ anh?”

Lục Tư gật đầu.

“Đáng nhẽ không chắc, nhưng hôm nay thấy đứa bé kia tôi liền biết. Đứa bé đó, thực sự cùng đức hạnh với anh họ tôi!”

Trần Cận Nam vẫn chưa thể tiếp nhận, “Không thể... Tôi không thể vì một câu nói của anh, bèn...”

“Anh Trần...” Lục Tư vỗ vai hân, “Chúng tôi rất cảm ơn anh đã cứu Lôi Lôi, tôi có thể nói anh họ tôi không phải người sau khi uống rượu sẽ mất lý trí. Có lẽ giờ anh không thể tiếp nhận, vậy cũng chẳng sao, tôi chỉ hi vọng anh có thể cho bọn họ ở chung, đến lúc đó, chân tướng chắc chắn sẽ sáng tỏ.”

Sau khi Trần Cận Nam về, vẫn mất hồn mất vía.

Trần Như Ngọc giặt đồ xong bước ra, dưới chân Trần Cận Nam đã có tầng tàn thuốc.

“Cận Nam, có phải con có chuyện gì gặt mẹ không?”

Trần Cận Nam đúng là có chuyện gặt Trần Như Ngọc.

Ví dụ như Trần Bắc Bắc, không phải Trần Bội Bội.

Năm đó, vì cái chết của đứa con gái duy nhất, tinh thần Trần Như Ngọc gần như điên loạn, gặp ai cũng xem thành Trần Bội Bội.

Sau đó, Trần Cận Nam dẫn Trần Bắc Bắc về, dường như bà mất đi ký ức năm đó, tinh thần chuyển biến tốt hẳn, hoàn toàn xem Trần Bắc Bắc là con gái mình.

Nhưng giờ, hẳn phải nói sao với mẹ đây, Trần Bắc Bắc chẳng phải con gái bà, cũng chẳng phải em gái nhà bọn họ, chồng người ta đã tìm tới cửa.

Thấy Trần Cận Nam không nói lời nào, Trần Như Ngọc lau tay, giống như vô tình nói: “Mẹ đã đi thăm Lục tiên sinh kia, đáng dấp điển trai thật, giống như đúc người trong tranh.”

“Mẹ, mẹ đi chỗ kia chi vậy?”

“Mẹ đi xem người con gái mẹ cứu là ai? Hoặc là nói, mẹ đi xem con gái mẹ làm ai bị thương?”

“Mẹ...” Trần Cận Nam quá sợ hãi, “Mẹ... mẹ biết hết rồi.”

“Mẹ chỉ có chút không thấy rõ thôi, chứ trong lòng sáng như gương.” Trần Như Ngọc thở dài, ngồi xuống trước mặt Trần Cận Nam, “Cái nhìn đầu tiên khi thấy chàng trai ấy, mẹ liền biết, ba Ngai Ngai đã tới.”

“Mẹ...”

Viên mắt Trần Cận Nam hơi nóng, “Mẹ... mẹ luôn luôn biết?”

Trần Như Ngọc vẫn luôn biết.

Ban đầu, bà xem Trần Bắc Bắc như Trần Bội Bội, mà khi bệnh tình bà dần dần chuyển biến tốt, bà cũng phát hiện không hợp lý.

Trần Bắc Bắc này mặc dù có vài phần giống Trần Bội Bội, song con gái là của bản thân bà, bà nuôi con gái hai mươi mấy năm sao không nhận ra chứ.

Trần Bắc Bắc chẳng phải Bội Bội, bà biết mà.

Nhưng vậy thì sao, bà thật lòng yêu thương Trần Bắc Bắc, yêu thương Bắc Bắc mất đi ký ức, không còn tất cả dấu vết của quá khứ này.

Thậm chí bà cảm thấy đây là sự sắp xếp của trời cao, để con gái Bội Bội trở lại cuộc sống bà lần nữa.

“Mẹ... chúng ta nên làm thế nào đây?”

Trần Cận Nam rất phiền não. Ba năm nay, hẳn cũng xem Bắc Bắc như em gái ruột, thậm chí còn có Ngai Ngai, đứa bé chưa biết nói cũng rất đáng yêu ấy.

“Coi tình hình đã. Nếu Bắc Bắc nhớ không ra, nó vĩnh viễn là con gái mẹ, nếu nhớ rồi... Nó không cần chúng ta nữa cũng chả sao, trước đây chúng ta trôi qua thế nào thì trôi qua thế ấy...”

“...Vâng, con đã biết.” Trần Cận Nam gật đầu, nói chuyện với mẹ xong hẳn cũng thông suốt.

Nếu là sự sắp đặt của vận mệnh. Vậy hết thấy cứ để cho số phận là được.

“Trái lại con đó, nghe nói Lục tiên sinh sắp xếp cho con một công việc tốt, con phải làm cho tốt để báo đáp người ta.”

“Mẹ, con biết rồi, con đã hiểu.”

Hết thầy việc này, Trần Bắc Bắc ở biệt thự xa xôi chả biết chút nào.

Có điều cô cảm thấy người đàn ông cô phải chăm sóc là một người kỳ lạ.

Thậm chí cô nghĩ, anh hơi biến thái.

Vì, anh luôn luôn dùng ánh mắt rất nóng bỏng nhìn cô, thỉnh thoảng còn có mấy phần ai oán.

Kỳ quái thật, chẳng lẽ một người đàn ông có thể mắc chứng ai oán nơi khuê phòng sao?

Thế cũng bỏ đi, khi anh nhìn cô, cô cực kỳ không được tự nhiên, muốn kiểm soát rời khỏi.

Nhưng chưa ra cửa, người đàn ông đáng nhẽ vẫn còn tinh thần hết sức đã yếu ớt nằm vật trên mặt đất, một bộ dáng lập tức ngủ ngay.

Dáng vẻ vừa hèn hạ vừa ngu ngốc này khiến trong đầu Trần Bắc Bắc không hiểu sao xuất hiện hai chữ.

Chó hoang!

[1]Nguyên văn 滴水之恩, 涌泉相报 nghĩa là: Ân nhận dù chỉ là giọt nước nhưng đền đáp cả suối nước cũng chưa đủ báo ân.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Bất quá lại ngây ngô ngốc nghếch, mới lần đầu gặp gỡ đã leo lên người người ta, hình như không tốt lắm.

Trần Bắc Bắc muốn ôm Trần Ngai Ngai trên đầu gối Lục Chung xuống, “Ngai quá, bình thường Ngai Ngai không phải như vậy...”

Lục Chung ngăn người, giữ tay Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc cũng thoáng sửng sốt mới hiểu ý Lục Chung, miễn cưỡng cười cười, “Thằng bé này rất nghịch ngợm, không làm bẩn quần áo anh...”

Lục Chung lắc đầu, nhìn Trần Ngai Ngai ở trong lòng, hiếm khi nở nụ cười dịu dàng.

Mặc dù, nụ cười này hơi cứng nhắc thôi.

Trần Bắc Bắc thầm cười, cũng rút tay về.

Thôi, Ngai Ngai hiếm khi thân thiết với một người, tùy bé vậy.

Hơn nữa, Trần Như Ngọc đã tắm cho Trần Ngai Ngai sạch sẽ thơm tho, đâu còn là gấu con bẩn thỉu chứ.

Sắc trời tối hẳn.

Trần Cận Nam cũng về nhà.

Trông thấy Lục Chung, hiển nhiên hân hoi kinh ngạc.

Đặc biệt thấy Trần Ngai Ngai ngồi trên đầu gối anh, càng muốn rớt cầm.

Hai người này đúng là có dáng dấp giống thật.

Trần Cận Nam gãi đầu, không biết phản ứng làm sao chỉ có thể gật đầu với Lục Chung, “Lục tiên sinh, xin chào.”

Lục Chung cũng không hòa nhã với sinh vật giống đực lắm, song nhớ lời Lục Tư nói, vẫn gật đầu, rồi cuộc chào hỏi.

Lúc ăn cơm, Trần Cận Nam còn lặng lẽ đánh giá Lục Chung và Trần Ngai Ngai.

Thảo nào, Lục Tư tiên sinh ấy bảo hẳn xem hình, hóa ra đúng là đúc từ một khuôn.

Lại nhìn Trần Bắc Bắc bên cạnh chỉ lo ăn cơm, không tim không phổi vậy, cũng chẳng biết có biết chân tướng không.

Nghĩ tới đây, Trần Cận Nam lặng lẽ mặc niệm cho ba Ngai Ngai mới nhậm chức.

Vì trong nhà có khách, nên trên bàn cơm chẳng ai nói chuyện.

Mấy người yên lặng ăn cơm, sau đó giải tán.

Đáng nhẽ Lục Chung chả muốn về sớm thế, song Lục Tư điện thoại hết cuộc này tới cuộc khác.

Anh không còn cách nào, chỉ đành về trước.

Trần Bắc Bắc ước gì anh lập tức về ngay, anh mặt dày mày dạn ở lại, khiến trong lòng một nhà người ta đều run sợ.

Yêu nghiệt, còn không mau rời đi.

Cuối cùng, Lục Chung ra cửa.

Trần Bắc Bắc bị Trần Như ngọc đẩy ra ngoài tiền anh.

Trần Bắc Bắc thoáng không cam lòng.

“Anh lái xe cẩn thận tí.”

Lục Chung cười gật đầu, đi được mấy bước lại xoay đầu, Ngày mai anh tới đón em. Anh gửi tin nhắn cho cô.

Trần Bắc Bắc kinh ngạc, “Đừng... đừng... tự tôi...”

Song tên này căn bản không cho từ chối, dứt khoát xoay người đi.

Lúc trở vô nhà, Trần Như Ngọc đã dọn dẹp xong căn phòng.

Thấy Trần Bắc Bắc ủ rũ cúi đầu đi vào phòng, Trần Như Ngọc bèn gọi cô lại.

“Bắc Bắc, con và Lục tiên sinh ấy ở chung thế nào?”

Sao lại có cái dáng vẻ này.

Trần Bắc Bắc lờm một cái, “Mẹ, mẹ đang nói gì thế?”

Trần Như Ngọc oán trách nhìn cô, “Con bé này, cào mặt người ta thành như vậy...”

“Mẹ... mẹ nghĩ nhiều rồi, mẹ... mẹ thực sự hiểu lầm... con và Lục Chung không phải như mẹ nghĩ đâu, anh ta đưa con về là do tiện đường

thôi.” Trần Bắc Bắc không đổi sắc mặt bịa đặt, “Mẹ, mẹ không thử nghĩ xem, con đã là bà mẹ một con, dù sao anh ta cũng chẳng nói được lại là phú nhị đại trẻ tuổi đẹp trai... Bọn con...”

Bọn con không thích hợp.

Trước đó, Trần Như Ngọc và Trần Cận Nam đều truyền bá một tư tưởng cho Trần Bắc Bắc.

Từ xưa đến nay, môn đăng hộ đối.

Con cóc không thể ăn thịt thiên nga, ngoan ngoãn tìm một con ếch sống cho tốt cả đời.

Do đó, trong lòng Trần Bắc Bắc mặc dù hơi ngạc nhiên với hành động của Lục Chung, cũng mơ hồ sáng tỏ một ít, song cô cảm thấy không có khả năng.

Lục Chung là dạng người gì, cô là dạng người gì. Hai người khác biệt như mây với bùn, sao có thể lẫn vào nhau được?!

“Con bé ngốc, lại làm sao nữa, Lục tiên sinh người ta chẳng phải rất thích con của con sao?”

“Hừ... Nói không chừng người ta chỉ lễ phép thôi.” Trần Bắc Bắc ngáp một cái, “Mẹ, con đi ngủ, mai còn phải đi nữa.”

“Con bé này...” Trần Như Ngọc ở sau lưng thở dài, Trần Bắc Bắc đã đóng cửa ngủ.

“Mẹ, hình như Bắc Bắc không nhớ Lục tiên sinh chút nào.”

Trần Cận Nam rửa tay xong, nhìn cánh cửa em gái đóng chặt, yếu ớt thốt một câu.

Trần Như Ngọc lại thở dài, “Đúng vậy, chẳng biết năm đó xảy ra chuyện gì, mẹ thấy Bắc Bắc không nhớ chút xíu nào chuyện trước kia, chẳng biết việc này là chuyện tốt hay xấu nữa...”

Trần Bắc Bắc không biết mẹ và anh trai ở bên ngoài lo lắng vô cùng.

Hôm sau, quả nhiên Lục Chung đúng giờ tới đón cô.

Cô xách hành lý chuẩn bị lên xe, Lục Chung lại không đi.

“Sao thế? Còn chuyện gì ư?”

Lục Chung lấy điện thoại ra, gõ hai chữ.

Thằng bé.

“Ồ...” Trần Bắc Bắc xoay đầu lại thoáng nhìn ngôi nhà, “Anh nói Ngai Ngai hả, nó được mẹ tôi chăm sóc... dù gì tôi dẫn theo cũng bất tiện.”

Nét mặt Lục Chung hơi tiếc nuối, sau đó lên xe vẫn lưu luyến không rời nhìn ngôi nhà.

Trần Bắc Bắc buồn bực, lẽ nào Lục Chung thích Trần Ngai Ngai, là thật.

Cô chưa kịp tháo gở hoàn toàn nghi hoặc trong lòng, hai người họ đã đến biệt thự.

Lúc xuống xe, Lục Chung tiếp nhận hành lý của cô, trực tiếp vào nhà.

Sau khi thả hành lý xuống, anh mới chần chừ nói cho Trần Bắc Bắc biết suy nghĩ của anh.

Anh rất thích Trần Ngai Ngai, hi vọng Trần Bắc Bắc dẫn bé tới chơi.

Đương nhiên Trần Bắc Bắc không hi vọng Trần Ngai Ngai tới, cô phải chăm sóc một đứa trẻ to xác là đủ rồi, còn thêm một em bé, càng phiền

phức hơn.

Mặc dù Trần Ngai Ngai ngoan lắm, song bớt một phần phiền phức cũng tốt.

Cũng không như ý Trần Bắc Bắc, chưa tới hai ngày Trần Cận Nam đã đóng gói Trần Ngai Ngai đưa tới, nguyên nhân là Trần Như Ngọc phải đi hóa trị, không rảnh chăm sóc Trần Ngai Ngai.

Bên dì Chu gần đây bề bộn nhiều việc, Trần Bắc Bắc không có cách nào đành đích thân dẫn theo Trần Ngai Ngai.

Cũng may, dạo này có nhiều thời gian rảnh, hơn nữa Trần Ngai Ngai rất ngoan, ném bé cho Xấu Xấu là được.

Trần Ngai Ngai hoàn toàn vứt bỏ Xấu Xấu, trái lại lăn lộn ở chung với Lục Chung.

Đôi khi, Trần Bắc Bắc giặt đồ xong sẽ phát hiện một lớn một nhỏ này ngồi trên ghế salon chơi game.

Bình thường Lục Chung đang chơi, Trần Ngai Ngai ngồi trong lòng anh giặt giặt kéo kéo, ngo ngoậy.

Bức tranh này, vô hình khiến Trần Bắc Bắc hơi thương cảm.

Nếu cô không mất đi ký ức, nếu cô biết ba Trần Ngai Ngai là ai, phải chăng Trần Ngai Ngai cũng sẽ không tìm tình thương của cha trên người một người xa lạ đúng không?

Viễn mắt Trần Bắc Bắc thoáng ửng đỏ, buổi tối khi Trần Ngai Ngai ngủ, Trần Bắc Bắc nhịn không được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, lầm bầm nói: “Xin lỗi... xin lỗi, Ngai Ngai... mẹ không có cách nào... không có cách nào cho con một người ba...”

Nói xong, Trần Bắc Bắc thở dài, chuẩn bị tắm rồi đi ngủ.

Xoay người lại, Lục Chung đứng ngay cửa, chẳng biết nghe được bao lâu.

Hơi xấu hổ, Trần Bắc Bắc đi tới.

“Lục tiên sinh, anh còn cần gì không?”

Lục Chung lắc đầu, tầm mắt liếc nhìn Trần Ngai Ngai ở phía sau. Sau đó vươn tay, trực tiếp nắm tay Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc sững sờ, tên này lại uống rượu ư?

Nhưng rõ ràng không có mà.

“Anh muốn làm gì?” Trần Bắc Bắc cảnh giác lui về sau một bước.

Lục Chung lấy điện thoại ra, cười cười vô tội với cô.

Muốn uống một ly không?

Thấy ánh mắt cô càng dè dặt, Lục Chung lấy di động, lại gõ một hàng chữ.

Anh uống nước trái cây.

Tối nay ánh sao rất sáng, có lẽ do buổi chiều gặp được một màn ấm áp, cũng có lẽ do gần đây Trần Bắc Bắc có nhiều thời gian rỗi.

Cô rảnh rồi quá bèn nghĩ lung tung.

“Lục tiên sinh, anh rất thích Ngai ngai nhà chúng tôi sao?”

Lục Chung nhấp một ngụm nước trái cây, gật đầu.

“Nó rất đáng yêu đúng không?” Trần Bắc Bắc uống một hớp rượu, thở dài thỏa mãn, “Lúc tôi sinh nó tôi bị khó sinh, đầu nó quá lớn, tôi đau lắm, lúc đó bên cạnh tôi chỉ có mẹ và anh trai, tôi nghĩ, là ai, tại sao tôi phải sinh con cho một người tôi không biết chứ... Nhưng sau đó rõ ràng tôi cảm nhận được động tĩnh của Ngai Ngai... Nó chẳng phải con người khác, là con của tôi... Đúng... là của tôi.”

Người khác không cần bé, chả sao cả.

Trên thế giới này, cô chắc chắn cần bé.

Trần Bắc Bắc vẫn nghĩ vậy.

Cô cho rằng có thể cho Trần Ngai Ngai đầy đủ tình thương của người mẹ là đủ.

Song hôm nay thấy Trần Ngai Ngai ngoan ngoãn ngồi trên đầu gối Lục Chung, Trần Bắc Bắc thoáng xúc động.

“Anh nói xem, có phải tôi quá ích kỷ không. Cho dù có tình thương của mẹ thì sao, cái nó mất đi tôi vĩnh viễn không thể cho được.”

“Tôi không biết ba nó là ai? Không biết anh ta có yêu tôi không, có muốn Ngai Ngai không, thậm chí tôi cũng chẳng biết tại sao Ngai Ngai không biết nói, nó chưa gọi một tiếng mẹ lần nào...”

Viên mắt Trần Bắc Bắc đỏ ửng, nước mắt được cô tiếp tục kiềm nén.

Cô lại uống một hớp rượu, nhìn Lục Chung ở bên cạnh lần nữa.

“Hình như tôi say rồi... Bằng không sao có thể nói nhiều như vậy...”

Hít sâu một hơi, Trần Bắc Bắc đặt ly rượu xuống, “Cứ thế đi, Lục tiên sinh, mai tôi còn phải làm, tôi ngủ trước đây.”

Lúc đi ngang qua Lục Chung, tay Trần Bắc Bắc cứng đờ, Lục Chung vươn tay tóm cô lại.

Cô bị anh kéo ngã vào lòng.

Trong đêm tối, đôi mắt anh rạng ngời rực rỡ, sáng như sao.

Thực ra cô biết chứ.

Cô có thể đơn thuần, song cũng không ngốc.

Một người đàn ông, dùng hết thủ đoạn đối xử tốt với người nhà mình, lại trối bạn bên cạnh, tốt với con bạn.

Nói anh ta không có ý đồ với bạn, nhất định là lừa gạt.

Môi Lục Chung rơi xuống, khóe miệng Trần Bắc Bắc tránh đi, nhẹ giọng nói, “Lục tiên sinh, tôi có Trần Ngai Ngai rồi, anh hiểu không?”

Lục Chung là một người thông minh, anh chắc chắn hiểu ý cô.

Cô đã là người mẹ một con, thậm chí còn chẳng biết cha đứa bé.

Bọn họ không xứng.

Lục Chung hình như cười cười, anh vươn tay khẽ vuốt cằm cô, sau đó tiếp tục dịu dàng hôn.

Một lát sau, Trần Bắc Bắc cảm giác lòng bàn tay tê dại.

Hình như Lục Chung đang viết.

Không sao, đã đợi được em rồi.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Trần Bắc Bắc xác định cô cũng muốn Lục Chung. Cô cảm giác mình rất dâm đẳng, thấy đàn ông bèn muốn nhào tới.

Đêm hôm đó, cô uống say, cô nói gì làm gì, thoáng mơ mơ hồ hồ không nhớ rõ.

Điều duy nhất cô nhớ chính là nụ hôn của Lục Chung, triền miên nồng nhiệt. Ban đầu hai người chỉ lướt qua liền thôi, song rất nhanh thâm nhập đủ kiểu, cô suýt nữa lúi lại, nhưng bị anh dùng sức hơn nữa ôm vào lòng.

ㄱ (ㄷ ^ ㄴ) ㄴ , không nhìn ra bình thường anh ngây ngô im lìm vậy, thế mà kỹ thuật hôn lại trái ngược.

Cũng chẳng biết với bao nhiêu cô gái rồi mới luyện thành dáng vẻ kia.

Trong lòng Trần Bắc Bắc hơi chua chát, không biết cô còn bao nhiêu tình địch chưa biết đây.

Bất quá, mặt xã giao của Lục Chung rất hẹp.

Ngày thường căn bản rất ít người đến chơi, thỉnh thoảng Lục Tư tới.

Song ở không được bao lâu, mỗi ngày đều trong phòng sách với Lục Chung đóng cửa lại một hồi hẵn mới bước ra.

Lục Tư nói Lục Chung là anh họ hẵn, hai anh em cũng khá giống nhau. Có điều cô cảm thấy Lục Chung dịu dàng hơn, còn Lục Tư thì âm hiểm

hơn.

Nhưng hai anh em họ khác biệt, cũng có chút tương đồng.

Bọn họ đều rất thích Trần Ngai Ngai.

Trần Ngai Ngai vẫn lười và ngây ngô như trước đây, mỗi ngày đều bò tới bò lui trên thảm, bé biết đi, nhưng hình như không hứng thú lắm.

Lục Tư mua rất nhiều đồ chơi cho Trần Ngai Ngai, Trần Bắc Bắc cảm thấy rất ngại.

Đồ chơi ấy, cô từng vào nội thành xem qua, rất đắt tiền.

Có cái còn vượt quá một tháng lương của cô.

Đợi Lục Tư tới tặng lần nữa, Trần Bắc Bắc ngượng ngùng kéo Lục Tư lại.

“Lục tiên sinh, Ngai Ngai chúng tôi... Anh đừng mua thêm mấy món đồ chơi đắt tiền như vậy nữa...”

Lục Tư cười, vươn tay trêu đùa Trần Ngai Ngai trong lòng, tâm trạng không tệ.

“Đâu, tôi thấy bé rất đáng yêu, nên tôi thương bé thôi mà.”

“...” Quan hệ nhân quả này hình như không thể nào thành lập, khi Trần Bắc Bắc còn đang vắt hết óc suy nghĩ làm sao trả lời một cách thuyết phục người đàn ông ‘âm hiểm’ này, chợt Lục Tư cầm tay bé nhỏ của Trần Ngai Ngai nói: “Được rồi, Bắc Bắc, nếu không, tôi làm ba nuôi Ngai Ngai nhé... Vậy mua đồ chơi cho nó, cũng là chuyện chính đáng rồi.”

Lục Tư còn chưa nói hết, Trần Ngai Ngai ở trong lòng vốn đang lười biếng đột nhiên tỉnh táo tinh thần, đưa tay với người phía sau, muốn ôm.

Sắc mặt Lục Tư thoáng quái lạ, “Quả nhiên... đối xử khác biệt thế, thằng nhóc thối mày rõ là chẳng biết xấu hổ... Hừ... Tao mua nhiều món đồ chơi vậy, còn chưa thu mua được sao?”

Lục Chung ung dung tiếp nhận Trần Ngai Ngai, theo thói quen tung lên cao.

Trần Bắc Bắc hoảng sợ phát hiện, Trần Ngai Ngai luôn luôn chỉ có một nét mặt vậy mà biết cười.

Hình như bé rất thích trò chơi được tung lên thật cao này.

Mặc dù Trần Bắc Bắc không thích, trái tim cũng treo cao vút.

“Đúng là không nên quấy rầy cha con mấy người.” Lục Tư giống như hơi bị tổn thương, ra vẻ đi xuống lầu dưới.

Trần Bắc Bắc sững sốt một hồi, đuổi theo.

“Lục tiên sinh...”

Ngay cửa, Trần Bắc Bắc vẫn nghiêm túc kiên trì như cũ, “Lục tiên sinh, thực sự rất cảm ơn anh thích Ngai Ngai chúng tôi, nhưng đừng mua đồ chơi cho nó nữa, lãng phí quá.”

Lục Tư cười, “Tôi không phải ba nuôi Ngai Ngai sao? Mua đồ chơi cho con nuôi của mình chẳng phải chuyện đương nhiên à?”

“Cái này...”

Thấy Trần Bắc Bắc lúng túng, Lục Tư lại gần, thoáng nhìn Trần Bắc Bắc, “Vậy là cô không thích tôi làm ba Ngai Ngai, càng thích những người khác chứ gì?”

Trần Bắc Bắc xác định chuyện cô và Lục Chung chỉ có mập mờ vào tối hôm đó, hôm sau lại khôi phục nguyên trạng.

Anh là chủ nhân, cô chỉ là em gái làm công ở ngôi nhà này.

Song, hiện giờ Lục Tư nhìn thấu cái gì ư?

“Lục tiên sinh, tôi... tôi phải về.”

Lục Tư cười khúc khích, mặc dù người này không còn ký ức, nhưng tính cách lại chẳng thay đổi gì. Thảo nào người nào đó vẫn tình sâu ý nặng thế kia.

Thôi thôi, vất vả lắm mới tìm được người, hắn cũng không thể vì đùa giỡn mà dọa người ta chạy mất.

Suy nghĩ một chút, Lục Tư rút lại tâm tư đùa giỡn, ở phía sau hô: “Bắc Bắc, chăm sóc anh ấy thật tốt.”

“Tôi... tôi biết.” Đương nhiên cô phải chăm sóc thật tốt rồi.

Còn suýt chăm sóc cả trên giường.

Khi Trần Bắc Bắc trở lại lầu trên, Lục Chung đang ở trong phòng cô chơi với Ngai Ngai.

Lục Tư đưa đồ chơi tới, lúc này bị Trần Ngai Ngai tháo dỡ, Trần Bắc Bắc thấy căn phòng ngổn ngang, nhất thời hơi đau đầu.

“Trần Ngai Ngai, mẹ đã nói rồi, không cho phép con tháo dỡ đồ chơi, lại càng không cho phép con ném đồ chơi lung tung.”

Thằng nhóc này, vào đây thì càng nghịch ngợm.

Trần Bắc Bắc tiến lên, giang hai tay, chuẩn bị dạy dỗ thẳng nhóc hư hỏng Trần Ngai Ngai một chút.

Lúc này Trần Ngai Ngai cũng không lười, đứng dậy chạy trốn cực nhanh.

“Chân ngắn kia, đứng lại cho mẹ! Hôm nay con không nói rõ cho mẹ! Sau này không cho con chơi đồ chơi nữa.”

Trần Bắc Bắc đuổi theo Trần Ngai Ngai, chưa được vài bước lại bị Lục Chung nắm tay kéo vào lòng.

Kệ nó đi. Người đàn ông nắm tay cô, khẽ viết.

Tối hôm đó, Lục Chung hôn cô.

Cô uống rượu, hình như say mất. Mơ hồ, cô cảm thấy cả người rất nóng, rất muốn được người ta lấp đầy.

Kỳ thực, đây chỉ là cách nói nghệ thuật.

Cách nói chính xác là Trần Bắc Bắc phát tình, muốn nổi lửa với Lục Chung.

Vì vậy, màn tiếp theo của buổi tối hôm đó là Trần Bắc Bắc liêu lĩnh đẩy ngã Lục Chung, hai người triền miên, thậm chí Trần Bắc Bắc cũng cảm thấy quần áo mình bị Lục Chung kéo mở.

Nhưng ngay thời điểm mấu chốt, chẳng biết Xấu Xấu từ đâu chui ra, sủa điên cuồng với hai người đang dây dưa.

Trần Bắc Bắc lập tức tỉnh táo.

Hai người họ danh không chính ngôn không thuận lẫn lên giường, chẳng phải giống cô trước đây sao? Nếu lại có thêm một Trần Ngai Ngai

nữa thì làm thế nào?

Tình cảm mãnh liệt trở nên nguội lạnh, Trần Bắc Bắc cố gắng thoát khỏi lồng ngực Lục Chung.

Lục Chung cũng không miễn cưỡng cô, chỉ kéo cô vào lòng ôm chặt, sau đó thở dốc một lúc lâu mới chậm rãi hô hấp bình thường.

Hôm nay thức dậy, Trần Bắc Bắc tưởng hai người sẽ lúng túng.

Song hình như Lục Chung chẳng có chút tâm tư kia, dường như anh đối với cô không khác gì bình thường.

Đúng, hết thảy đều không khác gì.

Bất quá, thỉnh thoảng, Lục Chung sẽ kề sát cô rất gần, gần đến mức cô có thể ngửi được mùi hương dễ ngửi trên người anh.

Đồng thời, còn tản ra một mùi vị cầu quyền rũ cầu đẩy ngã. Mẹ nó, luôn có cảm giác dâm tiện thế.

Trần Bắc Bắc cảm giác não mình tưởng tượng thái quá, thành thật mà nói vậy cũng tốt.

Cô nghĩ trang giấy này chưa chọc thủng sẽ khá hơn một chút, thủng rồi cô chẳng biết phải làm sao nữa.

Lúc này, Lục Chung nắm tay cô, mặt Trần Bắc Bắc nóng bừng.

Vốn nên hung hăng rút tay về, cuối cùng lại mềm nhũn thốt một câu.

“Anh... anh muốn làm gì?”

Lục Chung cúi đầu, hôn lên lòng bàn tay cô một cái.

Mặt Trần Bắc Bắc càng đỏ hơn, mạnh mẽ rút tay, giống như bị bỏng vậy.

Lòng bàn tay nóng hổi, trên mặt cũng thế.

“Anh... anh... anh đáng ghét.”

Cô gái hờn dỗi một tiếng, cũng chẳng để ý Trần Ngai Ngai đang phá đồ chơi, chạy thẳng xuống lầu.

Để lại Lục Chung và Trần Ngai Ngai nhìn nhau, đáng vẻ như hai anh em thân thiết.

Trần Bắc Bắc chạy xuống lầu chuẩn bị quét dọn ban công một chút.

Ban công là ổ của Xấu Xấu.

Nói là ổ, chẳng qua là một hộp giấy sơ sài.

Trước đây, Lục Chung chưa về, quan hệ giữa Xấu Xấu và Hắc tử tốt lắm, ổ Hắc tử cao cấp lại mềm mại, bình thường Xấu Xấu vào đó xin ăn xin ở.

Song từ lần trước sau khi Lục Chung uống rượu mất lý trí suýt cưỡng bức cô, Xấu Xấu vì cứu cô bị Hắc tử cắn đuôi kéo sang một bên.

Kể từ bữa đó, Xấu Xấu và Hắc tử hoàn toàn đoạn tuyệt, chắc tình bạn đã đi đến bước đường cùng.

Hắc tử đẩy thức ăn cho chó tới Xấu Xấu cũng chả ăn, cho dù Hắc tử khê cắn đuôi Xấu Xấu, Xấu Xấu cũng kiêu ngạo bỏ đi.

Hình như Xấu Xấu đang cáu kỉnh, buổi tối cũng không ngủ với Hắc tử.

Trong khoảng thời gian này, càng kiên quyết dọn về cái ổ nhỏ sơ sài trên ban công.

Trần Bắc Bắc cảm thấy Xấu Xấu rất buồn cười, còn mang thù như con người vậy.

Mỗi lần thấy dáng vẻ nó giả vờ kiên trì, Trần Bắc Bắc đều cảm thấy y hệt một cô gái làm nũng.

Lúc này, ‘cô gái’ đang cảnh giác nằm ở ban công, cách nó không xa là Hắc tử có bộ lông đen huyền.

Hình như Xấu Xấu rất khó chịu khi Hắc tử chiếm ổ của nó, nhưng đánh không lại Hắc tử, chỉ có thể nén giận nằm bên cạnh trên nền nhà.

Hắc tử nằm ngay cái ổ hộp giấy của nó một hồi, lại cắn đuôi Xấu Xấu.

Xấu Xấu giãy giụa một trận, đứng dậy chuẩn bị rống giận mấy tiếng, kết quả bị đàn áp không thương tiếc.

Lúc Trần Bắc Bắc đi ra, Xấu Xấu bị Hắc tử đặt dưới thân, phát ra âm thanh uất ức.

“Xảy ra chuyện gì?”

Trần Bắc Bắc trông thấy tình cảnh này, vừa tức, vừa buồn cười.

Nhà này rõ kỳ lạ.

Chủ nhân con chó bị chủ nhân con chó ăn hiếp, chó cũng bị chó của anh ăn gắt gao.

Trần Bắc Bắc đang chuẩn bị giải cứu Xấu Xấu, nhưng Hắc tử đã buông tha.

Rất lâu, Trần Bắc Bắc phát hiện Hắc tử không có ác ý với Xấu Xấu, nó vây Xấu Xấu dưới thân, nhưng chẳng cắn nó bị thương.

Chắc hai con đang giao lưu tình cảm đây, hiện tại Trần Bắc Bắc lo thân mình còn chưa xong, nên đâu có tâm tư lo cho Xấu Xấu.

Dù gì, Xấu Xấu thông minh vậy, chắc chắn có thể biến nguy thành an.

Trần Bắc Bắc trốn trong nhà bếp lè mề.

Bên này Lục Chung dọn dẹp đồ chơi, nghênh ngang đi tới.

Rót một ly nước, vẫn đứng phía sau Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc vốn không yên lòng, Lục Chung xuất hiện khiến cô sợ hết hồn.

“Sao anh... anh ở chỗ này?”

Lục Chung thả ly xuống, đi tới xoa bàn tay cô.

Hình như anh rất thích xoa bàn tay cô, có điều bàn tay cô không mềm mại, trái lại vì làm việc nhiều mà không ít vết chai.

“Anh... đừng vậy mà... Bị Ngai Ngai thấy giờ...”

Mặc dù Trần Ngai Ngai ở độ tuổi này hẳn không hiểu chuyện gì, nhưng Trần Bắc Bắc vẫn sợ.

Mẹ yêu đương hoặc phải nói là vụng trộm, ai muốn bị con trai thấy chứ. Có thể hiện tại con trai không biết, song không chừng sau này trưởng thành sẽ biết, đến lúc đó bé sẽ nghĩ cô thế nào đây.

Mặt Trần Bắc Bắc đỏ tạt mang tạt, nhưng Lục Chung không quan tâm.

Khẽ xoa tay cô một hồi, lại hôn.

Trần Bắc Bắc ngửa ngáy, muốn né tránh, lại bị Lục Chung ôm vào lòng.

Ôm eo cô, cầm anh chống đỡ trên đầu cô. Hai người lẳng lặng ôm một hồi, bỗng nhiên Lục Chung cúi đầu, nâng cầm cô lên, môi nhẹ nhàng lướt qua cô.

“Anh... anh... đừng mà...”

Trần Bắc Bắc mở miệng, vừa mới từ chối, Lục Chung đã dán lên môi cô, đầu lưỡi linh hoạt chui vào.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Trần Bắc Bắc cảm giác bản thân muốn hòa tan.

Đầu lưỡi Lục Chung quét qua mỗi chỗ trong khoang miệng cô, cô dần dần không thở nổi, vừa định kháng nghị, Lục Chung đã buông cô ra, ngược lại dời trận địa đến căn cổ trắng nõn của cô.

Đừng như vậy.

Giờ là ban ngày mà.

Ban công có hai con chó.

Còn có Trần Ngai Ngai ở trên lầu.

Rất nhiều rất nhiều ý nghĩ xuất hiện trong đầu, cuối cùng hết thấy đều trở nên mơ hồ.

Rốt cuộc, trong đầu cô chỉ còn một ý nghĩ.

Cô, hình như hơi thích Lục Chung.

Không đúng, chắc là rất thích.

Vì thích, mới có thể dễ dàng tha thứ cho anh muốn làm gì thì làm.

Khi áo lót bị vén lên, tay Lục Chung luồn vào nắm nơi đầy đà, Trần Bắc Bắc bật ra tiếng thở dốc ngắn ngủi.

Người đàn ông nhếch môi, liếm quả mọng đỏ tươi, đáng vẻ kia như con mèo giữa hè liếm láp ly kem lớn vậy, phát ra tiếng nước róc rách.

Trần Bắc Bắc nghĩ, mặt cô đỏ gay rồi.

Hiện tại, toàn thân đều đỏ mặt.

Lúc này nhà bếp nhỏ biến thành cuộc chiến nam nữ chinh phục nhau. Váy cô bị vén lên hông, người đàn ông nắm hông cô, hung hăng hôn một cái, sau khi chạm tới vết mổ phẫu thuật, người đàn ông ngừng một chút.

Người đàn ông dừng lại khiến Trần Bắc Bắc thức tỉnh.

Thấy người đàn ông nhìn vết thương trên bụng cô không chớp mắt, nhất thời càng đỏ mặt hơn.

“Có phải rất xấu không?”

Lục Chung chậm rãi lắc đầu, đè tay Trần Bắc Bắc muốn kéo áo xuống.

Môi anh khẽ liếm vết mổ đó. Trần Bắc Bắc cảm thấy may mắn là, sau khi cô sinh Trần Ngai Ngai, trên bụng chỉ có vết sẹo này, lại chẳng có nhiều vết rạn.

Vậy, cũng giảm bớt nỗi tự ti của cô.

Bất quá, khi người đàn ông dịu dàng hôn lên bụng cô tuần tra, cô vẫn nhin không được viền mắt đỏ ửng.

Nếu Lục Chung đang diễn trò, thì cô cũng rất cảm động.

Đàn ông luôn luôn đặt lời hứa hẹn ngay khóe môi.

Anh yêu em suốt đời.

Anh sẽ không ghét bỏ em.

Gặp em là điều bất ngờ đẹp nhất của anh.

Thậm chí còn có rất nhiều rất nhiều lời ngon tiếng ngọt... những lời ngon tiếng ngọt này giống như viên kẹo bọc thuốc độc, phụ nữ tham ăn, cũng thích ăn, đồng thời ăn rất nhiều.

Cuối cùng, độc phát thân vong lúc nào không hay.

Lục Chung không biết nói.

Cho dù anh viết tay, cũng chưa từng nói quá nhiều thứ.

Trần Bắc Bắc nắm tay anh, ép anh từ trong dục vọng ngẩng đầu lên.

“Lục Chung, anh nghiêm túc chứ?”

Lục Chung cười, mặt mày cong cong, gật đầu.

Lại cực kỳ nghiêm túc.

Em vĩnh viễn không biết, anh đợi rất lâu rồi.

Trần Bắc Bắc hít hít mũi.

“Em chẳng phải người đẹp quốc sắc thiên hương, em cũng chẳng phải tiểu thư con nhà triệu phú, thậm chí xuất thân cũng không rõ ràng, em thế này, anh cũng nghiêm túc ư?”

Lục Chung vẫn gật đầu như cũ, anh lại gần, xoa đầu cô, tựa như xoa đầu cún.

Trần Bắc Bắc mơ hồ cảm thấy rất bình yên, nước mắt lã lã.

“Nhưng em như vậy, anh thích chỗ nào?”

Chẳng qua bọn họ mới quen nhau hai tháng, cô nghèo rất mừng tơi, còn mang theo một đứa con riêng.

Cô nghĩ không ra người như thế sao Lục Chung sẽ thích được.

Điều kiện của anh rất tốt, nếu muốn chơi đùa, có thể tìm một người có điều kiện tốt hơn để chơi.

Sao lại muốn cô?

Lục Chung xoa xoa đầu cô, giống như vỗ về.

Vì đó là em.

Anh viết một câu mơ hồ trên lòng bàn tay cô, Trần Bắc Bắc mờ mịt nhìn Lục Chung.

“Vì đó là em?”

Lục Chung gật đầu, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng cọ cọ ngay cổ cô.

Đến khi lại ôm em vào lòng, mới hiểu được độ ấm này hiếm có bao nhiêu.

Khiến người ta khó quên bao nhiêu.

Lần này, lần này sẽ không bao giờ bỏ em lại một mình nữa.

Tuyệt đối sẽ không để em chịu cơn lạnh buốt khắc cốt ghi tâm nữa.

Rất kỳ quái.

Trần Bắc Bắc cảm thấy là lạ.

Nhưng cô chẳng biết lạ chỗ nào.

Mặc kệ ra sao, rốt cuộc cô và Lục Chung đã chọc thủng tờ giấy kia.

Mấy tháng trước, cô chưa từng nghĩ cô còn có thể yêu. Còn có thể tìm một người yêu đương như thế.

Sau khi hai người ở chung, Trần Bắc Bắc cũng chưa từng nghĩ tới tương lai. Hiện tại cô không tiếp nhận nổi những việc khác rồi.

Ban đầu, cô còn phải quét dọn biệt thự khác, nhưng sau khi phụ trách chăm sóc Lục Chung, dì Chu đem những việc này cho người khác.

Song ở chung với Lục Chung, cô cảm thấy loại cảm giác này rất bất bình đẳng, dần dần muốn ra ngoài tiếp tục công việc.

Cũng không được mấy ngày đã bị Lục Chung phát hiện.

Anh dắt cô về, giúp cô nghỉ hết tất cả công việc. Điều này khiến Trần Bắc Bắc hơi tức giận.

Trên đường về, cô nhịn không được gọi Lục Chung lại.

“Có phải anh cảm thấy em quét dọn cho người khác, làm anh mất mặt không?”

Lục Chung mờ mịt, một lát sau mới hiểu cách nói của Trần Bắc Bắc.

Lắc đầu liên tục.

Anh nắm tay cô viết: Anh không muốn em quá vất vả.

“Nhưng em cần tiền.”

Anh có thể cho em.

“Vậy không giống...”

Lúc này Trần Bắc Bắc cực kỳ hối hận, hối hận sao không trở nên tốt hơn một chút. Nếu tốt hơn một chút, cô mới có can đảm, có sức mạnh, có thể đứng bên cạnh anh.

Sự sa sút của Trần Bắc Bắc dần biến mất khi Lục Chung làm cơm.

“Em không biết anh biết nấu ăn.”

Lục Chung cười, đưa cây muống trên tay cho cô.

Uống canh.

Anh múc một chén canh cho cô.

Trần Bắc Bắc uống một hớp, “Mùi vị canh gà rất nồng... ngon quá.”

Lục Chung mặt mày cong cong, thừa dịp cô uống canh, viết trên điện thoại: Anh không phải cố ý tổn thương em. Chẳng qua anh là người đàn ông của em, người nhà em chính là người nhà anh. Anh chăm sóc bọn họ, là lẽ đương nhiên.

“Nhưng em... em cảm thấy em bị anh bao nuôi...”

Ý cười trong mắt Lục Chung càng mãnh liệt, tiếp tục viết: Bao nuôi cả đời không tốt sao?

“Cả đời?”

Trần Bắc Bắc trừng mắt, “Anh... anh đùa à?”

Lục Chung lắc đầu, đột nhiên đứng dậy, trong lúc Trần Bắc Bắc kinh ngạc, bỗng dừng quỳ một chân xuống đất.

Anh giơ một tấm bảng dán đầy cún con, mặt trên viết: Lấy anh đi!

Trần Bắc Bắc hoàn toàn ngây dại.

Ngay cả nước mắt lúc nào rơi đầy mặt cũng không hay.

“Anh... anh nghiêm túc sao?”

Lục Chung gật đầu.

Nghiêm túc một lần nữa.

Năm đó anh và Phan Lôi gặp nhau trong tình huống sai lầm, sau đó kết hôn cũng là đền bù cho cái sai lầm kia.

Là một cô gái, tình yêu và hạnh phúc nên hưởng thụ Phan Lôi chưa hưởng được.

Cầu hôn, một hôn lễ lãng mạn trên đời, áo cưới đẹp đẽ hết mức, cô cũng chưa trải qua.

Bất quá không sao cả, nếu hiện tại nhất định phải làm lại một lần nữa, lúc này, anh sẽ cho cô điều tốt nhất.

Trong đôi mắt đen như mực, Trần Bắc Bắc thấy được bóng dáng mình.

Nước mắt giàn giụa, chẳng dám tin tưởng.

“Anh... không được... quá qua loa thế, anh làm vậy... em không biết... em không biết, không biết rốt cuộc anh muốn thế nào...”

Bọn họ mới quen nhau hai tháng, thậm chí chưa yêu nhau bao lâu, trực tiếp nhảy tới kết hôn.

Trần Bắc Bắc hoàn toàn không tiếp nhận nổi.

Trong lúc cô nói năng lộn xộn, Lục Chung giơ bảng lên lần nữa.

Anh là Lục Chung, không cha không mẹ, có một em họ, có không ít tiền, có thể tự mình làm chủ, có thể gánh vác gia đình, cũng có thể cho em

và con trai một tương lai ổn định và hạnh phúc.

“Anh...” Trần Bắc Bắc che miệng, “Có phải anh... anh nghĩ kỹ rồi?”

Lục Chung gật đầu, xoa tay cô.

Lấy anh được không? Anh viết lần nữa.

Vậy đương nhiên được.

Thoáng kích động, Trần Bắc Bắc suýt đồng ý.

Cảm động thì cảm động, nhưng nhìn vào hiện thực, vẫn còn rất nhiều vấn đề hai người chưa giải quyết.

“Anh không để ý Trần Ngai Ngai sao?”

Nó là con anh.

“Chúng ta mới quen nhau hai tháng.”

Anh yêu em lâu lắm rồi.

... Ai nói người câm không biết đồ ngon đồ ngọt.

Biết rõ đây là viên kẹo bọc thuốc độc, Trần Bắc Bắc vẫn nuốt rất vui vẻ.

Bất quá, cuối cùng cô chưa đồng ý lời cầu hôn của Lục Chung.

“Anh không cha không mẹ, nhưng em có. Em muốn về hỏi anh trai và mẹ một chút...”

Kỳ thực Trần Bắc Bắc mượn cớ, cô luôn cảm thấy quá nhanh.

Điều duy nhất cô biết rõ về Lục Chung chính là bị câm, cao to giàu có đẹp trai, tính cách dịu dàng, còn những cái khác đều chả biết.

Cô chẳng muốn quyết định nhanh thế.

Lục Chung cũng không miễn cưỡng.

Chỉ nắm tay cô.

Em không cần vất vả quá, bởi vì đã có anh.

Kể từ ngày đó, Trần Bắc Bắc không ra ngoài làm việc nữa. Thỉnh thoảng, cô còn cảm thấy Lục Chung rất gian xảo, dùng thủ đoạn như vậy làm cô mất công việc.

May mà, bên Trần Như Ngọc rất tốt, nghe nói đã khống chế được tế bào ung thư, bà cũng muốn xuất viện về nhà.

Mặc dù chưa trị tận gốc hoàn toàn, song Trần Như Ngọc đã thỏa mãn rồi.

Bên Trần Cận Nam nghe nói cũng không tệ, anh làm một chủ quản nhỏ, mặc dù ở công trường, nhưng hơn hẳn trước đây, tiền nhiều hơn, người cũng thoải mái hơn.

Đôi khi Trần Bắc Bắc nghĩ không thoág, cảm thấy bản thân giống như một người phụ nữ được bao nuôi.

Cái gì cũng không biết, cứ dựa vào đàn ông.

Hiện tại ngay cả cơm cô cũng không làm, ăn cơm Lục Chung làm, cô mới cảm thấy đồ mình nấu khó ăn cỡ nào.

Hèn gì Hắc tử ăn xong cả người co giật.

Giờ cô hoàn toàn nhàn rồi, trong lòng lại trống rỗng.

Luôn có cảm giác một vài thứ không đúng.

Song cô lại không biết lạ chỗ nào.

Sao vậy.

Lục Chung viết trên lòng bàn tay cô.

Trần Bắc Bắc thả cái giỏ giặt quần áo xuống, nhìn quần áo phơi trên ban công rất có cảm giác thành tựu.

Giờ cô chỉ có thể làm những chuyện này.

“Đúng rồi, sao anh không đi làm?” Vết thương trên đầu Lục Chung sớm đã lành, nhưng từ trước đến nay anh không đi làm.

Lục Chung ôm eo cô, khẽ hôn lên khóe môi cô.

Trời sắp mưa.

Anh viết.

“Không thể nào, bên ngoài nắng còn gắt mà.”

Trần Bắc Bắc nhìn thời tiết tốt bên ngoài, mới không tin chốc nữa trời mưa.

“Đúng rồi, mẹ em đã về, mẹ rất nhớ Ngai ngai, chiều nay em muốn đưa Ngai Ngai về cho mẹ nhìn chút.”

Em cũng phải về?

Nét mặt Lục Chung hiển nhiên hơi bất mãn.

Trong khoảng thời gian này, Trần Bắc Bắc đã biết rõ một ít nét mặt của Lục Chung đại diện cho cái gì.

“Em phải về. Lâu lắm rồi em chưa gặp mẹ, muốn về thăm tí... Mặt khác, chuyện chúng ta, em còn chưa nói cho mẹ biết nữa...”

Quả nhiên, nghe được câu này, mặt Lục Chung đỏ hơn chút.

Hôn lòng bàn tay cô.

Anh đưa em về.

Trần Bắc Bắc bị hôn cả người mềm nhũn, hơn nửa ngày mới lấy được giọng mình.

“Không cần đâu, anh em tới đón em. Yên tâm đi mà, không có chuyện gì mà, mai em sẽ về.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Trần Bắc Bắc tính toán nói chuyện Lục Chung với Trần Như Ngọc một chút. Song cô nhớ Trần Như Ngọc và Trần Cận Nam hình như không thích người có gia cảnh chênh lệch bọn họ quá nhiều.

Đặc biệt hai người quen biết chưa tới nửa năm đấy.

Lúc ăn tối, Trần Bắc Bắc vẫn có chút không yên lòng.

Trần Như Ngọc chỉ lo cho Trần Ngai Ngai, cũng không để ý tâm trạng Trần Bắc Bắc rồi như tơ vò.

Chẳng qua sau khi ăn xong, Trần Bắc Bắc ở trong bếp rửa chén, Trần Như Ngọc đỡ Trần Ngai Ngai ngủ rồi, mới qua đây.

“Con với Lục tiên sinh kia tiến triển tốt chứ?”

Thấy ánh mắt hiểu rõ của Trần Như Ngọc, Trần Bắc Bắc biết không giấu được nữa. Thè lưỡi, cô ngượng ngùng nhìn Trần Như Ngọc, trong ánh mắt có sự mong đợi và mờ mịt với tương lai.

“Mẹ, mẹ thực sự thấy bọn con hợp sao?”

Trần Như Ngọc thở dài, chẳng biết nói sao với Trần Bắc Bắc.

Nói hết chân tướng ư?

Nhưng bà luyện tiếc đưa con gái này.

“Con thích Lục tiên sinh đó?”

Trần Bắc Bắc đỏ mặt, một hồi mới gật đầu.

Trịnh trọng.

“Anh ấy rất tốt.”

Chỉ có bốn chữ, đã xác định đáp án.

Trần Bắc Bắc thích Lục Chung. Có lẽ cô có chút suy nghĩ không tự trọng ở trong này, rõ ràng lần đầu tiên hai người gặp nhau chẳng thoải mái, song sau khi ở chung, Trần Bắc Bắc phát hiện Lục Chung rất tốt.

Mặc kệ từ bề ngoài đến khí chất hay tính cách, cô đều thích. Ngũ quan đáng vẻ rất đẹp, tính tình khi thì bá đạo khi thì trẻ con, nhưng tổng thể mà nói, Lục Chung ở trong lòng Trần Bắc Bắc cực kỳ hoàn mỹ.

Cô cảm thấy rất hợp khẩu vị, sao có thể thoát được.

“Lục tiên sinh nói sao?”

Có lẽ, Lục tiên sinh ấy cũng coi như dùng hết thủ đoạn. Rõ ràng vợ mất trí nhớ, nhưng hẳn chỉ dùng thời gian ngắn đã có thể khiến con bé thích hẳn lần nữa, ngược lại là người đàn ông giỏi mưu tính.

Cũng chẳng biết sau này Bắc Bắc theo hẳn, có chịu thiệt không.

Trần Như Ngọc lo lắng không thôi, song dùng gậy đánh uyên ương bà không làm được.

Đặc biệt hai người họ vốn là một đôi.

“Anh ấy nói muốn cưới con.”

Trần Bắc Bắc liếm môi, khuôn mặt nóng bừng, miệng lưỡi cũng thế, ngẩng đầu lên, cô nhìn người phụ nữ tang thương trước mặt, “Mẹ, mẹ nói xem con phải làm sao?”

Trần Như Ngọc ở trong lòng cười khố, có thể thế nào? Lục tiên sinh ấy rõ ràng chắc chắn phải đoạt được, có lẽ mặc kệ dùng biện pháp gì đều sẽ làm Trần Bắc Bắc trở về bên cạnh hắn.

Người đàn ông như vậy, mưu tính rất giỏi, song cũng thâm tình lắm, bà còn lý do gì ngăn cản chứ.

Mà quan trọng là, Bắc Bắc rất vui vẻ.

Phụ nữ một khi rơi vào tình yêu, bèn không còn là cô ấy nữa.

Trần Như Ngọc mỉm cười, “Rất tốt... dẫn Lục tiên sinh về ăn một bữa cơm đi.”

Trần Như Ngọc xoay người ra khỏi nhà bếp, Trần Bắc Bắc không ngờ cửa ải của mẹ qua dễ vậy, nhất thời hơi kinh ngạc.

“Mẹ, mẹ... mẹ không ngăn cản con...”

Trần Bắc Bắc hết sức mờ mịt với tương lai, lẽ nào đây không phải con đường chết? Lẽ nào cô không phải thiêu thân lao đầu vào lửa ư? Nhưng thái độ Trần Như Ngọc... “Con cũng lớn rồi, con biết con đang làm gì. Bắc Bắc, mặc kệ con lựa chọn thế nào, chúng ta mãi mãi ủng hộ con...”

Ngay cửa, Trần Cận Nam đứng rất lâu không lên tiếng.

Cho đến khi đêm khuya vắng người, Trần Bắc Bắc và Trần Ngai Ngai đã ngủ, Trần Cận Nam vẫn chưa buồn ngủ.

“Ngủ không được hả?”

“Mẹ...”

Trần Cận Nam từ trên ghế salon trong phòng khách đứng dậy, đỡ Trần Như Ngọc, “Mẹ, sao mẹ vẫn chưa ngủ?”

Trần Như Ngọc lắc đầu, thoáng nhìn ngoài cửa sổ, “Thời tiết này, sắp đổ mưa rồi.”

Trần Cận Nam gật đầu, “Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, nghỉ sớm chút đi.”

Trần Như Ngọc lắc đầu, nhìn căn phòng khép chặt cửa, “Chuyện Bắc Bắc, con thấy thế nào?”

Trần Cận Nam thành thật lắc đầu.

“Con cũng không biết. Bắc Bắc... con vẫn xem em ấy như em gái, bỗng nhiên lúc này...”

Trên gương mặt thật thà của Trần Cận Nam xuất hiện nụ cười khổ, hằn gãi đầu, thoáng chẳng biết làm sao.

“Em ấy biến thành vợ người khác, trên người còn mang theo vô số bí mật, con thực sự không biết...”

Trần Như Ngọc tựa vào ghế salon, nặng nề thở dốc, một lát sau, bỗng nhiên bà mở miệng: “Bằng không, chúng ta nói hết chân tướng cho Bắc Bắc đi. Nếu...” Sau khi ngừng lại ngẩn ngui, giọng Trần Như Ngọc hơi nghẹn ngào, “Nếu nó khẳng khẳng muốn rời khỏi, chúng ta... chúng ta coi như mấy năm nay chưa từng xảy ra...”

“Mẹ...” Trần Cận Nam lắc đầu, “Bắc Bắc không vậy đâu...”

“Nó không vậy... Nhưng cuối cùng nó là con gái người ta. Chúng ta trộm con gái người ta...”

Trần Như Ngọc lau nước mắt ngay khóe mắt, giống như hạ quyết tâm.

“Ngày mai, nói rõ ràng với Bắc Bắc đi. Mẹ không muốn nó ngơ ngơ ngác ngác lấy chồng mình.”

Song hai mẹ con Trần Như Ngọc không chờ đến lúc thẳng thắn với Trần Bắc Bắc.

Nửa đêm tối đó, bỗng nhiên trời nổi mưa to gió lớn.

Trần Bắc Bắc đang ngủ chợt giật mình tỉnh lại, Trần Ngai Ngai bên cạnh hô hấp đều đặn, chẳng có chút phản ứng nào.

Ngược lại cô hơi sợ, ôm cánh tay mình nghĩ, nghĩ đến cửa sổ ở chỗ Lục Chung, còn có Hắc tử, có phải đều thu dọn xong rồi?

Càng nghĩ càng ngủ không được, Trần Bắc Bắc lại ngồi dậy kiểm tra ngôi nhà một chút.

Gió rất to, bên ngoài có âm thanh khung cửa kính rơi, chẳng biết nhà bọn họ ra sao nữa. Còn có Trần Như Ngọc, vẫn ổn chứ?

Khi Trần Bắc Bắc khoác áo ra ngoài, đúng lúc đụng phải Trần Cận Nam khoác áo mưa tiến nào.

“Anh, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Cận Nam lắc đầu, “Kính hỏng rồi, Xấu Xấu còn không vào.”

Trần Cận Nam đặt Xấu Xấu ướm súng cả người trong rương, lúc này Trần Như Ngọc cũng mở cửa đi ra, thấy Xấu Xấu lạnh đến mức cả người run rẩy, xoay người vào phòng cầm một cái khăn lông khô, lau người cho Xấu Xấu.

“Sao vậy? Bên ngoài?”

“Mưa to, không biết mai làm sao đây.”

Trần Như Ngọc đặt Xấu Xấu đã lau khô vào rương, còn tốt bụng bỏ thêm ít quần áo cũ sạch không còn dùng cho nó.

“Sắc trời cũng đã muộn, ngủ đi.”

Trong lúc họ ngáp, đã kiểm tra xong mấy chuyện lẻ tẻ chuẩn bị đi ngủ, chợt trong từng tiếng sấm rền, Trần Cận Nam nghe được tiếng gõ cửa.

Hắn dừng chân, “Hình như có người gõ cửa?”

Trần Như Ngọc cũng thoáng sửng sốt, “Có phải người qua đường không? Nhưng muộn thế rồi...”

Trần Cận Nam chần chờ một giây, nói với Trần Như Ngọc và Trần Bắc Bắc: “Hai người vào ngủ trước đi, con đi xem.”

Trần Cận Nam xoay người đi tới cạnh cửa, “Ai?”

Bên ngoài không có âm thanh, cách một hồi mới có tiếng đập cửa gián đoạn vang lên.

Trần Cận Nam hơi do dự, mở cửa.

Ngoài cửa, Lục Chung mặc đồ đen mang theo cây dù ướt đầm, đứng ngay cửa nhà hắn.

“Lục tiên sinh?”

Lục Chung gật đầu.

Trần Cận Nam đón Lục Chung vào, “Cả người anh đều ướt sũng... Tôi đi gọi Bắc Bắc...”

Mà trong phòng, nghe được động tĩnh hai người phụ nữ cũng nhanh chóng bước ra, nhất là Trần Bắc Bắc, trông thấy cả người Lục Chung ướt sũng, thoáng đau lòng.

“Sao anh tới đây? Mưa lớn thế kia?”

Lục Chung không nói lời nào, chỉ nhìn chòng chọc Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc bị nhìn mặt hơi nóng bừng, tay cũng chẳng biết để đâu.

Vẫn là Trần Như Ngọc chỉ huy Trần Cận Nam, “Cận Nam, con đi lấy quần áo con, Bắc Bắc, con đi pha chút trà gừng, đừng để cảm lạnh...”

Nửa giờ sau, Lục Chung ngồi trên ghế salon trong căn phòng chật hẹp, tay bưng một ly trà gừng nóng hổi.

Ba người nhà họ Trần đều ngồi đối diện Lục Chung.

“Lục tiên sinh, muộn vậy cậu còn qua đây...”

Lục Chung uống một ngụm trà gừng, mò mẫm trong túi, không tìm được điện thoại di động. Trần Bắc Bắc ở một bên thấy vậy, đưa điện thoại mình cho anh.

Lục Chung cầm điện thoại Trần Bắc Bắc, viết: Dự báo thời tiết, lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

Sự thực chứng minh, ngôi nhà cũ Trần Bắc Bắc đang ở thực sự hơi nguy hiểm, gió vừa to, kính bèn ùng ùng rơi xuống.

Cảm giác nóc nhà cũng sắp bị hất tung.

“Chúng tôi vẫn ổn...” Trong lòng Trần Như Ngọc mềm nhũn, người này hình như yêu Bắc Bắc nhiều hơn bà tưởng tượng. Vậy cũng tốt, bà cũng yên tâm.

Bất quá ngẫm lại một chút, Trần Như Ngọc vẫn lo lắng không thôi.

“Có điều, cậu lái xe tới đây chẳng lẽ không nguy hiểm sao?” Vừa rồi mưa to gió lớn, anh liên tục lái xe đến... Sắc mặt ba người nhà họ Trần đều khó coi.

Nhất là sắc mặt Trần Như Ngọc, đã sánh ngang với mưa to gió lớn bên ngoài.

“Lục tiên sinh, rốt cuộc cậu có biết an toàn không? Cậu lái xe qua đây trong thời tiết thế này nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?”

Thành thật mà nói, chưa có ai nói vậy với Lục Chung.

Trong nháy mắt, anh thoáng kinh ngạc nhìn Trần Như Ngọc.

Quả thực Trần Như Ngọc đang tức giận, rất khó bình tĩnh trở lại.

“Cậu nói muốn kết hôn với Bắc Bắc, chúng tôi cũng coi cậu như người một nhà. Hôm nay cậu qua đây, chúng tôi rất cảm động... Nhưng chuyện này về sau đừng làm nữa! Cậu lo lắng cho Bắc Bắc và chúng tôi, lẽ nào chúng tôi không lo lắng cho cậu? Chẳng may trên đường cậu có chuyện gì bất trắc, cậu bảo Bắc Bắc phải làm thế nào?”

Lúc còn trẻ, Trần Như Ngọc là nhân vật biết ăn nói trong thôn. Đã từng giữ chức chủ nhiệm phụ nữ trong thôn, hòa giải tranh cãi giáo dục gì đều thành thạo cả.

Lục Chung bị nói hơi sững sốt, một lát sau mới gật đầu, bày tỏ biết lỗi.

Lúc này Trần Như Ngọc thở dài một hơi, “Bỏ đi, đêm nay cũng khuya rồi. Bắc Bắc, con đưa Ngai Ngai vào phòng mẹ, rồi dẫn cậu này đi nghỉ ngơi đi.”

Lời vừa nói ra, Trần Bắc Bắc và Trần Cận Nam đều hơi kinh ngạc.

Đặc biệt là Trần Cận Nam, trực tiếp lên tiếng.

“Mẹ, làm vậy hình như...”

“Ngày mai con còn phải dậy sớm xem mái nhà mà, ngủ sớm chút đi.”

Trần Như Ngọc dùng giọng điệu gia trưởng lên tiếng, mặc dù Trần Cận Nam hơi uất ức. Em gái hẳn còn chưa chính thức lập gia đình đấy, sao có thể bị tên nhóc khốn kiếp thế chiếm tiện nghi nhanh vậy?

Trần Cận Nam không thoải mái, còn Trần Bắc Bắc thì vui sướng kéo Lục Chung vào phòng.

Trong căn phòng rất nhỏ, chỉ đặt mỗi chiếc giường đơn.

Bình thường, đôi khi Trần Bắc Bắc ngủ với Trần Ngai Ngai, cũng đôi khi Trần Ngai Ngai đá văng cô xuống, cô lại xám xịt trở về giường.

Lúc này, Trần Bắc Bắc dẫn Lục Chung vào. Cầm khăn mặt, lau tóc cho Lục Chung, giọng có chút hả hê.

“Em nói nè anh đã biết cảm giác bị mẹ em mắng nhỉ... Mẹ em mà tức giận rất đáng sợ đó...”

Trần Bắc Bắc nói xong thè lưỡi, một lát không cảm giác được phản ứng của Lục Chung, cô mới dừng động tác.

“Anh tức giận ư?”

Lục Chung lắc đầu, kéo tay Trần Bắc Bắc qua, chậm rãi viết: Không có. Chẳng qua chưa từng có người nào nói vậy với anh.

“Mẹ anh đâu?”

Rất nhanh, Trần Bắc Bắc cảm thấy tay cứng đờ, nửa ngày, cô cảm giác Lục Chung cúi xuống, khẽ hôn lên lòng bàn tay cô một cái.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Trần Bắc Bắc phát hiện cô không hiểu Lục Chung lắm. Khi cô hỏi tới người nhà anh, anh cũng nhắc rất lâu.

“Sao thế?”

Lục Chung nắm tay cô, ôm cô vào lòng, khẽ cọ cọ cổ cô, tay nắm lấy cô chậm rãi viết: Đã mất.

“Cả ba mẹ?” Trong nháy mắt Trần Bắc Bắc kịp phản ứng.

Lục Chung gật đầu, càng thêm ‘yếu ớt’ cọ cọ cổ cô.

Trần Bắc Bắc là một người phụ nữ mềm lòng.

Không ngờ, ba mẹ Lục Chung đều qua đời.

Nghĩ đến Trần Như Ngọc, nhất thời Trần Bắc Bắc có chút đồng cảm với Lục Chung.

“Chuyện đó, anh cũng không cần đau lòng đâu... Bây giờ anh... bây giờ anh có em mà.” Cô chẳng biết cách an ủi một người, lúc này cô chỉ nói ra suy nghĩ của cô.

Hơi thở Lục Chung giật giật bên gáy cô, không biết có phải đang cười không.

Đợi đến lúc Trần Bắc Bắc xoay lại muốn nhìn rõ nét mặt Lục Chung, Lục Chung đã liếm cổ cô.

Trần Bắc Bắc đang ngồi trên đùi Lục Chung, với cái tư thế đón ôm này, Lục Chung liên tục liếm cổ Trần Bắc Bắc.

Cô phát hiện hình như Lục Chung rất thích cọ cọ cổ cô, tiện thể còn cực kỳ dịu dàng thân thiết liếm láp như cún con vậy.

Song dần dần, hơi thở Lục Chung chuyển sang gấp gáp, Trần Bắc Bắc phát hiện, dường như Lục Chung phát tình rồi.

Có điều... Ở đây không phải chỗ để phát tình mà.

Trần Bắc Bắc nắm cái tay Lục Chung đang luồn vào áo ngủ cô, đỏ mặt đẩy anh ra, “Không được... chúng ta... cách âm kém...”

Trong bóng tối mờ mịt, dường như Lục Chung rất uất ức nhìn cô.

Trần Bắc Bắc mềm lòng cực kỳ, hơn nửa đêm anh chạy tới đây việc này không lý trí lắm, thành thật mà nói còn khiến cô cảm động.

Cô cũng rất muốn hôn anh một chút... Nhưng... Hoàn cảnh thực sự không thích hợp.

“Không cho phép anh... anh làm bẩn quần anh em...”

“...”

Bất quá, cái quần duy nhất của Trần Cận Nam vẫn bị bẩn.

Trần Như Ngọc và Trần Ngai Ngai ngủ sát vách, Trần Cận Nam ở trong phòng khách còn nhìn chăm chăm, làm thế nào Trần Bắc Bắc cũng chẳng dám để Lục Chung thành công, chỉ ôm Lục Chung thơm một cái.

Lục Chung nhin mấy năm, nụ hôn bé tí này đâu thỏa mãn chứ.

Vừa hôn vừa cắn, làm gì chịu nổi.

“Không được... không được mà...” Giọng Trần Bắc Bắc nhỏ như muỗi, “Em... em không thể...”

Lục Chung nắm tay cô, đặt lên giữa chân nóng bỏng, để cô biết anh khát vọng cỡ nào.

Trần Bắc Bắc đỏ mặt, cuối cùng không nỡ thấy Lục Chung khó chịu thể, bèn nhẹ nhàng ghé vào tai anh nói một câu.

Quả nhiên, con người Lục Chung tối sầm, sau đó khẽ gật đầu.

Có lẽ, Lục Chung chưa từng thân mật như vậy, khi tay Trần Bắc Bắc sắp đau xót, anh nắm chặt hông cô, mạnh mẽ động động mấy cái.

Mặt Trần Bắc Bắc đỏ tận mang tai, hồi lâu, chỉ cảm thấy lòng bàn tay ướt nhem một mảng, bầu không khí như có như không có mùi.

Cô giống như đứa trẻ làm sai vậy, chẳng dám mở mắt, không chịu nhìn thẳng.

Lục Chung ôm cô thật chặt, tay dịu dàng vỗ về sống lưng cô, hồi lâu mới nắm tay cô, từ từ viết: Bẩn rồi.

Trần Bắc Bắc: ... Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Trần Bắc Bắc bèn theo Lục Chung về.

Trần Ngai Ngai trong cơn buồn ngủ朦胧 lung phát hiện Lục Chung tới, quen cửa quen nẻo bò lên đùi anh, bị Trần Như Ngọc chop được.

“Ngai Ngai ngoan, hôm nay ở nhà với bà ngoại.”

Trần Ngai Ngai khát vọng nhìn Lục Chung, song nhanh chóng bị Trần Như Ngọc ôm vào phòng.

Dường như Lục Chung cũng luyến tiếc Trần Ngai Ngai, ánh mắt một mực dõi theo căn phòng kia.

Trần Bắc Bắc thấy thế, sáp lại gần, cười hì hì, “Nếu anh muốn, tối nay có thể ngủ chung với Trần Ngai Ngai đó?”

Lục Chung sững sờ, nhanh chóng xoay đầu lại.

↘ (↘ ∇ ↘) ↗ Trước mặt vợ, con trai chỉ là mây bay.

= =! Có phải ruột thịt không đấy!

Trần Bắc Bắc và Lục Chung phải về, Trần Cận Nam ‘lưu luyến không rời’ tiễn hai người tới tận cửa.

Đi được mấy bước, lại nhớ tới cái quần của hắn.

Quần ngủ để thay sau khi tắm của hắn bị Lục Chung mặc đi.

“Bắc Bắc...”

Nhìn ra ý nghĩ tiết kiệm của Trần Cận Nam, Trần Bắc Bắc đỏ mặt, kéo thắt lưng an toàn xuống, “Anh... quần của anh ấy vẫn chưa khô... Đợi anh ấy về, giặt xong em trả anh...”

Tối qua tiếng mưa rơi rất lớn, cho dù Trần Cận Nam lo lắng đến mức cả đêm không ngủ, cũng chẳng biết được tất cả hành động sau khi đóng cửa phòng của Lục Chung, nhất thời gật đầu.

“Hai người lái xe cẩn thận.”

Cẩn thận cái rắm!

Dọc đường đi, có thể nói Lục Chung lái nhanh như tia chớp, Trần Bắc Bắc bị vút một bên đầu óc choáng váng.

“Lục Chung... anh... anh chậm chút...”

Nhưng, sao chậm được.

Nghĩ đến, hôm nay là ngày anh khai trai sau ba năm nhần nhịn chịu đựng, làm thế nào cũng phải giành giật từng giây.

Vốn lộ trình bốn mươi phút, bị Lục Chung ép thành hai mươi phút.

Đợi đến lúc vào nhà, Trần Bắc Bắc còn chưa kịp mở miệng quở mắng Lục Chung lái xe nhanh, đã bị Lục Chung kéo lên lầu.

Trần Bắc Bắc cũng chẳng ngốc, đương nhiên biết dụng ý của Lục Chung.

Có điều, giờ này khắc này, cô cũng không muốn kiêu cách.

Theo Lục Chung, mặt đỏ bừng vào phòng.

Vừa vào phòng, Trần Bắc Bắc còn chưa kịp thể hiện sự ngượng ngùng hết sức, Lục Chung đã cúi người, khiêng cô lên.

“Đừng... thả... thả em xuống...”

Lục Chung rất nghe lời, thả cô xuống giường.

Mặt Trần Bắc Bắc đỏ tận mang tai, lúc ngẩng đầu, Lục Chung đã cười sạch sẽ, sau đó nhanh chóng đè lên.

“Anh... anh chậm một chút á...”

Nói thì nói vậy, song Lục Chung làm gì chậm nổi, mấy cái đã xé hết quần áo vướng bận của Trần Bắc Bắc, năm cuộn sóng nảy lên của cô, ăn

từng ngậm.

Loại cảm giác sáng khoái tê dại này lại tới nữa, giờ là ban ngày, rồi cuộc ban ngày ban mặt hai người họ tuyên dâm.

Mặc kệ thế nào, Trần Bắc Bắc đều cảm thấy hơi xấu hổ.

Nhưng càng xấu hổ hơn là, Lục Chung liếm toàn thân cô, ngay cả nơi tư mật của cô cũng không buông tha. Anh nếm đến mức phát ra âm thanh xuy xuy, khi ngừng đầu, trên mặt còn óng ánh một mảng.

Là đồ của cô.

Mặt Trần Bắc Bắc đỏ bừng, lui về sau một bước.

Lục Chung nhanh chóng nắm chân cô, kéo cô vào lòng anh.

Anh nhìn cô, nâng cằm cô lên, con người thâm trầm nhìn cô.

Rất giống khi ấy lần đầu tiên hai người họ gặp nhau, Lục Chung cũng nhìn cô như thế.

Chẳng qua lúc đó, Trần Bắc Bắc rất sợ, rất sợ Lục Chung uống say, cô cũng không ngờ, chỉ có mấy tháng, hai người đã từ đối địch chuyển sang thân mật vậy.

Rất nhiều mạch suy nghĩ lóe lên trong đầu Trần Bắc Bắc, đợi tới giây tiếp theo, thân thể trầm xuống, Lục Chung chen vào.

Mặc dù Trần Bắc Bắc đã sinh Trần Ngai Ngai, song ba năm qua chưa làm chuyện đó, nên căng mìn giống trước kia, hồi trước bị Lục Chung liếm đến mức ướt đẫm, vẫn hoàn toàn không chịu nổi.

Lúc này, cô bị căng hết mức, hơi khó chịu.

Hai chân cô dang ra, ngồi trên đùi Lục Chung, Lục Chung nắm cuộn sóng của cô, nâng cầm cô lên, lại gần hôn cô. Động tác này, khiến anh càng thêm thâm nhập, Trần Bắc Bắc thoáng không thoải mái.

Cô hơi giãy giãy chân, muốn tránh né một chút.

Song cô vừa tính chạy, Lục Chung lại tóm được cô.

Anh trực tiếp ôm cô vào lòng, cô mệt rồi, chẳng muốn động, anh bèn nằm hông cô, nhấp nhô lên xuống.

Thời điểm hạnh phúc nhất, trong đầu Trần Bắc Bắc xuất hiện hình ảnh hơi mơ hồ.

Đó là cô, cũng dùng tư thế này, được người đàn ông ôm vào lòng, mặc sức yêu thương.

Cô hơi đau đầu, trong lòng cả kinh, muốn từ trong hạnh phúc tỉnh táo lại, nhưng bị Lục Chung hôn tiếp.

Anh tự thể nghiệm nói cho cô biết, cô đã kết thúc, nhưng anh mới bắt đầu thôi.

Ba ngày sau.

Làm cấp dưới bị áp bức nhất hẳn nhục chịu khó nhất ở Lục thị, Lục Tư vô cùng cáu kỉnh.

Mỗi lần Lục Chung yêu đều ra sức giày vò người ta, lần trước yêu làm đến mức máu tanh thế, vất vả lắm ba năm nay tính tình dần dần giảm bớt, song sau lần yêu này lại khơi dậy đồng tro tàn rồi.

Từ ngày tìm được Phan Lôi, anh lại bắt đầu không đi làm.

Từng đồng từng đồng lớn văn kiện trong công ty, bất động sản hạng mục ở thị trấn này đều bị anh bỏ mặc.

Cấp dưới gọi điện cho Lục Tư, điện thoại của Boss Lục Chung không gọi được, tiếp tục như vậy, hạng mục bên này sớm muộn gì cũng sẽ bị tên cặn bã Phan Dụ cướp.

Lục Tư cũng không muốn anh lãng phí hết tâm huyết ngày trước, thế là không thể nhịn được nữa tìm tới cửa.

Chẳng qua mới vừa vào cửa, mắt chó Lục Tư liền có cảm giác bị chọc mù.

Hắc tử và tiểu Kim kết thành một đôi, cực kỳ thân thiết liếm lông cho nhau.

Chờ chút, hai con này căn bản không cùng một giống mà, thế cũng được à... vậy có vượt quá thể tục không?

Lục Tư khinh bỉ nhìn hai con chó, tiểu Kim trước sau đều ngốc nghếch, mấy năm không gặp, càng ngày càng xấu, chắc trong lúc tìm Phan Lôi đã chịu không ít khổ cực.

Nghĩ vậy, Lục Tư bèn cho tiểu Kim ánh mắt dịu dàng, cái con tiểu Kim ngốc này hoàn toàn không thèm nhìn hắc tử, bất quá Hắc tử cường tráng lại ném ánh mắt 'khinh bỉ' cho Lục Tư.

Mẹ, ngay cả chó cũng có đôi có cặp, mà hắc tử vẫn cô đơn một mình, việc này hợp lý sao?

Lục Tư quyết định chờ Lục Chung và Phan Lôi êm ấm như lúc đầu, hắc tử sẽ tạm thời rời khỏi cương vị công tác ở Lục thị.

Dù sao mấy năm nay, hăn ở Lục thị kiếm cũng đủ để hăn sung sướng nửa đời sau rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, hăn sợ kiếm tiền đến không còn mạng để hưởng mất.

Lục Tư quyết định phi vụ Phan Dụ là lần cuối cùng Lục Tư cúc cung tận tụy.

Hăn chắc chắn phải ngả bài với Lục Chung.

Vừa nghĩ vậy, cánh cửa trên lầu đã mở.

Lục Chung đứng ngay cửa cầu thang, lạnh lùng nhìn hăn một cái.

Nét mặt vẫn quen thuộc như cũ nhưng bị Lục Tư nhìn ra được chút khác thường.

Lục Chung trở nên đom đàng.

Lục Tư không trông thấy con thỏ trắng Phan Lôi đáng thương kia, lại thấy dáng vẻ Lục Chung ăn uống no đủ, cả người đều tỏa ra hơi thở lười biếng thỏa mãn, Lục Tư dùng đầu gối cũng biết tên này thành công rồi.

“Sao, đại gia dùng cơm vẫn ổn chứ?”

Lục Chung ngạo mạn xuống lầu, ở nhà bếp rót cho mình một ly nước.

“Này, người tới là khách, anh không rót cho em ly nước sao?”

Lục Chung không thèm đếm xỉa tới hăn, chỉ tựa vào cạnh cửa, nhú mày.

Hiển nhiên anh không nói gì, song Lục Tư cũng có thể hiểu ý Lục Chung.

Cực kỳ thiếu kiên nhẫn.

Cậu tới đây làm gì?

Đệt!

Lục Tư cũng muốn chửi bậy đấy!

Chuyện này đúng là từ nay về sau quân vương không lâm triều mà!

Anh còn không biết ngại hỏi hăn tới làm gì nữa! Xảy ra chuyện lớn rồi!
Anh không biết sao?

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Lục Tư gãi đầu, hơi bực bội.

“Anh thì thoải mái rồi, còn em thì ỉu xiu này. Nè... Anh họ tốt của em, anh tính chừng nào về Lục thị hả?”

Nụ cười hạnh phúc chọc mù mắt chó trên khuôn mặt Lục Chung thật khiến Lục Tư ước ao ghen tị, “Còn nữa, anh tính chừng nào ngả bài với chị ấy?”

Thấy mặt Lục Chung nhanh chóng đóng băng, một ý nghĩ chậm rãi xuất hiện trong lòng Lục Tư.

“Đừng nói anh muốn như thế này cả đời nhé?”

Lục Tư thật muốn cạy đầu Lục Chung ra nhìn, “Này, anh hai, anh hai tốt của em... Chuyện này không phải chuyện giỡn chơi đâu. Khoan hăn nói hiện tại Trần Bắc Bắc không có ký ức của Phan Lôi, nếu một ngày nào đó bỗng nhiên chị ấy nhớ ra, chồng là chồng hợp pháp, con trai cũng là con trai trong hôn thú, đến lúc đó em sợ tâm lý chị ấy lại chịu cú sốc quá lớn...”

Lục Chung im lặng.

Như Lục Tư từng nói, anh thực sự cảm thấy cuộc sống thế này rất tốt.

Cho dù anh và Phan Lôi lại phải kết hôn, mãi mãi trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, cũng không có gì xấu. Cho dù cô là Phan Lôi hay Trần Bắc Bắc, đều thích anh, những chuyện khác không quan trọng.

Song Lục Tư vừa nói vậy, anh cũng có chút chần chừ.

Có một số việc, vốn chẳng phải chuyện lớn gì, nhưng tiếp tục giấu giếm, khó tránh khỏi trong lòng cô khó chịu.

Bảo Chuột Đồng tới.

Lục Chung rất lâu mới gõ mấy chữ.

Lục Tư gật đầu, “Trước đó em đã gửi thư cho Chuột Đồng, bất quá hiện giờ người ta đang yêu đương, chắc hơi chậm chút.”

“...”

Thấy khuôn mặt bất đắc dĩ của Lục Chung, Lục Tư sáp lại, “Hôm nay em cũng xin nghỉ, cho em ở lại ăn cơm đi.”

Lần này, ngay cả một chữ cút Lục Chung cũng keo kiệt cho hẳn, trực tiếp vung tay lên lầu.

Để lại Lục Tư ở dưới lầu quang quác kêu to, “Này, tốt xấu gì em cũng được xem là bà mai trong cuộc hôn nhân lần này của hai người đó, chí ít rượu cảm ơn làm mai hẳn phải có chứ?”

Trần Bắc Bắc bị tiếng quý kêu của Lục Tư ở dưới lầu đánh thức.

Mở mắt ra, chống lại nụ cười nhàn nhạt trên mặt Lục Chung, nhất thời trong lòng cả kinh, thân thể theo trực giác lui về sau.

Thấy dáng vẻ sợ hãi của Trần Bắc Bắc, hiếm khi Lục Chung không tức giận, ngược lại kéo tay cô, khẽ cắn.

Trần Bắc Bắc càng run rẩy, cả người co lại thành một khối, ra vẻ đáng thương nhìn Lục Chung.

“Lục Chung, em không được mờ. Em thực sự không được mờ, đừng làm vậy, cho dù em không phải người mới vào nghề, cũng chẳng có cách nào thích ứng với cách chơi của anh...”

Trần Bắc Bắc nói đến lại rơi nước mắt. Muốn nói ban đầu, quả thực cô thoải mái lắm, nhưng thứ này, không thể một hơi ăn no đến mập ú.

Hiển nhiên Lục Chung đã nghĩ một hơi ăn no đến mập ú, ba ngày nay, ngoại trừ lúc Trần Bắc Bắc ăn uống ngủ nghỉ, gần như đều trải qua ở trên giường.

Lục Chung để cho cô thấy cái gì gọi là đàn ông động dục, hay cái gì gọi là đàn ông cấm dục.

Hầu như lúc nào anh cũng động dục hết.

Ban đầu, anh còn có hứng vọc máy tính, chơi Lianliankan một chút, hiện tại căn bản là cùng cô lăn lộn.

Không chịu nổi, Trần Bắc Bắc không chịu nổi, cô rất nhớ thời gian bốn ba tự do ở dưới giường lắm.

Hai tay khoanh trước ngực, nhưng chỉ làm ngọn núi tuyết của cô càng thêm mê người.

Trần Bắc Bắc đỏ mặt, lấy chăn che trước ngực, “Em... em khó chịu... Không... không muốn làm đâu...”

Nét mặt Lục Chung giống như cô là cô gái e thẹn giận dữ vậy, xem nhẹ việc cô giãy giụa, lại gần hôn bờ môi cô, một lát sau mới thở hỗn hển buông cô ra, đồng thời nói cho cô biết một sự thật.

Tối nay anh muốn xuống bếp.

Quả nhiên Lục Tư mặt dày mày dạn ở lại ăn chực.

Sau khi Trần Bắc Bắc mặc quần áo mới cảm thấy có cảm giác an toàn vô cùng, phải biết rằng mấy ngày này ngay cả ăn cô cũng phải lửa thế.

Ngẫm lại, Lục Chung có chút thay đổi.

Lục đề không nói, sau khi xuống lầu trông thấy Lục Tư, Trần Bắc Bắc mới hiểu ý Lục Chung.

Thì ra có khách.

Cô không khéo nấu ăn, từ lần trước Hắc tử ăn đồ của cô cả người đều co giật, cô bèn từ bỏ nhà bếp.

Trái lại tài nấu nướng của Lục Chung rất tốt, ban đầu hai người còn ăn đồ bên ngoài, song dần dần Lục Chung cũng không gọi thức ăn bên ngoài nữa, anh tự mình xuống bếp.

Đáng nói là, tay nghề Lục Chung không tệ, chốc lát anh xuống bếp, ngay cả Hắc tử cũng liếm đầu lưỡi nịnh nọt xin Lục Chung.

Mặc dù, kết quả lần nào cũng đều bị đá văng không thương tiếc.

Lục Chung luôn luôn là người bảo vệ thức ăn, đồ anh nấu chỉ cho cô ăn, lần này hiếm khi chiêu đãi Lục Tư, có lẽ tâm trạng không tệ.

Tâm trạng Lục Tư cũng không tệ, thì ra cuộc sống không đi làm nó tốt thế.

May mà hần đã tắt điện thoại, để đám khốn kiếp bên ngoài chỉ biết lấy tiền không làm việc đi chết hết đi.

Lục Tư hết sức phấn khởi ngắt chuỗi tiêu, thấy Trần Bắc Bắc xuống, tư thế hơi kỳ quái, còn mở miệng cười.

“Eo ơi, Bắc Bắc, mới có mấy ngày chả gặp, sao bộ dạng cô ỉu xìu thế, xảy ra chuyện gì sao, bị luộc à?”

Trần Bắc Bắc không mặt dày như Lục Chung, nhất thời mặt đỏ bừng.

Lục Tư cất tiếng cười to, cái nhà này cuối cùng cũng có một người hăn có thể ức hiếp.

Bất quá, rất nhanh hăn không cười nổi.

Vì, Lục Chung mang theo dao phay, đứng ngay cửa nhà bếp cười như không cười nhìn hăn.

Lục Tư tự động cầm mõm, giơ tay lên làm bộ đầu hàng.

“Là người ta không tốt, đừng nhìn người ta như vậy, người ta biết sai rồi... Moazzz... Được rồi, em ra ngoài mua ít rượu, không làm phiền thời gian ngọt ngào của hai người mấy người.”

Lục Tư lắc người vụt cái, khuôn mặt Phan Lôi vẫn đỏ bừng.

Đi tới nhà bếp, sau khi rót cho mình một ly nước uống, màu đỏ trên gương mặt mới chậm rãi biến mất.

“Anh muốn nấu gì?”

Nguyên liệu nấu ăn có hạn, Lục Chung làm đều là món thường ngày.

Không chỉ thế, cuối cùng tất cả bữa ăn đều dọn lên bàn, Lục Tư mua rượu về, Lục Chung quay lại nhà bếp lần nữa.

“Anh ấy sao vậy?”

Lục Tư lắc đầu, mỉm nhĩn với thức ăn đầy bàn, “Ai biết đầu, chắc còn một món canh chưa xuất hiện.”

Trần Bắc Bắc nhìn canh trứng cà chua trên bàn, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Không đến bao lâu, Lục Chung bước ra nữa, mà lần này anh bước ra, bưng theo một tô mì nóng hổi đặt trước mặt Trần Bắc Bắc.

Nước lèo thơm thịt ngon, nước bọt Trần Bắc Bắc đều thi nhau trức trào.

“Là mì thịt bò?”

Lục Chung gật đầu, con người tràn ngập dịu dàng.

Trước đây khi Trần Bắc Bắc vẫn còn là Phan Lôi, rất thích mì thịt bò của Hồng Phúc ký, Đối với Lục Chung mà nói, mì thịt bò bình thường này có ý nghĩ sâu sắc với anh.

Đó là sự khởi đầu cho anh và Phan Lôi đến gần nhau.

Sau đó, Phan Lôi mất tích, Lục Chung suy sụp một thời gian, cuối cùng có một ngày, anh đi ngang qua Hồng Phúc ký, ngửi được mùi mì thịt bò ấy, nhất thời trong lòng thông suốt.

Mặc kệ cô ở đầu, chỉ cần ngửi được mùi vị này, chỉ cần anh còn ở đây, cô nhất định sẽ trở về.

Sự thực chứng minh, rốt cuộc anh cũng tìm được cô.

Trần Bắc Bắc hút một sợi mì, thỏa mãn híp mắt lại.

“Ngon quá à... Lục Chung, mì này ngon quá trời luôn... Em từ...” Trần Bắc Bắc xác định mình chưa từng ăn mì nào ngon tới thế, nhưng lời sắp thốt ra, luôn cảm thấy là lạ.

Ngay lúc cô sững sờ, Lục Tư ở một bên la quang quác.

“Không công bằng! Bất công vừa thôi! Dựa vào cái gì Lôi... Bắc Bắc có mì thịt bò ăn... còn em chỉ có trứng xào cà chua...”

Lục Tư quang quác bị Lục Chung lườm một cái, câm mồm lần nữa.

Có ăn là tốt rồi, còn đòi hỏi cao thế.

Lục Tư buồn bực ăn cơm trong chén, tuy tay nghề Lục Chung không tệ, song hẳn cũng cảm thấy mì thịt bò của Hồng Phúc ký không tệ.

Trước đây hẳn cũng biết Phan Lôi rất thích mì thịt bò ở tiệm này, nhưng về sau sau khi Lục Chung mua lại Hồng Phúc ký, hẳn mới hoàn toàn sáng tỏ.

Người này vì lấy lòng vợ mà không từ thủ đoạn nào đấy, bí kíp gia truyền của người ta bị anh cứng rắn cướp đi, chỉ vì để Phan Lôi thích.

Hừ, Lục Tư tự nói với mình, hẳn không thềm đâu.

Cũng chưa bao giờ hâm mộ, phát cảm phần lên cơn thèm ăn, ăn sạch một bàn ăn.

Cuối cùng lúc ưỡn bụng nghỉ ngơi ở ban công, tầm mắt Lục Tư vẫn nhìn không được nhìn về phía hai người đang ở vườn hoa.

Tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn nữa, đều là vợ chồng cả rồi còn tay nắm tay dạo vườn bông.

Đúng là ngu ngốc có thừa.

Bất quá, không biết tại sao, thấy nụ cười trên mặt Lục Chung, viền mắt Lục Tư ươn ướt.

Hít sâu một hơi, hăn vuốt ve hai con chó béo nằm bên chân, từ từ nhắm mắt lại, được rồi, thấy anh vất vả làm bữa cơm này cho hăn, hăn lại vì Lục thị làm trâu làm ngựa thêm mấy năm vậy.

Lục Tư ngủ một giấc đến mặt trời chiều ngả về tây.

Lúc tỉnh lại, trên người hăn có đắp một tấm chăn mỏng, hai con chó bên chân đang ngáy ngủ.

Dụi dụi mắt, Lục Tư vào nhà bếp.

“Lúc nào rồi?”

Trần Bắc Bắc đưa cho hăn một ly nước, “Chắc 5h chiều.”

“Điện thoại tôi đâu?”

Trần Bắc Bắc chỉ chỉ sofa, “Ở đây, hết pin hử? Tôi giúp anh sạc pin...”

“Cảm ơn nhé.” Lục Tư đi tới ghế salon lười biếng tựa vào, vừa ấn nút nguồn, không ngờ mấy phút ngắn ngủi, âm thanh báo tin nhắn liên tiếp vang lên.”

“Đúng là phiền phức...” Lục Tư bĩu môi, còn chưa kịp xem tin nhắn, điện thoại lại kết nối.

“Lục tổng, cuối cùng anh đã tiếp điện thoại.”

Người gọi tới là tiểu Lữ - thư ký Lục thị, làm việc thẳng thắn dứt khoát, cũng có vài phần mưu tính.

Lục Tư luôn thích chơi với người thông minh, tiểu Lữ miễn cưỡng xem như bạn bè đi.

Lúc này, trong điện thoại, giọng tiểu Lữ có vẻ lo lắng.

“Lục tổng, công trường đánh nhau rồi.”

“Đánh đi...” Lục Tư không thèm đếm xỉa. Hiện tại tâm trạng hân hân khoái vô cùng, vui sướng tựa như thần tiên, đâu quan tâm mấy chuyện hư hỏng khác.

Aizz... ngủ cả buổi chiều, hân cảm thấy cả người càng thêm lười nhác mất.

“Cậu tìm vài người tới xem xét, nhớ tìm mấy gã cảnh sát.”

Tiểu Lữ nhận lệnh, trong chốc lát, điện thoại lại gọi tới.

“Nghe nói Phan Dụ cũng tới, hiện trường hình như còn có người bị thương.”

“Ai vậy...”

Tiểu Lữ còn chưa mở miệng, Lục Tư chợt nghe trong bếp có một tiếng vang giòn, sau đó là tiếng khóc của Trần Bắc Bắc.

“Lục Chung ơi, anh em bị người ta đánh.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Công trường Trần Cận Nam làm gần đây không yên ổn, bình thường có nhiều dân làng tới gây rối. Nghe nói là thỏa thuận không ổn thỏa chuyện bồi thường thu hồi đất.

Trần Cận Nam chẳng nghĩ nhiều, dù gì từ xưa đến nay vì lợi ích mà tranh giành nhau nhìn mãi cũng quen. Mặc dù trước khi khởi công chắc chắn đã ký hợp đồng, song hiện tượng dân làng bên này tùy tiện đổi ý cũng không hiếm thấy.

Hắn chỉ làm tốt phần việc mình được phân công là được.

Nhưng, dựa theo xung đột ngày càng mãnh liệt, hôm nay, lại có mấy người trẻ tuổi chạy tới đập phá công trường bọn họ.

Trần Cận Nam không có cách nào nhịn nổi.

Khi Trần Bắc Bắc và Lục Chung chạy tới công trường, Trần Cận Nam đang tính được đưa tới bệnh viện.

Thấy đầu Trần Cận Nam đầy máu, Trần Bắc Bắc gấp đến độ nước mắt rơi liên tục.

Một tay Trần Cận Nam ôm đầu, còn muốn an ủi Trần Bắc Bắc, “Không sao đâu... Không có chuyện gì mà... Đừng sợ, anh không sao...”

Quả thực Trần Cận Nam chả có chuyện gì lớn, vóc dáng hăn cao to, chỉ có hành động không nhanh nhẹn lắm, bất cẩn bị một ống tuýp đập vô đầu, hiện tại ý thức vẫn còn tỉnh táo, hăn không có chuyện gì lớn.

Trần Bắc Bắc còn muốn nói gì, nhưng bị Lục Tư kéo lại.

“Đưa hăn đến bệnh viện trước đã.” Lục Tư quả quyết.

Xoay đầu lại, Lục Tư thoáng nhìn công trường, có mấy người trẻ tuổi gây chuyện đã bị đàn áp.

Lục Tư sa sầm, nói với Lục Chung ở bên cạnh: “Muốn đi xem thử không?”

Trần Bắc Bắc một lòng lo lắng cho Trần Cận Nam, lúc này cô thầm muốn đến bệnh viện với Trần Cận Nam.

Lục Chung bị Lục Tư kéo sang một bên nói chuyện, hiện trường rất lộn xộn.

Ngay lúc đó, ở chỗ hỗn loạn chẳng biết từ nơi nào xông ra một người, chạy tới trước mặt Trần Bắc Bắc tát cô một cái.

Lục Chung phản ứng cực nhanh, mau chóng đi tới túm người hành hung kia, xoay cái ném hăn xuống đất.

Gã thanh niên tính chạy, lại bị Lục Chung đá một cước trên mặt đất, rất lâu không đứng dậy nổi.

Lục Chung không ham chiến, để người xung quanh khống chế thanh niên kia xong mới xoay người đi tới bên cạnh Trần Bắc Bắc, giơ tay lên, anh đau lòng vuốt mặt Trần Bắc Bắc.

Thực ra Trần Bắc Bắc chẳng đau gì cả.

Chỉ hơi uất ức thôi.

Cô đây xem như tai bay vạ gió ư? Chẳng qua chỉ qua đây thăm anh trai thôi, cũng bị dính một bạt tai vô duyên.

Thấy viền mắt Trần Bắc Bắc ửng đỏ, mơ hồ muốn khóc, Lục Chung biến sắc, ném Trần Bắc Bắc sang Lục Tư bên này, sải bước nhanh chóng tới chỗ gã thanh niên kia.

Lục Tư vừa thấy Lục Chung có biểu cảm này liền biết anh muốn hóa ma, vậy mấy năm nay trị liệu của anh đều đánh rắm sao! Quan trọng hết thấy là Trần Bắc Bắc mờ mịt còn ở bên cạnh, bị cô trông thấy, mấy năm nhần nhịn của bọn họ chẳng phải uổng công rồi. Trong lòng Lục Tư cố gắng đè nén lượn nghìn vạn vòng, lập tức kéo Lục Chung.

“Anh điên hả, Trần Bắc Bắc đang ở hiện trường đấy...”

Lục Chung sững sờ, siết chặt quả đấm, âm trầm nhìn gã thanh niên, cuối cùng anh xoay đầu, một lần nữa tới bên người Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc hơi tủi thân, đặc biệt ban này bị Lục Chung ném, cô càng uất ức hơn.

Nhưng hít mũi một cái, nước mắt không rơi xuống, ngược lại tới nắm tay Lục Chung.

“Không sao, không đau chút nào. Chúng ta đi thăm anh hai đi...”

Bên này có Lục Tư, trái lại Lục Chung cũng không lo lắng.

Nắm tay Trần Bắc Bắc nhắm hướng ra khỏi công trường, đúng lúc đó, một chiếc xe màu đen có rèm che bỗng nhiên chạy vào.

Lục Chung theo quán tính kéo Trần Bắc Bắc vào lòng. Lúc này, một người đàn ông cường tráng cao to bước xuống xe.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đơn giản, cúc áo cài đến ngực, mớ hồ lô ra cơ ngực rắn chắc. Hắn đi tới trông thấy tầm mắt Trần Bắc Bắc đang đánh giá, hắn thoáng sững sờ, ngay sau đó lại thấy Lục Chung, nhếch môi một cái, sai bước qua.

“Hắc, kẻ cầm nhà họ Lục, đã lâu không gặp nha?”

Người này đúng là không lễ phép.

Trong lòng Trần Bắc Bắc âm thầm mắng, nhin không được lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia nhiều hơn. Vóc dáng người đàn ông này không tính là điển trai, mày rậm mắt to, ánh mắt kiên nghị, mặc dù lúc nói chuyện dáng vẻ lưu manh, nhưng nét mặt trái lại rất cá tính.

Người đàn ông ngậm điều thuốc, đến trước mặt Lục Chung, cũng vờ cho anh một điều.

Lục Chung lắc đầu, hiện tại anh đã cai thuốc kiêng rượu.

Người đàn ông cũng chẳng miễn cưỡng... rút điều thuốc về, thoáng nhìn Trần Bắc Bắc trong lòng anh, mỉm cười, “Người phụ nữ của anh à? Dáng dấp không tệ đó...”

Lục Chung sầm mặt, nắm tay Trần Bắc Bắc trực tiếp rời khỏi.

Đối với người không lễ phép, cũng không cần phải lễ phép.

Thấy xe Lục Chung rời công trường, Lục Tư tiến lên phía trước giả vờ giả vệt với người đàn ông kia, “Ngọn gió nào thổi Phan tổng anh tới đây đây?”

“Không có việc gì, đi ngang qua thôi, nghe nói nơi này hơi lộn xộn, qua đây xem cái.”

Lục Tư cười, “Không sao, chỉ là chút vấn đề nhỏ. Trái lại Phan tổng thực sự vừa khéo ha, rảnh rỗi tới cái nơi hoang vu nghèo khó này, sao, đến du lịch hả?”

Phan Dụ cười, giẫm nát điều thuốc dưới chân, ngẩng đầu lên, lại nở nụ cười tươi rói.

“Chỗ nào tốt thì tôi tới thôi, mọi người đều nói vùng đất hoang nghèo khổ mới có điều dân, tôi thấy không hẳn vậy. Xem đi ông anh cầm của các anh, chẳng phải tìm được một cô em trắng nõn sao?”

Nhắc tới Trần Bắc Bắc, nụ cười trên mặt Lục Tư phai nhạt một ít.

“Cô ấy là chị dâu tôi.”

Một câu nói, chặt đứt tất cả ý kiến phía sau của Phan Dụ.

Khi Phan Dụ ở trên xe, từ từ nhắm hai mắt không nói gì. Thuộc hạ ở một bên thấy dáng vẻ này của đại ca bọn họ, còn tưởng hiện tại chịu thiệt trước mặt anh em nhà họ Lục, nhin không được đề nghị với hắn: “Em nói đại ca nè, anh em nhà họ Lục luôn tranh giành việc buôn bán của chúng ta, có cần cho bọn họ một bài học không?”

Phan Dụ từ từ mở mắt, hình như hơi hứng thú.

“Vậy cậu nói thử xem, muốn cho bọn họ một bài học thế nào?”

Gã thuộc hạ cười hihi, sáp lại, nói: “Đại ca, anh em nhà họ Lục là kẻ gian xảo, không dễ ra tay. Bất quá ban nãy anh không thấy cô gái trong lòng gã cầm nhà họ Lục kia à, ôm chặt thế này, chắc chắn quan trọng lắm, nếu chúng ta tóm được, chơi một chút...”

Ầm —— Gã thuộc hạ còn chưa nói hết, đã bị Phan Dụ ném tới cửa xe.

Ánh mắt lạnh lùng áp sát, người đàn ông mím môi, thu lại tất cả tươi cười trên gương mặt, chỉ nhả từng chữ từng chữ: “Tao khuyên mày đừng đánh chủ ý lên người phụ nữ đó! Bị tao biết được! Cắt ngay cái thứ chưa phát dục hoàn toàn của mày!”

Nghe vậy, gã thuộc hạ liền che bụng dưới, run lấy bầy.

Mặc dù chẳng biết rốt cuộc lão đại uống nhằm thuốc gì mới trở nên hỉ nộ vô thường thế, có điều nhớ tới tính cách lão đại không theo lẽ thường, gã thuộc hạ nghĩ lời đề nghị hôm nay nên dừng ở đây.

Phan Dụ đánh người, cảm thấy thoải mái rất nhiều.

Tựa vào ghế ngồi, chả biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên hắn nói: “Con bé kia... quả thực có chút...”

Có chút cảm giác quen thuộc nhỉ.

Loại cảm giác quen thuộc này, khi Phan Dụ nhận được điện thoại của mẹ đại nhân liền có đáp án.

Trong điện thoại mẹ đại nhân căn nhắc liên miên một hồi, lỡ tai Phan Dụ sắp bị mài chai mất, song lại không dám tùy tiện cúp máy, chỉ có thể mở loa ngoài, bản thân thì ngồi ở chỗ không xa hút thuốc.

Mẹ Phan nói xong, cuối cùng không quên tổng kết.

“Cục cưng à, con sắp ba mươi rồi, con cũng nên suy nghĩ đến chuyện lập gia đình đi, lẽ nào con muốn mẹ con bước vào quan tài rồi còn không ôm được cháu sao?”

“Mẹ...”

Vừa nhắc tới chuyện này Phan Dụ lại đau đầu, “Chẳng phải con không tìm được đối tượng sao?”

“Vậy con còn không nhanh lên! Suốt ngày chỉ biết gái gú! Cần thận thối nát hết tiểu JJ của con...”

“...”

Phan Dụ đen mặt, có người mẹ nào nói chuyện như vậy với con trai không?

Bất quá đang ở căn số N [1], Phan Dụ có thời gian dừng lại suy nghĩ. Lúc trước ở công trường trông thấy con bé ấy, dáng dấp khá giống bà mẹ dài dòng của hắn.

Nếu, năm đó em gái hắn không rơi xuống biển, chắc lớn như con bé kia, phải chăng cũng sẽ giống bà mẹ dài dòng vậy, đúng không.

Gác ly rượu, Phan Dụ ấn điện thoại.

“Giúp tôi điều tra một người.”

Sau khi Trần Bắc Bắc đến bệnh viện, Trần Cận Nam đã băng bó xong.

Bác sĩ nói không có gì đáng ngại, chú ý nghỉ ngơi là được.

Trần Bắc Bắc vẫn lo lắng không thôi, nghĩ tới tình hình thành thật an phận của anh trai mình còn có thể đánh nhau với người khác, nhất thời hơi tức giận.

“Anh, rốt cuộc anh sao vậy? Chẳng phải anh bảo em không nên gây chuyện sao? Bản thân anh thì...”

Trần Cận Nam rất xấu hổ, bị em gái dạy dỗ một trận thế kia, hắn có nỗi khổ không nói ra được, muốn nói lại nghèo từ, một lát mới nhả ra mấy câu.

“Không phải anh, bọn họ bắt đầu mà. Thực sự không phải anh...”

Đương nhiên Trần Bắc Bắc tin tưởng nhân phẩm anh trai nhà mình, nhin không được bữu môi.

“Những người đó là dân làng ư? Hung hăng vậy?”

Lục Tư ở bên cạnh cười, dĩ nhiên không phải dân làng bình thường rồi, nghĩ đến tính cách cứng rắn của Phan Dụ, cho dù thua cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hai anh em ở trong phòng nguyên rửa mấy dân làng kia sinh con không có JJ, Lục Tư bên này đã ra ngoài làm xong tất cả thủ tục.

Thấy Lục Chung canh giữ cửa, hẩn đi tới.

“Yên tâm, chỗ Phan Dụ em sẽ khiến hẩn không có thời gian rảnh để quậy phá...” Nghĩ đến trước khi đi, Phan Dụ có nói mấy câu, Lục Tư thoáng lo âu.

“Bất quá, thằng nhóc Phan Dụ đó luôn thích giở trò sau lưng, anh chú ý chút, mấy ngày nay trông coi Bắc Bắc cho kỹ...”

Con người Lục Chung đen như mực vậy, một lát sau mới lấy di động ra.

Hắc Nụu.

Tình trạng thương tích của Trần Cận Nam không nghiêm trọng lắm, song vẫn cần nằm viện nghỉ ngơi vài ngày. Trần Như Ngọc liên tục bị giấu giếm.

Bà già rồi, không muốn để bà lo lắng cho bọn họ.

Khi về nhà, Trần Bắc Bắc còn hơi tức giận.

“Quá đáng quá, chắc chắn cần báo cảnh sát bắt bọn họ lại, giống câu gì đó! Còn có vương pháp không...”

Lục Chung ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nắm cái tay Trần Bắc Bắc đang phần nộ vung lên, kéo cô vào lòng anh, tay từ từ xoa mặt cô.

Còn đau không?

Anh gõ mấy chữ.

Trong lòng Trần Bắc Bắc chua xót, lắc đầu, thành thật nói: “Không đau ạ, anh bôi thuốc cho em, em tốt lên rồi.”

Xin lỗi.

Trần Bắc Bắc cười cười, cầm tay Lục Chung hôn một cái, “Cũng không phải lỗi anh mà, anh xin cái gì? Được rồi, đừng sầm mặt, em thích anh cười cơ...”

Lục Chung nhếch môi, ôm Trần Bắc Bắc thân thiết mỗ mỗ môi cô.

Ngoan.

Trần Bắc Bắc âm ỉ suốt một ngày, cũng mệt mỏi.

Còn chưa tới nhà, đã mơ màng thiếp đi.

Lục Chung ôm cô xuống xe, vừa mở cửa, liền dừng lại.

Có người tiến vào.

Song, động tác của Lục Chung dứt khoát, ôm Trần Bắc Bắc lên lầu luôn.

Ở cửa cầu thang, Chuột Đồng đã trở thành thanh niên xinh đẹp đứng ngay đó, cung kính gật đầu với anh: “Lão đại, em đã về.”

[1]N: Neutral (số 0) trên hộp số, khởi động động cơ trong mọi trường hợp; Dừng xe, người lái không rời xe.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Hương thơm lan tỏa khắp phòng, Chuột Đồng thả tay xuống, đi tới bên người Lục Chung mới cung kính nói: “Là thôi miên. Còn là thôi miên sâu.”

Lục Chung mím môi, gõ mấy chữ: Có cách không?

Chuột Đồng thành thật lắc đầu, “Thuật thôi miên sư phụ em dùng nguy hiểm lắm, theo lý thuyết không có khả năng tỉnh lại, nếu cưỡng chế tỉnh lại, sẽ tổn thương đến cơ thể mẹ rất lớn...”

Thì ra, cả đời không thể có trí nhớ trước kia? Lục Chung im lặng hẳn, chẳng biết tin này với anh mà nói là tốt hay xấu đây?

“Bất quá, không thể tác động từ bên ngoài, nhưng bản thân phu nhân ngược lại có thể có cách...” Chuột Đồng do dự một hồi mới lên tiếng: “Em không thể nói tuyệt đối, song nếu phu nhân tự mình nhớ ra, đây cũng không phải không thể.”

Ánh mắt Lục Chung nhìn người phụ nữ đang ngủ đến mức khuôn mặt đỏ bừng trên giường, khoát khoát tay, Chuột Đồng nhận lệnh, sau đó lui ra ngoài.

Đêm khuya thăm thẳm, Lục Chung nhìn người phụ nữ đang ngủ bên cạnh, chẳng buồn ngủ chút nào.

Phần hạnh phúc này, hiện tại xem ra giống như trộm được vậy, hai người có thể cứ tiếp tục thế này được không.

Anh không nói gì thêm, ngoan ngoãn ngủ bên cạnh cô, tựa như cô vậy.

Tay từ từ vuốt gương mặt ấm áp kia, cuối cùng Lục Chung tiến lại hôn một cái.

Mèo ngoan, chúng ta cứ thế này cả đời, có được không?

Ngay khi Lục Chung quyết định, sống bình yên hết đời, ngày hôm sau bên Phan Dụ đã nhận được một phần báo cáo điều tra.

“Cậu nói Trần Bắc Bắc vốn tên là Phan Lôi?”

Thuộc hạ gật đầu, “Đúng ạ, hôm qua người đàn ông bị thương ở công trường tên là Trần Cận Nam, bọn em đã điều tra, em gái hắn đã chết vào bốn năm trước, Trần Bắc Bắc sinh con là ba năm trước, sao có thể là em gái ruột hắn được... Sau đó bọn em lại điều tra anh em nhà họ Lục, ba năm trước, Lục thị đại biến, trong một đêm, người cầm quyền nhà họ Lục – Lục Thanh Dương chết, con trai thứ hai – Lục Tự mất tích, mà ngay thời điểm đó vợ Lục Chung – Phan Lôi cũng mất tích theo.”

“Phan Lôi?” Phan Dụ nhớ cái tên này, không hiểu sao dịu dàng mấy phần, “Lôi Lôi?”

Thuộc hạ kinh ngạc nhìn lão đại, bỏ đi, lão đại bọn họ chưa bao giờ theo lẽ thường. Hắn tiếp tục nói: “Dựa theo thời gian mất tích và dáng dấp của Phan Lôi, trái lại cùng lúc với Trần Bắc Bắc, dựa theo tính tình biến thái nham hiểm hung ác của Lục Chung, có lẽ chỉ có vợ mình mới để bụng thế.”

Điểm này ngược lại Phan Dụ gật đầu, “Nhắc tới Phan Lôi này cũng coi như xui xẻo, vậy mà bị một tên biến thái như Lục Chung yêu.”

Trong lời nói của Phan Dụ tràn ngập đồng cảm với cô nàng, thuộc hạ ở một bên quệt vạch đen trên trán, nói tiếp: “Bất quá Phan Lôi này, nghe nói ban đầu lấy Lục Tự - em trai Lục Chung, đem tâm hôn xảy ra bê bối, sau đó mới lấy Lục Chung.”

Con người Phan Dụ khẽ động, bút đang xoay trên tay ngừng lại, “Khá thú vị nhỉ, Phan Lôi là thiên kim nhà nào, mà xui thế, gặp phải hai anh em đó?”

Thuộc hạ lắc đầu, “Nói đến chuyện này coi như khôi hài, Phan Lôi chẳng phải thiên kim nhà nào, là con gái nuôi của nhà họ Lục. Nghe nói năm ấy ông cụ nhà họ Lục nhận nuôi bé gái mồ côi Phan Lôi, lấy họ Phan của vợ mình, để cô theo họ vợ.”

“Con dâu nuôi từ bé không rõ lai lịch? Chẳng tra được chuyện khác sao?”

“Chỉ tra được cô gái này là Lục Chung vớt từ biển lên, cái khác...”

“Biển?” Con người đen của Phan Dụ lóe lên, thoáng im lặng, dứt khoát nói, “Giúp tôi hện Phan tiểu thư này ra trò chuyện chút.”

Dĩ nhiên Phan Dụ muốn tìm Trần Bắc Bắc nói chuyện, bất quá sau sự việc lần trước Lục Chung một tắc chẳng rời Trần Bắc Bắc, trong khoảng thời gian ngắn, thuộc hạ Phan Dụ vẫn không tìm được cách nào để Phan Dụ đơn độc gặp Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc tỉnh dậy, Lục Chung không ở bên cạnh, dưới lầu mơ hồ truyền đến âm thanh nước nở của Xấu Xấu.

Lẽ nào Hắc tử lại ăn hiếp nó?

Trần Bắc Bắc xoay người xuống giường.

Chẳng qua, lúc xuống lầu, Hắc tử không hề ăn hiếp Xấu Xấu, trái lại Xấu Xấu phe phẩy cái đuôi đã bị chặt đứt một đoạn, vui sướng chơi đùa bên cạnh một người đàn ông.

“Cậu là ai?”

Nghे được tiếng động, người đàn ông đứng dậy, đón lấy ánh mắt của Trần Bắc Bắc.

“Phu nhân, chào chị.”

“Cậu là?” Trần Bắc Bắc như hòa thượng sờ mãi chẳng thấy tóc, “Tôi chưa từng thấy cậu.”

“Tôi là Chuột Đồng... là thuộc hạ của đại ca.”

Trên khuôn mặt người thanh niên xinh đẹp mang theo nụ cười dịu dàng, còn vuốt cái đầu to mập mạp của Xấu Xấu.

Trần Bắc Bắc lễ phép gật đầu, thầm nghĩ Lục Chung này rốt cuộc còn bao nhiêu thuộc hạ đây? Nghĩ đến dáng dấp Lục Chung không tệ, em họ Lục Tư cũng không tệ, hiện tại xuất hiện tên Chuột Đồng này bề ngoài càng kinh người hơn.

Trần Bắc Bắc nhìn hộp nhỏ trên tay mình, tò mò hỏi: “Đây là gì thế?”

Khóe miệng Chuột Đồng vẫn nhàn nhạt cười, “Tôi là một... bác sĩ, bình thường phu nhân chị có hay nhức đầu không?”

Trần Bắc Bắc thành thật gật đầu.

Chuột Đồng lại cười nói: “Huân hươg này rất có ích cho việc trị đau đầu, phu nhân không ngại thử xem.”

Vừa thấy mặt đã tặng quà, thực sự quá khách sáo rồi.

Sau khi Trần Bắc Bắc cảm ơn, bỗng nghĩ tới Chuột Đồng này là bác sĩ, thế Trần Ngai Ngai không biết nói chuyện chẳng biết có thể cho Chuột đồng xem thử không.

Chần chờ một giây, Trần Bắc Bắc lên tiếng.

“Cái kia, cậu là bác sĩ sao? Con tôi hai tuổi rồi vẫn chưa mở miệng nói, cậu có thể giúp tôi xem chút không?”

“C... con...” Giọng Chuột Đồng hơi kỳ quái, trên mặt cũng hiện lên tia khiếp sợ.

Trần Bắc Bắc gật đầu, “Đúng vậy, nó ở với mẹ tôi, đợi mai tôi đón nó về, cậu giúp tôi khám chút nha.”

“...”

Ngày hôm sau, trước tiên Trần Bắc Bắc đến bệnh viện thăm Trần Cận Nam. Lục Chung đã tìm y tá tốt nhất cho Trần Cận Nam, Trần Cận Nam thích ăn thích uống, trái lại tình trạng thương tích không có vấn đề gì.

Hai anh em thương lượng vẫn nói chuyện này cho Trần Như Ngọc hay, dù sao Trần Như Ngọc là người sáng suốt, có thể giấu giếm bà một lúc, không thể gạt được lâu.

Trần Cận Nam nghĩ thương tích không nhẹ, cũng gật đầu đồng ý với quyết định của Trần Bắc Bắc.

Sau khi Trần Bắc Bắc từ phòng bệnh Trần Cận Nam bước ra chuẩn bị về thẳng nhà, cô tính gọi điện cho Lục Chung, theo thói quen, Lục Chung chắc chắn sẽ qua đây với cô.

Điện thoại Trần Bắc Bắc còn chưa kết nối, liền chạm trán một người trên hành lang.

“Hắc, cô Bắc Bắc.”

Trần Bắc Bắc biết người trước mặt này, lúc đó gặp ở công trường, người đàn ông có vẻ ngoài rất cá tính cũng chẳng biết lễ phép. Có điều mặc dù trong lòng nghĩ vậy, song Trần Bắc Bắc phát hiện mình chả phản cảm hẳn lắm, đặc biệt hẳn còn nở nụ cười xán lạn.

“Chào anh...”

Cuối cùng Phan Dụ cũng đợi được Trần Bắc Bắc, “Tôi là Phan Dụ, cô Bắc Bắc có rảnh tâm sự chút không?”

“Tôi... tôi không rảnh...” Mặc dù Trần Bắc Bắc cảm thấy người đàn ông này không phải kẻ xấu gì, nhưng cảm tính của cô có thể phán đoán không chính xác, nghĩ đến người này chả lễ phép với Lục Chung, hình như giống kẻ thù thế, cô cảm thấy cô và hắn không có chuyện gì cần nói.

Trần Bắc Bắc lướt qua Phan Dụ muốn vào thang máy, Phan Dụ trước sau mạnh mẽ, sao có thể bỏ lỡ cơ hội thế chứ, trực tiếp kéo Trần Bắc Bắc lại.

“Yên tâm đi, sẽ không tốn quá nhiều thời gian của cô đâu.”

“Tôi không...”

Hiển nhiên Trần Bắc Bắc chẳng vui lòng, bắt đầu giằng co, bên này Phan Dụ không buông, ngược lại hai người còn gây ra ít tiếng động không nhỏ.

Gái xinh trai đẹp ầm ĩ vậy, rất nhiều người đều cho rằng đây là chuyện tranh cãi về quan hệ bất chính, ít nhất mẹ Phan Dụ cũng nghĩ thế.

Mấy hôm trước, Phan Dụ cả gan ngắt điện thoại mẹ Phan Dụ lải nhải, không bao lâu, mẹ Phan Dụ trực tiếp bay qua.

Trái lại bà muốn xem thử Phan Dụ có đôi cánh cứng cáp rồi rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dám ngắt máy bà?

Bất quá, mẹ Phan Dụ ra cửa không coi ngày, vừa tới đây bèn ngã bệnh, hôm nay giày vò đến bệnh viện khám thử.

Không trùng hợp không thành văn, vậy mà trông thấy con trai nhà mình đang dây dưa với một cô gái ở bệnh viện. Mẹ Phan Dụ nhất thời hưng phấn, ốm đau gì đều chẳng còn, trong lòng chỉ tràn ngập hóng hớt.

Bác sĩ, nam nữ đây dưa.

Tỉ mỉ liên tưởng, đó không phải một tình huống cũ quen thuộc sao?

Đứa con trai bất hiếu nhà mình đã xảy chuyện gì với cô gái này mà phải tới bệnh viện giải quyết, nói không chừng, trong bụng cô gái còn có giống của con trai mình.

Mẹ Phan Dụ càng nghĩ càng hưng phấn, trực tiếp xông tới, nhéo con trai mình.

“Mẹ kiếp...” Phan Dụ thình lình bị người từ phía sau đập một quyền, nhất thời xoay người muốn phun lửa.

Kết quả lúc trông thấy mặt người phụ nữ yêu kiều trước mắt, nhất thời giọng mềm nhũn.

“Mẹ, sao mẹ tới đây?”

“Cục cưng, có phải con đã làm chuyện xấu đúng không?”

Chuyện xấu Phan Dụ làm cũng có khá nhiều, nhưng thực sự chẳng nhớ tẹo nào. Cười theo, Phan Dụ cười hì hì ôm vai mẹ mình, “Mẹ, sao mẹ tới đây? Chẳng phải ở dưới quê bầu bạn với ba già sao?”

“Hừ, nếu mẹ không tới, cháu của mẹ cũng mất rồi!” Ghét bỏ đẩy Phan Dụ vương tay vương chân ra, mẹ Phan Dụ dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Trần Bắc Bắc ở sau lưng.

“Ai ôi, cô gái... Bối Bối?”

Mẹ Phan Dụ ngây dại, chỉ Trần Bắc Bắc, toàn thân đều run rẩy.

Phan Dụ thấy thế, biết lớn chuyện rồi. Đừng thấy mẹ hân bình thường hay đùa, nhưng ai ngờ được mấy năm nay trước bà mắc bệnh trầm cảm nghiêm trọng, mấy lần tự sát. Vì căn bệnh này của bà, cả nhà họ chẳng dám chọc giận bà, cũng biết bà chịu không nổi bất kỳ kích thích gì, lúc này trông thấy gương mặt Trần Bắc Bắc lại run rẩy thành dạng này, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy.

“Mẹ... mẹ bình tĩnh một chút... nghìn vạn lần mẹ phải bình tĩnh...”

Mẹ Phan Dụ hít sâu mấy hơi, vẫn chưa khôi phục bình thường, chỉ chỉ vào Trần Bắc Bắc, run cầm cập nói: “Bắt... bắt... bắt Bối Bối lại... Đừng... đừng... không thấy nữa...”

Mẹ Phan Dụ vừa dứt lời, người đã xụi trong lòng Phan Dụ.

Trần Bắc Bắc cũng chẳng ngờ xảy ra chuyện như vậy, nhất thời cuống lên.

“Tôi... tôi... tôi chưa... tôi chưa làm chuyện gì hết...”

Nghe thế, Phan Dụ nhìn cô, bỗng kêu lên: “Người đâu, con bé này đẩy mẹ tôi ngã!”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Trần Bắc Bắc không ngờ Phan Dụ có hình dạng như con người lại làm chuyện khá lưu manh, cô vốn đâu có làm gì, lại bị Phan Dụ kéo mãi không cho đi.

Dưới tình thế cấp bách, Trần Bắc Bắc đành gửi tin nhắn cho Lục Chung.

Lục Chung nhanh chóng tới đây, trong phòng bệnh, mẹ Phan Dụ vẫn chưa tỉnh, Trần Bắc Bắc trốn trong góc, bị ánh mắt như lang như hổ của Phan Dụ nhìn chăm chăm, càng run rẩy ác liệt hơn.

Thấy Lục Chung tới, dường như Trần Bắc Bắc tìm được người đáng tin, chột tránh sau lưng Lục Chung.

Phan Dụ hí mắt, nhếch môi nở nụ cười không có ý tốt.

“Hắc, gã câm nhà họ Lục, anh tới rồi à? Con bé của anh gây họa rồi đấy?”

Trần Bắc Bắc vội vàng lắc đầu, “Em không có... em không biết bà ấy té xỉu thế nào... em... em thực sự không biết...”

Lục Chung vỗ vỗ đầu cô, để cô bình tĩnh lại, vừa bày khuôn mặt cười như không cười với Phan Dụ, khẽ nhíu mày.

“Aizzz, tôi nói này con bé này của anh sao tìm gã câm làm đối tượng nhỉ? Không bằng tới nhà anh, anh trai giới thiệu cho em đủ loại thanh niên tài giỏi đẹp trai nhá?”

Phan Dụ tiến lên trước mấy bước, nhìn chăm chăm Trần Bắc Bắc, “Sao, tính thế nào? Lời đề nghị này của anh tương đối không tệ...”

Lục Chung kéo Trần Bắc Bắc ra sau che chở, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phan Dụ.

“Đi, tìm một kẻ biết nói tới đây, ông không chơi đoán đố với gã câm.”

Phản ứng của Lục Chung là trực tiếp kéo Trần Bắc Bắc rời khỏi.

Phan Dụ thấy thế, trong con người hung ác, quyền cước bèn chào hỏi. Lúc hắn còn nhỏ, cùng em gái bị bắt cóc, sau khi em gái rơi xuống biển, hắn ở tập đoàn bọn buôn người ấy sinh hoạt vài năm, mỗi ngày chịu đòn, đương nhiên lẫn lộn tìm được một bộ võ chuyển từ bị động sang chủ động.

Song Lục Chung vốn xuất thân từ lính đánh thuê, quyền cước vung lên, nhanh chóng khiến Phan Dụ thở hỗn hển một hơi, ngón tay dài lau vết máu nơi khóe môi, gương mặt xuất hiện nụ cười lạnh như băng.

“Hắc, nhóc con, có mấy chiêu này thôi à!”

Trần Bắc Bắc đâu biết hai người nói đánh là đánh liền.

Cô sợ đến mức chẳng biết làm sao, đang tính gọi điện báo cảnh sát, bỗng bên tai nghe được tiếng cắn hạt dưa.

Cô chợt xoay đầu, trên giường bệnh người phụ nữ xinh đẹp vốn có vẻ bệnh đã tràn ngập phấn khởi ngồi trên giường, đang nhàn nhã cắn hạt dưa.

Nhìn thấy cô, người phụ nữ xinh đẹp hình như rất kích động, vung móng vuốt, “Đến đây, Bối Bối, con qua đây, ăn hạt dưa nhé?”

Mẹ nó! Đây thực sự là người bình thường à? Con trai mình bị người ngoài đánh đến đầu rơi máu chảy, bà lại ở bên cạnh nhàn nhã xem cuộc vui.

Trần Bắc Bắc không chịu nổi, nhịn không được lên tiếng, “Phu nhân, bọn họ đang đánh nhau đó!”

“Ồ... có chết được đâu... con yên tâm, cục cưng rất gian xảo, thằng nhóc câm không chiếm được thế thượng phong đâu...”

Người phụ nữ xinh đẹp vừa nói vậy, Trần Bắc Bắc cũng phát hiện. Rất nhiều lần Lục Chung xuống tay độc ác, song lần nào một giây sau Phan Dụ cũng đều có thể tránh được.

Hồi lâu, Trần Bắc Bắc lại phát hiện trong mắt Lục Chung xuất hiện tia sáng hứng thú.

Hai người này, căn bản càng đánh càng vui vẻ, hoàn toàn tiếp chiêu phá chiêu, sung sướng cực kỳ.

“Sao, muốn ăn chút hạt dưa không?”

Mẹ Phan Dụ bắt chuyện khi Trần Bắc Bắc qua đó ngồi, Trần Bắc Bắc lắc đầu.

Dáng dấp mẹ Phan Dụ rất thùy mị, nhưng lời nói và việc làm có hơi ngốc, những thứ khác thoạt nhìn không có lực sát thương gì, bất quá đôi mắt kia của bà, nhìn chăm chăm cô, khiến Trần Bắc Bắc hết sức khó chịu.

Hình như dáng vẻ bà rất bi thương.

“Cái kia... dáng dấp tôi giống người thân nào của ngài à?” Suy nghĩ hồi lâu, Trần Bắc Bắc cũng hiểu, mẹ Phan Dụ kích động, còn có Phan Dụ thần thần bí bí, cô rất dễ dàng đoán ra, cô chắc chắn giống người thân nào đó của họ.

Viền mắt mẹ Phan Dụ đỏ ửng, hạt dưa cũng ném sang một bên, không cần nữa.

“Bối Bối... con rất giống Bối Bối...”

Nước mắt mẹ Phan Dụ rơi ào ào, Trần Bắc Bắc thoáng khó chịu, đi tới, vỗ vai mẹ Phan Dụ, “Chuyện đó, phu nhân à, bà đừng khóc... Xin bà, đừng khóc mờ...”

Mẹ Phan Dụ kéo tay Trần Bắc Bắc không buông, còn kéo khăn lau nước mắt, một lát mới lên tiếng: “Mẹ không khóc cũng được, con làm con gái mẹ đi!”

“... Phu... phu nhân... vậy không tốt đâu...”

Hai mắt mẹ Phan Dụ đắm lệ mông lung nhìn Trần Bắc Bắc, giờ phút này, bà kiên định hơn bao giờ hết, Trần Bắc Bắc chính là con gái bà.

“Con chính là Bối Bối, con nhất định là Bối Bối.”

Trần Bắc Bắc có khổ khó nói, lại nhìn hai kẻ bên kia vẫn còn đánh nhau, trong lòng rối bời cũng hoàn toàn phần nộ.

“Hai người còn đánh cái gì! Còn không qua đây giúp một tay?”

Sự thực chứng minh, mẹ Phan Dụ chẳng những hay đùa, còn quẩn người. Sau khi tỉnh lại, vẫn quẩn lấy Trần Bắc Bắc.

Điều này khiến Lục Chung bất mãn ghê gớm, mấy lần nổi đóa dẫn Trần Bắc Bắc về.

Mẹ Phan Dụ đương nhiên không cho, bày bộ dáng muốn quyết đấu với Lục Chung. Lục Chung vốn chỉ tốt với mình Trần Bắc Bắc, những người khác càng không để vào mắt, lúc này đang chuẩn bị dùng sức mạnh, nhưng Phan Dụ đánh không lại lạnh lùng ném một câu.

“Tôi khuyên cậu kiềm chế một chút, tôi cậu đều biết thân thể em ấy, tình huống bây giờ vẫn chưa định, nói không chừng tương lai, cậu còn phải cung kính gọi tôi một tiếng anh vợ đấy...”

Lục Chung nhíu mày, lại nhìn dung nhan tương tự của hai người kia trong phòng bệnh, cũng hơi nghi ngờ.

Lẽ nào Phan Dụ thực sự là anh ruột Phan Lôi? Nếu thế, đùa vậy chẳng phải chơi lớn rồi?”

Trần Bắc Bắc theo mẹ Phan Dụ rông rã một ngày, sau khi giờ tay đảm bảo ngày hôm sau chắc chắn tìm bà chơi, mới được mẹ Phan Dụ lưu luyến bịn rịn buông ra.

Trên đường về, Trần Bắc Bắc mệt như cún, ghé vào lưng Lục Chung không nhúc nhích nổi.

“Lục Chung... em mệt quá...”

Thật không ngờ, một người trung niên như bà, tinh lực cũng tràn trề khiếp, tính tình vui vẻ nhún nhảy, vậy mà dạy dỗ được người con trai như Phan Dụ, cũng thật khiến người ta hiếu kỳ.

Lưng Lục Chung rất vững chãi, còn ấm áp, Trần Bắc Bắc ngáp một cái.

“Lục Chung, em thực sự giống con gái bà ấy sao? Trong phim không phải có người giống khuôn mặt ngôi sao à? Không ngờ hiện thực cũng tương tự thế...”

Híp mắt một cái, Trần Bắc Bắc ôm cổ Lục Chung.

“Có điều, mẹ có thể nhận nhầm con gái... nhưng anh... anh không thể nhận nhầm em... Nhất định không được nhận nhầm...”

Giọng nói nỉ non trên lưng dần dần biến mất, chắc mệt mỏi quá ngủ thiếp rồi.

Lục Chung dừng bước một chút, một hồi mới giơ chân lên tiếp tục đi về phía trước.

Sao anh có thể nhận nhầm cô được, mặc kệ cách bao lâu, mặc kệ trải qua bao nhiêu thời gian, cho dù cô đã quên mất ký ức hai người ở chung với nhau trước đây, nhưng anh có thể liếc mắt liền nhận ra cô.

Cô là mèo ngoan của anh.

Mèo ngoan cả đời, bất kể là nhà Trần Như Ngọc, hay nhà Phan Dụ, không ai có thể cướp được.

Cô chỉ có thể là của anh.

Mèo ngoan của một mình anh.

Ngày hôm sau sau khi Trần Bắc Bắc tỉnh lại mới nhớ ngày đó cô muốn làm chuyện gì.

Cô quên mất Trần Ngai Ngai rồi.

Xong đời!

Trần Bắc Bắc cuống quýt gọi điện cho Trần Như Ngọc, đương nhiên bị Trần Như Ngọc mắng một trận, Trần Bắc Bắc chán nản dời điện thoại ra xa lỗ tai tí, ai oán nhìn Lục Chung ở một bên.

Người này sao không nhắc cô trời.

Cuối cùng Trần Như Ngọc mới nói cho Trần Bắc Bắc biết, Ngai Ngai đã được Lục Tư đón rồi.

Vừa nói thế, Trần Bắc Bắc mới thở dài một hơi. Cúp máy xong, cô còn chưa bày dáng vẻ muốn đi đón Trần Ngai Ngai, thì chuông cửa vang lên.

Trần Bắc Bắc tưởng Lục Tư, vui sướng nghênh đón.

Bất quá, lúc mở cửa, Trần Bắc Bắc lập tức đóng cửa ngay.

Ngoài cửa, sao có thể là Phan Dụ?!

“Này, mở cửa! Bằng không anh ôm con trai em đi đó!”

Lúc này đây, người mở cửa là Lục Chung, sắc mặt khó coi nhìn Phan Dụ, như đang hỏi, sao anh ở đây?

Một tay Phan Dụ ôm Trần Ngai Ngai, nghênh ngang vào nhà, nhìn từ trên xuống dưới một phen mới lên tiếng: “Nghe nói cậu bảo nó quét dọn nhà cho cậu?”

“Không... không cần anh quan tâm...”

Trần Bắc Bắc rất muốn khí thế rống một câu ‘Trả con trai lại cho tôi’, song giọng bật ra lại chẳng khí thế chút nào.

Phan Dụ cũng không tính toán với cô, tung Trần Ngai Ngai lên thật cao.

“Nào, gọi cậu đi... ngoan... gọi cậu... Cậu mua kẹo cho con nhé...”

Phan Dụ kiên nhẫn đùa với Trần Ngai Ngai, ngay cả Trần Bắc Bắc cũng nhìn không nổi.

“Nó không biết nói.”

Trần Bắc Bắc thân thiện nhắc nhở.

Phan Dụ ngừng trò chơi tung lên cao, nâng Trần Ngai Ngai lên nghi hoặc nhìn, “Mẹ kiếp, đừng nói cũng là một kẻ câm nha!”

“Nó... nó không phải mà!”

Trần Bắc Bắc đỏ mặt, muốn tiến lên cướp Trần Ngai Ngai về, lại bị Phan Dụ nâng Trần Ngai Ngai lên cao. Ăn thiệt hơi nhiều, Trần Bắc Bắc vớ không tới Trần Ngai Ngai, chỉ có thể hết sức uất ức nhìn Trần Ngai Ngai vui vẻ.

Trần Ngai Ngai còn tưởng đang chơi đùa, rất hứng thú vung vẩy móng vuốt nhỏ.

Phan Dụ càng thêm hài lòng, đánh giá Trần Ngai Ngai, rất đặc ý nói: “Thằng nhóc này, vẫn thực sự có chút giống anh...”

“...”

Hình như để đáp lại Phan Dụ một câu, đôi mắt to đen láy của Trần Ngai Ngai luôn luôn không nói chuyện xoay chuyển, sau đó chưa dứt sữa kêu lên một tiếng.

“Baba...”

Trần Bắc Bắc: “... = =!”

Lục Chung: “...!!!!”

Phan Dụ: “ $\sim \backslash (\geq \nabla \leq) / \sim$ là lá la.”

Bất kể nói thế nào, Trần Ngai Ngai lên tiếng, đây coi như một chuyện tốt.

Có điều bé gọi Phan Dụ là baba, hình như không phải chuyện tốt.

Thấy Lục Chung đen mặt là biết.

Trần Bắc Bắc cũng bất đắc dĩ, hai người đó đều không phải ba ruột thằng bé, nhưng nhìn dáng vẻ bọn họ tranh giành không ngừng nghỉ, lẽ nào vui vẻ muốn làm ba sao?

Chờ chút... hình như lo lắng có chút không đúng chỗ.

Cô nên lo lắng, vì sao Trần Ngai Ngai cô chăm sóc từ bé đến lớn, câu đầu tiên bé nói lại là ‘Baba’.

Chẳng phải ‘mama’ vĩ đại sao?

Nghĩ vậy, Trần Bắc Bắc cũng đen mặt, đi tới, cùng Lục Chung dạy dỗ Trần Ngai Ngai.

Trần Ngai Ngai đáng thương bị ba đại nhân bụng dạ khó lường vây công, mệt mỏi nửa ngày, cuối cùng ngáp một cái, ôm đùi Lục Chung, ngủ.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Sau khi trải qua cuộc kiểm tra cẩn thận của Chuột Đồng, chứng minh Trần Ngai Ngai không có chút vấn đề nào, về phần tại sao đến bây giờ chỉ thỉnh thoảng nói, có lẽ là thỉnh thoảng muốn nói chuyện, thỉnh thoảng không muốn đây.

Từ sau ngày đó bắt đầu, Trần Ngai Ngai ngẫu nhiên từ trong miệng bật ra một từ ngữ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có ‘mama’.

Trần Bắc Bắc rất mất mát, ai oán nhìn Trần Ngai Ngai ôm đùi Lục Chung ngủ say như chết, cái đứa này rốt cuộc có phải con ruột cô không?

Hình như nhìn thấu tâm trạng xuống dốc của cô, Lục Chung cẩn thận ôm Trần Ngai Ngai từ trên đùi xuống, đặt lên chiếc giường lớn bên cạnh, sau đó kéo chăn nhẹ nhàng đắp cho bé.

Động tác dịu dàng của người đàn ông tuần tú, hoàn toàn giống hệt hình tượng một người cha.

Trần Bắc Bắc có một ý nghĩ trong đầu, Lục Chung vẫn rất tốt với Trần Ngai Ngai, sau khi Trần Ngai Ngai mở miệng nói chuyện, vậy mà cũng gọi anh là ‘Baba’.

Nghĩ vậy, Trần Bắc Bắc càng thêm chán nản.

Bọn họ đều vui vẻ làm cha rồi, làm mẹ như cô lại cay đắng thế!

Hai người ra ngoài nói chuyện phiếm.

Sao vậy?

Trần Bắc Bắc phát hiện Lục Chung rất thích xoa tay cô. Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, Lục Chung lại cầm thuốc cao tới bôi lên tay cho cô, rất nhanh, một lần nữa tay Trần Bắc Bắc trơn mịn hẳn, còn trở nên đầy đặn.

Lục Chung rất thích xoa bàn tay đầy thịt của cô, lúc này bóp chân bóp ché.

Trần Bắc Bắc hơi ngửa, tránh né một hồi, bỗng nhiên nghĩ đến Trần Ngai Ngai.

“Có phải Ngai Ngai không thích em không?”

Từ nhỏ, Trần Ngai Ngai đều không gần gũi cô lắm. Trần Bắc Bắc nghĩ, có lẽ vì cô không phải một người mẹ tiêu chuẩn.

Trần Ngai Ngai gần như do Trần Như Ngọc một tay nuôi nấng, thay tã thể nào, ăn sữa bột thể nào, chơi với bé thể nào, hầu như đều là Trần Như Ngọc làm.

Thành thật mà nói Trần Bắc Bắc thực sự chưa chuẩn bị tốt vai trò làm mẹ, do đó khi Trần Ngai Ngai nhảy dù tới, cô chỉ có sự mờ mịt tràn ngập trong lòng.

Sau khi sinh Trần Ngai Ngai, cô có một khoảng thời gian rất đau đầu, bất cứ chuyện gì đều rất bài xích, kể cả Trần Ngai Ngai.

Nghĩ vậy, có phải từ lúc đó đứa nhỏ đã không thân thiết với cô rồi?

Không có. Nó rất thích em.

Lục Chung cười, Trần Ngai Ngai thích Trần Bắc Bắc cỡ nào, Trần Bắc Bắc chắc chắn không biết. Trần Ngai Ngai là một đứa bảo vệ thức ăn, luôn luôn thích giấu không ít đồ ăn bên cạnh ổ của bé, điểm này chả biết có phải học theo Xấu Xấu không. (. . . --!) Vừa mới bắt đầu Lục Chung tưởng Trần Ngai Ngai thích mấy thứ đồ ăn đó, nhưng lâu dần anh phát giác Trần Ngai Ngai không thích đồ ngọt, nhưng dưới gối bé giấu không ít kẹo.

Về sau, Lục Chung phát hiện loại kẹo này Trần Bắc Bắc thích ăn.

Mặc dù Trần Ngai Ngai nhỏ, nhưng bình thường thấy mẹ ăn, bèn nhớ kỹ. Khi gặp loại kẹo này, sẽ len lén giấu để lại cho mẹ.

Bé là một đứa bé tốt.

Tuy hơi cổ quái.

Bất quá, Lục Chung hoàn toàn không để bụng, con trai nhà mình nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Trần Bắc Bắc rơi vào rồi rằm.

“Thật vậy ư? Ngai Ngai thực sự thích em sao?”

Lục Chung gật đầu, lại viết: Nó chỉ tạm thời không thích nói thôi, dần dần, sẽ nói nhiều hơn.

Im lặng một lúc, anh tiếp tục viết: Nó sẽ mở miệng gọi mẹ.

Lời an ủi của Lục Chung cũng không khiến Trần Bắc Bắc an tâm, song sự rối rắm trong lòng cô cũng không được quá lâu, vì có một việc càng rối rắm hơn làm phiền cô.

Đó chính là mẹ Phan Dụ.

Kể từ ngày ấy, chẳng biết mẹ Phan Dụ lấy được số điện thoại cô ở đâu, rảnh rỗi bèn gọi điện cho cô.

Kỳ thực cô không ghét người mẹ có tính tình hơi linh hoạt này, bất quá cô cảm thấy cô không phải con gái bà, không thể cho bà quá nhiều hi vọng.

Cô không muốn có một ngày, đâm thủng từng bọt khí kia, lúc đó, bà sẽ đau lòng lắm.

Mẹ Phan Dụ không thèm đếm xỉa tới việc từ chối của Trần Bắc Bắc, vô số lần bà đến cửa thăm hỏi, mặc dù Lục Chung hết sức ngăn cản, song sức khỏe mẹ Phan Dụ không tốt, động một tí là té xỉu, ngay cả biết bà rất có thể đang diễn trò, nhưng cô vẫn mềm lòng cho bà vào.

Mẹ Phan Dụ rất tốt với cô, mỗi lần tới đều bao lớn bao nhỏ. Lần đầu tiên đến, bà trông thấy Trần Ngai Ngai hiển nhiên sợ hết hồn.

Về sau, bà nói cho Trần Bắc Bắc biết, tuy đã chuẩn bị tư tưởng xong, nhưng khi thấy cháu mình, vẫn giật cả mình.

Mẹ Phan Dụ thích nhất Trần Bắc Bắc và Trần Ngai Ngai, lại không thể nào nhiệt tình với Lục Chung.

Có lẽ, Lục Chung luôn làm mặt lạnh.

Ngoại trừ điểm này, cuộc sống của Trần Bắc Bắc trôi qua không tệ.

Lúc nên ăn cơm thì ăn cơm, lúc nên ngủ thì ngủ.

Loại cuộc sống bình yên này của cô, kéo dài cho đến một ngày.

Buổi chiều hôm đó, Trần Bắc Bắc theo Trần Ngai Ngai và mẹ Phan Dụ tràn trề tinh lực trò chuyện cho tới buổi trưa, giữa trưa cơm nước xong thực sự chịu không nổi, bèn đi nghỉ trưa.

Lục Chung vốn nghỉ trưa với cô, nhưng lúc tỉnh lại, Lục Chung không ở đó.

Cô đẩy cửa ra, dọc theo hành lang đi thẳng, ở phòng sách trông thấy Lục Chung.

Chẳng những có Lục Chung, còn có mẹ Phan Dụ.

Đó là mẹ Phan Dụ từ trước đến nay Trần Ngai Ngai chưa từng thấy.

Chăm chú, nghiêm túc, cực kỳ quyết đoán.

“Lục Chung, cậu có ý gì? Cậu không thể gạt con bé cả đời?”

Lục Chung cúi đầu, tóc anh dài lắm, mềm mại rũ xuống, che mắt, đến nỗi Trần Bắc Bắc không thấy được tâm tình anh.

Hai người ở dưới một mái hiên, xưa nay chưa xuất hiện cùng lúc, vậy mà hiện giờ ở phòng sách tán gẫu.

Trần Bắc Bắc đang chuẩn bị đẩy cửa vào, lúc này lại nghe mẹ Phan Dụ nói: “Mặc kệ ra sao, tôi chắc chắn phải dẫn Bối Bối về nhà. Nếu cậu chịu cưới nó, thì danh chính ngôn thuận tới cửa cầu hôn.”

Nghe đến đây, Trần Bắc Bắc lặng lẽ nở nụ cười.

Mẹ Phan Dụ vẫn nhập vai thật đó, cô đã nói cô không phải con gái bà, mà bà vẫn cố chấp thế.

Lục Chung đứng dậy, giờ điện thoại lên, nghĩ anh sẽ nói gì.

Trần Bắc Bắc còn đang suy đoán Lục Chung sẽ nói gì, mẹ Phan Dụ đã ầm một tiếng vỗ bàn.

Thành thật mà nói, Trần Bắc Bắc chưa từng nghĩ đến đáng về tức giận của mẹ Phan Dụ luôn luôn dịu dàng lại khủng khiếp tới vậy.

Cô lui về sau một bước.

Lúc này, giọng mẹ Phan Dụ từ trong phòng truyền ra.

“Lục Chung, cậu đừng giả vờ! Cậu ở sau lưng làm những chuyện kia, chúng tôi đều tra rất rõ ràng! Thành thật mà nói, cậu làm con rể tôi, hoàn toàn không đủ tư cách, nhất là thấy cậu nhiều lần tổn thương nó, thậm chí hại nó mất đi ký ức phiêu bạt nơi tha hương lâu thế, cậu đã mất đi tư cách làm chồng nó... Giờ tôi chịu tha thứ cho cậu, chẳng qua chỉ vì con gái tôi hiện tại yêu cậu... Bất quá... ai biết được sau khi khôi phục trí nhớ nó vẫn còn yêu cậu không...”

Hít sâu một hơi, giọng mẹ Phan Dụ trở nên trầm tĩnh lạnh lùng.

“Hôm nay tôi nói với cậu chuyện này, chỉ là báo cho cậu biết, không phải thương lượng với cậu. Bối Bối tôi sẽ dẫn nó về nhà, nếu cậu muốn ngăn cản tôi, đừng trách tôi trở mặt. Tôi đã kiểm tra DNA! Trần Bắc Bắc, chính là Phan Lô, cũng chính là Bối Bối của tôi, là con gái nhà họ Phan chúng tôi. Nếu cậu muốn đấu với nhà họ Phan ở thành phố biển, cậu cứ mạnh tay!”

Trần Bắc Bắc chẳng biết mình về Trần gia bằng cách nào.

Trần Như Ngọc đang ở nhà rán cá khô, hóa ra Trần Bắc Bắc rất thích món này, nhất là lúc Trần Bắc Bắc mang thai, mặc dù nhà họ Trần khó khăn vô cùng, cũng sẽ mua cá khô nhỏ cho Trần Bắc Bắc ăn.

Trần Như Ngọc thực sự rất tốt với cô.

Trần Cận Nam cũng vậy.

Do đó, Trần Bắc Bắc hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng nổi, mình không phải con gái nhà họ Trần.

“Sao bỗng nhiên trở về thế? Cũng không gọi điện nữa?”

Trần Như Ngọc kéo tạp dề lau tay, ra đón, “Mẹ nói rồi mà, hôm nay mẹ mua cá khô, con mèo chỉ thích ăn cá như con chắc chắn người được mùi này sẽ về...”

Viền mắt Trần Bắc Bắc đỏ lên, cảm giác chua xót dâng lên cổ họng.

“Mẹ... mẹ... tại sao mẹ ủng hộ con với Lục Chung?”

Trần Bắc Bắc cảm thấy bắt đầu hết thủy đều là Lục Chung.

Trần Như Ngọc luôn luôn dạy nhà họ phải môn đăng hộ đối. Họ là cóc, không cần ôm mộng đẹp muốn làm thiên nga, cuộc sống thực tế mới chính là con đường sống thực sự.

Song sau khi Lục Chung xuất hiện, thái độ của bà lại khác thường, khích lệ cô ở chung với Lục Chung.

“Mẹ, bọn con khác biệt lớn vậy? Tại sao mẹ đồng ý... Không phải mẹ nói trước đây con bị tên phú nhị đại kia lừa gạt sao? Mẹ có chết cũng không để con giẫm lên vết xe đổ mà...”

“Bắc Bắc, con làm sao thế?”

Trần Bắc Bắc khác thường cũng làm Trần Như Ngọc cảm thấy bất thường, ý nghĩ đầu tiên của bà là Lục Chung ăn hiếp con gái nhà mình.

“Bắc Bắc, có phải thằng nhóc đó ăn hiếp con không?!”

Trần Như Ngọc nắm tay Trần Bắc Bắc, kéo qua muốn nhìn xem trên người Trần Bắc Bắc có vết thương không.

Rốt cuộc, Trần Bắc Bắc oa một tiếng khóc lên, “Mẹ... bọn họ nói con không phải con mẹ...”

Sau khi Trần Bắc Bắc ở chung với Lục Chung, luôn cảm thấy trong lòng treo một thứ.

Cô vẫn không biết đó là thứ gì.

Biết được chuyện hôm nay, thứ kia rốt cuộc từ giữa không trung rơi xuống.

“Mẹ... mẹ nói con biết đi, chuyện này rốt cuộc thế nào? Bọn họ nói con từng mất trí nhớ, bọn họ nói con không phải con gái mẹ... Bọn họ... bọn họ...”

Tâm trạng Trần Bắc Bắc rất kích động, kéo tay Trần Như Ngọc nắm chặt đến run rẩy.

“Mẹ... Con không muốn... con không muốn... con không phải...”

Thấy Trần Bắc Bắc kích động thế, Trần Như Ngọc kéo tay cô, ôm cô vào lòng.

“Ngoan, Bắc Bắc à, con đừng kích động, con vĩnh viễn là con gái mẹ... Đừng kích động như vậy, con sẽ nhức đầu...”

Trong đầu Trần Bắc Bắc phát sốt từng trận từng trận, rất nhiều tâm tình lúc này cô hoàn toàn không có cách nào khống chế.

Như Trần Như Ngọc nói, lúc cô kích động liền dễ bị đau đầu, trước đây Trần Như Ngọc nói cô biết đó là di chứng của thời kỳ sau khi sanh để lại, hiện tại... Cô không rõ lắm.

Cô chỉ ôm đầu, ở trong lòng Trần Như Ngọc lẫn lộn tan nát cõi lòng.

“Mẹ... con đau quá... con thực sự đau quá...”

Mặc dù Trần Như Ngọc đã từng chứng kiến dáng vẻ này của Trần Bắc Bắc, nhưng vẫn đau lòng không thôi, bà đỡ Trần Bắc Bắc nằm xuống ghế salon, sau đó lao đảo vào phòng tìm thuốc.

Lâu vậy rồi chưa từng phát bệnh, sao lần này ác liệt thế?

Đầu Trần Bắc Bắc đau muốn nứt ra, nước mắt không rơi nổi, cô rất muốn nôn, hôm nay hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy chính là Trần Như Ngọc lấy thuốc, vẻ mặt lo lắng xông tới chỗ cô.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Trần Bắc Bắc chẳng biết mình có phải đang mơ không.

Nếu đó là mơ, vậy giấc mơ này cũng quá kinh khủng.

Trong mơ cô bị nhốt vào một căn phòng giam lỏng, căn phòng chỉ có một chiếc giường, hai tay cô bị trói ngay đầu giường, lúc này một người đàn ông đang rong ruổi trên người cô.

Trong mơ, cô cũng cảm thấy rất đau.

Mỗi lần người đàn ông tiến vào, cô đều cảm giác như lưỡi dao sắc bén hung hăng cứa lên người cô.

Song, không biết vì sao, cô không khóc.

Trần Bắc Bắc nghĩ, chắc nước mắt cô chảy khô mất rồi.

Trần Bắc Bắc ghét biển rộng.

Càng ghét căn phòng u ám.

Mà giấc mơ này, khiến cô cảm giác mình đang ở trên biển, mọi thứ xung quanh đều là nước biển. Trên biển còn có một ngôi nhà nho nhỏ, cô bị nhốt trong ngôi nhà này, cả ngày lẫn đêm, không biết bao lâu.

Hi vọng biến thành thất vọng, cuối cùng trở thành tuyệt vọng.

Cô chẳng biết mất bao nhiêu thời gian nữa.

“Bắc Bắc... Bắc Bắc?”

Trần Bắc Bắc mở mắt, chống lại cô chính là đôi mắt đầy lo lắng của Trần Như Ngọc.

“Bắc Bắc... cuối cùng con tỉnh rồi...”

“Mẹ, con bị sao thế?” Trần Bắc Bắc cố gắng ngồi dậy, nhưng đầu đau quá, cô ôm đầu, kêu một tiếng, “Shiz... Mẹ, đầu con đau quá... có ai gõ đầu con à?”

“Con bé này... Đây là bệnh viện, con mới ngất xỉu.” Trần Như Ngọc dờ khóc dờ cười.

Thấy Trần Bắc Bắc vẫn còn mờ mịt, Trần Như Ngọc đưa cho cô ly nước, “Lại uống nước nào... Sao mặt con toàn là mồ hôi vậy, gặp ác mộng sao?”

Trần Bắc Bắc ực một hớp nước ấm, mới gật đầu liên tục.

“Vâng ạ, con vừa gặp ác mộng, mơ thấy con bị cầm tù...”

Lúc tầm mắt Trần Bắc Bắc chống lại Lục Chung ở phía sau, chợt im bật.

Cô không muốn sợ hãi, nhưng khi Lục Chung đến gần lại nhin không được cả người run rẩy.

Lục Chung thấy cô tỉnh lại, lập tức nhích lại gần, giơ tay lên tính sờ đầu cô, song tay anh còn chưa tiếp cận đã bị Trần Bắc Bắc mạnh mẽ đẩy ra.

“Đừng đụng vào em!”

Ánh mắt Lục Chung thoáng mờ mịt, hình như muốn nói xảy ra chuyện gì?

Trần Như Ngọc thấy thế, cũng hiểu có gì đó không đúng.

“Sao vậy Bắc Bắc, Lục tiên sinh vừa nhận được điện thoại liền tới đây đó...”

“Con... con...” Ở trước mặt mẹ, Trần Bắc Bắc chẳng biết nói thế nào, chỉ rũ con người xuống, “Con... con hơi mệt tí... Con muốn yên tĩnh một mình...”

Yêu cầu của bệnh nhân là lớn nhất, cả đoàn người tưởng Trần Bắc Bắc vẫn chưa hồi phục hẳn nên hơi kích động, thế là theo yêu cầu của cô lui ra ngoài.

Lục Chung lù lù ở đó không nhúc nhích.

Lúc Trần Như Ngọc đi ngang qua đã dừng lại một giây mới lên tiếng: “Lục tiên sinh, cậu qua đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Lục Chung nhìn Trần Bắc Bắc, trong mắt tràn ngập tâm tình phức tạp, cuối cùng vẫn theo Trần Như Ngọc đi ra.

“Lục tiên sinh, tôi không biết rốt cuộc Bắc Bắc gặp chuyện gì ở chỗ cậu, nhưng tôi có thể khẳng định Bắc Bắc biết thân thể của mình...”

Lục Chung tuyệt đối hối hận, không nên để mẹ Phan Dụ vào.

Hai người cứ thế mà sống yên bình.

“Tôi vẫn coi Bắc Bắc là con gái ruột, tôi không biết quá khứ của nó, không biết nó bị gì, mới một mình ôm con vớt từ biển rộng bao la, nhưng tôi biết, nó là con gái tôi, cậu có thể thông cảm cho tâm trạng một người làm mẹ không? Nếu cậu thực sự thích Bắc Bắc, nên cho nó cuộc sống yên

ồn, mà không phải như hôm nay, miệng sùi bọt mép ngất trên ghế salon... Nó... nó rất đau... Tôi... tôi không hi vọng con gái tôi... đau...”

Lúc Lục Chung trở lại phòng bệnh, Trần Bắc Bắc hình như đã ngủ.

Anh giơ tay lên, muốn sờ dung nhan bình yên trong lúc ngủ kia.

Song đến giữa đường, anh lại rút tay về.

Dường như anh luôn luôn làm sai.

Trước đây là nhà họ Lục, hiện tại Phan Lôi đã là Trần Bắc Bắc rồi, anh vẫn mắc thêm sai lầm.

Anh nghĩ rất đơn giản, tình trạng hiện giờ của Trần Bắc Bắc cũng không thích hợp để khôi phục trí nhớ, chứ đừng nói trong trí nhớ có mặt tối của anh, và lại sức khỏe cô chịu không nổi kích thích kia.

Vì vậy, Lục Chung cho rằng để cô yêu anh thêm lần nữa, lần nữa trải qua thế giới hai người như trước kia là được.

Nhưng anh không tính ra, mẹ ruột Phan Lôi sẽ tìm tới, lại là nhân vật vướng tay vướng chân tới vậy. Anh có thể liều lĩnh, bóp chết nhân tố chia lìa hai người họ từ trong trứng nước. Anh biết bản thân anh có thể làm được.

Song cuối cùng một tia lý trí nói cho anh biết.

Nếu anh làm.

Hai người thực sự xong rồi.

Rút tay về, Lục Chung đứng trước giường Trần Bắc Bắc rất lâu, lâu đến mức mẹ Phan Dụ đến.

“Nó sao rồi?”

Lục Chung không để ý, chỉ nhìn chăm chăm Trần Bắc Bắc đang ngủ say.

“Xin lỗi, tôi không biết nó từng chịu nỗi đau đớn thế này, hừ, về điểm này cậu cũng không xứng làm chồng nó...”

Mẹ Phan Dụ vẫn còn lăm bắm, Lục Chung ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn bà.

“Nhìn cái gì, tôi có nói sai không.”

Lục Chung nhú mày, trực tiếp đưa di động tới: Đừng làm ồn.

Mẹ Phan Dụ như con chim sẻ, chi chi cha cha.

Trần Bắc Bắc vất vả lắm mới ngủ được, đương nhiên Lục Chung không nổi đánh thức cô.

Ở phòng bệnh sưng sờ một hồi, anh phát tay với mẹ Phan Dụ, hai người đi ra cửa.

Xem ra, có một số việc vẫn cần nói rõ ràng.

Giấu giấu giếm giếm như thế không phải cách.

Sau khi hai người rời khỏi, ai cũng không phát hiện người vốn ngủ bình thản bỗng dựng mở mắt.

Đương nhiên Trần Bắc Bắc giả vờ ngủ.

Cô căn bản không có ngủ, chỉ cảm giác có người tiến tới, theo quán tính vờ ngủ. Chẳng biết sao, cô rất sợ người đàn ông tên Lục Chung này, lại có

thể ngay lập tức dựa vào tiếng bước chân và hơi thở trên người anh mà đoán được anh.

Đây là một loại tình cảm rất phức tạp.

Trần Bắc Bắc tránh né loại tình cảm này, chỉ có thể giả vờ ngủ. Cô cảm thấy hơi thở trên người Lục Chung rất dễ chịu, nhưng kỳ quái là, khi anh muốn chạm vào cô, cô lại sợ hãi.

Chẳng biết thế nào nữa, nghĩ đến đầu lại đau rồi.

Lục Chung luôn luôn ở bên cạnh cô, đứng rất lâu rất lâu, lâu đến mức khi Trần Bắc Bắc tưởng bản thân không thể vờ ngủ nữa, thì mẹ Phan Dụ tiến vào.

Cô nhớ mẹ Phan Dụ, cũng nhớ lời bà từng nói.

Bà nói khuôn mặt cô giống con gái bà, lại chưa từng nghĩ tới, cô thực sự là con gái bà.

Nhĩ đến Trần Như Ngọc, nghĩ đến Trần Cận Nam, còn có Trần Ngai Ngai, trong lòng Trần Bắc Bắc lại mờ mịt.

Chuyện này rốt cuộc là một loại hỗn loạn thế nào trong cuộc sống đây.

Trần Bắc Bắc cố gắng che giấu tâm trạng mình.

Song vẫn bị Lục Chung phát hiện.

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, cô bài xích việc đến gần và (3) thân thiết của Lục Chung.

Bản chất Lục Chung là kẻ tung lưới bắt cá, sau này hai người gần như hàng đêm đều làm, nếu trên người Trần Bắc Bắc khó chịu, anh sẽ ôm cô hôn cô.

Một người đàn ông tung lưới < .) #))) ≤ như vậy, người phụ nữ của mình không thích anh đến gần, hiển nhiên anh phát giác chứ.

Lúc bắt đầu Trần Bắc Bắc còn lấy Trần Ngai Ngai ra làm cớ, nhưng liên tục ba ngày, cho dù Lục Chung tốt tính nhẫn nại cũng tiêu hao hết.

Lại một lần nữa, Trần Bắc Bắc ở trong phòng Trần Ngai Ngai ngủ. Trong khoảng thời gian này, giấc ngủ của cô không sâu, có biến động nhỏ gì cô cũng nhanh chóng giật mình tỉnh giấc.

Vì vậy, Lục Chung qua đó ôm cô về ngủ, thoáng cái cô bèn tỉnh lại.

“Sao anh ở đây?”

Thực sự rất muốn giãy giụa, rất muốn kháng cự.

Nhưng sắc mặt Lục Chung không dễ coi, rất nặng nề.

Trần Bắc Bắc không nắm chắc tính tình Lục Chung, từ sau cơn ác mộng ấy, cô luôn luôn có cảm giác, Lục Chung thực sự không phải bộ dáng hiện giờ cô thấy được.

“Tối nay em... em muốn ngủ với Ngai Ngai, em muốn nó gọi mẹ sớm một chút...”

Lần nào cũng mượn cớ này, Trần Bắc Bắc đã thành thói quen.

Lần này Lục Chung không ghi sổ nợ, trực tiếp khiêng cô về phòng ngủ.

Phòng Lục Chung rất tối, khi anh sống một mình chất lượng giấc ngủ không tốt, rèm cửa sổ phải che kín chặt chẽ mới ngủ ngon được.

Lúc này, rèm cửa sổ che ánh sáng, trong phòng chỉ còn lại một chiếc đèn mờ đặt dưới đất.

Cảm giác u ám này rất giống nhà giam trong giấc mơ, gần như trong nháy mắt Trần Bắc Bắc bị đặt trên chần bèn mạnh mẽ bật dậy.

“Hôm nay em... em không muốn...”

Lục Chung sớm đã cảm thấy Trần Bắc Bắc có chút không đúng, anh tưởng Trần Bắc Bắc tiếp nhận được sự thật mẹ Phan Dụ là mẹ ruột cô làm bước đệm. Nhưng sự thực chứng minh, anh căn bản đợi không nổi cô thích ứng, chẳng những không thích ứng, cô còn bài xích anh.

Hầu như Lục Chung không khống chế được cơn giận của mình, cầm cổ tay Trần Bắc Bắc kéo lên giường.

Sự tức giận trong mắt anh dọa Trần Bắc Bắc, khi Trần Bắc Bắc bị anh đè xuống giường, suýt không thể nào đè nén tiếng hét chói tai.

“Buông ra! Khốn kiếp! Anh buông ra! Đáng ghét! Thật đáng ghét!”

Cô liều mạng đâm đá trên người người đàn ông.

Cảm giác sợ hãi trong cơn ác mộng đồng loạt kéo đến.

Thông cảm khác nào để bản thân chịu.

Cô rất khó bình tĩnh trở lại.

Cô đâm đá một hồi, không cảm giác được động tác của người đàn ông, cũng chậm rãi dừng lại.

Mở mắt ra, cô chống lại ánh mắt người đàn ông.

Đen láy lấp lánh trước sau như một, nhưng không còn thần thái ngày xưa, chỉ có bi thương nồng đượm.

“Em...” Cô không cố ý, cô không thể vì một giấc mơ, mà đẩy người mình yêu ra.

Nhưng giấc mơ ấy quá chân thực, phản ứng sinh lý của cô không lừa được chính mình, cô rất sợ, cô thực sự sợ Lục Chung.

Tay Lục Chung chậm rãi buông ra.

Thấy vẻ mặt kinh hoàng của cô, tựa như một con mèo đáng thương vậy, Lục Chung bèn mềm lòng.

Có phải anh ép cô quá mức không.

Anh hẳn nên an ủi cô, giống như lúc trước, an ủi một con mèo.

Đúng vậy.

Hẳn nên làm thế.

Anh nhớ cô rất thích anh dịu dàng.

Lục Chung vươn tay ra, nở nụ cười yếu ớt, muốn trấn an con mèo nhỏ hoảng hốt lo sợ kia.

Anh muốn nói cô biết, anh sẽ không tổn thương cô.

Anh sẽ dịu dàng.

Nhưng, khi tay anh đến gần, người phụ nữ bỗng nhiên lùi lại, cảnh giác nhìn tay anh.

Một phút ấy, Lục Chung đã hiểu rõ, một vài thứ đã thay đổi.

Lúc anh hoàn toàn không đề phòng, đã thay đổi.

Động tác này của Trần Bắc Bắc, suýt đánh đuổi lý trí cuối cùng của Lục Chung.

Hiện tại trong đầu anh đều là ý nghĩ chinh phục cô đàn áp cô làm cô.

Ôm cô vào lòng, biến cô thành của anh.

Anh vươn tay, anh muốn bắt lấy cô.

Nhưng một tia lý trí cuối cùng xuất hiện trong đầu.

Làm vậy, anh không phải giống hệt trước kia ư?

Không thích.

Cô không thích thế.

Song, lúc này Lục Chung làm sao cũng không khống chế được bản thân, tia lý trí cuối cùng cũng bị dập tắt, anh nhào tới cô gái trên giường.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Lâu như vậy, Lục Chung giống như mơ một giấc mộng.

Tất cả đều không thay đổi, anh vẫn đứng ở ngoại ô thành phố, anh thích cảm giác trống trải kia, cho đến khi bên trong ấy có một con mèo ngoan tiến vào.

Mèo ngoan thoạt nhìn có một đôi vuốt sắc bén, nhưng thực ra cô dịu dàng đáng yêu hơn ai hết. Cô sẽ vuốt tóc anh, hai mắt sẽ sáng như ngọc khi nhìn anh cũng chỉ có anh.

Tay Lục Chung giữ cho Trần Bắc Bắc không giãy giụa, anh cúi đầu ngừng mắt nhìn người phụ nữ dưới thân.

Cô thực sự rất nhỏ, bị anh tóm dưới thân, đáng thương co thành một khối.

Bất quá, cô cũng rất đáng yêu, đáng yêu đến mức khiến anh muốn nuốt trọn một ngụm, ăn sạch, có phải chính là thứ của anh không.

Anh mò mẫm cô, cảm giác được sự run rẩy của cô anh cũng không để ý. Kỳ thực trước giờ anh vẫn là người tùy tiện làm bậy, mấy năm nay chẳng qua vì cô mà kiềm nén thôi.

Hiện tại, sau khi tất cả phá kén ra, anh thấy cảm giác này không tệ.

Quả nhiên, từ đầu đến cuối, anh đều chưa từng thay đổi.

Môi cô rất ngọt, cho dù sợ hãi đến mức run rẩy trong miệng anh, nhưng mùi vị đó vẫn ngon hết sức.

Lục Chung tìm được hơi thở ngọt ngào, tay chậm rãi từ cổ cô trượt xuống.

Rất đẹp.

Nếu luôn luôn là của anh thì tốt rồi.

“Baba...”

Giống như một tiếng sét giữa ma chướng, giọng Trần Ngai Ngai khiến Lục Chung bỗng dưng phục hồi tinh thần.

Không biết từ lúc nào, gần đây thằng bé ngờ nghệch lại tỉnh giấc vào nửa đêm, còn tìm kiếm phòng ba mẹ.

Bé còn nhỏ, cũng chẳng biết phòng ba mẹ đối với một đứa bé vị thành niên mà nói là một cấm kỵ, bé chỉ dụi mắt, nhìn hai người quấn lấy nhau thành một khối trên giường.

“Baba...”

Bé lại kêu một tiếng.

Con người đen láy của thằng bé dõi theo anh, rất hoang mang. Sạch như vậy, thuần khiết như vậy, có thể lộ ra sự dơ bẩn và kinh khủng của anh.

Tay anh từ từ rút về, anh chán nản ngã xuống, cuối cùng anh bò dậy, giúp Trần Bắc Bắc kéo chăn đắp lên, cũng không xoay đầu ra khỏi phòng.

Kể từ ngày đó, Trần Bắc Bắc và Lục Chung bắt đầu chiến tranh lạnh.

Sau chuyện ấy Trần Bắc Bắc có tự kiểm điểm lại bản thân, phải chăng cô làm kiêu quá mức rồi, vì một giấc mơ mà bài xích người cô yêu tới thế.

Từ đầu đến cuối Lục Chung đều là người cô yêu, cô lại vô tình đẩy anh ra vậy.

Hai người là hai cá thể độc lập, vốn ở chung lâu ngày chắc chắn sẽ xuất hiện một số vấn đề, song hiện tại Trần Bắc Bắc rất tiêu cực, cô chống cự sự tiếp cận của Lục Chung.

Thậm chí, chính cô còn cảm thấy mình rất kém cỏi.

Lục Chung bắt đầu bận túi bụi.

Anh vẫn về nhà, mỗi đêm đều ở trước phòng Trần Bắc Bắc bồi hồi, cũng không dám đến gần. Đôi khi nhìn thấy ánh mắt buồn bã và do dự của anh, Trần Bắc Bắc lại đau lòng không có cách nào khống chế nổi.

Cô biết, anh đang chờ cô gọi anh đến.

Nhưng cô nói không nên lời.

Chính cô cũng chẳng biết tại sao.

Cuối cùng, Lục Chung gầy đi với tốc độ dọa người, ban đầu anh hút thuốc lá, về sau Trần Bắc Bắc không thích nên anh cai.

Hiện tại Lục Chung dọn đến phòng sách ngủ, lúc Trần Bắc Bắc quét dọn thường xuyên phát hiện cái gạt tàn chất đầy tàn thuốc.

Cả đêm anh có thể hút mấy bao.

Không chỉ thế, Lục Chung cũng thích uống rượu.

Trước đây anh uống rượu vào sẽ như điên như dại, hiện tại thì không, anh nhốt mình trong phòng sách uống rượu, đợi ngày hôm sau tỉnh lại tiếp tục đi làm, sau khi làm về tiếp tục uống rượu tiếp.

Thần cũng không chịu nổi giày vò, chứ đừng nói người thường như Lục Chung.

Lục Chung gầy, Trần Bắc Bắc rất đau lòng.

Trong lòng cô cũng không rõ lắm, cô vẫn yêu Lục Chung.

Nhưng chẳng biết tại sao, cô không dám tới gần.

Thực ra, sau này Trần Bắc Bắc nghĩ thông suốt.

Cô không phải sợ Lục Chung, mà là sợ đoạn ký ức bản thân không muốn nhớ lại trong quá khứ.

Cuối cùng, Lục Chung giày vò bản thân quá mức, anh ngã bệnh.

Tối hôm đó, Trần Bắc Bắc đỡ Trần Ngai Ngai ngủ xong, bèn chuẩn bị về phòng ngủ.

Khi ấy nếu là trước kia, Lục Chung sẽ mượn cớ đi tới đi lui trước cửa phòng cô, rồi cuộc không nói gì.

Nhưng đêm nay, Trần Bắc Bắc đợi đến 12 giờ vẫn không thấy Lục Chung.

Cô thoáng sốt ruột.

Cô ngủ không được.

Sau khi ở trên giường lăn qua lăn lại, cô quyết định đứng dậy tìm Lục Chung.

Không phải là quá khứ sao? Không phải mê man và sợ hãi với thời gian tới sao? Đưa đầu rứt đầu cũng là một đao, chết sớm siêu sinh sớm.

Trần Bắc Bắc tìm được Lục Chung ở phòng sách. Anh nằm trên ghế salon không nhúc nhích, khi cô đi tới, rõ ràng ngửi được mùi còn đến gay mũi.

“Lục Chung... Lục Chung... anh ngủ rồi hả?”

Đương nhiên không ai đáp lại cô, hình như Lục Chung đang ngủ.

Trần Bắc Bắc dừng lại trước mặt Lục Chung. Đèn trong phòng rất tối, cô nhìn anh, chẳng qua chỉ đang say giấc nồng.

Thở dài một hơi, Trần Bắc Bắc không biết sự lo lắng của mình rốt cuộc đến từ đâu.

Cô bèn đứng bên cạnh Lục Chung rất lâu như vậy, cô suy nghĩ rất nhiều, phần lớn đều là mặt tốt của Lục Chung.

Có lẽ cô nên nghĩ đơn giản chút, có thể Lục Chung trước đây chẳng phải người tốt. Nhưng hiện tại anh tốt với cô lắm, không phải sao?

Người dễ thỏa mãn, cuộc sống sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Trần Bắc Bắc giơ tay lên, nhẹ nhàng đặt lên trán Lục Chung.

“Ngoan... sau này em sẽ ngoan...”

Lời hạnh phúc của Trần Bắc Bắc biến mất giữa nhiệt độ cơ thể nóng hổi của Lục Chung.

“Lục Chung, anh sao thế? Trán nóng quá...”

Lục Chung được đưa đến bệnh viện và được chẩn đoán là dạ dày xuất huyết, uống rượu hút thuốc quá mức, tới muộn chút có thể đi luôn.

Ngồi trước phòng phẫu thuật, lòng Trần Bắc Bắc nóng như lửa đốt.

Đều tại cô giận dỗi, nếu cô không giận dỗi, có phải hết thảm đều tốt đẹp không.

Không phải Trần Như Ngọc đã nói, hai vợ chồng quan trọng nhất chính là trao đổi với nhau sao. Hiện tại hai người họ đã được xem là vợ chồng chưa cưới, nếu trao đổi sớm chút, có phải tất cả mọi chuyện đều không xảy ra.

Trần Bắc Bắc lòng như lửa đốt, lo lắng chờ kết quả phẫu thuật.

Không biết bao lâu đối với Trần Bắc Bắc mà nói, từng giây từng phút đều giày vò.

May mà, hết thảm đều kết thúc.

Bác sĩ đẩy Lục Chung vẫn còn hôn mê ra, thoáng nhìn Trần Bắc Bắc, rất không đồng ý nói: “Anh ta là chồng cô sao?”

Trần Bắc Bắc gật đầu, “Bác sĩ, anh ấy sao rồi?”

“Có thể ra sao? Thân thể anh ta sớm đã thủng cả trăm cả ngàn lỗ, tôi thấy mấy năm nay anh ta vào bệnh viện không ít, lần nay lại uống thành cái dạng này, không chết coi như mạng anh ta lớn...”

“Xin lỗi, bác sĩ.”

Bác sĩ cũng không trách móc một cô bé như Trần Bắc Bắc, sau khi nói mấy câu, thông báo một đồng chuyện chú ý, mới rời đi.

Lục Chung được chuyển đến phòng bệnh, Trần Bắc Bắc đang chuẩn bị đi theo, y tá nhắc nhở cô, “Có thể một khoảng thời gian nữa anh ta mới tỉnh lại. Cô cũng đợi lâu rồi, nghỉ ngơi chút đi.”

“Tôi... tôi không mệt...” Trần Bắc Bắc xoa xoa bả vai mỗi nhừ, “Tôi muốn uống nước, xin hỏi ở đâu có ạ?”

Y tá chỉ chỗ cho cô, miệng Trần Bắc Bắc khô khốc, uống một ly nước mới chậm rãi thư giãn.

Bệnh viện lúc nửa đêm, đặc biệt vắng vẻ.

Cô tựa vào hành lang, dần dần thở ra một hơi.

“Bối Bối.” Một bàn tay vỗ vai cô, “Con không sao chứ?”

Lần nữa trông thấy mẹ Phan Dụ, tâm trạng Trần Bắc Bắc hơi phức tạp.

Trong lòng cô vẫn cho rằng Trần Như Ngọc là mẹ cô, buổi tối hôm đó, cô phát hiện quá khứ của cô như hạt cát xếp thành tòa thành, toàn bộ thoáng cái tản đi.

“Dì...”

“Bối Bối...” Viên mắt mẹ Phan Dụ hơi đỏ ửng, “Có phải con trách mẹ không nên nói cho con biết không? Cũng đúng... mấy năm nay, con đều được những người khác chăm sóc... Người mẹ như mẹ đây, vốn không làm tròn bốn phận...”

Có lẽ mẹ con liên tâm, mẹ Phan Dụ khổ sở, Trần Bắc Bắc cũng chịu không nổi.

Cô lắc đầu, “Con không có... Chẳng qua, quá bất ngờ... tạm thời con chưa chấp nhận được...”

Dừng một chút, Trần Bắc Bắc nói thêm: “Chuyện đó... con có thể biết quá khứ của con rồi cuộc sao có một mình không?”

Nếu quá khứ của cô là một cơn ác mộng, vậy cô nhất định phải giật mình tỉnh giấc từ cơn ác mộng này sớm một chút.

Dựa theo lời giải thích của mẹ Phan Dụ, câu chuyện này xem như có thay đổi bất ngờ.

Nhà họ Phan ở thành phố biển là một gia đình lớn cả trăm năm, những năm gần đây nhà họ Phan xuất hiện ít rung chuyển, cụ thể thể hiện ở việc ông Phan phản đối con trai cưới một người phụ nữ.

Người phụ nữ này còn dẫn theo con chồng trước, mà đứa con chồng trước đó mang đến tai ương ngập đầu cho Phan gia.

“Lúc con tám tuổi, tên khốn kia bắt cóc con và cực cưng... Mặc dù bề ngoài là mấy tên côn đồ, nhưng mẹ và cha con tra ra chính là hản, lại tìm không được các con, hản chết cũng không nói... Cuối cùng còn lấy xác một bé gái tới... Mẹ... mẹ tưởng là con...”

Mẹ Phan Dụ nói xong, viền mắt dần dần đỏ.

“Một năm đó, mẹ cùng lúc mất đi con và cực cưng, đến bây giờ mẹ vẫn không có cách nào tưởng tượng nổi, khoảng thời gian ấy sao mẹ sống được...”

“Con...”

Mẹ Phan Dụ hít sâu một hơi, “Mẹ tìm các con rất lâu, ba con còn tức giận đưa mấy tập đoàn buôn người gần đó ra, nhưng cũng không tìm được các con... Mấy năm nay, ba mẹ vẫn không từ bỏ, cho dù dốc hết cả đời, mẹ thề chắc chắn phải tìm được các con. Sau đó... Phan Dụ, cũng chính là anh con, trở về... Mẹ không thể nào tưởng tượng nổi nó mất tích mười năm rồi

cuộc ở bên ngoài đã làm gì, nhưng sau khi trở về mặc dù nó che giấu rất khá, song mẹ cũng biết tính tình nó đã trở nên độc ác tàn nhẫn, có điều... Nó là một đứa con trai tốt, cũng là một người anh tốt... Mấy năm nay, nó vẫn luôn tự trách, năm đó không bảo vệ tốt cho con, để bọn họ vớt con còn sống sờ sờ xuống biển...”

Trần Bắc Bắc thoáng không hiểu, cũng có chút hiểu.

“Dì nói sau khi con bị vớt xuống biển đã được mẹ con họ cứu sao?”

Mẹ Phan Dụ lắc đầu, càng thêm thương xót nhìn cô.

“Nếu cả đời con lớn lên ở nhà họ Trần thì tốt rồi, nhưng sự thực chứng minh, Bối Bối của mẹ, chỉ cần mẹ nghĩ đến con chịu khổ, mẹ thực sự không thể nào tha thứ...”

“Khổ?”

Trần Bắc Bắc không hiểu.

Mẹ Phan Dụ nghiêng rằng, “Chuyện này phải nói tới nhà Lục Chung, năm đó, Lục gia vớt con từ biển lên, nuôi con ở Lục gia làm con dâu nuôi từ bé của anh em nhà họ Lục. Anh em nhà họ Lục cũng là một đám hư hỏng, anh hai chính là Lục Chung bây giờ, do vợ cả nhà họ Lục sinh, mà đứa em Lục Tự, là vợ bé sinh, ở cái gia đình đó, Bối Bối của mẹ có thể hạnh phúc sao?”

“Lục Tự...” Cái tên này lóe qua bộ não, Trần Bắc Bắc cảm thấy hơi đau đầu.

Cô ấn đầu, bị mẹ Phan Dụ phát hiện.

“Bối Bối, con sao thế?”

Trần Bắc Bắc cười cười, lắc đầu ý bảo bản thân không có việc gì.

“Sau đó thì sao? Sao con chẳng còn chút ký ức nào?”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 89

“Cái gia đình đó nhớ làm gì?” Mẹ Phan Dụ không cách nào kiềm chế cơn tức giận, khi những chuyện Trần Bắc Bắc đã trải qua trong mấy năm nay đặt trên bàn bà, bà không cầm được phần nộ.

Bối Bối của bà, được nuôi theo kiểu con dâu nuôi từ bé trong nhà, đừng nói tại sao rõ ràng kết hôn với Lục Tự cuối cùng lại động sai phòng lấy Lục Chung.

Bà không thể nào tưởng tượng nổi, những chuyện đã xảy ra với Bối Bối của bà, bất quá sâu trong đáy lòng bà Lục Chung chẳng phải đàn ông tốt.

Càng không phải một người chồng tốt.

Một người chồng tốt, sao có thể để kẻ thù ném vợ mình xuống biển rộng chứ.

Đương nhiên, bà cũng không phải một người mẹ tốt, cho nên mới để con gái còn sống sờ sờ bị ném đi. Điểm này, bà không thể trách Lục Chung.

Có điều, sau khi một phần tư liệu điều tra khác đưa tới, bà hoàn toàn xua tan ý nghĩ để con gái và Lục Chung tiếp tục ở bên nhau.

Bối Bối của bà, từng bị nhốt ở tầng hầm Lục gia mấy tháng.

Mà người khởi xướng chuyện này, lại là chồng Bối Bối – Lục Chung.

Hình như Trần Bắc Bắc rất bình tĩnh, bình tĩnh tiếp nhận sự thật khủng khiếp mà cô và Lục Chung từng trải qua. Chuyện cho tới bây giờ, cô đã không thể nhớ nổi lúc đó tại sao Lục Chung muốn nhốt cô, nhưng nghĩ tới một đoạn ác mộng, tim cô vẫn đập nhanh vẫn sợ hãi.

Mẹ Phan Dụ nói muốn dẫn cô về nhà, rời khỏi Lục Chung thật xa.

Song Trần Bắc Bắc tiễn mẹ Phan Dụ đến cửa bệnh viện.

“Con... Ngài về trước đi.”

Mẹ Phan Dụ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bối Bối, nó đối xử con như thế, con còn quay lại làm gì...”

Trần Bắc Bắc lắc đầu, “Con cũng không biết. Lý trí nói cho con biết, con nên đi theo ngài, nhưng con không có cách nào...”

Chính là không có cách nào mặc kệ anh.

Nói cô tự tin cũng tốt, nói cô kiêu cách cũng tốt.

Cô không muốn rời khỏi như vậy.

Khi Trần Bắc Bắc trở lại phòng bệnh, Lục Chung vẫn mê man như cũ.

Giường ở phòng vip rất lớn, cô ở bên cạnh anh lẳng lẳng đứng một hồi, cuối cùng leo lên giường, dựa vào Lục Chung đã ngủ.

“Lục Chung, em không nhớ nổi quá khứ. Do đó, em không tin chúng ta sẽ như vậy, ngay cả cho dù như vậy, em cũng muốn làm rõ ràng... Em không muốn cứ mờ mịt thế, càng không hi vọng anh bị thương lần nữa... Lần này... lần này là lỗi của em, em có chuyện phải nói sớm với anh, có mâu thuẫn hãy sớm giải quyết một chút, chứ không phải kéo dài để anh bị thương... cho nên... hãy tỉnh lại đi...”

Đêm nay, Trần Bắc Bắc lại nằm mơ.

Nhưng là một giấc mơ đẹp.

Trong mơ cô ngồi trên ghế sofa lướt web, hình như đang xem weibo.

Trong mơ, cô cười rất vui vẻ, xiên dưa Hami bỏ vào miệng, còn vừa nói với người đàn ông im lặng ở bên cạnh: “Hươu ngốc, Hươu ngốc, hình như rất nhiều người thích tranh manga của chúng ta đó...”

Người đàn ông rũ con ngươi xuống, chuyên chú vào quyển sách trước mặt anh.

Cô gọi anh không nhúc nhích, thoáng tức giận, tức giận đến bĩu môi.

Nhưng trong chốc lát, cô không cam lòng, đá đá người đàn ông bên cạnh.

“Hươu ngốc, anh lại không để ý em nữa, hừ... anh chẳng thể, coi chừng sau này em không để ý anh...”

Một mình cô tức giận.

Tức ghê lắm, vậy mà mơ mơ màng màng ngủ thiếp trên sofa.

Cô ngủ rất say.

Nhưng cô tiến vào giấc mơ hình như là một cá thể đơn độc, cô không ngủ.

Cho nên, cô rõ ràng thấy được sau khi cô ngủ, người đàn ông đọc sách bên cạnh, từ từ tiến lại gần, ghé vào khoe môi cô, khẽ hôn một cái.

Có lẽ giấc mơ quá chân thật, cô không kiềm hãm được liếm môi.

Ngọt ngọt, ấm áp.

Trần Bắc Bắc tỉnh giấc.

Chẳng biết lúc nào Lục Chung tỉnh lại, đang cúi người hôn cô. Lòng mi anh rất dài khiến trong lòng cô, cũng tê dại một mảng.

Cảm giác được động tĩnh của cô, Lục Chung chột chống người, anh giống như đứa trẻ làm chuyện sai, mạnh mẽ lui về sau một bước.

May mà giường rất lớn.

Trần Bắc Bắc kéo anh lại.

Mặt anh hơi đỏ ửng.

Không biết là vì quần bách xấu hổ, hay vì sốt cao bệnh nặng mà ra.

“Anh khỏe hơn chút nào chưa?”

Lục Chung gật đầu, lại lắc đầu.

Trần Bắc Bắc thở dài, “Sau này không cho phép anh uống nhiều rượu như thế nữa, cũng không cho phép anh hút nhiều thuốc thế nữa.”

Giọng điệu dạy dỗ, nhưng cô phát hiện Lục Chung lại mặt mày cong cong, dường như rất vui vẻ.

“Anh đó... không thể như vậy... Em không thích, thực sự không thích chút nào...”

Trần Bắc Bắc xuống giường, “Anh muốn ăn gì không?”

Lục Chung gật đầu, viết lên lòng bàn tay cô: Mì thịt bò.

Trần Bắc Bắc nhú mày, “Bác sĩ bảo mấy ngày nay anh chỉ được ăn cháo thôi.” Do đó mì thịt bò bị bác bỏ.

Lúc ăn cháo, tâm trạng Lục Chung không tệ.

Còn kéo tay cô.

Hai người họ thoát nhìn như huề rồi, song Trần Bắc Bắc biết, thực ra không phải.

Có lẽ chuyện trong giấc mơ kia thực sự từng xảy ra, vậy có thể chứng minh hai chuyện.

Một, cô và Lục Chung từng yêu nhau.

Hai, Lục Chung thực sự từng nhốt cô.

Trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này cô không biết.

Cô chỉ biết cô có vấn đề, có lẽ cô không thích Lục Chung, tin tưởng Lục Chung như trong tưởng tượng.

Ngược lại là chùn bước.

Cũng có thể, khi ấy bọn họ ra nông nổi này, chắc có liên quan đến cô.

Trần Bắc Bắc suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, ngẩng đầu lên, dáng vẻ đáng yêu của Lục Chung như cún con rưng rưng cầu được yêu, trong lòng Trần Bắc Bắc ngọt ngọt, chủ động nắm tay anh.

“Sau này phải nghe lời, nhớ chưa?”

Con cún nhà họ Lục quả nhiên biết điều gật đầu mãnh liệt rất đáng yêu.

Lục Chung ở bệnh viện không bao lâu bèn về nhà.

Trần Bắc Bắc nấu nướng khó ăn, nhưng Lục Chung là một bệnh nhân, Trần Bắc Bắc không nỡ để Lục Chung xuống bếp, thế là ở bên ngoài tìm một nhân viên chăm sóc tạm thời.

Nhân viên chăm sóc chịu trách nhiệm một ngày ba bữa của Lục Chung, thời gian không nhiều, nên Lục Chung luôn luôn không thích người lạ cũng đồng ý.

Từ đêm đó Trần Ngai Ngai được đưa đến chỗ Trần Như Ngọc.

Lục Chung ngã bệnh, sức đề kháng của trẻ con kém, không muốn làm Trần Ngai Ngai nhiễm bệnh.

Sau khi từ bệnh viện về, Lục Chung rất dính Trần Bắc Bắc.

Trần Bắc Bắc đoán anh đã biết chuyện gì, nên mới từng giây từng phút kề cận cô.

“Lục Chung... em không ngờ anh có weibo nha.”

Cô đang dùng máy tính Lục Chung lên mạng, mở website, hơi bất cẩn vào weibo, không ngờ tự đăng nhập, vô số thông báo mới nhảy ra.

Trần Bắc Bắc chậm rãi nhìn xuống, lại phát hiện weibo này không hẳn là của Lục Chung.

Tài khoản weibo là Lôi Lôi yêu cún, có hơn mấy trăm ngàn fan hâm mộ, Trần Bắc Bắc vừa nhìn, thông tin xác nhận vậy mà là họa sĩ manga.

Lục Chung còn vẽ vời sao?

Trần Bắc Bắc hơi ngạc nhiên.

Quả thực Lục Chung biết vẽ.

Trần Bắc Bắc lật mấy trang weibo xem, tương tác với cuộc sống của anh không ít, mỗi lần đều có mấy bức tranh.

Hình như dựa theo tên weibo, weibo Lục Chung vẽ toàn là một chú chó cụt đuôi.

Cô đơn, bi thương, lang thang một mình. Đây là chú chó khắc họa toàn bộ cuộc sống con người.

Trần Bắc Bắc lật comment để lại, phần lớn đều có một chủ đề, hỏi sao mèo ngoan vẫn chưa trở lại?

Mà mấy cái weibo mới nhất, chính là chú chó cụt đuôi lần nữa gặp được một con mèo nhỏ.

Con mèo nhỏ này lần đầu tiên gặp mặt đã cắn chú chó cụt đuôi một cái, còn đưa chú chó cụt đuôi đi bệnh viện.

Sau đó hai con cùng nhau sống dưới một mái nhà.

Lại nhìn comment lần nữa, đều là ‘hạnh phúc thật’, ‘ở bên nhau’, ‘tôi lại tin tưởng tình yêu rồi.’

Chẳng biết lúc nào, Lục Chung đã ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cái này là nhân cách hóa sao?”

Cô hỏi, Lục Chung gật đầu, viết lên lòng bàn tay cô: Đây là weibo của em. Sau khi em đi, anh giúp em giữ lại. Em ắt sẽ trở về.

“Sao anh chắc chắn vậy? Lúc đó em rơi xuống biển, rất có thể đã chết...”

Em không mà.

Lục Chung hôn lòng bàn tay cô.

Em sẽ không.

Sẽ không chết? Hay sẽ không biến mất? Sẽ không đi?

Trần Bắc Bắc tựa vào vai Lục Chung, nhắm mắt lại, cô vẫn đang nghĩ đến Lục Chung khủng khiếp thô bạo trong phòng giam đó.

Cô cũng không muốn gạt anh.

“Em nằm mơ, mơ em bị anh nhốt trong tầng hầm, trần truồng, anh... anh ức hiếp em... em khóc, anh không quan tâm... chỉ lo bản thân anh... Lục Chung, nói em biết đi, điều này là thật sao?”

Người bên cạnh im lặng rất lâu.

Không trả lời.

Nhưng Trần Bắc Bắc hiểu.

“Giữa chúng ta có phải vẫn tồn tại vấn đề không? Vì vậy, giờ em rất sợ anh, không phải vì không thích, mà vì vấn đề ấy vẫn tồn tại?”

Thấy Trần Bắc Bắc đứng dậy, Lục Chung nắm tay cô, lại bị Trần Bắc Bắc nhẹ nhàng đẩy ra.

“Lục Chung, em đồng ý với mẹ Phan Dụ rồi, em phải về. Về thành phố biển.”

Vừa nói vậy xong, Lục Chung vốn ngoan ngoãn bỗng từ trên salon đứng dậy. Anh lạnh mặt, toàn thân đều tản ra cơn tức giận không có cách nào xem nhẹ.

Trần Bắc Bắc hẳn cảm thấy sợ, nhưng rốt cuộc, cô chỉ đứng đó nhìn anh.

Hóa ra, đáng vẻ Lục Chung tức giận chính là thế này.

Ấn nhẫn.

Âm trầm.

“Thì ra, anh cũng vì thế, nên mới nhốt em ư?”

Trần Bắc Bắc gượng cười, “Lục Chung, anh không thể như vậy, em nói sẽ quay về, chẳng qua chỉ muốn thăm ngôi nhà lúc còn bé thôi, em không rời khỏi anh. Anh nên tin tưởng em...”

Lục Chung nắm tay cô, chặt đến mức khiến cô rất đau.

Trần Bắc Bắc vẫn cười, “Anh đã đồng ý với em... Anh sẽ ngoan... Chẳng phải anh bằng lòng rồi sao? Chuyện em không thích... anh sẽ không làm...”

Tay Lục Chung vẫn không buông, chẳng những không buông, mà còn dùng sức kéo cô vào lòng.

Anh đã đồng ý với Phan Lôi, chuyện cô không thích sẽ không làm.

Nhưng không có nghĩa là muốn cô rời khỏi.

Một phút đó, Trần Bắc Bắc rất bình tĩnh.

Giống như, đúng rồi, vốn không hy vọng xa vời anh sẽ trao đổi đàn ông với cô.

Lục Chung ôm cô vào lòng, ôm chặt, lại hung hăng ôm chặt hơn.

Không biết bao lâu, anh từ từ buông cô ra, nắm tay cô, nhẹ nhàng viết.

Anh đưa em đi.

Cuối cùng Lục Chung thỏa hiệp.

Một phút ấy, không biết tại sao, trong nháy mắt nước mắt Trần Bắc Bắc bèn rơi.

Lục Chung viết rất chậm, dường như dùng hết sức lực cả đời của anh.

Giống như cho cô biết anh không muốn chờ nào, nhưng cô tự nói với mình, không thể mềm lòng.

Tạm thời xa cách, chỉ vì muốn bên nhau được tốt hơn.

Cuối cùng, cô hôn lên môi Lục Chung.

“Hương ngọc, em ở thành phố biển chờ anh. Lúc này, anh chắc chắn phải sống tốt, thật tốt để qua đó cưới em.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Nhưng Trần Bắc Bắc đã đợi ba tháng rồi cũng không thấy Lục Chung đâu. Mặc dù, cô vẫn tin chắc Lục Chung sẽ đến.

Anh nhất định sẽ đến.

Hai người chưa bao giờ liên lạc, sau khi trở lại nhà họ Phan ở thành phố biển, ông anh Phan Dự bá đạo này bất cứ lúc nào cũng nhìn chăm chăm cô, một khi cô có biến động nhỏ gì, lập tức bóp chết từ trong nôi.

Thực ra Trần Bắc Bắc cũng không liên lạc với Lục Chung.

Hai người tự có cách liên lạc riêng.

Trang manga trên weibo còn đang đổi mới.

Mèo béo rời đi, con cún to một mình ở trong căn phòng trống rỗng, nhưng không có quá nhiều mất mát, mà quét sạch phòng ở, chờ mèo béo trở về.

Trần Bắc Bắc cũng đăng ký một tài khoản weibo, dùng để nhắn tin, nhưng Lục Chung nhanh chóng theo dõi (following), thoáng cái anh liền nhận ra đó là cô. Hai người tự nhận cách liên lạc này vừa bí ẩn lại thú vị, bất quá có một ngày, bỗng nhiên Phan Dự sang gõ cửa phòng cô.

“Hắc, Bối Bối, anh theo dõi em, sao em không theo dõi anh?”

“...”

Trần Bắc Bắc cảm thấy ông anh Phan Dụ này thực sự lưu manh từ đầu đến đuôi, cô tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, “Em không muốn theo dõi anh!”

“Em cho rằng anh quan tâm sao? Mấy cái đứa Zombie fan[1] như em, chẳng có chút thú vị nào...” Dừng một giây, hăn ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Bắc, nở nụ cười đầu trộm đuôi cướp, “Em lại có một tài khoản V [2] theo dõi em nha, để anh xem đứa nào ngốc thế, muốn theo dõi một con bé vô danh...”

Trần Bắc Bắc sợ Phan Dụ biết V to đó là Lục Chung, lập tức nhảy xuống giường, “Anh chạy vô phòng em làm gì? Bộ không biết đàn ông không thể vào phòng thực nữ à?”

Phan Dụ chặc chặc khi thấy Trần Bắc Bắc như vậy, “Còn thực nữ nữa cơ, bộ dạng này của em, thực sự chả hiểu sao tên câm nhà họ Lục ấy coi em như bảo bối...”

Nhắc tới Lục Chung, Trần Bắc Bắc cũng rất tức giận, chống nạnh, nói: “Không cho phép gọi anh ấy là tên câm! Anh ấy không phải!”

“Oh? Sao không phải? Lẽ nào hăn nói chuyện với em rồi? A... Đúng rồi, từng có thời gian hăn nói được mà, có điều hình như làm chuyện xấu nhiều quá, nên ông trời lại bắt hăn câm tiếp...”

Nói lý với Phan Dụ có lẽ là tú tài gặp quân bình trong truyền thuyết không nói lý được. Trần Bắc Bắc nói không lại Phan Dụ, gấp đến mức nước mắt sắp trào ra mắt.

Đừng thấy đáng vẻ Phan Dụ lưu manh, nhưng cực kỳ sợ hai người phụ nữ trong nhà rơi lệ.

Thấy viền mắt Trần Bắc Bắc rưng rưng, lập tức giơ tay đầu hàng.

“Trời ơi, anh chỉ đùa chút thôi, em khóc cái gì...”

Trần Bắc Bắc oa một tiếng khóc lên, gào thét với Phan Dụ, “Đều tại anh! Nếu không phải tại anh! Em mới không rời xa anh ấy!”

Nhìn bề ngoài, là Trần Bắc Bắc cảm thấy cô và Lục Chung có quá khứ kinh khủng mới rời khỏi anh, song sự thật không phải thế.

Sau khi Lục Chung bệnh Trần Bắc Bắc đã nghĩ rất thông suốt, mặc kệ cô và Lục Chung có quá khứ thế nào, cô cũng sẽ ở bên anh.

Nếu giữa hai người họ có vấn đề, vậy hai người bèn giải quyết vấn đề. Một câu tổng kết, trốn tránh không thể giải quyết bất cứ chuyện gì.

Cô chẳng muốn anh bị thương lần nữa chút nào, loại cảm giác này, quả thực còn khó chịu hơn cô bị thương.

Lần đó sau khi mẹ Phan Dụ nói hết sự thật cho Trần Bắc Bắc hay, cô đã kiên định với quyết tâm này.

Song kiên định của cô chẳng ngăn nổi Phan Dụ không nói lý.

Sau khi mẹ hẳn đi, Phan Dụ trực tiếp vứt một xấp ảnh chụp cho Trần Bắc Bắc.

“Em có thể không quay về, nhưng anh có quen biết với người mới nhậm chức ở chỗ bọn em, em nói xem nếu anh đem nộp những tấm hình này, anh chàng cầm nhà em sẽ ra sao?”

Trần Bắc Bắc không có cách nào thoát khỏi sự uy hiếp.

Xem tấm hình đầu tiên, cô cảm thấy không thể tiếp nhận nổi, cô không tiếp nhận tại sao bản thân có thể yêu một người tàn nhẫn thế này.

Nhưng hít sâu một hơi, rõ ràng tam quan của cô lại đứng ở chỗ Lục Chung.

Đó chắc chắn là kẻ xấu đúng người đúng tội, cho nên Lục Chung mới giày vò hấn vậy, thậm chí giết hấn.

Xem đi, quả nhiên cô thực sự không có tam quan.

Hơn nữa, tấm hình có thể đại diện cho cái gì, chỉ đứng im, nói không chừng chân tướng sự thật đều giấu ở phía sau sự đứng im đấy.

Cuối cùng cô vẫn thỏa hiệp, cô không tin tấm hình, song mấy cơ quan kiểm soát thì sao, bọn họ cũng không chết lạng như cô.

“Đều tại anh! Lục Chung mới không tới!”

Trần Bắc Bắc vốn chỉ diễn trò sợ Phan Dụ hỏi lung tung cái này cái kia, cuối cùng càng nghĩ càng uất ức, “Nếu anh ấy không tới! Anh đền ba cho con em đi!

Phan Dụ dờ khóc dờ cười, “Tên câm không cần em, anh có thể làm thế nào?”

Mắt thấy nước mắt trên mặt Trần Bắc Bắc càng cuộn trào mãnh liệt, Phan Dụ giơ tay đầu hàng.

“Được được được, coi như anh sai, coi như anh không nên có lòng tốt làm sai! Có điều, tên câm đó có gì tốt... Không phải đáng dập dể coi chút thôi sao? Sớm nói anh hai biết đi, để biết sớm khẩu vị của em, anh có rất nhiều người để chọn...”

Trần Bắc Bắc lau nước mắt, trừng ông anh đang nói khoác mà không biết ngượng nhà mình, “Em không cần những người khác! Em chỉ cần anh ấy! Anh trả người đàn ông của em lại cho em!”

“Chật chặt chặt...” Phan Dụ nhìn Trần Bắc Bắc, chặt chặt, “Con bé như em còn không biết xấu hổ, cái gì mà người đàn ông của em... Nói không chừng người đàn ông của em đã sớm dụ dỗ người phụ nữ khác rồi...”

“Hừ... anh ấy không có!” Điểm này, Trần Bắc Bắc tràn ngập tự tin, “Hương ngọc nhà em, từ đầu tới cuối chỉ có mình em thôi.”

Nghe vậy, sắc mặt Phan Dụ hơi kỳ quái, “Anh nói nè Trần Bắc Bắc, tự tin mù quáng của em chui đâu ra vậy? Đàn ông chính là mèo ăn vụng, anh không tin Lục Chung hẳn chưa từng chơi gái? Từ đầu tới cuối chỉ có mình em... ề người đàn ông này có bệnh đó!”

“Hừ... anh mới có bệnh!!” Trần Bắc Bắc khinh bỉ nhìn ông anh nhà mình, “Anh tưởng người ta đều giống anh sao! Mỗi ngày đều ra ngoài chơi gái! Nhân tình một đống! Hừ, mượn câu nói của mẹ, thích chơi như thế, coi chừng tiểu...”

Trần Bắc Bắc ngậm miệng, đỏ mặt, rốt cuộc cô không phải dạng người hào phóng như mẹ Phan Dụ.

“Dù sao, Lục Chung không phải loại người như vậy. Anh ấy khá tốt.”

Đúng, Lục Chung tốt nhất. Sau khi rời đi, cô vẫn không nhớ hết toàn bộ trí nhớ trước kia, nhưng mỗi ngày trong đầu cô sẽ xuất hiện một ít ký ức ngày trước.

Ngọt ngào.

Đáng yêu.

Cô thích dáng vẻ kia của anh.

Ngơ ngác.

Yêu chết đi được.

Nói chung, sau khi nổi nhớ nhung dành cho anh ngày càng sâu đậm cô mới phát hiện cô rất yêu anh.

Vẫn rất yêu.

Đương nhiên Phan Dụ không tin nhân phẩm của Lục Chung.

Trên thực tế, nỗi oán hận của hắn dành cho Lục Chung chất chứa quá sâu. Chính là chuyện rất nhiều năm về trước, Phan Dụ kiếm được khoản lời to trong phi vụ đầu tiên đi nhằm đường, vốn có thể chơi lớn hơn, nhưng sau đó người mua kia nói hắn biết, có nhà buôn lớn bán hàng tốt hơn.

Phan Dụ tức giận, bất quá hắn thân cô thể thô, mặc kệ hắn cường bức dụ dỗ thế nào đối phương cũng không chịu nói nhà buôn lớn kia là ai.

Mấy năm nay, việc làm ăn của Phan Dụ càng làm càng lớn, cho tới bây giờ hắn đều không phải người tốt, kinh nghiệm lúc còn trẻ khiến hắn cách biệt rất xa đám cậu ấm nhà giàu.

Hắn là một người làm ăn, cũng là một lưu manh.

Hắn chỉ biết, thứ mình muốn, cướp là được.

Thời điểm bọn họ gặp nhau lần nữa là ba năm trước đây, Phan Dụ có một vụ làm ăn bị cướp, lần này hắn cũng không phải tên ngố, điều tra được đối phương là Lục Chung.

Thù mới hận cũ, Phan Dụ lý sự.

Tên này tới để hắn khó chịu mà, phương châm sống của Phan Dụ chính là anh làm tôi khó chịu, tôi cũng làm anh khó chịu.

Do đó, ba năm nay, Phan Dụ ngáng chân Lục Chung không ít lần. Còn phải kể đến, kỳ thực Phan Dụ vẫn rất khâm phục Lục Chung này, thân thủ không tệ, chỉ số IQ cũng không thấp, vô số lần đều để anh chạy thoát.

Nếu không phải lần trước trên tay một bệnh nhân tâm thần bên Mỹ có được hình ảnh quý báu này, hẳn thực sự cảm thấy Lục Chung không có nhược điểm.

Song, nhược điểm của anh lại là em gái hẳn, còn là em gái ruột, vừa nghĩ thế, Phan Dụ cũng có chút khó chịu.

Bạn nói xem em gái hẳn thông minh sắc sảo, đáng dấp đáng yêu, sao lại thích tên biến thái Lục Chung nhiều vậy chứ?

Điều này thực sự khiến hẳn ngột ngạt.

Phan Dụ ẩm ứ ở phòng khách sau khi bắt gặp Trần Ngai Ngai đang đùa nghịch trên ghế salon, tâm trạng bỗng dưng trở nên tốt đẹp.

Mặc dù cả nhà họ đều ghét Lục Chung, nhưng lại đặc biệt cưng chiều đứa con trai của em gái.

Nhất là ba mẹ, muốn cháu sắp phát điên, có thể nói là yêu thích Trần Ngai Ngai không buông tay.

Trần Ngai Ngai này, nhìn ngu ngơ ngờ nghệch, kỳ thực chính là phúc hắc, tính tình hết như cha bé, thoát nhìn dễ gạ gẫm, kết quả bạn vừa xoay người lại, bé bèn phi đao bạn tứ bề.

Phan Dụ suýt bị chọc thành cái sàng.

Bất quá, thằng nhóc này rất đáng yêu, Phan Dụ luôn không thích trẻ con, trông thấy Trần Ngai Ngai tâm tình anh cũng muốn chơi một chút.

“Hắc, bé Ngai Ngai, đang làm gì đấy?”

Phan Dụ hết sức phấn khởi tiến tới, một cặp móng còn chưa vỡ được móng Trần Ngai Ngai, dọc đường liền bị mẹ Phan Dụ chặn lại.

“Tay chân con vụng về, đừng vỡ hồng cháu mẹ.”

“... Mẹ...” Phan Dụ cực kỳ uất ức, “Có phải con ở cái nhà này càng ngày càng chẳng ai muốn thấy không? Bối Bối vô ơn ghét con, giờ mẹ cũng ghét con, con có phải ruột thịt không?”

“Ai biết được...”

Mẹ Phan Dụ nhìn hằm một cái, “Mẹ bảo con khuyên Bối Bối về nhà, không phải bảo con uy hiếp người ta! Con không thấy ba tháng nay nó về, ngày nào cũng không vui sao...”

“Hừ... Mẹ, mẹ đi làm người tốt đi... Dù sao kẻ xấu đều do con đóng mà...”

“Con trai ngoan! Có nghĩa khí!”

“...”

Bất quá, đợi một hồi, mẹ Phan Dụ lại ngẩng đầu, “Nhà họ Lục bên kia thực sự không có tin tức gì?”

Phan Dụ tựa vào ghế salon, lười biếng ngáp một cái.

“Ai biết đâu... Tên kia một bụng ý xấu, ai biết tâm tư hằm chứ.”

“Nó ở chỗ nào con phá...” Mẹ Phan Dụ lườm hằm, “Có điều, kéo dài vậy cũng không phải cách, con đón Bối Bối về, con cần phải gánh trách nhiệm làm cho nó vui vẻ...”

“Này... Mẹ, không cần hăm hại con trai thế...”

Mẹ Phan Dụ bày bộ dáng được ăn cả ngã về không, “Mẹ chỉ nói đến đây thôi, mẹ không muốn thấy Bối Bối không vui. Tuy ba con không nói gì, nhưng thực ra trong lòng ông ấy cực kỳ để ý, khi còn bé ông ấy hiểu Bối Bối nhất, giờ trở về lại càng xem như thịt trong lòng bàn tay...”

Hóa ra con gái của hai người này là bảo bối trong tay, còn con trai thì là cỏ cây chả ai thèm sao?

Phan Dụ ở trong lòng thở dài, ánh mắt hướng lên lầu.

Cắt, chẳng phải muốn đàn ông à.

Vậy hẳn tìm cho cô một người đàn ông không được ư.

Đủ loại cao to giàu có đẹp trai, ăn đứt ngây ngô đáng yêu, hẳn không tin không thể làm Trần Bắc Bắc vui vẻ.

[1]Zombie fan [僵尸粉]: Hay còn gọi là spam fans, hay fake followers. Chủ blog, hay chủ account phải bỏ tiền ra mua để tăng lượng followers cho blog hoặc tài khoản mạng xã hội, một cách để chứng tỏ sự nổi tiếng của bản thân.

[2] Tài khoản V [大 v] ý chỉ các tài khoản VIP có 5 triệu người theo dõi trở lên. Trước tên tài khoản đều có chữ V, để đánh dấu đó là tài khoản VIP.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Trần Bắc Bắc đâu vui vẻ nổi. Đặc biệt là kể từ ngày đó, Phan Dụ lấy lý do muốn giải sầu cho cô, bề ngoài nói mang cô ra ngoài chơi nhưng thật ra là một loại xem mắt trá hình.

Trần Bắc Bắc vốn đã hạ quyết tâm, ra ngoài nói không chừng đổi mới một ít cảm giác tồn tại, có thể giảm bớt nỗi nhớ Lục Chung.

Nhưng còn chưa giảm bớt nỗi nhớ Lục Chung, Trần Bắc Bắc lại phiền não khi bị Phan Dụ giới thiệu tới tập cho cái gọi là thanh niên tài giỏi đẹp trai.

Tên Phan Dụ này, không cho thể để cô bớt lo sao? Thanh niên tài giỏi đẹp trai? Bộ nhìn cô đói khát lắm hả?

“Em không muốn ra ngoài!”

Hôm nay, Trần Bắc Bắc có chết cũng không ra.

Trong khoảng thời gian này, với các cách thức trùng hợp cô liên tục gặp gỡ hơn mười người gọi là thanh niên tài giỏi đẹp trai, song Trần Bắc Bắc thực sự chả có hứng thú.

Chẳng những không có, còn rất phiền chán.

Phan Dụ làm không biết mệt với lần này, nhướn mày, nét mặt tương đối muốn ăn đòn, “Lẽ nào em không thấy rất lạc thú sao? Mỗi lần thấy bọn

họ bị em dọa chạy trốn chết, anh đều cảm thấy rất thú vị.”

“Rất thú vị cộng lông!” Trần Bắc Bắc nóng nảy, “Dù sao em cũng không đi, muốn đi thì anh đi đi...”

“Em muốn đi cũng không đi được rồi, gần đây chỗ thanh niên tài giỏi đẹp trai vừa nghe đến tên em đều chạy trốn chết, chắc trong thời gian ngắn chả ai dám tới cửa đâu.”

Lúc này Trần Bắc Bắc thở dài một hơi.

“Vậy anh còn qua đây làm gì?”

“Có làm gì đâu, tâm sự với em gái thân yêu của anh không được sao?”

Trần Bắc Bắc bày bộ dáng ‘em không muốn nói chuyện phiếm với anh, anh mau mau biến khỏi tầm mắt em’.

“Được rồi...” Phan Dụ giơ tay đầu hàng, “Là mẹ bảo anh mang em ra ngoài giải sầu, bảo anh sang đây nói với em một chút. Lần này không phải xem mắt, là một nhà chúng ta ra ngoài chơi.”

Nghĩ đến không phải xem mắt, Trần Bắc Bắc cũng thoáng động lòng.

Cô ở nhà ngây ngô phiền muộn không ngớt, cũng muốn ra ngoài tí.

Nhưng cô tuyệt đối không ngờ, mẹ Phan Dụ dẫn cô ra ngoài giải sầu, lại là ra biển.

Thành phố biển, ý nghĩa như tên, một thành phố ven biển.

Nhà họ Phan có một du thuyền to xa xỉ, Trần Bắc Bắc luôn luôn biết. Nhưng cô ghét biển, không muốn dính một chút xíu quan hệ nào với nó.

Nhưng mẹ Phan Dụ cố tình, “Bối Bối, con không thể mãi mãi sợ biển, lần này mẹ mang con ra ngoài, chỉ để con biết, không cần sợ, ba mẹ còn có anh hai, vẫn sẽ ở bên cạnh con.”

Trần Bắc Bắc dừng một chút, tầm mắt chuyển qua Phan Dụ ở cách đó không xa, người đàn ông bình thường hết như lưu manh lúc này vẫy tay với cô, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Trần Bắc Bắc từng nghe mẹ Phan Dụ nói, Phan Dụ vẫn canh cánh trong lòng chuyện lúc còn bé không bảo vệ tốt cho cô, bề ngoài anh cười toe toét giống như không quan tâm chuyện gì, nhưng thực ra rất che chở cô rất thương cô.

Kỳ thực Trần Bắc Bắc biết chứ.

Khi cô và đám người gọi là thanh niên tài giỏi xem mắt, Phan Dụ luôn luôn ở gần đấy.

Có một lần, một thanh niên tài giỏi đẹp trai lén giều cột Trần Bắc Bắc là giày rách, không biết bị bao nhiêu đàn ông chơi qua.

Trần Bắc Bắc tức đỏ mắt, không ngờ trải qua việc chọn lựa hãn hoi của Phan Dụ còn có loại đàn ông không phong độ thế này.

Cô mượn cớ đi vệ sinh chuẩn bị chuồn, khiến cô tuyệt đối không nghĩ tới là, đợi cô chạy tới phía sau cửa, tên thanh niên tài giỏi bị Phan Dụ giằm dưới đất, đánh gần chết.

“**mẹ mày, em gái ông băng thanh ngọc khiết, đâu đến phiên cái đũa rác rưởi lấm mồm như mày! Lần sau ông thấy em gái ông biến sắc nữa, thì cắt món đồ chơi kia của mày! Ông phi! Cũng không nhìn xem mày đang trên ai! Em gái ông mà cũng dám há miệng nói lung tung...”

Một phút đó, Trần Bắc Bắc trốn phía sau cửa, rất lâu cũng không ra.

Kỳ thực ngoài miệng cô nói ghét Phan Dụ, nhưng thực ra không có. Cô rất thích ông anh bá đạo này, mặc dù đôi khi hẳn thực sự không nói lý lẽ.

Nhưng cảm giác được người nhà bảo vệ, khiến cô rất an tâm.

Mẹ Phan Dụ nói cô từng rất khổ cực, khi còn bé người nhà họ Lục đều ăn hiếp cô.

Nhưng cô cảm thấy không có chuyện đó.

Ở Lục gia, cô gặp được Lục Chung tốt ời là tốt.

Ra khỏi Lục gia, cô gặp được hai mẹ con Trần Như Ngọc bụng dạ hiền lành tình nguyện để bản thân đói cũng muốn cô ăn no.

Sau khi về nhà, còn có ông anh bá đạo này, thực ra Trần Bắc Bắc cảm thấy vận may của mình tốt vô cùng.

Con người à, biết đủ, cuộc sống sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

“Dạ, con đi.”

Cuối cùng, Trần Bắc Bắc theo mẹ Phan Dụ ra biển. Giống như cô và Lục Chung vậy, vốn có vấn đề, nếu không phải cô chọn cách trốn tránh, có thể sẽ không có sự chia lìa hôm nay.

Cô hẳn rút ra được bài học.

Thứ càng đáng sợ, càng phải dũng cảm đối mặt.

Chỉ là biển cả thôi, bên cạnh cô có lực lượng để cô an tâm mà, do đó không có gì phải sợ.

Chẳng qua, hào ngôn chí khí không ngăn nổi thực tế vô tình, mặc dù ở trên thuyền gặp được mẹ con nhà họ Trần đã lâu không gặp, song tình

huống của Trần Bắc Bắc chả lạc quan lắm.

Không có nguyên nhân nào khác, cô say tàu rồi.

Mẹ Phan Dụ cho cô uống thuốc say tàu, nhưng tinh thần cô vẫn không ổn, rảnh rồi chỉ có thể đứng trong phòng mình.

Nhưng không gian giam cầm cũng làm Trần Bắc Bắc cảm thấy khó chịu, hôm nay, cô ăn được một ít đồ, cảm giác thoải mái hơn, lần đầu ra cửa khoang.

Chiếc du thuyền của nhà họ Phan không mời nhiều khách, Trần Bắc Bắc ở bên dưới dạo một vòng, trong quán bar chỉ có lác đác mấy người khách.

Thấy cô đi qua, người phục vụ ở quầy bar bưng cho cô một ly nước trái cây.

“Tiểu thư, nước ép trái cây tươi.”

“Cảm ơn.”

Phan Lôi nói cảm ơn, suy nghĩ một chút, tìm một vị trí sát cửa sổ.

Nhìn thế này, thực ra biển cả đẹp vô cùng.

Mênh mông bát ngát, gió êm sóng lặng.

Nếu không phải từng bắt lực vùng vẫy giữa biển khơi, Trần Bắc Bắc sẽ cảm thấy biển cả ôn hòa.

Song, cô biết không phải vậy.

Ở trên thuyền, cảm giác làm ra làm chơi ra chơi khiến Trần Bắc Bắc tạm thời quên đi biển cả đáng sợ, trong chớp nhoáng này, cô cũng có tâm trạng ngắm biển đẹp.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Trần Bắc Bắc xoay đầu, chỉ thấy đối diện có một người đàn ông tao nhã đi tới.

Trông thấy cô, trong mắt người đàn ông nhanh chóng lóe lên một tia sáng, Trần Bắc Bắc vẫn chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã khôi phục bình tĩnh.

“Xin chào, tôi là Tô Giác.”

“Ồ... tôi là Trần Bắc Bắc.” Chẳng biết tại sao quán bar vắng vẻ thế, người đàn ông còn muốn tới trước mặt cô cướp chỗ ngồi.

Chắc là bắt chuyện?

Nhưng ở đây thực sự là một thế giới xem mắt. Vẻ ngoài người đàn ông này vậy mà khiến lòng Trần Bắc Bắc không thể nào xuất hiện cảm giác khó chịu, trái lại còn mơ hồ cảm thấy quen thuộc.

Từ sau khi Trần Bắc Bắc biết trước kia cô còn một thân phận nữa tên là Phan Lôi, bèn chú ý hẳn.

“Lẽ nào anh cũng quen tôi?”

Tô Giác cười, mặt mày cong cong, rất đẹp, “Đúng là biết. Lôi Lôi, đã lâu, không gặp.”

Hắc, vẫn còn một người quen ở đây.

Nhưng Trần Bắc Bắc chẳng nhớ nổi, gãi gãi đầu, cô thoáng xin lỗi.

“Xin lỗi, tôi không nhớ nổi.”

“Không sao.” Tô Giác hào phóng khoát khoát tay, “Lôi Lôi, xin lỗi, anh quên mất, hiện tại phải gọi em là Bắc Bắc, Bắc Bắc, em không ngại chứ?”

Trần Bắc Bắc lắc đầu, “Đúng rồi, anh cũng là bạn bè trước kia của tôi sao?”

Tô Giác gật đầu, “Không chỉ là bạn bè.”

Phan Lôi cả kinh, trong lòng xuất hiện một ý nghĩ cầu huyệt.

Không lẽ người đàn ông này là hoa đào trước đây của Phan Lôi?

Dường như nhìn thấu ý nghĩ vụn vặt này của cô, Tô Giác cười lắc đầu, “Bắc Bắc, em quả thực chả thay đổi chút nào. Cái gì cũng biểu hiện trên mặt...”

Trần Bắc Bắc bị nhìn thấu tâm tư, hơi đỏ mặt.

Tô Giác cười càn dịu dàng, bất quá hăn cũng nhanh chóng giải đáp mối nghi ngờ của Trần Bắc Bắc.

“Anh với em coi như thanh mai trúc mã, anh... về mặt ý nghĩa nghiêm khắc mà nói hăn xem như anh trai Lục Chung...”

Phụt —— Nước chanh trong miệng Trần Bắc Bắc chưa nuốt vào, một hơi phun sạch.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi... tôi không cố ý.”

Tô Giác chả quan tâm, rút khăn tay đưa cho Trần Bắc Bắc, “Không sao. Chắc hẳn Lục Chung chưa từng nhắc tới anh cho em biết...”

Quả thực không có.

Trần Bắc Bắc thành thật lắc đầu.

“Anh ấy nói ba mẹ anh ấy đều chết rồi.”

Kỳ thực tỉ mỉ nghĩ lại, cách nói của Lục Chung cũng rất mơ hồ, ba mẹ anh chết, lại không nói anh có anh chị em cũng... Tô Giác cúi đầu, khẽ cười khổ.

“Đại khái, hẳn nói cũng coi như chính xác.”

Nét mặt của Tô Giác khiến Trần Bắc Bắc cực kỳ hiếu kỳ, nhà họ Lục trước đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hôm nay không hiểu sao xuất hiện một người anh, đừng nói mai xuất hiện thêm một cô em nữa?

Trần Bắc Bắc cũng lộ ra hết nỗi lo lắng của mình.

Kết quả, Tô Giác thực sự gật đầu.

“Về mặt ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, Lục Chung thực sự có một cô em gái...”

Không biết tại sao, trong tiềm thức Trần Bắc Bắc không thích cô em gái chưa gặp mặt này của Lục Chung, cô uống một ngụm nước trái cây, muốn hòa tan cảm giác ghê tởm trong miệng.

Tô Giác thấy thế, cười xin lỗi.

“Xin lỗi, anh quên mất em không thích Tô San. Bất quá, cũng không sao, Tô San nó điên rồi, giờ bị nhốt ở bệnh viện tâm thần bên Mỹ, anh tin chắc, một thời gian rất dài nó sẽ không xuất hiện.”

“Cô ta... cô ta điên rồi?”

Tô Giác gật đầu, “Chuyện đã qua hãy để nó qua đi, đúng rồi, Bắc Bắc, anh vẫn chưa chúc mừng em tìm được người nhà mình...”

“Cảm ơn.”

Mặc kệ thế nào, thực ra Trần Bắc Bắc có vài phần cảm tình với Tô Giác, người đàn ông này rất dịu dàng, nhất là nụ cười, luôn khiến người ta có loại cảm giác như gió xuân gột rửa.

Song Trần Bắc Bắc không nghĩ thế, cô nghĩ, người đàn ông này đã là anh trai Lục Chung, phải chăng từ chỗ hăn sẽ moi được chút tin tức về Lục Chung?

“Xin lỗi, Bắc Bắc. Anh cũng không biết tin tức Lục Chung.”

Tô Giác nhìn thấu ý nghĩ cô, “Lục Chung chẳng muốn nhận người anh này, hơn nữa mấy năm nay anh đều ở nước ngoài, mới vừa về mấy ngày nay, cho nên...”

Tô Giác cười cười hết sức xin lỗi cô.

Không thể không nói, Trần Bắc Bắc hơi thất vọng, bất quá may mà không hi vọng nhiều, nên cũng chẳng đến nỗi tuyệt vọng.

Hình như không chịu nổi ánh mắt thất vọng của Trần Bắc Bắc, Tô Bắc im lặng một hồi, nói tiếp: “Mặc dù, anh không biết tin tức Lục Chung, nhưng... có người chắc chắn biết. Hăn tên Lục Tư, tin chắc em biết hăn, hăn là người Lục Chung tin tưởng, mấy hôm trước bọn anh từng chạm mặt, hăn tiết lộ hăn đến thành phố biển phát triển, anh nghĩ... không chừng Lục Chung cũng sẽ tới.”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Không biết Tô Giác này rốt cuộc có phải gạt người không.

Ngày đó, Trần Bắc Bắc mang theo hi vọng trở về đợi mấy ngày, nhưng không có bất kỳ tin tức nào của Lục Chung.

Cô thoáng rầu rĩ không vui.

Bất quá, đúng lúc đó, Tô Giác tới hẹn cô ra ngoài chơi.

Mặc dù Trần Bắc Bắc không hứng thú với Tô Giác lắm, nhưng Tô Giác là người rất biết ăn nói, hăng ăn nói lịch sự khôi hài, cử chỉ ôn hòa sẵn sàng, luôn có thể làm Trần Bắc Bắc vui vẻ.

Hơn nữa, trên người Tô Giác mang theo một loại cảm giác quen thuộc, khiến Trần Bắc Bắc không thể phản cảm nổi.

Hôm nay, khi Trần Bắc Bắc ra ngoài có dẫn theo Trần Ngai Ngai, Tô Giác trông thấy bé rất kinh ngạc, “Đây là con trai Lục Chung?”

Trần Bắc Bắc gãi gãi đầu, một lát mới gật đầu.

“Em nghĩ chắc là vậy. Bọn họ đều nói trước đây em và Lục Chung là vợ chồng.”

Tô Giác dịu dàng nhìn Trần Ngai Ngai, một lúc mới gật đầu, “Ừ. Dáng dấp nó rất giống Lục Chung.”

“Vậ à?” Trần Bắc Bắc cẩn thận quan sát Trần Ngai Ngai, Tô Giác chưa dứt lời, vừa nói đúng là cảm thấy hơi giống.

Hèn gì ngay từ đầu Lục Chung đã tốt với Trần Ngai Ngai thế, quệt miệng, bỗng Trần Bắc Bắc nghĩ đến một việc.

“Cái kia, trước đây anh có thân với bọn em không? Em luôn cảm thấy em và Lục Chung có chút vấn đề...”

Nghe Trần Bắc Bắc nói vậy, Tô Giác dừng động tác trên Trần Ngai Ngai, thoáng kinh ngạc.

“Hắn lại ăn hiếp em?”

Trần Bắc Bắc đỏ mặt, lắc đầu, “Không có... Chẳng qua em mất trí nhớ mà, lại luôn luôn nằm mơ, mơ thấy anh ấy đối xử tệ với em... Nhốt gì đó, khẩu vị rất nặng...”

“Đó không phải mơ.” Tô Giác để ly xuống, nhìn Trần Bắc Bắc, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Thành thật mà nói, trước đây, anh cũng không muốn em và Lục Chung ở bên nhau. Anh đã nói với em rất nhiều lần, tính cách hắn rất cố chấp, rất dễ cực đoan, người như vậy sẽ làm em tổn thương...” Nhìn Trần Bắc Bắc, dáng vẻ hiện tại của cô cũng giống hệt Phan Lôi, ngờ ngác, muốn biết lại sợ biết được.

“Có điều, em vẫn đứng bên cạnh hắn. Mặc kệ hắn thế nào, em đều chọn, không rời không bỏ.... Nói thật, em yêu Lục Chung, chắc là may mắn lớn nhất đời này của hắn.”

Cũng đúng.

Mặc kệ đó là mơ, hay sự thật.

Trần Bắc Bắc từng sợ hãi, nhưng cuối cùng tự mình điều chỉnh cho thích hợp.

Chắc cô rất yêu người đó, chẳng qua, sao anh vẫn chưa đến nhỉ? Lễ nào không muốn tới?

Hừ, cô không tin đâu.

Mẹ Phan Dụ nói muốn mở bữa tiệc chính thức giới thiệu cô là con gái nhà họ Phan với bên ngoài, Trần Bắc Bắc vốn không muốn khoa trương, nhưng mẹ Phan Dụ vẫn kiên trì.

Đêm đó, rất náo nhiệt.

Trần Bắc Bắc, hiện tại phải gọi là Phan Lôi rồi. Nói đến cái tên, ban đầu mẹ Phan Dụ còn muốn con gái tên Phan Bối Bối, nhưng Phan Lôi cảm thấy đó là một duyên phận, nếu cô rời đi vẫn họ Phan, còn được gọi là Phan Lôi, đã nói lên cô và cái tên này rất có duyên.

Cho nên cô kiên trì dùng cái tên Phan Lôi.

Hơi xa lạ, nhưng cũng có chút quen thuộc.

Phan Lôi ngồi trong phòng mình, trên chiếc giường to dùng bày lễ phục mẹ Phan Dụ đã chọn cho cô, bà nói phải ăn mặc cho cô thật xinh đẹp.

Ầm ầm —— Trong lòng nghĩ vậy, cửa bị gõ, giọng mẹ Phan Dụ vang lên bên ngoài.

“Bối Bối, con đã khỏe chưa? Mẹ muốn vào đây?”

Chắc, Phan Lôi tăng cân một chút, cho nên cô hơi dùng sức mới mặc được chiếc váy bó người kia.

Nhìn cô gái xa lạ trong gương, cô thở dài, nhất thời có cảm giác, cả đời cô, giống như một giấc mơ.

Véo một cái, biết đau.

Thế không phải mơ rồi.

Mẹ Phan Dụ cười tủm tỉm đứng trước mặt, sửa sang mái tóc đen bóng cho cô một chút, vừa cười vừa nói: “Bối Bối của mẹ xinh quá.”

“Cảm ơn mẹ...”

Mẹ Phan Dụ đỏ cả vành mắt, Phan Lôi cũng cảm thấy xót xa trong lòng.

“Con đã về.”

“Ừ... ngoan...” Mẹ Phan Dụ chớp mắt, lau giọt lệ nơi khóe mắt, nắm tay Phan Lôi, gật đầu nói: “Ừ, về là tốt rồi... Bối Bối về là tốt rồi...”

Mẹ Phan Dụ trang điểm cho Phan Lôi trở nên xinh đẹp, đến cuối cùng thấy Phan Lôi luôn hít thở mạnh bèn hỏi: “Sao thế? Không thoải mái sao?”

Phan Lôi gật đầu, “Chắc buổi tối ăn nhiều, bụng trương quá, no đến mức cái váy hơi khó chịu.”

“Con bé này, mẹ đi lấy cho con ít thứ tiêu thực, con nghỉ ngơi trong phòng này cho tốt đi, dù sao hiện tại thời gian vẫn còn sớm, ba con và cục cưng đều ở dưới chào hỏi khách khứa, không sao cả.”

Quả thực no đến mức hơi khó chịu, nhưng không khổ sở tới độ như Phan Lôi nói.

Chẳng qua cô chỉ muốn lẳng lặng một mình trong chốc lát thôi.

Cuộc đời như giấc mộng, giống như cô nhắm mắt lại, sẽ choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Cũng không biết, tiếp theo giấc mơ sẽ xảy ra chuyện gì.

Ầm ầm —— Cửa lần nữa bị gõ, Phan Lôi tưởng mẹ Phan Dụ lấy thuốc tới, đứng dậy mở cửa cho mẹ Phan Dụ.

“Mẹ, nhanh thế...”

Cửa mở, đứng ngay cửa không phải mẹ Phan Dụ như Phan Lôi tưởng, trái lại là một người đàn ông xa lạ đứng trước mặt cô.

“Xin chào, tôi là Đinh Thục, xin đi theo tôi.”

“...” Đại gia! Người này là ai?! Phan Lôi cảnh giác nhìn hắn, cũng không có hành động nào.

Người đàn ông tên Đinh Thục kia thấy cô không đi theo, kinh ngạc nhìn cô, “Sao thế?”

“Anh là ai?!”

Phan Lôi lui vào phòng một bước, hai mắt trừng người kia, tay cũng nắm chốt cửa, bất cứ lúc nào cũng có thể đóng cửa.

“Tôi không biết anh!”

“Tôi là Đinh Thục.” Người đàn ông lặp lại lần nữa, nhưng vẫn là một cái tên xa lạ, Phan Lôi không chút nghĩ ngợi rút vào phòng.

Lúc này, bên người bỗng xuất hiện một bức tường thịt, Phan Lôi cả kinh, vừa sợ hãi tính kêu lên, nhưng trong nháy mắt bị người phía sau che miệng lại.

Hơi thở quen thuộc khiến Phan Lôi chột yên tâm, “Lục Chung! Sao anh... anh tới đây?”

Cửa bị đóng, người đàn ông cô luôn khắc khoải nhớ nhưng lúc này đang tựa vào tường, giang hai tay với cô.

Phan Lôi không chút nghĩ ngợi nhào vào lòng anh.

“Em rất nhớ anh.”

Người đàn ông vuốt đầu cô, nhẹ nhàng hôn bên môi cô.

Làm sao anh không nhớ chứ.

Rất nhớ cô.

Hai người ôm nhau thật chặt một hồi, bỗng Phan Lôi nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng.

“Anh em cho anh vô à?” Phan Dụ nghĩ thông suốt?!

Lục Chung lắc đầu, viết lên tay Phan Lôi: Lén chuồn vào.

Phan Lôi thè lưỡi, biết ngay ông anh bá đạo nhà cô đâu am hiểu lòng người thế.

“Anh đến lâu chưa?”

Lục Chung ôm hông cô, trực tiếp dắt cô tới cạnh bệ cửa sổ. Đừng nói tên này dắt cô bỏ trốn nha? Ngẫm lại, hơi kích động.

Nhưng Lục Chung chỉ dẫn cô tới bệ cửa sổ, sau đó chỉ chỉ tòa nhà cách đó không xa.

Phan Lôi sửng sờ, rất nhanh phản ứng kịp.

“Anh vẫn ở đó.”

Lục Chung gật đầu, rớt cuộc thừa nhận.

Chỗ Phan Lôi ở là một tòa nhà cũ, mấy năm nay được quy hoạch, gần đó lần lượt xây không ít biệt thự.

Phan Lôi ra ra vào vào vô số lần rồi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng xem xét những ngôi nhà này có chủ hay không.

“Vậy sao anh không đến tìm em?”

Sính lễ.

Lục Chung cười, cuối cùng giống như nhin không nổi vậy, lại gần hôn môi cô một cái.

Hai người xa cách lâu ngày mới gặp lại, hiển nhiên lúc này không phải thời gian tò mò. Lúc Lục Chung thử hôn dò xét, Phan Lôi đã nhiệt tình vịn cổ anh hôn trả.

Mấy tháng nay, cô nghĩ rất thông suốt.

Mặc kệ trong quá khứ anh là người đàn ông thế nào, mặc kệ anh đã làm gì, cô yêu anh, muốn biến anh thành người của cô.

Còn tính cách sau này à, Phan Lôi cảm thấy có thể chậm rãi dạy dỗ.

Phan Lôi rất đặc ý, lúc này hoàn toàn quên mất hào quang lấp lánh trên sân khấu đang đợi cô, cô trốn trong lòng Lục Chung, quấn quýt với anh.

Lục Chung cũng là người không nhin nổi sự cảm dỗ, chiếc váy quá bó người vừa vặn thích hợp cho anh phát huy, theo đường cong, vuốt ve từ trên xuống, bất quá sờ một hồi lại cảm thấy chiếc váy khá chướng mắt, lúc tính dùng sức kéo, Phan Lôi thở hắt lên lùi về sau một bước.

“Không được... ba mẹ em còn ở dưới... Bị phát hiện, chúng ta chết chắc...”

Lục Chung đâu có sợ, nhưng Phan Lôi lại giữ tay anh, dọa anh, “Hươu ngốc, anh đừng quên, anh vốn nhập cư trái phép, anh muốn bị loạn côn đánh ra ngoài à!”

Mặc dù Lục Chung không e ngại gì với Phan Lôi, song nghĩ chuyện này liên quan đến cuộc sống hài hòa sau này của hai người họ, bèn cứng rắn nhin xuống.

“Ngoan, Hươu ngốc.” Phan Lôi lại gần thơm môi anh, “Sau này em sẽ lén ra ngoài tìm anh...”

Hiện tại Lục Chung đang tức giận, được Phan Lôi ㄱ (3 ㄴ) ㄴ trong lòng lại ngứa ngáy, nhin không được túm tới, tiếp tục gặm.

Phan Lôi cũng thích cảm giác cực kỳ thân thiết này, hai người ôm nhau thành một khối, Lục Chung không thể xé váy cô, cũng không nói không được chui từ dưới váy nha.

Tay Lục Chung vén váy lên, sờ mép quần lót, lúc đang chuẩn bị tiến vào đầm nước, bỗng nhiên tiếng đập cửa kính hồn vang lên.

“Là... là ai?!” Phan Lôi chưa từng thấy giọng mình khàn khàn tới vậy, mơ hồ còn gọi cảm.

Người ngoài cửa hiển nhiên cũng thoáng sửng sốt, hơn nữa nửa ngày mới có giọng nói quen thuộc của Phan Dụ truyền vào.

“Là anh... Bối Bối, anh tới đưa thuốc đau bụng cho em...”

“Vâng...” Lúc này sao Phan Lôi có thể mở cửa chứ, đề tay Lục Chung còn đang làm loạn, dừng một chút mới lên tiếng: “Em khỏe hẳn rồi... Đợi

lát nữa sẽ ra ngoài...”

“Ồ.” Dường như Phan Dụ không nghi ngờ, đứng ngay cửa đập một tiếng mới rời đi.

Phan Lôi thở phào nhẹ nhõm, xoay đầu lại trừng cái người còn lưu luyến nhìn ngực cô, không vui nói: “Đều tại anh, suýt nữa bị anh em phát hiện rồi...”

Lục Chung xoa xoa tay cô, hết sức dịu dàng trấn miên.

Muốn làm hông?

“...”

Cái người này! Đúng là tinh trùng lên não mà, cũng không nhìn xem đây là chỗ nào? Phan Lôi rất muốn khinh bỉ liếc anh, cuối cùng lại phát hiện mình không có cách nào ngẩng đầu nổi.

Mặt cô đỏ ửng, trái tim đập loạn, bám vào ngực Lục Chung.

Áo sơ mi anh bị cô kéo, trên lồng ngực trần trụi còn có vết cắn của cô, thực ra... Cô cũng rất muốn mờ.

Trong lúc mặt Phan Lôi đỏ tịn mang tai, không biết động tác đẩy Lục Chung, là bản thân đang thẳng thắn ồm ờ theo anh, cánh cửa lớn vốn đóng chặt chợt ầm một tiếng bị đá văng.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 93

“Anh làm gì vậy?” Phan Lôi ở trong phòng sợ hết hồn, hai tay ôm ngực, “Lẽ nào không biết em đang thay đồ hả?”

Phan Dụ ngó từ trên xuống dưới từ trái qua phải mới nhìn Phan Lôi, cười hì hì xin lỗi: “Xin lỗi, không khống chế tốt sức lực.”

“Hừ, anh vốn không có ý định gõ cửa mà...” Phan Lôi tức giận, sửa sang lại làn váy, “Em vẫn chưa xong, anh ra trước đi...”

“Vẫn chưa xong? Em lẽ mề cả buổi chiều rồi...” Phan Dụ nhìn Phan Lôi đầy gian xảo, rõ ràng có chuyện, “Anh nói nè, không lẽ trong phòng em có giấu người...”

Phan Lôi đỏ mặt, may mà đèn trong phòng rất tốt, dường như Phan Dụ không phát hiện.

“Sao... sao có thể chứ... mau... mau ra ngoài đi! Em ra liền!”

“Được được được...” Phan Dụ gật đầu ra ngoài cửa, có điều lúc đi ngang qua cánh cửa sờ sờ mũi.

“Trong phòng này hình như có mùi.”

“Anh nói bậy?”

“Mùi chuột chết thoang thoang!”

“...”

Sau khi Phan Dụ rời đi, Phan Lôi đứng ngay cửa nghiêng đầu nhìn một hồi xác định Phan Dụ đi thật rồi, mới vội vã cuống cuống chạy đến cửa sổ.

Dưới cửa sổ, đã không còn bóng người kia.

Cô thoáng thất vọng, đang tính xoay người về, bỗng trên vai dùng sức một trận.

Cô chột nghiêng đầu, một nụ hôn nhẹ nhàng in lên.

Tối đó, nhà họ Phan chính thức giới thiệu Phan Lôi cho mọi người biết, rất nhiều người vô cùng hiếu kỳ với cô công chúa đột nhiên xuất hiện này của Phan gia, tiếc thay Phan gia che chở gắt gao, rất nhiều người muốn thăm dò đều không có cách nào dò la được.

Bất quá lai lịch của cô cũng không ảnh hưởng đến việc rất nhiều người theo dõi Phan Lôi, mặc dù biết cô từng có con, sau khi công bố thân phận Phan Lôi, cô vẫn được một đám người theo dõi.

Mẹ Phan Dụ đang ở phòng ăn đứt Trần Ngai Ngai, lúc thấy điệu bộ Phan Lôi đang đưa, nhìn không được nhìn Phan Dụ ở đối diện.

“Con nói coi, mấy ngày nay Bối Bối được hoa đào chở đến mức đầu óc mê man à? Mỗi ngày đều ra ngoài hẹn hò.”

Phan Lôi rảnh rồi uống một ngụm cà phê, đầu cũng không ngẩng lên.

“Mẹ luôn muốn hàng ngày nó trang điểm xinh đẹp ra ngoài quyến rũ đàn ông mà... Hiện tại chẳng phải như ý sao?”

Mẹ Phan Dụ ngẩng đầu, nhìn bóng người đã biến mất sau cánh cửa kia, con người thoáng lóe lên.

Hai người này ngọt ngào thăm thiết muốn ngọt ngào vào nhà luôn ư?!

Trên thực tế, nhà họ Phan nghiêm khắc điều tra đối tượng hẹn hò với Phan Lôi.

Khoảng thời gian trước, Phan Dụ cũng giới thiệu cho Phan Lôi vô số thanh niên tài giỏi đẹp trai, nhưng đều bị Phan Lôi cự tuyệt.

Lần này, đối tượng Phan Lôi đích thân tìm này ngược lại không tệ.

Bọn họ cũng đã gặp.

Tô Giác kia.

Dáng dấp rất ôn hòa, nhưng sức khỏe không tốt. Vui đùa chút còn được, nghiêm túc chắc còn thiếu chút xíu.

Ít ra, Phan Dụ nghĩ vậy.

Tô Giác đúng giờ tới đón Phan Lôi, Phan Lôi thề lưỡi, mang mũ lưỡi trai, “Cảm ơn anh Tô Giác...”

“Không cần khách sáo.”

Ở trên xe, Phan Lôi lau son môi trên môi, mặc áo thun đơn giản.

“Anh ấy vẫn ở chỗ cũ đợi em ư?”

“Ừ.”

Mấy phút đồng hồ, Phan Lôi lại là Phan Lôi trang điểm kia rồi, bỗng Tô Giác xoay đầu, nghiêm túc nhìn cô.

“Em có muốn dùng dáng vẻ này đi gặp hắn không, nói không chừng, hắn sẽ thích đó?”

“Được không?”

Phan Lôi nửa tin nửa ngờ, “Em... em ăn mặc thành dạng này, đi chơi với anh ấy không tốt lắm.”

Cái gọi là ngọt ngào muốn chết, chính là phải khiêm tốn một chút.

Thấy Phan Lôi nói thế, Tô Giác lắc đầu.

“Thử chút xem... Nói không chừng hiệu quả rất tốt... Hẹn hò mà, con gái vốn phải chưng diện thật đẹp.” Lén lén lút lút thế này, giống cái gì.

Phan Lôi cũng muốn xinh đẹp lắm.

Nhưng cô chỉ mượn Tô Giác làm bia đỡ đạn để ra ngoài chơi, nếu nghênh ngang đi trong đám người hào quang bắn ra bốn phía, bị Phan Dụ phát hiện, thì không tránh khỏi rước lấy phiền phức.

Nhưng lời đề nghị của Tô Giác, thành thật mà nói, Phan Lôi rất động lòng.

“Ít nhất, thử mặc váy xem.”

Cuối cùng, khi Tô Giác đưa Phan Lôi đến biệt thự, Phan Lôi vẫn thay lại chiếc váy kia ra ngoài.

Chiếc váy mang phong cách thực nữ, trang điểm nhạt chút.

“Anh Tô Giác, thực sự có thể chứ?”

Tô Giác gật đầu, “Tin anh đi, tính cách Lục Chung cho dù khác biệt đi nữa, thì cũng là đàn ông. Mà đàn ông đều thích cô gái xinh đẹp, đặc biệt là cô gái của mình xinh đẹp.”

Phan Lôi vốn bán tín bán nghi, nhưng sau khi Lục Chung mở cửa con người vốn hờ hững chợt lóe lên, cô mới tin Tô Giác.

Hóa ra, anh quả thực thích cô trang điểm một chút.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự che chở của Tô Giác, Phan Lôi hẹn hò bí mật với Lục Chung ở ngôi biệt thự này.

Thực ra cũng không tính là hẹn hò, phần lớn thời gian hai người đều ở ngôi biệt thự.

Hôm nay, Phan Lôi cũng muốn vậy.

Nhưng ngoài dự liệu của cô là, Lục Chung kéo tay cô, trực tiếp nhắm ngoài cửa tới gara.

“Hương ngọc, chúng ta đi đâu thế?”

Lục Chung xoa lòng bàn tay cô, dịu dàng viết: Rất đẹp, ra ngoài chơi.

Sợ Phan Dụ phát hiện, Phan Lôi vốn muốn đội mũ lưỡi trai ra ngoài, song Lục Chung cản cô.

Anh nói cô rất đẹp, không cần phải che che giấu giấu, cũng không cần phải sợ hãi.

Dọc đường đi, anh đều nắm tay cô, khi có ánh mắt đưa tới, cô thoáng xấu hổ, cũng hơi sợ.

Nhưng Lục Chung vẫn nắm tay cô, vững vàng che chở bên người.

Dần dần, Phan Lôi không sợ nữa, cô tin tưởng Lục Chung, tất cả đã có anh. Hơn nữa, mấu chốt nhất là, cô phát hiện phần lớn ánh mắt đều nhìn về phía Lục Chung.

Cũng đúng thôi, đàn ông anh tuấn lạnh lùng, lại dịu dàng nắm tay một cô gái, thoát nhìn mạnh mẽ, nhưng cũng thâm tình, sao không thể khiến người ta xúc động được.

Không chỉ thế, Lục Chung còn mang theo sổ tay du lịch.

Anh nói mặc dù anh đến thành phố biển một thời gian, song với bản tính trạch nam anh không ra ngoài dạo lung tung. Vì vậy từ trình độ nào đó mà nói, Lục Chung là một tên mù đường.

Giao thông ở thành phố biển không tính là phức tạp, nhưng Lục Chung và Phan Lôi vẫn lạc đường đến hai lần.

Cuối cùng, hai người chuyển đến con đường ven biển. Sau lần trước từ biển trở về, tâm trạng Phan Lôi rất phức tạp. Một mặt, còn hơi sợ hãi, nhưng một mặt khác, lại có chút ngóng trông.

Lục Chung nắm tay cô, nắn hơi gắt, anh lấy mũ anh đội cho cô.

“Không phải anh nói muốn xinh đẹp sao?”

Lục Chung vuốt thịt mềm trên lòng bàn tay cô: Phơi nắng.

Trong lòng Phan Lôi ngọt ngọt, nắm tay Lục Chung, hướng đến biển rộng, hít sâu một hơi.

“Năm đó, anh làm thế nào vớt em từ biển lên thế? Em chẳng nhớ chút nào cả.”

Thực ra, năm đó Lục Chung vẫn còn là một thiếu niên tốt đẹp, lúc tâm trạng anh không tốt bèn thích ra ngoài bơi đêm. Khi ấy Lục Tự không biết bơi, hơn nữa hẳn vẫn tìm mọi cách lôi kéo làm quen, bảo Lục Chung dạy hẳn bơi.

Lục Chung cũng không có cảm tình mấy với Lục Tự, có lẽ phải nói là thờ ơ.

Đối với một người mình không quan tâm, làm gì cần thỏa mãn tất cả nguyện vọng của hẳn chứ.

Lục Chung không thèm để ý Lục Tự, Lục Tự vẫn mặt dày đi theo.

Gần như mỗi đêm đều đi theo, Đêm đó, Lục Chung bơi vài vòng dưới biển, thời điểm lên lần nữa, trên tay ôm một cô bé.

Lục Tự vội vàng tiến lên.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lục Chung vớt Phan Lôi từ dưới biển lên, đã mệt bỏ hơi tai, đâu còn hơi để nói nhiều, nếu Lục Tự rảnh rỗi cũng thích chỗ mồm vào, vậy trực tiếp cho hẳn là được.

Lục Chung giao Phan Lôi cho Lục Tự, cũng không xoay đầu lại mà rời đi.

Bất quá, khi đó, sao anh ngờ được, một hành động vô tâm như thế của anh, lại khiến về sau xảy ra nhiều chuyện vậy.

Có thể là hiệu ứng bướm bướm*, nếu năm đó anh vẫn luôn canh giữ bên người Phan Lôi, có lẽ từ đầu đến cuối cô cũng sẽ không để mắt tới Lục Tự.

*Hiệu ứng cánh bướm": Một khái niệm về những sự kiện bé nhỏ nhưng để lại những hệ quả lớn về sau. Cái tên ấy có nguồn gốc từ gợi ý của Lorenz về một cơn bão khủng khiếp có thể chỉ bởi vì một cái đập từ đôi cánh bé nhỏ của con bướm. Còn dưới góc nhìn của quan hệ nhân quả, hiệu ứng cánh bướm được diễn giải có phần giống với quan niệm “gieo nhân nào gặt quả nấy”.

Ý nghĩ này, khiến Lục Chung cảm thấy hơi buồn cười.

Anh ngược mắt nhìn, ngắm người phụ nữ bên cạnh đang líu ríu nói không ngừng, trong lòng nghĩ, mặc kệ bắt đầu thế nào, quá trình phát triển ra sao, hiện tại cô vẫn ở bên cạnh anh.

Người cô yêu, là anh, không phải đủ rồi sao.

Hai người đi con đường ven biển một đoạn, trên đường vốn có không ít đôi tình nhân, nhưng khi thấy hai người họ đều xoay đầu lại nhìn họ một cái.

Phan Lôi cho rằng đó là do Lục Chung.

Trong lòng hơi chua chua, cô nhin không được ôm chặt cánh tay Lục Chung, tuyên bố chủ quyền.

Người đàn ông này là của cô, ai cũng không thể cướp.

Hình như Lục Chung không phát hiện chút tâm tư nhỏ này của cô, chỉ càng dùng sức nắm tay cô.

Dọc đường đi, có không ít cửa lớn bán hàng hải sản, hải sản nướng, còn có dạ tiệc lửa trại dã ngoại.

Phan Lôi thoáng động lòng.

Trong trí nhớ có hạn của cô, rất ít dịp ra ngoài chơi ngọt ngào thế này với Lục Chung.

Bất quá xem thời gian, đã bốn giờ chiều rồi.

Trước buổi tối cô nhất định phải về, bằng không chỗ Phan Dụ không thể ăn nói.

“Đi thôi, chúng ta về.”

Mặc dù nói vậy, Phan Lôi vẫn lưu luyến nhìn nhà hàng hải sản trước mắt.

Lục Chung nắm tay cô, không nhúc nhích.

Ở lại đi, anh nói.

Phan Lôi chần chừ nhìn anh, “Anh em rất khùng bố, còn thù rất dai.”

Lục Chung mỉm cười, cúi đầu nắm tay cô, dịu dàng hôn một cái.

Em quan trọng nhất.

Trong lòng Phan Lôi ngọt ngào, nhưng tay cô ướm rượt à, “Không bán sao?”

Lục Chung lắc đầu, ôm bả vai cô đi đến một nhà hàng trong đó.

Nhà hàng này cũng có dạ tiệc lửa trại dã ngoại. Có lẽ buổi tối ở bờ biển thổi ít gió biển, ăn hải sản nướng.

Đồng thời, không phải một người, cũng không dừng ở hai người họ, nghe nói rất nhiều đôi tình nhân đều báo danh tham gia.

Phan Lôi cực kỳ phấn khởi, nghĩ đến Lục Chung hình như thích yên tĩnh, lại do dự.

“Có phải quá ồn không?”

Lục Chung còn chưa trả lời, bà chủ ở một bên cười hì hì sáp lại nói: “Náo nhiệt chơi mới vui chứ...”

“Thật sao?”

Phan Lôi vô cùng hào hứng, ánh mắt lấp lánh nhìn Lục Chung.

“Hữu ngọc, chúng ta cũng thử xem...”

Lục Chung luôn luôn nghe lời, Phan Lôi nói gì chính là cái đó.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Chẳng qua, khiến Phan Lôi không ngờ là, dạ tiệc lửa trại tối nay đều là mấy cặp tình nhân trẻ tuổi tham gia, trong đó có một cặp đáng vẻ khá xuất chúng, vừa nhìn liền biết quen được mọi người vây quanh rồi nên lộ vẻ cao cao tại thượng.

Mấy đôi tình nhân đều là sinh viên gần đây, ra ngoài hẹn hò dạo chơi, cũng nhiệt tình hỏi Phan Lôi và Lục Chung học trường gì.

Phan Lôi cười, nói hai người họ tốt nghiệp đã lâu.

“Hai người bên nhau bao lâu rồi?”

“... Lâu lắm rồi.” Vấn đề này thực sự làm khó Phan Lôi, hình như hai người quen nhau chưa tới một năm, nhưng ký ức ngày xưa thỉnh thoảng xuất hiện, dường như đã quen rất lâu.

Dạ tiệc lửa trại buồn chán hơn tưởng tượng. Tất cả sự chú ý của Phan Lôi đều đặt trên món hải sản nướng ở đây, tay nghề ông chủ quá tốt, nhưng Lục Chung không cho cô ăn nhiều, nói sẽ đau bụng.

Phan Lôi cũng biết, mùi vị ông chủ cho vào đủ cả, do đó đã giấu mất vị ban đầu của hải sản, cũng không biết mức độ tươi ngon thế nào.

Hơn nửa chiều nay cô ăn nhiều rồi, nên chỉ ăn mấy con sò biển liền thôi.

Cô gái nhiệt tình trước đó rất đáng yêu, tên cũng đáng yêu, gọi là Phiến Tử.

“Chị không ăn thêm sao? Dù gì dựa theo đầu người mà tính, cũng không quá nhiều...”

“Tôi no rồi.” Phan Lôi liên tục xua tay.

Không biết từ lúc nào, dạ tiệc lửa trại lại biến thành một chương trình tài năng cá nhân. Thấy Phan Lôi nhìn chăm chú nam nữ nhảy cuồng nhiệt bên đồng lửa, rõ ràng Phiến Tử hơi khó chịu.

“Cô ta là Hệ Hoa – người diễn xuất chuyên nghiệp của trường bọn em, có mấy phần tư sắc, hoa đào khắp nơi. Bên cạnh cô ta là bạn trai cô ta, cũng không biết vị thứ mấy rồi, nghe nói là một phú nhị đại... Đúng rồi, cô ta thích nhất đàn ông diễn trai, chị cần trông kỹ bạn trai chị đó...”

Lục Chung?

Phan Lôi nhìn người bên cạnh cô một cái, từ đầu đến cuối anh đều thờ ra đó, không có cảm giác tồn tại, người như vậy cũng chọc người ta thêm nhỏ dãi sao?

Tác phong cô nàng Hệ Hoa đó hiển nhiên khá cởi mở, sau khi nhảy cuồng nhiệt, lại uống chút rượu, rất nhanh hôn nhau với gã bạn trai phú nhị đại kia.

Phan Lôi tương đối xấu hổ, lại nhìn Phiến Tử bên cạnh hình như quen quá rồi, giống như chỉ nhìn đám đàn ông đùa bỡn vậy, mắng: “Nhìn đám đàn ông kia kìa, trợn cả mắt lên... Đúng là chả phải thứ tốt gì...”

Phiến Tử nói xong, nhớ tới Lục Chung ở bên cạnh, thấy hơi có lỗi.

“Xin lỗi, em không phải ý đó, bạn trai chị đương nhiên không tính, hắc...”

Lục Chung quả thực không đặt sự chú ý lên Hệ Hoa nhảy điên cuồng kia, từ đầu đến cuối ánh mắt anh đều ở trên người Phan Lôi.

Phiến Tử thấy thế cực kỳ ước ao, trực tiếp kéo tay Phan Lôi xin kinh nghiệm quản chồng, “Chị à, chị nói em biết đi, bạn trai chị đẹp trai vậy vẫn tốt với chị thế, không thèm nhìn cô gái khác, xin chị đó, nói em biết đi, làm sao mới gặp được một người đàn ông tốt vậy?”

“Chuyện này...”

Phan Lôi càng thêm lúng túng, cô chỉ biết bản tính Lục Chung lạnh lùng, chứ đừng nói tư sắc Hệ Hoa kia không tính là tốt nhất, anh mở công ty giải trí, người đẹp từng thấy không hơn một nghìn, cũng trên một trăm, chắc thấy nhiều rồi... Nên tê liệt? Hay bản thân anh không có hứng thú với người đẹp lắm?

Phan Lôi tán dốc một câu đông, một câu tây, cuối cùng cũng lấp liếm được đề tài này.

May mà, Phiến Tử thực sự không muốn biết đáp án vấn đề, có lẽ cô ấy chỉ muốn nói chuyện phiếm với Phan Lôi thôi.

Cứ như vậy, Phan Lôi và Phiến Tử trò chuyện, thỉnh thoảng trao đổi với Lục Chung một chút, thời gian đã trôi qua rất nhanh.

Phan Lôi hơi mệt tí, lúc muốn đi, Hệ Hoa vốn đang chơi đùa bên kia bỗng nhiên đề nghị chơi trò nói thật mạo hiểm lớn.

Phan Lôi căn bản không có hứng thú gì, nhưng Phiến Tử vô cùng phấn khởi, trực tiếp kéo Phan Lôi muốn tham gia.

Phan Lôi không tiện từ chối, bèn tham gia một vòng.

Trò chơi rất đơn giản, đánh trống chuyển hoa, hoa đến tay ai liền chọn nói thật hay mạo hiểm lớn.

Mấy vòng trước xem như sự siêu phàm của Hệ Hoa, thỉnh thoảng hôn nồng nhiệt, hay nói ít lời thô tục, tình hình trái lại náo nhiệt hơn.

Phan Lôi vẫn ôm thân phận người ngoài cuộc mà chơi, cho tới bây giờ cũng chưa rơi xuống đầu cô. Chẳng qua cô không ngờ, Lục Chung bị để mất.

Hệ Hoa trực tiếp hỏi: “Anh đẹp trai, muốn nói thật hay mạo hiểm lớn?”

Đương nhiên Lục Chung không thể nói chuyện, nét mặt hờ hững nhìn một đám người.

Phan Lôi càng thêm lúng túng, giúp Lục Chung quyết định.

Anh nói không được, còn chơi nói thật cái gì.

“Mạo hiểm lớn đi.”

Hệ Hoa rõ ràng hơi bất mãn với việc Phan Lôi thay Lục Chung quyết định, “Anh đẹp trai, anh muốn chơi mạo hiểm lớn?”

Lục Chung gật đầu. Quyết định của Phan Lôi chính là quyết định của anh.

Phiến Tử ở bên cạnh sau khi nghe Phan Lôi nói vậy, nhất thời lẳng lặng kéo tay áo cô, ghé vào bên người cô khẽ nói: “Cẩn thận Hệ Hoa.”

Sự thực chứng minh, lời cảnh báo của Phiến Tử rất cần thiết.

Vì trò mạo hiểm lớn Hệ Hoa chơi là muốn Lục Chung nhảy uốn éo với cô ta.

Phan Lôi thoáng tức giận, mặc dù biết đây là trò chơi, nhưng bọn họ vốn không quen biết, ai muốn nhảy uốn éo với cô ta chứ.

Hệ Hoa cũng mặc kệ, hất mái tóc dài, đi thẳng tới trước mặt Lục Chung, bày tư thế mời. Ở đây ồn ào hẳn.

Có lẽ vì phụ nữ chủ động mời đàn ông, gần như chưa từng thất bại.

Phan Lôi thực sự hối hận chơi cái trò này rồi, đang nghĩ làm sao kết thúc, Lục Chung cầm ly rượu trước mặt Phan Lôi, rót cho mình một ly, bày tỏ nhận phạt.

Hệ Hoa không ngờ, Lục Chung lại từ chối cô ta, nhất thời gương mặt thoáng không nén được giận.

“Anh đẹp trai, sao không nể mặt vậy... Trò chơi thôi mà... Bạn trai tôi đâu quan tâm, lẽ nào bạn gái anh để bụng?”

Đương nhiên Phan Lôi để bụng! Cả người cô mỗi tế bào đều viết để bụng đấy!

Nhưng nhiều người trước mặt thế, lại không tiện nói thẳng, đành xấu hổ cười cười.

Con người Lục Chung sa sầm, cũng mặc kệ Hệ Hoa còn cười âm hiểm, trực tiếp lại gần véo má cô, tựa như vỗ về.

Động tác nhỏ này của anh không thể nghi ngờ chính là dịu dàng săn sóc che chở Phan Lôi, Hệ Hoa sầm mặt, thở phì phò về chỗ.

Vì biến cố nhỏ này, Phan Lôi cũng biết không cần chơi tiếp dạ tiệc lửa trại gì, đến chỗ bà chủ tính tiền xong bèn chuẩn bị về.

Đúng lúc gã phú nhị đại bạn trai Hệ Hoa cũng tính tiền, trông thấy Phan Lôi rút tiền, ngoài cười nhưng trong không cười nói một tiếng.

“Nếu không, tôi thanh toán dùm hai người, mấy trăm đồng thôi mà, chuyện nhỏ.”

“Không cần.” Phan Lôi lắc đầu, từ ví tiền rút mấy tờ tiền giấy đưa cho bà chủ.

Gã phú nhị đại bạn trai Hệ Hoa nhìn Lục Chung xem thường, để phụ nữ trả tiền, thì ra dáng dấp tốt cũng chỉ là kẻ ăn bám.

“Huynh đài nhận chức ở đâu? Tôi là Tiết Cương, kẻ hèn này chỉ làm chút buôn bán nhỏ.”

Gã bạn trai phú nhị đại kia dường như không muốn buông tha Lục Chung, lúc trên tuyến đường ven biển còn đưa danh thiếp cho Lục Chung.

Lục Chung mắt cũng không nâng lên, trực tiếp nắm tay Phan Lôi rời đi.

Tiết Cương ở phía sau xì khinh miệt một tiếng, “Cho mặt mũi mà không cần, lâu thế này cũng chả nói tiếng nào! Câm hả?!”

Phan Lôi vốn đã tiếp nhận sự thật Lục Chung không thể nói chuyện. Song cô ghét dáng vẻ khinh người của gã Tiết Cương đó, cô cố gắng kiềm chế mình, nhưng đi được mấy bước vẫn xoay đầu lại.

“Anh nói cái gì?”

“Anh nói cái gì?” Tiết Cương nhìn Phan Lôi, cười cười không có ý tốt, “Em gái xinh đẹp, loại đàn ông câm đó em muốn làm gì? Ngay cả ăn một bữa cũng phải em bỏ tiền! Nào, đây là danh thiếp của anh, có yêu cầu cứ tới tìm anh...”

Vừa nói xong, Phan Lôi đã muốn chửi mẹ nó. Mà lúc này, Lục Chung ngừng bước.

Phan Lôi đã nắm rõ chuyện trước kia của Lục Chung từ xấp hình Phan Dự đưa, mặc dù không biết chuyện cụ thể là thật hay giả, nhưng thấy những sự việc kia trong hình, Phan Lôi cũng hiểu tính cách Lục Chung không dịu dàng như bề ngoài.

Thấy Lục Chung ngừng bước, còn từ từ buông tay cô, Phan Lôi cả kinh.

“Hương ngọc, em mệt rồi, chúng ta về đi.”

Không chỉ thế, cô còn chủ động ôm cánh tay Lục Chung, “Đi thôi, chúng ta không cần lo chuyện người khác, về sớm chút đi.”

Giờ phút này, cô cảm giác rõ ràng khi cô ôm tay Lục Chung, cơ thể anh hơi cứng đờ, rất lâu mới thả lỏng kéo tay cô lần nữa.

Xe Lục Chung đậu ở chỗ hơi xa.

Lúc hai người cùng nhau tản bộ, chiếc BMW của Tiết Cường dừng bên cạnh hai người họ.

“Hắc, lúc này chẳng có xe buýt đâu? Muốn tôi đưa hai người một đoạn không?”

Phan Lôi còn chưa nói không cần, Hệ Hoa ngồi ngay ghế phụ đã quái gở nói: “Em nói nè chúng ta đang làm chuyện tốt gì, giờ người nào cũng biết người biết mặt chứ không biết lòng, ai ngờ đáng vẻ như con người vậy mà bên trong lại thối nát cạn bã, chúng ta nhát gan, không cần tiếp xúc với người như vậy đâu...”

“Cô...”

Quả nhiên ở đâu có phụ nữ ở đó có chiến tranh, Phan Lôi rất muốn cởi giày cao gót gỗ đầu Hệ Hoa kia, nhưng lòng bàn tay chột ẩm áp, Lục Chung kéo cô lại.

Lần nữa đội mũ cho cô, anh nắm tay cô, lướt qua xe Tiết cương, từng bước từng bước đi về phía trước.

Phan Lôi thực sự hơi mệt. Đi được mấy bước, bước chân bèn có chút xiêu vẹo.

Lục Chung ngồi xổm xuống, ý bảo cô leo lên.

Phan Lôi cũng không khách sáo, cô có xe Hươu tốt nhất thế giới rồi.

Chẳng qua, nghĩ đến sự khiêu khích của đám người kia, Phan Lôi vẫn cảm thấy rất có lỗi. Nếu không phải hôm nay cô nhất quyết muốn ở lại chơi, có lẽ Lục Chung cũng sẽ không bị ăn hiếp thế này.

“Hươu ngọc, là em không tốt, em không nên ở lại chơi.”

Lục Chung ngừng một chút, lập tức lắc đầu.

Một tay anh buông mộng cô, sau đó véo véo tay cô.

“Hươu ngọc, anh thật tốt.” Phan Lôi ghé vào lưng anh, mặt mày rạng rỡ, “Anh là tốt nhất.”

Hai người đi được một đoạn bèn lên xe, vì thời gian quá muộn, Lục Chung thấy tinh thần Phan Lôi không tốt lắm, quyết định đưa cô về sớm chút.

Bất quá trên tuyến đường vành đai, gặp phải cảnh sát giao thông đang kiểm tra lái xe say rượu, trước đó chiếc BMW của Tiết Cương bị cản lại, Tiết Cương và Hệ Hoa hùng hù hù hổ hổ, thấy Lục Chung lái xe tới, trên mặt càng biến hóa.

“Bọn họ cũng uống rượu, sao không kiểm tra bọn họ?”

Anh cảnh sát liền nhìn, đang chuẩn bị qua đó kiểm tra chiếc Porsche của Lục Chung, bỗng ông cảnh sát túm hắt lại, ghé vào tai khẽ nói mấy câu.

Mặt anh cảnh sát biến đổi, nhìn Lục Chung bọn họ, lập tức đi tới hung hăng vỗ đầu Tiết Cương, “Bản thân phạm lỗi còn âm mưu kéo người khác xuống nước! Mau lấy bằng lái ra cho tôi!”

“Này... Tại sao không kiểm tra họ...”

“Cậu bớt nói nhảm đi! Mau lấy ra!”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Quả nhiên thấy người khác khó chịu bản thân bèn thoải mái hơn nhiều. Dọc đường đi, Phan Lôi huyết sáo về nhà, chẳng qua vui quá hóa buồn, sau khi đến trước cửa nhà không xa, cô mới chợt nhớ, hôm nay Lục Chung đưa cô về.

“Hương ngọc, mau dừng lại! Bị anh em phát hiện là xong đời.”

Lục Chung luôn luôn nghe lời, nghe tiếng kêu sợ hãi của Phan Lôi, từ từ dừng xe.

Nơi này cách nhà Phan Lôi một đoạn, làm sao Phan Lôi bảo Lục Chung đưa tiếp nữa.

“Cái kia... em về rồi.”

Cô có chút lưu luyến không rời, Lục Chung chỉ nhìn cô, con người đen như mực, ngắm cô đỏ mặt tim đập nhanh.

“Em... em đi thật...” Mặc dù cô nói thế, song trong lòng lại lưu luyến không rời.

Cuối cùng Lục Chung giữ tay cô, cô tưởng anh muốn hôn cô, nhưng anh không chỉ kéo tay cô, còn không cho cô đi.

“Anh em sẽ phát hiện.”

Lục Chung lắc đầu, vẫn không cho cô nhúc nhích.

Trái tim Phan Lôi mềm nhũn, rất hi vọng có thể sáng khoái dẫn anh về, nhưng nghĩ đến gương mặt âm trầm của Phan Dụ, Phan Lôi không có can đảm này.

Cũng không phải cô sợ Phan Dụ, chẳng qua chỉ sợ người trong nhà không thích Lục Chung thôi.

Lúc cô còn nhỏ lạc mất ba mẹ, lạc mất người nhà, giờ vất vả lắm mới về nhà được, không muốn giữa tình yêu và tình thân chỉ có thể chọn một.

Nếu có thể, cô hi vọng cả nhà hòa thuận. Cùng gạt hái cả tình yêu và tình thân.

Cuối cùng, Phan Lôi kéo tay Lục Chung, hôn anh một cái, “Em phải về trước. Mai gặp.”

Đề phòng bản thân còn kéo dài do dự, Phan Lôi nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Song cô không ngờ Lục Chung cũng theo sau.

Anh qua đó nắm tay cô, rõ ràng muốn đưa cô về.

Trong lòng Phan Lôi ngọt lịm, nắm chặt tay Lục Chung, “Em... em thực sự phải về. Anh đừng đi nữa...”

Lục Chung xoa tay cô, gật đầu: Anh tiễn em.

“Nhưng...”

Lục Chung không thêm để ý sự khó xử của cô, chỉ kéo tay cô, đi rất chậm rất chậm.

Thỉnh thoảng, anh còn hôn cô. Phan Lôi thích cảm giác này, thích cảm giác triền miên vô cùng thân thiết này, sự yêu thích của cô dẫn đến việc hai

người giăng co hơn một tiếng đồng hồ trong khi chỉ còn khoảng cách ngắn ngủi.

Quần quýt si mê quá mức, đến độ Phan Dụ vẫn chờ trước cửa không nhìn nổi.

“Mẹ kiếp, mấy người coi ông đây chết rồi hả! Lề mề chậm chạp! Mau lăn tới đây cho ông!”

Lục Chung làm rõ ràng thế này, từ trên xuống dưới nhà họ Phan thực ra đã biết Lục Chung tới. E rằng, người không hay biết gì còn lén lút hưởng thụ vui vẻ, chỉ có mỗi nữ nhân vật chính của chúng ta.

Trông thấy Phan Dụ, Phan Lôi hết hồn, không chút nghĩ ngợi che trước mặt Lục Chung.

“Anh... sao anh ở đây?”

Phan Dụ đen mặt, tên câm khốn kiếp, đưa em gái hẳn về cũng thôi đi, đại gia nó, lộ trình mấy trăm mét ăn đủ loại đậu hũ của em gái hẳn, Phan Dụ kiềm nén đã lâu mới nhìn được cơn kích động không xông ra đánh tên cầm thú này một trận... Hoặc là? Đánh không lại?!

Sắc mặt Phan Dụ càng đen, lúc này cũng chẳng khách sáo nữa, trực tiếp kéo Phan Lôi.

“Còn lo lắng cái gì? Muộn thế này vẫn đi dạo bên ngoài! Còn không mau vô!”

Phan Lôi lưu luyến không rời, lại sợ Phan Dụ và Lục Chung đánh nhau, nên bước đi rất nhỏ.

Phan Dụ nổi giận đùng đùng, hung thần ác sát, trái lại Lục Chung lộ vẻ cực kỳ hờ hững, chỉ dùng ánh mắt dõi theo Phan Lôi đi vào.

“Anh... Em vào rồi... Các... các anh đừng cãi vả...”

“Dài dòng!” Bọn họ đương nhiên không cãi vả! Bọn họ chỉ biết đánh nhau.

Phan Dụ không ưa Lục Chung đã rất lâu, lần trước không đánh sảng khoái, lần này rốt cuộc tìm được cái cơ danh chính ngôn thuận.

Hắn giơ nắm đấm, mạnh mẽ vọt tới. Hiển nhiên Lục Chung không muốn đánh nhau với hắn, lui một bước lắc mình, tránh được đòn tấn công của Phan Dụ.

Phan Dụ cười lạnh một tiếng, thân thể chợt xoay, tấn công lần hai.

“Đừng tưởng lần trước, cậu bán cho tôi một nhân tình tôi liền chấp nhận cậu, nói cho cậu biết... muốn kết hôn với em gái tôi, cậu vẫn chưa đủ tư cách!”

Phan Dụ dây dưa liên tục, Lục Chung cũng mất tính nhẫn nại, nắm tay, trả lại một quyền.

Nhưng đến giữa đường, anh chợt chuyển hướng, Phan Dụ cũng không ngờ tên khốn kiếp này bỗng dưng chuyển hướng, một quyền chưa kịp thu lại lực trực tiếp chào hỏi mặt Lục Chung.

Phút chốc thấy khóe miệng anh trào máu tươi ra, Phan Dụ biết mình đã bị lừa.

Nhưng lúc này quá muộn rồi, cô em gái bảo vệ chồng kia của hắn oa một tiếng kêu to.

“Hầu ngốc!”

Lục Chung trúng một quyền, cuối cùng danh chính ngôn thuận vào nhà họ Phan.

Mẹ Phan Dụ luôn luôn đứng về phía con gái, ít nhất bề ngoài là vậy. Lúc này con gái tức giận trừng con trai, bà cũng không tiện chen vào, chỉ có thể đập con trai liên tục.

“Sao con có thể đánh người chứ? Chuyện đánh người không tốt thế này con cũng làm ra được?!”

Phan Dụ uất ức.

Lừa đảo, người mẹ này của hắn thực sự chuyên môn hãm hại con trai suốt hai mươi năm ròng, cho tới bây giờ chưa từng bị ai vượt mặt. Rõ ràng bà ám chỉ tên Lục Chung này không phải thứ tốt, coi như là ba Trần Ngai Ngai một sự thật không thể thay đổi, song muốn dễ dàng cưới được Bối Bối, cũng không dễ vậy.

Không dễ vậy, đương nhiên phải dạy dỗ một chút.

Nhưng ai ngờ còn chưa dạy dỗ hoàn chỉnh, bà đã đổ hết tất cả sai lầm lên người hắn.

Hãm hại con trai cũng không cần phải hãm hại như thế đâu.

Đập bàn! Hắn có phải là con ruột không!

Phan Dụ uất ức vẽ vòng tròn ở góc tường, cả buổi tối xảy ra chuyện lớn vậy, ba Phan đứng đầu gia đình đương nhiên không tránh khỏi phải xuất hiện.

Vết thương của Lục Chung không nghiêm trọng lắm, trái lại Phan Lôi vẫn còn phồng má tức giận, giống như anh bị thương rất nặng.

Ba Phan thoáng nhìn mẹ Phan Dụ vẫn không lên tiếng, khẽ ho khan hai tiếng.

“Bối Bối, thời gian không còn sớm. Con nghỉ ngơi trước đi.”

“Ba...”

Phan Lôì sợ mình vừa đi, Lục Chung và Phan Dụ lại muốn đánh nhau, đang do dự, mẹ Phan Dụ đã đi tới nắm tay cô.

“Đi thôi, ba con có chuyện muốn nói với nó.”

Con gái đều hướng ra ngoài thành cái dạng này rồi, bọn họ làm phụ huynh còn có tư cách gì nhúng tay quá nhiều.

↘ (↗ ∇ ↘) ↗, rõ là gái lớn không thể giữ trong nhà.

Đêm nay, mẹ Phan Dụ vứt bỏ ông chồng thân yêu của bà, dọn đến phòng Phan Lôì ngủ.

Phan Lôì lo lắng cho Lục Chung, vẫn lẩn qua lẩn lại không ngủ được.

Mẹ Phan Dụ cười, “Sao vậy? Con còn lo ba con ăn thịt nó hả?”

Phan Lôì bĩu môi không nói lời nào.

Mẹ Phan Dụ nhìn cô, nói tiếp: “Con lo lắng cho chồng con, mẹ cũng lo lắng cho...”

“Mẹ...”

Phan Lôì đỏ mặt, “Anh ấy thực sự tốt cực kỳ. Anh ấy rất tốt với con, con rất yêu anh ấy, mọi người... mọi người đừng làm khó anh ấy được không?”

“Làm khó?” Mẹ Phan Dụ cười cười, gật đầu với Phan Lôì, “Con bé này trong lòng nghĩ thế sao? Chúng ta làm khó thằng nhóc đó? Nếu chúng ta làm khó nó, còn để nó ở xung quanh chúng ta hơn nửa năm hả...”

Phan Lôì sững sốt, hóa ra... “Mẹ... mọi người đều biết hết rồi?”

Mẹ Phan Dụ vén chăn, nằm xuống bên cạnh Phan Lôi.

“Sao không biết chứ! Chúng ta đâu phải chết rồi. Con thích thằng nhóc đó vậy, nó còn không đuổi tới, sao chúng ta yên tâm giao con cho nó...”

Thì ra, ba mẹ sớm đã đồng ý. Tâm trạng Phan Lôi rất tốt, ôm cánh tay mẹ Phan Dụ, khẽ cọ cọ.

“Cảm ơn mẹ của con.”

Mẹ Phan Dụ bị tính khí này của cô con gái nhỏ làm trái tim mềm mại hẳn. Bối Bối của bà từ nhỏ đã rày đây mai đó, bọn họ không phải ba mẹ tốt, mới để con gái chịu nhiều khổ cực thế. Về sau, tìm được cô luôn muốn bù đắp cho cô, muốn cho cô thứ tốt nhất.

Thằng bé Lục Chung đó, nhà họ Phan vẫn không coi trọng.

Chủ yếu là tính tình thằng bé đó, cảm giác không giống như có thể cho Bối Bối hạnh phúc.

Nhưng có cách nào chứ, con gái người ta thẳng thắn ngã vào. Mặc kệ người nhà ba mẹ nghĩ sao, người trực tiếp tự trải nghiệm chính là con gái bà.

Con gái bà cảm thấy người đàn ông đó tốt, một lòng một dạ muốn lấy hẳn, bọn họ còn có thể làm thế nào đây?

Chỉ có thể cố hết sức để con gái bà vui vẻ, hạnh phúc.

“Mặc dù chúng ta đồng ý, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta sẽ buông tha nó như vậy. Trước đây nó từng tổn thương con, đó là sự thật. Bối Bối của mẹ mềm lòng có thể không quan tâm, nhưng đối với ba mẹ lại không thể tha thứ. Nó tổn thương con một phần, là tổn thương ba mẹ mười

phần... Hừ... không trả giá một chút bèn muốn mang con đi, cũng quá coi thường chúng ta...”

“Mẹ...” Mặc kệ thế nào, bọn họ không phản đối, Phan Lôi cũng vui rồi.

Ôm cánh tay mẹ, Phan Lôi yếu ớt làm nũng.

“Những ngày gần đây, có rất nhiều hình ảnh xuất hiện trong đầu con. Trí nhớ con vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng con nghĩ cũng bảy tám phần rồi, con đã nhớ được rất nhiều rất nhiều, toàn là những chuyện rất vui... Mẹ, không phải mẹ nói, trong tiềm thức con người ghi nhớ chuyện tốt nhất sao? Con luôn luôn nhớ anh ấy, anh ấy che chở con, chăm sóc con, khi đó, không ai thích con, con từng thích một người cũng lợi dụng con, tổn thương con, chỉ có anh ấy bảo vệ con ở phía sau. Con đã đồng ý với anh ấy, mặc kệ xảy ra chuyện gì, con sẽ ở bên cạnh anh ấy. Anh ấy không buông tay con ra, sao con có thể buông tay anh ấy được.”

Mẹ Phan Dụ nhìn con gái, ở trong lòng thở dài.

Tính tình con bé này, chẳng biết giống ai.

Nhớ năm đó, chồng bà cũng từng nói với bà mấy câu như vậy, nếu em không rời khỏi, anh cũng không vứt bỏ.

Khi đó, hai người họ là môn đăng hộ đối. Trước khi cưới, bà có đôi tượng động lòng, về sau chứng minh bất quá chỉ là một giấc mơ.

Bà tưởng, quãng đời còn lại của bà sẽ trôi qua với một người đàn ông bằng mặt không bằng lòng, nhưng không ngờ.

Người đàn ông này, cuối cùng lại nắm tay bà, nói cho bà biết, bà là vợ ông, có ra sao cũng sẽ không buông tay bà.

“Bối Bối...”

Tâm trạng mẹ Phan Dụ bắt đầu dâng trào, đang tính nói gì với con gái, xoay đầu lại trông thấy dáng vẻ con gái ngủ yên ổn.

Con bé này, tâm tư thỉnh thoảng rất tinh tế, song có một số việc lại tùy tiện. Do đó, mặc kệ thằng nhóc nhà họ Lục làm gì con bé, con bé cũng lựa chọn quên đi.

Mẹ Phan Dụ nhìn dung nhan bình thản ngủ của con gái, trong nháy mắt tâm trạng trở nên phức tạp.

Đứa con này của bà, thực sự là một đứa trẻ tốt.

Không thù dai, biết cảm ơn, biết đủ.

Cũng khó trách, thằng nhóc kia, mặc kệ thế nào, đều đuổi theo nó.

Con gái bà, trái lại là đứa tốt đẹp.

Chỉ hi vọng, người đàn ông đó, cũng là người tốt.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Vừa ngủ, Phan Lôi ngủ hết sức ngon, nhất là sau khi tỉnh dậy còn có thể thấy Lục Chung.

“Em đang nằm mơ sao? Nhất định nằm mơ rồi...” Cô chớp chớp mắt, không dám tin nổi. Lục Chung vậy mà xuất hiện bình tĩnh thế trước giường cô, không phải đang nằm mơ thì là gì?

“Được rồi, mau đứng dậy, cả nhà đều chờ mỗi mình con ăn sáng thôi!”

Giọng mẹ Phan Dụ cười nhạt từ phía sau truyền đến, Phan Lôi chột cả kinh, từ trên giường bật ra.

Không phải mơ?

Vậy chính là sự thật.

Không biết tối qua ba Phan và Lục Chung nói chuyện gì, dù sao sau ngày đó, Lục Chung thường xuyên đến nhà cô.

Phan Dụ nhìn mãi vẫn không thấy thoải mái, nhưng chẳng nói gì thêm. Thịnh thoảng hẳn cũng sẽ động thủ với Lục Chung, bất quá không tàn nhẫn như lần trước, chắc có loại cảm giác chim sợ cành cong.

Đây quả là thời kỳ hạnh phúc nhất của Phan Lôi, bất quá, cô cũng từng hỏi Lục Chung rốt cuộc đã nói gì với ba Phan, dựa theo lời giải thích của mẹ Phan Dụ, vẫn có cảm giác chuyện này không đơn giản vậy.

Chuyện tối hôm đó, Lục Chung chẳng nhắc tới câu nào, chỉ đứng giờ đến Phan gia, ăn cơm tản bộ với cô.

Mặc kệ Phan Lôi nghĩ sao, những người khác đã nói bắt đầu thương lượng chuyện cưới xin của cô rồi.

Gần đây, Trần Cận Nam và Trần Như Ngọc cũng tới, hai bà mẹ trao đổi chuyện cưới xin đều rất có quan điểm.

Bọn họ thảo luận quá nhiệt tình, đến nỗi chú rể cô dâu chính hiệu bị gạt sang một bên.

Phan Lôi thoáng không vui.

“Mẹ à, đây là hôn lễ của con mà. Huống...” Phan Lôi liếc nhìn Lục Chung, không cam lòng phun ra lời nói thật, “Con còn chưa muốn kết hôn.”

Nghe nói trình tự kết hôn rất phức tạp, cô chẳng muốn nhúc nhích chút nào. Hơn nữa, không phải nghe nói cô đã lên xe hoa một lần rồi sao? Hiện giờ cử hành hôn lễ không kiêng dè vậy lại là thế nào?!

“Con không muốn kết hôn? Hay không muốn lấy người ta?!” Mẹ Phan Dụ còn chưa lên tiếng, Trần Như Ngọc đã nóng nảy.

“Bắc Bắc, con đã đính hôn với nó gần một năm rồi, muốn kéo dài tới khi nào nữa? Chẳng lẽ đợi đến hoa tàn liễu héo, đưa bé thứ hai ra ngoài mua nước tương luôn hả?!”

“Con...” Phan Lôi cảm thấy như vậy cũng tốt lắm chứ, làm gì cứ phải kết hôn nhanh thế. Huống chi, cô chẳng có cảm giác mong đợi, vì toàn bộ quá trình cô không có quyền nhúng tay vào chút nào.

Ý kiến của Phan Lôi nhanh chóng bị phớt lờ, hai bà mẹ bắt đầu bàn áo cưới nên mặc bao nhiêu bộ, mặc kiểu gì cho nó sinh động.

Phan Lôi thoáng buồn chán, nghĩ đến Lục Chung ở bên cạnh chơi Lianliankan, hơi tức giận.

“Ồn ốc, anh không nói câu nào sao?”

Lục Chung từ trong điện thoại hé ra khuôn mặt mờ mịt, giờ anh ôm được người đẹp về, còn có ý kiến gì.

Rất nhanh, ngày cưới quyết định là tháng mười năm nay.

Còn hơn nữa năm đấy, Phan Lôi từ không thăng bằng dần dần yên lòng.

Sau khi Lục Chung thường xuyên đến thăm cô, cô cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

Lục Chung không đi làm à? Mỗi ngày rảnh rỗi thế thực sự có tốt không?! Có khi nào Lục thị bị Lục Chung chơi sập luôn không?!

Lần này, Lục Tư bày tỏ hấn cực kỳ phần nộ, hiện tại hấn ở công ty làm trâu làm ngựa, ngay cả yêu đương cũng không có cách nào thảo luận.

Đương nhiên, tiếp nối Chuột đồng, Lục Tư cũng yêu.

Bất quá nghe Phan Dụ nói, hình như Lục Tư yêu đơn phương.

Đối phương chính là người đẹp lạnh lùng nổi tiếng, Lục Tư muốn âu yếm cũng phải nhìn xem hấn có cái mạng này không?

Lần này, trái lại Lục Tư làm không biết mệt, đồng thời thường xuyên gọi cho Phan Lôi oán giận cầu xin.

“Lôi Lôi à, hai người hòa thuận rồi, mau bảo Lục Chung về thu dọn cục diện rồi rảnh đi, mặc kệ thế nào, Lục gia mới đến thành phố Biển, anh ấy là ông chủ lớn làm gì đều không có mặt, mỗi ngày làm ồ ở nhà làm trạch nam, phải chăng quá thiếu trách nhiệm không...”

Lục Tư điện thoại rất nhiều, Phan Lôi cũng hơi bận khoản.

Hôm nay, cô chủ động nói chuyện Lục Tư với Lục Chung.

“Cái kia, Lục Tư năm nay bao nhiêu tuổi vậy?”

Lục Chung hoàn toàn không có hứng thú, gối lên đùi Phan Lôi chơi điện thoại, nghe giọng Phan Lôi, lười biếng ngược mắt lên.

Ai biết hần bao nhiêu tuổi chứ.

Lục Chung không quan tâm.

Thực sự không phải anh họ tốt mà.

Phan Lôi tiếp tục dạy dỗ, “Anh xem đi Chuột đồng tìm được bạn gái rồi, anh nói đi Lục Tư lớn già đầu... Anh không sợ hần đi lệch đường sao?”
Giờ gay nhiều thế, Phan Lôi nghĩ, đáng vẻ Lục Tư... từng giây từng phút đều có thể xảy ra đó!

Nét mặt Lục Chung rất không có vấn đề gì, hiện tại anh vui vẻ, còn Lục Tư... vẫn thích hợp làm trâu làm ngựa.

Liên tiếp ám chỉ mấy lần, Lục Chung đều không tiếp chiêu. Phan Lôi cũng hơi tức giận, “Này, em nói nè lẽ nào anh không đi làm sao?”

Mỗi ngày ở nhà với cô thế này, thực sự tốt không? Mặc dù Phan Lôi có chút thích cuộc sống buồn tẻ vậy, nhưng về lâu cũng khó tránh cảm thấy buồn chán.

“Anh đi làm đi... Mỗi lần Lục Tư gọi tới, em đều rất áy náy... Anh đi làm đi... Dù sao có lẽ cũng được...”

Lục Chung bày tỏ không tình nguyện, Phan Lôi nghĩ một hồi, ghé vào tai Lục Chung, khẽ nói: “Nếu không, em theo anh đi làm nha?”

Ánh mắt Lục Chung sáng rực, lần này, anh rất sung sướng gật đầu.

Chuyện đi làm, Phan Lôi nói với người nhà họ Phan.

Trái lại Phan gia không có nhiều ý kiến phản đối lắm, chẳng qua là cái miệng bĩ ối của Phan Dụ thôi, nghe cô nói muốn đi làm, lập tức vui vẻ.

“Cũng được, va chạm xã hội cũng tốt. Đờ hơn ngày ngày ở nhà như gái quê.”

“... Anh... anh nói ai là gái quê!”

“Ai trả lời thì là người đó...” Phan Dụ huýt sáo, còn chưa bày nụ cười đắc ý, bèn đưng phải khuôn mặt cười như không cười của Lục Chung ở bên cạnh, cả người liền phát run.

Cái tên này, đừng nói lại giở ý xấu ở sau lưng hăn nha?

Phải nói Phan Dụ là một tên lưu manh, nhưng hăn không ngờ tên Lục Chung này còn lưu manh hơn hăn. Anh vì trả thù chuyện hăn mang Phan Lôi đi, tìm mấy kẻ thù của hăn, một ngọn lửa đốt hăn thành khói, cuối cùng còn giả vờ làm đấng cứu thế, rõ là thủ đoạn cao cường.

Hiện tại đứa con gái ngu ngốc kia dường như đối với Lục Chung là nói gì nghe nấy, còn đối với hăn lại lạnh nhạt châm chọc.

Hừ, cũng không nghĩ xem ai mới thực sự là mặt người dạ thú.

Hiển nhiên Phan Dụ khó chịu, bèn tìm cơ hội ngáng chân Lục Chung.

Nhưng chưa được mấy ngày, Lục Tư đã tìm đến cửa, rõ ràng đưa tới một vụ làm ăn lớn.

Phan Dụ thoáng nghĩ cũng biết là ý Lục Chung.

Phương pháp rất đơn giản, nhưng rất có ích.

Cho một cây gậy to, lại cho thêm một quả táo ngọt.

Mặc dù rất đau, song lại rất ngọt.

Phan Dụ là người kinh doanh, đương nhiên sẽ không buông tha miếng thịt béo đưa tới, về tấm lòng này của Lục Chung, hẳn chẳng biết xấu hổ thu nhận.

Việc này cứ xem như chút tấm lòng của em rể dành cho anh vợ đi.

Bất quá, anh có bản lĩnh làm em rể hẳn không, điều này hẳn chưa đồng ý.

Nhưng ba Phan lại thỏa hiệp trước.

Phan Dụ bất mãn.

Rõ ràng người thương Phan Lôi nhất trong nhà là ba Phan. Song người nhả ra trước tiên lại là ba Phan.

Về sau, Phan Dụ mới biết.

Ngày thứ hai Phan Lôi về thành phố biển Lục Chung đã gặp ba Phan, anh dùng tất cả mọi thứ của anh để đổi lấy sự tha thứ.

Vừa nghĩ vậy, Phan Dụ cũng hơi bội phục Lục Chung. Tên này là người không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân điển hình, cũng không thích kiếm tiền, suốt ngày lẻo đẻo theo em gái hẳn, lại yêu em gái đáng ghét của hẳn,

ánh mắt đó thực sự... chặc chặc chặc... như hổ như sói... Từng giây từng phút đều muốn đẩy ngã cô em gái ngốc nghếch kia của hẳn.

Vậy cũng thôi đi, thậm chí còn chuyển hết toàn bộ tài sản đứng tên cho cô.

Lại nhìn cô gái em này của mình, Phan Dụ nhin không được lắc đầu. Dáng dấp cũng không tồi, nhưng tính tình chậm chạp, nhìn chả thấy có chỗ nào xuất sắc.

Chắc mỗi người có cái gu khác nhau nhĩ.

Phan Dụ nghĩ, lại nhìn người nào đó ngoan ngoãn như cún con bên cạnh em gái mình, chột rùng mình.

Hai kẻ này, ở mức độ nào đó mà nói, đúng là một đôi trời sinh.

Phan Lôi cũng mặc kệ Phan Dụ nghĩ sao, chẳng qua cô cảm thấy hơi áy náy với Lục Tư.

Mỗi ngày Lục Tư đều điện thoại khóc lóc kể lể, hàng ngày hẳn tăng ca đến rạng sáng, cả người héo úa như dưa chuột vậy, chả có tí sức sống.

Tuy biết hẳn nói chuyện phóng đại, song Phan Lôi vẫn khó tránh khỏi mềm lòng.

Quả thực, Lục Chung trạch quá rồi, ngoại trừ ở nhà, anh đều không muốn đi đâu.

Phan Lôi theo Lục Chung đi làm. Cô không chỉ đi làm, còn vờ nộp đơn làm thư ký, được Lục Tư tuyển vào.

Kỳ thực nói là thư ký, chắc cũng chỉ châm trà, dọn dẹp bàn cho Lục Chung.

Mặc dù như vậy, nhưng Phan Lôi cũng cảm thấy không tệ.

Dù sao còn hơn ở nhà làm sâu gạo.

Từ khi Lục Chung về Lục Tử bèn xin nghỉ dài hạn, ném tất cả công việc trong tay cho tiểu Lữ.

Tiểu Lữ là người thông minh, nhanh chóng lấy những việc quan trọng giao cho Lục Chung.

Thời gian trôi qua gió yên sóng lặng, công ty giải trí của Lục Chung vẫn như trước, phần lớn đều đóng phim chụp quảng cáo, hôm nay, bọn họ còn vô tình gặp được một người quen.

“Chị! Sao chị ở đây?”

Phan Lôi mất chút thời gian mới nhớ ra, cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh trước mặt là ai.

“Phiến Tử?”

Phiến Tử là một trong những cặp tình nhân nhỏ lần trước Lục Chung và Phan Lôi ra bãi biển hẹn hò gặp được, là sinh viên đại học gần đó.

“Sao em ở đây?” Phan Lôi thoáng ngạc nhiên.

Phiến Tử bĩu môi, “Em chỉ tạt ngang qua, nghe nói ở chỗ này tuyển người mẫu quảng cáo, em tính...”

“Em tới nộp đơn?”

“À không...” Phiến Tử lắc đầu, “Em muốn nhìn xem nghỉ hè có việc làm nào không? Dáng người em như vậy mà làm người mẫu thôi miễn đi, bất quá có công việc lặt vặt nào cần, ngược lại em có thể...”

Ấn tượng Phan Lôi dành cho Phiến Tử không tệ, đang tính ngầm hỏi tiểu Lữ xem có việc nào như thế không, lúc này Phiến Tử lại hỏi: “Chị, sao chị ở chỗ này?”

“Chị làm ở đây mà.”

Phan Lôi cười.

“Á... Chị làm ở đây hả...” Phiến Tử kinh ngạc hô một tiếng, bỗng che miệng lại, tiến tới bên tai Phan Lôi nói: “Chị, nói chị biết, Hệ Hoa của chúng ta cũng tới đây phỏng vấn, nghe nói cô ta chắc chắn đậu... Vì vậy chị à, chị phải cẩn thận nha...”

Đương nhiên Phan Lôi không có cảm tính với cái cô Hệ Hoa tràn đầy nhiệt tình kia, đặc biệt đối phương còn mơ ước người đàn ông của cô.

Gật đầu, Phan Lôi nghĩ một hồi, trực tiếp tìm tiểu Lữ.

Ngược lại cô muốn xem một chút, cái cô Hệ Hoa này dựa vào cái gì chắc chắn được đóng quảng cáo này.

Trên thực tế, Hệ Hoa nói thế, hoàn toàn là vì Tiết Cương gã phú nhị đại bạn trai cô ta mới quen đạo diễn quay quảng cáo lần này.

Do đó, hần mới vỡ ngực, nói bạn gái tuyệt đối được chọn.

Nhưng chắc hần đã quên, hần đã đắc tội người ta.

Đồng thời, người này còn thù rất dai.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Cũng ngạc nhiên như Phan Lôi còn có Tiết Cường.

Theo Tiết Cường, mặc dù Phan Lôi hơi lớn tuổi, song thoát nhìn cũng coi như con gái rượu xinh xắn là lướt, lúc ngoan ngoãn tựa vào Lục Chung, còn có một loại tư vị đặc biệt. Khi Tiết Cường hãnh mới ra ngoài lẫn lộn, luôn tự phụ dáng dấp có mấy phần phong lưu, trong nhà có tiền, vô số phụ nữ như ruồi nhặng bu vào.

Thật không ngờ, hãnh còn ăn quả đắng trên người một phụ nữ.

Người phụ nữ này, có mấy phần xinh đẹp, tuổi tác chắc hơi lớn, bên cạnh còn có một người bạn trai tuyệt đẹp.

Hãnh tưởng người đàn ông này là một tên trai bao vô dụng, ăn một bữa còn phải Phan Lôi trả tiền. Lần đó kiểm tra lái xe say rượu để bọn họ thoát dễ dàng khiến Tiết Cường sâu sắc suy nghĩ.

Nhà Phan Lôi hãnh không tệ, người đàn ông kia hãnh là một tên trai bao vô dụng.

Porsche có là gì, chắc chắn Phan Lôi mua cho hãnh.

Bây giờ phú bà thực sự không biết trung trinh, ngay cả ngang nhiên bao nuôi trai bao cũng làm được.

Trên thực tế, Phan Lôi cũng không nghĩ thế. Mặc dù cô không thích Hệ Hoa, song nếu Hệ Hoa thực sự thích hợp đóng quảng cáo kia, cô cũng không phản đối.

Chuyện này, cô đã hỏi tiểu Lữ, sau đó cũng không thể nào chen vào.

Nghe nói buổi phỏng vấn đó có vòng sơ loại và bán kết, kết quả sau này ra sao, cô không quan tâm.

Bất quá, ngày hôm sau lúc cô ở văn phòng không có việc gì làm, bỗng nhiên Lục Chung đi ra.

“Đi đâu vậy?”

Lục Chung đặt văn kiện lên bàn cô, ý bảo cô ra ngoài với anh.

Phan Lôi ở công ty, luôn luôn rất nghe lời Lục Chung.

Người chỉ tay năm ngón ở công ty tối về ngoan ngoãn bị cô khống chế, loại cảm giác tương phản này thật không tồi.

Phan Lôi mang giày cao gót, một đường theo Lục Chung xuống lầu.

Trong quá trình, cô đi giày cao gót hơi mệt, Lục Chung ngừng mấy lần. Sau đó sau khi tiến vào thang máy, ban đầu cũng không có người, nhưng càng xuống tầng trệt, người dần dần nhiều hơn.

Cô cũng có chút thở gấp. Nhiều người lại là không gian giam cầm, cô vẫn còn hơi sợ hãi.

Lúc này, Lục Chung nhích lại gần, khéo léo che cô trước ngực mình.

Ở công ty, biết quan hệ hai người họ chỉ có tiểu Lữ và Lục Tư, cho nên ngay cả một tư thế bảo vệ như thế, hai người cũng không đứng sát đối phương, ngược lại cách một khoảng.

Rất gần, nhưng là khoảng cách rất an toàn.

Cũng không biết tại sao, bỗng dừng Phan Lôi đỏ mặt.

Sau khi ra khỏi thang máy, Lục Chung đi rất chậm.

Chắc đang đợi cô.

Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, anh nhú mày.

Mặt cô đỏ càng ác liệt hơn, toàn thân đều nhịn không được thoáng run run.

Lục Chung thấy vậy, cuối cùng không nhịn nổi, bật cười, ngăm con đà điểu nhỏ đỏ mặt, cảm xúc không khỏi dâng trào, muốn kéo cô vào lòng.

Đúng lúc này, tiểu Lữ mở cửa, gật đầu với anh.

“Lục tổng, cuộc phỏng vấn đã chuẩn bị xong.”

Một tiếng này, khiến hai người đều phục hồi tinh thần.

Phan Lôi vỗ vỗ khuôn mặt đỏ bừng, lướt qua Lục Chung, vội vã chạy vào phòng làm việc.

Phan Lôi cũng không biết đây là cuộc phỏng vấn quảng cáo, mà Phiến Tử đã nói trước đó.

Đợi cô bước vào, cũng không chú ý Hệ Hoa.

Căn phòng còn mấy cô gái, mỗi người đều có vóc dáng đẹp, khuôn mặt xinh xắn. Toàn là đại mỹ nhân, có thể nói mỗi người một vẻ.

Phan Lôi dừng một chút, vẫn chưa phản ứng kịp, Lục Chung đã từ phía sau đi tới. Anh cố tình sao? Lúc lướt qua người, khẽ trêu lòng bàn tay cô.

Phan Lôi lại đỏ mặt.

Hiển nhiên Hệ Hoa cũng ngại ngần cả người khi Phan Lôi và Lục Chung tiến vào. Cô ta và Tiết Cương đều cho rằng Phan Lôi có chút tiền, nhưng Lục Chung là một tên không ra hồn.

Nhưng khi người phỏng vấn giới thiệu đây là tổng giám đốc Lục thị và thư ký tổng giám đốc, rõ ràng cô ta ngây ra.

Người đàn ông từ đầu đến cuối xem nhẹ cô ta, hóa ra có thân phận hiển hách tới vậy.

Nhất thời, trong lòng Hệ Hoa có ngũ vị lẫn lộn, đến cuối cùng, trông thấy người đàn ông có khuôn mặt điển trai lạnh lùng, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác muốn chinh phục.

Không biết chinh phục người đàn ông kiểu này, sẽ có cảm giác gì.

Vì có suy nghĩ như thế, nên có thể nói Hệ Hoa sử dụng hết khả năng.

Từ góc độ công bằng mà nói, Hệ Hoa giỏi ca múa, quả thực đứng nhất nhì trong mấy cô gái kia. Nhưng thật tình Phan Lôi không thích ánh mắt cô ta, quá trần trụi, phu nhân chính thức cô đây còn ở chỗ này đó, cô ta trắng trợn quyến rũ chồng cô rồi cuộc có ý gì.

Phan Lôi đổ bình dấm chua.

Cô chưa kịp đen mặt, Lục Chung đã trực tiếp ra tay.

Một cuộc phỏng vấn, theo lý thuyết còn có vòng thứ hai vòng thứ ba, song Lục Chung trực tiếp xua tay, tiện tay chỉ một cô gái trong số đó.

Tiểu Lữ sáng tỏ, nói với các cô gái còn lại: “Cảm ơn mọi người đã yêu mến Lục thị, lần phỏng vấn này kết thúc.”

Hệ Hoa không ngờ bản thân bị loại, nhất thời trên mặt có chút không nén được giận.

Phải biết rằng điểm cô ta cao nhất.

“Tôi có thể biết tại sao tôi bị loại không? Rõ ràng điểm tôi cao nhất mà?”

Lục Chung căn bản không để ý cô ta, gật đầu với Phan Lôi, chuẩn bị đi.

Lúc này, Hệ Hoa bèn vọt tới, ngăn cản hai người, “Nguyên tắc tuyển dụng của Lục thị chẳng phải công khai sao? Tôi muốn hỏi dựa vào cái gì chúng tôi có thực lực lại bị chặn ngoài cửa, còn cô ta dựa vào quan hệ thì có thể ngồi vị trí thư ký tổng giám đốc?”

Hệ Hoa chỉ vào Phan Lôi, cực kỳ không cam lòng.

“Tôi từng xem quy định của Lục thị, nhân viên không được có quan hệ nam nữ. Tổng giám đốc Lục, đừng nói anh muốn khơi mào tiền lệ này nhé?”

Đây là nhằm vào cô. Tốt, Phan Lôi híp mắt.

Phan Lôi hít sâu một hơi. Nếu cô là Hệ hoa, cũng sẽ không ngu xuẩn tới thế. Dù sao là một người diễn xuất, nguyện vọng lớn nhất chính là diễn xuất và nổi tiếng.

Đắc tội Lục Chung, lẽ nào cô ta nghĩ cô ta còn có thể diễn xuất ở thành phố này sao?

Nhưng đã hắt nước bắn lên người cô, cô còn có thể bàng quang ngồi xem à?

Lục Chung vẫn không có hành động, Phan Lôi đã đứng dậy.

“Xảy ra chuyện gì? Cô là ai, cô có tư cách gì nói tôi như vậy?”

Hệ Hoa sững sờ, cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trên biển khiến cô ta tưởng Phan Lôi, là một quả hồng mềm.

Nhưng hôm nay xem ra, vốn dĩ không phải con cừu nhỏ, mà là một con cọp mẹ.

“Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy không công bằng...” Hệ Hoa chậm chạp nói.

“Không công bằng? Cô dựa vào cái gì cảm thấy không công bằng?” Phan Lôi cười lạnh, “Lẽ nào cô dựa vào cô có điểm số cao nhất sao? Tôi nói cho cô biết, ở trước mặt tổng giám đốc Lục chúng tôi, anh ấy có quyền phủ quyết. Một câu thôi, anh ấy nói cô được, là cô được. Ngược lại, anh ấy nói cô bị loại, thì cô vĩnh viễn knock – out! Quy tắc thì sao... Quy tắc là anh ấy định!”

Sắc mặt Hệ Hoa trắng bệch, “Nhưng... nhưng mấy người là công ty lớn... công ty lớn...” Tùy tiện như thế thực sự được ư?!

“Công ty lớn thì sao?! Đứng ở góc độ công ty lớn, chúng tôi cho rằng cô không thích hợp với nhân vật này, đây là quyết định tốt nhất.” Con người trầm xuống, Phan Lôi đi tới bên cạnh Lục Chung, chủ động kéo tay anh, “Còn tại sao tôi có thể ở chỗ này? Cô cũng nói quy định của Lục thị chúng tôi là không cho phép cộng sự có quan hệ nam nữ, cũng đâu nói không cho phép vợ chồng. Tôi là bà chủ Lục thị, tôi giống anh ấy, cũng có quyền phủ quyết, đáp án thế này, cô hài lòng chưa?”

Sắc mặt Hệ Hoa đã trắng bệch như tờ giấy, lúc này tiểu Lữ còn không quên bổ sung một câu.

“Xin lỗi, tiểu thư, còn một chuyện nữa, phu nhân chúng tôi mới chính là người nắm quyền Lục thị, tổng giám đốc Lục chúng tôi chỉ bán mạng cho

phu nhân thôi.”

Tiểu Lữ cười vẫy chào, sau đó nhanh chóng có bảo vệ dẫn Hệ Hoa ra ngoài.

Vài người trong phòng đều là nhân viên cấp cao, không ngờ vị thư ký mới tới lại là phu nhân tổng giám đốc.

Hèn gì ngày thường thấy hai người họ hơi mờ ám.

Đưa Hệ Hoa đi rồi, Phan Lô thở dài một hơi, xoay đầu lại nhìn Lục Chung, nụ cười trên mặt làm sao cũng không giấu được.

“Hừ, lần này anh hài lòng chứ.”

Cầm tay Lục Chung, Phan Lô oán trách, “Đều tại anh, sau này sao em có thể đi làm đây?”

Lục Chung nhìn lướt qua căn phòng, những người khác trong phòng lập tức gật đầu, “Phu nhân, cô yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ giữ bí mật.”

“...”

Đám người kia xuôi theo chiều gió nhanh thật.

Bất quá, trước khi kết hôn Phan Lô vẫn chưa muốn công khai, có lẽ như vậy là biện pháp tốt nhất.

Hai người một trước một sau về tới phòng làm việc.

Phan Lô càng nghĩ càng cảm thấy bản thân bị lừa.

“Hươu ngọc, đừng nói anh cố ý nha.”

Ban đầu, Lục Chung rất chỉ trích việc cô không công khai quan hệ hai người, lần này sao chủ động dẫn cô đi phỏng vấn người mới chứ.

Lục Chung ngồi trên ghế salon, thuận thế kéo Phan Lôi ngồi lên đùi, nắm tay cô xoa xoa một phen.

“Này, anh đừng lảng sang chuyện khác. Anh... anh cố tình... biết rõ Hệ Hoa đó không phải đèn cạn dầu, còn cố ý làm cô ta tức giận, muốn chọc tức em ư...”

Lục Chung vẫn mỉm cười, sau khi Phan Lôi tức giận bĩu môi, mới hôn cô một cái.

Xoa tay cô viết: Chẳng phải em muốn báo thù sao?

Phan Lôi phản ứng kịp, nện Lục Chung một cái.

“Em đâu hẹp hòi như anh... Tuy cô ta rất đáng ghét, nhưng chuyện trước đó lâu như vậy mà anh còn nhớ rõ, anh cũng thật là...”

Lục Chung vẫn cười, càng dùng sức xoa tay cô.

Phan Lôi tựa vào lòng anh, nhớ lại dáng vẻ ngự tử ban nãy của mình, cũng không thể tin nổi.

“Thật không ngờ, em cũng có thể mạnh mẽ thế.”

Đâu chỉ mạnh mẽ, đơn giản là xinh đẹp.

Lục Chung hôn trán cô một cái, anh biết lúc đó cô có một phần nguyên nhân là ghen tuông, một phần còn lại là bảo vệ anh.

Cô luôn đứng trước mặt anh, bảo vệ anh.

Thực ra, ba vợ nói đúng.

Thoạt nhìn, có thể gặp được người nhà họ Lục nuôi lớn cô tới thế, để cô không lo cơm áo cũng coi như may mắn của cô. Nhưng có thể gặp được cô

được cô yêu, thực ra lại là may mắn của anh.

Ôm chặt người con gái trong lòng, Lục Chung hít sâu một hơi, thực sự là may mắn của anh.

Không biết may mắn cỡ nào, mới có thể gặp được người như cô.

Phan Lôi càng nghĩ càng thấy hơi kỳ quái.

Cô từ trong lòng Lục Chung ngẩng đầu lên, “Được rồi, ban nãy tiểu Lữ nói cái gì mà em là người nắm quyền Lục thị, là ý gì?”

Lục Chung nhìn cô, càng dùng sức xoa tay cô.

“Có phải anh đã làm gì gạt em không? Hay... hay anh đã đồng ý chuyện gì với anh hai em?”

Lục Chung lắc đầu, cúi đầu hôn lên bờ môi đang lạnh nhải.

Không phải bọn họ ép buộc.

Là anh cam tâm tình nguyện.

Cô là tốt nhất.

Anh sẽ cho cô thứ tốt nhất.

Cho cô hết toàn bộ.

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Vĩ Thanh (Thượng)

Lục Chung và Tô Giác gặp mặt là vì Tô San.

Đương nhiên, Phan Lôi chỉ cho rằng hai anh em đã xóa bỏ hiềm khích lúc trước.

Hiện tại Lục Chung thường xuyên đến Phan gia, mẹ Phan Dụ là mẹ vợ càng nhìn con rể càng hài lòng, nhất là Lục Chung còn có tài nấu nướng, Phan Dụ và ba Phan nhanh chóng bị đá ra ngoài không thương tiếc.

Hiển nhiên, Lục Chung có thể ở lại ăn cơm, nhưng không thể qua đêm.

Điểm này, người nhà họ Phan nhất là Phan Dụ khá kiên trì.

Em gái mình còn chưa chính thức lên xe hoa, giữ đàn ông lại qua đêm thì giống cái gì.

Đối với lần này, Lục Chung cũng không nói gì, chẳng qua ở công ty sẽ tấy máy tay chân với cô nhiều hết mức.

Hiện tại ở công ty mặc dù quan hệ hai người vẫn bí mật, song mấy nhân viên cấp cao đều biết quan hệ hai người, ngày thường lời nói và việc làm cũng tôn trọng Phan Lôi hơn mấy phần.

Bình thường Lục Chung bề bộn nhiều việc, Phan Lôi làm thư ký cũng bận rộn theo anh.

Song hiệu suất của Lục Chung rất cao, luôn có nhiều thời gian ㄟ
(3 ㄣ) ㄟ ㄟ (3 ㄣ) ㄟ với cô.

Trước đây anh vô cùng chống đối việc thể hiện tình cảm ở nơi công cộng, giờ nghĩ lại là do Phan Dụ ép quá gắt, ở Phan gia phòng anh như phòng sói vậy, cho nên ở công ty đặc biệt... đói khát.

Hôm nay, Lục Chung nhận được tin nhắn bèn vội vàng ra cửa.

Phan Lôi tùy tiện hỏi một câu anh đi đâu thế.

Lục Chung xoay đầu lại, con người cười cười, gõ hai chữ, Tô Giác.

Đối với lần này, Phan Lôi hơi bất ngờ. Lục Chung không ưa Tô Giác là chuyện rất lâu rất lâu rồi.

Đến bây giờ, vật đổi sao dời, cuối cùng hai người cũng hòa thuận sao?

Đối với kết quả này, Phan Lôi vui vẻ ra mặt.

Mặc kệ thế nào, ấn tượng cô dành cho Tô Giác rất tốt, nếu hẳn là anh Lục Chung, đương nhiên hi vọng quan hệ hai người có thể cải thiện tốt hơn.

Song cô không biết là, lý do Lục Chung đi tìm Tô Giác không phải vì hòa thuận.

Mà là vì Tô San.

Mấy ngày trước, Tô Giác ở bên Mỹ gửi tin cho Lục Chung.

Tô San đã mất tích.

Có lẽ, Tô San coi như có bản lĩnh, bị giam ở bệnh viện tâm thần còn có thể chạy thoát.

Xem ra, năm đó nhổ cỏ tận gốc là rất cần thiết. Lục Chung hối hận bản thân không ra tay tàn nhẫn.

Tính tình Lục Chung, Tô Giác coi như hiểu rõ, chẳng qua lời dẫn dò của Tô Thăng Tường, Tô Giác cũng không thể xem nhẹ.

“Bên kia hi vọng cậu có thể tha cho Tô San.”

Tha cho cô ta một lần? Lục Chung nở nụ cười.

Một câu thôi.

Không tìm đường chết sẽ không chết.

Hiện tại anh hòa nhã rất nhiều, cũng có con trai, sau này còn có thể có con gái, anh chẳng muốn hai tay mình tắm máu tươi không sạch sẽ, quan trọng hơn là không hi vọng Phan Lôi lo lắng. Nhưng nếu bản thân Tô San không muốn sống, thì anh rất thích thành toàn cho cô ta.

“Tô San tôi sẽ tìm được... Chỉ hi vọng cậu, nếu tìm được nó trước một bước, thì hãy xuống tay lưu tình.”

Tô Giác khẩn cầu.

Lục Chung không gật đầu, cũng không lắc đầu.

Anh không có hứng thú gì với Tô San, bất quá Tô San chạy khỏi bệnh viện tâm thần, chắc do chấp niệm chưa tiêu tan. Có lẽ, vẫn muốn tìm Phan Lôi gây sự.

Một người phụ nữ như vậy, sao anh có thể xuống tay lưu tình.

Nhất là, Phan Dụ tiết lộ xấp hình trong tay hắn trước đây là do Tô San tuồn ra, Lục Chung càng hạ quyết tâm hơn.

Đối với tất cả mọi thứ bất lợi cho mèo ngoan nhà anh, đều cần diệt cỏ tận gốc!

Thấy Lục Chung không bị lay động, Tô Giác thở dài một tiếng.

Hắn biết Lục Chung đã quyết định rất ít người có thể thay đổi, trừ phi người này là Phan Lôi.

Song hiện tại Phan Lôi mất đi ký ức, hắn không muốn vì chuyện này mà làm cô lo lắng.

Tô Giác thông minh chuyển chủ đề.

“Nghe nói hôn lễ hai người tổ chức vào tháng mười?”

Nhắc tới Phan Lôi, sắc mặt Lục Chung rõ ràng dịu dàng hơn. Anh gật đầu.

Không biết chấp niệm trong lòng vẫn còn gì, trái tim Tô Giác thoáng đau nhói, nhưng trong nháy mắt biến mất ngay.

“Chúc mừng hai người. Sau này... đối đãi cô ấy cho tốt, đừng lúc nào cũng tức giận... Cậu biết đấy, tôi và cô ấy đâu có gì.”

Mặc dù đã trôi qua lâu thế, tin chắc Lục Chung cũng sớm điều tra ra chân tướng.

Song Tô Giác vẫn muốn lặp lại lần nữa.

“Tôi coi cô ấy như em gái, còn trẻ không bảo vệ tốt cho cô ấy, giờ hi vọng cô ấy có thể vui vẻ.”

Cuối cùng Lục Chung cũng phản ứng, lần này anh ngẩng đầu, trịnh trọng gật đầu.

“Được rồi...” Trước khi đi, Tô Giác nói một tin tức cho Lục Chung.

“Tôi phát hiện có người đi theo Lô Lô.”

Thực ra Lục Chung cũng phát hiện, bất quá mấy người đó quá vô dụng, Chuột đồng có thể dễ dàng giải quyết, hơn nữa anh và Phan Lô gần như như hình với bóng, ngược lại cũng chẳng sợ.

Có điều, đã trải qua sự kiện lật thuyền trong mương*, Lục Chung chỉ tin tưởng một chuyện.

*Lật thuyền trong mương: nghĩa gốc là “lật thuyền trong cống rãnh” (阴沟里翻船), sau này mới được đổi thành lật thuyền trong mương, vì mương thường không có sóng, không có gió, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện lật thuyền. Đây thường dùng để ẩn dụ cho sai lầm hoàn toàn không đáng có.

Bất luận mầm họa nhỏ nào đều phải sớm diệt trừ, tránh trở thành họa lớn.

Anh chuẩn bị rút mấy cây đinh chướng mắt này.

Chẳng qua không ngờ là, mục tiêu của mấy người đó cuối cùng lại là anh.

Khi trông thấy mấy người có dáng vẻ lưu manh ở bãi đỗ xe ngầm, trong nháy mắt Lục Chung do dự.

Phan Lô từng nói không thích anh đánh người, hai năm qua anh cũng cố gắng đè nén ý niệm tàn bạo này trong lòng.

Do đó, anh muốn những người này để lại xác sao?

Lục Chung sâu sắc chần chừ.

Đến lúc ăn cơm tối, Lục Chung vẫn chưa trở lại.

Phan Dụ, ba Phan đều lần lượt về nhà, vẫn không thấy bóng Lục Chung đâu.

Anh chưa bao giờ như vậy, Phan Lôi hơi lo lắng, cũng đã gọi điện thoại, nhưng không ai nhận.

Cô ngồi ngay cửa, ánh mắt không ngừng nhìn ra cửa.

Phan Dụ thấy thế, còn không nể tình cười nhạo cô.

“Em đây định biến thành hòn vọng phu hả?”

Phan Lôi không có tâm tình đùa với hắn, chỉ bĩu môi, “Sao anh ấy chưa về nhỉ?”

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo xuất hiện.

Cuối cùng Lục Chung đã về, không lái xe mình, mà thuê xe về.

Phan Lôi tiến lên đón, nắm tay anh, phát hiện lòng bàn tay anh ướt một mảng.

“Đã xảy ra chuyện gì? Xe anh đâu?”

Lục Chung cười, trở tay nắm tay cô.

Xe bị chết máy.

Phan Lôi nghi ngờ nhìn Lục Chung, nghĩ một hồi, cuối cùng không phát hiện có gì bất thường.

Quần áo Lục Chung mặc khác lúc sáng, anh về thay đồ sao?

“Xảy ra chuyện gì? Quần áo anh...”

Bẩn rồi.

Lục Chung xoa tay cô, nhìn cô vẫn còn lo lắng khủng khiếp, nên véo má cô hôn một cái, trấn an cô.

Sau đó Phan Lôi cũng không nghĩ nhiều, ăn cơm xong, đến nhà kính với mẹ Phan Dụ xem cây tường vi mới mua về.

Lục Chung ngồi trên ghế salon chơi với Trần Ngai Ngai, trong chốc lát, Phan Dụ mang rượu tới, cười như không cười.

“Trái lại tốc độ của cậu rất nhanh đấy.”

Lục Chung rũ mắt, giao Trần Ngai Ngai cho ba Phan, đi ra ngoài.

Phan Dụ thấy thế, cũng đi theo.

“Mụ điên kia ngược lại có chút bản lĩnh, vậy mà vẫn chưa xuất hiện.”

Đây là thành phố hàng ngàn người, nếu thực sự muốn lẫn trốn, quá dễ dàng rồi.

Trên thực tế, Lục Chung cũng cảm thấy hơi kỳ quái.

Theo lý thuyết, sau khi Tô San về, với tính tình của cô ta, nhất định sẽ tìm đến cửa.

Nhưng cô ta không có.

Điều này làm Lục Chung thoáng bất an.

Phan Dụ châm một điếu thuốc, suy nghĩ chút lại vút cho Lục Chung một điếu.

Lục Chung đón lấy nhưng lắc đầu.

Phan Dụ cười, “Cậu yên tâm, em gái tôi không ở đây, hút một điếu có sao đâu.”

Lục Chung hơi do dự, cuối cùng hút thuốc.

Thực ra anh rất nghiện thuốc lá.

Ngay cả sau khi bị Phan Lôi quản giáo, mỗi ngày vẫn hút một điếu.

Đương nhiên là ở sau lưng Phan Lôi.

Lúc này, hai người đàn ông phì phèo ở vườn hoa, ngược lại rất nhàn nhã.

“Mấy tên côn đồ hôm nay cậu tính thế nào?”

Từ sau khi Hệ Hoa bị loại, gã Tiết Cường đó chắc bị đả kích rất lớn, vậy mà tìm Lục Chung gây phiền phức.

Trước khi tìm người khác gây phiền phức cũng không điều tra xem đối phương là người thế nào.

Phan Dụ hơi hiếu kỳ với tính toán của Lục Chung.

Nhưng hình như Lục Chung chẳng có tính toán gì.

Anh không có hứng thú với mấy con sâu nhỏ, mỗi ngày định bụng canh giữ bên người Phan Lôi, thế cũng đủ rồi.

Phan Dụ sâu kín nhả một vòng khói, lại ném một quả bom.

“Nghe nói Tiết Cường còn buông lời muốn theo đuổi em gái tôi...”

Quả nhiên, chưa nói xong, người đàn ông mới vừa trưng vẻ mặt không quan tâm đã cứng nhắc, Phan Dụ nghĩ, ngày tháng sau này của Tiết Cường không còn dễ chịu rồi.

Cuộc sống của Tiết Cường xác thực không dễ chịu. Nhà họ là công ty hậu cần, công ty bắt đầu sớm, năm được thời cơ đúng lúc, nhà Tiết Cường

thoáng cái phát đạt hẳn.

Ba Tiết Cương ban đầu chỉ là người nhật phế liệu, sau đó phát đạt vứt bỏ vợ già, cưới thư ký xinh đẹp động lòng người của mình, cô thư ký cũng coi như không chịu thua kém, chưa đến mấy năm đã có Tiết Cương.

Nói thật, Tiết Cương so với ba mình mà nói, coi như có bản lĩnh.

Bản thân không có vấn đề gì lớn, khéo đưa đẩy cũng có chút bản lĩnh.

Nhưng được thối phòng nên hơi kiêu căng tự phụ, đồng thời có chút sắc tâm.

Hắn tra được Phan Lôi hóa ra là công chúa Phan gia, càng nẩy sinh lòng muốn tiếp xúc.

Đương nhiên, Lục Chung luôn khiêm tốn, hắn không tra ra gốc gác người đàn ông này, chỉ cho rằng anh ăn bám công chúa Phan gia.

Bất quá, Tiết Cương vẫn chưa tiếp xúc với cô công chúa nhỏ Phan gia, việc buôn bán của nhà mình đã xuất hiện không ít vấn đề. Đầu tiên là một lượng lớn hàng hóa xảy ra vấn đề lớn, bị giam ở hải quan, nghe nói phát hiện hàng cấm.

Tiết Cương đút lót khắp nơi, cuối cùng trận sóng gió này kết thúc, thật không ngờ một ngọn lửa to đã thiêu rụi mấy kho hàng của hắn, thiệt hại bản thân nghiêm trọng cũng bỏ đi, phí bồi thường vi phạm hợp đồng đền đến nhून cả tay hắn.

Tiết Cương cũng là một kẻ thông minh, liên tiếp xảy ra mấy lần ngoài ý muốn, làm sao cũng thấy không giống trùng hợp.

Tiết Cương tìm một người bạn am hiểu chỉ điểm sai lầm, thông qua cuộc điều tra của bạn bè, thoáng cái đã điều tra xong.

Tất cả đúng là không thoát khỏi quan hệ với Lục thị.

Tiết Cương thực sự không rõ, gã trai bao ăn bám sao có bản lĩnh tới vậy, nhưng người bạn đã khuyên nhủ hẳn.

“Bối cảnh của Lục Chung không cần nói anh, ngay cả tôi cũng hoàn toàn không biết. Chỉ biết hắc bạch lưỡng đạo anh ta đều chuộng, hiện tại lại là con rể nhà họ Phan, anh không chọc nổi đâu. Nghe lời tôi đi, đi xin lỗi người ta, rồi quên đi.”

Vì cuộc sống trước mắt, kiêu ngạo cũng vứt bỏ.

Tiết Cương thông qua bạn bè giới thiệu, tìm được Lục Chung.

Người đàn ông kia ẩn mình trong bóng tối, so với dáng vẻ ở bờ biển, hoàn toàn khác biệt.

Ánh mắt lạnh như băng, nhìn anh giống như đang suy nghĩ làm cách nào lăng trì hẳn.

“Xin lỗi, Lục tổng, anh đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt tôi.”

Lục Chung không bị lay động, ẩn trong bóng tối, như một con sói chờ đợi thời cơ hành động.

“Lục tổng muốn xin lỗi thế nào, xin hãy xuất hiện.”

Tiết Cương toát mồ hôi lạnh đầm đìa, không rõ Lục Chung rốt cuộc muốn làm gì.

Theo lý thuyết, bất quá miệng hẳn hơi tiện chút, lúc đó không vượt qua nổi sĩ diện nên tìm mấy người đối phó Lục Chung. Nhưng cuối cùng đều bị Lục Chung đánh cho mất nửa cái mạng.

Một người đàn ông thế này, còn muốn sao nữa.

Trong lúc do dự, người đàn ông âm trầm đứng dậy, đi tới chỗ hắc.

Hòa nhã dịu dàng không thấy, chỉ thấy dần dần áp lực.

Tiết Cường lui về sau một bước, loại áp lực này làm hắc lần đầu tiên nảy sinh kích động muốn tông cửa xông ra ngoài.

Sự thực chứng minh, hắc không có cơ hội.

Lúc hắc không kịp phản ứng, một tay Lục Chung đã bóp cổ họng hắc.

Khoảnh khắc ấy, Tiết Cường mơ hồ nghĩ, người này thực sự muốn hắc chết.

Cuối cùng của cuối cùng, là một giọng nói dịu dàng cứu hắc.

“Hương ngọc ơi, Hương ngọc, anh đang ở đâu vậy? Em đói rồi, chúng ta đi ăn cái gì đi...”

VIỆC XẤU TRONG NHÀ

Phó Du

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Trai Gái Song Toàn

Tuần trăng mật của Lục Chung và Phan Lôi đã chọn Maldives với ánh mặt trời ấm áp.

Ánh nắng tươi đẹp, nước biển trong sạch, phòng nhỏ ở bờ biển đặc biệt tuyệt vời, hai người lưu luyến đến quên về.

Hai người vừa chơi chính là một tháng, trái lại Trần Ngai Ngai không sao cả, bé đã sớm thất vọng với cặp ba mẹ không đáng tin này, và quan trọng hơn là, bé cảm thấy một mình ngây ngô cũng không có gì, dù sao bé vẫn rất ít nói, và cực kỳ hứng thú với chuyện tự mình làm.

Đau khổ chính là Lục Tư, đóa hoa tình yêu của hắn vẫn chưa nở rộ, đã héo tàn.

Người không vì mình trời tru đất diệt, Lục Tư tìm Chuột đồng về.

Nghe nói hắn thất tình, hiện tại thằng nhóc này cáu kỉnh hơn bao giờ hết.

Phải biết rằng, làm việc chính là cách trị tổn thương tình cảm tốt nhất.

Thế là, người làm trâu làm ngựa biến thành Chuột đồng.

Vợ chồng son điên cuồng chơi bên ngoài, chỗ Chuột đồng thì kêu khổ không ngớt.

Ba lần bảy lượt gọi điện bảo Lục Chung về.

Hiện tại Lục Chung ôm được vợ, nên trọng sắc khinh bạn điển hình, nhiều lần không thèm đếm xỉa Chuột đồng đáng thương.

Chuột đồng bị ép đến mức bó tay, chột nhay bén, giới thiệu cho Trần Cận Nam một cô gái.

Vâng, Trần Cận Nam cũng yêu.

Người đàn ông hiền lành thật thà nhanh chóng bị thu phục, còn học theo đám trẻ tuổi sành điệu, chơi trò kết hôn chớp nhoáng.

Trần Cận Nam kết hôn, đương nhiên Phan Lôi phải về.

Coi như Lục Chung lưu luyến không rời, song Phan Lôi phải về rồi, một mình anh ở lại còn ý nghĩa gì.

Trải qua một tháng tuần trăng mật, cuối cùng Phan Lôi và Lục Chung về nhà.

Ánh nắng ở bờ biển không tẻ, Phan Lôi phơi nắng đen da, còn lên cân.

Lục Chung cũng đen da, bất quá đàn ông phơi nắng đen càng có mùi vị đàn ông, ngay cả mẹ Phan Dụ luôn luôn có khẩu vị đặc biệt trông thấy đáng vẻ đó của Lục Chung cũng nhin không được huýt sáo.

“Ồi giời ạ, cơ bắp rắn chắc của thằng nhóc này không tẻ nha...”

Mà Phan Lôi lại không có được đãi ngộ tốt thế.

Trần Như Ngọc kinh ngạc, “Bắc Bắc, sao con đen vậy?”

Phan Lôi dở khóc dở cười, hơn nữa Phan Dụ là kẻ miệng tiện, theo sau mông Phan Lôi không ngừng kêu con bé đen con bé đen.

Phan Lôi vốn cảm thấy đáng đắp Lục Chung đẹp, hiện tại bản thân vừa đen vừa béo, càng không xứng với anh.

Thế là, trốn trong phòng hờn dỗi.

Sau khi Lục Chung ở bên dưới phân phát quà xong lên lầu, phát hiện một mình Phan Lôi nằm trên giường hờn dỗi.

Lục Chung không biết tại sao cô tức giận, qua đó vuốt mặt cô.

Dưới ánh đèn, cổ mặt Phan Lôi đều đen do ăn nắng, chỉ có khối trước ngực là trắng như tuyết.

Vẻ mặt Lục Chung hơi kỳ quái.

Phụ nữ mẫn cảm nhất, Phan Lôi lập tức phát hiện.

Oa một tiếng kêu lên.

“Anh cũng chê em đen?”

Lục Chung lập tức lắc đầu, liên tục hôn cô bày tỏ lòng trung trinh.

Phan Lôi vất vả lắm mới thở dài một hơi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có chuyện gì vui vẻ chứ.

Cô đen là sự thật.

Ở trên giường, Lục Chung mãi mãi không cảm thấy Phan Lôi đen.

Trên thực tế, Phan Lôi tăng cân một chút, càng ôm đã tay.

Trước đây chỉ là mèo ngoan của anh, giờ đây biến thành một con mèo béo. (. . . = !) Không chỉ thế, Phan Lôi ăn uống càng bạo, mỗi đêm đều kêu đói.

Người giúp việc trong nhà nghỉ ngơi rồi, Phan Lôi đói bụng đến mức ngủ không được bèn réo Lục Chung đi nấu đồ cho cô ăn.

Một thời gian dài, Phan Lôi so với trước khi quay về, càng mập hơn.

Đến nỗi lễ phục mặc để dự hôn lễ của Trần Cận Nam, cũng mặc không vừa.

Phan Lôi càng thêm chán nản, sau khi từ hôn lễ trở về bèn âm ỉ muốn giảm cân.

Cô bắt đầu vận động chơi thể thao, ăn ít cơm tối.

Nhưng kiên trì không được mấy ngày, cô đói đến mức hoa cả mắt, trên thổ dưới tả.

Âm ỉ thành cái dạng này, Lục Chung và người nhà họ Phan cũng không để cô giảm cân nữa, không chỉ thế, Lục Chung còn biến đổi đa dạng đồ ăn nấu cho cô ăn.

Thế là, kết quả giảm cân của Phan Lôi chính là không gầy, trái lại càng mập hơn.

Sau khi kết hôn, hai người vẫn ở Phan gia như cũ.

Phòng của Phan Lôi bị đổi thành phòng cưới của hai người, còn thông với phòng khách làm phòng sách sát vách.

Trước cửa sổ phòng Phan Lôi cũng được thông, ngăn một nơi làm ban công nhỏ.

Trên ban công, Lục Chung chở chiếc ghế sofa chuyên dụng của bọn họ tới.

Phan Lôi mơ hồ có chút ấn tượng với cái sofa này, cảm thấy tựa vào tuyệt vời lắm.

Mỗi khi Lục Chung tan tầm về, hai người đều ngồi trên sofa xem tivi. Đương nhiên, xem một chút lại bắt đầu hôn, hai người mới tân hôn lại trong thời kỳ cuồng nhiệt, va chạm xẹt lửa hiển nhiên là chuyện bình thường, rất nhanh, chiếc ghế salon kia không chịu nổi áp lực nặng nề, bèn giải thể.

Lục Chung rất tức giận, cực kỳ lên án chất lượng hàng hóa hiện nay.

Chính anh tự mình ra tay, đích thân làm một cái.

Giường sofa mới vững chắc lại đáng yêu.

Bản thân Phan Lôi còn làm hai cái gối ôm đáng yêu, hai người rất hài lòng với kết quả này.

Thậm chí, từ trên xuống dưới nhà họ Phan cũng rất hài lòng.

Sau đó ghế sofa biến thành mỗi người trong Phan gia đều có một cái. Thậm chí Phan Dự luôn cảm thấy mình cực kỳ đàn ông cũng có một cái, còn có hai cái gối ôm to hình trái tim do đích thân em gái làm.

Phan Lôi còn tặng Trần Như Ngọc một cái.

Trần Cận Nam đã mua nhà trong nội thành, cũng đón Trần Như Ngọc tới.

Thỉnh thoảng Phan Lôi sẽ qua ăn chực, cá khô Trần Như Ngọc rán rất ngon.

Hôm nay, Phan Lôi mặt không đổi sắc ăn hết đĩa cá khô rán, vẫn không đỡ đói, nên tung tăng vào nhà bếp mở tủ tìm thức ăn.

Trần Như Ngọc đi theo sau, nhìn Phan Lôi càng ngày càng mượt mà.

“Bắc Bắc, hình như con béo ra không ít?”

Phan Lôi quệt miệng, trừng Lục Chung ở phía trước.

“Đều do anh ấy, mỗi đêm nấu đồ ăn khuya cho con, giờ con phát tướng gần chết.”

Bất quá, mặc dù Phan Lôi nói thế, song ánh mắt lại trở nên dịu dàng nhìn Lục Chung.

Nhưng Lục Chung thích cô mập, mỗi đêm đều cầm tay cô xoa, còn nói cô xinh hơn trước đây.

Phụ nữ đều thích lời ngon tiếng ngọt, nhất là của người đàn ông yêu dấu.

Thế là, Phan Lôi yên tâm thoải mái tăng cân.

Vùng xung quanh lông mày của Trần Như Ngọc nheo lại.

Thừa dịp Lục Chung đi lắp đặt sofa, bà kéo Phan Lôi.

“Bắc Bắc, đã bao lâu con chưa có rồi?”

Hả... Trần Như Ngọc chưa dứt lời, vừa nói làm Phan Lôi cũng có chút mơ hồ.

Khoảng thời gian trước kỳ kinh nguyệt của cô không đều, mẹ Phan Dụ nói là do áp lực hôn lễ quá lớn, sau đó tuần trăng mật rất vui, cô cũng chẳng quan tâm.

Sau khi trở về, cô vội vàng phát tướng, cũng không để ý chuyện dì cả.

Cắn cá khô, Phan Lôi lắc đầu, “Anh ấy... anh ấy có xài biện pháp mà...”

Đừng nói cô xui xẻo trúng thưởng như vậy nhé.

Từ tuần trăng mật đến giờ, mặc dù mỗi đêm Lục Chung đều làm, nhưng có xài biện pháp. Chắc, lần duy nhất bọn họ không dùng chính là buổi tối cầu hôn lần trước.

Hai người đều thoáng quên mình, lần đó Lục Chung dùng sức quá mạnh chưa làm đã làm rách bao rồi, sau đó anh muốn ra ngoài mua, nhưng Phan Lôi kẹp anh không cho anh đi.

Thế là một lần ấy, anh ở trong cơ thể cô.

Giờ ngẫm lại... Phan Lôi cũng hơi sợ, “Nhưng... nhưng con không khó chịu...”

“Đương nhiên không khó chịu!” Trần Như Ngọc tức giận trừng cô con gái bất cần này, “Lần trước con có mang Ngai Ngai cũng ăn rất bạo, trong nhà bị con ăn đến trống rỗng.”

Phan Lôi càng nghĩ càng sợ, lúc trở về bèn nói với Lục Chung.

Lục Chung cũng sợ hết hồn, hai người không nói hai lời đến bệnh viện.

Kết quả, hai người đều kinh ngạc.

Phan Lôi mang thai, đồng thời đã hơn ba tháng rồi.

Sau khi mẹ Phan Dụ biết, mắng Phan Lôi không ít.

Bà mẹ cầu thả cần phải mắng, có thai rồi còn chơi thể thao giảm cân, mỗi ngày nhảy nhót tưng bừng, nghĩ tới là sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Mắng Phan Lôi xong, mẹ Phan Dụ khó tránh khỏi có chút giận chó đánh mèo Lục Chung.

Thân thể vợ mình hơi khác thường cũng không phát hiện ra hả? Mỗi ngày chỉ biết đưa cái thứ kia vào, chỉ biết phun mực, không biết gánh hậu quả.

Mẹ Phan Dụ mắng xong nhìn cái bụng của Phan Lôi, cười tủm tỉm.

Phan Dụ là một tên không nghe lời, cả bố tuổi rồi mà chưa có cô gái nghiêm chỉnh nào, đương nhiên không bắn ra đứa bé.

Trái lại cái bụng Phan Lôi không chịu thua kém, Ngai Ngai cũng sắp ba tuổi, có thêm em trai hay em gái đều được.

Mặt mày mẹ Phan Dụ rạng rỡ, chuẩn bị bồi bổ cho phụ nữ có thai, còn có những việc chú ý khác.

Phan Lôi biến thành đối tượng được bảo vệ trọng điểm của nhà họ Phan.

Điều đầu tiên bảo vệ phụ nữ có thai là, không được cùng phòng với chồng.

Đối với lần này, hai người cũng kêu khổ không ngớt.

Hiện tại Phan Lôi đã quen ôm Lục Chung ngủ, lúc mới bắt đầu cô còn có chút không quen bên cạnh có người, sau khi ngủ được một nửa luôn luôn lăn tới mép giường, song Lục Chung không ngại phiền uồn nắn cô, khi cô không ở trong lòng anh, anh lập tức tỉnh giấc, ôm cô về.

Hai người đều quen ngủ thỏa thân, càng quen ôm nhau ngủ.

Lúc Phan Lôi không có cảm giác an toàn, tay còn thích túm lấy đồ vật.

Cô cũng quen túm lấy Lục Chung ngủ, giờ đột nhiên bị tách ra, cô thực sự có nỗi khổ khó nói.

Kỳ thực mẹ Phan Dụ lo lắng cũng có lý do của bà.

Không có nguyên nhân nào khác, sau khi Phan Lôi lấy Lục Chung, thấy Phan Lôi mới về nhà không bao lâu, ba mẹ không nỡ gả cô ra ngoài nhanh thế, vậy là Lục Chung bèn ở rể.

Nhưng hai người này rõ là thể hiện tình cảm bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, mẹ Phan Dụ lắc đầu, rất nhiều lần bà trông thấy hai người tựa vào nhau chơi hôn nhẹ.

Thậm chí, phần lớn là con gái bà chủ động.

Thấy dáng vẻ kia của cô, mẹ Phan Dụ mất mặt thay con gái mình.

Sao có đứa con gái chủ động tới thế chứ.

Mẹ Phan Dụ biết tất cả bí mật nhỏ của Phan gia.

Kể cả cô con gái chủ động của mình.

Còn có đứa con rể hùng hổ.

Tường cách âm của nhà họ Phan không tệ, nhưng thỉnh thoảng bà lại nghe được tiếng thét chói tai của con gái, còn có tiếng đụng tường.

Bà cũng là người từng trải, đương nhiên hiểu vợ chồng son đang làm gì.

Bất quá, ngay cả bức tường dày vậy cũng chịu không nổi tiếng động của hai người, là biết hai người họ mãnh liệt cỡ nào rồi? Thằng nhóc Lục Chung thoạt nhìn nhả nhận thế, sao lúc làm việc lại giống y thằng con lưu manh của bà nhờ!

Mẹ Phan Dụ thoáng đỏ mặt, càng thêm kiên quyết với quyết định tách hai người ra.

Phan Lôi kháng nghị vô hiệu, trơ mắt nhìn chồng mình bị đuổi ra khỏi phòng.

Có điều kết quả của việc đuổi ra khỏi phòng là cả đêm Phan Lôi lăn qua lăn lại không ngủ được, ngày hôm sau sẫm thêm đôi mắt gấu mèo rời giường.

Mẹ Phan Dụ bảo cô rằng quen là tốt thôi.

Song Phan Lôi vẫn ngủ không ngon.

Lục Chung nhìn trong mắt, không ngỗ nghịch với ba mẹ vợ, chẳng qua mỗi buổi tối hơn nửa đêm, bèn trèo cửa sổ về giường vợ mình.

Đợi trời sắp sáng, lại về phòng mình.

Loại chuyện hẹn hò bí mật lúc nửa đêm giữa hai người chẳng duy trì được bao lâu, có một ngày nửa đêm mẹ Phan Dụ đói bụng ra ngoài tìm chút đồ ăn, đúng lúc bắt gặp Lục Chung đang leo cửa sổ.

Chuyện hai người bại lộ.

Hỏi ra mới biết hai người đã có một khoảng thời gian như vậy, mẹ Phan Dụ tức giận không ngớt, nhưng nhớ lại khí sắc con gái mình khá lên một cách khó hiểu, cuối cùng chỉ có thể coi như không có chuyện gì, sau khi dặn dò Lục Chung không thể làm xằng làm bậy, ngầm chấp nhận Lục Chung trở về phòng.

Lần đầu tiên tách ra sau khi kết hôn của hai người giằng co một tháng, cuối cùng kết thúc.

Vào tháng năm, bụng Phan Lôi đã lớn như quả cầu.

Ban đầu cô còn có thể ăn đồ, khoảng thời gian gần đây ăn gì cũng không vô. Ngoại trừ cái bụng thêm thịt, những chỗ khác chẳng có chút động tĩnh nào.

Mẹ Phan Dụ lo lắng, tìm đủ loại thực đơn, nhưng Phan Lôi vẫn ăn không vô.

Sau đó chỉ có thể ăn những thứ Lục Chung làm.

Đêm nay, bỗng nhiên Phan Lôi giật mình từ trong mộng tỉnh giấc.

Cô nói một câu với người chồng bên cạnh.

“Hương ngọc, em nhớ hết rồi.”

Chuyện trước kia, cô đều nhớ hết.

Giống như một giấc mơ vậy, cũng may, tỉnh mộng, anh còn ở bên người cô.

Phan Lôi cong khóe môi cười, bất quá một giây kế tiếp không cười nổi.

Cô phát hiện bên dưới lạnh lẽo, ướt một mảng.

Sau đó cô thét một tiếng, kèm theo đó còn có Lục Chung luống cuống tay chân.

Không biết vì sao, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Phan Lôi chảy máu liên tục, trên đường đưa tới bệnh viện, luôn cầm tay Lục Chung.

“Em mệt mỏi quá...”

Thậm chí chẳng biết sao mệt thế, nhưng cô biết, cô có dự cảm xấu.

“Nếu... nếu em gặp chuyện không may... anh... hãy chăm sóc họ thật tốt...”

Không muốn nói lời nản lòng, nhưng Phan Lôi vẫn nhin không được.

Trên thực tế, nếu có thể, cô chẳng muốn như vậy chút nào.

Cô muốn cùng Hươu ngốc của cô, ba mẹ cô, con cái cô, cả đời vui vẻ đến cuối cùng.

Cuộc đời cô còn nhiều tiếc nuối vậy.

Cô không muốn chết.

Dọc đường đi, Lục Chung đều nắm tay cô.

Kỳ dị là, từ lúc bắt đầu sợ hãi, anh vẫn có vẻ rất bình tĩnh ở trên xe.

Cuối cùng sau khi đưa đến bệnh viện, anh theo vào phòng sinh.

Sinh mổ đã không còn kịp, Phan Lôi chảy máu không ngừng, bác sĩ giằng co nửa ngày, cuối cùng nhìn mặt Phan Lôi dần dần tái mét, chỉ có thể lắc đầu.

Lục Chung luôn ở bên cạnh nhìn.

Thấy cô đau đớn, thấy cô giãy giụa.

Thấy cô như đóa hoa hoạt bát chậm rãi héo tàn.

Cuối cùng, anh đẩy bác sĩ ra, tiến đến bên tai Phan Lôi, khẽ nói một câu.

Rốt cuộc Phan Lôi sinh một bé gái.

Bé con sinh non, cơ thể mẹ vẫn còn xuất huyết nhiều.

Vừa được ôm ra bèn đưa đến lồng ấp.

Phan Lôi ngủ mê man ba ngày cuối cùng tỉnh lại.

Lục Chung ở bên giường cô đọc sách, thấy cô tỉnh lại, thoáng ngược mắt.

Ý cười trong mắt anh, dường như không chút nào bất ngờ với việc cô tỉnh lại.

Phan Lôi hơi mệt, ngoắc ngoắc tay.

Lục Chung xít lại gần, gối đầu lên cổ cô.

“Không cho phép làm chuyện xấu.”

Cô nói một câu.

Lục Chung nghiêng đầu, hôn cô một cái, gật đầu.

Em tỉnh lại, anh bèn ngoan ngoãn làm người tốt.

Chuyện lần này đã kích Phan Lôi rất lớn, bác sĩ nói phải điều dưỡng dài hạn mới có hiệu quả.

Ngày đó ôm Hạnh Nhi về nhà, Lục Chung đi buộc garo.

Đời này, anh không muốn chuyện ngày đó diễn ra một lần nữa.

Với anh mà nói, trai gái song toàn, vợ yêu trong lòng, đã đủ rồi.

Anh rất may mắn, hai thứ này, cuối cùng đều được anh nắm trong tay.

Vợ yêu ôm trong lòng cười khanh khách, nhìn con gái ngáp một cái ở cách đó không xa, còn có Trần Ngai Ngai ở bên nôi nhìn chăm chăm em gái, anh nhếch môi cười.

Đời này, như thế đã tốt đẹp nhất rồi.

-----HOÀN-----